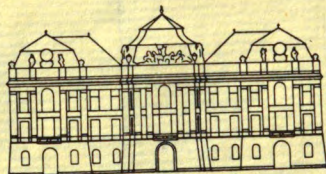

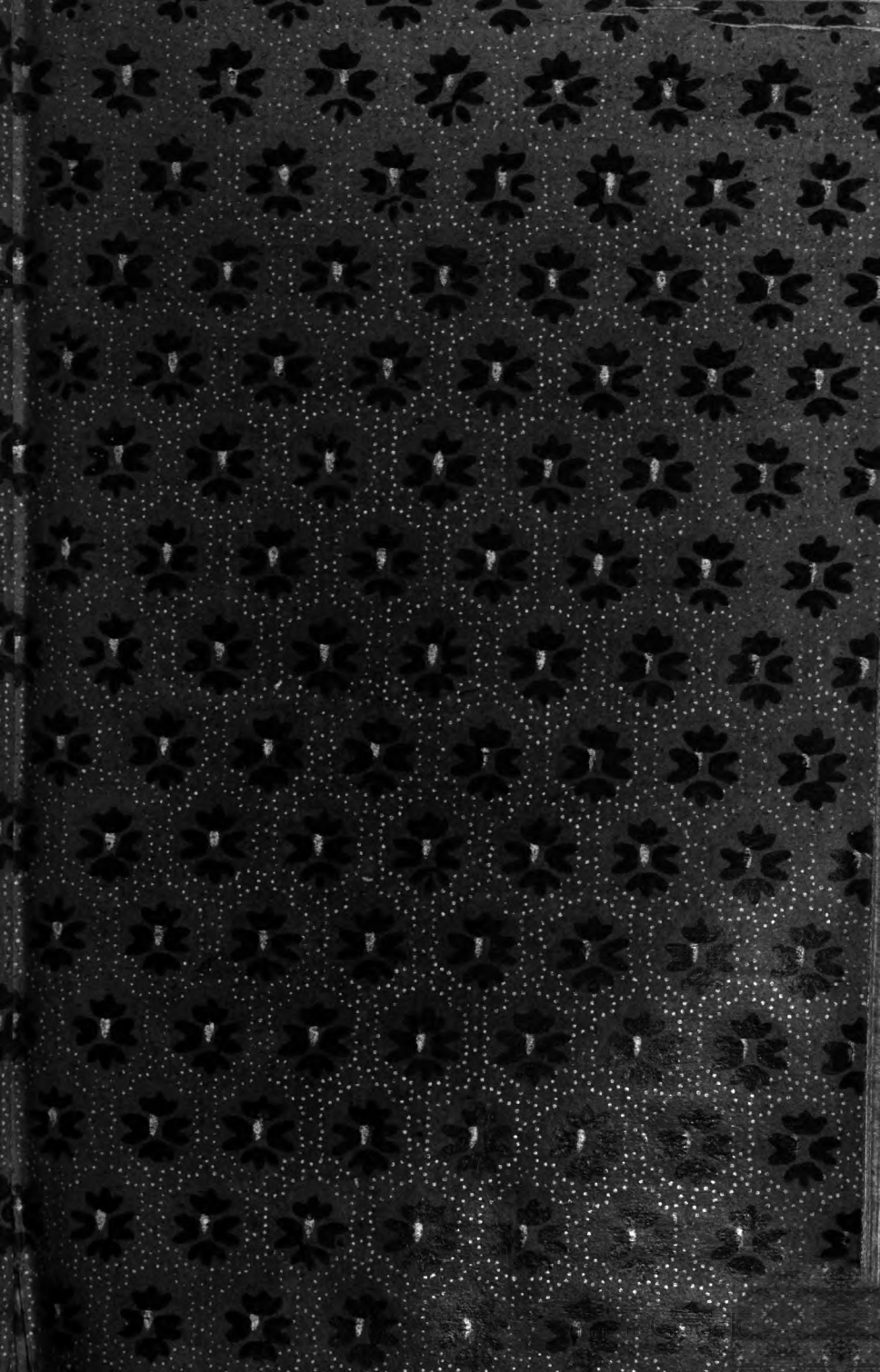
33. Q. 16.

MENTEM ALIT ET EXCOLIT

K. K. HOFBIBLIOTHEK
ÖSTERR. NATIONALBIBLIOTHEK

33. Q. 16

1050

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΜΥΘΙΚΟΝ.

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

ΙΣΤΟΡΙΚΟΜΥΘΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ,

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΤΠΟ

ΔΑΝΙΗΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΣ,

ΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΚ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΑΓΙΟΥ ΛΑΤΡΕΝΤΙΟΥ,

ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ,

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΑΝΔΡΕΩΛΑ.

1834.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἡ σπουδὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἣτις ἐσόφισε ποτὲ ὅλα τὰ ἤδη πεπολιτισμένα ἔθνη τῆς Εὐρώπης, καὶ μελετωμένη δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ παρέχη καθ' ἐκάστην, ὡς ἀπὸ πηγῆς τινος πολυχεύμονος, ἄφθορον ὕλην παντοίας τέχνης καὶ ἐπιστήμης, ἀποκαθίσταται τὴν σήμερον ἀναγκαιοτάτη εἰς ἡμᾶς τοὺς γνησίους τῶν δημιουργῶν αὐτῆς ἀπογόνους, σπεύδοντας νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὸν κολοφῶνα τοῦ κλέους αὐτῶν.

Τὸ φύσει φιλόκαλον καὶ φιλομαθίστατον γένος τῶν Ἑλλήνων, ἂν καὶ πολλὰς ἤδη ἑκατοντάδας χρόνων ἐστέναζεν ὑπὸ μυρίας κακουχίας, ποτὲ δὲν ἔχασε τὸν εὐγενῆ ζῆλον τοῦ νὰ σπουδάζῃ, καὶ μάλιστα τὴν προπατορικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν· εἰάν δὲ δὲν ἔκαμε καὶ μεγάλας προόδους, ἐν ἐκ τῶν πολλῶν αἰτίων ἦτον ἀναμφιβόλως καὶ ἡ μέχρι πολλοῦ παντελῆς ἔλλειψις τῶν διδακτικῶν βιβλίων, τὰ ὅποια εἶναι τὰ μόνα εὐκολυντικά ὄργανα εἰς τὴν ἐκμάθησιν πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης, καὶ χωρὶς τῶν ἐποίων ὁ περὶ τὰς Μούσας ἐνασχολούμενος, ὁμοιάζει μὲ γεωργὸν, ὅστις θέλει νὰ σπείρῃ καὶ νὰ θερίσῃ, στερούμενος διόλου τῶν πρὸς ταύτην τὴν ἐργασίαν ἀναγκαίων του ἐργαλείων.

Ἐκ τῶν ὀργάνων τούτων ἔσα μὲν ἀποβλέπουσι τὴν γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὰ μὲν εἶναι χρήσιμα εἰς διδασκαλίαν καὶ ἐξακρίβωσιν τοῦ λεκτικοῦ μέρους αὐτῆς, τὰ δὲ, εἰς ἐξήγησιν τοῦ πραγματικοῦ.

*

Λεκτικὸν μὲν λέγω τὰς λέξεις παντὸς Συγγράμματος, καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν· πραγματικὸν δὲ τὰ ὑπὸ τῶν λέξεων παριστατέμενα πράγματα. Καὶ τοῦ μὲν λεκτικοῦ ὄργανα εἶναι ἡ Γραμματικὴ καὶ τὸ Λεξικόν, τὸ μὲν ὅλην τὴν εἰς τοὺς Συγγραφεῖς διατηρηθεῖσαν ὕλην περιέχον, ἡ δὲ Γραμματικὴ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφήν αὐτῆς διδάσκουσα.

Τὸ δὲ πραγματικόν, ὁσάκις δὲν εἶναι ἀναμειγμένον μὲ πράγματα ἀλλότρια τῆς προκειμένης ὕλης, ἐρμηνεύεται ἰκανῶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ λεκτικοῦ. Ἄλλ' ὑπάρχει Συγγραφεὺς καὶ μάλιστα Ἑλληνας, ἐκθέτων τὰς ἐννοίας του τόσο ἀπλᾶς καὶ διὰ τὰ εἶπω οὕτω, τόσο μονήρεις, ὥστε νὰ γίνεταί καταληπτὸς ἀπὸ μόνον τὰς λέξεις; τὸ ἐναντίον μάλιστα δύναται πᾶς εἰδήμων τῆς γλώσσης νὰ βεβαιώσῃ· ἐπειδὴ πᾶσα σελίς, καὶ πᾶς στίχος σχεδὸν τῶν Ἑλληνικῶν Συγγραμμάτων εἶναι ἀνάμικτος ἀπὸ τόσα ἑτεροειδῆ στοιχεῖα, ὥστε αὐτὰ εἴαν δὲν χωρισθῶσι, καὶ δὲν σαφηνισθῶσι κατ' ἰδίαν, τὸ πραγματικὸν μένει τῷ ὄντι πραγματικῶς ἀκατάληπτον, καὶ σφιγκτὸς αἰνίγμα, ἀφίνον τὸν ἀναγνώστην κεχρητότα, καὶ πολλάκις τρίβοντα ὑπ' ἀπορίας τὸ μέτωπόντου. Ἀφ' ὅσα δὲ σκοτίζουσι τὸ πραγματικὸν μέρος τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, τὰ κυριώτερα, ὡς νομίζω, εἶναι ἡ Μυθολογία, ἡ Βιογραφία, ἡ Παλαιὰ Γεωγραφία, ἡ Χρονολογία καὶ τῶν παλαιῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἡ ἄγνοια.

Ἡ Μυθολογία ἀπλῶς μὲν θεωρουμένη, δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς μία πεπλασμένη ἱστορία πράξεων, ἢ συμβεβηκότων ἀρχαιοτάτων, πάντη ἀπιθάνων καὶ σχεδὸν ἀρυπάρκτων, ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν Ποιητῶν πρὸς ἀπλὴν μόνον τέρψιν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν εἶναι ἔμφυτος ἡ τῶν τοιούτων θαυμασιῶν ἀκου-

σμάτων ἀπράσις· ἀλλ' ὑπὸ τὸ κάλυμμα αὐτῆς κρύπτεται ὅλη ἡ σοφία τῶν παλαιῶν, καὶ προσέτι αἱ διάφοροι πράξεις τῶν ἐπ' ἀρετῇ, ἢ κακίᾳ διαβεβουμένων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος. Δι' αὐτῆς ἀνακαλύπτομεν τὴν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων αἰώνων· καταλαμβάνομεν τῶν Ποιπτῶν καὶ ἄλλων Συγγραφέων τὰ Συγγράμματα, καὶ ἐξηγοῦμεν διάφορα τεχνικὰ ἔργα, οἷον εἰκόνων, ἀγαλμάτων, καὶ ἄλλων τοιούτων ἀξιοσεβάστων μνημείων, τὰ ὅποια χωρὶς τῆς μυθολογικῆς εἰδήσεως μένουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πραγματικῶς ἀκατάληπτα.

Ἡ δὲ Βιογραφία, τουτέστιν ἡ ἱστορικὴ εἶδησις τῶν Συγγραφέων, εἶναι καὶ αὐτὴ ἀναγκαιοτάτη διὰ τὰ γνωρίζωμεν ἐξαιρέτως, εἰάν ὁ προκείμενος Συγγραφεὺς ἦναι ἐκ τῆς χρυσοῦς ἐκείνης περιόδου, καθ' ἣν ἔλαμψαν ὅλοι οἱ δημιουργοὶ τῆς θείας ταύτης γλώσσης, ἢ ἐκ τῆς παρακμῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ τῆς ἐφεξῆς ἀθλίας ἐποχῆς, ὅποτε συνέγραφον πάντες κατὰ ψιλὴν μόνον μίμησιν τῶν ἀρχαίων. Ταύτην δὲ τὴν βεβαίωσιν ἄλλοθεν εὐλόγως δὲν εἶναι δυνατόν, εἰμὴ ἀπὸ τὴν βιογραφίαν ἐκάστου Συγγραφέως, ἥτις ἀποδίδουσα τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐποχὴν του, σαφηνίζει καὶ πολλὰς περιστάσεις, ἐξηγουμένας ἐκ μόνης τῆς γνώσεως τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου.

Ἐκ τούτου ἔπεται ἀναγκαίως καὶ ἡ γνώσις τῆς Γεωγραφίας καὶ Χρονολογίας, ἐπειδὴ εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι κἀνὲν ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ δὲν δύναται εὐλόγως χωρῆσθαι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, εἰάν δὲν τὸ περιορίσθαι εἰς τόπον καὶ εἰς χρόνον. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγω καὶ περὶ τῆς γνώσεως τῶν παλαιῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, οἷον Ἱεροπραξιῶν, Ἑορτῶν, Μυστηρίων, Μαντείων, Ἀγώνων καὶ τῶν τοιούτων, τὰ ὅποια εἶναι σφικτότατα συνδεδεμένα μὲ τὰ

πράγματα εκείνης τῆς ἐποχῆς, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀγνοία φέρει τὸν ἀναγνώστην εἰς ἀλλοκότους ἀντιφάσεις.

Ταῦτα γινώσκων ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας, καὶ προθυμούμενος νὰ εὐκολύω, τὸ κατὰ δύναμιν, τῶν φιλομαθῶν νέων τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους ὀσημέραι καταβάλλουσι διὰ τὴν μάθησιν αὐτῆς τῆς θείας τῶν προγόνων ἡμῶν γλώσσης, συτήθησα ἐκ διαφόρων παλαιῶν καὶ νεωτέρων Συγγραφείων τὰ ἀναγκαιότερα ἐκ τῶν εἰρημένων, καὶ τὰ κατέταξα μὲ τάξιν ἀλφαβητικὴν (κατὰ μίμησιν τῶν Εὐρωπαϊῶν) πρὸς εὐχερεστέραν χρῆσιν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς ἰδίας τῶν μελέτης τοῦ ἀνὰ χεῖρας μαθήματος, στοχαζόμενος μάλιστα, ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν εὐκόλως ὅλα τὰ περὶ τοιαύτης ὕλης πραγματευόμενα Συγγράμματα, οὔτε καιρὸν ἱκανὸν νὰ τὰ μελετῶσιν, ἐν ὧσφ ἀκόμη διδάσκονται εἰς τὰ Σχολεῖα, ὡς ἐκτεταμένα, καὶ πολλάκις πολλὰς περιστάσεις ἔξω τοῦ προκειμένου σκοποῦ περιέχοντα.

Πλὴν τῶν ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, κατέταξα εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦτο καὶ τὴν βιογραφίαν τῶν Ῥωμαίων, ἤτοι Λατίνων Συγγραφείων καὶ Ποιητῶν, καὶ προσέτι τὰ ἀναγκαιότερα ἐκ τῆς ἰδιαζούσης τρόποι τινὰ αὐτῶν μυθολογίας, ἐπισυναΐψας διὰ παρενθέσεως καὶ Λατινικῶν γραμμάτων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ἕσα ἐνομίζοντο κοινὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ὥστε μελετῶν τις καὶ ἐκείνων τὰ Συγγράμματα, νὰ δύναται μὲ εὐκολίαν νὰ εὐρίσκη τῶν ἀπορουμένων τὴν λύσιν διὰ τῆς ὁδηγίας τοῦ ἐν τῷ τέλει τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἐκτεθειμένου Λατινικοῦ Πίνακος. Εἰς δὲ τὰ παλαιὰ ὀνόματα τῶν ἐπαρχιῶν, πόλεων, νήσων καὶ τῶν τοιούτων ἐπισυνῆψα ὁμοίως διὰ παρενθέσεως καὶ τὰς νεωτέρας αὐτῶν ὀνο-

μασίας, νομίσας ταύτην τὴν παράθεσιν ἀναγκαιοτάτην πρὸς ἀκριβεστέραν ἐκείνων γνώσιν, ἐπεὶ δὲ ὄχι μόνον πόλεις καὶ ἐπαρχίαι, ἀλλὰ καὶ ἔθνη ὀλόκληρα ἢ διόλου ἠφανίσθησαν, ἢ μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου τόσον, ὥστε δυσκόλως τὴν σήμερον διακρίνονται χωρὶς ταύτης τῆς παραβολῆς καὶ συγκρίσεως.

Ἐπεὶ δὲ ἡ Γραμματικὴ δὲν μᾶς δίδει ἀκριβεῖς τινὰς κατόνας καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἔθνικῶν ὀνομάτων, ὥστε δοθέντος τινὸς τρόπου νὰ ἠξυρῶμεν καὶ τοῦ κατοίκου τὴν ὀνομασίαν, ἡ δὲ γνώσις αὐτῶν μᾶς εἶναι ἀναγκαιοτάτη, πρὸς ἀποφυγὴν μάλιστα τῶν διεφθαρμένων, ἢ καὶ ὅλως βαρβαρικῶν ὀνομασιῶν, ἐσημείωσα καὶ ταῦτα διὰ παρενθέσεως εἰς τὸ τέλος ἐκάστης πόλεως, ἢ ἐπαρχίας, συνεραϊσθεῖς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὸν Ἐθνικογράφον Στέφανον τὸν Βυζάντιον, ὅστις συνέγραψεν ἄριστα Περὶ Πόλεων καὶ Δήμων καὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἔθνικῶν ὀνομάτων. Ἄλλ' εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς φιλολογοῦντας πόσον αὐτὸ τὸ ἄλλως ἀξιόλογον Σύγγραμμα εἶναι συγκεχυμένον, ἑλλιπὲς καὶ πολλὰ κολοβωμένον εἴτε ἀπὸ τὸν Ἐπιτομῆα αὐτοῦ, εἴτε καὶ ἀπ' ἄλλων νεωτέρων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἐπιτομῆως χειρας, ὥστε λείπουσιν ἀπ' αὐτοῦ πολλόταται ἐπαρχίαι καὶ πόλεις, καὶ ἐπομένως καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα ἔθνικὰ ὀνόματα, τὰ ὅποια ἢ ἐξ ἄλλων Συγγραφέων ἀνεπλήρωσα, ἢ καὶ παντάπασιν τὰ ἀφῆκα, ἐπισημειώσας μόνον ὀλίγα τιὰ πρὸς παράδειγμα εἰς γενικὴν πτῶσιν μετὰ προθέσεως, ἐξ ἀρχαίας χρήσεως καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Στεφάνου εἰς τὰς λέξεις Ἀβρότονον καὶ Βατῆ, καὶ πολλαχοῦ εἰς ἄλλας πολλὰς πόλεις καὶ δήμους, ὅπου τὸ ἔθνικόν αὐτὸ δὲν ἦτον ἄλλως εἰς χρῆσιν.

Τέλος, ἐπειδὴ ὁ σκοπός μου ἔνταῦθα δὲν ἦν νὰ περιγράψω οὔτε ἐπιτεταμένως, οὔτε ὅλων τῶν Συγγραφίων καὶ Ποιητῶν τοὺς βίους, ἀλλ' ἐκείνων μόνον, τῶν ὁποίων ἢ ὅλα τὰ Συγγράμματα, ἢ μέρος ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν, ἐσημείωσα μετὰ τὴν ἀπαρίθμησιν αὐτῶν (πρὸς διάκρισιν τῶν μὴ σωζομένων, ἢ ἀνεκδότων ἀκόμη φυλαττομένων) καὶ μίαν ἐκ τῶν ἐκδόσεων αὐτῶν, τὴν ὁποίαν πολλαίς καὶ Ἀρίστην ἐκάλεσα, ὡς προτιμοτέραν δηλαδὴ τῶν λοιπῶν εἴτε διὰ τὸ ὀρθὸν τοῦ κειμένου, εἴτε διὰ τὴν πιστὴν Λατινικὴν μετάφρασιν καὶ τᾶλλα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνωδευμένη μία καλὴ ἔκδοσις. Ἄλλ' ἐπειδὴ τυχὸν νὰ ἠπατήθῃς ἐγὼ καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην κατέστρωσα εἰς τὸ τέλος τοῦ Λεξικοῦ τούτου, ὡς Ἐπίμετρον, καὶ δύω Πίνακας παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἐκδόσεων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἐκ τοῦ φιλολογικοῦ Συγγράμματος τοῦ Σχοιλλίου (Schoell) ληφθεὶς, περιέχει κατ' ἀλφάβητον τὰ ὀνόματα τῶν ἐκδοτῶν διαφόρων Συλλογῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ Λεξικοῦ τῶν ἐκδόσεων τοῦ Ἑβενστρατίου (Hebenstreit) τὰ τῶν Συγγραφίων καὶ Ποιητῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καὶ τὰς ἐγκριτοτέρας ἐκδόσεις τῶν ἰδίων αὐτῶν Συγγραμμάτων μὲ αὐτὰς τὰς Λατινικὰς ἐπιγραφὰς, πρὸς ἀσφαλεστέραν ἰδηγίαν εἰς τὴν ζήτησιν αὐτῶν.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οὔτε ἀπὸ τὴν σημείωσιν τῶν ἀρίστων ἐκδόσεων, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν δυνάμεθα νὰ ὠφεληθῶμεν ὅσον ἐλπίζομεν, ἐὰν δὲν ἔχωμεν καὶ μικρὰν εἴδησιν τῆς Λατινικῆς γλώσσης. Ἐπειδὴ Μεταφράσεις πισταί, πολυμαθεῖς Σημειώσεις, Σχόλια γραμματικὰ καὶ φιλολογικά, κριτικαὶ ἐπιδιορθώσεις τοῦ κειμένου, Πίνακες

φρασεολογικοί, ἢ ἑλληνισμοῦ, Λεξικά καὶ πᾶν ὅ, τι καλὸν καὶ ὠφέλιμον περιέχει μία καλὴ ἔκδοσις, εἶναι ὅλα εἰς τὸ Λατινικόν. "Ὅθεν ὅστις θέλει τῷ ἔργῳ τὰ ὠφελεῖται ἀπὸ τοιαύτης Ἑλληνολατινικῆς ἐκδόσεως πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ μάθῃ καὶ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, ἥτις θέλει τὸν ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς ὄχι μόνον εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπισημονικῶν μαθήσεων, καθὼς καὶ περὶ τοῦτου αὐτὴ πάλιν ἢ πεῖρα τραπῶς μᾶς διδάσκει, καὶ τῶν λογίων μας οἱ πρόκριτοι πρὸ παλλοῦ μᾶς ἐσυμβούλευσαν, μᾶλλον ὅτι ὀλίγων αἱ περιστάσεις ἐσυγχώρησαν ἕως τῶρα νὰ βάλωμεν εἰς πρᾶξιν καὶ τὰς σοφὰς αὐτῶν συμβουλὰς.

Τέλος πάντων προθυμοίμενος ἰ ἀποκαταστήσω, ὅσον τὸ δυνατὸν, ὠφελιμώτερον τὸ Λεξικὸν τοῦτο, ἐπρόσθεσα εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ ἄλλους τρεῖς Πίνακας κατ' ἀλφάβητον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος περιέχει τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν τὰ ὀνόματα μετὰ τῆς χρονολογίας αὐτῶν, τουτέστι τοῦ πρὸ Χριστοῦ, ἢ μετὰ Χριστὸν χρόνου, κατὰ τὸν ὅποιον ἕκαστος αὐτῶν ἔζη καὶ συνέγραψεν· ὁ δὲ δεύτερος, τὰς νεωτέρας ὀνομασίας τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν, πόλεων, νήσων καὶ τῶν τοιούτων, καὶ ὁ τρίτος πᾶν ὅ, τι ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὸ μὲ Λατινικὰς λέξεις σημασιωμένον, μὲ τὴν διὰ τοῦ Z, ἥτοι ζήτει συνήδη παραπομπὴν εἰς αὐτὸ τὸ Λεξικόν, πρὸς εὐχεραστεράν αὐτῶν εὕρεσιν.

Καὶ τὰ μὲν περιεχόμενα εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦτο ἐν περιλήψει τοιαῦτα εἶναι· ὅστις δὲ ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ περισσοτέρας ἰδέας τῶν τοιούτων δύναται νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἄλλα ἐκτεταμένως καὶ κατ' εἶδος ἐκάστης ὕλης διαπραγματευόμενα Συγγράμματα, οἷον ἐκ μὲν τῶν εἰς

τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν γλώσσαν συγγεγραμμένων τὴν τοῦ Σταγειρίτου πεντάτομον *Μυθολογίαν*, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Κομμητᾶ ἐπιτομὴν αὐτῆς· τὴν Παλαιὰν Γεωγραφίαν τοῦ Κούμα καὶ τὴν Χρονολογίαν αὐτοῦ· τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ αἰοιδίμου Γαζῆ, καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Καθρέπτην τοῦ Ἰατροῦ Ἀλεξανδρίδου· ἐκ δὲ τῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν μυθολογικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἀπολλοδώρου, τὰ Ἐθνικὰ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου, καὶ τὴν τοῦ Στράβωνος καὶ Πausανίου Γεωγραφίαν· ἐκ δὲ τῶν εἰς τὴν Λατινικὴν, Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου, τὸ *Μυθολογικὸν* τοῦ Ὑγίνου, τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν τοῦ Ποττέρου, τὴν Ἑλληνικὴν Γραμματείαν τῆς δευτέρας ἐκδόσεως (1823) τοῦ Σχοιλλίου, καὶ τὴν ἐπι προχειροτέραν αὐτῆς τοῦ Πισαίου Καρδέλλα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἐξ ὧν συνηρανίσθη κατ' ἐπιτομὴν καὶ τὸ Λεξικὸν τοῦτο, προηγουμένως μὲν, ὡς εἶπα, εἰς χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων ὁμογενῶν ἡμῶν νεανίσκων, ἐπομένως δὲ καὶ ὄλων ἐκείνων, ὅσοι θελήσουσιν νὰ τὸ μεταχειρισθῶσιν, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸ κρίνωσιν ὅπως οὖν ἄξιον ἀναγνώσεως· εἰάν ὁμως ἐπέτυχον καὶ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἢ τοῦλάχιστον ἐπλησίασα εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἐφεσίμω, τοῦτο μένει νὰ τὸ κρίνωσιν ἀπαθῶς οἱ φιλόκαλοι ὁμογενεῖς μου, οἵτινες ἤξεύρουσι παρά πάντας τοὺς ἄλλους καὶ τῶν ὁμογενῶν τῶν τὰς ἀδυναμίας εὐμενῶς νὰ συμπαθῶσι, καὶ τῶν μισελλήνων καὶ κακοβούλων τὰς ἐρεσχηλίας συμφῶνως πάντες εἰς κόρακας ἢ ἀποπέμπωσιν!

Ἐν Βενετίᾳ, 1834
κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον.

Δ. Δ. Μάγνης.

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

ΙΣΤΟΡΙΚΟΜΥΘΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ.

Α Β

Ἄβα, ἢ Ἄβαι (Μόδι), πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Φωκίδα, ἀπὸ Ἄβα τοῦ Ἥρωος καρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Ἀβαῖος).

Ἄβαντις, ἢ Ἐυβοία, ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυγκέως κληθεῖσα, ὅστις ἐλθεὶν ἐνταῦθα ἀπὸ τὴν Ἄβαν τῆς Φωκίδος, ὠνόμασε τὴν μὲν χώραν Ἄβαντίδα, τοὺς δ' ἐγχωρίους, Ἄβαντας, μὲ τὸ ὅποιον ὄνομα ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος τοὺς Ἐυβοεῖς.

Ἄβαρις (Abaris), υἱὸς τοῦ Σεύδου, Σκυθῆς τὸ γένος, σοφὸς καὶ μάγος περίφημος. Οὗτος περιγράφει τὴν εἰς τοὺς Ὑπερβορείους περιήγησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔλαβε καὶ αὐτοῦ τῆς προγνώσεως τὸ χάρισμα, καὶ προσέτι ἐν βέλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φερόμενος εἰς τὴν αἴρα, περιήρχετο εἰς βραχὺ διάστημα χρόνου πόλεις καὶ χώρας, κηρύττων τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, καὶ προλέγων εἰς τοὺς ἀνδρώπους τὰ μέλλον-

τα, καὶ μάλιστα τοὺς σεισμοὺς τῆς γῆς, καὶ τὰς λοιμικὰς νόσους, τὰς ὁποίας καὶ ἰάτρους διὰ μαγικῶν τιῶν λόγων. Ἐλθεὶν δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, κατ' ὄν καιρὸν συνέβη λοιμὸς ἀνά πάσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ διατρίψας πολὺν χρόνον ἐκεῖ καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἔδωκεν ὑπὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην του σοφίαν. Ἐἰς δὲ τὴν ἐπιστροφήν του κατασκευάσας ἄγαλμα ἀπὸ τὰ ὀστά τοῦ Πέλοπος, τὸ ἐκώλησε τεχνίτως εἰς τοὺς Τρῶας εἰς οὐρανοκαταίβατον, καὶ τοῦτο, λέγουσιν, ἦτον τὸ μετέπειτα καλυδρῦλλον Παλλάδιον. Ζ. Παλλάδιον.

Ἄβας (Abas). Ζ. Ἀσκάλαβος.

Ἄβας, ἢ Ἄβος (Ἀραράτ), ὄρος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ ποταμὸς αὐτόθι ὀμώνυμος.

Ἄβατος, νῆσος τῆς Αἰγύπτου, σχηματιζομένη ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς Μοῖριδος λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν

- ἐφυλάττετο εἰς ἓνα ναὸν ὁ ταφὸς τοῦ Ὀσίριδος.
- ***Ἀβδηρα** (Πλατύστομον), πόλις τῆς Θράκης παραδάλιαδος, πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀβδηρίτης).
- ***Ἀβδηρος** (Abderus), νέος Ὀπούντιος, καὶ ὁπάδος τοῦ Ἡρακλέους, πρὸς τὸν ὁποῖον παρέδωκε τοὺς ἵππους τοῦ Διομήδους, ὅταν αὐτὸς ἐμάχετο μετὰ τοὺς Βίστονας, οἱ ὁποῖοι χαρίζομενοι εἰς τὸν Βασιλέα των, ἔτρεξαν κατόπιν ἔην διὰ νὰ τοὺς λάβωσιν ὀπίσω. Καὶ τούτους μὲν καταπολεμήσας ὁ Ἡρακλῆς, τοὺς διεσκόρπισεν εὐκόλως· ἀλλ' ἡ λύπη του ἐστάθη ἀπαρηγόρητος, ὅταν εἶδεν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του κατασπαργμένον τὸν ἀγαπητὸν τοῦ Ἀβδηρον ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀγρίους ἵππους.
- *Ὄθεν πρὸς μικρὰν του παρηγορίαν καὶ ἐνδυμησὶν ἔκτισεν εἰς ἐκεῖνὸ τό μέρος τὴν πόλιν Ἀβδηρα.
- ***Ἀβιενός** (Avienus), ἢ Ἀβιανός Σηξτός Ροῦφος, Ἰταλός, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἰσπανός, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου, Μαρκιανοῦ, καὶ Λέοντος τοῦ Θρακῆς. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Ἀ. Ἀράτου Μετάφρασις εἰς στίχους Ἑξαμέτρους, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ κειμένου, καὶ τῆς τοῦ Κικέρωνος καὶ Γερμανικοῦ Μεταφράσεως, Σχολίων καὶ Πινάκων ἐν Λειψία 1793-1801. Β'. Διονυσίου τοῦ Περηγῆτου Μετάφρασις ὁμοίως εἰς στίχους Ἑξαμέτρους, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ κει-
- μένου ἐν Φραγκοφορτ. 1817, 8, Γ'. Αἰσιώπειοι Μῦθοι 42, ἐκδοθ. ἐν Ἀματελῶδ. 1731, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.
- ***Ἀβιτος** (Avitus) Ἄλκιμος ὁ ἐκ Βιέννης τῆς Γαλλίας, ἀνεψιὸς τοῦ Αυτοκράτορος Ἀβίτου, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας του πατρίδος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται δύο Ποιημάτια εἰς στίχους Ἑξαμέτρους, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον διαλαμβάνει Περὶ ἀρχῆς τῆς ἀμαρτίας, ἦτοι περὶ τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος· περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ· περὶ τοῦ Κατακλισμοῦ, καὶ περὶ τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης· τὸ δὲ δεύτερον, Περὶ Παρθενίας πρὸς Φυσικὴν τὴν ἀδελφὴν του· ἐτι Ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1643, 8, μετὰ Σημειώσεων.
- ***Ἄβος**. Ζ. Ἄβας.
- ***Ἄβυδος** (Ναγαρά), πόλις τοῦ Πόντου παραδάλιασιος.
- ***Ἄβυδος** (Μαδύνα), πόλις ἀρχαία τῆς ἀνω Ἀιγύπτου (Κάτοικ. Ἀβυδηνός).
- ***Ἄβυλη** (La Sierra Dalmaca), ὄρος τῆς Μαυριτανίας, κείμενον ἔμπροσθεν τῆς Κάλπης, ἄλλου ὄρους τῆς Ἰσπανίας, τὰ ὁποῖα ἐπειδὴ φαίνονται μακρόθεν ὡς δύο στήλαι, ὠνόμασθησαν ὑπὸ τῶν παλαιῶν Στήλαι τοῦ Ἡρακλέους, καὶ λέγουσιν, ὅτι ἕως ἐκεῖ φθάσας οὗτος ὁ Ἥρωε, ὑψώσε δύο στήλας, καὶ ἐπέγραψεν εἰς αὐτάς τὴν «Μὴ περαιτέρω» ἐπιγραφὴν, νόμισας τάχα, ὅτι

ἐκεῖ εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου,
ἢ τῶν αἰώνων του.

Ἀγαθαργίδης, Κνίδιος, Ἱστορικός,
Ῥήτωρ καὶ Γεωγράφος, ἀκμά-
σας κατὰ τοὺς χρόνους Πτολε-
μαίου τοῦ Φιλομήτορος καὶ τοῦ
διαδόχου αὐτοῦ. Ἐκ τῶν Συγ-
γραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μό-
νον τμήματα τινὰ ἐκ τοῦ Περί
Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἐκδοθ. εἰς
τὴν Συλλογὴν τῶν Ἐλασσόνων Γεω-
γράφων τοῦ Ὀυδασίου.

Ἀγαθήμερος, Γεωγράφος, τοῦ ὀ-
ποίου σώζεται Ἰπποτύποις τῆς
Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ εἰς βι-
βλία δύο, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοι-
πῶν Ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ
Ὀυδασίου, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν
Ἀμστελοδ. 1671, 8.

Ἀγαθίας ὁ ἐκ Μυρίνης, πόλεως
Ἀιολικῆς, Γραμματικός, Ἱστο-
ρικός καὶ Σχολαστικός (Συνήγο-
ρος) Χριστιανός. Συνέγραψεν Ἱ-
στορίαν ἀπὸ τοῦ 553 ἕως τοῦ
559 ἔτους, ἐκδοθ. εἰς τὸ ἐν Βε-
νετίᾳ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος, καὶ
ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν. Σώζονται δὲ
αὐτοῦ καὶ Ἐπιγράμματα τινὰ,
ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐπι-
γραμματοποῶν.

Ἀγαθων, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Τρα-
γικός, καὶ φίλος φίλτατος τοῦ
Εὐριπίδου. Ἐκ τῶν τραγωδιῶν
αὐτοῦ σώζονται λείψανα τινὰ,
ἐκδοθ. εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν
Ἑλλήνων τραγωδιῶν καὶ Κωμω-
διῶν τοῦ Γροτίου.

Ἀγαμέμνων. Ζ. Ἀισχύλος.

Ἀγαμέμνων (Agamemnon), υἱὸς τοῦ
Ἀτρείως, ἢ τοῦ Πλεισθέους, καὶ

βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν (Ζ. Ἀ-
τρείς). Ὅταν ὁ Πάρις ἐκλε-
ψε τὴν Ἑλένην, γυναῖκα τοῦ ἀ-
δελφοῦ του Μενελάου, αὐτὸς πε-
ριηλθεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πα-
ρακινῶν τοὺς ἡγεμόνας αὐτῆς
πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτι-
μίας. Καταπεισας δὲ αὐτοὺς, ἔ-
καμε νὰ συναχθῆ ἰστόλος ἰκανὸς
εἰς τὴν Ἀυλίδα τῆς Βοιωτίας,
χειροτονηθεὶς αὐτὸς Ἀρχιστρά-
τηγος ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων.
Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἐφόνησεν εἰς
τὸ κινήσιν τὴν ἰεράν ἑλαφον τῆς
Ἀρτέμιδος· διὰ τὸ ὅποιον ὀργι-
σθεῖσα αὐτὴ ἡ Θεὰ, ἐπέφερε
μεγάλαι ἐμπόδια εἰς ὅλους τοὺς
ἐκεῖ συναδροισθέντας Ἕλληνας.
Τότε ὁ Μάντις Κάλχας εἶπεν,
ὅτι διὰ νὰ ἐξίλεωθῆ ἡ Θεὰ, ἔ-
πρεπε νὰ προσφερθῆ εἰς θυσίαν
τῆς ἡ Ἰφιγένεια, θυγάτηρ τοῦ
Ἀγαμέμνονος. Καὶ ἡ μὲν παρ-
θένος ἐφέρθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ὀ-
δυσσεὺς· ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἱερεὺς ἔ-
μελλε νὰ τὴν θυσιάσῃ, τὴν ἤρ-
πασεν ἀοράτως ἡ Ἀρτεμις, καὶ
τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ταυρίδα, ρί-
ψασα ἀντ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θυσια-
στηρίου μίαν ἑλαφον. Ἀφ' οὗ δὲ
ἑφθάσων εἰς τὴν Τρωάδα, εἶδει-
ξεν ὁ Ἀγαμέμνων, κατ' ὅλον τὸ
διάστημα τοῦ πολέμου, χαρακτῆ-
ρα τῶ ὄντι ἡγεμονικόν, φανείς,
κατ' Ὀμηρον α' Ἀγαθὸς βασιλεὺς,
κρατερός τ' αἰχμητής. Ἀλλ' ἔ-
πειτα ἀναγκασθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ
ὀπίσω τὴν Χρυσίδα, καὶ ἀρπά-
σας ἀντ' αὐτῆς τὴν Βρισηίδα, ἐ-
ρωμένην τοῦ Ἀχιλλέως, ἔγεινε

πολλῶν καὶ μεγάλων ἀνωμαλιῶν
 παρὰ τὸν εἰς ὅλον τὸ στρατεύμα
 διὰ τῆν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τοῦ
 Ἀχιλλεύου. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν
 τῆς Τρωάδος ἐπιστρέφω διὰ τὴν
 Ἑλλάδα, ἔλαβε μαζί του αἰχμά-
 λωτων καὶ τὴν Κασσάνδραν, θυ-
 γατέρα τοῦ Πριάμου. Ἡ δὲ Κασ-
 σάνδρα ὡς Μάντις προεῖπεν εἰς
 αὐτόν, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῆ εἰς
 τὴν πατρίδα ἀπὸ τοὺς οἰκείους
 του· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤδῆλθε νὰ
 δεῖσῃ κάμμιναν προσηχὴν εἰς τοὺς
 λόγους τῆς. Φθάσας δὲ εἰς τὰς
 Μυκῆνας, εὗρε τῷ ὄντι τὴν οἰ-
 κίαν του εἰς μεγάλην ἀνωμαλίαν
 ἐξ αἰτίας τοῦ ἀχρείου Ἀγίουδου,
 ὅστις, κατ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς
 ἀπουσίας του, ἐμοίχευε παρανό-
 μως τὴν γυναῖκα του Κλυταμνή-
 στραν. Τότε λοιπὸν ἰδόντες αὐ-
 τῶν, καὶ φοβηθέντες μήπως ἀνα-
 καλυφθῆ ἡ παρανομία των, τὼν
 ἐφάνευσαν εἰς ἓν συμπόσιον, ἃς
 κατ' ἄλλους, τὸν ἐπνίξαν μέσα
 εἰς τὸ λουτρόν, φονεύσαντες ἔπει-
 τα καὶ τὴν Κασσάνδραν μετὰ
 τῶν τέκνων αὐτῆς, καὶ μόλις ἐξ-
 ἔφυγε τὸν κίνδυνον ὁ Ὀρέστης,
 ὁ νεώτατος αὐτοῦ υἱός, τὸν ὀ-
 ποῖον ἔπεμψε κρυφίως ἡ ἀδελ-
 φή του Ἠλέκτρα πρὸς τὸν Στρώ-
 φιον, Βασιλέα τῆς Φωκίδος. Ζ.

Ἄγαμήδης (Agamedes). Ζ. Τρο-
 φῶνιος.

Ἀγανίπη, πηγὴ τῆς Βοιωτίας εἰς
 τὸν Ἑλικῶνα, ἀφιερωμένη εἰς τὰς
 Μούσας.

Ἀγαπητός, Διάκονος τῆς τοῦ Χρι-

στοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ
 Διδάσκαλος, κατὰ τινας, τοῦ Ἰου-
 στωικανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ
 Λόγον Παρανετικὸν συνέγραψεν,
 ἢ Σχεδὸν Βασιλικὴν παρανετικῶν
 κεφαλαίων περὶ τοῦ καθήκοντος
 τοῦ καλοῦ ἄρχοντος εἰς ἐβδομή-
 κοντα δύο κεφάλαια, τῶν ὁποίων
 ἕκαστον ἀρκτικὸν γράμμα εἶναι
 ἐκ ταύτης τῆς ἀκροστιχιακῆς
 ἐπιγραφῆς. ἢ Τῷ θειοτάτῳ, καὶ
 εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῖ ἡμῶν Ἰου-
 στωικανῷ, Ἀγαπητός ὁ ἐλάχιστος
 Διάκονος ἡ. Τὰ παρανετικά ταῦ-
 τα κεφάλαια ἐξεδόθησαν πολ-
 λαῖς ἐν Βενετία εἰς τὸ τέλος
 τῶν Ἀισωπεῖων Μυθῶν, καὶ κατ'
 ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1733,
 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀγαυὴ (Agave), θυγάτηρ τοῦ Κά-
 δμου ἐκ τῆς Ἀρμενίας, καὶ γυνὴ
 τοῦ Ἐχίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου
 ἐγέννησε τὸν Πενδέα. Οὕσα δὲ
 διόλου ἀφιερωμένη εἰς τὴν λα-
 τρείαν τοῦ Βάκχου, κατεσπάρα-
 ξε μετὰ τῶν λοιπῶν ὀπαδῶν τῆς
 τὸν εἰρημέκον Πενδέα, ὅστις ὄχι
 μόνον δὲν ἐδέχετο τὰ μυστήρια
 αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀ-
 ναβὰς ποτε εἰς ὑψηλὸν μέρος,
 τὰ ἐχλεύασεν.

Ἀγγελή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
 τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτεικ.
 Ἐπιφρ. Ἀγγελῆθεν).

Ἀγήνωρ (Agenor), υἱὸς τοῦ Πο-
 σειδῶνος καὶ τῆς Λιβίας, ὅστις
 ἐγέννησεν ἐν τῆς Τηλεφάσσης
 τὸν Κάδμον, τὸν Φοῖνικα, τὸν
 Κίλικα, καὶ τὴν Ἑυρώπην. Ὄ-
 ταν δὲ ὁ Ζεὺς ἤρπασε ταύτην

τὴν Ἑυρώπην, αὐτὸς ἔστειλε τοὺς υἱοὺς του νὰ τὴν ζητήσωσι, μὲ προσταγὴν νὰ μὴν ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω, εἰάν δὲν τὴν εὕρωσι. Καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ἠμπόρουσαν νὰ τὴν εὕρωσαν, ἔμειναν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, παρονομάσαντες τοὺς κατοικηθέντας τόπους ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὀνομάτων.

Ἄγκαιος (Antaeus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Ἀστυπαλαίας, Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, καὶ κυβερνήτης τῆς Ἀργεῶς εἰς τὴν κατὰ τῆς Κολχίδος ἐστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Διηγοῦνται περὶ τούτου, ὅτι, ἐπειδὴ ἐφέρετο σκληρῶς πρὸς τοὺς δούλους του, ἤκουσε ποτὲ κατάραν ἀπὸ τὸν ἀμπελοουργόν του, Νά μὴ φθάσῃ νὰ πῆ ἀπὸ τὸν οἶνον τῆς ἀμπέλου ἐκείνης. Ὁ δὲ Ἄγκαιος τότε μὲν ἐπροσκοιῆθη, ὅτι δὲν ἤκουσε τὸν λόγον· ὅτε δὲ ἀνέδωκεν ἡ ἀμπέλος τὸν καρπὸν, ἔκραξε τὸν δούλον ἐκεῖνον, καὶ δεῖξας τὰ σταφυλῖα, τοῦ ἐνδύμισε καὶ τὴν κατάραν. Ἀτάραχος ὁ δούλος εἶπεν, ὅτι εἶναι πολὺς καιρὸς ἀκόμη ἕως νὰ πῆ οἶνον. Ἐπειδὴ δὲ ἔφθασε καὶ ὁ καιρὸς τοῦ οἴνου, ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα του τὸ ποτήριον ὁ Ἄγκαιος, καὶ πρὶν τὸ πλησιάσῃ εἰς τὰ χεῖλη του, εἶπε πρὸς τὸν δούλον, ἀν ἔχη πλέον κάμμιαν ἀμφιβολίαν, ὅτι καὶ οἶνον θέλει πῆι, καὶ αὐτὸν θέλει τιμωρήσει διὰ τὴν ἀυθάδειάν του. Ἄλλ' ὁ δούλος πάλιν μὲ τὴν συνήθη ἀταραξίαν του ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ με-

ταξὺ τοῦ ποτηρίου καὶ τῶν χειλέων του διάστημα εἶναι πολὺ. « Πολὺ μεταξύ πᾶσι κύλικος καὶ χεῖλος ἄκρου ». Καὶ εἰς τοῦτο τὸ μεταξύ ἠκούσθη Δούρυβος, καὶ φωνῆ λεγόντων, ὅτι ὁ Καλυδῶνιος Κάπρος ὀρήσας εἰς τὴν χώραν του, κάμνει μεγάλων φθορῶν εἰς πᾶν τὸ προστυχόν. Ὁ δὲ Ἄγκαιος ἀκούσας ταύτην τὴν αἰφνίδιον ἀγγελίαν, ἐρρίψεν ἀπὸ τὴν χεῖρα του τὸ ποτήριον, κ' εὐθύς ἔτρεξε νὰ ἴδῃ τὸ γινόμενον· ἀλλὰ συναντήσας κατ' ὁδὸν τὸν ἄγριον ἐκεῖνον Κάπρον, κατσπαράχθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ κατάρα τοῦ δούλου του.

Ἄγκυρα (Ἄγκωρα, ἢ Ἐγκιουρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Γαλατίαν (Κάτοικ. Ἄγκυρανός).

Ἄγκων (Ἀγκωνα), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος, εἰς τὴν νῦν παπικὴν ἐπικράτειαν, πρὸς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἄγκωνίος, καὶ Ἄγκωνίτης).

Ἄγλαϊα (Aglaja). Ζ. Χάριτες.

Ἄγρους, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἄγρουσίος).

Ἄγορά, τόπος συναδροίσεως τοῦ λαοῦ, τόπος κριτῶν, πωλούντων καὶ ἀγοραζόντων, κτλ. Ἄγορά κατ' ἐξοχὴν, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο ὁ μεταξύ Δετύλου καὶ τοῦ Κεραμεικοῦ τόπος, ὅπου ἦσαν πολλὰ ἐργαστήρια διαφόρων πραγμάτων, καὶ προσέτι ἀνδριάντες λαμπρῶν ὑποκειμένων καὶ τῆς πα-

τρίδος εὐεργετῶν· ὁ ναὸς τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν, καὶ ἄλλα παρατηρήσεως ἄξια πράγματα, ὅσα συνεχῶς ἀναφέρονται εἰς τὰ Συγγράμματα τῶν ἀρχαίων. Ὁ ἀπὸ πρωΐας μέχρι μεσημβρίας καιρὸς ὠνομάζετο « Ἀγορὰ πλήθουσα ». Ἀναλογεῖ δὲ αὕτη ἢ Ἀγορὰ μὲ τὸ Forum τῶν Ῥωμαίων.

Ἄγος Κυλώνιον. Ζ. Κύλων.

Ἀγραία, καὶ Ἀγραῖς (Ἀγραφα, ἢ Βάλτος), πόλις τῆς Ἠπείρου μεσόγειος. (Κάτοικ. Ἀγραῖος, καὶ Ἀγραεὺς).

Ἀγραύλη. Ζ. Ἀγροῖλη.

Ἀγραυλος (Agraulus), θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος. Ἐς ταύτην παρασταθεῖσα ποτὲ ἢ Ἀθηνᾶ, ἤδωκεν ἔν κιβώτιον κλεισμένον, παραγγειλάσα αὐτὴν νὰ μὴ τὸ ἀνοίξῃ· αὕτη ὅμως ὑπ' οὐδριῶν περιεργείας τὸ ἤνοιξε, καὶ εὐθὺς ἐπῆρσεν ἐξ αὐτοῦ ἔν ἀλλόκοτον τέρας, τὸ ὁποῖον καὶ μετ' ὀλίγον ἔγεινεν ἄφαντον. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, τὴν ἔρριψεν εἰς μεγάλην ἔρωτικὴν ζήλοτυπίαν μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἔρσην. Ὁ Ἔρμῆς ἀγαπῶν τὴν Ἔρσην, εὐόχραζε πρὸς αὐτὴν· καὶ ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἦθελε νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς, ἐμποδίζετο ὑπὸ τῆς Ἀγραύλου, ὀργισθεὶς, τὴν μετεμόρφωσεν εἰς σκόπελον. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἐτιμήθη ἢ Ἀγραυλος ὡς Θεᾶ, καὶ εἰς τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνα εἶχε καὶ ναὸν περικαλλῆ, εἰς τὴν εὐρτην τῆς ὁποίας ἐθυσιάζετο κατ'

ἔτος καὶ μία δυστυχὴς παρθένος, ἕως οὗτου Δίφιλος ὁ Βασιλεὺς τῆς Κύπρου μετέβαλε ταύτην τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν, προστάξας νὰ θυσιάζεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἀντὶ τῆς παρθένου μία δάμαλις.

Ἀγριάδες, ἢ Ἀγρωστῖναι. Ζ. Νύμφαι.

Ἀγροῖλη, ἢ Ἀγραύλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀγραυλεὺς, καὶ Ἐπιφῶρ. Ἀγραύληθεν, ἢ Ἀγροῖληθεν).

Ἀγύριον (San Filippo d' Angirone), πόλις τῆς Σικελίας, πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (Κάτοικ. Ἀγυρηναῖος).

Ἀγχιάλος (Αἰκιάλι), πόλις Ἑλληνικῆ, ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη (Κάτοικ. Ἀγχιαλεὺς).

Ἀγχινόη (Anchinoë). Ζ. Δακῆος.

Ἀγχίσης (Anchises), υἱὸς τοῦ Κάππος, ὅστις ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐγέννησε τὸν περὶ φημον Ἄινειαν. ἀλλ' ἐπειτὰ ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, διότι δὲν ἐφύλαξε μυστικῶς τὸν ἔρωτα, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγετο, ὅτι αὐτὸς δὲν μετεῖχεν ἀπὸ τὰς βουλὰς τῶν λοιπῶν Τρώων. Ὅτε δ' ἐκυριεύετο ἡ Τρωάς, ὁ Ἀγχίσης ὑπέργηρος ἦδη ὢν, καὶ κινδυνεύων νὰ γείνη παρανάλωμα πυρός, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ Ἄινείου ἀβλαβῆς ἀπὸ μέσον τοῦ πυρός καὶ τῶν βελῶν, καὶ κομισθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν, ἀπέθασεν ἐκεῖ, καὶ ἐτάφη ἐντίμως εἰς τὸ ὄρος Ἐουξί.

Ἄδανα (Aden), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Κιλικίαν, πλησίον τῆς Ἀναζαρβοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἄδανεύς).

Ἄδης (Orkus), τόπος εὐρυχωρότατος μέσα εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, ὅπου ἤρχοντο αἱ ψυχαὶ μετὰ θανάτου. Ἐδιαίρειτο δὲ ὁ Ἄδης εἰς δύο, εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ Τάρταρα, καὶ εἰς τὰ Ἥλυσια πεδία. Καὶ εἰς μετὰ τὸν Τάρταρον (ἤγουν τὴν Κόλασιν) ἐτιμωροῦντο ὅλοι οἱ κατὰδικοι μετὰ διαφόρους τιμωρίας· εἰς δὲ τὰ Ἥλυσια πεδία (τουτέστι τὴν Παράδεισον) διέτριβον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων, ἀπολαμβάνουσαι τελείαν εὐδαιμονίαν.

Ἄδιαβηγή (Βοτάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, μετὰ τὴν Τίγρητος καὶ Εὐφράτου τῶν ποταμῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἄδιαβηγός).

Ἄδμητη (Admete). Ζ. Φοεΐα.

Ἄδμητος (Admetus), υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου τὰς βουῖς ἐβόσκεν ὁ Ἀπόλλων ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Οὗτος ἐκιδυμῆσας νὰ νυμφευθῇ τὴν ἑσθίαν

Ἀλκηστην, θυγατέρα τοῦ Πηλείου, δὲν ἠμπόρει ἢ ἀπολαύσῃ τὸν σκοπόν του, ἐπειδὴ ὁ πατήρ της ἐκήρυξεν, ὅτι ἐκεῖνος δελεῖ τὴν λάβει εἰς γυναῖκα του, ὅστις ἤδωκεν ὑπάγει ἐκεῖ μετὰ ἄμαξαν, συρομένην ἀπὸ λέοντα καὶ κάπρον. Ὁ δὲ Ἀπόλλων εὐγνωμονῶν πρὸς αὐτόν, τὸν ἐδίδαξε τὸν τρόπον, καὶ οὕτως ἐπέτυχεν τοῦ

σκοποῦ του. Ἐξήτησε προεῖτι ὁ Ἄδμητος ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ μὴ ἀποδάνῃ, καὶ αὐτὸς τὸ ἐπρόβαλεν εἰς τὰς Μοῖρας, αἱ ὁποῖαι ἀπεκρίθησαν, ὅτι τότε δύναται νὰ ἀξιώθῃ τοῦτο, ὅταν δελήσῃ ἢ ἀποδάνῃ ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ. Ὅταν λοιπὸν ἐπλησίωσεν ἡ ἡώρα τοῦ θανάτου του, κατήγετο ὅυτε φίλος, οὔτε σπγγηγῆς δὲν ἠδέλησε νὰ κάμῃ μίαν τοιαύτην ἀλλοτρίαν, ἀλλὰ μόνον ἡ Ἀλκηστις σπγγατένευσεν ἢ ἀποδάνῃ, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. Ἐπειτα ὁμοῦς ἠλευθέρωσε καὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ Ἄδμη οὐρανῆς, ἢ κατ' ἄλλους, τὴν ἔστειλεν ὀπίσω ἡ Περσεφόνη, κάμφθεισα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἀνδρός της Ἄδμητου.

Ἄδραμύττειον, καὶ Ἄδραμύττειον (Ἄδραμύττε), πόλις τῆς Μυσίας, πλησίον τοῦ Καϊκού ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἄδραμυττηγός).

Ἄδρανον (Aderno), πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τῆς Ἀκτῆς κειμένη (Κάτοικ. Ἄδρανίτης).

Ἄδραστεία (Adrastea). Ζ. Νεμεσις. - Μελισσεύς.

Ἄδραστος (Adrastus), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς Λυσιμάχης, καὶ Βασιλεὺς τοῦ Ἀργεοῦ. Οὗτος συμβουλευθεὶς ποτὲ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπολλωνος περὶ τῆς ὑπανδρείας τῶν θυγατέρων του, ἤκουσε μετὰ θαυμασμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰς δώσῃ εἰς κάπρον καὶ εἰς λέοντα. Καὶ τότε μετὰ μὴν ἐνοήσας τὸν χρῆσμον,

εὐρίσκατο εἰς μεγάλην ἀπορίαν· ὅτε δὲ μετὰ καιρὸν ἦλθον εἰς τὸ Ἄργος κατατρεγμένοι ὁ Πολυνεΐκης καὶ ὁ Τυδεύς, καὶ εἶδεν εἰς τὰς ἀσπίδας τοῦ μὲν Πολυνεΐκου τὴν εἰκόνα τοῦ λέοντος, τοῦ δὲ Τυδείως, τὴν τοῦ κάκρου, ἐκατάλαβε τοῦ χρηστοῦ τὴν ἐννοειαν, καὶ ἔδωκε τὴν μὲν Ἀργείαν εἰς τὸν Πολυνεΐκην, τὴν δὲ Δηϊπύλην, εἰς τὸν Τυδεά, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἀποκατάστασιν· καὶ οὕτως ἐπεχείρησε πρῶτον τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκατρατείαν, γενόμενος αὐτὸς ἀρχηγὸς καὶ τῆς ἐκατρατείας καὶ τῆς δυστυχίας, κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἀμφιαράου. Ζ. Ἐτεοκλῆς, Ἀμφιαράος.

Ἄδρια (*Adri*), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐκετῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη καὶ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Ἀδριανός, καὶ Ἀδριάτης).

Ἀδριανός, Τύριος, Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς δὲ καὶ διάδοχος τοῦ ἐν Ἀθήναις Σχολεῖου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ χρηματίσας, καὶ Γραφεύς, ἢ Ἀντιγραφεύς τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Κομμόδου ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑτῶν ὀγδοήκοντα. Ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπό τοῦ Ἀλλατίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Σοφιστῶν καὶ Ῥητόρων.

Ἀδριανός, Συγγραφεύς Ἐκκλησιαστικῶς, τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγγελὴ εἰς τὴν Δεῖαν Γραφήν, ἐκ-

δοθ. ἐν Αὐγούστῃ τῶν Βενδελικῶν, 1602, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀδριανούπολις, ἢ πρότερον Ὀρεστιάς πόλις τῆς Θράκης μεσόγειος, παρὰ τὸν Ἐβρον ποταμὸν καμμένη (Κάτοικ. Ἀδριανοπολίτης).

Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὁ νῦν λεγόμενος Κόλπος τῆς Βενετίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνωτέρα θάλασσα ὀνομάζεται, πρὸς διαφορὰν τῆς κατωτέρας θαλάσσης εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, τὸ ὁποῖον ἦδη Ἀγγιολὸς τῆς Τροσκάνης καλεῖται.

Ἀδρυμῆ, ἢ Ἀδρυμητὸν (Μαχουμέτα), πόλις τῆς μικρᾶς Ἀφρικῆς, κατὰ τὸ Βυζάκιον καμμένη (Κάτοικ. Ἀδρυμητίος).

Ἀδώνια (Adonia), εορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος, ἐραστοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Εἰς ταύτην τὴν εορτὴν τὰ πάντα ἦσαν λυπηρὰ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Νικίας, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀναχωρῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν διὰ τὸν πόλεμον τῆς Σικελίας, ἐπρομάντευσε τὴν κακὴν αὐτοῦ ἐκβασιν.

Ἀδωνίς (Adonis), υἱὸς τοῦ Κινύρου, Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μεδάρμης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος. Οὗτος νέος ὢν εὐειδέστατος, ἠγαπήθη κατ' ὑπερβολὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ ὁποία καὶ τὸν συνώδευε πανταχοῦ εἰς τὰ δάση, ἐγκαταλείψασα τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν συναστροφὴν τῶν λοιπῶν Θεῶν. Ἄλλ' ἢ λύπη ταύτης τῆς πολυκαθοῦς Θεᾶς ἐτάθη ἀπαρηγόρητος, ἃ-

ταν τὸν εἶδεν ἄξαφνα κατασπα-
ραγμένον ἀπὸ ἑνα ἄγριον χοῖ-
ρον, τὸν ὁποῖον ἤγειρε κατ' αὐ-
τοῦ ἢ Ἄρτεμις, χαρίζομένη εἰς
τὸν Ἄρην. Ὄθεν πρὸς μικρὰν
της παρηγορίαν, ἀφ' οὗ πρῶτον
τὸν ἐμυρολόγησεν ἀνωφαλῶς, ἔ-
καμε καὶ ἐβλάστησε τὸ ἄνθος
Ἄνεμώνη καλούμενον,

Ἄεθλιος (Aethlius). Ζ. Ἐνδυμίον.

Ἄελλώ (Aello). Ζ. Ἀρκυαί.

Ἀερόπη (Aërope). Ζ. Θυέστης.

Ἀέτιος, Ἀμιδηνός, Ἰατρός πολυμα-
θῆς εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως, καὶ διοικητῆς τῆς ἐν
Ἀσίᾳ βασιλικῆς φρουρᾶς. Ἐκ
τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζε-
ται τεῦχος εἰς δεκαεξ βιβλία,
ἐκ διαφόρων συναρτισμένων, καὶ
Τετραβιβλος ἐπιγραφόμενον, διὰ
τὴν εἰς τέσσαρα βιβλία, ἢ τμή-
ματα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων
σύνοψιν του, ἕκαστον τῶν ὁποίων
περιέχει τέσσαρας Λόγους. Τοῦ
ιατρικοῦ τούτου Συγγραμματος
κατὰ πρῶτον ἐξεδόθησαν Ἑλλη-
νιστὶ ἐν Βενετίᾳ, 1534, φυλ. τὰ
πρῶτα ὀκτὼ μόνον βιβλία, καὶ
μετὰ ταῦτα ἐν Λειψίᾳ, 1754,
4, μέρος ἐκ τοῦ ἐνάτου, τῶν
δὲ λοιπῶν ἢ Λατινικῇ μόνον Με-
τάφρασις περιφέρεται.

Ἀζηνία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
τῆς Ἰπποδωντίδος φυλῆς (Κάτ-
οικ. Ἀζηνιεύς).

Ἀθάμας (Athamas), υἱὸς τοῦ
Ἀιόλου, καὶ Βασιλεὺς τῶν Θη-
βῶν. Οὗτος ἐγκαταλείψας τὴν
προτέρα του γυναῖκα Νεφέλην,
ἐκ τῆς ὁποίας εἶχε γεννήσει τὸν

Φρύξον καὶ τὴν Ἑλλην, ἐνυμφεύ-
θη τὴν Ἰνώ, θυγατέρα τοῦ Κά-
δμου. Ἡ δὲ Νεφέλη ἀγανακτῆ-
σασα διὰ ταύτην τὴν καταφρό-
νησιν, ἐπεμφε πρὸς ἐκδίκησιν εἰς
τὰς Θῆβας μίαν μεγάλην ἀνομο-
βρίαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἀνταγκα-
σθεῖς ὁ Ἀθάμας, ἔστειλεν εἰς
τοὺς Δελφούς νὰ ἐρωτήσῃσι τὸ
μαντεῖον περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς
τοῦ κακοῦ. Ἡ δὲ Ἰνώ προδια-
θέσασα τοὺς ἀπεσταλμένους, τοὺς
παρήγγειλε νὰ εἰπωσιν ἐκ μέρους
τῆς Πυθίας, ὅτι τότε δελεῖ παύ-
σει τὸ κακόν, ὅταν ὁ Ἀθάμας
δυσιάσῃ τὰ τέκνα τῆς Νεφέλης,
τὸ ὁποῖον καὶ ἤδελε γέινει ἀν-
αμφιβόλως, εἰάν ἕνας χρυσόβαλ-
λος Κριὸς τῆς οἰκίας δὲν ἤδε-
λεν εἰδοποιήσῃ εἰς αὐτοὺς μὲ
ἀνδρωπίνην φωνὴν ταύτην τοῦ
Ἀθάμαντος τὴν ἀπόφασιν. Συμ-
βουλευθέντες λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς,
ἀπεφάσισαν νὰ φύγωσιν ὁμοῦ διὰ
νυκτός, καὶ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν
Κολχίδα πρὸς τὸν ἐκεῖ βασί-
λευοντα Ἀιήτην. Ἐν ᾧ δὲ διέ-
βαινον τὴν Σάλασσαν, καθήμενοι
ἐπάνω τοῦ Κριοῦ, ἡ μὲν Ἑλλη
φοβηθεῖσα, ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν
Ἀβύδῳ πορθμὸν καὶ ἐπέγη, καὶ
ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ πορθμὸς
ἐκεῖνος Ἑλλησποντος, ὁ δὲ Φρύ-
ξος διασωθεὶς μετὰ τοῦ Κριοῦ
εἰς τὴν Κολχίδα, ἔλαβε καλὴν
ὑποδεξίωσιν ὑπὸ τοῦ Ἀιήτου.
Καὶ τὸν μὲν Κριὸν ἔδυσαν εἰς
τὸν Δία, τὸ δὲ χρυσοῦν αὐτοῦ
δέρας τὸ ἀφιέρωσαν εἰς τὸν ναόν
τοῦ Ἄρεως, τὸ ὁποῖον ἐφύλατ-

τεν ένας φοβερώτατος δράκων, και δύο χαλκόποδες και πύρ πνέοντες τειροί. Ζ. Δέρας.

Ἄθανάσιος, ὁ πολυάθλος και ἑν-δερμος τῆς Ἐκκλησίας προστά-της, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάν-δρειαν κατά τὸ 296 ἔτος, και κατά τὸ 326 προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς πόλεως. Ἦτον ἔμπειρος τῆς Γραμματικῆς και Ῥητορικῆς, και μάλιστα τῆς θείας Γραφῆς, μέγας δὲ και ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων και δια-φόρως κατηγορηθεῖς, και τέλος ἐξορισθεῖς, μόλις μετά πολλοὺς κινδύνους και ἀφορήτους ταλαι-πωρίας, ἀπῆλθε πάλιν τὸν θρό-νον του, ὅπου και μετ' ὀλίγον ἀν-επαύθη πρὸς Κύριον εἰς ἡλι-κίαν ἑτῶν ἑβδομήκοντα ἑπτὰ. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγ-γραμμάτων τούτου τοῦ θειοτά-του Πατρὸς ἀξίονται ἀκόμη πολ-λά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρι-σίοις, 1698, φυλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Ἄδαισις (*Adige*), ποταμὸς τῆς Ἰ-ταλίας εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑ-νετῶν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸ Ἀ-δριατικὸν πέλαγος.

Ἄθηνᾶ (*Minerva*), θυγάτηρ τοῦ Διὸς, ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ γεννηθεῖσα, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς, κα-θὼς λέγουσι, λαβὼν κατ' ἀρχάς εἰς γυναῖκα του τὴν Μῆτιν, θυ-γατέρα τοῦ Ὀκεανοῦ, και μα-δῶν παρά τοῦ χρησμοῦ, ὅτι τὸ τεχθεῖσόμενον ἐξ αὐτῆς βρέφος θέλει γένει ἰσχυρότερον αὐτοῦ,

κατέπιε τὴν Μῆτιν ζωντανήν, Ἄλλ' ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς γεννήσεως, ἤρχισεν αὐτὸς γὰ δο-κιμάζῃ σφοδροτάτους πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν του, και ἔκραξεν ἐ-πὶ τούτῳ τὸν Ἥφαιστον. Ὁ δὲ Ἥφαιστος ἔλθων μὲ τὸν ὀξύτα-τόν του πέλεκυν, ὡς ἐπροστάχθη, και μαδῶν τοῦ Διὸς τὴν θάλη-σιν, ἔσχιε μετὰ πολλὰς ἀντι-στάσεις τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς δύο μέρη, και εὐδύς ἐπήδησεν ἐξ αὐτῆς κόρη ἀκμαία και ἑν-οπλος, χορμιούσα και πάλλουσα τὸ δόρυ, και αὕτη ἦτον ἡ Παλ-λάς Ἀθηνᾶ. Ἀνατραφεῖσα δ' ἐ-πειτα ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος και τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Παλλάδος (διὰ τὸ ὅποιον ἴσως και Παλλάς ἐπ-ωνομάσθη), ἀνέβη εἰς τὸν οὐ-ρανόν, και συγκατηριδμήθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν δω-δεκα μεγάλων Θεῶν. Ἡ Ἀθηνᾶ ἠγάπησε πάντοτε τὴν παρθενίαν, και πρώτη αὕτη εφεῦρε τοὺς αὐ-λοὺς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅταν τοὺς ἐ-παίξεν ἀσχήμιζον τὸ πρόσωπόν της, τοὺς ἔρριψε και τοὺς ἔλα-βεν ἡ Μαρσύας. Φιλονεικήσασα δὲ μὲ τὴν Μέδουσαν, μίαν ἐκ τῶν Γοργόνων, και νικήσασα αὐ-τὴν, μετέβαλεν εἰς ὄφεις τὸν ὠ-ραῖον αὐτῆς πλάκαμον. Ὁμοίως μετεμόρφωσεν εἰς τὸ δρᾶνυμόν της ζυῦφιον και τὴν Ἀράχην, θυγατέρα τοῦ Ἰδμονος, Βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐφιλονεικῆσε δὲ και μετά τοῦ Ποσειδῶνος ἐνάπιον τῶν ἄλλων Θεῶν διὰ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως

τῶν Ἀθηναίων, ἣτις ἕως τότε ὠνομαζέτο Κεκροπία. Καί ἐπειδή οἱ Θεοὶ ἀπεφάσιον τὴν ὄνομασίαν αὐτῆς διὰ τὸν ὑπερφυσικοῦ σημείου, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἔκαμε καὶ ἀνεφάνη ἐκ τῆς γῆς ἕνας ωραιότατος ἵππος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, μία εἰλαία, ἡ ὁποία καὶ ἐπροτιμήθη· διότι αὐτὴ μὲν ἐνομιζέθη σημεῖον εἰρήνης, ὁ δὲ ἵππος, πολέμου καὶ μάχης. Ἐνομιζέτο δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἔφορος τοῦ πολέμου, τῆς φρονήσεως, καὶ ὅλων τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ ἐπαραστένετο νέα μεγαλοκρεπῆς, μὲ ὄμματα γλαυκὰ, καὶ μὲ περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν χεῖρα τῆς λόγχην. Πλησίον δὲ αὐτῆς ἐφαίνοντο ἡ εἰλαία, μία γλαυξ, καὶ διάφορα ὄργανα τῆς Μαθηματικῆς.

Ἀθηναγοράς, Ἀθηναῖος, Φιλόσοφος Πλατωνικός. Οὗτος κατ' ἀρχάς ἦτον ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους διὰ τὴν καταπολεμησὴν εὐκολώτερον, ἀπεφάσισε καὶ μελέτησιν τὴν θείαν Γραφήν· φωτισθεὶς ὁμως ὑπ' αὐτῆς, ἔγεινε Χριστιανός, καὶ διδάσκαλος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χριστιανικοῦ Σχολείου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ ρῶζονται Α'. Πρεσβεία ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν πρὸς Μάρκον Ἀυρήλιον. Β'. Περί ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Συγγραμμάτων Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου καὶ Μάρτυρος.

Ἀθῆναι (Σετίνας), πόλις παραδάλασσιος τῆς Κολχίδος, πρὸς τὴν Τραπεζοῦντα καιμένη.

Ἀθῆναι (Ἀθῆνα), ἡ περικλής μητρόπολις τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἀθηνᾶς τῆς προστάτιδος αὐτῆς παρονομασθεῖσα, καὶ διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης χρηματίσασα (Κάτοικ. Ἀθηναῖος).

Ἀθῆναια (Athenaea). Ζ. Ἐριχθόνιος, Παναθηναία.

Ἀθηναῖος ὁ ἐκ Ναυκρατίας τῆς Αἰγύπτου, Γραμματικός (Φιλολόγος) καὶ Σοφιστῆς ἀριστος, ἤκμαζε κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ Ἰ. Αἰῶνος, καὶ διακρίνεται ἀπὸ ἄλλους ὁμωνύμους τοῦ μὲ τὸ Δειπνοσοφιστῆς, διὰ τὸ πολυτιμὸν τοῦ Σύγγραμμα, Δειπνοσοφισταί (Συμπόσιον Σοφιστῶν) ἐπιγραφόμενον εἰς δεκαπέντε βιβλία, πληρες σοφίας καὶ ποικίλης πολυμαθείας. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἐκδοσις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Ἀργεντοράτῳ Ἑλλ. Λατ. 1801-1087, 8, εἰς 14 τόμους, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων, καὶ τριῶν ἀξιολόγων Πινάκων.

Ἀθηναῖος, Μηχανικός ἐξ ἀγῶστου πατρίδος, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀρχιμηδους, καὶ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου, τοῦ κυριεύσαντος τὰς Συρακούσας, πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε καὶ βιβλίον Περί Μηχανημάτων, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Μαθηματικῶν τοῦ Θηβενότου.

Ἀθηναίων Μῆνες. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ἀθμονία, ἡ Ἀθμόνον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀθμόνευς).

Ἄδως (Ἅγιον ὄρος), ὄρος ὑψηλότερον τῆς Μακεδονίας (Κάτοικ. Ἀδωίτης, ἢ Ἀδωνίτης).

Ἄια. Ζ. Κίρκη.

Ἄια, πόλις τῆς Κολχίδος, παρὰ τὸν Φάσω ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀιάτης).

Ἄιακός (Aeacus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Ἀγίνης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Οἰώνης, τῆς μετέπειτα Ἀγίνης. Ἐπειδὴ δὲ μία λοιμικὴ νόσος κατηρήμωσεν ὅλην ἐκείνην τὴν νῆσον, παρεκάλεσε τὸν πατέρα του καὶ μετέβαλε τοὺς μύρμηκας εἰς ἀνθρώπους, τοὺς ὁσίοιους ὠνόμασε Μυρμηδόνας. Βασίλευσας δὲ ἐπὶ γῆς ὁσίως καὶ δικαίως, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, διὰ τὴν ἄκραν του εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην, κριτῆς εἰς τὸν Ἄδην μετὰ Μίνως καὶ Ραδάμανθυος τῶν ὀμοπατρίων ἀδελφῶν του.

Ἄιαντιον ἀρωγήριον, ἢ δυτικώτατη ἄκρα τοῦ Τισαίου ὄρους τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ἐπὶ τοῦ ὀπίσθιου κεῖται τὴν σήμερον ἡ πόλις Τρίκερη, ἢ Τρίκερα.

Ἄιας Μαστιγοφόρος. Ζ. Σοφοκλῆς.

Ἄιας (Ajax), υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, Βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, εἰδείξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἀκαταμαχίτου ἀνδρείας του, φωνεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῶας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔπειτα ἐβίασε τὴν Κασσάνδραν, θυγατέρα τοῦ Πριάμου, μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου αὐτὴ εἶχε καταφύγει, ὥρ-

γήσθη ἡ Θεὰ αὐτῆ, καὶ παρεκάλεσε τὸν Ποσειδῶνα νὰ τὸν καταποντίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν αὐτὸς ὑπέστραφε διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ποσειδῶν διήγειρε τῷ ὄντι μεγάλην τρικυμίαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὁ Ἄιας μόλις διεσώθη γυμνὸς ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ἤρχεσεν νὰ βλασφημῇ ἐναντίον τῶν Θεῶν, ἐσχίσθη ἐκείνος ὁ βράχος καὶ τὸν κατάπιε ζωντανόν ἢ, κατ' ἄλλους, ναυαγήσας, ἐπύγη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄιας ὁ Μέγας, ἦτον υἱὸς τοῦ Τελαμωνῆος, Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Ἀχιλλεὺς κατὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ σώματός του, καθὼς ἐφάνη κατ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ὅποτε ἤλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Ἐκτορος, καὶ μόλις πρὸς τὸ ἐσπέρας διηλλάχθησαν ἀναμταξὺ τῶν με φιλικὰ δῶρα, τὰ ὅποια ὕστερον ἐστάθησαν ὀλεθριώτατα καὶ εἰς τοὺς δύο. Καὶ ὁ μὲν Ἄιας ἔδωκεν εἰς τὸν Ἐκτορα ζωστήρα περικαλλῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἐκτορος αὐτὸς ἔλαβε ξίφος θραυμάριον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλεὺς ἐφιλονεικήσεν ὁ Ἄιας περὶ τῶν ὄπλων αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐνίκησεν ὁ Ὀδυσσεύς, αὐτὸς ἀπὸ τὴν ὀργὴν του ἐμάνη, καὶ ὀρμήσας κατέσφαξε τὰ ποίμνια τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοπέδου, νομίζων, ὅτι φονεύει Ἕλληνας. Λαβῶν δὲ καὶ ἓνα κριόν, τὸν ἐνό-

μικρὸν Ὀδυσσεύα, καὶ πρὸς περιο-
σοτέραν ἐκδίκησιν τῶν ἐμάστιζεν,
ὅσον ἠμπόρει δυνατὰ, καὶ διὰ
τοῦτο ἐπινομάσθη καὶ Μαστι-
γόφορος. Ἄλλὰ τέλος ἐλθὼν εἰς
ἑαυτὸν, καὶ αἰσχυνόμενος νὰ ζῇ
πλέον δι' ὅσα κακὰ ἔπραξεν εἰς
τὸν καιρὸν τῆς μανίας του, ἔ-
στρεψε κατ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφος, ὅ-
που εἶχε λαβὼν παρὰ τοῦ Ἐ-
κτορος δῶρον, καὶ ἐφρονεῦδ' ἰδιο-
χείρως, δεΐξας ἐμπράκτως, ὅτι τῶν
ἔχθρῶν τὰ δῶρα, οὔτε πρέπει νὰ
λέγονται δῶρα, ἐπειδὴ εἶναι πάν-
τοτε βλαπτικά, καὶ ποτὲ δὲν εἶ-
ναι ὠφέλιμα. « Ἐχθρῶν δ' ἄδω-
ρα δῶρα, κ' οὐκ ὄνησιμα ».

Ἀιγάδες. Ζ. Αἰγίμοροι.

Ἀιγαῖον πέλαγος (Ἀρχιπέλαγος, ἢ
Ἀσπρη Θάλασσα), ἢ μεταξύ τῶν
Κυκλάδων νήσων καὶ τῆς Ἀττι-
κῆς Θάλασσης, ἀπὸ τῆς νήσου
Ἀιγός, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπὸ τοῦ
ἐκείσε πηγέντος Ἀιγέως, πατρὸς
τοῦ Θησέως, οὕτω παρονομα-
σθέν. Ζ. Ἄιξ, Θησεύς.

Ἀιγαῖον (Aegeon). Ζ. Ἐκατόγ-
χειρες.

Ἀιγέστης (Aegestes, ἢ Aegestus),
Βασιλεὺς τῆς Σικελίας. Ὁργι-
σθεὶς ὁ Ἀπόλλων κατὰ τοῦ Λαο-
μέδοντος, Βασιλέως τῆς Τρωά-
δος, διότι δὲν ἔλαβε τὸν συμφω-
νηθέντα μιδόν, διὰ τὴν κτίσιν
τῶν τειχῶν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ.
Λαομέδων), ἐπεμφε λοιμικὴν νό-
σον, ἣτις ἐφθάρει γενικῶς τὴν
χώραν ἐκείνην. Καὶ ἐπειδὴ ὁ
χρησμός ἐλεγεν, ὅτι διὰ νὰ παύ-
σῃ τὸ κακὸν ἔπρεπε νὰ βαλλῶσι

κατ' ἔτος μίαν παρθένον εἰς τρο-
φὴν τοῦ θαλασσοῦ κήτους, τὸ
ὅποιον ἔστειλεν ὁ Ποσειδῶν, διὰ
τὴν αὐτὴν ἀδικίαν, φοβηθεὶς κά-
ποιος εὐγενῆς Ἱππόστρατος μή-
πως πέσῃ ὁ κληρὸς καὶ εἰς τὴν
ἰδίαν του θυγατέρα, τὴν ἔβαλεν
εἰς κιβώτιον, ἢ εἰς πλοιάριον,
καὶ τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασ-
σαν. Τοῦτο τὸ πλοιάριον διὰ
τῆς βουλῆς τῶν Θεῶν κατενω-
δόθη ὑμῶς εἰς τὴν Σικελίαν,
ὅπου ἐξελθούσα ἡ παρθένος, ἡ-
γαπήθη παρὰ τοῦ Κρηνισοῦ πα-
ταμοῦ, καὶ ἐγέννησε τὸν εἰρη-
μέμον Ἀιγέστην. Ἰπῆγεν ἔπειτα
καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πό-
λεμον, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐπιστρέ-
ψας, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀεγισταν,
καὶ ἄλλας. Γέρον ἦδη ὢν ἐφι-
λοξένησε τὸν Ἀινείαν, καὶ παρ-
εστάθη καὶ εἰς τὴν ταφὴν τοῦ
πατρὸς του Ἀγχίσιου.

Ἀιγεύς (Aegeus). Ζ. Θησεύς.

Ἀιγιαλία. Ζ. Πελοπόννησος.

Ἀιγιαλία, πόλις τῆς Πελοποννήσου
μέσοςγειος (Κάτοικ. Ἀιγιαλεύς).

Ἀιγίλος, ἢ Ἀιγιλία, δῆμος τῆς Ἀτ-
τικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς
(Κάτοικ. Ἀιγιαλεύς, ἢ Ἀιγιαλεύς,
καὶ Ἐπιφρ. Ἀιγιαλάδων).

Ἀιγίμοροι, ἢ Ἀιγάδες, τρία νησί-
δια, πλησίον τῆς Σικελίας κεί-
μενα (Κάτοικ. Ἀιγιμορίτης).

Ἀιγινα, νῆσος τοῦ Ἀιγαίου πελά-
γους, ἐμπροσθεν τῆς Ἐπιδαύρου
κειμένη (Κάτοικ. Ἀιγινήτης).

Ἀιγιον (Βοστίτσα), πόλις τῆς Ἀ-
χαΐας παραθαλάσσιος, ὅπου πο-
τὲ συνεθροίζοντο διὰ κοινῆς ὑ-

ποδίσσεις δι' πολίται· τῶν Ἀχαιῶν (Κάτοικ· Ἀγίσις).

Ἀγίπαν (Aegipan), ἐπίδωτον τοῦ Πανός· ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ Ἀγίπαν ἦτον υἱὸς τοῦ Πανός καὶ τῆς Νύμφης Ἀγός, ὃς ἐν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν. Ἐυρεθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Τυφῶνός μάχην τῶν Θεῶν, ἐκλεψέ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὰ νεῦρα τοῦ Διός, τὰ ὅποια κόψας ὁ Τυφῶν, ἐφύλαττεν εἰς τὸ Κωρύκειον ἄντρον τῆς Κιλικίας, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Τυφῶν.

Ἀγίς (Aegis). Ζ. Μελισσεύς. Ἀγίς ὠνομάζετο καὶ ὁ Σωραξ τῆς Ἀθηναῖς, κατεσκευασμένος ἀπὸ τῆν δορᾶν τῆς Ἀγός, εἰς τὴν μέσην τοῦ ὀποίου ἐφαίετο κολημένη καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδουσῆς. Ζ. Ἀίξ, Περσεύς.

Ἀγιοθεός, υἱὸς τοῦ Θυέστου ἐκ τῆς θυγατρὸς του Πελοπίας, οὕτως ἐπονομασθεὶς, διότι ἀνετράφη μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός, ὅταν ἡ μήτηρ του, ἄμ' ἀφ' οὗ τὸν ἐγέννησε, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ δάσος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Θυέστης). Φονεύσας δ' ἔπειτα τὸν Ἄτρεα, ἀπεκατέστησε τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον. Ἐἰς δὲ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος μείνας αὐτὸς ἐπίτροπος τοῦ βασιλείου, ἐμοίχευε παρανόμως καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν, καὶ εἰς τὴν ἐπίτροφίην του φοβηθέντας καὶ οἱ δύο μῆπως ἀνακαλυφθῆ ἢ παρανομία των, τὸν ἐφόνευσαν εἰς ἓν συμπόσιον, φονευθέντες ἔπειτα καὶ αὐτοὶ

ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Ζ. Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης.

Ἀγός ἔλος, ἢ Ζόρκος (Carpeae palus), τόπος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ὡς λέγουσιν, ἔγενεν ἄφαντος ὁ Ῥωμύλος.

Ἀγός ποταμὸς, πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν κειμένη, ὅπου ἐνικήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ Λύσανδρον (Κάτοικ· Ἀγιοποταμίτης).

Ἀγυπτός (Aegyptus). Ζ. Δαναός.

Ἀγυπτός, ἐπαρχία μεγίστη τῆς Ἀφρικῆς, μεταξύ Ἀραβίας, Ἀιθιοπικῶν ὀρέων, καὶ Μεσογείου θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ· Ἀγυπτίος). Ἐξαιρητὸ δὲ αὐτῆ ἡ ἐπαρχία ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω, Μέσην, καὶ Κάτω Ἀγυπτον. Καὶ ἡ μὲν ἄνω περιεῖχε τὴν Θηβαΐδα, ἡ δὲ μέση, τὴν Ἐπτάνομον, ἡ Ἀρκαδιαν, καὶ ἡ κάτω, τὸ Δέλτα.

Ἄιδωνεύς, ἢ Ἄδης, Βασιλεὺς τῶν Μολασσῶν, ὅστις ἐφυλάκωσε τὸν Θησεά καὶ τὸν φίλον του Περσέφονην, ὅταν ὑπέγαν διὰ τὴν ἀρκάσασαι τὴν θυγατέρα του Περσεφόνην. Ἐπειδὴ δὲ ὠνομάζετο καὶ ὁ Πλούτων Ἄδης, καὶ Ἄιδωνεύς, ἐμυθολογήθη, ὅτι οἱ δύο οὗτοι φίλοι κατέβησαν εἰς τὸν Ἄδην, διὰ τὴν κλέψασαι τὴν γυναῖκα του Περσεφόνην. Ζ. Πλούτων, Θησεύς.

Ἀήτης (Aetes), υἱὸς τοῦ Ἡ-

λιου, και Βασιλεὺς πρότερον τῆς Κορώνης, και ἔπειτα τῆς Κολχίδος, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Φρύξος μετὸν χρωσόμελλον Κριόν (Ζ. Ἀδάμας).

Οὗτος κατ' ἀρχαίαν ἐδέχθη φιλοφρονεῖν τὸν Φρύξον, και τὸν ἐπεριποιήθη μεγάλως, δούς εἰς αὐτὸν διὰ γυναίκα και τὴν θυγατέρα του Χαλκιοπην. Ἐπειτα ὁμῶς εἶπε τὸν χρησόμενον φοβούμενος, ὃς τις ἔλεγεν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῆ ὑπὸ τινὸς ξένου, εἶτε και ἀπὸ αἰσχροκέρδεων κωούμενος, διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὰ πλοῦτη του, τὸν ἐφόνευσε δολίως, και οὕτως ἔδωκεν αἰτίαν νὰ γείνη ἔπειτα ἡ περίφημος ἐκείνη ἐκστράτεία τῶν Ἀργοναυτῶν. Ζ. Ἰάσων.

Ἀιθαλία, ἡ Ἀιθαλίαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀουτιδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀιθαλίδης).

Ἀιθιοπία, ἐπαρχία τῆς Ἀφρικής, μεταξύ Ἀραβίας και Ἀγύπτου κειμένη (Κάτοικ. Ἀιθίοψ).

Ἀιθρα. Ζ. Ἀτλας, Πλειάδες.

Ἀιθρα (Aethra) θυγάτηρ τοῦ Πιτδείως, Βασιλέως τῆς Τροϊζήνος, και μήτηρ τοῦ Θησεύς (Ζ. Θησεύς).

Ὅταν ὁ Κάστωρ και ὁ Πολυδεύκης ὄρμησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν, διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν ἀδελφὴν τῶν Ἑλένην, ἀρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησεύς, ἠχμαλώτευσαν και τὴν Ἀιθραν ταύτην, και τὴν ἔφερον εἰς τὴν Λακεδαίμονα· ἡ δὲ Ἑλένη φεγούσα μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρωάδα, ἔλαβε και αὐτὴν μαζί της, ἡ ἁποία

και ἠλευθερώθη εἰς τὴν ἄλωσιν ταύτης τῆς πόλεως, ἀναγνωρισθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἀκάμαντα και Δημοφῶντα τὰς ἐργονους της. Ζ. Ἀκάμας.

Ἄιθων (Aethon). Ζ. Ἥλιος.

Ἄιλια Καπιτωλία. Ζ. Ἰερουσαλήμ.

Ἄιλανός. Ζ. Κλάυδιος Ἄιλανός.

Ἄιλιός Ἀριστείδης, ὁ ἐκ Βιθυνίας,

Ῥήτωρ και Σοφιστής περίφημος,

μαθητῆς χρηματίσας Ἡρώδου τοῦ

Ἀττικοῦ. Ἐξ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον

εἰς Σμύρνην, και διὰ τῆς

εὐχλωτίας του κατέπεισε τὸν Μ.

Ἀυρήλιον Ἀντωνῖνον νὰ ἀνακα-

νίση ταύτην τὴν πόλιν, κατακρη-

μιασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ συμβάντος

σεισμοῦ. Οἱ δὲ Σμυρναῖοι

εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης

ἔστησαν εἰς τιμὴν τοῦ χαλκού

ἀνδριάντα πλησίον εἰς τὸν βωμὸν

αὐτοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὁ Ἄιλιος ὑπή-

γε τετρακίς εἰς τὴν Ἀγυκτον,

και περιελθὼν και ἄλλα πολλὰ

μῆρη τῆς Ἀιθιοπίας, ὑπέστρεψε

πάλιν εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου

και ἀπέθανεν Ἰερεὺς εἰς τὸν

ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ζήσας ὑπὲρ

τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν

Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀ-

κομῆ 54. Δόγμα περὶ διαφορῶν

ὑποθέσεων, και τινες Ἐπιστολαὶ

μετὰ δύο ἄλλων βιβλίων Περί

τεχνῶν ῥητορικῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ.

Λατ. ἐν Ὄξωνίᾳ 1722-1730,

εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφορῶν

Σημειώσεων.

Ἄιλιος Διονύσιος, Ἀλικαρνασσεύς,

Σοφιστής και Μουσικός ἔμπει-

ρος, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ

- όποιου σάζεται μόνον τὸ Περὶ Ἄκλιτων Ῥημάτων, έκδοθ. εἰς τὸν Ἑσασυρόν καὶ Κίρας Ἀμαλθείας τοῦ Ἄλδου.
- Ἄλιος Ἡρωδιανός, Γραμματικός, υἱός Ἀπολλωνίου τοῦ Δυσκόλου, ὅστις διέτρεψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐτιμάτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Μ. Ἀντωνίου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σάζονται Α. Περὶ Ἀριθμῶν. Β. Παραγωγή τῶν Ἀκλιτων Ῥημάτων. Γ. Ῥητορικά. Δ. Γραμματικά. Ε. Ἀσκοσκαμάτιον, ἢ Φιλεταῖρος, έκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.
- Ἄλιος Μοῖρις, ἐπωνομαζόμενος Ἀττικιστής. Συνέγραψε Περὶ Ἀττικῶν (καὶ Ἑλλήνων) Λέξεων, βιβλίον πολλὰ ὠφέλιμον, έκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1759, 8, καὶ ἐν Ὁξωνίᾳ, 1712, εἰς εἶδος Δεξικῶν.
- Ἄμακουρία, ἐορτὴ τῶν Πελοποννησίων, κατὰ τὴν ὅποιαν ἀγωνιζόμενοι οἱ νέοι περὶ τὸν τάφον τοῦ Πέλοπος, ἐτύπτοντο τόσον, ὥστε ἔτρεχεν αἷμα ἀπὸ ὄλων τῶ σῶμα τῶν.
- Ἄμιλιος (Aemilius) Μάικρων, ὁ ἐκ Βερῶνης τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Ποιητοῦ Ὀβιδίου, Ποιητῆς καὶ αὐτὸς χρηματίας ευδόκιμος. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σάζεται μόνον τὸ Περὶ ἀρετῶν, ἦτοι ἐνεργειῶν τῶν χόρτων (De virtutibus herbarum), έκδοθ. ἐν Νσαπόλει, 1477, φυλ. καὶ ἀλλαχοῦ.
- Ἄμυονία. Ζ. Θεσσαλία.
- Ἄμμος (Κοντοῦ Βαλκῶν), ὄρος μέγιστον τῆς Θράκης, ἐκτενόμενον ἀπὸ τοῦ Σκομίου ἕως εἰς τὴν μαύρην Θάλασσαν.
- Ἄνικίως, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Δωριδῶν, Αἰτωλίας καὶ Φωκίδος κατοικοῦντες.
- Ἄνικίας, Γαζῆσιος, Φιλόσοφος Πλατωνικός, μαρτυρήσας ἐπὶ Ἐρμερίχου, τοῦ Βασιλέως τῶν Βανδάλων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σάζονται Α. Θεόφραστος, ἦτοι Διάλογος μεταξὺ Θεοφράστου τινός καὶ δύο Αἰγυπτίων Περὶ ἀθανασίας ψυχῆς καὶ ἀναστάσεως τῶν σωμάτων, έκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1655, 4. Β. Ἐπιστολαὶ 25, έκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου.
- Ἄνικίας, Τακτικός, ἄλλος παρὰ τὸν Γαζῆσιον, ἀκμάσας κατὰ τινὰς, πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Συνέγραψε πολυμαθῶς Τακτικά καὶ Πολιορκητικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν μόνον βιβλίον σάζεται, έκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1818, 8.
- Ἄνικίας (Aeneas), υἱός τοῦ Ἀγχίσου ἐκ τῆς Ἀφροδίτης. Ὅταν ἐκυρίευσαν οἱ Ἕλληες τὴν Τρωάδα, αὐτὸς ἐστάθη μὲν γενναῖος μέχρι τινός· ἀλλὰ βλέπων, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντιπαραταχθῆ εἰς τὸ πλῆθος τῶν νεκητῶν, ἐφορτώθη εἰς τοὺς ἄμους τοῦ τὸν γηραιὸν πατέρατοῦ Ἀγχίσου, καὶ λαβὼν μαζήτου τοὺς Ἐφεστίους Θεοὺς, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀσκάκιον, τὸν ὅποιον εἶχε

γεννήσει ἀπὸ τὴν Κρούσαν, θυγατέρα τοῦ Πριάμου, δισώδη μὲ ἄλλους τινὰς Τρῶας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἰδης. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀναχωρήσας ἐκείθεν, περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ μετὰ πολλὰς τρικυμίας κατήντησεν εἰς τὴν Καρχηδόνα, ὅπου ἡ ἐκεῖ Βασίλισσα Διδὼ τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ ἔλαβε πρὸς αὐτὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτα, καθὼς περὶ τούτου διηγεῖται ὁ Ποιητὴς Βιργίλιος εἰς τὸ ἀθάνατόν του Ποίημα, τὴν Ἀρνειάδα, μ' ὄλον ὅτι ἡ Βασίλισσα αὕτη ἔζη τριακόσια ἔτη μετὰ τὴν ἀλῶσιν τῆς Τρωάδος. Ἐκείθεν δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικελίαν, κ' ἐσύστησε τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς του Ἀγχίσου, ἀποθανόντος καὶ ταφέντος εἰς τὸ ὄρος Ἐρυξ. Ἐπειτα συμβουλευθεὶς τὴν Κυμαίαν Σιβύλλαν, κατέβη εἰς τὸν Ἄδην, ὅπου εἶδεν εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία πολλοὺς Τρῶας, κ' ἐγνώρισε καὶ τὸν πατέρα του, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔμαθε τὰ ὅσα ἔμελλον ν' ἀκολουθήσωσιν εἰς αὐτόν, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐξελθὼν δὲ ἀπὸ τὸν Ἄδην, ἐστρατοπέδευσεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Θύμβριδος ποταμοῦ, ὅπου ἡ Κυβέλη μετεμόρφως τὰ πλοῖα του εἰς Νύμφας. Πολεμήσας δὲ μὲ τὸν Τούρνον, ἢ, κατ' ἄλλους, μὲ τὸν Λατίνον, καὶ νικήσας αὐτόν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν, κτίσας ἑκεῖ καὶ μικρὰν πόλιν, τὴν ὅποιαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐστοχάζοντο ὡς πρῶ-

τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας των. Ἀποθανὼν δὲ ἐτιμῆθη ὑπ' αὐτῶν μεγάλως, Ζεὺς αὐτόχθων ἐπνομασθεῖς.

Ἄνωσ, πόλις τῆς Θυράκης, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἄνωσ).

Ἄιξ, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὀνομάσθη, κατὰ τῶας, καὶ τὸ περίξ αὐτῶν πέλαγος, Ἄιγαῖον. Ζ. Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἄιξ, τέρας ἄγριον καὶ καταπληκτικόν, τὸ ὅποιον διατρίβον εἰς τὰ περίξ τῆς Φρυγίας, καὶ χύνον ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ φλόγας πυρός, κατέκαιε καὶ ἠφάνιζε τὸ μέρος ἐκεῖνο, χωρὶς γὰρ ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀντικαταχθῶσι κατ' οὐδὲνα τρόπον ἐναντίον του. Ἡ δὲ Ἀθηναῖα Δέλουσα νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν χώραν ἀπ' αὐτὴν τὴν μάστιγα, ἐπόλεμησε μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν δορὰν κατασκευάσασα ἔπειτα δῶρακα, τὸν ἐφόρει πάντοτε πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἀνδραγαθίας της.

Ἄιξώνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κερκοπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἄιξωνεύς, καὶ Ἐπιρρ. Ἄιξωνῆθεν).

Ἄιολίς, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀποικία Ἑλληνική, πρὸς τὸ νότιον τῆς Τρωάδος κειμένη (Κάτοικ. Ἄιολεύς).

Ἄιολος (Aeolus), υἱὸς τοῦ Διός, Θεὸς θαλάσσιος, καὶ κύριος τῶν Ἀνέμων, ἔχων τὴν κατοικίαν του εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ Ἄιολικὰς σ-

νομασθείας νήσους τῆς Σικελίας. Οὗτος δεχθεὶς ποτὶ φιλοφρόνως τὸν Ὀδυσσεά, τῷ ἐχάρισε πολλοὺς ἀσκούς ἀνέμων ἐπὶ συμφωνία νὰ μὴ τοὺς ἀνοίξῃ παντάπασιν. Ἄλλ' οἱ συντρόφοι αὐτοῦ ὑπὸ περιεργείας κινούμενοι, ἐλπίζοντες μάλιστα νὰ εὕρωσι μέσα χουσίον, ἤνοιξαν αὐτοὺς κρυφίως, καὶ ἐκ τούτου ἐξεληδόντες οἱ ἄνεμοι, ἐπροξένησαν μεγίστην τρικυμίαν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστ' ἐχάθησαν καὶ ὅλα τῶν τὰ πλοῖα, καὶ μόλις ὑπέστρεψεν αὐτὸς κατάγυμνος ὀπίσω· ἀλλ' ὁ Ἄιολος δὲν τὸν ἐδέχθη πλέον, μάλιστα δὲ καὶ τὸν ἀπέδιωξε μὲ ὄργην, διότι δὲν ἐστάθη ἱκανὸς νὰ φυλάξῃ τὴν παραγγελίαν του. Παραστένεται δὲ ὁ Ἄιολος γέρον μεγαλοπρεπῆς καὶ ἑστεμμένος, πολλαίς δὲ καὶ μὲ πτέρυγας εἰς τοὺς ἄμους, καθήμενος πλησίον εἰς σπήλαιον, καὶ ἔχων ὑπὸ τοὺς πόδας του ἀσκούς πλήρεις ἀνέμων, εἰς δὲ τὰς χεῖρας του κέρατον, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνονται ἐξερχόμενοι οἱ ἄνεμοι. Ἐνίοτε δὲ παραστένουσιν ἔμπροσθέν του καὶ ἄνεμον τινὰ ἀνδρωκόμορφον, ὅστις φαίνεται, ὅτι φυσᾷ, ἢ ἀτενίζει πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ δεχθῇ τὰς προταγὰς του, καὶ ἄλλοτε ἄλλως παραστένουσι τὸν ἀνεμόδεον τοῦτον Ἄιολον, καθὼς καὶ πάντας τοὺς μυθολογουμένους Θεοὺς καὶ Ἡρώας.

Ἄιόλου νῆσοι, αἱ εἰρημένα νῆσοι τῆς Σικελίας, αἱ αὐταὶ καὶ Λιπαραιαί, καὶ Ἡφαίστιαιδες.

Ἄισηκος (Σπίγα), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Μικρὴν Μυσίαν. Ἄισχίνης, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου καὶ τῆς Πλευκοδείας, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ γένος ταπεινόν, καὶ καθὼς λέγει ὁ Λουκιανὸς ἀπὸ μητρὸς τυμπανιστρίας. Οὗτος κατ' ἀρχὰς εἰδίδασκεν εἰς τὴν εἰδίαν τευ πατρίδα τοὺς καίδας Γράμματα· ἔπειτα διὰ τὴν μεγάλην του σωματικὴν δύναμιν ἔγενε παλαιστής· μετὰ δὲ ταῦτα, παραστάτης Τραγωδιῶν, καὶ τελευταῖον, Στρατιώτης. Ἀλλὰ ποδησας τὴν ἐκ τοῦ βήματος δέξαν, ἀφῆκεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα, καὶ προσκολληθεὶς εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ Ἰσοκράτην, τόσῳ εὐδοκίμησεν εἰς τὴν Ῥητορικὴν, ὥστε ἀντικατετάττετο καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ῥητορικώτατον Δημοσθένην. Ἐλθὼν ὅμως εἰς φιλονεικίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ νικηθεὶς, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου συστήσας Σχολεῖον, παρέδιδε μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικὴν. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβάς εἰς Σάρον, ἀπέθανε, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Λόγων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ὁ Κατὰ Τιμάρχου. Β'. Ὁ Περί Παρακρεσβείας. Γ'. Ὁ Κατὰ Κτησιφώντος, ὁ αἴτιος τῆς ἐξορίας του, ἐκδοθ. εἰς τὸν Γ. καὶ Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ρεῖσιου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων, καὶ προσέτι εἰς τὸν Γ. τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄισχίνου

καὶ 12 Ἐπιστολαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνεκα μόνον ἐγκρίνονται γνήσιαι, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Ἀισχίνης, ὁ ἐκτομαζόμενος Σωκρατικός, Ἀθηναῖος, υἱὸς Αὐσανίου τοῦ Ἀλλαντοποιοῦ, ἐχρημάτισε μαθητὴς καὶ ἑκαδὲς τοῦ Σωκράτους, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνεχώρησε πρὸς τὸν Διονύσιον, τὸν τυράννον τῆς Σικελίας, καὶ μετὰ καιρὸν ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας, εὐρίσκει ἐκεῖ κρυφίως, φοβούμενος, ὡς λέγουσι, τὸν Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλην. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τρεῖς Διαλόγοι Α'. Περὶ Ἀρατῆς, εἰ διδακτὸν, Β'. Ἐουξίας, ἢ περὶ Πλοῦτου. Γ'. Ἀξιοχρος, ἢ περὶ Θεσάτου, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψία 1766, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. Σωζέται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ μία Ἐπιστολή, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογῆν τῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλλατίου.

Ἀισχυλος, υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, Ποιητὴς Τραγικὸς περιφημὸς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἐλευσίνα τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος εἰδὼς μεγάλην καὶ διαφορετικὴν μορφήν εἰς τὸ θέατρον, εἰσάξας πρῶτος εἰς αὐτὸ τὴν χορῶν τῆς σκηνῆς, τῶν μηχανῶν, τοῦ καθάρου, τῶν μορμολυκίων, κτλ. Τὸ ὄφος του εἶναι μεγαλοπρεπές καὶ ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ χωρία σκοτεινόν καὶ δύσλητον. Εἰς τὰ

Δράματά του φαίνεται πανταχοῦ τὸ κατὰ τῶν τυράννων ἀσπένδον μῖσος, καὶ ἢ πρὸς τὴν πατριδα του εὐλακρῆς ἀγάπη, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ ἐπολέμησεν ἀνδρείοτατα εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Βαρβάρων. Ἀπέθανε δὲ μετὰ θανάτου παράξενον· διότι ἕνας ἀστὴς βαστάζων χελώνην ἀρκετὰ μεγάλην, τὴν ἀφῆκε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπὶ τῆς φαλάκρας αὐτοῦ, καὶ τὴν εὐντράφη, νομίσας αὐτὴν λευκὴν πέτραν. Συνέγραψε πολλὰς Τραγωδίας, καὶ κατὰ τὸν Φαβρίκιον ἕως ἐννεήκοντα· τὴν σήμερον ὅμως σώζονται μόνον ἑπτὰ Α'. Προφητεύς Δεσμώτης. Β'. Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις. Γ'. Πέρσαι. Δ'. Ἀγαμέμνων. Ε'. Κοηφόροι. 5'. Εὐμενίδες. Ζ'. Ἰκέτιδες, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου ἐν Παρισίοις 1557, 4. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν.

Ἄισων (Aeson), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰάσονος, ἦτον υἱὸς τοῦ Κρηδέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, τοῦ Νηλέως, καὶ ἄλλων, ὅστις φθάσας εἰς βαδύτατον γῆρας, ἀνευεώθη διὰ τῶν μαγεῶν τῆς Μηδίας, κατὰ παρακλήσιν τοῦ Ἰάσονος.

Ἄισωπος ὁ Μυδοποικίος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀμόριον τῆς μεγάλης Φρυγίας, ὅστις δούλος ὢν τὸ ἐπαγγελμα, εἰδούλευσε καὶ πολλοὺς δεσπότης, ἕως ὅτου ἀπελυθὴ ἀπὸ τὸν τελευταῖον δεσπότην του Ἰάδμονα, Φιλόσοφον Σάμιον. Ἐ

λευθερωθεὶς λοιπὸν περιήρχετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, διδάσκων καὶ συνετίζων διὰ τῶν μύθων τοὺς ἀνθρώπους. Φέρεται παλαιὰ διήγησις, ὅτι ὁ Ἄισωπος ἦτον ἀσχημος, ὄχι ὁμως ἄσων τὸν περιγράφει Μάξιμος ὁ Πλαγούδης. Ἦτον δὲ σύγχρονος τῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἀυλὴν τοῦ Κροίσου, παρὰ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς εἰς τοὺς Δαλφούς, ἐσυκοφαντήθη ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ μαντείου ὡς κλέπτης καὶ ἱερόσυλος μιᾶς χρυσῆς φιάλης ὄσων καὶ κατακρημνισθεὶς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ Φαιδριάδην βράχον, ἀπέθανεν ὁ ταλαίπωρος θάνατον ἄτιμον καὶ ἀνάξιον. Ὅτι μὲν ὁ Ἄισωπος ἦτον Μυθοποιὸς δὲν εἶναι καίμια ἀμφιβολία, ἐπειδὴ πολλαὶ πολλῶν μαρτυρίαι τὸ κηρύττουσιν· ἀπορεῖται ὁμως, ἂν ἔγραψε καὶ τοὺς μύθους του, ἢ μόνον διὰ στόματος τοὺς ἐδιηγείτο, καὶ προσέτι, ἂν οἱ μέχρι τῆς σήμερον σαζόμενοι ἦναι ὅλοι γνήσιοι τοῦ Ἄισώπου μῦθοι. Περὶ τούτων ἀπάντων βλέπε ὅσα φιλολογικώτερον εἶπεν ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἄισωπειῶν Μύθων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1810, 8, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Ἄιττήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἄιττηνεὺς).

Ἄιττη (*Mongibello*), ὄρος τῆς Σικελίας πυρίπνοον, καὶ πόλις αὐτάδε ὀμώνυμος (Κάτοικ. Ἄιττιναῖος).

Ἄιτωλία (Κράβαρι καὶ Λοιδωρίκι), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Ἐυήνου, Ἀχελείου, Δωρίδος, καὶ Ἀιγαίου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Ἄιτωλός).

Ἄϊων (Saeculum), διάστημα χρόνου ἀπεριόριστον, ἢ διάστημα ἑκατὸν ἐνιαυτῶν κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικὸς Συγγραφεῖς, καὶ μάλιστα τοὺς Ἱστοριογράφους, οἱ ὁποῖοι τὸν μεταχειρίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὰ νὰ φανερώσῃαι τὰ μετὰ Χριστὸν συμβάντα σημαντικῶν τιῶν ὑποκειμένων καὶ πράξεων, λογαριάζοντας κοινῶς τὴν ἀρχὴν του ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ μάλιστα οἱ Παιηταὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων διήρουν ὅλην ἐν γένει τὴν ἡλικίαν τοῦ Κόσμου εἰς τέσσαρας Ἄϊωνας, ἦγουν εἰς Χρυσοῦν, Ἀργυροῦν, Χαλκοῦν καὶ Σιδηροῦν. Καὶ εἰς μὲν τὸν χρυσοῦν Ἄϊωνα ὑπέθετον, ὅτι ἐβασίλευεν ἐπὶ τῆς γῆς ἀκρα ἀρμονία ὄλων τῶν πραγμάτων, ἀδωότης καὶ δικαιοσύνη, καὶ ὅτι ἡ γῆ ἔδιδεν αὐτόματος πλουσιοπάροχα ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα· ἐκ μὲν τῶν δένδρων ἔρρεε τροφή, ὁμοία μὲ τὴν ἀμβροσίαν τῶν Θεῶν, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν πόμα, γλυκύτερον τοῦ νέκταρος αὐτῶν. Τὸν ὄντως χρυσοῦν τοῦτον Ἄϊωνα, ὅστις διήρκησε μόνον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κρόνου, τὸν διεδέχθη ὁ ἀργυροῦς. Ἐἰς τοῦτον τὸν Ἄϊωνα οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ χάνωσι τὴν αὐτόματον ἐκεί-

νην εὐτυχίαν, καὶ νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν' ἀναγκαῖα διὰ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν των· ἔλειψεν ἡ ἀδωότης, καὶ ἀντ' αὐτῆς εἰσῆλθεν ἡ περιέργεια καὶ ἡ ζηλοτυπία. Τοῦτον πάλιν τὸν ἀργυροῦν Ἀἰῶνα, τὸν ὁποῖον ὑπέδρετον οἱ Ποιηταὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Διὸς, τὸν διετέχθη ὁ χαλκῆς, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐκλίναν φανερά ἐπὶ τὸ χεῖρον· ἤρχισαν οἱ πρὸς ἀλλήλους πόλεμοι καὶ τὰ λοιπὰ φθοροποῖα πάθη, πλὴν ἐσώζετο ἀκόμη μεταξὺ αὐτῶν κάποια εὐνομία καὶ δικαιοσύνη, ἕως ὅτου τελευταῖον ἦλθε καὶ ὁ σιθηρεὺς. Εἰς τοῦτον τὸν Αἰῶνα ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων ἐφῆσεν εἰς τὸ ἄκρον. Ἐξέλιπεν ἀπ' αὐτοῦς διόλου ἡ δικαιοσύνη, ἡ πίστις, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, ἡ αἰδώς καὶ ἡ ἀληθεία, καὶ εἰσῆχθησαν ἀντ' αὐτῶν ἡ ἀδικία, ἡ δυσπιστία, τὸ μῖσος, ἡ ἀναίδεια, τὸ ψεῦδος, καὶ ὅλα τὰ τοῦ τοιοῦτου εἶδους ἀνομήματα. Δηλοῦνται δὲ μὲ τούτους τοὺς Αἰῶνας ἡ βαδμηδὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκπτώσις ἀπὸ τῆς ἀδωότητος τὸν θρόνον εἰς τῆς κακίας τὸ βάραδρον.

Ἀκαδημία (Academia), Γυμνάσιον εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἀπὸ Ἀκαδήμου τοῦ Ἡρώου οὕτω παρὸννομάσθησα. Αὐτοῦ εἰδίδασκεν ὁ Πλάτων καὶ οἱ ὄπαδοί αὐτοῦ, οἱ τινεὶ διὰ τοῦτο καὶ Ἀκαδημαῖοι, ἢ Ἀκαδημαῖκοι ἐπωνομασθήσαν, καθὼς

καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὀνομάζονται Ἀκαδημαῖοι ὅλα τὰ Γυμνάσια, εἰς τὰ ὅποια διδάσκονται τὰ φιλοσοφικά καὶ ἐπιστημονικά μαθήματα.

Ἀκάμας (Acamas), υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Παλαμήδους καὶ Διομήδους εἰς τὴν Τρωάδα, διὰ νὰ ζητήσωσιν ὅπισω τὴν ἀρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πάριδος Ἑλένην, ἐγέννησεν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀτελειοφροῦτος ἐκείνης πρεσβείας ἐκ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, υἱόν, τὸν ὁποῖον ἀνέδρεψεν ἡ Ἀΐδρα, ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως. Εἰς δὲ τὴν ἀλώσειν ταύτης τῆς πόλεως ἀναγκωρίας τὴν Ἀΐδραν, ἀπέσπασεν αὐτὴν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δημοφῶντος.

Ἀκανθος, ἡ μετῴλιτα Ἐρισσός, πόλις τῆς Μακεδονίας, εἰς τὴν Χαλκιδικὴν γῆν κειμένη (Κάτοικα Ἀκάνθως).

Ἀκαρῶν (Acaran). Ζ. Ἀλκμαίων.

Ἀκαρνανία (Ἐπρόμαρος), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Ἀχελείου, Θεσσαλίας, καὶ Ἰονίου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Ἀκαρῶν).

Ἀκάστος (Acastus). Ζ. Πελλίας, Πηλεὺς.

Ἀκη, πόλις τῆς Φοινίκης (Κάτοικ. Ἀκαῖος). Ζ. Πτολεμαῖς.

Ἀκίς (Acis) υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Σιμαίδιδος, ὅστις

ποιμήν ὦν εὐειδέστατος, ἡγαπᾶτο ὑπερβολικῶς καὶ ἀπὸ τῆν Νύμφην Γαλάτειαν, ἐρωμένην τοῦ Κύκλωπος Πολυφῆμου. Ἄλλ' εὐρών ποτε αὐτοὺς ὁ Πολυφῆμος καταμόνας, καὶ ρίψας λίθον βαρύτερον, ἐρόνευσε τὸν Ἄκιν. Ἡ δὲ Γαλάτεια λυπηθεῖσα πολὺ διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μετέβαλεν εἰς ἐνδύμησιν τὸ αἷμα τοῦ εἰς ποταμόν.

Ἄκόντιον, εἶδος ἀγωνίσματος, εἰς τὸ ὁποῖον νικητὴς ἐλέγεται, ὅστις ρίπτων τὸ ἀκόντιον, ἐπετύχαινε τὴν νύσσαν (νυσσάν).

Ἄκόντιος (Acontius), Κῶος, νέος εὐειδής, ἀλλ' ἀπλοῦς τὸν τρόπον. Οὗτος λίθων ποτε εἰς τὸν ἐν Δήλῳ ναόν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν Κυδίππην, νέαν ἐγχώριον καὶ πολλὰ ὠραίαν, πόσον ἐτραῖδη ἀπὸ τῆς κάλλη αὐτῆς, ὥστε καθὼν ἐν μῆλον, καὶ γράψας ἐπάνω ταῦτα τὰ λόγια: Σὺ, ὦ ὠραιότατη κόρη, θέλεις μοὶ εἶσθαι κατὰ πάντα τρόπον σύζυγός μου, τὸ ἔρρευσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, καὶ ἐστέκετο ἐκδεχόμενος τὴν ἀπόκρισιν. Ἡ δὲ Κυδίππη λαβούσα τὸ μῆλον ἐκεῖνο, καὶ ἀναγνωύσα τὴν ἐπιγραφὴν αὐτοῦ, τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, οἱ ὁποῖοι θαυμάσαντες τὴν ἀπλότητα τοῦ νέου, ἀπεκρίθησαν καὶ αὐτοὶ ἀστεϊζόμενοι μὲ τὴν αὐτὴν ἀπλότητα, ὅτι θέλει γίνεαι τὸ θάλημά του. Ἐπειτα ὁμως λησμενήσαντες τὴν ὑπόσχεσίν των, μάλιστα δὲ καὶ τὸν νόμον, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληροῦται

ἀπαραβάτως ὃ, τι ἤθελεν ὑποσχεθῆ τις εἰς ἐκεῖνον τὸν ναόν, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρεύσῃαι τὴν θυγατέρα των μὲ ἄλλον τινα νέον ἐγχώριον. Ἄλλ' ὁσάκις ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ἡ Κυδίππη ἐκυριεύετο ἀπὸ κυρτόν καὶ σφοδρὸς σπασμοῖς, εἰς τρόπον ὥστε ἀντὶ χαρᾶς εἰκῆαι πάντας εἰς λύπην καὶ συμπάθειαν. Τέλος μαδόντες παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσῃαι τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπόσχεσίν των, ἔδωκαν τὴν Κυδίππην εἰς τὸν εἰρημένον Ἀκόντιον, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἄλλως περικαιχθεῖσα ἐγκάρδιος αὐτοῦ ἐπιθυμία.

Ἀκράγας, καὶ Ἀκράγαντα (Gergenti), πόλις τῆς Σικελίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀκράγαντος ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀκράγαντινος).

Ἀκρίσιος (Acrisius), Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Οὗτος μαδῶν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῆ ἀπὸ τὸν ἐγγόνον του, ἐκλεισεν εἰς χάλκεον πύργον τὴν μονογενῆ του θυγατέρα Δανάην, διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ. Ἄλλ' ὁ ἀκάματος περὶ τὰ τοιαῦτα Ζεὺς ἐπιθυμήσας τὸ κάλλος τῆς Δανάης, ἔρρευσεν εἰς χουσὴ βροχῆ διὰ τοῦ πύργου εἰς τὸν κολυποντῆς, καὶ συνευρέθη μετ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Ἀκρίσιος, ἀφ' οὗ ἔμαθε τὸ πρᾶγμα, ἐσφάλισε τὴν Δανάην μετὰ τοῦ τεχθέντος βρέφους εἰς κιβώτιον, καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ

κιβώτιον τοῦτο κατήνησεν εἰς τὴν νῆσον Σέριφον, ὅπου ὁ ἐκεῖ Βασιλεὺς Πολυδέκτης ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δανάην, ἀνέδρεφεν ἐπιμελῶς καὶ τὸν υἱὸν τῆς Περσεία. Ὁ δὲ Περσεύς ἠλικιωθεὶς, ἐπεδύμησε νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον, διὰ νὰ δεῖξῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀνδρείααυτοῦ κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν Ἡρώων. Διαβαίνων δὲ καὶ ἀπὸ τὴν Λάρισααν τῆς Θεσσαλίας, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ πάππου τοῦ Ἀκρυσίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐφόνευσεν ἄκων μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς τελομένους ἐκεῖ τότε ἀγῶνας, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ χρῆσμός. Ζ. Περσεύς.

Ἀκρίτας (Κάβο Γάλλο), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν.

Ἀκροκραύνια ἢ Κεραύνια (Βουνὰ τῆς Χειμάρρας), ὄρη μεγάλη καὶ ὑψηλὰ, κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυριδος κείμενα.

Ἀκροκόρινθος. Ζ. Κόρινθος.

Ἀκρόπολις, πόλις τῆς Λιβύας, καὶ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀκροπόλις).

Ἀκταίων (Aetaeon), υἱὸς τοῦ Ἀρισταίου, καὶ ἐγγονος τοῦ Κάδμου, ὅστις ἰδὼν ποτε τὴν Ἀρτεμιν γυμνὴν, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἔλαφον, καὶ κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του κυνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἐδήρευεν εἰς τὰ δάση.

Ἀκτιον (Πούντα), ἀκρωτήριον, καὶ

πόλις τῆς Ἠπείρου παραθαλάσσιος κατὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ὅπου ὁ Ἀυγουστος ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Ἀντώνιον (Κάτοικ. Ἀκτιος, καὶ Ἀκταῖος).

Ἀκτουάριος. Ζ. Γεώργιος Ἀκτουάριος.

Ἀλαβανδα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀλαβανθεὺς).

Ἀλαί Ἀξιωμίδες, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς· καὶ ἕτερος Ἀλαί Ἀραφανίδες ἐκ τῆς Αἰγιήδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀλεύς, καὶ Ἐπιφύ. Ἀλήδεν).

Ἄλβα, τούτῃστι Λευκὴ (Alba), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ἣτις καὶ Ἄλβα Λόγγα καλεῖται, ὑπὸ Ἀσκανίου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰνείου κτισθεῖσα (Κάτοικ. Ἄλβανός).

Ἄλβανια (Σιρβάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξύ Καυκάσου, Κασπίας θαλάσσης, Ἀρμενίας καὶ Ἰβηρίας κειμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομάζοντο Ἄλβανοί, ὀδηγηθέντες ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἄλβης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γηρουνίου.

Ἄλβινοβανός (Albinobanus) Γαῖος Πέδων, Ἰππύς Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Ὀβιδίου. Συνέγραψεν εἰς στίχους Ἡρωϊκοῦς Θεσπίδα, ἧτοι περὶ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων τοῦ Θεσέως, ἣτις πλέον δὲν οἰσζεται· καὶ προσέτι πολλὰς Ἐλεγείας, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς μόνον οἰσζονται, ἐκ δὲδ. ἐν Βασιλείᾳ 1819, 8.

Ἄλβινος, Φιλόσοφος Πλατωνικός, τοῦ ὁποίου σὺζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τοὺς Πλάτωνος Διαλόγους, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1783, 8, μετὰ τῶν τεσσάρων Πλατωνικῶν Διαλόγων τοῦ Φισχέρου· καὶ εἰς τὸν Β', τόμον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου.

Ἄλβιον (Albion) καὶ Δέρκινος, υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Γίγαντες τρομεροὶ καὶ ἀκαταμαχίτου δυνάμει, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ πολεμήσωσι καὶ μὲ τὸν Ἡρακλέα, ὅστις τότε δὲν εἶχε μαζήτου τὰ βέλη του· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο τοὺς ἐθανάτωσε, ρίψας κατ' αὐτῶν κληῖδος πετρῶν.

Ἄλεια, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀλεός, καὶ Ἀλεάτης).

Ἄλεκτρομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν κινήματων τοῦ ἀλεκτρούου γινομένη μαντεία.

Ἄλεκτρῶν (Alectryon) Ζ. Ἄρης.

Ἀλεξάνδρα. Ζ. Λυκόφρων.

Ἀλέξανδρα (Σερέντ), πόλις τῆς Περσίας εἰς τὴν Σογδιανήν, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀλεξάνδρεια. Ζ. Ἰρα.

Ἀλεξάνδρεια ἡ πρὸς Ἰσῶν (Ἀλεξανδρέττα) πόλις τῆς Συρίας παραθαλάσσιος.

Ἀλεξάνδρεια (Ἀλεξάνδρα), ἡ περιφρῆμος πόλις τῆς Αἰγύπτου, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου κτισθεῖσα (Κάτοικ. Ἀλεξανδρείς).

Ἀλέξανδρος, Ἀφροδιαιεύς, Φιλόσοφος Πλατωνικός, οὕτως ἐπονομασθεὶς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν

Ἀφροδιαιάδα, πόλιν τῆς Καρίας. Τοῦτον διὰ τὴν πολυμαθεῖάν του οἱ Καίσαρες Σεβήρος καὶ Καρακάλλας τὸν ἀπεκατέστησαν εἰς τὰς Ἀθήνας δημόσιον Καθηγητὴν τῆς Περιπατητικῆς φιλοσοφίας, πρὸς τοὺς ὁποίους χαρίζομενος συνέγραψε καὶ τὸ περὶ Εἰμαρμένης βιβλίον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουδίῳ 1658, 12, καὶ ἀλλαγῆ. Τὰ λοιπὰ Συγγράμματα τούτου τοῦ Φιλοσόφου, συνιστάμενα τὰ περισσότερα ἀπὸ Ὑπομνηματισμοὺς εἰς βιβλία τινὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐξεδόθησαν ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἦτον υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, μαθητῆς δὲ τοῦ περιφρῆμου Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου ἡ πεπλασμένη καὶ ἀληθῆς ἱστορία εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους. Ὁ μέγας οὗτος ἦρως ἀντὶ τοῦ νὰ ἐξελείψῃ τὴν περὶ τῆς γεννήσεώς του μυθώδη ἱστορίαν, ἐδέχετο αἰμένως διὰ ἰδιαίτερα τέλη τὴν κλεψιγαμίαν τῆς μητρός του, καὶ ἐκαυχᾶτο, μάλιστα δὲ καὶ ἠθῆλε νὰ ὀνομάζεται υἱὸς τοῦ Διὸς Ἀμμωνός, καὶ τὰ-τοιαῦτα, ὅσα ἀστείως ὁ Λουκιανὸς ἐπερίπαιξεν εἰς τοὺς Νεκρικοὺς του Διαλόγους (Ζ. Ἀμμων). Σῶζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου τοῦ θερμοῦργου Μονάρχου Ἐπιστολαί τινες, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Ἀλέξανδρος Νουμνίσιος, ἡ υἱὸς τοῦ

Νουμηνίου, Ῥήτωρ, ἐγενήθη εἰς καιόπολιν τινὰ τῆς μικρᾶς Φρυγίας, καὶ ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν δύο Ἀντωνίων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ τῶν τῆς διανοίας σχημάτων. Β'. Περὶ τῶν τῆς λέξεως σχημάτων. Γ'. Περὶ Ἐκδεικτικῶν, ἢ σχημάτων ῥητορικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογῆν τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων.

Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Βασιλεὺς τῆς Τρωάδος. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα χάριν παρηγήσεως, κατήντησε καὶ εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ὁ ἐκεῖ Βασιλεὺς Μενέλαος τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὴν κρέπουσαν περποίησιν. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων ὁ Πάρις, ἠγάπησε τὴν Ἑλένην, γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ Μενελάου, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἔφυγε κρυφίως εἰς τὴν ἀπυρσίαν αὐτοῦ, γενόμενος αἰτίος τοῦ δεκαετοῦς ἐκείνου πολέμου, καὶ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τῆς ἰδίας του πατρίδος.

Ἀλέξανδρος, Τραλλιανός, Ἴατρος πολυμαθής. Συνέγραψε Θεραπευτικόν, ἧται Περὶ γνώσεως τῶν ἀσθενειῶν, καὶ τῆς αὐτῶν Θεραπειᾶς, βιβλίον πολλά ὠφέλιμον, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ, 1556, 8, καὶ προσέτι μίαν Ἐπιστολὴν πρὸς Θεόδωρον τινὰ Περὶ Ἑλμίνθων, ἐκδοθ. ἐν τῷ ΙΒ. τόμῳ τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλλ. Βιβλιοθήκης, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βενετίᾳ, 1570, 4,

μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Ἀλεξιάρης (Alexiaries). Ζ. Ἡβη. Ἀλέξιος Ἀριστηνός, Νομοφύλαξ καὶ Οἰκονόμος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Βασιλεῦς Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ, δι' ἐκτεταγῆς του ὁποίου συνέγραψεν Ἐρμηνεϊαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐκδοθ. μετὰ Σχολίων ἐκ τῆν Παύδακτην τοῦ Βεβερργίου.

Ἀλεξίς, Θούριος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμωδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψεν ἕως 145 Κωμωδίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποσπασμάτια μόνον τινὰ ἀποσείδησαν, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Κωμικῶν τοῦ Μωρελίου.

Ἀλεξίων (Alexion). Ζ. Οἰνόμαος.

Ἀληκτώ (Alecto). Ζ. Ἐρωννέες.

Ἄλθαϊα (Althea), θυγάτηρ τοῦ Θεστίδου, καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνέως, Βασιλεῦς τῆς Καλυδῶνος. Ἀυτὴ ἐθανακτῆσασα διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν της, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ υἱὸς της Μελέαγρος, χαριζόμενος εἰς τὴν Ἀταλάντην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τοῦ δαυλοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκρέματο ἡ ζωὴ του, καὶ ἀπέθανεν ὁ ταλαίπωρος Μελέαγρος θάνατον ἐπάδοντον. Μεταμεληθεῖσα δ' ἔπειτα, ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως. Ζ. Μελέαγρος, Καλυδῶν.

Ἄλια, εὐροτὴ τῶν Ῥοδίων εἰς τιμὴν τοῦ Ἡλίου, εὐραζομένη κατὰ

- τῆς εἰκοστῆς τετάρτης τοῦ Βο-
ηδρομιῶνος Μηνός.
- Ἀλιάκμων** (Γιοικτσε Καρασουϊού),
ποταμός τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνό-
μενος εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.
- Ἀλίαρτος** (Τριδουϊ), πόλις τῆς
Βοιωτίας, εἰς τὴν Κωπαΐδα λί-
μνην, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Κερω-
νείας κειμένη (Κάτωκ. Ἀλι-
άρτιος).
- Ἀλικαρνασσός** (Βουδρουϊμ), πόλις
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν
Καρίαν κειμένη (Κάτωκ. Ἀλι-
καρνασσεύς). Ἄυτη ἡ πόλις ἐ-
χρημάτισεν ὀνομαστή διὰ τὴν γέν-
νησιν τοῦ Ἡροδότου καὶ Διονυ-
σίου τῶν Ἱστορικῶν, καὶ προσέτι
διὰ τὸ Μανσωλεῖον, τουτέστι τὸν
περέφρημον καὶ μεγαλοπρεπέστα-
τον τάφος, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν
εἰς τιμὴν τοῦ Βασιλέως Μαν-
σωλεὺς ἢ ἀδελφῆ καὶ γυνῆ αὐτοῦ
Ἀρτεμισία, ἣ ὁποία καὶ ἀπ-
έθανεν ἀπὸ τῆς λύπης τῆς, ἀφ'
οὗ πρῶτον ἐκτε κατ' ὀλίγον καὶ
τὴν κόμην τοῦ σώματος του, με-
μιγμένην μὲ τὰ δάκρυά της. Οὗ-
τος ὁ τάφος, διὰ τὴν ἐξαιρέτον
κατασκευὴν, καὶ τὴν λοιπὴν καλ-
λονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐθε-
ωρεῖται ὡς ἓκ τῶν ἑπτὰ Θε-
αμάτων τοῦ Κόσμου, καὶ ἐπ-
εκράτησε νὰ λέγωνται καὶ ὅλα
τὰ κατὰ διαφόρους πόλεις τοιαῦ-
τα μεγαλοπρεπῆ κτίρια, Μαν-
σωλεῖα.
- Ἀλιμοῦς**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτωκ.
Ἀλιμουσίος, καὶ Ἐπιφρ. Ἀλιμου-
τόδαν).
- Ἀλιρρόδιος** (Alirrthothius), υἱὸς
τοῦ Ποσειδῶνος. Ζ. Ἀρειόπαγος.
- Ἀλίφειρα**, πόλις τῆς Πελοποννήσου,
κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτ-
οικ. Ἀλιφειρεύς).
- Ἀλκάθους** (Alcathous), υἱὸς τοῦ
Πέλοπος. Πεσὼν καὶ αὐτὸς εἰς
ὑποφίαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ
ἀδελφου τοῦ Χρυσίππου, ἀνεχώρη-
σεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου φο-
νεύσας τὸν Λέοντα, ὅστις εἶχε
φάγει τὸν Ἑυριππον, υἱὸν τοῦ ἑ-
καὶ Βασιλέως, ἔλαβε δι' ἀμοιβὴν
τὴν θυγατέρα του Ἐυαίχμην, καὶ
μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ τὴν
διαδοχὴν τοῦ βασιλείου.
- Ἀλκαίος**, Μιτυληναῖος, σύγχρονος
τῆς περιφρήμου Σακρούς, ἐχρη-
μάτισεν ἐμπειρὸς Στρατιώτης, καὶ
Λυρικὸς Ποιητὴς εὐδόκιμος, μέ-
γιστος δὲ καὶ ἀδιάλλακτος ἐ-
χθρὸς τῶν τυράννων. Ἐκ τῶν Δω-
ριστῶν γεγραμμένων αὐτοῦ Συγ-
γραμμάτων σωζονται μόνον ὀλίγα
τινά ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς
τὴν Συλλογὴν τῶν Λυρικῶν Ποιη-
τῶν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου.
- Ἀλκιδάμας**, Ῥήτωρ σαφῆς καὶ εὐ-
ληπτος, ἐκ πατρίδος Ἐλαίας,
πόλεως Ἀιολικῆς, σύγχρονος τοῦ
Ἰσοκράτους, καὶ μαθητῆς τοῦ
Γοργίου χρηματίσας. Σαίζονται
καὶ τούτου διώ μόνον Λόγοι Α'.
Λόγος Ὀδυσσεύς κατὰ Παλα-
μῆδους. Β'. Λόγος κατὰ Σοφι-
στῶν, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η'. τόμον
τῆς ὑπὸ τοῦ Ρεῖσκιου Συλλογῆς
τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων.
- Ἀλκίγους**, Φιλόσοφος Πλατωνικός.
Συνέγραψεν Ἐισαγωγὴν τῶν ἑοχ.

μαίων τοῦ Πλάτωνος, έκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὁξωνίᾳ 1667, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀλκίνοος (Alcinous), Βασιλεὺς τῶν Φαίακων, τοῦ ὁποίου οἱ εἰραιοτάτοι κῆποι ἐσχημαίνοντο μετὸς κρημαστοῦς κήπων τῆς Σεμεράμιδος, καὶ τῶν Ἐσπερίδων. Τοῦτου θυγάτηρ ἦτοκ ἡ Ναυσικλῆα, ἣτις ἰδαῦσα ποτὲ εἰς τὸ παραδάλασσιον τὸν Ὀδυσσεύα, ριφθέντα ἐκεῖ κατάγυμνον ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, ἐσεβάσθη αὐτόν, διότι ἦτον, λέγει ὁ Ποιητής, κεκοσμημένος μετὴν ἀρετῆν ἀντὶ τῶν ἱματίων· Ὁ Ὀδυσσεὺς παρουσιασθεὶς ἔπειτα καὶ εἰς τὸν Ἀλκίνοον, ἐθανυμάσθη παρ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὅλων τῶν Φαίακων, οἵτινες ἀφέντες τὴν τροφήν, μετὴν ὅποιαν ἔως τότε συνέζων, ἀπέβλεπον πρὸς αὐτόν, καὶ ἠύχετ' ἕκαστος νὰ γείνη Ὀδυσσεύς. Τέλος μετὰ πολλὰς φιλοφροσύνας ἐξαπέστειλεν αὐτόν ὁ Ἀλκίνοος μετ' ἰδίου τοῦ πλοίου διὰ τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, ὡς εἰρηται ἐκεῖ.

Ἀλκίπη (Alcippe), θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως. Ζ. Ἀρειόπαγος.

Ἀλκίφρων, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σφῆζονται Ἐπιστολαὶ Ἑρωτικαί, Ἀγροικαί, Ἀλιευτικαὶ καὶ Παρασιτικαί, έκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλδοφ Συλλογῆν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεσβίᾳ 1709, καὶ 1715, 8, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Ἀλκμαίος. Ζ. Ἀλκμῶν.

Ἀλκμαίων (Alcmaeon), υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης.

Ὁ Ἀμφιαράος μὴ θέλων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιβίη, ἐκρύφθη εἰς μέρει, τὸ ὁποῖον ἄλλος δὲν ἤξευρεν, εἰ μὴ τὸ μόνον· ἡ γυνὴ του Ἐριφύλη, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἐπρόσθετεν εἰς τὸν Πολυνείκην, λαβοῦσα παρ' αὐτοῦ ἕνα πολύτιμον ἔρμον.

Ὁρμηθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Ἀμφιαράος, παρήγγειλε τὸν Ἀλκμαίωνα νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του.

Μόλις ὁ Ἀλκμαίων ἔβλεπεν εἰς πρᾶξιν τὸ φρικτὸν τοῦτο ἔργον, καὶ εὐδὴς αἱ Ἐρινυὲς καὶ ἡ σκιά τῆς μητρός του ἤρχισαν νὰ τοῦ βασανίζωσιν ἐλαστικῶς τὴν συνείδησιν, καὶ διὰ τοῦτο περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ψωφίδα τῆς Ἀρκαδίας, διὰ νὰ ἐξλεώσῃ τοὺς Θεοὺς διὰ μέσου τοῦ Ἰσρέως Φλεγύου, ἢ Φηγέως, τοῦ ὁποίου ἐνυμφεύθη καὶ τὴν θυγατέρα Ἀρσινόην, δούς εἰς αὐτὴν τὸν ἔρμον τῆς μητρός του· Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε κάμμιαν εὐφελίαν, ἐζήτησε τὴν ἰασίν του δι' ἄλλου τινὸς Ἰσρέως, Ἀχελώου καλουμένου, λαβὼν καὶ τούτῳ τὴν θυγατέρα Καλλιφρόνην διὰ γυναικά του. Ἡ δὲ Καλλιφρόνη μαθεῖσα περὶ τοῦ Ἡραιοτοτεύκτου ἐκείνου ἔρμου, τὸν ἐζήτηε ἐπικόνως ἀπὸ τὴν Ἀλκμαίωνα. Οὗτος δὲ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρνηθῇ τὸ ζήτημά της, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ψωφίδα, καὶ τὸν ἔλαβε μετ'

ἀπάτην, εἰπὼν, ὅτι διὰ τὴν ὑγίαν του ἀπεφάσις νὰ τὸν ἀφιερώσῃ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἄλλ' ὅταν ὁ Φηγεὺς ἐκατάλαβε τὴν ἀπάτην, παρεκίνησε τὸν Τήμενον καὶ Ἀξίωνα τοὺς υἱοὺς του νὰ ἐδικηθῶσι ταύτην τὴν ἀτιμίαν, οἱ ὁποῖοι καὶ τρέξαντες κατόπιν του, τὸν ἐφθασαν κατ' ὄδον, καὶ τὸν ἐφόνευσαν, λαβόντες ὀπίσω καὶ τὸν ὄρμον. Μαδουσα δὲ τοῦτο ἢ Καλλιρρόη, ἐλυπήθη ὑπερβολικῶς, καὶ παρεκάλεσε τὸν Δία, ὅστις εὐχάσατο πρὸς αὐτὴν, νὰ κάμῃ εὐδύς τελείουσ' ἄνδρας τὸν Ἀκαρνάνα καὶ Ἀμφοτερόν τοὺς υἱοὺς της, ὄντας τότε ἀκόμη βρέφη, διὰ νὰ ἐδικηθῶσι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των. Ἐγενε το ζήτημά της, καὶ ὀρμήσαντες οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοί, ἐφόνευσαν ὄχι μόνον τὸν Τήμενον καὶ Ἀξίωνα, ἀλλὰ καὶ τὸν Φηγεά αὐτὸν, καὶ τὴν Ἀρσιώνην, καὶ λαβόντες τὸν ὄρμον ἐκαῖνον, τὸν ἀφίερωσαν τῷ ὄντι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἀλκμάν, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἀλκμαῖος, Ποιητὴς Λυρικός, ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεεις τῆς Λυδίας, καὶ ὑστερον ἐπολιτογράφη εἰς τὴν Λακεδαιμόνα. Ἦτον ἀνδρῶπος ἐρωτόληπτος, καὶ ἡγεμῶν, κατὰ τὸν Δειπνοσοφιστὴν, τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Ἀπέθανε δὲ φθειρισάσας ἐκ τῆς πολλῆς ἀσωτείας καὶ πολυφαγίας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν

Σύλλογὴν τῶν λοιπῶν Λυρικῶν τοῦ Οὐράσιου.

Ἀλκμήνη (Alcmena). Ζ. Ἀμφιτρώην, Ἡρακλῆς.

Ἀλκυονεύς (Alcyonēus), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Τιτῶν τρομερὸς καὶ ἀκαταμαχίτου δυνάμεως, κατὰ τοῦ ὁποῖου ἀντιπαραταχθεὶς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον τῶν Τιτῶνων, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν νικήσῃ, διότι ὁσάκις ἐπίπτε κατὰ γῆς, ἐσηκονετο, εἰς ἄλλος Ἀνταῖος, μὲ δικλασίαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐλάβανε ἀπὸ τὴν μητέρα του Γῆν. Τότε ἢ Ἀθηνᾶ γνωρίζουσα, ὅτι αὐτὸς δὲν θανατόνεται εἰς τὴν γῆν, τὸν ἤρπασε μὲ τὰς χεῖρας της, καὶ τὸν ἐκράτει ὑψηλά εἰς τὸν αἶρα, ἕως ὅτου ὁ Ἡρακλῆς τὸν κατετόξευσε οὕτω κρεμάμενον.

Ἀλκυὼν (Alcyone). Ζ. Κήρυξ.

Ἄλμα, ἦτοι πῆδημα, εἶδος ἀγένησματος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς χῶμα ἐσκαμμένον, ἦσαν λάκκόν, καὶ ὅστις ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς πηδῶν αὐτὸν ἀπὸ μίαν τετὰ ἀπόστασιν, ὑπήγαγε μακρύτερα, ἐλάβανε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης.

Ἄλπει, ἢ Ἄλπεια (Λατ. Alpes, Ἰταλ. Alpi), ὄρη δηλαδὴ ὑψηλότατα, διαχωρίζοντά τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς διαφόρως ὀνομάζοντο, κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν θέσιν, οἶον Κιττία (Cottiae, ἢ cottianae), κειμεναὶ ὑπεράνω τῶν πηγῶν τοῦ Πάδου καὶ Οὐάρου

- τῶν ποταμῶν, καὶ χωρίζουσαι τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τῆς Γαλλίας. — Γράϊαι (Graiae, ἢ Grajums), κείμεναι ὑπεράνω τοῦ Σαγουσίου, καὶ διαχωρίζουσαι τὴν Σαβοΐαν ἀπὸ τῆς κοιλάδα τῆς Πραιτωρίας Αὐγούστης. — Πεννίνας (Penninae), κείμεναι ὑπεράνω τῆς Πραιτωρίας Αὐγούστης. — Ἰουλικαὶ (Juliae), τὰ νῦν λεγόμενα βουνὰ τοῦ Φριωλίου, κτλ.
- Ἄλυξια (Ἄιλιάς), πόλις τῆς Ἀκαρνανίας μὲ νάον ποτε τοῦ Ἡρακλείους περίφημον (Κάτοικ. Ἄλυξεύς, καὶ Ἄλυξῆος).
- Ἄλυπιος, Ἀλεξανδρεὺς, Μουσικός, τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγή Μουσική, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν λοιπῶν Μουσικῶν τοῦ Μειβιόου καὶ Μουρούου.
- Ἄλυς (Κιζιλ Ἰρμάκ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, διαχωρίζων τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ Παφλαγονίας.
- Ἄλυς, ποταμὸς τῆς Λυδίας, ὅπου διεφθάρη ὁ Κροῖσος ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησιμοῦ.
- Ἄλφειός (Ῥουφιάς), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἠλείας καὶ Ἀρκαδίας ῥέων.
- Ἄλωα, καὶ Θαλύσια, ἐορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Ἰηρὸς εἰς τμήν τῆς Δήμητρος, διὰ τοὺς εἰς τὰ ἀλώνια καρπούς, καὶ τὴν μέλλουσαν εὐφορίαν τῶν γεννημάτων.
- Ἄλωεύς (Aloëus), υἱὸς τοῦ Ἡλίου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Τιτᾶ-

νος καὶ τῆς Γῆς. Ἰφιδάμεια ἡ γυνὴ τοῦ ἔχουσα μυστικὸν ἔρωτα μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δύο υἱούς, τὸν Ὠτὸν καὶ Ἐφιάτην, τοὺς ὁποίους ἀνέτρεφεν ὁ ἠπατημένος Ἄλωεύς ὡς ἰδιά του τέκνα, καὶ ἐκ τούτου ἐπανομάσθησαν Ἄλωεῖδαι.

Ζ. Ὠτος.

Ἄλωπεκῆ, ἢ Ἄλωπεκαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἄλωπεκεύς, καὶ Ἐπιφρ. Ἄλωπεκῆδεν).

Ἄμαδρυάδες (Hamadryades). Ζ. Νύμφαι.

Ἄμαζόνες (Amazones), ἦσαν γυναικες πολεμικαί, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγοντο θυγατέρες τοῦ Ἄρεως, κατοικοῦσαι παρά τὸν Θερμίδοντα ποταμὸν, καὶ ἔχουσαι ἴδιον βασιλεῖον, συνιστάμενον ἀπὸ μόνον γυναικας, τοὺς δὲ ἀνδρας ἐδέχοντο μόνον ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τὰ πλησιόχωρα μέρη, διὰ τὰ τεκνοποιῶσι. Καὶ τὰ μὲν ἀρσενικά αὐτῶν βρέφη τὰ ἔκαμνον ἀχρηστοὰ διὰ πόλεμον, κολλοβόνοῦσαι, ἢ καὶ διόλου φονεύουσαι αὐτὰ, τὰ δὲ δηλικά τὰ ἀνέτρεφον μὲ πᾶσαν ἀκριβῆ ἐπιμέλειαν, κόπτοῦσαι μόνον, ἢ καίουσαι τὸν δεξιὸν μαστόν, διὰ τὰ ἔχουν εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ ῥίπτωσι τὸ τόξον. Μεταξὺ δὲ τῶν Ἄμαζόνων τούτων φημίζονται μάλιστα ἡ Λαμπηδαί, ἡ Μαρπησία, ἡ Ὠρεΐθυια, ἡ Πενδησίλεια, ἡ Τωμυρίς, καὶ ἡ Ἀντιόπη, ἢ Ἰππολύτη, τῆς ὁποίας τὸν περικαλλῆ ζωστήρα ἔφερον ὁ

- Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Ἐυροδῶδους, καὶ μετὰ ταῦτα ἔλαβε καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὁ Θησεύς. Τοῦτο τὸ κίνημα τοῦ Θησεύς παρώξυνε τὰς λοιπὰς Ἀμαζόνας, καὶ ἔορμησαν μὲ πολὺ στρατεύμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ, καθὼς λέγουσιν, ἔφθασαν ἕως πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου μετὰ πολλὰς καὶ ἰσχυρὰς μάχας ἐνικήθησαν κατὰ κράτος, καὶ αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία ἐστάθη ἡ παντελής αὐτῶν φθορά.
- Ἀμαθῶς (Amathos), πόλις τῆς Κύπρου ὀνομαστή, ὅπου ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἡ Ἀφροδίτη (Κάτοικ. Ἀμαθούσιος).
- Ἀμάλθεια (Amalthea). Ζ. Ζεὺς, Μελισσεύς.
- Ἀμανός (Ἀμόν), ὄρος τῆς Ἀσίας, μετὰξυ Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας κείμενον.
- Ἀμαζάντεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποδωντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀμαζαντεύς, καὶ Ἐπιφρ. Ἀμαζαντιάδην).
- Ἀμασία (Ἀμασιέ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὸν Πόντον, πατρίς Στράβωνος τοῦ Γεωγράφου (Κάτοικ. Ἀμασεύς).
- Ἀμαστρίς, ἡ πρότερον Κροίωνα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Παφλαγονίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμαστριανός).
- Ἀμβρακία, ἣτις καὶ Ἀμπρακία γράφεται, πόλις ὀνομαστή τῆς Ἠπειροῦ (Κάτοικ. Ἀμβρακιώτης).
- Ἀμβρακικός κόλπος (Κόρφος τῆς Ἄρτας), ἡ μετὰξυ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας θάλασσα.
- Ἀμβρόσιος (Ambrosius) ὁ θεός, ἐγεννήθη εἰς τὰς Γαλλίας, κατ' ὄν καιρὸν ἦτον ἐκαὶ ὁ πατήρ του διοικητής, ὅπου καὶ ἀπέθανεν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του ὑποτέφασα εἰς τὴν Ῥώμην, ὅθεν κατήγατο ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν, ἔλαβε πᾶσαν φροντίδα, διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφήν καὶ καιδεῖαν του. Ὁ δὲ νέος Ἀμβρόσιος εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, καὶ διὰ τῆς φυσικῆς του εὐγλωτίας ἀπέκτησε τὴν γνωριμίαν τοῦ Πρόβου, διοικητοῦ τῆς Ἰταλίας, διὰ τῆς συστάσεως τοῦ ὁποίου ἠγαπήθη μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος Βαλεντιανοῦ, ὅστις καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ διάφορα ἀξιώματα, καὶ τέλος μὲ τὴν διοίκησιν τῆς περιφέρειου πόλεως τῶν Μεθολῶων, τῆς ὁποίας ἔκατε καὶ Ἐπίσκοπος ἐχρημάτισεν. Ὁ Ἀμβρόσιος ἦτον πρὸς τοὺς ἄλλοις εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ συνέγραψε Λατινιστὶ πλεῖστα Συγγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται πανταχοῦ ἐπιλάμπων ὁ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ζῆλος του. Ἡ ἀκριβεστερα ἐκδοσις τῶν Συγγραμμάτων τοῦ θείου τούτου Πατρὸς εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις 1686-1690, φῦλ. εἰς τόμους δύο.
- Ἀμιδα (Διαρβεκίρ), πόλις μεγάλῃ τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμιδηός).

Ἄρισός, πόλις τῆς Ἀσίας, ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη (Καίτοι κ. Ἄμισός).

Ἀρμιανός (Armittius) Μαρκελίνος, Ἕλλην τὸ γένος, Ἀπτιοχεύς, καὶ Στρατιώτης τὸ ἐπάγγελμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου παραιτηθεὶς, διέτριβεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου καὶ συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διαλεκτὸν, Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία τριάκοντα καὶ ἓν, ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρβα ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Βάλεντος, ἐκ τῶν ὁποῖων σωζονται μόνον δεκαοκτὼ. ἐκδοθ. ἐν Λειψία 1808, 8. εἰς τόμους τρεῖς μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Ἄμμων (Ammon), ὁ Ζεὺς, λατρουόμενος ἰδιαιτέρως εἰς τὰς Θήβας τῆς Ἀιγυπτου. Λέγουσιν, ὅτι ὁ Διόνυσος εὐρεθεὶς ποτὰ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑρήμου Ἀραβίας, καὶ μὴ εὐρίσκων ὕδωρ νὰ πῆ αὐτός καὶ τὸ στρατεύματός, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ πατρὸς τοῦ Διός. Ὁ δὲ Ζεὺς φανείας εἰς σχῆμα κριοῦ, καὶ κτυπήσας μὲ τὸν πόδα τοῦ τῆν γῆν, ἔκαμε νὰ ἀναβλύσῃ μία πηγὴ ποτιμωτάτου ὕδατος. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγείραντες εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ναὸν περικαλλῆ εἰς τιμὴν τοῦ Διός, ἐπονομασθέντος Ἄμμωνος, διὰ τὸ ἀμμώδες τοῦ τόπου, ἔκτισαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ μαντεῖον, τοῦ ὁποῖου οἱ χρησμοὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὡς ἀλάνδαστοι. Παραστένεται δὲ ὁ Ἄμμων Ζεὺς ὡς κριός, ἢ μόνον

κεφαλὴ κριοῦ μὲ δύο κέρατα, μὲ τὸ ὁποῖον σχῆμα ἐξηπάτησεν ἴσως κείνας ἀπατεῶν καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα, μητέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀρμιώνιος, Ἀλεξανδρεύς, Γραμματικός. Συνέγραψε Περὶ Ὁμοίων, καὶ Διαφορῶν λέξεων, βιβλίον πολλάκις ἀφῆλμον, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1759, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀρμιώνιος Ἑρμείας, ἢ υἱὸς τοῦ Ἑρμείου, Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, κ' ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Πρόκλου, καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκλεκτικῆς καὶ Πλατωνικο-περιπατητικῆς φιλοσοφίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἰπόμνημα εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Πορφυρίου, ἐκδοθ. Ἑλληνοσί ἐν Βενετία, 1500, φῶλ. Β'. Ἰπόμνημα εἰς τὰς Κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους. Γ'. Ἰπόμνημα εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας τοῦ αὐτοῦ, ἐκδοθ. αὐτόδι, 1503, φῶλ. Δ'. Βίος Ἀριστοτέλους (ὅστις ἀποδίδεται εἰς Ἰωάννην τὸν Φιλόπονον), ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεῦδα, 1621, 8. Ε'. Σχόλια εἰς τὰ ἑπτὰ πρῶτα βιβλία τῶν Μεταφυσικῶν τοῦ αὐτοῦ Ἀριστοτέλους, σωζόμενα εἰσὲτι ἀνέκδοτα.

Ἀρμιώνιος, Ἀλεξανδρεύς, Συγγραφεὺς Χριστιανός, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποῖου σωζονται Α'. Περὶ τῆς τοῦ Μωϋσέως καὶ Ἰησοῦ Συμφωνίας. Β'. Ἀρμονία Ἐυαγγελικῆ, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βι-

βλιοθήκην τῶν Πατέρων, καὶ ἀλλαγῶν.

Ἄμοργος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ἀπέναντι τῆς Ἀλικαρνασσοῦ κειμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο αἱ τρεῖς αὐταὶ πόλεις, οἷον Μελανία ἢ Ἀιγιάλη, Μινωία, καὶ Ἀρκασιή (Κάτοικ. Ἄμοργιος).

Ἄμοριον, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεγάλην Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμαριεύς).

Ἄμπηλιος (Ampelius) Λούκιος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, τοῦ ἀποίου οὐξεται Ἰπόμνημα (Liber memorialis) διαφόρων διηγημάτων κατ' ἐρωταποκρίσιν, ἐκδοθ. ἐν Λευσίᾳ 1793, 12, μετὰ Σημειώσεων.

Ἄμπρακία. Ζ. Ἄμβρακία.

Ἄμυκλαι (Σκλαβοχωρι), πόλις τῆς Παλοποννήσου εἰς τὴν Λακωνίαν, πλησίον τῆς Σπάρτης, πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ Εὐρύτα ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἄμυκλαῖος).

Ἀμφιάραος (Amphiaraus), υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους, Βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Οὗτος προβλέπων ὡς Μάντις τὸν ἀφανισμόν ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἤδελον ἐστρατεύσει μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ αὐτὸς δὲν ἤδελε νὰ ὑπάγῃ, καὶ τὸν Ἀδραστον ἐμπόδιζεν. Ἄλλὰ μὴν εἰσακουθεὶς, μάλιστα δὲ πεισθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡγεμόνων, καὶ κατὰ τὴν πρόρρησίν του ἐχάθησαν ὅλοι,

πλὴν τοῦ Ἀδράστου, κ' ἐκινδύνευσε καὶ αὐτὸς μεγάλως ἀπὸ τὸν Περικλυμένην· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐρρίψε κεραυτὸν παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν, καὶ σχιδεῖσα ἡ γῆ, κατέπιε τὸν Ἀμφιάραον ζωντανόν. Ἐπειτα δὲ οἱ ἐγγχωριοὶ περιφράξαντες τὸν τόπον ἐκείνον, ἐκτίσαν ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτοῦ. Πλησίον δὲ τοῦ μαντείου τούτου ἔκειτο καὶ ἰσραήλην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνελθὼν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τοῦ Ἄδου, ἀπεδεδώθη. Οἱ δὲ μαντευόμενοι πίνοντες ἀπὸ τοῦ ὕδατος αὐτῆς, ἐρρίπτον μέσα χρυσᾶ, ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα.

Ἀμφίκληια (Δαδί), πόλις τῆς Φωκίδος, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀμφικλειεύς).

Ἀμφικτυῶν (Amphictyon), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Πυρρῆας, καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων. Οὗτος εἰσέστησε τὴν περιφημον Ἀμφικτυονικὴν λεγομένην Σύνοδον, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἤνωσε τὰς διαφόρους Ἑλληνικὰς πολιτείας μὲ δεσμοὺς φιλίας πρὸς ἀσφάλειαν καὶ κοινὴν εὐτυχίαν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Ὄνομάζοντο ἐπομένως Ἀμφικτυῶνες ὅλοι οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων, εἰ ὁποῖοι συναδρουζόμενοι δις τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὴν ἀνοιξὴν καὶ τὸ φθινόπωρον, εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἢ εἰς τὰς Θερμοπύλας, ἐδεῖνον ὅλας ὁμοῦ ἐν γένει τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, ἀποφασίζοντες τὰς μεταξὺ

τῶν πόλεων διαφορᾶς, εἴτε πολιτικᾶς, εἴτε θρησκευτικᾶς, μὲ τῶν πλειοτέρων τὰς ψήφους, μὴ γνωρίζοντες ἀναμεταξύ των ἄλλην ὑπεροχὴν, εἰμὴ τὴν τοῦ δικαίου, ἀποβλέπουσαν, ὡς εἴρηται, τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος εὐτυχίαν.

Ἀμφιλόχιος, Καππαδόκης, Ἐπίσκοπος Ἰκονίου, ἀνὴρ πολυμαθῆς, ἐνθερμὸς τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, καὶ παντοτεινὸς ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀρίστων αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη τὰ ἐπόμενα Α'. Ὁμιλίαι ὀκτώ. Β'. Ἰαμβοὶ πρὸς Σέλευκον. Γ'. Γνωμαί. Δ'. Περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ε'. Περὶ τοῦ μὴ ἀπαλπίζεσθαι. ς'. Βίος καὶ θαύματα τοῦ ἁγίου Βασιλείου, καὶ τινες Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἀλλαχῶ.

Ἀμφίλοχος (Amphilochus), υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης, καὶ Μάντις ἄριστος. Οὗτος ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μόψου εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Μαλλοῦς, κατέκησαν ἐκεῖ. Ἄλλ' ἔπειτα φιλονεικήσαντες ἀναμεταξύ των, ἐφρονεῦθησαν καὶ οἱ δύο. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτιμήθη ὁ Ἀμφίλοχος μὲ ἱερά καὶ μαντεῖον, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του Ἀμφιαράος.

Ἀμφιμαλλα, πόλις τῆς Κρήτης, παρὰ τὸν Ἀμφιμαλλιακὸν ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθέντα κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἀμφιμαλλαῖος).

Ἀμφίναϊον, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ.

Μαγνησίας, πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἀμφιναῖου).

Ἀμφίπολις. Ζ. Θάψος.

Ἀμφίπολις, ἡ πρότερον Ἐννέα ὁδοὶ (Ἐμβολί), πόλις τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τοῦ Πιερικῦ κόλπου κειμένη, καὶ ποτὲ μὲν εἰς τὸν Φίλιππον, ποτὲ δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὑποκειμένη (Κάτοικ. Ἀμφιπολίτης).

Ἀμφισσα (Λαμπροί, ἡ Σάλωνας), πόλις τῆς Φωκίδος, πλησίον τῶν Δελφῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμφισσαῖος).

Ἀμφιτρίτη (Amphitrite), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Ποσειδῶν εἰς γυναῖκα του, καὶ τὴν κατέστησε βασιλίссαν τῆς θαλάσσης, δοὺς εἰς αὐτὴν ἰσότημον ἐξουσίαν, καὶ ὡς ἰδίαν τῆς κτῆμα τὰς Φύκας. Παραστένεται δὲ ἡ Ἀμφιτρίτη ποτὲ μὲν καθήμενη εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ Ποσειδῶνος, ποτὲ δὲ ἐπὶ Δελφίνου, μὲ σχῆμα μεγαλοπρεπές, ἔχουσα καὶ τὴν κόμην τῆς ἐξηλωμένην εἰς τοὺς ὤμους τῆς.

Ἀμφιτροπή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀμφιτροπεύς, καὶ Ἐπιφῶ. Ἀμφιτροπήθεν).

Ἀμφιτρυῶν (Amphitryon), υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως. Οὗτος μετὰ τὸν Δάνατον τοῦ Ἠλεκτρυῶνος παραλαβὴν τὴν βασιλείαν τῶν Ἐθρῶν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην, ἀφ'

οὐ πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Τηλεβόας, καὶ τὸν Βασιλέα αὐτῶν Πτερύλαον μὲ τὸ μέσον τῆς θυγατρὸς του Κομαιδούς, ἡ ὁποία τὸν ἀπεκατέστησεν ἀνίσχυρον, κόψασα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὴν χρυσοῦν τρίχα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκράματο ἡ τύχη αὐτοῦ καὶ ὄλων τῶν ὑπὸ κτύου. Ἐἰς τοῦτο δὲ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου λαβὼν ὁ Ζεὺς τὴν μορφήν τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἐξήπατησε τὴν Ἀλκμήνην, καὶ κοιμήθηκε μετ' αὐτῆς μίαν νύκτα, ἰσοδύναμον μὲ τρία βλόκληρα ἡμερόνυχτα, ἐγέννησε τὸν διὰ τοῦτο Τριέσπερον ἐπονομασθέντα Ἡρακλέα.

Ἀμφίον (Amphion), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἡ τοῦ Λύκου καὶ τῆς Ἀντιόπης (Ζ. Λύκος), ὅστις ἐχρημάτισε Μουσικὸς ἀριστος, ὥστε ἐν ᾧ ἐκτίζοντο τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν, αἱ πέτραι καὶ ἡ λακκὴ ὕλη, ἐνθουσιαζόμενα ἀπὸ τὴν μελωδίαν τῆς λύρας του, ἤρχοντο καὶ ἐβάλλοντο μόνα τῶν κατὰ τάξιν.

Ἀμφότερος (Amphoterus). Ζ. Ἀλκμαίων.

Ἀμφρυσός, ποταμὸς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, καὶ πόλις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη. (Κάτοικ. Ἀμφρυσίος).

Ἀναγύρος, ἡ Ἀναγυροῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀναγυράσιος, καὶ Ἐπιφρ. Ἀναγυρουνοτάδην). Ἡ δὲ Περιομία «Κωεῖν τὸν Ἀναγυρον» λεγομένη εἰς ἀνδρῶπους,

οἵτινες καταφερόμενοι κατὰ τινος δίδουσα αἰτίαν νὰ ἀνακαλυφθῶσι τὰ ἰδιά των ἐλαττώματα, τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐρρέθη ἐξ αἰτίας τινὸς Ἡρώος Ἀναγύρου, ὅστις κατέστρεψεν ἐκ Σεμελείων τοὺς οἴκους τῶν γειτόνων, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ ἀτιμάσωσι τὸ Ἡρῶν αὐτοῦ· ἀλλοὶ δὲ, ἀπὸ τινος δυσώδους φυτοῦ οὕτως καλουμένου, ἡ εἰς τὸν δῆμον τοῦτον φερόμενου, τὸ ὁποῖον ὄσον τις τὸ θλίβει, τόσον περισσότεραν δυσωδίαν ἀναδίδει, καὶ ἐπομένως γίνεται αἰτία τῆς ἀηδοῦς ταύτης ἀποφορᾶς ὁ θλίβων αὐτό.

Ἀναζαβρός, ἡ μετέπειτα Καισαρεία (Ἀκ Ἰσαῦρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Κιλικίαν (Κάτοικ. Ἀναζαβρεὺς).

Ἀνάκαια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἰπποδωροντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀνακασεὺς, καὶ Ἐπιφρ. Ἀνακαϊάδην).

Ἀνάκειον, ναὸς μεγαλοπρεπῆς εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τιμὴν τῶν Ἀνάκων, ἤτοι Διοσκούρων (Κάτοικος καὶ Πολυδεύκου).

Ἀνακρέων, Λυρικὸς Ποιητὴς ἠδύτατος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέων, πόλιν τῆς Ἰωνίας, καὶ ἀντεγράφη εἰς τὰ Ἀβδηρα, ὅπου μικρὸν ὄντα τὸν ἔφερον οἱ γονεῖς του, φεύγοντες τὴν τυραννίαν τοῦ Κροίσου. Πολυκράτης ὁ τύραννος τῶν Σαμίων τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Αἴψην του καὶ μεγάλως τὸν ἐτίμησε. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἰππαρχος τὸν ἔφερεν ἀπὸ τῆς Σαί-

μον εἰς τὰς Ἀθήνας με μίαν πεντηκοντόρον ναῦν, ἀπὸ τὰς ὁπιαίας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἰδίαν του πατρῷδα, ἢ, κατ' ἄλλους, εἰς τὰ Ἀβδηρα, ὅπου, ὡς εἴρηται, εἶχεν ἀνατραφῆ, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας εὐδύμως ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντά ἔτη. Ἐκ τῶν Περαιμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη διάφοροι Ὄδαί, πλήρεις Ἀττικῷ ἀλατος, καὶ τινὰ Ἐπιγράμματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λουδίνῳ, 1725, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.

Ἀνακτόριον (Βόντσα), πόλις τῆς Ἠπείρου, ἀρκυαία τῶν Κορυθίων (Κάτοικ. Ἀνακτορίας).

Ἀναξανδρίδης, Ῥόδιος, ἢ, κατ' ἄλλους, Κολοφώνιος, Κωμικός Ποιητῆς εὐδοκίμος, λαβὼν δεκάκις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Ἐκ τῶν ἐξήκοντα καὶ κέντε Κωμωδιῶν αὐτοῦ ὀλίγα μόνον ἀποσκαμμάτια σώζονται, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἀναξίλαος, Ἀθηναῖος, Ποιητῆς τῆς Μίσης Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσκαμμάτια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Γροτίου εἰς τὴν Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἀναξίππος, Ποιητῆς τῆς Νέας Κωμωδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀντηγόου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Ἐκ τῶν Κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσκαμμάτια εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου

Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἀναστάσιος, Μοναχὸς τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος Ἀντιόχειας. Οὗτος ἐναντιωθεὶς εἰς τὸ δόγμα τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, κατὰ τῶν φρονούντων ἀφάρτων τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ πρὸ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον μετὰ πολλοὺς χρόνους τῆς ἐξορίας του πάλιν ἀπήλασεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Λόγοι κέντε Περί τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Β'. Λόγοι δύο εἰς τὸν Ἐυαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. Γ'. Λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους κόλεις καὶ χρόνους.

Ἀναστάσιος Συναίτης, ἄλλος παρὰ τὸν εἰρημένον Ἐπίσκοπον τῆς Ἀντιόχειας, ἦτον Μοναχὸς, καὶ ἔπειτα Ἰερεὺς εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ τόσον ἐνάρετος, ὥστε καὶ νέος Μωϋσῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐπινομάσθη. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη Α'. Ὁδηγός. Β'. Ἐρωταποκρίσεις διαφόρων ὑποθέσεων. Γ'. Ἀναγνωτικαὶ σημφαίαι εἰς τὴν Ἐξήμερον εἰς βιβλία δωδεκα πρὸς Θεόφιλον. Δ'. Ὀμιλῖαι δύο εἰς τὸν 5. Ψαλμὸν, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. εἰς διαφόρους κόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἀνατόλιος, Φιλόσοφος, καὶ Ἱερός, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζεται τιμῆχρον Περί Συμ-

παδείας και Ἀντιπαδείας, ἐκδοθ. εἰς τὸν Δ'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλλ. Βιβλιοθήκης.

Ἄναυρος, ποταμὸς τῆς Ὠστταλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον.

Ἀνάφη, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πλησίον τῆς Θήρας κειμένη (Κάτοικ. Ἀναφαῖος).

Ἀναφλυστος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀναφλυστίος, και Ἐπιρρ. Ἀναφλυστόθεν).

Ἀνάχαρσις, Σκυθῆς, υἱὸς τοῦ Γνούρου, και ἀδελφὸς τοῦ Καδοῦιδου, Βασιλέως τῶν Σκυθῶν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μάλιστα δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τὰ μίση τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν και παιδείαν, ἠθέλησεν ἐυδύς ἐξ ἀρχῆς τὰ γεῖνη φίλος τοῦ Σόλωνος. Και ἐπειδὴ ὁ Σόλων εἶπεν, ὅτι εἰς τὰς ἰδέας τῶν πατρίδας κάμνουσιν οἱ Ἕλληνες φίλους. Ἴδου, ἀπακρίθη ὁ Ἀνάχαρσις, τῶρα εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν σου πατρίδα. Διὰ τὸ ὅποιον θανατάσας ὁ Σόλων τὴν ἐτοιμότητα τῆς ἀποκρίσεώς του, τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως εἰς τὴν οἰκίαν του, και τὸν ἔκαμε φίλον. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα του, και προδουμούμενος τὰ εἰσαῆξαι εἰς αὐτὴν τὰ Ἑλληνικὰ ἤδη και ἔθιμα, ἐτόξευθη εἰς τὸ κυναγέσιον ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ του. ἀποδνήσκων δὲ ἔλεγεν· Διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐσώθην, διὰ δὲ τῶν φθό-

νον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀκωλόμησιν. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου ἐννέα Ἐπιστολαί, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πρὸς Κροῖσον τὸν Βασιλέα τῶν Λυδῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογῆν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

Ἀνδανία, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠλείας, ἡ παλαιὰ μητρόπολις τῶν Μεσσηνίων (Κάτοικ. Ἀνδανεῖς).

Ἀνδοκίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, ἡ Λεωγάρου, Ῥητώρ και ἀνδρωπος φιλοτάραχος, και εἰς τὸν πόλεμον τῶν Κορωνθίων και Κερκυραίων Νάναρχος τῶν Ἀθηναίων χρηματίας. Τέλος ὑποπευθεὶς ἀπὸ τοῦ συμπατριώτας του ὡς φίλος τῶν ἀρχόντων, και ὄχι τοῦ κοινῶν καλοῦ, και ἐξοριθεὶς, ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξορίαν. Σώζονται και αὐτοῦ Λόγοι τέσσαρες, ἐκδοθ. εἰς τὸν Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ρεῖσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων. και προσέτι εἰς τὸν Α'. τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Ἀνδρέας, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας. Συνέγραψεν Ἐπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου πρὸς τὴν Μακάριον, ἐκδοθ. ἐν τῇ Μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

Ἀνδρόγεωσ (Androgeus), υἱὸς τοῦ δευτέρου Μίνωσ, Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας χάριν περιηγήσεως, και

- νικήσας εἰς μίαν δημοτελή πα-
νῆγυρον ὄλους τοὺς ἀγωνιστάς,
ἐδολοφονήθη κατὰ προσταγὴν τοῦ
Ἀγῶος. Ὁ δὲ Μίνως μαθὼν
ταύτην αὐτοῦ τὴν συμφορὰν τό-
σον εὐλυπήθη, ὥστε ἀμέσως ἐκή-
ρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθη-
ναίων, καὶ νικήσας αὐτούς, τοὺς
ὑπεχρέωσε πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ
πέμπωσι κατ' ἔτος εἰς τὴν Κρή-
την ἑπτὰ νέους, καὶ ἰσαρίθμους
νέας εἰς τροφὴν τοῦ Μινωταύρου
του. Ζ. Μινωταύρος, Θεσεύς.
- Ἀνδρομάχη. Ζ. Ἐυριπίδης.
- Ἀνδρομάχη (Andromache), θυ-
γάτηρ τοῦ Ἡετίωνος, Βασιλέως
τῆς Κιλικίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἑ-
κτορος. Ἀυτὴ μετὰ τὴν ἄλωσιν
τῆς Τρωάδος ἔπεσε διὰ κλήρου
εἰς τὸν Πύρρον, τὸν υἱὸν τοῦ
Ἀχιλλεύος, ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη
καὶ τὴν ἔφραε μαζὴν του εἰς τὴν
Ἥπειρον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον
τουτοῦ τὴν ἔλαβεν ὁ Ἐλενος, ὁ
ἀδελφὸς τοῦ Ἐκτορος, πλὴν πάν-
τως ἔσωξεν εἰς τὴν φυγὴν τῆς
ἀπαραιμείων τὴν πρὸς τὸν Ἑ-
κτορα ἀγάπην τῆς, καὶ διὰ τοῦ-
το ἔκτισεν εἰς τὴν Ἥπειρον καὶ
τάφον περικαλλῆ εἰς τιμὴν αὐ-
τοῦ.
- Ἀνδρόμαχος, Κρής, Ἀρχίατρος
τοῦ Νέρωνος, καὶ ἐφευρετὴς τῆς
φημιζομένης Θηριακῆς, ἣτις ἐ-
φυλάχθη ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ, καὶ
ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Νορμ-
βέργη, 1754, 4.
- Ἀνδρομέδα (Andromeda). Ζ. Κη-
φεύς.
- Ἀνδρόνικος. Ζ. Ἰωάννης Ἀνδρόνικος.
- Ἄνδρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νη-
σων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτ-
τικ. Ἄνδριος).
- Ἄνδρος (Andrus), υἱὸς τοῦ Εὐ-
ρυμάχου, Μάντις ἄριστος, καὶ
Βασιλεὺς τῆς μέχρι τῆς σή-
μερον οὕτω καλουμένης νήσου
Ἄνδρου. Οὗτος φυγὼν ἀπὸ τὴν
πατρίδα του διὰ τινα ἐπισυμβῆ-
σαν ἐκεῖ ἀποστασίαν, ἦλθεν εἰς
τὴν Φρυγίαν, καὶ κτίσας νέαν
πόλιν, τὴν ὠνόμασε δι' ἐνδύμη-
σιν τῆς πατρίδος του, Ἄνταν-
δρον.
- Ἄνδροτιῶν, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός.
Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἥτοι Ἱστο-
ρίαν τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας
τὰ ὀλίγα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν
Λεσβίᾳ 1811, 8, μετὰ τοῦ Φι-
λοχώρου.
- Ἄνεμοι, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἀστραίου
καὶ τῆς Ἥους, παρονομαζόμενοι
δι' ἑπισημότεροι ἀπὸ τὸ μέρος,
ἀπὸ τὸ ὅποιον πνεύσει, μεταξὺ
τῶν ὁποίων οἱ καθολικώτεροι ἦ-
σαν τέσσαρες, ἦγον ὁ Ἀπηνιῶ-
της, ὁ Ζέφυρος, ὁ Βορέας καὶ
ὁ Νότος.
- Ἄνδρестήρια (Anthesteria), ἑορτὴ
τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη
εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, καθ'
ἦν ἔστερον καὶ τὰ τριετῆ ἀν-
τῶν βρόφη μὲ ἄνθη, διὰ τὸ ὁ-
ποῖον ἴσως καὶ Ἄνδρестήρια ὠνο-
μάσθη, καθὼς καὶ ὁ Μῆν αὐ-
τός, καθ' ὃν ἐταλείτο, Ἄνδε-
στηριῶν (Ζ. Μῆνας Ἀθηναίων).
Εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν, ἥτις
διήρκει τρεῖς ἡμέρας κατὰ συν-
έχειαν, ἦσαν καὶ οἱ δούλοι ἐλεύ-

Ξεροι, και εὐωχοῦντο ἐπίσης, ὡς
 και οἱ κύριοι των. Πρὸς δὲ τὸ
 τέλος τῆς εὐρητῆς ἐκράζον οἱ κή-
 ρυκες· α Ἰθήραζε Κάρης, οὐκ ἐτ'
 Ἄνδραστήρια η· ἤγουν ἔξω Κάρ-
 ρης, ἔπαυσε πλέον ἡ εὐρητή. Κάρ-
 ρας δὲ ἐνόμαζον μὲ γενικώτερον
 ὄνομα ὅλα τὰ ἀργυρώνητα ἀν-
 δραπόδα, ὅθεν και ἡ α Ἐν Κα-
 ρὸς, τουτίσθην ἐν μοῖρα Κα-
 ρὸς η Παροιμία, λεγομένη εἰς
 ἀνδρωπον εὐτελῆ και οὐδαμινόν.
 Ἄνθηδών (Λουκίσι), πόλις τῆς
 Βοιωτίας, πρὸς τὰ ἄκρα τῆς Εὐ-
 ρίπου κειμένη (Κάτοικ. Ἄνθη-
 δόνιος).
 Ἄνθηλα, ἡ Ἄνθηλη (Μέλο), πό-
 λις τῆς Ἑλλάδος, πλησίον τῶν
 Θερμοκυλῶν, ὅπου κυρίως συν-
 ηθροίζετο ἡ Ἀφρικτυονική Σύν-
 οδος (Κάτοικ. Ἄνθηλαῖος).
 Ἄνθηνη, πόλις τῆς Πελοποννήσου,
 μεταξύ Λακωνικῆς και Ἀργείας
 κειμένη (Κάτοικ. Ἄνθηναῖος).
 Ἄνθουσα, ἡ Ἄνθω (Anthus), ἡ
 Flora), Θεά τῶν Ἄνθων. Ζ.
 Νύμφαι.
 Ἄνικητος (Anicetus). Ζ. Ἡβη.
 Ἄνιος (Anius), βασιλεὺς τῆς Δή-
 λου, Μάντις δὲ και Ἱερεὺς τοῦ
 Ἀπόλλωνος. Τούτου αἱ τρεῖς θυ-
 γατέρες Οἶνω, Σιτῶ, και Ἐλαῖς
 ἔλαβον παρὰ τοῦ Διονύσου τὰ
 χάρισμα νὰ μεταμορφώσῃσι τὰ
 πράγματα εἰς ὄ, τι και ἄν ἤθε-
 λον. Ἡ πρώτη λοιπὸν ὄ, τι ἤγ-
 γιζε μεταβάλλετο εἰς οἶνον· τῆς
 δευτέρας, εἰς οἶτον, και τῆς τρί-
 της, εἰς ἔλαιον, καθὼς γίνεσθαι
 φανερόν και ἀπὸ τὰ ὀνόματα

αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡ κατα τῆς
 Τρωάδος τῶν Ἑλλήνων ἐπιτρα-
 τεία, ὁ Ἀγαμέμνων ἠθέλησε νὰ
 τὰς λάβῃ βιαίως εἰς τὸ στρα-
 τευμὰ του δι' αὐτὰ τὰ ἐκπορρῆ-
 των προτερήματα· ἀλλ' αὐταὶ μὴ
 θέλουσαι νὰ ὑπάγουν, παρεκάλε-
 σαν τὸν Διόνυσον και τὰς μετ-
 εμόρφωσεν εἰς περιστράς.

Ἄνιον, ἡ Ἄνις (Tiverno), πο-
 ταμὸς τῆς Ἰταλίας, μεταξύ Λα-
 τίου και Σαβίνης ῥέων, και εἰς
 τὸν Τίβερην ἐκχυνόμενος.

Ἄννα Κομνηνή, θυγάτηρ τοῦ Βα-
 σιλεως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ και τῆς
 Εἰρήνης, γυνὴ δὲ Νικηφόρου τοῦ
 Βρυεννίου. Ἄννη εὖσα ἐστολι-
 σμένη μὲ πολλὰ φυσικὰ προτερή-
 ματα, εὐδοκίμησε θαυμασίως εἰς
 ὅλας τὰς μαθήσεις, μάλιστα δὲ
 διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ πατρός
 τῆς, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μεγάλην
 φροντίδα, διὰ νὰ τὴν ἀναδρέψῃ
 βασιλικῶς. Συνέγραψεν ἡ βασι-
 λόκαις αὐτῆ Ἀλεξιάδης βιβλία
 δεκαπέντε, εἰς τὰ ὅποια περι-
 γράφει τὰς πράξεις και τὰ κατ-
 ορρώματα τοῦ πατρός τῆς Ἀ-
 λεξίου, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις και
 ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς
 Βυζαντιδος.

Ἄνναῖος Κουφουῶτος, ἡ, κατ' ἄλ-
 λους, Φουρνούτος, Φιλόσοφος Στωϊ-
 κός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέπτον τῆς
 Ἀφρικῆς, και ἔχρησεν εἰς τὴν Ρω-
 μην ἐπὶ Νέρωνος, διδάσκαλος χρη-
 ματίας τοῦ Φ. Παρρίου, και
 Ἄ. τοῦ Λουκανοῦ. Σάξεται και
 τούτου Θεωρία περὶ Θεῶν φύ-
 σως, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογῆν

τῶν Μυθολογικῶν Συγγραμμάτων
τοῦ Γαλέου.

***Ανών**, Στρατηγὸς τῶν Καρχηδο-
νίων, ἀκμάσας, κατὰ τὴν παιδα-
γοτέραν γυνῆν μεταξὺ τοῦ 600
καὶ 500 ἔτους πρὸ Χριστοῦ.
Συνέγραψε Λιβυστὶ Ἀναφορὰν
τῶν περὶ τὴν Λιβυαῖν παραλίων
μερῶν, τῆς ὁποίας σώζεται καὶ
Ἑλληνικὴ Μετάφρασις μὲ ταύτην
τὴν ἐπιγραφὴν: Ἄνωνος Καρχη-
δονίων Βασιλέως Περιήλους τῶν
ὑπὲρ τὰς Ἡρακλείους Στήλας Λι-
βυκῶν τῆς γῆς μερῶν, ὃν καὶ
ἀνέστηκαν ἐν τῷ τοῦ Κρόνου τε-
μένει, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ.
Βαταυ. 1674, 12, καὶ ἀλλα-
χοῦ.

***Ανουβις** (Anubis), Θεὸς τῶν Αἴ-
γυπτίων, ὁ ὁποῖος ἐπαρστένετο
μὲ σῶμα ἀνδρῶπου, καὶ κεφα-
λὴν κυνός, ἐνδεδυμένος ὡς στρα-
τιώτης, καὶ βαστάζων εἰς τὴν
δεξιάν του κηρύκειον. Ἀναλόγει
δὲ μὲ τῶν Ἑρμητῶν τῶν Ἑλλήνων,
καὶ διὰ τοῦτο ὠνομαζέτο καὶ
Ἑρμάνουβις.

***Ανταῖος** (Antaeus), υἱὸς τοῦ Οὐ-
ρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Γίγας τρο-
μερὸς καὶ ἀκαταμαχῆτου δυνά-
μεως. Οὗτος κατοικῶν εἰς τὰς
ἐρήμους τῆς Λιβύας, ἐφόρευεν
ἀπανδρῶπως ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν
διαβαίνοντας, ἐπιδημῶν, ὡς ἔ-
λεγε, γὰ κτίση βεβῶν εἰς τὸν
Προσεῖδωνα μὲ κρατὶα ἀνδρῶπι-
να. Διαβὰς δὲ κατὰ τύχην ἐ-
κεῖθεν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ πο-
λεμήσας μετ' αὐτοῦ, δὲν ἤδυνί-
σθη γὰ τὸν νίκησθ, ἐπειδὴ ὅσα-

κις ἐπίπτε κατὰ γῆς, ἐσηκόνετο
μὲ διπλασίαν δυνάμει, τὴν ὁποί-
αν ἐχάριζεν εἰς αὐτὸν ἡ μήτηρ
τοῦ Γῆ. Ὅθεν ἐνόησας τὴν αἰ-
τίαν, τὸν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ εἰς
τὸν αἶερα, καὶ σφίγγας δυνάτῃ
τὸν λαμόν του, τὸν ἐπνίξεν.

***Ανταῶρος** ("Ἅγιος Δημήτριος),
πόλις τῆς Φρυγίας (Κάτοικ. Ἀντ-
αῶριος). Ζ. Ἄνδρος.

***Αντέρως** (Anteros) Ζ. Ἐρως.

***Αντιγόνη** (Ἀργυροκάστρου), πό-
λις τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὴν Χαο-
νίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀντιγο-
νεύς).

***Αντιγόνη** (Antigone). Ζ. Πηλεῖς.
— Λαῖος, Σοφοκλῆς.

***Αντίγονος**, Καρύστιος, ἀκμάσας ἐ-
πὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.
Συνέγραψεν Ἱστοριῶν παραδόξων
Συναγωγὴν, ἐκδοθ. ἐν Λειψία
1791, 4. μετὰ Σημειώσεων δια-
φορῶν.

***Αντικίρρα** (Ἄσπρα Σπήτια), πό-
λις τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ Ἀντι-
κίρραίου κόλπου κειμένη, ὀνομα-
στῆ διὰ τὸν πολὺν τῆς Ἑλλάβο-
ρον (Κάτοικ. Ἀντικίρραεύς, καὶ
Ἀντικίρραῖος).

***Αντίκλεια** (Anticlia). Ζ. Δασύτης.

***Αντιλίβανος**. Ζ. Λίβανος.

***Αντιόπη** (Antiope). Ζ. Λύκος.
— Ἀμαζόνες.

***Αντιόχεια**. Ζ. Ἐδεσσα.

***Αντιόχεια**, ἡ προτεύουσα πόλις τῆς
Συρίας, πλησίον τοῦ Ὀρόντου
ποταμοῦ κειμένη.

***Αντιόχεια Μαργιανῆ**, πόλις τῆς
Περσίας, πλησίον τοῦ Μάργου
ποταμοῦ κειμένη.

Ἀντιόχεια ἢ πρὸς Παιδιά λεγομένη (Ταμαλί), πόλις τῆς Φρυγίας, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Ἀπαμείας κειμένη (Κάτοικ. Ἀντιοχεύς).

Ἀντίρριον (Καστέλλι τοῦ Νεοκάστρου), ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν, ἀπέναντι τοῦ Ῥίου κείμενον.

Ἀντισθένης, υἱὸς Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Γοργίου τοῦ Λεοντίου καὶ τοῦ Σωκράτους, τῶν ὁποίων καὶ μαθητὴς ἐχημάτισε, καὶ μετὰ ταῦτα διδάσκαλος τοῦ Διογένητος, καὶ ἀρχηγὸς τῆς Κυνικῆς αἵρέσεως. Φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δύο Λόγοι, Ἄϊας καὶ Ὀδυσσεύς ἐπιγραφόμενοι, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η΄ τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεῖσίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων, καὶ προσέτι μία Ἐπιστολή, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου μετὰ τῶν λοιπῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν.

Ἀντιφάνης, Ῥόδιος, ἢ κατ' ἄλλους, Σμυρναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἀντιφάτης (Antiphates). Ζ. Λαιστρυγόνες.

Ἀντιφος (Antiphus). Ζ. Ἐκάβη.

Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, υἱὸς Σοφίλου τοῦ Ῥήτορος, Ῥήτωρ καὶ αὐτὸς χρηματίας εὐδόκιμος. Οὗτος πρῶτος συνέγραψεν, ὡς λέγουσι, Κανόνας τῆς Ῥητορικῆς, καὶ εἰσύνθεσε μὲ μισθὸν Λόγους

Δικανικούς, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐκατηγορήθη ὡς φιλάργυρος. Διὰ δὲ τῆς δυνάμεως τῶν λόγων του κατέπεισε τοὺς Ἀθηναίους νὰ καταλύσωσι τὴν δημοκρατίαν· ὕστερον ὁμοῦ μετανοήσαντες αὐτοὶ, τὸν ἐκατηγόρησαν ὡς προδότην, καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον, ψηφίσαντες νὰ μὴ ταφῆ οὐδὲ τὸ σῆμα του. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Λόγων σωζονται ἀκόμη δεκαεξ, ἐκδοθ. εἰς τὸν Ζ΄ τόμον τῆς τοῦ Ῥεῖσίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων, καὶ προσέτι εἰς τὸν Α΄ τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Βεγκιέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Ἀντρῶν, πόλις τῆς Θετταλίας παραθαλάσσιος, ἀπὸ τὸ ἀντρώδες, ἦτοι σπηλαιώδες τοῦ τόπου οὕτω παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Ἀντρῶνιος). Ἡ δὲ Παροιμία αὐτῶν ὄνομα ἢ κατὰ τινὰς μὲν ἐρρέθη ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ πολλὰ ἐπιτηδείους αὐτῆς πρὸς τὸ ἀλήθειαν ὄνομα· κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τοὺς λίθους, τοὺς ὁποίους ἐλάμβανον ἐκεῖθεν διὰ τοὺς μύλους, καὶ μάλιστα διὰ τὸν ἐπάνω τοῦ μύλου λίθον, ὅστις ὀνομάζεται ὄνος, καὶ Μύλη, ὁ κάτωθεν. Σημαίνει δὲ ἡ Παροιμία πᾶν ὃ, τι ἐξέχει κατὰ τὴν τῶν ἄλλων.

Ἀντωνίνος, Λιβεράλιος, ἢ Λιβεράλις (Antoninus Liberalis), Ῥήτωρ Ῥωμαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου σώζεται Μεταμορφώσεων Συναγωγὴ, ἀναγ-

καιοτάτη διὰ τὴν καταλήψιν τῶν μύθων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1774, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Ἀντώνιος Μοναχός, ὁ ἐπονομαζόμενος Μέλισσα, λαβὼν ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Μέλισσα καλούμενον, τὸ ὁποῖον ὡς μέλισσα τῆ ὄντι συνῆρροισεν ἀπὸ πολλὰ καὶ ἀξιόλογα ῥητὰ τῶν ἱερῶν βιβλίων, χρησίμουν πολλὰ, μάλιστα εἰς τοὺς συγγράφοντας Ἐκκλησιαστικούς Λόγους, ἐκδοθ. ἐν Γενέῃ, 1609, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀντώνιος Πολέμων, Σοφιστής, ἐγεννηθῆναι εἰς τὴν Λαοδικεῖαν, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ, καὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς. Ἐδίδασκε μετὰ φήμης εἰς τὴν Σμύρνην, ἀποκτήσας πλήθος μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον πανταχοῦθεν, διὰ τὴν ἀκούσειν. Φθάσας δὲ εἰς τὸ πεντηκροστὸν καὶ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς σφοδρούς πόνους τῆς χειροποδάγρας, υπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε, κλεισθεὶς ζωντανός εἰς τὸ μνήμα του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον δύο Λόγοι, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Τολύσῃ 1637, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀνύτη, Τεγεαῖτις, Ποιήτρια περιφήμος, διὰ τὴν ὁποίαν ἔλεγεν ὁ Ἀντίπατρος, ὅτι καθὼς ὁ Ὅμηρος εἶναι πρῶτος τῶν Ποιητῶν μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὕτω καὶ

αὕτη μετὰ τῶν γυναικῶν. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτῆς ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια σώζονται, ἐκδοθ. εἰς τὸν Α'. τόμον τῶν Ἀναλέκτων τοῦ Βρουγκίου.

Ἀξιός (Βαρδάρ), ποταμὸς μέγιστος τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἀξιούπολις (Ροσσαῖα), πόλις τῆς κάτω Μοισίας, παρὰ τὸν Δανούβιον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀξιοπολίτης).

Ἀξίων (Axion). Ζ. Ἀλκμαίων.

Ἄσρονος πέτρα, φρούριον πετρῶδες καὶ ἰσχυρότατον τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλὰς ἀντιτάσεις ἐκυρίευσεν Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἄλωσιν αὐτοῦ προκινδυνεύσας.

Ἀπάμεια, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Βαβυλωνίαν κειμένη.

Ἀπάμεια Κεβωτὸς (Ἀπαμίτσι), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν (Κάτοικ. Ἀπαμείας).

Ἀπατούρια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρῶτην τοῦ Πυανεψαῖνος Μηνός.

Ἄναμάσθη δὲ οὕτως αὕτη ἡ ἑορτὴ ἀπὸ τὴν ἀπάτην, τὴν ὁποίαν μεταχειραθεῖς Μέλανδρος ὁ τῶν Ἀθηναίων Βασιλεὺς, ἐφόβησε παρὰ τὰς συνθήκας τὸν Ξάνδου, Βασιλέα τῆς Βοιωτίας.

Ἐπειδὴ ἔχοντας αὐτοὶ πόλεμον περιτίμος τόπου, ἀπεφάσισαν νὰ δώσωιν τὸ τέλος αὐτοῦ διὰ τῆς μονομαχίας τῶν δύο Βασιλέων ἐν ᾧ δὲ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κτυπηθοῦν, εἶπε δολίως ὁ Μέλανδρος

πρός τὸν Ξάνδον, ὅτι ἡ συμφωνία των δὲν ἦτον νά ἔχη καὶ ὀπαδόν· διὰ τὸ ὅποιον στραφεῖς αὐτός νά ἴδῃ τίς ἦτον ὀπίσω του, ἐφρονεῖδη ὑπὸ τοῦ Μελάνδου μὲ τὸ δόρυ, καὶ οὕτω κερδήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸν περιμάχητον ἐκείνον τόπον, ἐφόραζον ἐτησίως εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος ταύτην τὴν ἐορτήν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐνομάσθη Ἀπατουρία ἡ ἐορτὴ αὕτη ἀπὸ τοῦ Α τοῦ ἀδροιστικοῦ, καὶ τοῦ Πατῆρ, οἷον Ὀμοκατόρια, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Φρατόρων οἱ πατέρες ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς των, ὠμολόγουν μετ' ὄρκου, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν γνήσιοι υἱοὶ των, καὶ οὕτω καταγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ἄπέννια (*Apennino*), ὄρη μεγαλῶτατα, διαχωρίζοντα τὴν Ἰταλίαν ἐκ Βορρῶ πρὸς Μεσημβρίαν εἰς δύο μέρη, τὰ ὅποια ἄρχονται ἀπὸ τὴν Λιγυστικὴν, καὶ τελειοῦσιν εἰς τὸν πορδμόν τῆς Σικελίας.

Ἄπῆνη, ἀγώκιμα, ἀνῆκαν εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο ἡ ὑπὸ δύο ἡμίονων συρομένη ἄμαξα εἰς τὸ Στάδιον.

Ἄπία. Ζ. Πελοπόννησος.

Ἄπικιος (*Apicius*) Καίλιος, Ἰππεὺς Ρωμαῖος, καὶ πολυφάγος διαβόητος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα παρωνομάσθησαν καὶ οἱ Ἄπικιοι λεγόμενοι πλακαῦντες.

Οὗτος ἀφ' οὗ κατηνάλωσεν εἰς τὴν πολυφαγίαν ὄλην τὴν λαμπράν του περιουσίαν, ἤνοιξεν εἰς τὴν Ρώμην Σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον παρέδιδε μὲ μισθόν, τὴν Γαστριμαργίαν. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δέκα βιβλία Περὶ κατασκευῆς καὶ ἀρτύσεως βρωμάτων, ἡ περὶ Μαγειρικῆς τέχνης (*De arte Coquinaria*), ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελ. 1709, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἄπις (*Apis*), βοῦς ζωντανός, ὡς Θεὸς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων λατρευόμενος, ὁ ὅποιος ἐπρεπε νά ἦναι ὅλος μέλας, μὲ τὰ ἐξῆς μόνον σημεῖα, ἦγον εἰς μὲν τὸ μέτωπόν του νά ἔχη ἐν λευκόν καὶ τετράγωνον σημεῖον, εἰς δὲ τὰ ὦτα τὸ σχῆμα τοῦ αἰετοῦ, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ τοῦ κἀνδάρου, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως προητοίμαζον εἰς τὸν διάδοχον οἱ Ἱερεῖς καὶ ὑπουργοὶ αὐτοῦ. Ἄφ' οὗ δὲ ἀπέδησamen ὁ Θεὸς οὗτος, ἐπαρουσίαζον οἱ Ἱερεῖς εἰς τὸν λαόν τὸν διάδοχον αὐτοῦ, ἔχοντα τὰ εἰρημίνα σημεῖα, καὶ ὀδηγοῦντες αὐτὸν μετὰ μεγάλης κομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν Μέμφιν, τὸν ἔτρεφον πολυτελῶς εἰς τὸ λαμπρὸν τέμενος τοῦ Ἡφαίστου, Ἡφαιστειῶν καλούμενον.

Ἄπολλνῆριος, υἱὸς Ἀπολλωναρίου Γραμματικοῦ καὶ Πρεσβυτέρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων. Οὗτος διδάχθεις τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, εὐδοκίμησε μεγάλως, καὶ Ἐπίσκο-

πος ταύτης ὁμοφώνως προχειρίσθη ὕστερον ὅμως παρακλίνας τῆς ὀρθοδοξίας, ἐγενετο ἀρχηγὸς νέας αἰρέσεως, τοῦ ὁποίου αἱ διδασκαλῖαι κατεκρίθησαν ἐπὶ τριῶν Συνόδων. Ἐν τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ μόνον ἡ Μετάφρασις τῶν Ψαλμῶν εἰς στίχους Ἑραιοὺς σαφεται, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Πίνακος τῶν λέξεων ἐν Παρισίοις 1580, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀπολλόδωρος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, Γραμματικὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἀριστάρχου τοῦ Γραμματικῆς, καὶ τῶν Φιλοσόφου Παναγιῆ τοῦ Ῥοδίου, καὶ Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου. Συνέγραψε Χρονικόν, τὸ ὅποιον καὶ Μυθολογικὴ Βιβλιοθήκη ἐπιγράφεται εἰς βιβλία τρία, περιέχον τὰς μυθολογίας γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν περὶ Θεῶν καὶ Ἡρώων μέχρι τῶν Τρωικῶν, ἐκδοθ. πολλοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Γαλλ. 1805, 8, ὑπὸ τοῦ Κλαυερίου, εἰς τόμους δύο, μετὰ πολλῶν Σημειώσεων, καὶ ἐνός πλουσιωτάτου Πίνακος.

Ἀπολλόδωρος, Δαμασκηνός, Ἀρχιτέκτων περίφημος, ὅστις κατασκεύασε τὴν ἐπὶ τὸν Δακρυβίον γέφυραν τοῦ Τρωϊανῶ. Τοῦτου τὸν μέγαν ἄνδρα ἐξώρισεν Ἀδριανὸς ὁ Καῖσαρ ἀπὸ τῆς Ρώμης, καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν του πέμψας, τὸν ἐθανάτωσε διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐχθροπάθειαν. Ζῶζονται αὐτοῦ Πολιορκητικά, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θεβενό-

του Συλλογῆν τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν Μαθηματικῶν.

Ἀπολλόδωρος, Κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γέλαν τῆς Σικελίας, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροσίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγηδῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἀπόλλων (Apollo), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθητῆς, γεννηθεὶς ὁμοῦ μετὰ τὴν Ἄρτεμον εἰς τὴν νῆσον Δῆλον (Ζ. Ἀητώ). Καταδιωκομένη ἡ Ἀητώ ἀπὸ τὴν ζήλοτυπον Ἥραν, ἦλθε εἰς τοὺς Δελφούς, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ μετὰ τὸν υἱὸν τῆς Ἄπολλωνος, βρόφος ἀκόμη ὄντα, εἰς ἓν σπήλαιον, ὅπου ἐμφυλοῦσεν καὶ ὁ Πύθων, δράκων φοβερός καὶ καταπληκτικός, ὥρμησε μίαν ἡμέραν διὰ νὰ τοὺς φαίγη· ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων πολυμήσας μετ' αὐτοῦ, τὸν ἐφύγευσε, καὶ ἐκ τούτου ἐκωνομάσθη Πύθιος. Συστήσας δὲ ἐκεῖ καὶ τὸ περίφημον ἐκεῖνο μαντεῖον, ἐπρόσταξε νὰ σκεπάζοι μετὰ τὸ δῆρμα τοῦ Πύθωνος τὸν Τροίποδα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμεν ἡ Ἴέρεια, Πυθία καὶ αὐτὴ ὀνομαζομένη, ἔδιδε τοὺς χρησμούς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐβροήθησε τὸν Δία εἰς τὸν κατὰ τῶν Γυγάντων πόλεμον, συνηριμῆθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν δαίδκα μεγάλων Θεῶν. Ἄλλ' ἔπειτα φουεύσας τοὺς Κύκλωπας, οἵτινες κατασκεύασαν τοὺς κεραινοὺς, μετὰ τοὺς ἐκείους ὁ Ζεὺς κατακεραύνωσε τὸν υἱὸν

του Ἀσκληπιόν, ἐδώχθη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ καταφυγῶν εἰς τὸν Ἄδμητον, Βασιλέα τῆς Θεσσαλίας, ἠγαγκάσθη νὰ γείνη βοσκός, καὶ νὰ φυλάττῃ τὰς μάνδρας αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἔπειτα ἐτιμᾶτο καὶ ὡς Θεὸς τῶν ποιμένων. Ἐἰς δὲ τὴν Λακεδαιμόνα συμπαίζων ποτὲ τὸν δίσκον μὲ τὸν πολλὰ ἠγαπημένον του Ἰάκινθον, υἱὸν τοῦ Ἀμύκλα, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἀκουσίως, ἔφυγεν ἐκείθεν διωκόμενος ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Λαομέδοντα, Βασιλέα τῆς Τρωάδος, ἐδούλευεν ἐκεῖ μιᾶς μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν ταύτης τῆς πόλεως. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθεν ἡ διορία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐξόριστος, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔλαβε τὴν προτέραν του τιμὴν καὶ ἀξίαν. Ἐκεῖθεν δὲ ἐτόξευσε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης διὰ τὴν ἄκαιρον φιλοτιμίαν τῆς τοῦ νὰ φανῆ εὐτεκνοτέρα τῆς μητρὸς του Λητοῦς. Ἐτιμώρησε δὲ καὶ τὸν εἰρημένον Λαομέδοντα διὰ τὴν παραβασιν τῆς ὑποσχέσεώς του, πέμψας εἰς τὴν χώραν του λοιμικὴν νόσον, ἣτις ἔφθειρε τὸ πᾶν. Ἐγδαρην ἔπειτα ζωντανὸν καὶ τὸν ἄθλιον Μαρσύαν, ὅστις ἐνικήθη εἰς τὴν περὶ Μουσικῆς φιλονεικίαν κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μουσῶν. Ὁ Ἀπόλλων ὀνομάζετο καὶ Φοῖβος, καὶ Ἥλιος εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπειδὴ ᾤδήγει τὸν ἥλιον ἐπάνω εἰς ἅ-

μαξον, συρομένην ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Νομίζεται δὲ ἔφορος τῆς Ἱατρικῆς, Μουσικῆς, Ποιητικῆς, καὶ τῶν λοιπῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Διέτριβε συνήθως μετὰ τῶν Μουσῶν εἰς τὸν Παρνασσόν, εἰς τὸν Ἑλικῶνα, εἰς τὴν Πιερίαν καὶ Πίνδον. Τὰ δὲ χρηστήρια αὐτοῦ ἦσαν πολλότατα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πλέον περίφημα ἐνομιζοντο τῶν Δελφῶν, τῆς Τενέδου, καὶ τῆς Κλάρου. Παραστένεται δὲ ὁ Ἀπόλλων νέος εὐειδῆς καὶ ἀγένειος, μὲ κόμπη ξανθῆν, καὶ μὲ βελοθήκην εἰς τὸν ὦμον, ἐστεμμένος μὲ στέφανον δάφνης, καὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς χρυσῆν ἄμαξαν, ἣ καὶ μεταξὺ τῶν Μουσῶν, βασιάζων εἰς τὰς χεῖρας του τὴν λύραν. Ἐκ μὲν τῶν πτηνῶν ἀφιερωμένος εἰς αὐτὸν ἦτον ὁ κύκνος, ἐκ δὲ τῶν φυτῶν, ἡ δάφνη.

Ἀπολλωνία, πόλις τοῦ Ἐυξεινοῦ Πόντου, μεταξὺ Θράκης καὶ Μοισίας κειμένη, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Ἀπολλωνία (Σαρβῶν), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Συρίαν (Κάτοικ. Ἀπολλωνιάτης).

Ἀπολλώνιος, Γραμματικός, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς Ἀρχιβίου τοῦ Γραμματικοῦ, ἀμμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψε Λεξικὸν Ὀμηρικόν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1773, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σημειώσεων τοῦ Βιλοισῶνος.

Ἀπολλώνιος, ὁ διὰ τὸν σκληρὸν

καὶ ἀνδρωπὸν τρόπον τῆς ζωῆς του Δύσκολος ἐκονομασθεῖς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρούχιον τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α. Περί Συντάξεως τῶν μερῶν τοῦ Λόγου βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Φραγκοφορτ. 1590, 4, καὶ ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐν Βερολίῳ, 1817, 8, Β. Ἱστορία Σαυμασίων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία 1992, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀπολλώνιος, ὁ ἀπὸ τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας, Περγαῖος ἐκονομασθεῖς, ἐχηρημάτισε μαθητῆς τοῦ Ἀρχιμήδους, καὶ Μαθηματικὸς ἀριστος. Ἐξη μετὰ φήμης ποτὲ μὲν εἰς τὴν Πέργαμον, ποτὲ δὲ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἑυεργέτου. Σῶζεται καὶ αὐτοῦ βιβλίον, Περὶ Κωνικῶν Τομῶν, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὁξωνία, 1710, φύλ.

Ἀπολλώνιος, Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλέως, Ἀλεξανδρεύς. Οὗτος κατατρεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου διδάσκων μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικὴν, καὶ πολιτογραφεῖς ἔκει, ἐκονομάσθη Ῥόδιος. Ἐπιστρέψας δ' ἔπειτα εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἀνεδέχθη μετὰ τὸν Ἐρατοσθένην τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἐκεῖ Βιβλιοθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, ὅπου καὶ ἀποθανὼν, συντάφη μετὰ τοῦ ἐχθροῦ του Καλλιμάχου. Σῶζεται τούτου Ποίημα Ἡρωϊκὸν εἰς

βιβλία τέσσαρα, Ἀργοναυτικά, ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὁξωνία Ἑλλ. Λατ. 1777, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων· καὶ ἡ ἐν Λειψία, 1810, εἰς δύο τόμους, ὁμοίως μετὰ ἀξιολόγων Σχολίων.

Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐγεννήθη μετὰ τοῦ 30 καὶ 40 ἔτους μετὰ Χριστόν, κ' ἐχηρημάτισε Φιλόσοφος Πυθαγορικός, καὶ γόης διαβόητος, καθὼς περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται πολλοὶ Συγγραφεῖς, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόστρατος, ὅστις καὶ τὸν βίον αὐτοῦ συνέγραψεν. Ἐἰς τὴν νωτότητα του ὁ Ἀπολλώνιος ἔκαμε πολλὰς καὶ μακρὰς ὁδοπορίας, καὶ, καθὼς λέγουσιν, ἔφθασε μέχρι τῶν Ἰνδιῶν· ὑπῆγε δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τερατοουργῶν εἰς πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα μέρη, ἀπέθανε τελευταῖον εἰς τὴν Ἐφεσον. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον 85 Ἐπιστολαί, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς εἶναι ἄλλων πρὸς αὐτὸν γεγραμμέναι, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Ἀπουλήιος (Apuleius) Λούκιος, Ἀφρικανός, Ῥήτωρ καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Ἑυσεβοῦς, καὶ Λουκίου Βήρου τῶν Ἀυτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1823, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Ἀπουλία (Puglia), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, περί τὴν Νεάπολιν, κατὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἀπουλίας).

Ἀπικανός, Ἀλεξάνδρου, ἔζη μετὰ φήμης εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν Καισάρων Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ, καὶ τῶν δύο Ἀντωνίων. Κατ' ἀρχάς μετήχθητο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, καὶ ἔπειτα διωριώδῃ Ἐπίτροπος τῶν ἐκ τῶν διαφόρων Ἐπαρχιῶν εἰσοδημάτων. Συνέγραψε δὲ Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία εἰκοσιτέσσαρα, κατὰ τάξιν τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ Πόλεων, διηγούμενος πᾶν ὅ,τι ἔπραττον οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν ἄλλων ἔθνεων. Ἐκ τούτου τοῦ ἐπιφελοῦς Συγγράμματος μόλις οὐξέται τὸ ἤμισυ, ἐκδοθ. πολ. λαχοῦ, καὶ ἐν Λειψία, 1785, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ πολλῶν Σχολίων καὶ Πινάκων.

Ἀπρίλιος (Aprilis), εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ Aperire, ἤτοι Ἀνοίγειν ῥήματος παρονομασθεῖς, ἐπειδὴ κατὰ τοῦτον τὸν Μῆνα ἀνοίγουσιν ὅλα τὰ φυτὰ καὶ ἀνθῆ τῶν δένδρων. Κατ' ἄλλους δὲ οὗτος ὁ Μῆν ὀνομάσθη πρῶτον Aphrillis, καὶ ἔπειτα ἀφαιρέσει τοῦ h, Aprilis, διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης γέννησιν τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἦτον ἀφιερωμένος.

Ἀστρα, ἢ Ἀστάρια, πόλις τῆς Κρήτης πλησίον τοῦ Μουσείου, ἔπου αἱ μελῳδικαῖαταί Σαρῆνες φιλοεικίσασαι μετὰ τῶν Μουσῶν

περὶ μουσικῆς τέχνης, καὶ νικηθεῖσαι, ἀπέβαλον ἀπὸ τὴν λύπην τὰ πτεράτων καὶ ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ δὲ Μοῦσαι κλέξασαι στεφάνους ἀπ' ἐκεῖνα τὰ πτερά, ἔστεφαν τὰς κεφαλὰς των, πλὴν τῆς Τερψιχόρης, ἡ ὁποία ἐνομίζετο μήτηρ τῶν Σειρήνων (Ζ. Σειρήνες).

Ἀραβία, ἐπαρχία μεγίστη τῆς Ἀσίας, πρὸς Βορρῶν τῆς Ἰουδαίας καὶ Συρίας κειμένη (Κάτοικ. Ἀραφ καὶ Ἀράβιος). Διαίρειται δὲ ἡ Ἀραβία εἰς τρεῖς μικροτέρας ἐπαρχίας, ἦγον εἰς τὴν Πετραίαν, Ἐρημον, καὶ Ἑυδαίμονα Ἀραβίαν. Καὶ ἡ μὲν Πετραία κεῖται πρὸς τὸ βόρειον, ἡ δὲ Ἐρημος πρὸς τὸ ἀνατολικόν, καὶ ἡ Ἑυδαίμων πρὸς τὸ δυτικόν αὐτῆς μέρος.

Ἀραξα, πόλις τῆς Λυκίας μεσόγειος, μεταξὺ Κράγου ὄρους καὶ Ξιάου τοῦ ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀραξεύς).

Ἀράξης. Ζ. Πηνειός.

Ἀράξης (Ἀράς), ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Ἀραξος, ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν, πρὸς τὸ Ἴονιον πέλαγος ἐκνεύον.

Ἀρατος, υἱὸς Ἀθηνοδώρου καὶ Λετοφίλης, ἐκ Πομπηίουπόλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, διὰ προτροπῆς τοῦ ὁποίου συνέγραψε Ποίημα Ἡρωϊκόν, Φαινόμενα,

καὶ Διοσημεῖα, ἔτοι Προγνωστικά, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία 1801, 8. εἰς τόμους δύο, μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων.

Ἄρατωρ (Arator), Λίγυρ τὸ γένος, Ῥήτωρ καὶ Ποιητὴς τοῦ καιροῦ τοῦ εὐδοκίμος. Ἐχρημάτισεν Ἰκωδιάκονος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας, καὶ συνέγραψεν εἰς Ἡρωϊκοὺς στίχους Περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Σαίου Παύλου, ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὴν ὑλὴν λαβών· καὶ προσέειπε δύο Ἐλεγείας, τὴν μίαν πρὸς τὴν Φλωριανὸν Ἀββᾶν, καὶ τὴν ἄλλην πρὸς Βιργίλιον τὸν Ῥώμης Ἐπισκοπον, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Ἄραφην, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀιγιίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἄραφθῆσιος, καὶ Ἐπιφῶ. Ἄραφθνόθεν).

Ἄραχθος (Λούραχος, ἢ Ποτάμι τῶν Ῥωγῶν), ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.

Ἄραχνη (Arachne), θυγάτηρ τοῦ Ἴδμονος, βασιλεῖς τῶν Λυδῶν, ἐπιτηδειωτάτη κεντήτρια, ὥστε ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ περὶ τῆς τέχνης τῆς καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν· νικηθεῖσα ὁμῶς, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ ὁμώνυμον τῆς ζωῆφιον, τὴν ἀράχην.

Ἄρβηλα (Ἐρβηλ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, ὅπου ἐνίκηθη ὁ Δαρείος ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Κάτοικ. Ἄρβηλίτης).

Ἄργαῖος (Argaeus) ἢ Ἀργεῖος,

υἱὸς τοῦ Λυκίμου, τὸν ὀποῖον ἀγαπήσας ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε μαζήτου ἀπὸ τὰς Θήβας, ὅτε ἐστράτευεν ἐναντίον τοῦ Λαομέδοντος, ὑποσχθεῖς εἰς τὸν πατέρα του νὰ τὸν φέρῃ ὅποιον ἀσφαλῶς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ νέος ἀπέθανε κατ' ὁδόν, ὁ Ἡρακλῆς καύσας τὸ σῶμα του, ἐστειλε πρὸς αὐτὸν τὴν κόνιν πρὸς μικρὰν του παρηγορίαν, καὶ ἔκτοτε, λέγουσιν, ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ καίωται τῶν νεκρῶν τὰ σῶματα.

Ἄργανθώνιος (Arganthonius). Ζ. Τιθωνός.

Ἄργεῖα, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου (Κάτοικ. Ἄργεῖος). Ζ. Ἄργολίς.

Ἄργεῖα (Argaea, ἢ Argia). Ζ. Ἄδραστος.

Ἄργεῖος (Argaeus). Ζ. Ἄργαῖος.

Ἄργιλος, πόλις τῆς Θράκης, πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἄργίλιος).

Ἄργινοῦσαι, κρεῖς μικραὶ νῆσοι τῆς Ἀσίας, πρὸς τὸ μέρος τῆς Μιτυλήνης κείμεναι (Κάτοικ. Ἄργινοῦσιος).

Ἄργολικὸς κόλπος (Κόρφος τοῦ Ναυπλίου), ἢ μεταξὺ Ἄργολίδος καὶ Λακωνικῆς θάλασσα.

Ἄργολίς, ἢ Ἄργεῖα, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Κορινθίου, Ἀρκαδίας, Λακωνικῆς, καὶ Μυρτώου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Ἄργολεῖς).

Ἄργοναῦται (Argonautae), ἦσαν οἱ πλέον ἐξαιρετοὶ νέοι τῆς Ἑλ-

λάδος, οἵτινες ἔπλευσαν εἰς τὴν Κολχίδα, διὰ νὰ λάβωσι τὸ χρυσοῦν δέρας, ἀπὸ τῆς νηὸς Ἀργουῦς οὕτω παρονομασθέντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων διέλαμπον ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Λαέρτης, ὁ Πηλεὺς, ὁ Λυγκεύς, ὁ Θησεύς, καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Ἰάσων, καὶ ἄλλοι.

* Ἀργος. Ζ. Ἀργῶ. — Ὀδυσσεύς.

* Ἀργος (Argus), υἱὸς τοῦ Ἀρίστανος, ὅστις εἶχε, καθὼς λέγουσιν, ἑκατὸν ὀφθαλμούς, καὶ ὅταν ἐκοιμῶντο οἱ πενήκοντα, οἱ ἄλλοι πενήκοντα ἠγρύπνου. Ἐἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύθη ἡ Ἡρα τὴν φροντίδα τῆς εἰς δάμαλι μεταμορφώσεως Ἰούς (Ζ. Ἰώ). Ἄλλ' ὁ Ἑρμῆς ἀποκομίσας αὐτὸν διὰ τῆς μελωδίας τοῦ αὐλοῦ του, τὸν ἐφόνησε, καὶ ἐκ τούτου αὐτὸς μὲν ἐπωνομάσθη Ἀργεῖφόντης, ἡ δὲ Ἡρα μετεμόρφωσε τὸν Ἀργὸν εἰς ταῦνα ἦτοι παβῶνι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα σῶζεται ἀκόμη ὁ τύπος τῶν πολλῶν ὀφθαλμῶν του.

* Ἀργος Ἀμφιλοχικόν (Ἄρτα), πόλις τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν (Κάτοικ. Ἀργεῖος ἐξ Ἀμφιλοχίας, ἡ Ἀμφιλόχιος).

* Ἀργος, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, παρὰ τὸν Ἰναχὸν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀργεῖος).

* Ἀργυρίππα (Ἄρρι), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Δαυνίαν, κατὰ τὸν Ἴονιον κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἀργυρικανός, καὶ Ἀργυρικηνός).

* Ἀργῶ (Argo), οὕτως ὠνομάζετο ἡ ναῦς, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπλευσαν ὁ Ἰάσων μὲ τοὺς πλείον ἐξαιρετοὺς ἠγεμόνας τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ φέρωσιν ἀπὸ τὴν Κολχίδα τὸ χρυσοῦν δέρας. Κατεσκέασε δὲ ταύτην τὴν ναῦν ὁ Ἀρχιτέκτων Ἀργος, κόψας τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ ἄλσος τῆς Δωδώνης, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγτο, ὅτι ὠμίλει καὶ αὐτὴ μὲ ἀνδρωπικὴν φωνήν.

* Ἀρδεα, ἡ Ἀρδέα (Ardia), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ἡ μητρόπολις τῶν Ρουτουλῶν (Κάτοικ. Ἀρδεάτης, καὶ Ἀρδεατῆς).

* Ἀρέθας, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῶζονται Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Β'. Λόγος περὶ τοῦ μαρτυρίου Σιμωνᾶ, Γουρίου, καὶ Ἀβίδου, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Οἰκουμένιου ἐν Βερρώνῃ, καὶ ἀλλαχοῦ.

* Ἀρέθουσα (Arethusa), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως ἐκ τῆς Δωρίδος, καὶ ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀυτὴ καταδιωκομένη κατὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ, καὶ κινδυνεύουσα νὰ πιασθῇ, παρεκάλεσε τὴν Ἀρτεμιν εἰς βοήθειάντης, ἡ ὁποία καὶ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς πηγὴν. Ὁ δὲ Ἀλφειὸς περιλύπος διὰ τὴν τοιαύτην μεταβολὴν τῆς ἐρωμένης του, ἀνέλαβε πάλιν καὶ αὐτὸς τὴν προτέραν του μορφήν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἀνέμιξε πρὸς μικρὰν τοῦ παρηγορίαν τὰ θλιβερά του ὕδατα μὲ τὰ ὕδατα τῆς ἐρωμένης του.

Ἄρειανζός, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν (Κάτοικ. Ἄρειανζηνός).

Ἄρειόπαγος (Areopagus), ἡ κάλιον Ἄρειος Πάγος, τὸ ἀρχαιότερον καὶ σεβασμιώτερον εἰς τὰς Ἀθήνας κριτήριον, κείμενον ἐπάνω εἰς λόφον, ἀπέναντι τῆς πόλεως, ὅπου ὁ Ἄρης ἔπηξε τὸ δόρυτον, ὅτε ἐκρίνετο, ὡς λέγουσι, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλιφρόδιου, βιάσαντος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀλιπίην. Εἰς αὐτὸ τὸ κρητήριον ἐξετάζοντο διάφορα κεφαλικά ἐγκλήματα, καθὼς ὁ φόνος, ὁ νεωτερισμὸς εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ἡ αὐτοχειρία, καὶ ἄλλα τοῦ τοιοῦτου εἶδους ἀνομήματα. Αἱ ὑποθέσεις ἐδευροῦντο τὴν νύκτα, καὶ οἱ κριταὶ ἔπρεπε νὰ ἴναι οἱ ἐντιμότεροι καὶ σεβασμιώτεροι μετὰ τῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι ὑπήγαινον μὲ ἄκραν σιωπὴν καὶ σοβαρότητα, καὶ ἐκ τούτου προήλθε καὶ ἡ Ἄρειοπαγίτου σιωπηλότερος ἢ Παροιμία, λεγομένη ἐπὶ τοιούτων σιωπηλῶν καὶ σοβαρῶν ἀνδρώπων. Αἱ ἀποφάσεις ἐγίνοντο διὰ τῶν ψήφων, καὶ ὅταν αὐταὶ ἦσαν ἀρτίου ἀριθμοῦ, τότε ἐρρίπτετο εἰς τὸ ἀγγεῖον καὶ ἡ λεγομένη ψῆφος τῆς Ἀθηναῖς, καὶ οὕτως ἀπελύετο ὁ κρινόμενος. Ὁ Περικλῆς μὴ δυνάμενος νὰ γείνη καὶ αὐτὸς Ἄρειοπαγίτης, ἠλάττωσε πολὺ τὴν δύναμιν τουτοῦ τοῦ ἱεροῦ κριτηρίου, καὶ ἐπομένως τὴν εὐταξίαν τῆς πόλεως.

Ἄρεταῖος, Καππαδόκης, Ἰατρός Ἐκλεκτικός περίφημος, ἀκμάσας, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, μετὰ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Τίτου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Αἰτίων καὶ Σημείων ὀξείων καὶ χρονίων Παθῶν. Β'. Περὶ τῆς Θεραπείας αὐτῶν τῶν Παθῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὁξωνίᾳ, 1723, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἄρης (Mars), λέγεται Ἀπάτωρ, διότι ἐγεννήθη ἄνευ πατρὸς, καθὼς ἡ Ἀθηναῖα, Ἀμήτωρ, διὰ τὴν ἄνευ μητρὸς γέννησίν της. Λέγουσι λοιπὸν, ὅτι ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα διότι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηναῖαν ἄνευ γυναικὸς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀνδρῶσαν ἐν ἄνδρῳ, καὶ μυριόθεϊσα αὐτὸ, συνέλαβε, καὶ οὕτως ἐγέννησε καὶ αὐτὴ τὸν Ἄρην ἄνευ ἀνδρός. Ἀυξήσεις δὲ ὁ Ἄρης, ἐγενεον ἀνδρείος καὶ πολεμικός, καὶ ἐνομιζέτο Θεὸς καὶ προστάτης τοῦ πολέμου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις μετωνυμικῶς καὶ ἐκλαμβάνεται. Εἶχε δὲ μυστικὸν ἔρωτα μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ὅταν ἤρχετο πρὸς αὐτὴν, ἄφινε πάντοτε ἔξω τὸν ὑπὲρτέτητον, Ἀλεκτρύονα καλούμενον, διὰ νὰ φυλάττη, καὶ νὰ τοὺς ἐγειρῇ εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν. Ἄλλ' ἐπειδήποτε ἀπεκοιμήθη ὁ Ἀλεκτρῶν οὗτος, εἶδεν ὁ Ἥλιος τὸ γινόμενον, κ' εὐθὺς τὸ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἡραϊστον, τὸν ἀνδρα τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ δὲ Ἡραϊστος πορευθεὶς μετὰ τῶν

λοιπὰ Θεῶν, καὶ εὐρῶν αὐτοῦς ἀκόμη γυμνοὺς καὶ περιπεπλεγμένους εἰς τὴν σαγήνην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶχε στήσει προτῆτερα ὀλόγυρα εἰς τὴν κλίνην, τοὺς ἔλυσε πάλιν διὰ τῆς μαιτείας τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ πρῶτον ἱκανῶς τοὺς εἰδεάτησαν. Ὁ δὲ Ἄρης δέλων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀλεκτρούνα διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ὀμώνυμόν του πτηνόν, ὅστις ἐνδυμούμενος τὴν συμφορὰν του, φωνάζει πάντοτε πρὶν φέξῃ ἢ ἡμέρα. Παραστένεται δὲ ὁ Ἄρης ἀνὴρ τέλειος, μὲ βλέμμα ἄγριον καὶ τρομακτικόν, ἔχων περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ξίφος κρεμάμενον ἐπὶ τὸν μηρόν του, καὶ βαστάζων μὲ τὴν μίαν του χεῖρα δόρυ, καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἀσπίδα· πολλάκις δὲ παραστένεται καὶ ἐπὶ ἄρματος κατ' ἤμενος, τὸ ὁποῖον σύρουσι μὲν δύο ἵπποι φοβεροί, ὁ Δεῖμος καὶ ὁ Φόβος, ἥρμοχέϊ δὲ ἡ Ένωῶ. Ἰερά δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ λύκος ὁ ἵππος, καὶ ἐκ τῶν πτηνῶν ὁ δρυοκολάκτης.

Ἀριάδνη (Ariadne, ἢ Ariadna), θυγάτηρ τοῦ δευτέρου Μίνως, Βασιλέως τῆς Κρήτης. Ἄυτη ἐλυκοθεῖσα ἀπὸ τὴν ωραιότητα τοῦ Θεσέως, ὅταν ἐστάλη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ γείνη τροφή τοῦ Μινωταύρου, τῷ ἔδωκεν ὁμοῦ μὲ τὰς ἀναγκαίας συμβουλὰς εἰς τὸ νὰ φονεῦσῃ τὸν Μινωταύρον, καὶ ἓνα μίτον, ἢ κλωστήν νήματος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀδηγούμενος,

ἐκβῆκεν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν Λαβύρινθον, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐφόνευσε τὸ ἀνδρωποφάγον ἐκεῖνο τερας. Κατὰ δὲ τὴν συμφωνίαν ἔλαβεν ὁ Θεσεύς, ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν Κρήτην, καὶ τὴν Ἀριάδνην μαζῇ του· ἀλλ' ἀγαπήσας κατ' ὁδὸν μὲ περισσότερον πόθον τὴν ἀδελφὴν τῆς Φαίδραν, ἐνυμφεῦθη αὐτὴν, ἐγκαταλείψας τὴν Ἀριάδνην εἰς τὴν νῆσον τῆς Νάξου. Ὁ δὲ Διόνυσος εὐσπλαγγισθεὶς τὴν αὐτίαν αὐτῆς, τὴν ἔλαβεν αὐτὸς εἰς γυναῖκα του, καὶ τὴν κατέστησεν ἱέρειαν εἰς τὸν ναόν του, κατατάξας ἔπειτα μεταξὺ τῶν Ἀστέρων καὶ τὸν περικαλλῆ αὐτῆς στέφανον.

Ἀρίμιων (Rimini, ἢ Rimini), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος εἰς τὴν Ὀμβρικὴν, ἀπὸ Ἀριμίνου τοῦ ποταμοῦ παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Ἀριμηνήσιος, ἐκ τοῦ Ariminensis τύπου Λατινικοῦ).

Ἀρισταίνετος, ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, Ἐθνικός καὶ φίλος τοῦ Λιβανίου, ἐπίτροπος χρηματίσας ταύτης τῆς πόλεως ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ Καίσαρος. Ἀπέθανε δὲ καταπλακωθεὶς εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀπὸ τὸν σεισμόν τοῦ 358 ἔτους. Σωζονται αὐτοῦ Ἐπιστολαὶ Ἐρωτικαί, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1822, 8, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων.

Ἀρισταῖος (Aristaeus), ἢ, κατ' ἄλλους, Ἀριστεύς, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Νύμφης Κυ-

ρήνης, ὅστις ἀνατραφείς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτῶν ἄλλα τε πολλὰ, καὶ προσέτι τὴν καλλιέργειαν τῶν μελισσῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ μία νόσος ἔρδειρεν ὅλας τοὺς τὰς μελισσας, ἠρώτησα περὶ τούτου, κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς μητρὸς του, τὸν Πρωτέα. Ὁ δὲ Πρωτεύς τῷ εἶπε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν σκιάν τῆς ὑπ' αὐτοῦ βιασθείσης Εὐριδικῆς, γυναικὸς τοῦ Ὀρφέως, καὶ οὕτως ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῶν θυμάτων ἐγεννήθησαν πάλιν πολλόταται μέλισσαι. Ἐλθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὰς Θήβας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα του τὴν Αὐτοσύνην, θυγατέρα τοῦ Κρόνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀκταίωνα. Μετὰ δὲ τὸν δυστυχεῖ θάνατον τούτου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰς Θήβας, καὶ ἀφ' οὗ περιῆλθε διάφορα μέρη, ἀνέβη τελευταῖον εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄιμονος, καὶ ἐκεῖθεν ἔγεινεν ἄφαντος. Οἱ δὲ Ἕλληνες μετὰ ταῦτα τὸν ἐτίμησαν μὲ θεϊκὰς τιμὰς, καὶ μάλιστα οἱ Σικελιώται, οἱ ὁποῖοι ἤγειραν καὶ περικαλλῆ ἀνδριάντα εἰς τιμὴν αὐτοῦ.

Ἀριστέας, ἀξιωματικὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπέμψθη πρὸς τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων Ἐλεάζαρον, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ βιβλία τῆς θείας Γραφῆς, καὶ ἄνδρας πεπαιδευμένους διὰ τὴν μετάφρασιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε κατὰ τὴν ἰδίαν του

μαρτυρίαν εἰς τὴν περὶ ταύτης Ἱστορίαν, ἣτις ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Βασιλείᾳ, 1561, 8, καὶ ἀλαχοῦ.

Ἀρίσταρχος, Σάμιος, Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος ἀριστος, ἐχηρημάτισε σύγχρονος τοῦ Στωϊκοῦ Κλεάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου, λέγουσι, καὶ ἐκατηγορήθη ἐπὶ Ἀρείου Πάγου ὡς ἀσεβῆς, διότι ἔλαβεν τὸν μὲν Ἥλιον ἀκίνητον, τὴν δὲ Γῆν κινουμένην περὶ αὐτὸν, καὶ περὶ τὸν ἴδιον εαυτῆς ἄξονα. Σωζέται καὶ αὐτοῦ Σύγγραμμα Περί Μεγεθῶν καὶ Ἀποστημάτων Ἥλιου καὶ Σελήνης, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1810, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ τῆς τοῦ Συγγραφέως βιογραφίας.

Ἀριστείδης. Ζ. Ἄιλιος Ἀριστείδης. Ἀριστείδης Κοϊντιλιανός, ἡ Κοϊντιλιανός, τοῦ ὁποίου σωζέται Σύγγραμμα Περί Μουσικῆς εἰς τρία βιβλία, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν ἐπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μειβομίου.

Ἀριστεύς. Ζ. Ἀρισταῖος.

Ἀριστηνός. Ζ. Ἀλέξιος Ἀριστηνός.

Ἀριστίππος, Κυρηναῖος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγεινε μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔπειτα ἀρχηγὸς μᾶς φιλοσοφικῆς Ἀρέσεως, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἐπωνομάσθη Κυρηναϊκὴ. Διατρίβων δὲ εἰς τὴν Αἴλην Διονυσίου τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας, ἐκολάκευεν αὐτὸν δουλοπρεπῶς. Σώζονται καὶ τούτου τέσσαρες Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. εἰς

την υπό του Ἀλλατίου Συλλογὴν τῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν.

Ἀριστόξενος, Ταραντῖνος, υἱὸς Σπανδαρίου τοῦ Μουσικοῦ, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητῆς ἐχρημάτισε. Συνέγραψε περὶ Μουσικῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεσώθησαν τρία βιβλία Ἀρμονικῶν Στοιχείων, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Μεουρσίου μετὰ τοῦ Νικομάχου καὶ Ἀλυπίου ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1619, 4· καὶ εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν ἑπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μειβομίου.

Ἀριστοτέλης, ὁ κορυφαῖος τῶν Φιλοσόφων, ἐγεννήθη εἰς τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου ἢ μὲν μήτηρ ὠνομάζετο Φαιστίας, ὁ δὲ πατὴρ του, Νικόμαχος, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ Ἀρχιατρός τοῦ Βασιλέως Ἀμύντα. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας πολλὰ νέος, ἤκουσε τὸν Πλάτωνα δεκαοκτῶ χρόνους, ὁ ὁποῖος, διὰ τὴν μεγάλην του ἀγχινοίαν καὶ ἐπιμελείαν του, τὸν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν, καὶ τὸν ὠνόμαζεν Ψυχὴν τοῦ Σχολείου του, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τὰ δόγματά του. Μετὰ δὲ ταῦτα Φίλιππος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Αἰλὴν του, καὶ τὸν κατέστησε διδάσκαλον εἰς τὸν υἱὸν του Ἀλέξανδρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐδίδαξεν ἐπιμελῶς τὰ Φιλοσοφικὰ καὶ Πολιτικὰ μαθήματα. Ὅτε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐ-

στράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας, ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἠνοιξε τὴν Περιπατητικὴν καλουμένην Σχολὴν, ὅπου ἐδίδαξε πολυκρότως τὴν Ῥητορικὴν καὶ Φιλοσοφίαν δέκα ὀλοκλήρους χρόνους. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου βλέπων, ὅτι ἐφθονεῖτο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἅμα δὲ καὶ κατηγορούμενος ὡς ἀσεβῆς, κατέφυγεν εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐρέπου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ φυσικῶν θάνατον εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἐξήκοντα τριῶν. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὴν αἰτίαν τῶν καλοφροῦν, ἐφαρμακώδη μυστὸς του, ἢ ἐπνίγη, κατακρημισθεῖς μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ στενόν. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀφήκε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγραμματα, οἷον Λογικὰ, Ῥητορικὰ, Ποιητικὰ, Φυσικὰ, Μεταφυσικὰ καὶ Ἠθικὰ, ἐκδοθ. πολλάκις εἰδιὰ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλα ὀμοῦ Ἑλλ. Λατ. ἐν Γενεύῃ, 1590 - 1596 - 1605, φυλ. εἰς τόμους δύο, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀριστοφάνης, ὁ κορυφαῖος τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν τῆς ἀρχαίας Κωμωδίας, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ στωμύλος, γλαφυρὸς, φιλοσκώπτης καὶ δηκτικὸς, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σωκράτους καὶ Εὐριπίδου, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἀντεφέρετο, ἴσως διότι δὲν παρευρίσκοντο συχνάκις εἰς τὴν παράστασιν τῶν Κωμωδιῶν

του, θυσαστούμενοι εἰς τὴν μεγάλην του αἰσχρολογία. Οὗτος ἔχων μεγάλην ἰσχύον εἰς τὸν λαόν, ἤλεγχεν ἀδυσροτόμως καὶ ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, καὶ κακοὺς καὶ ἐναρέτους, καδῶς φαίνεται πανταχοῦ εἰς τὰς Κωμωδίας του. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν παλαιῶν ὁ Ἀριστοφάνης συνέγραψε μὲ ἀμίμητον χάριν καὶ γλυκύτητα ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα Κωμωδίας· ἀλλ' εἰς ἡμᾶς μόνον ἑνδεκά ἀπεσώθησαν, καὶ εἶναι Α'. Πλούτες. Β'. Νεφέλη. Γ'. Βάτραχοι. Δ'. Ἰππεῖς. Ε'. Ἀχαρνεῖς. Σ'. Σφήκες. Ζ'. Εἰρήνη. Η'. Ὀρνίθες. Θ'. Ἐκκλησιαζούσαι, ἤτοι συνέλευσις τῶν γυναικῶν. Ι. Θεσμοφοριαζούσαι. ΙΑ'. Λυσιστράτη, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδόσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελ. 1710, φύλ. διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ Κυστερου.

Ἀριστόφων, Ποιητὴς Κωμικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἐκ τῶν Κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται μόνον μικρὰ ἀποσπασμάτια, ἔκδοθ. εἰς τὴν τοῦ Ἐρτελίου Βιβλιοθήκην τῶν Ν. ἀρχαιοτάτων Κωμικῶν.

Ἀρίων (Arion), ὁ ἐκ Μεθύμνης τῆς Λέσβου, ἐχρημάτισε Κιθαρῶδὸς περιφήμος, ὅστις διατρίψας ἰκανὸν χρόνον εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Περιάνδρου, Τυράννου τῆς Κορίνθου, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διὰ τὴν Σικελίαν. Ἐκεῖ δὲ συναδρούσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῆς μουσικῆς του τέχνης, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς

τὴν Κορίνθον· ἀλλ' οἱ ναῦται διὰ νὰ λάβωσι τὰ χρήματά του ἐσυμφώνησαν νὰ τὸν πνίξωσιν. Ὁ δὲ Ἀρίων βλέπων φανερά τὸν κίνδυνόν του, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσωσιν νὰ παίξῃ πρῶτον τὸ ὄργανόν του. Τούτου δὲ γενομένου, οἱ μὲν ναῦται ἔμειναν χασκοντες ἀπὸ τὴν μελωδίαν του, αὐτὸς δὲ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφέροθῃ ὑπὸ τινος δελφίνου εἰς τὸ Ταϊνάρον, ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κορίνθον, κ' ἐδιηγήθη τὸ συμβεβηκὸς εἰς τὸν Περιάνδρον. Ὁ δὲ Περιάνδρος ἐξετάσας τοὺς ναῦτας, καὶ εὖρων αὐτοὺς ἐπιώρκους, ἐπειδὴ εἶπον μεθ' ὄρκου, ὅτι ὁ Ἀρίων ἀπέθανε καδ' ὁδόν, τοὺς ἐσταύρωσεν ὄλους, ἀρ' οὐ πρῶτον παρέστησεν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον ζωντανόν.

Ἀρκαδία. Ζ. Ἄγιπτος.

Ἀρκαδία, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀργολίδος, Λακωνικῆς, Ἡλίδος, καὶ Ἀχαιῆς κειμένη (Κάτοικ. Ἀρκίαι, καὶ Ἀρκάδιος).

Ἀρμενία (Χαίη), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Γεωργίας κειμένη. Ἐδιαίρειτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Μικρὰν καὶ Μεγάλην Ἀρμενίαν· καὶ ἡ μὲν μικρὰ ἦτον μέρος τῆς Καππαδοκίας, ἡ δὲ μεγάλη ἐκεῖτο μεταξὺ Ταύρου, Κολχίδος, Μηδίας, καὶ Εὐφράτου ποταμοῦ (Κάτοικ. Ἀρμένιος).

Ἀρμενόπουλος. Ζ. Κωνσταντίνος Ἀρμενόπουλος.

Ἄρμονία (Harmonia). Ζ. Κάδμος.

Ἄρνη. Ζ. Χαιρώνεια.

Ἄρνώβιος (Arnobius) ὁ ἐκ Σίκκης, πόλεως τῆς Ἀφρικής, πρῶτον Ἑθνικός, καὶ ἔπειτα Χριστιανός, ἤμαρξεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἐδίδασκε μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικὴν, τοῦ ὁποίου μαθητῆς ἐχρημάτισε καὶ ὁ μετὰ ταῦτα περίφημος Λακτάντιος. Συνέγραψεν ἑπτὰ βιβλία κατὰ Ἑθνικῶν (Adversus Gentes), ἐκδόθ. ἐν Λαύδῳ 1652 - 1657, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.

Ἄρνος (Arno), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τυρρηνίαν.

Ἄρπαλύκη (Harpalyce), θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου, νέα ὠραιότατη, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ κάλλος τῆς ἠγάπησεν ἐμπαδῶς καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς. Ἐπειτα ὅμως ἀπεφάσισε καὶ τὴν ὑπάνδρευσε μετὸν ἐκ τῆς Πύλου Ἀλάστορα ἀλλὰ μεταμεληθεὶς, ἔτρεξεν ὀπίσω των, καὶ φονεύσας κατ' ὄδον τὸν γαμβρὸν του, τὴν ἔφερε πάλιν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ τὴν ἐμεταχειρίζετο ἀναφανδόν. Ἀυτὴ δὲ περιλυκὸς διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν ἀναξίως ἔπασχεν, ἔσφαξε τὸν νεώτερον υἱὸν τῆς, καὶ τὸν ἔδωκε μαγευμένον εἰς τὸν πατέρα του. ἔπειτα παρακαλέσασα τοὺς Θεοὺς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐπονείδιστον ζωὴν, μεταμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς ὄρνεον. Ὁ δὲ Κλυμένος μὴ δυάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν στέρησιν τῆς κόρης του, καὶ πρὸ πάν-

των τὸν ἐλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ἰδιοχειρῶς.

Ἄρπινον (Arpino), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, πατρίς τοῦ Κικέρωνος, καὶ Πλαύτου τοῦ Κωμικοῦ.

Ἄρποκράτης (Harprocrates) Θεὸς Ἀγυπτίος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, καὶ ἔφορος τῆς σιγῆς, ὃθεν καὶ Συγαλίῳν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο. Παραστένεται δὲ νέος ἡμίγυμος, βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα του κέρατον, καὶ ἔχων τὸν δάκτυλόν του θρεμένον εἰς τὸ στόμα του, δηλῶν, ὡς φαίνεται, τῆς σιωπῆς τὴν ἀνάγκην.

Ἄρποκρατίων. Ζ. Βαλέριος Ἄρποκρατίων.

Ἄρπυιαι (Harpυiae) θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλεκτρας, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, Ἀελλῶν, Ὠκυπέτη, καὶ Καλαινώ ὀνομαζόμεναι. Ἦσαν δὲ αἱ Ἄρπυιαι ἀνθρωπόμορφα τέρατα, ἐπειδὴ εἶχον πρόσωπον μὲν γυναικὸς, σῶμα δὲ γυπὸς μὲ πτερὰ, ὄνυχια δὲ μεγάλα καὶ φαρμακερά, καὶ παντοτεινὴν πῖναν, ἐπειδὴ ὁ, τι καὶ ἂν ἔτρωγον, εὐθὺς τὸ ἀπέβαλλον. ὃθεν ἤρπαζον ὄχι μόνον τὰ φαγητὰ ἀπὸ τὰς τραπέζας, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἡφάνιζον. Ἰπτάμεναι δὲ ἕκαμον κρότον τρομερὸν, καὶ ἄφνον ὅπου καὶ ἂν διέβαινον δυσωδίαν ἀφόρητον καὶ βλαβερωτάτην. Τέλος δὲ τὰς ἐφόνευσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, διὰ

νά ελευθερώσῃ τὸν Φινέα, ὡς εἶρηται ἐκεῖ. Ζ. Φινεύς.

Ἄρριανός. Ζ. Φλάβιος Ἄρριανός.

Ἄρακία, πόλις τῆς Ἀσίας (Κάτοικ. Ἀρακίδης). Ζ. Ράγα.

Ἀρσένιος ὁ Μονεμβασίας Ἀρχιεπίσκοπος, ἦτον υἱὸς Μιχαὴλ τοῦ Ἀποστολείου, καὶ εὐνοῦς πολλῶν πεπαιδευμένων τῆς Ἰταλίας, καὶ μάλιστα τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ δεκάτου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραφεν Ἀποφθέγματα Φιλοσόφων, Στρατηγῶν καὶ Ποιητῶν, ἐκδοθέντα εἰς δύο τομίδια μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων, οἷον τοῦ Πορφυρίου καὶ Ἰωάνν. τοῦ Τσέτσου ἀνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους, καὶ προσέτι τὰ εἰς τὸν Εὐριπίδην Ἑλληνικά Σχόλια, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀρσινόη. Ζ. Ἀλμαίω.

Ἀρσινόη (Φαμαγόστα), πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸ νότιον τῆς Σαλαμίνας κειμένη. (Κάτοικ. Ἀρσινόητης).

Ἀρτάξατα, ἡ μητρόπολις τῆς Ἀρμενίας, ἀπὸ Ἀρτάξου τοῦ Βασιλέως οὕτω κληθεῖσα (Κάτοικ. Ἀρταξατηνός).

Ἀρτεμίδωρος, Ἐφέσιος, Δαλδιανός ἐπονομαζόμενος, ἀπὸ τῆν ἐν Λυκία Δαλδίδα, πατρίδα τῆς μητρὸς του. Ἠκμαθεῖ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δύο Ἀντωνίων, καὶ συνέγραφεν Ὀνειροκριτικὸν εἰς βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1805, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.

Ἄρτεμις (Diana), θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, γεννηθεῖ-

σα ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ἡ μίαν ἡμέραν ἀρχήτερα εἰς τὴν νῆσον τῆς Δήλου. Αὕτη ἀγαπήσασα ἐκ νεότητος τὸ κυνηγίον, κατασκευάσεν ὄπλα θρησκευτικά, καὶ εὐρούσα ἔπειτα εἰς τὸ Παράσιον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας πέντε χρυσοκεράτους ἐλάφους, ἐπίσας τὰς τέσσαρας, τὰς ὁποίας ζεύξασα εἰς τὸ ἄρμα τῆς, περιήρχετο εἰς διάφορα ὄρη καὶ δάση, συνωδευμένη ἀπὸ πλήθος Νυμφῶν, καὶ θρησκευτῶν κυνῶν. Βοηθήσασα δὲ καὶ αὕτη τὸν Δία εἰς τὴν Τιτανομαχίαν, συνηριθμήθη εἰς τὴν τάξιν τῶν δωδέκα μεγάλων Θεῶν. Ὡς Θεὰ δὲ ἐκδικητικὴ ἐφόνευσε τὴν Χιόνην, θυγατέρα τοῦ Δαιδαλίωτος, ἐπειδὴ ἐκαυχῆθη, ὅτι εἶναι ἐμπροτέρωτα αὐτῆς εἰς τὴν κυνηγετικὴν τέχνην, καθὼς καὶ τὴν Κορωνίδα, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς ἀπιστίαν· ὁμοίως ἐτόξευσε καὶ τὰ τέκνα τῆς Νιάβης, καὶ μετεμόρφωσεν εἰς ἐλάφον τὸν κυνηγὸν Ἀκταίωνα, ὡς εἶρηται ἐκεῖ. Εἰς δὲ τὴν Αὐλίδα ἐμπόδισα τὸν Ἑλληνικὸν στόλον, ὀργισθεῖσα κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος διὰ τὸν φόνον τῆς ἱεράς ἐλάφου· ἀλλ' εἰς τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἐβράκισθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι ἐφάνετο βοηθοῦσα τοὺς Τρῶας. Ἡ Ἄρτεμις ἔζη πάντοτε παρθένος, καὶ ἐτιμᾶρει σκληρῶς ὅσας ἀπὸ τὰς Νύμφας τῆς ἐμίαναν τὴν παρθενίαν των. Ἐναμίζετο δὲ προστάτις τοῦ κυνηγεσίου, τοῦ τοκετοῦ, καὶ τῆς παρθενίας, καὶ ἐπαρστέτετο νέα ἀρ-

ρένωπῃ, με κόθορνον εἰς τοὺς πόδας, με τόνον, βέλη καὶ φαρέτραν εἰς τοὺς ὤμους, καὶ με μηχανισκον, ἢ ἡμισέληνον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Ζ. Σελήνη.

Ἄρτεμισία (Artemisia). Ζ. Ἀλικαρνασσός.

Ἄρτεμισία, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν ἔκτην τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνός, καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς εἰς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐδουσιάζετο καὶ μία ἡμίονος.

Ἄρτεμισιον, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ὅπου οἱ Ἕλληνες ναυμαχίσαντες τὸ πρῶτον, ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας.

Ἄρτεμισιον, ἀκρωτήριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν.

Ἀρχέμορος (Archemorus). Ζ. Ὀφέλης.

Ἀρχιλόχος, Πάριος, υἱὸς τοῦ Τηλεσικλέους, Ποιητὴς Σατυρικός καὶ πολλὰ δηκτικός. Οὗτος, ὡς λέγουσι, πρῶτος ἔγραψε στίχους εἰς Ἰαμβικὸν μέτρον, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπροξένησε τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λυκάμβου, διότι ἠθέτησε τὸν λόγον του, καὶ δὲν τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν ὑποσχεθεῖσαν θυγατέρα, ἢ ἀδελφὴν του, Νεοβούλην. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγορεύσαν διόλου τοὺς ἀτίχους του ἀπὸ τῆν πόλεν αὐτῶν· ἀλλ' ὁ μαντικός Ἀπόλλων τὸν ὑπερασπίσθη φανερά, ἐκδιώξας τὸν φονέα αὐτοῦ Κόρακα τὸν Νάξιον

ἐκ τοῦ ναοῦ του, εἰπών· « Μυρσάων θεράποντα κατέκτανες ἔξιδι νηοῦ ». Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ αποσπασμάτια, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1819, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀρχιμήδης, Συρακούσιος, συγγενὴς καὶ εὐνοῦς τοῦ Βασιλέως Ἱέρωνος, ἐχρημάτισεν ἄριστος Μαθηματικός, καὶ διὰ τῶν παραδόξων του ἐφευρημάτων διετήρησε τρεῖς χρόνους τὰς Συρακούσας ἀπὸ τὴν πολιορκίαν Μαρκέλλου, τοῦ Στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων. Ἄλλ' ὅταν ἡ πόλις αὐτὴ διὰ τῆς προδοσίας τινὸς φυγάδὸς Συρακουσίου ἐπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, ἕνας Στρατιώτης Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν ὑπ' ἀγνοίας, ἐναντίον τῆς προσταγῆς τοῦ Μαρκέλλου, τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα, ἐνασχολούμενον εἰς καταγραφὰς κύκλων καὶ ἄλλων σχημάτων, καὶ μηδὲ τὴν ἔροδον τῶν ἐχθρῶν ἀκούσαντα.

Ὁ θάνατος τούτου ἐπροξένησε μεγάλην λύπην εἰς τὸν νικητὴν Μάρκελλον, καὶ παρέδωκε τὸ σῶμα του εἰς τοὺς συγγενεῖς του γὰ τὸ θάψωσιν ἐντίμως. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀρίστων Συγγραμμάτων τοῦ Ἀρχιμήδους σώζονται μόνον τὰ ἐξῆς Α'. Περί Σφαιρας καὶ Κυλίνδρου βιβλία δύο. Β'. Κύκλου μέτρησης. Γ'. Ἐπιπέδων Ἰσορροπικῶν, ἢ Κέντρα βαρῶν ἐπιπέδων βιβλία δύο. Δ'. Περί Ὀρθογωνίων Κωνοειδῶν καὶ Σχημάτων Σφαιροειδῶν βιβλία δύο. Ε'. Περί Ἐλίκων. 5'. Τε-

τραγωισμὸς παραβολῆς. Ζ'. Φαμμίτης. Η'. Περί τῶν Ὀχουμένων. Θ'. Περί Κατόπτρων καυστικῶν, καὶ ἄλλα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. πολλαχού, καὶ ἐν Ὁξωνίᾳ 1793, φύλ. μετὰ τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Εὐτοκίου.

Ἀρχύτας, Ταραντίνος, Μαθηματικὸς καὶ Φιλόσοφος Πυθαγορείος, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξε τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὸν ἠλευθέρωσε καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον διὰ μιᾶς Ἐπιστολῆς πρὸς Διονύσιον τὸν Τύραννον τῆς Σικελίας, ὅστις ἐζήτηε νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐκαμε δὲ πολλὰς ἐρευνήσεις εἰς τὴν Μαθηματικὴν καὶ Μηχανικὴν, κατασκευάσας πρὸς τρεῖς ἄλλοις καὶ μίαν περιστεράν, ἡ ὁποία ἵπταμένη εἰς τὸν αέρα, ἐπροξένει θάμβος εἰς τοὺς ὀρῶντας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζεται μόνον τὸ Περί τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λκτ. ἐν Βενετίᾳ, 1571, 8, καὶ τινὰ ἀποσπασμάτια ἐκ τῶν λοιπῶν, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1688, 8.

Ἀσία, ἐν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου, τὸ μέγιστον, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Εὐρώπης διὰ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀφρικῆς διὰ τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ (Κάτοικ. Ἀσιάτης, καὶ Ἀσιανός). Αἱ κυριώτεραι ἐπαρχίαι τῆς Ἀσίας ἦσαν Μηδία, Περσία, Παλαιστίνη, Φοινίκη, Συρία, Με-

σοποταμία, Ἀρμενία, Ἰβηρία, Κολχίς, Ἀλβανία, Ἀραβία, Ἰνδία, Σκυθία, Σηρικὴ, Ἀσιατικὴ Σαρματία, καὶ ἡ ἰδίως λεγομένη Ἀσία, ἡ ὁποία Ἑλλάσων, ἡ Μικρὰ Ἀσία συνήθως καλεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν Βυζαντινῶν Συγγραφέων, Ἀνατολή, καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων Νατόλ, ἡ Ἀνατόλ. Ἄυτη δὲ ἡ μικρὰ Ἀσία, ἥτις εἶναι μία μεγάλη χερσόνησος, περιορίζεται ἐκ βορᾶ μὲν ἀπὸ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ἐκ Δυσμῶν δὲ, ἀπὸ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Ἁγαῖον πέλαγος, ἐκ δὲ νότου, ἀπὸ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, καὶ ἐξ Ἀνατολῶν ἀπὸ μέρος τῆς Συρίας καὶ Ἀρμενίας. Περιέχει δὲ τὰς ἐξῆς ἐπαρχίας, οἷον τὴν Μυσίαν, Τρωάδα, Αἰολίδα, Βιθυνίαν, Παφλαγονίαν, Πόντον, Ἰωνίαν, Λυδίαν, ἡ Μαίονίαν, Φρυγίαν, Γαλατίαν, Καππαδοκίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Παμφυλίαν, Πισιδίαν, Ἰσαυρικὴν καὶ Κιλικίαν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Ἀσίνη (Παλαιόκαστρον), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἀπέναντι τῆς Ἐπιδαύρου κειμένη (Κάτοικ. Ἀσωναῖος, καὶ Ἀσωνεύς).

Ἀσκάλαβος (Ascalabus), υἱὸς τῆς Μίσμης, γυναικὸς Ἀττικῆς. Ὁφτος περιπαίξας ποτὲ τὴν Δήμητρα, διότι τὴν εἶδε νὰ πίνῃ κατακόρως, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς σαῦραν, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησεν, ὅτι ὅστις ἐφόνευσ σαῦ-

ραν, ἔκαμνε πρᾶγμα ἀρεστὸν εἰς ταύτην τὴν Θεάν. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ καταχλευάσας τὴν Δήμητρα, καὶ εἰς ἀσκάλαβον, τουτέστι σαῦραν μεταμορφωθείς, ἦτον ὁ Ἄβας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰπποδόωντος, ἢ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, οἱ ὅποιοι ἐφιλοξένησαν τὴν Δήμητρα εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ὅτε περιήρχετο, ζητούσα τὴν θυγατέρα της Περσεφόνην.

Ἄσκάλαφος (Ascalaphus). Ζ. Περσεφόνη.

Ἀσκάνιος (Ascanius). Ζ. Ἀνείας.

Ἀσκληπιὸς (Aesculapius), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, θυγατρὸς τοῦ Φλεγυῖου (Ζ. Κορωνίς). Οὗτος ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, καὶ διδασχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του τὴν Ἱατρικὴν τέχνην, ἐγένεον Ἱατρὸς ἀριστος, καὶ ἐθεράπευε θάυμασιως πολλὰς, ἀνάσθησας καὶ τὸν Ἰππόλυτον, υἱὸν τοῦ Θησέως, ὡς εἶρηται ἐκεῖ. Ὁ δὲ Πλούτων Δευρῶν τὴν μεγάλην του ζημίαν, παρεκάλεσε τὸν Δία καὶ τὸν ἑκεραύνουσε. Μετὰ ταῦτα ὁμῶς ἐτιμῆθη ὁ Ἀσκληπιὸς πανταχοῦ ὡς Θεός, καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ὅπου καὶ ἐγεννήθη, ἐλατρεύετο ὑπὸ τῷ σχῆμα τοῦ ὄφως, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου εἴωρταζον καὶ εὐρτήν, Ἀσκληπιεῖα, ὀνομαζομένην. Παραστένουσι δὲ τὸν Ἀσκληπιὸν γέροντα λευκοπώγωνα, ἐστεμμένον μὲ δάφνην, βαστάζοντα κιβώτιον γεμάτου ἀπὸ διάφορα χειρουργικὰ

ἐργαλεῖα, καὶ ῥάβδον τυλιωθῆ, ἦτοι πολυκόμπον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο περιτυλιγμένος ἓνας ὄφης. Τὰ συνηδέστερα ἱερά αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἀλεκτρυῶν, ὁ ὄφεις, καὶ ἡ γλαυξ.

Ἀσκληπιὸς, υἱὸς, ἢ ἔκγονος τοῦ εἰρημένου Ἀσκληπιοῦ, μαθητῆς χρηματίσας Ἐρμού τοῦ Τρισημίτου. Σῴζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σύγγραμμα εἰς τρία βιβλία, Ὅροι Ἀσκληπιοῦ πρὸς Ἀμμωνα τὸν Βασιλέα, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Ποιμάνδρου Ἐρμού τοῦ Τρισημίτου ἐν Παρισίοις, 1554, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀσκόνιος (Asconius) Πεδιανός, ὁ ἐκ Παταυίου τῆς Ἰταλίας, Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ του περιφημος. Συνέγραψε σοφὰ Ἰστορικὰ ματὰ, ἢ Σχόλια εἰς Λόγους τινὰς τοῦ Κικέρωνος, συνακδοθέντα ἐλλιπῆ ὡς εὐρέθησαν εἰς διαφόρους ἐκδόσεις αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος.

Ἀσκη, πόλις τῆς Βοιωτίας, πλησίον τοῦ Ἐλικῶνος κειμένη (Κάτοικ. Ἀσκραῖος).

Ἀσουρία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μεταξύ Ἀρμενίας, Μεσοποταμίας, Μηδίας, καὶ Βαβυλωνίας κειμένη (Κάτοικ. Ἀσσύριος).

Ἀστερία (Asteria), θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἄυτη μισοῦσα τὰς ἔρωτας τοῦ Διὸς, καὶ καταδωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς Ὀρτυγα. ὁ δὲ Ζεὺς μεταμορφωθείς καὶ αὐτὸς εἰς κέτον, τὴν ἔφθασεν εἰς μίαν

νήσον τοῦ Ἴονιου πελάγους, καὶ συνευρέθη μετ' αὐτῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα παρωνομάσθη καὶ ἡ νῆσος ἐκείνη Ἀστερία.

Ἀστερίος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασσίας, ἀμειβάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ρουφίνου καὶ Εὐτροπίου, διὰ τὸν θάνατον τῶν ὁποίων μεγάλως λυπεῖται. Σώζονται καὶ αὐτοῦ 22 Ὀμιλῖαι, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Ἀστραγαλομαντεία. Ζ. Κληρομαντεία.

Ἀστραία (Astraea), θυγάτηρ τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἥρας, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ Θεὰ τῆς δικαιοσύνης, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Δίκη ἐπωνομάζετο. Ἀυτὴ κατέβη ἀπὸ τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν καιρὸν τοῦ χρυσοῦ Ἀιώνος, διὰ νὰ διατηρῇ εἰς τὴν γῆν τοὺς ἀνθρώπους εἰς παντοταεὶν εὐτυχίαν μετὰ τὴν εὐνομίαν τῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ κακίαι αὐτῶν ἤρξανον ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἀφῆκε τὴν γῆν, καὶ ἀναβάσασα πάλιν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκάθισεν εἰς τὸ Σωδιακὸν σημεῖον τῆς Παρθένου, οὕσα καὶ αὐτὴ παρθένος.

Ἀστραῖος (Astraeus), υἱὸς τοῦ Κρείου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἥω, ἐγέννησε τοὺς Ἀνέμους καὶ τοὺς Ἀστέρας, καὶ προσέτι τὴν Ἀστραίαν.

Ἀστυναξ (Astyanax), υἱὸς τοῦ Ἑκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. Ἐπειδὴ ὁ χρησμός ἔλεγεν, ὅτι τοῦτε τὸν βρέφος θάλει ἐδικηθῆ ποτε τὸν

θάνατον τοῦ πατρὸς του, οἱ Ἕλληνας τὸν ἐζήτουν πανταχοῦθεν. Τέλος εὗραν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεύς, τὸν ἐκρήμισε κατὰ ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν πύργον, καὶ τὸν ἐφόνησε. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ μήτηρ του Ἀνδρομάχη ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα ἄλλο βρέφος ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἐφύλαξε τὸν Ἀστυνάκτα, τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβεν ἔπειτα μαζὴ τῆς εἰς τὴν Ἥπειρον.

Ἀστυδάμας, Ἀθηναῖος, Πιερίτης Τραγκός. Συνέγραψεν ἕως 140 Τραγωδίας, καὶ ἔλαβε δεκαπεντάκις καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως ἐπαιρόμενος, καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων, ἔδωκεν αἰτίαν καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ἄλλος Ἀστυδάμας καυχᾶσθαι ἢ Παροιμίαν, ἐπὶ τοιούτων κομπαστῶν καὶ ἀλαζόνων ἀνδράπων λεγομένην. Σώζονται καὶ τούτου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γρότιου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κομωδιῶν.

Ἀστυδάμεια (Astydamia). Σ. Πηλεΐς.

Ἀστυλος (Astylus), εἰς ἐκ τῶν Κενταύρων, ὅστις προβλέπων εἰς Μάντις τὴν δυστυχίαν, ἐμπόδισε καὶ τοὺς λοιποὺς Κενταύρους ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Λαπίδων μάχης· ἀλλὰ μὴν εἰσακουσθεῖς, μέλιστα δὲ περιπλεχθεῖς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μάχην, μόλις ἐσώθη διὰ τῆς φυγῆς.

Ἀστυνόμη (Astynome). Ζ. Χρύσης.

Ἀστυόχη (Astyoche). Ζ. Τληπόλεμος.

Ἄστυπαλαία (Ἄστυπαλιά), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, ἔμπροσθεν τῆς Ἀσίας κειμένη (Κάτοικ. Ἄστυπαλαιεύς, καὶ Ἄστυπαλαιάτης).

Ἄταλάντη (Atalanta), θυγάτηρ τοῦ Σχωνέως, υἱοῦ τοῦ Ἀδάμαντος, νέα ὠραιότατη καὶ πολλὰ ταχύπους, ὥστε ὁ πατήρ αὐτῆς καυχώμενος εἰς τὴν ταχύτητά της, ἐκήρυξε διὰ νυμφίον της ἐκείνον, ὅστις ἤθελε τὴν νικήσει εἰς τὸ τρέξιμον. Ἐκ τούτου λοιπὸν οἱ εὐγανέστοροι νέοι τῆς Ἑλλάδος ἔσπευδον πανταχόθεν, διὰ νὰ λάβωσιν ἐν τοιοῦτον βραβεῖον· ἀλλ' ἐνικῶντο ὅλοι, καὶ μόνος Ἰππομένης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρεως ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐξαπεράσῃ, ῥίπτων εἰς τὸν δρόμον χρυσᾶ μῆλα, τὰ ὅποια θέλουσα νὰ συναῖξῃ ἢ Ἄταλάντη, ἔμεινεν ὀπίσω. Ἄλλ' ἔπειτα ἐμβάντες καὶ οἱ δύο εἰς ἓνα ναὸν τῆς Κυβέλης, τόσον ἐτυφλώθησαν ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὥστ' ἐλησμόνησαν παντάπασι τὸ πρὸς ταύτην τὴν Θεῶν χρεωστούμενον σέβας, καὶ διὰ τοῦτο μεταμορφώθησαν ὑπ' αὐτῆς ὁ μὲν εἰς λέοντα, ἡ δὲ, εἰς λέαιναν.

Ἄταλάντη, ἄλλη παρὰ τὴν εἰρημένην, θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου, Βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κόρη ὠραιότατη, ταχύπους, ἀνδρεία καὶ φιλοκυνηγός, ἡ ὅποια ἐνίκησε τὸν Πηλέα εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Πελίου, καὶ παρευρεθεῖσα καὶ εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, τὸν ἐπλήγωσεν αὐτὴ πρώτη εἰς τὰ νῶτα,

κ' ἔλαβε τὴν δорάν αὐτοῦ, ὡς βραβεῖον τῆς ἀνδρείας της. Ζ. Καλυδῶν.

Ἄταλάντη (Ταλαντονῆσι), νήσος μικρὰ καὶ ἔρημος, πρὸς τὸν Εὐοϊκὸν κόλπον κειμένη, ἀντικρὺ τῆς ὁποίας κεῖται ἡ σημερινὴ πόλις τοῦ Ταλαντίου· καὶ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μεταξύ Σαλαμίνας καὶ Πειραιῶς (Κάτοικ. Ἄταλωναῖος).

Ἄταρνα, ἢ Ἄταρνεύς, πόλις τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας κειμένη (Κάτοικ. Ἄταρνεύς, καὶ Ἄταρνεύτης).

Ἄτη (Ate), Θεὰ κακοποιῶς καὶ πρῶξενος τῆς ἔριδος, πολλὰ ταχύπους, ὥστ' ἐν ῥόπῃ ὀφθαλμοῦ περιήρχετο ὅλον τὸν κόσμον, ἐνσπείρουσα ζῆλάνια, διὰ τὸ ὅποιον ὁ Ζεὺς τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ φρικτὸν ὄρκον, νὰ μὴ τὴν δεχθῆ πλεόν ὀπίσω.

Ἄτινη, ἢ Ἄτινία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἄτινεύς).

Ἄτλας (Atlas), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Θεμίδος, καὶ ἀρχηγὸς τῶν Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τοῦ Διὸς μάχην, διὰ τὸ ὅποιον κατεδικασθῆ ἔπειτα νὰ βαστάξῃ εἰς τοὺς ὤμους του ὅλον τὸν οὐρανὸν, ἰστάμενος ἐπάνω εἰς ἓν ὄρος τῆς Μαυριτανίας, τὸ ὅποιον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἄτλας. Λέγουσιν, ὅτι διαβάς ποτε ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, διεδέχθη τὸν Ἄτλαντα τοῦτον, ἀπατηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπὸ τῆς ἰδίας του φιλοτιμίας κινήθει, πρὸς

ἐπίδειξιν τῆς σωματικῆς του ἀνδρείας. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶδεν, ὅτι ὁ Ἄτλας δὲν ἤθελε πλέον νὰ λάβῃ ὀπίσω τὸν οὐρανόν, μεταχειρισθεῖς αὐτὸς ἄλλην ἀπάτην, τὸν ἐπέδεσε πάλιν εἰς τοὺς ὄμους του, καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν. Ἐγέννησε δὲ ὁ Ἄτλας ἐκ τῆς Αἰθρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, υἱὸν μὲν ἕνα, τὸν Ὑαντα, καὶ δώδεκα θυγατέρας, τὰς καλουμένας Πλειάδας. Ζ. Ὑας, Πλειάδες.

Ἄτραμύττειον. Ζ. Ἄδραμύττειον.

Ἄτρεὺς (Atreus), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας. Λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἄτρεὺς ἕνα μόνον υἱὸν ἐγέννησε, τὸν Πλεισθένην, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπέθανε πολλὰ νέος, ἀφήσας δύο υἱούς, τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μελέαον, τοὺς ὁποίους καὶ ἀνέδραφεν ὁ Ἄτρεὺς ὡς ἰδιά του τέκνα. Ἡ, κατ' ἄλλους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μελέαος ἦσαν υἱοὶ τοῦ Πλεισθένους, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἀπέθανεν ἀδοξος, καὶ ὡς ἕνας ἀπλοῦς ἀνδρῶπος, ὠνόμασεν ὁ Ὀμηρος τὰ δύο σημαντικὰ ὑποκείμενα τοῦ Ποιήματός του, Ἀτρείδας, τουτέστιν υἱούς τοῦ Ἀτρέως, τοῦ χρηματίσαντος Βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Ἀπέθανε δὲ ὁ Ἄτρεὺς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίστου, υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Θυέστου. Ζ. Αἰγιστος, Θυέστης.

Ἄτροπατηνῆ. Ζ. Μηδία.

Ἄτροπος (Atropos). Ζ. Μοῖραι.

Ἀττάλεια, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Παμφυλίαν (Κάτοικ. Ἀτταλεὺς). Ἀττική, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Βηιωτίας, Μεγαρίδος, Αἰγαίου πελάγους, καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ἀττικός).

Ἀττικὸν ἔτος. Ζ. Μῆνας Ἀθηναίων.

Ἀττιος (Attius), ἢ Ἀκκιος, Ῥωμαῖος, Ποιητῆς Τραγικός ἀρχαιότατος, τοῦ ὁποῖου τὰ λείψανα τῶν Τραγωδιῶν ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις 1564, ὑπὸ Ῥοβέρτου καὶ Ἐρρίκου (πατὴρ καὶ υἱὸς) τῶν Στεφάνων εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν.

Ἄττυς, (Attys), Ἰερεὺς τῆς Θεᾶς Ῥέας εἰς ἕνα ναὸν τῆς Φρυγίας, καὶ ἐραστὴς αὐτῆς, ὅστις μὴ φυλάξας πιστῶς τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, ἐμάνη, καὶ εὐνουχισθεὶς μόνος του, ἔτρεχεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, διδάσκων τὰ ὄργια ταύτης τῆς ἐρωτολήπτου Θεᾶς. Ζ. Ῥέα.

Ἀυγείας (Augeas), βασιλεὺς τῆς Ἠλίδος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐστάλη ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρύπιδους, διὰ νὰ καθαρῖσιν τὴν κόπρον τῶν ἀπείρων βοῶν του, τῆς ὁποίας ἡ δυσωδία εἶχεν ἤδη κατὰμολύνει τὸν αἶρα. Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς, κατῶρθωσε τοῦτο εὐκόλως, μετοχτεύσας τὰ ὕδατα τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Πρὶν δὲ καθαρῖσιν τὴν κόπρον ἐκείνην ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ Ἀυγείου νὰ λάβῃ διὰ μι-

εδὼν τὸ δίκαιον τῆς ἀγέλης του. Ἄλλ' ὁ Ἀυγείας ἀπετήσας ἔπειτα τῶν υἰοσχεσίων του, ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου, καὶ ἐδόθη ἡ βασιλεία εἰς τὸν υἱὸν του Φιλία, ὅστις ἔγινε μάρτυς ταύτης τῆς συμφωνίας.

Ἀυγουστίνος (Augustinus) ὁ Ἱερὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ταγέστην, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς ἐκ γωννητόρων Χριστιανῶν, καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐδόθη εἰς τὴν σκουδὴν τῶν Γραμμάτων, εἰς τὴν οἰκίαν καὶ Σαυμασίως ἐπέδωκεν, ὥστε νέος ὢν ἀκόμη, παρέδιδε μετὰ φήμης εἰς τὴν Καρχηδόνα τὴν Ῥητορικὴν, ὅπου καὶ ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῶν Μανιχαίων, ἠκολούθει διὰ πολὺν καιρὸν τὴν αἵρεσιν αὐτῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ προσκληθεὶς δημόσιος διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς εἰς τὰ Μεδιόλανα, ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ θείου Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου ταύτης τῆς πόλεως. Διδαχθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ τὴν ὀρθὴν καὶ ὑγιὰ τῆς πίστεως διδασκαλίαν, ἀπέπτυσε τὴν τῶν Μανιχαίων αἵρεσιν, ἐχθρὸς θανάσιμος γενόμενος εἰς τὸ ἐξῆς αὐτῶν, καὶ ὅλων τῶν Ἀιρετικῶν, καθὼς φαίνεται πανταχοῦ εἰς τὰ Συγγράμματά του. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐχειροτονήθη Ἱππῶνος Ἐπίσκοπος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ, ζῆσας βίον μακρόν. Συνέγραψε Λατινιστὶ πλείστα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρι-

αίοις 1679-1690, φυλ. εἰς τόμους δέκα, εἰς τοὺς ἐποικοὺς προσετέθη καὶ ἐνδέκατος τόμος κατὰ τὸ 1700 ἔτος, περιέχων τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ δύο κλουσιωτάτους Πίνακας.

Ἀυγουστος (Augustus), ἦτοι Σεβαστὸς, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ Ἀυγούστου Καίσαρος παρονομασθεὶς, Σεξτίλιος (Sextilis), ἦτοι Ἐκτος τὸ πρῶτον καλούμενος. Ζ. Ἰουλιος.

Ἀυλὶς (Βαδύ), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν Εὐριπὸν τῆς Εὐβοίας, ὅπου συνήχθη ποτὲ ὁ κατὰ τῆς Τρωάδος στόλος τῶν Ἑλλήνων (Κάτοικ. Ἀυλιδεύς, καὶ Ἀυλίδιος).

Ἀυσονία. Ζ. Ἰταλία.

Ἀυσόνιος (Ausonius) Μάγνος, ἐκ Βουρδιγάλων, πόλεως τῆς Γαλλίας, Ῥήτωρ καὶ Ποιητὴς περίφημος, ἐχηρημάτις διδάσκαλος τοῦ Γρατιανοῦ καὶ Βαλεντιανοῦ τοῦ Νέου, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἠγαπάτο. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Λόγος Πανηγυρικός πρὸς Γρατιανὸν τὸν Ἀυτοκράτορα, καὶ ἄλλα τινὰ Ποιημάτια, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοῦ. 1671, 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀυτόλυκος (Autolykos), υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ τῆς Χρόνης. Οὗτος διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν κλεπτικὴν, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ χάρισμα τοῦ νὰ μεταμορφῶν κατὰ τὸ δοκοῦν πᾶν ὅ, τί ᾔθελε κλέπτει. Ὑποκτενόμενος δὲ περὶ τῆς κλοπῆς του καὶ ὁ Σίσυ-

φος, ἐσημείωσεν εἰς τοὺς πόδας τὰ πρόβατάτου. Ὁ δὲ Ἀυτόλυκος κλέψας τῶ ὄντι ἰκανὸν μέρος ἐξ αὐτῶν, καὶ μεταβαλὼν τὸ χρῶμα των, τὰ ἤνωσε μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τὰ ἔλαβε πάλιν ὁ Σίσυφος ὀπίσω, ἀφ' οὗ ἔδειξε τὸ σημεῖον. Εἰς δὲ τὴν μικρὰν ἐκεῖ διατριβὴν ἐφιλοώδη ὁ Σίσυφος μὲ τὴν θυγατέρα του Ἀντίκλειαν, ἣ ὅποια ἔπειτα δοθεῖσα ἔγκυος εἰς τὸν Λαέρτην, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ὀδυσσεά.

Ἀυτόλυκος, ὁ ἐκ Πιτάνης τῆς Αἰολίδος, Φιλόσοφος καὶ Μαθηματικός ἔμπειρος, τοῦ ὅποιου σώζονται δύο βιβλία Περὶ κινουμένης Σφαιράς, καὶ περὶ ἐπιτολῶν καὶ δύσεων τῶν Πλανητῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ῥώμῃ 1587, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σχημάτων καὶ Σχολίων παλαιῶν.

Ἀφέται, ἡ Ποσειδίου, ἀκρωτήριον τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Ἀφσταῖος).

Ἀφρόνιος, Ἀντιοχεύς, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής. Συνέγραψε Προγυμνάσματα Ῥητορικά εἰς τὴν Ῥητορικὴν τοῦ Ἑρμογένους, συνεχδοθέντα πολλάκις μετὰ τῆς Ῥητορικῆς αὐτοῦ.

Ἀφιδναί, ἡ Ἀφιδναί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀφιδναῖος, καὶ Ἐπιρρ. Ἀφιδνήδην).

Ἀφράνιος (Afranius) Λούκιος, Ῥωμαῖος, Κωμικός Ποιητής περίφημος, ὁ ὅποιος ἐπανεῖται ὑπὸ

τοῦ Κικέρωνος, Ὀρατίου, Κυντιλιανοῦ, καὶ ἄλλων, καὶ παραβάλλεται μὲ τὸν ἡμέτερον Μένανδρον. Συνέγραψεν εὐφραδῶς καὶ αἰστίως πολλὰς Κωμωδίας, αἱ ὅποια ἐπεγράφοντο Atellanae καὶ Togatae, ἀπὸ τῆς Ἀτέλλαν, πόλεως τῆς Ἀπουλίας, εἰς τὴν ὅποιαν κατὰ πρῶτον ἐπαραστήνοντο, καὶ τῆς Τόγαν (Τῆβηναν), ἰμάτιον Ῥωμαϊκόν, τὸ ὅποιον ἐφόρουσιν εἰς τὸ Δεατρον οἱ παραστάται αὐτῶν. Ἡ, κατ' ἄλλους, Τογάται ὀνομάσθησαν αἱ δευτέραι, διότι περιεῖχον ὑποδέσεις μόνον Ῥωμαϊκὰς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Τόγας, ἥτις ἦτον ἰμάτιον ἴδιον μόνον τῶν Ῥωμαίων. Τὰ μικρὰ αὐτῶν λείψανα εὐρίσκονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Μαιτταίρου Συλλογὴν τῶν Λατίνων Ποιητῶν.

Ἀφρική, ἐν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου, μετὰ τῶν Ἑρυθρᾶς, Ἀτλαντικῆς, καὶ Μεσογείου τῶν θαλασσῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἀφρος, καὶ Ἀφρικανός). Ἐπαρχίαι δὲ αὐτῆς ἦσαν ἡ Αἰγυπτὸς, ἡ Λιβύη, ἡ Κυρηναϊκὴ, ἡ Μαρμαρική, ἡ Νουμιδία, ἡ Μαυρουσία, ἡ Μαυριτανία, ἡ Ἀιδιοκία καὶ ἡ Γετουλία. Μικρὰ δὲ Ἀφρική ἐλέγτο ἡ ἐπικράτεια τῆς Καρχηδόνος, ἥτις κεῖται μετὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, Νουμιδίας, Γετουλίας, καὶ Κυρηναϊκῆς, καὶ διαιρεῖται εἰς τρία γενικώτερα μέρη, εἰς τὴν Ζευγτανήν, τὸ Βυζάκιον, καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν δύο Σύρτων.

Ἀφροδίσια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, ἑορταζομένη πολλαχοῦ μὲν, κατ' ἐξοχὴν ὁμως εἰς τὴν Κύπρον, εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ τερπνὰ χαρίσματα ὅσους ἤθελε ἡ ἀπολαύση τί, ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ναόν της ἐν χρυσοῦν νόμισμα.

Ἀφροδισίας (Ἀποδοσιά), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν (Κάτοικ. Ἀφροδισιεύς).

Ἀφροδίτη (Venus), ἡ Θεὰ τῆς καλλονῆς καὶ τῶν ἐρώτων, ἦτον θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, ἢ, κατ' ἄλλους ἡ Ἀφροδίτη ἐγενήθη ἀπὸ τὰ τμηθέντα αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸν ἀφρόν τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία ἔπειτα ἀνατραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ὠρῶν, ἐστολίσθη μὲν πολλὰς χάριτας καὶ δέλγητρα, ὥστε ἰδόντες αὐτὴν οἱ Θεοὶ, καὶ ἐκπλαγέντες εἰς τὰ ἀμίμητά της κάλλη, ὄχι μόνον τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὴν συνοδίαν των, ἀλλὰ καὶ ἐφίλονεῖκσαν ἀναμεταξύ των Ποῖος νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκα του. Ὁ Ζεὺς ὁμως, διὰ νὰ παύσῃ τὴν φιλονεκίαν των, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον· πλὴν αὕτη δὲν ἔμεινε πιρτὴ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἠγάπησε πολλοὺς καὶ Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, οἷον τὸν Ἄρην, τὸν Διόνυσον, τὸν Ἀγχίσην, τὸν Ἄδωνιν, καὶ ἄλλους. Παρσυρθεῖσα δὲ καὶ αὕτη εἰς τὴν Γίγαντομαχίαν, ἐβοήθησε πολὺ τὸν Δία· εἰς δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐφάνη βοηθοῦσα τοὺς Τρῶας διὰ τὸν Πάριον, ὅστις ἔδωκεν

εἰς αὐτὴν τὸ χρυσοῦν ἔκλεινο μῆλον. Ὁ Κεστός της, ἦτοι ἡ κεντητὴ ζώνη της εἶχεν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐλκῃ καὶ νὰ συντηρῇ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ἔρωτα. Ἐλατρύετο δὲ ἡ Θεὰ αὕτη πανταχοῦ, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Κίθηραν, Κνίδον, καὶ Κύπρον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πάφον τῆς Κύπρου, ὅπου εἶχε καὶ ναόν μεγαλοπρεπέστατον, καὶ παραστένεται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γυμνῇ, ἢ καὶ ἐνδεδυμῆν με λευκότετα καὶ λεπτότατα ἱμάτια, ἐστεμμένη με μρσίανην, καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν δεξιάν της τὴν Σφαῖραν τοῦ Παντός, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν υἱόν της Ἐρωτα. Πολλάκις δὲ παραστένεται καὶ καθημένη εἰς ἄμαξαν, τὴν ὁποίαν σφύρουσι κύκνοι, ἢ περιστεραί, καὶ περὶ αὐτὴν φαίνονται αἱ Χάριτες, ὁ Πόθος, καὶ ὁ Ὑμέναιος. Θυμασθὴ δὲ εἶναι καὶ ἡ παράστασις της, ὅταν ἐκβαίῃ ἀπὸ τὸν ἀφρόν τῆς θαλάσσης, καθήμενη ἐπάνω εἰς κογχύλην, τὴν ὁποίαν κυβερνᾷ μὲν ὁ Ζέφυρος, συνοδέουσι δὲ ἡ Ἀμφιπρίτη καὶ αἱ λοιπαὶ θαλάσσιοι Νύμφαι. Ἰερὸν αὐτῆς εἶναι ἡ μύρτος καὶ τὸ ρόδον, τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ ἦτον προτιτέρα λευκὸν, ἔγεινε κόκκινον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀγαπητοῦ της Ἀδώνιδος, ἡ καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅταν ἐπάτησεν ἐν ἀγκαθάκιον ἐξ αὐτοῦ.

Ἀχαῖα (Περιοχὴ τῆς Γαστούνης), ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Σαρωνικοῦ, Ἀργολίδος,

- Ἄρκαδιαις**, καὶ Καρδιαικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ἄχαιός).
- Ἄχαιός** (Achaeus). Ζ. Ξούδος.
- Ἄχαιός**, Ἐρετριεύς, υἱὸς τοῦ Πυθωδώρου, Ποιητῆς Τραγικός, καὶ σύγχρονος τοῦ Εὐρείδου. Συνέγραψε σχεδὸν 40 Τραγωδίας, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἀποσπασμάτια τινὰ σέζονται, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κομωδιῶν.
- Ἀχαρναί**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ὠνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀχαρνεὺς, καὶ Ἐπιφρ. Ἀχαρνήδην).
- Ἀχαρνεὺς**. Ζ. Ἀριστοφάνης.
- Ἀχελῷος** (Ἀσπροκόταμον), ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας, ῥέων διὰ τῆς Ἀχαρνανίας. Κατὰ δὲ τοὺς Ποιητάς ὁ Ἀχελῷος (Achelus), ἦτον υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύδος, καὶ εἶχε τὸ ἰδίωμα νὰ μεταμορφώνεται εἰς διάφορα εἶδη ζῶων, καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἐπάλαιε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Διῆνεϊρας, μεταμορφώθη εἰς πολλὰ εἶδη, καὶ τέλος εἰς ταῦρον. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ κέρατα, τοῦ ἔκοψε τὸ ἔν, καὶ οὕτω τὸν ἐνίκησεν· αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὴν λύπην του μετεβλήθη εἰς τὸν ὀρνυμὸν τρου ποταμὸν. Αἱ δὲ θυγατέρες του τόσον ἐλυπήθησαν καὶ αὐταὶ διὰ ταύτην τὴν συμφορὰν, ὥστ' ἐπέμφαν πρὸς τὸν Ἡρακλέα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, καὶ ἔλαβον ὀπίσω τὸ τοῦ πατρὸς τῶν.
- Ἀχελῷος**, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα.

τὸν ὅποιον ἔσπεπε νὰ διαβαίνοι-
σιν αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν.

Ἀχιλλεύς (Achilles), υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος (Ζ. Θέτις). Οὗτος ἀνατραφεὶς ἀπὸ τὸν Κένταυρον Χείρωνα μὲ μυαλά λεόντων, ἄρκτων, τίγρεων, καὶ ἄλλων τοιούτων θηρίων, ἐγενεὶν ἰσχυρότατος κατ' ὅλον τὸ σῶμα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἤξευρεν, ὅτι αὐτὸς ἐμελλε νὰ φονευθῆ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, τὸν ἐφόρεσε γυναικεῖα ἱμάτια, καὶ μετονομάσασα αὐτὸν Πύρρον, τὸν ἐστείλεν εἰς τὸν Λυκομήδην, Βασιλέα τῆς Σκύρου, διὰ νὰ τὸν φυλάττη κρυφίως εἰς τὸν Παρθενῶνα αὐτοῦ, καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ἐγέννησεν ὁ Ἀχιλλεύς ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δηϊδαμείας τὸν Πύρρον. Ὅταν δὲ οἱ Ἕλληνες συνήχθησαν πανταχοῦθεν, διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃσι κατὰ τῆς Τρωάδος, ὁ Μάντις Κάλχας ἔλεγεν, ὅτι χωρὶς τοῦ Ἀχιλλέως δὲν δύναται νὰ κυριευθῆ ἡ Τρωάς, καὶ ἐδείκνυεν ἐν ταύτῳ καὶ τὸ μέρος, ὅπου ἐκάθετο κεκρυμμένος. Ὅθεν ἔλθων ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Σκύρον ὡς ἔμπορος, καὶ σταθεὶς ἀπέναντι τοῦ Παρθενῶνος, ἐφώναξεν, ὅτι πολλὰ διάφορα στολίδια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Κατέβησαν λοιπὸν ὅλαι αἱ παρθένοι διὰ νὰ ἀγοράσωσιν ἀπὸ τὰς πραγματείας ἐκείνας. Ἀλλ' ἐν ᾧ αὐταὶ ἐπεριργάζοντο γυναικεῖα τινὰ ἐργαλεῖα, ὁ Ἀχιλλεύς λαβὼν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν ξίφος, ἤρχισε νὰ τὸ

δοκιμάσῃ, καὶ ἐκ τούτου φανερωθεὶς, ἠκολούθησε τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, ὅπου ἐδείξεν ἀμίμητα τῆς ἀκαταμαχίτου ἀνδρείας του παραδείγματα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀγαμέμνων τοῦ ἤρπασε τὴν ἑραίαν του Βρισηίδα, ὀργισθεὶς ἔπειτα, ἀπεμακρύνθη διόλου ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Τρῶας νὰ θριαμβεύσῃσι κατὰ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐφονεύθη καὶ ὁ πολλὰ ἠγαπημένος του Πάτροκλος, ἠναγκάσθη καὶ ἔλαβε τὰ ὅπλα, διὰ νὰ ἐκόκηθῃ τὸν δάνατόν του. Φόβος καὶ τρόμος ἦλθε πάλιν εἰς τοὺς Τρῶας, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἐφόνευσε καὶ τὸν ἀνδρειότατον μεταξύ αὐτῶν Ἑκτορα, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα περιέφερε τρεῖς ὀλόγυρα εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, δεμένον εἰς τὴν ἀμαξίαν του μὲ τὸν ζωστήρα, τὸν ὅποιον εἶχε λάβει ὁ Ἑκτωρ ἀπὸ τὸν Ἰαιαντα δῶρον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Τέλος ἐπιθυμήσας νὰ νυμφευθῆ τὴν Πολυξένην, θυγατέρα τοῦ Πριάμου, ἐτοξεύθη εἰς τὸν ναὸν κρυφίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ἀπέθανεν. Οἱ δὲ Ἕλληνες ὑψωσαν εἰς τιμὴν τοῦ μνήμα μεγαλοπρεπὲς εἰς τὸ ἀκρωτήριον Σιγείον, δυσιάσαντες ἐπάνω αὐτοῦ καὶ τὴν Πολυξένην, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ἐκεῖ τὸ φάσμα του ἀπ' αὐτοῦς.

Ἀχιλλεύς Τάτιος, Ἀλεξανδρεὺς, καὶ Συγγραφεὺς ἐρωτικῶς, τοῦ ὁποίου σώζεται Σύγγραμμα ἐρωτικῶν εἰς

- βιβλία ὀκτώ τῶν περὶ Κλειτοφῶντα καὶ Λευκίππην, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1821, 8, εἰς δύο τόμους, μετὰ Σημειώσεων.
- Ἀχμέτης, υἱὸς τοῦ Σεραϊμου, Ονειροκρίτης τοῦ Μαιμουῦ, Καλίφου τῆς Βαβυλωνίας, τοῦ ὁποίου σώζεται Σύνγραμμα εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον, Ονειροκριτικά, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1603, 4, καὶ ἀλλαγῶν.
- Ἀχραδοῦς, ἢ Ἀχραδεῖς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἰπποδωντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀχραδοῦσιος).
- Ἀφίνης, Φοῖνιξ, Γαδαρεῦς, Ῥήτωρ εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου σώζονται Α'. Τέχνη Ῥητορικὴ. Β'. Περὶ τῶν ἐσχηματισμένων Προβλημάτων, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων.
- Ἀψύρτος (Absyrthus, ἢ Apsyrthus). Ζ. Μήθεια.

Β Α

Βάβριος, ἢ Βαβρίας, καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ Β εἰς Γ, Γαβρίας, Ποιητὴς ἐξ ἀγνώστου πατριδος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψεν εἰς Χωλιάμβους στίχους Ἀισωπείους Μύθους, τοὺς ὁποίους ἔπειτα κατὰ τὸν ἑννατὸν Αἰῶνα, Ἰγνάτιος τις Μαίσιωρ, ἢ Μάγιστρος, Πρεσβύτερος εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, μετέβαλεν εἰς Ἰαμβικούς, περσοῖσας ὅλην τὴν ἔννοιαν εἰς τέσ-

σaras μόνον στίχους, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ κοινῶς Τετραστίχα ὀνομάζονται, ἐκδοθ. τὸ πρῶτον ἐν Βενετία, 1505, φύλ. μετὰ τῶν Ἀισωπείων Μύθων, καὶ ἐφεξῆς πολλάκις, ὡς μᾶς εἶναι γνωστόν. Τῶν δὲ κυρίως Μύθων τοῦ Βαβρίου ἢ ἐντελεστέρα ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Μονάχῳ, 1818, 8, εἰς βιβλία τρία, μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν Μύθων, ἐκ διαφόρων συλλεχθέντων.

Βαβυλῶν (Βαβέλ, ἢ Βαγδάτ), πόλις μεγίστη καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, ὀνομαστὴ διὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς οἰκοδομᾶς καὶ τοὺς κρημαστοὺς κήπους, καὶ μάλιστα διὰ τὰ περίφημα τείχη τῆς, ἔχοντα περιφέρειαν τετρακοσίων ὀγδοήκοντα σταδίων, καὶ ἑκατὸν πύλας χαλκᾶς, τὰ ὅποια ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος, ἢ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, καὶ διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λοιπὴν αὐτῶν καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν συγκατηριδμήθησαν ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐπτὰ Θεαμάτων τοῦ Κόσμου.

Βαβυλωνία (Ἰράκ Ἀραβί), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μετὰξὺ Σουσιανῆς, Περσικοῦ κόλπου, Ἀραβίας, καὶ Μεσοποταμίας κειμένη (Κάτοικ. Βαβυλωνίος).

Βαιτικὴ (Betica), μέρος τῆς κάτω λεγομένης Ἰσπανίας πρὸς τὸν Ὠκεανόν.

Βάκτρα, ἢ Ζαρίασκα (Τερμέντ), πόλις τῆς Περσίας εἰς τὴν Βακτριανήν (Κάτοικ. Βάκτρος, καὶ Βάκτριος).

Βακτριανή, ἡ Βακτρία (Χορασάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Βακτριανός).

Βάκχαι (Bacchae), Ζ. Διόνυσος, Εὐριπίδης.

Βάκχος (Bacchus). Ζ. Διόνυσος.

Βακχολίδης, Ίουλιττής, υἱὸς τοῦ Μίλωνος, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Σιμωνίδου, Ποιητῆς Λυρικός, καὶ ἀντίζηλος τοῦ Πινδάρου. Συνέγραψε πολλὰ Ποιήματα εἰς Ἀωρικὴν διαλεκτὸν, τῶν ὁποίων τὰ ὀλίγα ἀποσπαρμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, καὶ κατ' ἴδιαν ἐν Βερολίῳ, 1822, 8.

Βαλέριος Ἀρποκρατίων, Ἀλεξάνδρου, Ῥήτωρ καὶ Συγγραφεὺς τοῦ Λεξικοῦ τῶν δέκα Ῥητόρων, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λουγδ. Βαταν. Ἑλλ. Λατ. 1683, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Βαλέριος Μάξιμος (Valerius Maximus), Ῥωμαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου καὶ χαμερπῶς ἐκολάκευσεν. Ἐχηρημάτις δὲ καὶ ἄσρος φίλος τοῦ Σηϊανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Μετὰ δὲ τὴν κατατρεφὴν αὐτοῦ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, συνέγραψε πρὸς τὸν εἰρημένον Τιβέριον, Ἀπομνημονευμάτων, ἢ Λόγων καὶ Πράξεων ἀξιωμαθημευέτων (Dictorum et Factorum memorabilium) βιβλία δέκα, πλήρη γλαφυρότητος, σοφίας, καὶ πολυμαθείας, ἐκδοθ. ἐν Λευδα, 1726, 4, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Βαλέριος Φλάκκος (Valerius Flaccus), ὁ ἐκ Σετίας, πόλεως τῆς Καμπανίας, Παιητῆς Ἐπικός, ἀκμάσας ἐπὶ Βεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν Ἀυτοκρατόρων. Σέξεταις αὐτοῦ Ποίημα εἰς ὀκτὼ βιβλία, Ἀργοναυτικά, ἐπιγραφόμενον, κατὰ μίμησιν τοῦ ἡμέτερου Ἀπολλωνίου, τοῦ Ῥοδίου, τὸν ὁκαίον εἰς πολλὰ παρίφρασιν, ἧ καὶ αὐτολεξεί μετέφρασε. Valerii Flacci Argonauticorum libri octo ἐξεδόθησαν ἐν Λευδα, 1724, 4, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν, καὶ ἀλλαγῶν.

Βαλασαμῶν, Ζ. Θεόδωρος Βαλασαμῶν.

Βαρίνος (Varinus) Φαβαρίνος Κάμηρος, ἢ Καμερίνες, οὕτως ἐπονομασθεῖς, διότι ἐγνωθήτη εἰς τὴν Φαβέραν, φρούριον κλησιον τοῦ Καμερνοῦ, πόλεως τῆς Ὀμβρικῆς, ἐχηρημάτις κατ' ἀρχὰς μαθητῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν Ἰωάννου τοῦ Λασκάρους, καὶ ἔπειτα διὰ τὴν πολυμαθείαν του διδάσκαλος τῶν υἱῶν Λαυρεντίου τοῦ ἐκ Μεδίκων, καὶ ἐπιστάτης τῆς ἐν Φλωρεντία εἰσέτι οὕτω καλουμένης Λαυρεντιανῆς Βιβλιοθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν οἰζόνται καὶ πολλότατα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα. Μετὰ δὲ ταῦτα ποδηήσας ὁ Βαρίνος τὴν ἡουχίαν, ἠσκάσθη τὸν μονήρη βίον, καὶ διήγε τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του μελετῶν τῶν ἀρχαίων τὰ Συγγράματα, καὶ συγγραῶν. Κατὰ δὲ τὸ 1514, ἔτος προχειρωθεῖς Νουκερίας Ἐπίσκοπος,

ἐπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας εἰς τοῦτο τὸ ἀξίωμα ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη. Τὸ γνωστότατον εἰς ἡμᾶς πόνημα τοῦ Βαρίνου εἶναι τὸ Μέγα καὶ ὠφελμώτατον αὐτοῦ Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, καθὼς ἔκτοτε Λατινιστὶ ἐπεγράφη: *Magnum et perutile Dictionarium Linguae Graecae*, τὸ ὁποῖον φιλοπόνως συνηρανίσθη ἐκ πολλῶν ἄλλων Λεξικῶν, καὶ Σχολιαστῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν καὶ Ῥητόρων, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Παρεκβολῶν τοῦ Εὐστάδιου, καὶ ἄλλων Γραμματικῶν, ἕως τότε ἀνεκδότων. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο ἔλαβε μὲν ταύτην τὴν ὀνομασίαν διὰ τὴν κατ' ἐλφάβητον τάξιν τῶν ἐκ διαφόρων, ὡς εἴρηται, ἡρανισμένων λέξεων, πολλάκις δὲ καὶ ὀλοκλήρων περιόδων, πλὴν δὲν εἶναι καὶ τοιοῦτον, ὅχι μόνον διότι εἶναι ἑλλεπές, ὡς μᾶς εἶναι δῆλον, ἀλλὰ καὶ διότι ἀφίνει πολλὰς λέξεις ἀνερμηνεύτους, ἢ τὰς ἐξηγεῖ μὲ πάλιν ἄλλας Ἑλληνικάς, ἤγουν τὸ ἀσαφές διὰ τοῦ ἀσαφοῦς, ὡς κοινῶς λέγεται. Αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ γίνονται μὲν μὲ λέξεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνωνύμους, πλὴν ὡς Ἑλληνικαὶ καὶ αὐταὶ ἀποκαθίστανται μόνον καταληπταὶ εἰς τοὺς εἰδήμονας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς δὲ τοὺς σπουδαζοντας αὐτήν, καὶ μάλιστα τοὺς πρωτοκείρους, μένουσι πάντοτε πραγματικῶς ἀκατάληπτοι. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο μὴ ὦν συνωδευμένον καὶ μὲ τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν, μένει τὴν σήμερον

ἀχρηστον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἑρωπαίους Ἑλληνιστάς, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ μεταχειρίζονται πλέον, εἰμὴ μόνον οἱ ἑρασταὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, καὶ προσέτι οἱ ἐκδότηαι παλαιῶν Γραμματικῶν καὶ Σχολιαστῶν τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν, εὐρίσκοντας εἰς αὐτὸ χωρία τινὰ πληρέστερα καὶ ὀρθότερες γεγραμμένα, καὶ μάλιστα κανόνας πολλῶν Γραμματικῶν, τῶν ὁποίων αἱ Γραμματικαὶ πλέον δὲν οἰζύνονται. Εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς Ἕλληνας ἡ χρῆσις τοῦ Μεγάλου τούτου Λεξικοῦ ἐστάθη συχυροτάτη, κ' ἐκινδύνευε νὰ πάθῃ, ὅς τις, ἐκ τῶν λογίων μας δὲν τὸ εἶχεν, ὃ, τι ἔπαθεν ὁ Γραμματοδιδάσκαλος ἐκεῖνος διὰ τὸν Ὅμηρον ὑπὸ τοῦ φιλομήρου Ἀλκιβιάδου. Δὲν ἤξεύρω ὅμως, ἂν ἀπὸ ἀπλῆν μόνην πρόληψιν ἐγένετο αὐτῆ αὐτοῦ ἡ χρῆσις, ἢ ἀπὸ ἑλλειψιν ἐντελεστεροῦ συμπεραίνω δὲ τὸ δεύτερον. Διότι ἀφ' οὗ ἐφάνησαν τὰ γνωστότατα εἰς ὅλους μας Λεξικά τῶν δύο φιλογενεστάτων ὁμογενῶν μας, δὲν ἔχει πλέον αὐτὸ τὴν προτέραν ζήτησιν καὶ χρῆσιν, μ' ἔλον ὅτε οὔτε πρέπει νὰ τὸ καταφρονῇ διόλου ὅστις τὸ ἔχει, καὶ δύναται νὰ τὸ καταλαμβάνῃ· διότι πλὴν τῆς λεγομένης τεχνολογίας, παραγωγῆς καὶ συντάξεως τῶν ὀκτώ τοῦ λόγου μερῶν, ἐξηγοῦνται εἰς αὐτὸ γραμματικῶς ἅμα καὶ φιλολογικῶς καὶ πολλότατα δυσνόητα χωρία τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων Ποιητῶν, καὶ

προσέτι αἱ ἱστορίαι τῶν μυθολο-
γούμενων Θεῶν καὶ Ἡρώων, τὰ ἔ-
διμα τῶν ἀρχαίων, αἱ παροιμίαι,
καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀναγκασιότατα
διὰ τὴν ὀρθὴν καταλήψιν τῶν
Ἑλλήνων Συγγραφέων, καὶ μάλι-
στα τῶν Ποιητῶν. Ἡ πρώτη ἔκδο-
σις τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἔγειγεν
ἐν Ρώμῃ, 1523, εἰς φύλλον, δι'
ἐπιστασίας ἀνδρὸς Ἑλλήνος, Ζα-
χαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητῆς,
ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Μετὰ δὲ ταῦτα
ἐξεδόθη τὸ δεύτερον ἐν Βασιλείᾳ,
1538, ὁμοίως εἰς φύλλον, μετὰ
προσθήκης καὶ ὠφελιμωτάτων Πι-
νάκων, καὶ ἀκολουθῶς πολλαίς
ἐν Βενετίᾳ, ἀφ' οὗ πρώτην φο-
ρὰν τὸ ἐξέδωκεν ὁ τυπογράφος
Ἀντώνιος ὁ Βόρτολις κατὰ τὰ
1712, ἔτος εἰς φύλλον μέγα.

Βαρλαάμ, ἢ Βάρλαμος (Barlaamus),
Καλαβρὸς καὶ Μοναχὸς ἐκ τοῦ
τάγματος τοῦ ἀγίου Βασιλείου,
ὅστις, διὰ τὰ μάθη ἐντελεῶς, κατὰ
τὴν ἐφοσίον του, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν
γλώσσαν, ὑπῆγε κατὰ πρῶτον εἰς
τὴν Αἰτωλίαν καὶ Θεσσαλονίκην,
καὶ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν
Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐγνωρί-
σθη καὶ ὡς Θεολόγος, Φιλόσο-
φος καὶ Μαθηματικῶς ἄριστος,
ἀγαπηθεὶς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ αὐ-
τοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Νεω-
τέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ-
γούμενος τῆς Μονῆς τοῦ ἀγίου
Πνεύματος ἐψηφίσθη. Ἄλλ' ὁ
Βαρλαάμ φύσει κενόδοξος ὢν καὶ
φιλόνηκος, ἤλθεν εἰς μεγάλας
ἐριδας μὲ διαφόρους λογίους Ἑλ-
λήνας, καὶ μάλιστα μὲ Νικηφό-

ρον τὸν Γρηγοῦραν, ὅστις τότε
ἐνομιζέτο ὁ πρῶτος σχεδὸν με-
ταξὺ τῶν πεκαυτευμένων τῆς Κων-
σταντινουπόλεως. Μετὰ δὲ ταῦ-
τα ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αυτοκρά-
τορος πρέσβυς πρὸς τὸν Ροβέρ-
τον, Βασιλεῖα τῆς Νεαπόλεως,
καὶ πρὸς τὸν Πάπαν Βενέδικτον
ΙΒ'. διατρίβοντα τότε εἰς Ἀνε-
γιῶνα, πόλιν τῆς Γαλλίας, διὰ
τὰ παρακινήσῃ τὰ χριστιανικά
ἔπλα κατὰ τῶν ἀπίστων Βαρ-
βάρων, τῶν ὁποίων ἡ ἐφοδος ἐ-
φοβέριζε τὴν παντελῆ τοῦ βασι-
λείου καταστροφὴν, ἀλλ' ὑπέστρεφεν
ἄπρακτος εἰς Κωνσταντινούπολιν.
Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἦ, κατ' ἄλ-
λους, μεταβὰς εἰς τὸ Ὄρος τοῦ
Ἄθωνος, δὲν ἔλειπε καὶ ἐκεῖ ἀ-
πὸ τοῦ τὰ φιλονεικῆ μετὰ τοῦ
Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ τῶν λοι-
πῶν Μοναχῶν, διαφόρως αὐτοῦς
κατηγορῶν, καὶ ἄλλ' αὐτ' ἄλλων
ἀποφοιβάζων κατὰ τοῦ σχήμα-
τος καὶ τῶν φρονημάτων αὐτῶν.
Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἐκεῖνοι βλέπον-
τες τοὺς παραλογισμοὺς τοῦ ἀ-
γεράρχου τούτου Καλαβροῦ, συν-
ἤθροισαν Σύνοδον καὶ τὸν κατ-
έκριναν ὡς αἰρετικόν. Διὰ τὰ
ὅποῖον ἐκμανεῖς αὐτὸς ἔτι πε-
ρισσότερον, ὑπέστρεφε πάλιν εἰς
τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀπασθεῖς ἐκ
νέου τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας
τὰ δόγματα, ἀπέθανεν ἐκεῖ,
πλεῖστα κατ' ἡμῶν καὶ λαλήσας
καὶ γράψας. Ὁ Βαρλαάμ συν-
έγραψε πολλὰ εἰς Λατινικὴν καὶ
Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ἐκ τῶν ὁ-
ποίων ἐτυπώθησαν μόνον τὰ ἔ-

πόμενα Α'. Ἀριθμητικῶν καὶ Ἀλγεβραϊκῶν βιβλία ἕξ. Β'. Ἡθικῶν βιβλία δύο. Γ'. Περὶ τῆς τοῦ Πάπα ἀρχῆς. Δ'. Λόγοι δύο περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ε'. Ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Σ'. Ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινά, εὐρισκόμενα τὰ περισσότερα εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Βάρρων (Varro) Μάρκος Τερέντιος, Ῥωμαῖος, ἀνὴρ παιδείας ἀπάσης κάτοχος, καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀναφέρουσιν ὁ Κικέρων, ὁ Σένεκας, ὁ Κυντιλιανός, ὁ Λακτάντιος, καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, καὶ ἄλλοι. Συνέγραψε πλεῖστα, καὶ καθὼς λέγουσιν ὑπὲρ τὰ 490 βιβλία περὶ παντοίας ὕλης καὶ ἐπιστήμης, οἷον Γραμματικῆς, Ῥητορικῆς, Ποιητικῆς, Γεωργικῆς, Ναυτικῆς, καὶ τῶν τοιούτων, τὰ ὅποια ὅμως ὅλα ἐχάθησαν, καὶ τὴν σήμερον σώζονται μόνον ἕξ βιβλία περὶ τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1557, 8, μετὰ Σημειώσεων· καὶ τρία Περὶ τῆς Γεωργικῆς, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1735, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Βασίλειος, Μακεδὼν, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος ἐπαινεῖται μεγάλως ἀπὸ πολλοῦς Συγγραφῆς, διὰ τὴν καλὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας, καὶ τὴν μεγάλην του φιλομαΐειαν, καὶ κατηγορεῖται μόνον διὰ τὸν φόνον

τοῦ προκατόχου του. Οὗτος ἔκαμεν ἀρχὴν τῆς Συλλογῆς τῶν λεγομένων Βασιλικῶν, ἦτοι Νεαρῶν διατάξεων τῶν Βασιλέων, τὰς ὁποίας καὶ ἐπαυξήσαντες οἱ μετ' αὐτὸν Βασιλεῖς, εὐσύτησαν τὴν λεγομένην Σωματοποιίαν τῶν Βασιλικῶν. Ἐξέδωκε δὲ καὶ μετὰ τῶν υἱῶν του καὶ Νομικόν, Πρόχειρον τῶν Νόμων, ἐπιγραφόμενον, τυπωθὲν κατὰ τὸ ἡμισυ In Leuncl. Jur. Graec. Latin. Τόμ. Β'. Σελ. 79, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἀρμενόπουλος ἔδανεισθη πολλά. Ἐκτὸς τούτων συνέγραψεν ὁ Βασίλειος πρὸς τὸν υἱὸν του Λέοντα καὶ 66 Κεφάλαια Παρανετικά, τῶν ὁποῖων ἕκαστον ἀρκτικὸν γράμμα εἶναι ἐκ ταύτης τῆς ἀκροστιχιακῆς λεγομένης ἐπιγραφῆς: ἢ Βασίλειος ἐν Χριστῷ Βασιλεὺς Ῥωμαίων, Λέοντι τῷ πεποδημένῳ υἱῷ καὶ συμβασιλεῖ. « ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Γοττίγγῃ, 1674, 12, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βασίλειος, ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἀπὸ γονεῖς ἐπιφανεῖς καὶ ἐναρέτους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν Ἐπιτάφιον αὐτοῦ Λόγον. Οὗτος πρῶτον μὲν ἔκαμε τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἔπειτα δὲ εἰς Κωνσταντινουπόλιν εἰς τὸν τότε περίφημον Σοφιστὴν Λιβάνιον, καὶ τέλος εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν Ἰμέριον καὶ Προαίρεστον, ἔχων ἐκεῖ συμμαθητάς

Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, καὶ Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην. Ἐπιστρέφας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, ἔγεινε πρῶτον μὲν Ἀναγνώστης, ἔπειτα δὲ, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τῆς τῶν Καισαρέων Ἐκκλησίας, καὶ τέλος προχειριάθη Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν κοιμάνας ὀσίως καὶ θεαρέτως ἔτη ὀκτώ, μετέβη εἰς τὰς αἰώνιους μονάς. Ὁ Βασιλεῖος συνέγραψε πλεῖστα Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα, εἰς τὰ ὅποια ἐκλάμπει πανταχοῦ ὁ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἔνθερος ζῆλος του. Ἐκ τούτων δὲ σῶζονται τὰ ἐκόμμενα Α'. Ὁμιλίας εἰς τὴν Ἐξαήμερον. Β'. Ὁμιλίας εἰς τοὺς Ψαλμούς. Γ'. Ὁμιλίας τριάκοντα καὶ μία περὶ διαφορῶν ὑποθέσεων. Δ'. Περὶ Παρθενίας. Ε'. Ἐξήγησις εἰς τὰ 16 πρῶτα κεφάλαια τοῦ Ἡσαίου. 5. Κατὰ Εὐνομιανοῦ βιβλία πέντε. Ζ'. Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Η'. Ἀσκητικά. Θ'. Ἐπιστολαὶ 428, καὶ ἄλλα Θεολογικά, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίους Ἑλλ. Λατ. 1721-1730, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Βασιλείος, Πατρικίος καὶ σωματοφύλαξ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Συνέγραψε Νευμαχικά, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η'. Τόμον τῆς Ἑλλ. Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου.

Βασιλείος, ὁ Σελευκείας Ἐπίσκοπος, συνέγραψε πολλὰ Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων

σῶζονται ἀκόμη δύο βιβλία Περὶ τῶν Πράξεων καὶ Θαυμάτων τῆς ἁγίας Θεόκλης, καὶ ἄλλαι Ὁμιλίας περὶ διαφορῶν ὑποθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1596, 8.

Βατή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀργηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπὶρρ. Βατῆδεν).

Βάτραχοι. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Βατραχομονομαχία. Ζ. Ὀμηρος.

Βάττος (Battus). Οὗτος ἰδὼν ποτε τὸν Ἑρμῆν κλέπτοντα τὰς βουῆς τοῦ Ἀδμήτου, τὰς ὁποίας ἐφύλαττεν ὁ Ἀπόλλων, ἐζήτησε καρ' αὐτοῦ μισθὸν διὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ. Ὁ δὲ Ἑρμῆς ὑπέσχεθη. Ἄλλ' ἔλθων ἔπειτα ὁ ἴδιος ἀγνώριστος, καὶ προσκοιούμενος, ὅτι θέλει τάχα νὰ μάθῃ περὶ τῶν βοῶν, ὑπέσχομενος μάλιστα καὶ διπλοῦν μισθὸν, ἤκουσε φανερά τὸ ὄνομά του, διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς βάσανον λίθου.

Βεγήτιος (Vegetius) Ῥηγάτος, Ῥωμαῖος, Κόμης εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ ἔμψρον καὶ πολλῶν πραγμάτων εἰδήμων. Συνέγραψε Περὶ Στρατηγικῆς (De re Militari) βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Δυσταγφύραις, 1806, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Βέδας (Beda), ὁ ἑπονομαζόμενος Βενεράβιλις, ἦτοι Ἀιδεσίμος, Ἀγγλος τὸ γένος, ἀνὴρ εἰδήμων καὶ πολυμαθῆς, καθὼς φαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε σοχομένων Συγγραμμάτων του, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1503, φύλ. εἰς τόμους ὀκτώ.

Βελίτρα, ἢ Ουέλτρα (*Veletri*), πόλις τῆς Ἰταλίας, πλησίον τῆς Ῥώμης καιμένη (Κάτοικ. Βελιτριανός, ἢ Βελιτρίνος).

Βελλεροφόντης (*Bellerophon*, καὶ *Bellerophon*tes), υἱὸς τοῦ Γλαύκου, Βασιλέως τῆς Κορίνθου, καὶ τῆς Εὐρυμήδης, θυγατρὸς τοῦ Νίσου. Οὗτος φονεύσας εἰς τὸ κυνηγεῖον τὸν ἀδελφόν του, ἠγαγκάσθη ἢ ἀφῆθη τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ καταφυγῇ πρὸς τὸν Προΐτον, Βασιλέα τοῦ Ἄργους, ὅπου καὶ ἔλαβε καθαρισμόν τῆς ἀδελφοκτονίας του, καὶ φιλικὴν ὑποδοχὴν. Ἐκαὶ δὲ συνέβη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ Ἄντεια, ἢ ἡ Σιδονέβοια, γυνὴ τοῦ Προΐτου, εἰς τῆς οἰκίας τὸν ἔρωτα μὴ δελήσας νὰ συγκατανεύσῃ, ὑπέπευεν εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους δυστυχίας, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, ὅτι τάχα ἤδουε νὰ τὴν βιάσῃ. Ὁ δὲ Προΐτης ἐπειθεὶ τὸν εἶχε καθαρῖσει, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν φονεύσῃ μόνος του· ὅθεν κίμψας αὐτὸν μὲ γράμματα πρὸς τὸν πενθερόν του Ἰοβάτην, Βασιλέα τῆς Λυκίας, ἔγραψε νὰ τὸν φονεύσῃ ἐκεῖνος. Ἄλλ' ὁ Ἰοβάτης ἀνοίξας τὰ γράμματα μετὰ δέκα ἡμέρας, δὲν ἠδέλησεν καὶ αὐτὸς νὰ κατακατήσῃ φανερά τὰ δίκαια τῆς φιλοξενίας, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ δι' ἐνέδρας. Ὁ Βελλεροφόντης ὅμως ἐνοήσας τὸ κῆρυγμα, ἐπρόλαβε καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸς πρῶτος ἄλλους τοὺς ἐνεδρεύσαντας. Ἐκ τούτου ὁ Ἰοβά-

τῆς μεταχειριζόμενος ἄλλα μίσα τῆς ἀπολείας του, τὸν ἐστειλε μὲ ὀλίγους στρατιώτας νὰ καταπολεμήσῃ τοὺς Σολύμους, ἐλπίζων, ὅτι δελεῖ χαρῆν εἰς ἐκείνην τὴν μάχην· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης καὶ ἐκ ταύτης τῆς ἐκστρατείας ἐστράφη νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος. Τέλος ἀφ' οὗ τὸν ἐξέδρασ καὶ εἰς ἄλλους τοιοῦτους κινδύνους, τὸν ἐπρόσταξε νὰ φονεύσῃ τὴν Χίμαιραν, θηρίον ἀλλόκοτον καὶ τρομερὸν, ὡς εἰρηται ἐκαὶ. Ὁ δὲ Βελλεροφόντης ὑπακούσας καὶ εἰς τοῦτο, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, τὸν ὅποιον αὐτὸς πρῶτος ὑπέταξεν εἰς τὸν χαλῶν, ἤρδη εἰς ὕψος διὰ τῆς βοηθείας τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ κατατοξεύσας τὸ τερατωδὲς ἐκείνο ζῶον, τὸ ἐφόνευσεν παραδόξως. Τότε ὁ Ἰοβάτης ἐνόησας, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀδφός, καὶ διὰ τοῦτο τὸν προφυλάττους οἱ Θεοὶ ἀπὸ θλούς τοὺς κινδύνους, ἐφάνηρσεν ὅλην τὴν ὑπόδειξιν, καὶ τὸν ἔκαμε γαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, διαδόχον τῆς βασιλείας του. Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Προΐτου μαδούσα ὅλα ταῦτα, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἐλεγχον τῆς συνειδήσεώς της, ἐκρημάσθη μόνη της. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Βελλεροφόντης ὑπερηφανευθεὶς καὶ αὐτὸς διὰ τὰς τάσας τοῦ ἀνδραγαθίας, ἀπεφάσισε νὰ ἀναβῆ μὲ τὸν Πηγάσον του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκ τούτου δυσαρσστηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐξοίστησεν τὸν ἴκκου.

τουτον, και τον ερριφεν εις την γην, εκου κατεσυντριφθη, και ετελειωσεν αλεινωσ την ζωην του, καταφαγωθεις απο τα αγρια θηρια.

Βενάντιος (Venantius) Φορτουνάτος, Ιταλός τὸ γένος, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος τοῦ ἐν Γαλλίᾳ Πικταυίου. Συνέγραψε πολλά πεζῶς καὶ ἐμμέτρως, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη ἱκανά, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βενουέντον, ἢ Βενεβεντὸς (Benvenuto), πόλις μεσόγειος τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σαυνίτιδα, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Νεαπόλεως κειμένη (Κάτοικ. Βενουεντίνος, ἢ Βενεβεντίνος).

Βενετία, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ Ἀδδούα καὶ Τιμαίου τῶν ποταμῶν, καὶ τῶν Ίουλιακῶν Ἀλπεων (βουνῶν τοῦ Φριωλίου) κειμένη, τῆς ὁποίας ἡ πρωτεύουσα πόλις τὸ κάλαϊ ἦτον ἡ Ἀκυληία, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ μέχρι τῆς σήμερον ὀμωνύμως καλουμένη Βενετία, ἢ Ἐνετία (Venezia), ἀποικία τῶν Ἐνετῶν, ἀρχαίων κατοίκων τῆς Παφλαγονίας.

Βέρριος (Verrius) Φλάκκος, Ῥωμαῖος, Γραμματικὸς περιφρημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀυγούστου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου καὶ διδάσκαλος τῶν ἀνεπιῶν ἐχρημάτιεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα λείψανα, ἐκδοθ. ἐν Ἄνοβερ, 1606, εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Γραμματικῶν.

Βέρροια, ἢ Βέροια, πόλις τῆς Μα-

κεδονίας, πρὸς Μεσημβρίαν τῆς Πέλλης κειμένη (Κάτοικ. Βερόροισαῖος).

Βέρροια (Χαλέπι), πόλις τῆς Συρίας ἀρχαιοτάτη (Κάτοικ. Βερόροισαῖος, ἢ Βερόροισεύς).

Βερτουῖνος (Bertumnus), Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἔφορος καὶ προστατῆς τῶν ἀγρῶν, κήπων καὶ ἀμπελώνων, εἰς τὴν εὐρτήν τοῦ ὁποίου, Βερτουμαλία καλουμένη, ἐπρόσφερον τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν καὶ γεννημάτων αὐτῶν, κατὰ τὴν Γ'. Καλενδῶν Νοεμβρίου, ἤτοι τὴν 30 τοῦ Ὀκτωβρίου Μηνός.

Βήλος (Belus). Ζ. Δαναός.

Βήνη, πόλις τῆς Κρήτης, ὑποκάτω τῆς Γορτύνης κειμένη (Κάτοικ. Βηναῖος).

Βηρυτός (Βερούτ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φοινίκην κειμένη (Κάτοικ. Βηρύτιος).

Βηρωσός, Χαλδαῖος, Ἱστορικὸς καὶ Ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλωνίᾳ ναοῦ τοῦ Βήλου, ἠμαξεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλadelphου, καὶ συνέγραψε Βαβυλωνικά καὶ Χαλδαϊκά, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Βαβυλωνίων καὶ Χαλδαίων, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὸν 14'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βῆσσα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Βησσαῖος).

Βησσαρίων (Ἰωάννης), Τραπεζούντιος, Γραμματικὸς, Ῥήτωρ καὶ

Φιλόσοφος, κατ' ἀρχαίαις Μοναχός τοῦ ἁγίου Βασιλείου, καὶ ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας. Οὗτος εἰς τὰς ἐν Φεβρουάριον καὶ Φλωρεντία Συνόδους ἐμίλησεν πρῶτον μὲν ζῆλον πολὺν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν Φλωρεντία, ἐψηφίσθη αὐτὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (ἐπὶ φιλοῦ μόνον ὀνόματι)· ἀλλ' ἔπειτα λατνοφρονήσας ἔμεινεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἐχειροτονήθη Καρδινάλιος ὑπὸ τοῦ Πάπα Εὐγενίου, καὶ τὴν ὑπόληψιν εἶχεν, ὥστε δις ἠθέλησεν νὰ τὸν ψηφίσωσι καὶ Πάπαν. Ἀπέθανε δὲ ἐν Ῥαβέννη εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα ἑπτὰ, τοῦ ὁποῦ τοῦ σώμα κομιθεῖν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτάφη λαμπρῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πέτρου, παρευρεθέντος καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάπα εἰς τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ. Τοῦτου ἔεικον καὶ ἡ λαμπρὰ Βιβλιοθήκη σῶζονται εἰς τὴν ἐν Βενετία δημόσιον Βιβλιοθήκην τοῦ ἁγίου Μάρκου, τὰ ὅποια μὲν ἐπίδειξεν ὁ ὑπρέτης τὰ δεικνύει πρὸς τοὺς ξένους, καὶ μάλιστα πρὸς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Βησσαρίων εἶχε μεγάλην παιδείαν καὶ ἀκριβῆ γνώσιν ὄχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, εἰς τὰς ὁποίας καὶ συνέγραψε πολλότατα Ἐκκλησιαστικά καὶ Θεολογικά Συγγράμματα, μεταφράσας καὶ πολλὰ Ἑλληνικά εἰς τὸ Λατιν-

κόν, τὰ ὅποια ὄλα ἐξεδόθησαν ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Βίβιος (Vibius) Σίμβετρος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, τοῦ ὁποῦ σῶζεται Σύγγραμμα εἰς εἶδος Λεξικοῦ Περὶ Ὁρέων, Ποταμῶν, Λιμνῶν καὶ Θαλασσῶν, ἐκδοθ. ἐν Ἀργεντορ. 1778, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων.

Βιζύη, πόλις τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Εὐξείνου Πόντον κειμένη (Κάτοικ. Βιζυησῶν).

Βιδυνία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ Παφλαγονίας, Εὐξεινου Πόντου, Μυσίας, καὶ Φρυγίας κειμένη (Κάτοικ. Βιδυνῶν).

Βίκτωρ Αὐρήλιος (Victor Aurelius), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, καὶ διάφορος τοῦ τοῦ Βίους τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης συγγραψάντος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῶζονται Α'. Περὶ ἀρχῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους. Β'. Βίοι τῶν Καيسάρων κατ' ἐπιτομήν, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ ἐτέρου Βίκτωρος Σήξτου Αὐρηλίου, τῶν ὁποῦν πολλὰς ἀσχέουσι τὴν βιογραφίαν καὶ τὰ Συγγράμματα.

Βίκτωρ Οὐτικίσιος (Victor Uticensis), Ἀφρικανός, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Βιζυακινῆς ἐπαρχίας. Συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὀρμησάντων Βανδάλων ἐπὶ Ἰησοῦριχου καὶ Οὐνεριχου, Βασιλέων τῶν Βανδάλων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1694, 4, καὶ ἀλαχοῦ.

Βίκτωρ Πούβλιος (Victor Publius),

Ῥωμαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Βαλεντιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Σώζεται καὶ τοῦτου Περιγραφή τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ῥώμης, ἐκδοθ. πολλαχῶ.

Βίκτωρ, Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχείων. Κατάλειπεν Ἐκλογὴν τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, ἐκδοθ. εἰς τὴν Σειρῶν τοῦ Πέτρου Πουσαίου ἐν Ῥώμῃ 1671, φιλ.

Βίκτωρ Σηξέτος Ἀυρηλιος (Victor Sext. Aurelius), Ἀφρικανός, ἀκμάσας ἐπὶ Τουλιανῶν τοῦ Καίσαρος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Βίοι τῶν πρώτων Ἀυτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἀπὸ Ἀυγουστοῦ ἕως τοῦ Κωνσταντοῦ, ἐκδοθ. ἐν Ἀμσταλοδ. 1733, 4, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. Β. Περί τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, ἐκδοθ. ἐν Ἀλτῶνῃ, 1804, 8, καὶ ἀλλοχῶ.

Βικτωρίνος (Victorinus) Μάρκος, Ἀφρικανός, Ῥήτωρ τοῦ καιροῦ τοῦ περίφημος, ὅστις ἐδίδασκε μετὰ κλέους τὴν Ῥητορικὴν ἐπὶ Τουλιανῶν τοῦ Ἀποστάτου. Ἄλλ' ὅταν οὗτος ὁ παράξενος Καῖσαρ ἐξέδωκε ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπρόσταξε τοὺς ἀπὸ Καθέδρας διδάσκοντας διδασκάλους, ἢ τὸ Χριστιανικὸν δόγμα νὰ ἀπαρνηθῶσιν, ἢ τὰς Καθέδρας τῶν νὰ ἀρήσωσιν, ὁ Βικτωρίνος ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον, καὶ ἔζησεν εἰς τὸ ἐξῆς ἰδιωτεύων, καὶ συγγράφων κατὰ μέρος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται

ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. πολλαχῶ.

Βιργίλιος (Virgilius) Πούβλιος Μάρων, ὁ περιφημώτατος μεταξὺ τῶν Λατίνων Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἄνδας, χωρίον πλησίον τῆς Μαντούας, ὑπὸ πατρός Μάρωνος καὶ μητρός Μαίας, γονέων μετρίοι καταστάτων. Κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν εἰς τὴν Κρεμῶνῃν, ἔπειτα εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ τελευταῖον ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, ὁκαθὸς χημηματίας τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας, ἢ ὅποια τότε ἤμαζε πολὺ καὶ μίσα εἰς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατίας. Στενὴ δὲ καὶ αὐτὸς τὸ μικρὸν ὑποστατικόν του, ὅταν ὁ Ἀυγουστος διμοίρασε τὴν γῆν ἐκείνην εἰς τοὺς ἀπομάχους στρατιώτας του, ὑπῆγε τότε πρώτην φοράν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τῶν μεγάλων του προτερημάτων φιλοῦσι μετὰ τοῦ Μαικῆνα, ἔλαβεν τὴν χάριν τῆς ἀνακτήσεως τῆς πατρίας του γῆς καὶ ἀπὸ αὐτῶν τὸν Ἀυγουστον Καίσαρα. Ὁ Βιργίλιος προδουμοποιούμενος νὰ δεῖξῃ ἐκ πλαγίου τὴν πρὸς τὸν Ἀυγουστον εὐγνωμοσύνην του, ἐποίησε τὴν πρώτην ἐκ τῶν Ἐκλογῶν του, καὶ ἐκ τούτου ἠνοήξεν ἐγκαίρως τῆς μετὰ ταῦτα μεγίστης ὑπολήψεώς του τὸν δρόμον. Ὁ Μαικῆνας, καὶ δι' αὐτοῦ ὁ Ἀυγουστος ἐδειξαν μεγάλῃ εὐνοίᾳ εἰς τὸν νέον τοῦτον Ποιητὴν, ὅστις τότε ἔτρεχε τὸ εἰκοστὸν ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἐκτοτε ὁ Βιργίλιος ἀφιερᾷ εἰς ὅλος εἰς τὸ νὰ ποιῇ, ἢ νὰ τελειοποιῇ τὰ ἤδη ἀρχισθέντα Ποιήματα του, διὰ τῶν ὁποίων υἰψώθη εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης, ὁ ἡμέμων τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως ἐπικληθεὶς καὶ ὑπάρξας μεταξὺ τῶν Λατίνων Ποιητῶν. Εἶπα μεταξὺ τῶν Λατίνων, ἐπειδὴ δὲν εἶναι οὗτα τοῦ παρόντος σκηποῦ, οὔτε τῆς δυνάμεώς μου νὰ κρίνῃ παλαιῶν καὶ νεωτέρων τινῶν σοφῶν τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ὁμήρου σύγκρισιν· ἀρκεῖ, ἔτι ὁ Σαυμάσιος οἶκος Ποιητῆς εἶχε μεγίστην ὑπόληψιν εἰς τὸν Θεόκριτον καὶ Ἡσίοδον, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ Ποιήματα τοῦ Ψεῖου Ὁμήρου, καὶ διὰ τοῦτο ὄχι μόνον μὲ νοήματα, λέξεις καὶ φράσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ὀλοκλήρους περιόδους πιστὰ πιστὰ μεταφρασμένους ἐξ αὐτῶν, ἐκαλλώπισα τὸ ἀθάνατον τοῦ Ποίημα, τὴν Ἀνειάδα. Κατὰ δὲ τὸ πεντηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ηλικίας του δάλων νὰ προὔπαντήσῃ τὸν Ἀυγούστον, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλλ' εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν Ρώμην ἀσθενήσας κατ' ὁδόν, ἀπέθανεν εἰς τὸ Βρεντήσιον τῆς Ἀκουλίας, ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τὸν Ἀυγούστον, καὶ εἰς ὅλους τοὺς πεκαυδευμένους τοῦ καιροῦ του. Τὰ δὲ ὄσῃ αὐτοῦ κομισθέντα ἐτάφησαν εἰς τὴν Νεάπολιν, τὴν προσηλωτὴν τῆς νεότητός του διατριβὴν, ἐπὶ τοῦ

ὁποίου τὸ μῆμα ἐτίθη καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ συνταθέν τοῦτα διστύχον, μὲ τὸ ὅποιον φανερόναι, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μάντουαν, ἀπέθανεν εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Παρθενόπην (Νεάπολιν), καὶ ὅτι ἐφάσεν, ἦτοι εἰσύνθεσα Ποιήματα Βουκολικά, Γεωργικά, καὶ Ἡρωικά.

Mantua me genuit, Calabri
rapuerę, tenet nunc
Parthenope; Cecini Pascua,
Rura, Duces.

Ἄγουσι προσέτι, ὅτι εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του, προσιδῶς εἰς φαίνεται τὸν θάνατον, ἐξήτησε τὸ κιβωτίον του, διὰ νὰ καύσῃ τὴν Ἀνειάδα, εἰς Ποίημα τάχα ἀτελές, ἀλλ' ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀυγούστου. Πλὴν τῆς Ἀνειάδος, διηρημένης εἰς βιβλία δώδεκα, καὶ τῶν Γεωργικῶν καὶ Βουκολικῶν ἀποδίδονται εἰς τὸν Βιργίλιον καὶ ἄλλα τινὰ Ποιήματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα κρίνονται γνήσια, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφοροὺς χρόνους καὶ κόλεις τῆς Ευρώπης, καὶ ὅλα ἐμοῦ ἐν Ἀμστελδ. 1746, 4, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων. Τὰ αὐτὰ δὲ δώδεκα βιβλία τῆς Ἀνειάδος, καὶ τῶν Γεωργικῶν τὰ τέσσαρα μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παραφράσεως εἰς στίχους Ἡρωικοῦ τοῦ ἀειμνήστου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, γενομένης ἐπὶ τῆς Β', Ἀικατερίνης, Ἀυτοκρατορίας παρῶν τῶν Ρωσικῶν, ἐξεδόθη

σαν ἐν Πιτρουπόλει 1786-1792, φύλ. εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ πολλῶν καὶ ἀρίστων Σημειώσεων. Βιστονίς (Μπορού), λίμνη τῆς Θράκης, πλησίον τῶν Ἀβδήρων κειμένη.

Βιτρούβιος (Vitruvius), ὁ ἐκ Βερώνης τῆς Ἰταλίας, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, ἤμαξεν ἐπὶ Ἀυγούστου Καίσαρος, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε Περὶ Ἀρχιτεκτονικῆς (μὴν ἂν αὐτὸς Ἀρχιτέκτων) βιβλία δέκα, ἐκ τῶν περὶ ταύτης τῆς ὕλης διαπραγματευομένων Ἑλληνικῶν Συγγραμμάτων τὰ πλεῖστα ἀπανδίσας. *Vitruvii de Architectura libri X.* ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμστελοδ. 1649, φύλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ διαφορῶν παρατηρήσεων.

Βίτων (Biton). Ζ. Κλέοβις.

Βίτων, Μηχανικός, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου, Βασιλέως τῆς Περγᾶμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε Κατασκευὰς πολεμικῶν ὀργάνων, καὶ καταπελτικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θηβενότου Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν.

Βίων, Σμυρναῖος, Ποιητὴς Βουκολικός. Συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον Ἐιδύλλια, ἐκδοθ. πολλάκις μετὰ τοῦ Μόσχου, καὶ Ἑλλ. Δατ. ἐν Ὁξωνίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἑσκίνου, 1748, 8.

Βλεμμίδης. Ζ. Νικηφόρος Βλεμμίδης.

Βοάγριος (Γαβριᾶς), ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐκχυνόμενος.

Βοῖτιος (Boëtius) Σεβηρίνος, Ῥωμαῖος, Χριστιανός, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, εἶη ἐπὶ Θεοδορίου τοῦ Βασιλέως, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ μὲ διάφορα ἀξιώματα ἐτιμήθη ὑστερον ἅμως διαβληθεὶς πρὸς αὐτὸν, ἐρήφθη εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Συνέγραψε πολλὰ περὶ διαφορῶν ὑποθέσεων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἐπαινεῖται μεγαλῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς πεσκαυδευμένους τὸ Περὶ Παραμυθίας τῆς Φιλοσοφίας Σύγγραμμά του, διηρημένον εἰς κέντε βιβλία, καὶ γεγραμμένον μέρος μὲν πεζῶς, καὶ μέρος ἐμμέτρως, τοῦ ὁποῖου σώζεται ἀνέκδοτος καὶ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις Μαξίμου τοῦ Πλανούδου. *Boëtii Severini de Consolatione Philosophiae libri V.* ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδ. Βαταν. 1671, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν.

Βοηδόρμα (Boëdromia), ἐορτὴ τῶν Ἀθηναίων ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐχοντες αὐτοὶ πόλεμον μετὰ τὸν Εὐμόλκον, ἀρχηγὸν τῶν Ἑλευσινίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐρεχθίδως, ἐσυμβουλευθήσαν τὸ μαντεῖον περὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτοῦ· ὁ δὲ χρησμός ἀπεκρίθη, ὅτι θέλουν ἐπιτύχει τὸν σκοπὸν τῶν, εἰὰν πολεμήσωσι βοῆ καὶ δρόμῳ. Ἐυδοκμήσαντες λοιπὸν εἰς μὲν τὸν Ἀπόλλωνα ἐόρτασαν ἐορτήν, καὶ τὴν ὀνόμασαν Βοηδόρμα, ὁ δὲ Μῆν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο ἐκλήθη Βοηδρομιῶν (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι τὰ Βοη-

δρόμια διατάχθησαν ὑπὸ τοῦ
Θησείως εἰς ἐνδύμῳσι τῆς κα-
τὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης του,
καὶ ἄλλοι πάλιν, ὅτι εἰς ταύτην
τὴν ἐσφίτην ὅλοι οἱ ἐν καταστά-
σει καὶ πλούσιοι ἄνθρωποι ἐβόη-
θουσι μετὰ προθυμίας τοὺς ἐν-
δεεῖς καὶ ἀπόρους συμπολίτας
των.

Βοία, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς
τὴν Λακωνικὴν, μεταξύ Μαλεῶν
καὶ Ὀνου ἡράδου κειμένη (Κάτοι-
κ. Βοιαῖος).

Βοιβηίς (Ψάρλας), λίμνη Ἰχθυο-
φόρος τῆς Θετταλίας, μεταξύ
Πελασγητῶν καὶ Μαγνησίας
κειμένη.

Βοιωτία (Περιοχὴ τῆς Λαβηδείας καὶ
τῶν Θηβῶν), ἐπαρχία τῆς Ἑλ-
λάδος, μεταξύ Ἐυρίπου, Ἀττι-
κῆς, Φωκίδος, καὶ Ὀπουντίων
Λοκρῶν κειμένη (Κάτοικ. Βοιω-
τὸς, καὶ Βοιωτίτις).

Βολβιτιάνη, πόλις τῆς κάτω Ἀιγύ-
πτου, ἐπί τινος στόματός τοῦ Νεί-
λου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ.
Βολβιτινήτης).

Βοωνία (*Bologna*), πόλις ἀρχαία
τῆς Ἰταλίας, πρὸς τὸ μεσημβρι-
νὸν τοῦ Παίδου κειμένη (Κάτοικ.
Βοωνίσις, ἢ Βοωνιήσιος, μὲ
τύπον Ῥωμαϊκόν).

Βορέας (*Boreas*), εἰς ἐκ τῶν Ἀ-
νέμων, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ
τῆς Ἥους, ὅστις λαβῶν εἰς γυ-
ναῖκα του τὴν Ὠρεΐδυαν, θυγα-
τέρα τοῦ Ἐρεχθίδεως, ἐγέννησε
θυγατέρας μὲν τρεῖς, τὴν Κλεο-
πάτραν, τὴν Χιόνην, καὶ τὴν
Χθονίαν, καὶ δύο υἱούς, τὸν

Ζήτην καὶ τὸν Κάλαιν, οἱ ὁ-
ποῖοι καὶ μὲ κοινὸν ὄνομα Βορέα-
σαι ἐπωνομάζοντο, καὶ ἦσαν κα'
αὐτοὶ πτερωτοί, καθὼς καὶ ὁ πα-
τήρ των. Παραστένεται δὲ ὁ Βο-
ρέας γέρον, πτερωτός, μεγαλο-
κρηπῆς καὶ σοβαρός, ἔχων τοὺς
πόδας του λήγοντας εἰς οὐρανὸν
ὄψεως, τὴν δὲ κόμην, τὴν γε-
νειαδα, καὶ τὰ πτερά του πλήρη
χιόνου.

Βοροσθένης (Νίτρος), ποταμὸς μέ-
γιστος τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Σκυθίας,
ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Ἐυξείνῳ Πόν-
τον, καὶ πόλις αὐτόδε ὀμώνυμος
(Κάτοικ. Βοροσθενίτις).

Βόσπορος. Ζ. Ἰω.

Βόσπορος Κιμμέριος, ἢ Κιμμεριὸς
(Στενὸν τοῦ Γενί Καλλί), πορθ-
μὸς, ὅστις ἐνώνει τὴν Μαιώ-
τιδα λίμνην μετὰ τοῦ Ἐυξείνου
Πόντου.

Βόσπορος Θρακικὸς (Κατάστανον τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ἢ Μπογαζ),
πορθμὸς, ὅστις ἐνώνει τὸν Πόντον
μετὰ τῆς Προποντίδος (Κάτοικ.
Βοσπόριος).

Βοττιαῖοι, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Θρα-
κῆς, καταγόμενοι ἀπὸ τοὺς ἐξ
Ἀθηνῶν εἰς Κρήτην πεμπομένους
νέους εἰς τροφὴν τοῦ Μνω-
ταύρου.

Βουδρωτός (Βουδρωντόν), πόλις
ἀρχαία τῆς Ἠπείρου, ἀπέναντι
τῆς Κερκύρας κειμένη, ἢ καθέ-
δρα Πύρρου τοῦ Νεωτέρου (Κά-
τοικ. Βουδρωτίτις).

Βουκεφαλία, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς
τὴν Ἰνδικήν, ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ
Μεγάλου κτισθεῖσα εἰς τιμὴν

τοῦ ἐκείνου ταφέντος Βουκεφάλου ἴκτου του (Κάτοικ. Βουκεφάλι-της).

Βουτία, ἢ Βουτάδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Βουτάδης).

Βούτης (Butes). Ζ. Ἐρχθεύς.

Βρυντήσιον (Brindisi), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος, κατὰ τὴν Ἀκουλιάν καμμένη (Κάτοικ. Βρυντησίως).

Βρεττανία, ἢ Βριτανία (*Brettagna*), νῆσος μεγίστη τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἣτις εἰδιαιρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς δύο μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν νότιον ἀνομαζέτο Βρεττανία Ῥωμαϊκὴ (ἢ σημερινὴ Ἀγγλία), τὸ δὲ βόρειον, Βρεττανία Βαρβαρικὴ (ἢ νῦν Σκωτία) (Κάτοικ. Βρεττανός).

Βρεττία, ἢ Βρουττία (*Galabria*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, χωριζομένη ἀπ' αὐτῆς διὰ τοῦ Λέου καὶ Συβάρεως τῶν ποταμῶν (Κάτοικ. Βρέττιος).

Βριαρέως (Briareus). Ζ. Ἐκατόγχιφες.

Βριζὴ (Brizo), Θεὰ τῶν Δηλίων, καὶ Μάντις περίφημος, προλέγουσα εἰς τοὺς ἀνδράποους διὰ τῶν ὄνείρων τὰ μέλλοντα.

Βρλησσός (Ὁξείας), ὄρος τῆς Ἀττικῆς, πλησίον τοῦ Μαραθῶνος καίμενον.

Βρисиς (Briseis), ἐπωνομαζέτο ἡ Ἰκροδάμεια, θυγάτηρ τοῦ Βρисиῆς, Ἰσρέως τοῦ ἐν Λυρνησοῦ ναοῦ τοῦ Διός. Ἐκπορθήσαντες οἱ Ἕλληνας καὶ ταύτην τὴν πό-

λιν, ἤχμαλείτευσαν πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὴν Βρисиίδα, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν κάλλος τῆς, τὴν ἔδωκαν ὁμοφώνως εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του. Ἄλλ' ἔπειτα ἀναγκασθεῖς ὁ Ἀγαμέμνων νὰ δεῖσῃ ὅπισθεν εἰς τὸν κατήρα τῆς τὴν Χρυσίδα, καὶ ἀρκάσας ἀδίκως ταύτην τὴν Βρисиίδα, ἔγενεν αἷτιος μεγίστης φθορᾶς εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλεῶς, ὡς εἶρηται ἑκεῖ.

Βρουττία. Ζ. Βρεττία.

Βρυνένιος. Ζ. Ἰωσήφ. — Μανουήλ. — Νικηφόρος Βρυνένιος.

Βύβλος, νῆσος μὲ πόλιν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν κάτω λεγομένην Ἀιγυπτὸν (Κάτοικ. Βύβλιος, καὶ Βυβλίτης).

Βυζάνιον, ἐν ἐκ τῶν πρῶν μερῶν τῆς Μικρᾶς Ἀφρικῆς (Κάτοικ. Βυζακίτης, καὶ Βυζακηνός).

Βυζάντιον, πόλις τῆς Θράκης ἀνονομαστή καὶ περίφημος διὰ τὴν εὐραϊκὴν τῆς Δέσσης, καὶ τὴν λοιπὴν καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὑπὸ Βυζαντος τοῦ Μεγαρέως τὸ τὸ πρῶτον κτισθεῖσα· ἔπειτα δὲ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου αὐξηθεῖσα καὶ καλλωπισθεῖσα, Νέα Ῥώμη (πρὸς διαφορὰν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πρεσβυτέρας Ῥώμης), καὶ Κωνσταντινουπόλις ἐπωνομάσθη, καὶ κοινῶς κατ' ἐξοχὴν, Πόλις (Κάτοικ. Βυζάντιος).

Γ Α

Γαβρίας. Ζ. Βάβριος.

Γάγγης, ποταμός τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰνδικήν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐ-
δαιριεῖτο αὕτη ἢ ἐπαρχία εἰς
τὴν Ἐντὸς, καὶ εἰς τὴν Ἐκτὸς
τοῦ Γάγγου Ἰνδιαν.

Γάγγραι (Γινόπολις), πόλις τῆς
Ἀσίας, ἢ μητρόπολις τῆς Πα-
φλαγονίας (Κάτοικ. Γαγγρηνός).

Γάδαρα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ
τὴν Κοίλην Συρίαν κειμένη (Κά-
τοικ. Γαδαρεύς).

Γάδαρα, χώρα, καὶ πόλις ὁμώ-
νυμος πλησίον τῆς Παλαιστίνης
(Κάτοικ. Γαδαρηνός).

Γάδειρα (*Cadix*, ἢ *Cadice*), νῆ-
σος μικρὰ τῆς Ἰσπανίας πρὸς
τὸν Ὠκεανόν, καὶ πόλις αὐτόθι
ὁμώνυμος, μὲ ναὸν ποτὲ τοῦ Ἡ-
ρακλέους ἀξιόλογον (Κάτοικ. Γα-
δειρεύς, καὶ Γαδειρανός).

Γάζα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν
Ἀτροπατηνὴν Μηδαίαν κειμένη
(Κάτοικ. Γαζαῖος).

Γαζῆς. Ζ. Θεόδωρος Γαζῆς.

Γαιτουλία, ἐπαρχία τῆς ἐνδοτέρω
Ἀφρικῆς, ὅπου εἶναι ἡ σημερινὴ
Νιγηρία (Κάτοικ. Γαίτουλος).

Γαλάτεια. (*Galatea*). Ζ. Ἄκις.

Γαλατία (Γέλας), ἢ αὕτη καὶ Γαλ-
λογραικία, ἐπαρχία τῆς Μεγά-
λης Φρυγίας, μεταξὺ Παφλαγο-
νίας, Πόγκου, Καππαδοκίας, καὶ
Λυκαονίας κειμένη (Κάτοικ. Γα-
λάτης).

Γαλεομνομαχία. Ζ. Θεόδωρος Πρό-
δρομος.

Γαληνός. Ζ. Κλαύδιος Γαληνός.

Γαλιλαία, ἐπαρχία τῆς Παλαιστί-
νης (Κάτοικ. Γαλιλαῖος). Ζ.
Ἰουδαία.

Γαλλία (Γαλλ. *France*, Ἰταλ. *Fran-
cia*), Κοιν. Φράντσα, ἢ Φράν-
σα, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης με-
γίστη. Ἡ Γαλλία κατὰ τοὺς
ἀρχαίους χρόνους, ὡς ἐκ τῆς Δέ-
σεως, ἐνδύματων καὶ γλώσσης,
ὠνομάζετο διαφόρως, οἷον Ἀκυϊ-
τανική, ἤγουν ἡ Ἀκυϊτανία (*A-
quitania*, ἢ *Aquitania*), πε-
ριοριζομένη ἀπὸ τὰ Πυρρηναῖα
ὄρη, τὸν Ὠκεανόν καὶ τὸν Γά-
ροῦμναν ποταμόν. — Βελγική
(*Belgica*), τὸ μεταξὺ Σίνης,
Ῥήνου καὶ Ὠκεανοῦ μέρος. —
Ναρβονησία, ἢ Βρακάτα (*Nar-
bonensis*, ἢ *Bracata*), διαχω-
ριζομένη ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν διὰ
τοῦ Οὐάρου ποταμοῦ καὶ τῶν
Ἄλπεων, ἀπὸ δὲ τὴν λοιπὴν Γαλ-
λίαν διὰ τῶν ὄρεων Ἰουρασίου
καὶ Κεμμένης. Βρακάτα δὲ ὠνο-
μάσθη, ἐπειδὴ οἱ κάτοικοί της ἐ-
φόρουν μακρὰ βρακία, ἢ, ὡς λέ-
γομεν καὶ ἡμεῖς, βράκας. —
Κελτική, ἢ Λουγδουνική (*Cel-
tica*, ἢ *Lugdunum*), τὸ με-
ταξὺ Ὠκεανοῦ, Σίνης, Ῥοδα-
νου καὶ Γαροῦμνα μέρος, τῆς
ὁποίας ἡ πρωτεύουσα πόλις ἦτον
τὸ σημερινὸν Λεώνων (*Lyon*).
— Ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, ἡ Το-
γάτα (*Cisalpina*, ἢ *Togata*),
μέρος τῆς Ἰταλίας, τὸ μεταξὺ
τῶν Ἄλπεων, καὶ Οὐάρου, Ἄρ-

νου καὶ Ἀραίων τῶν ποταμῶν. Τογάτα δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τῆς ἀμ' ἀφ' οὗ ἔγινον πολῖται τῆς Ῥώμης, ἐφόρεσαν καὶ τὴν Τόγαν (Τήβενναν), ἣτις ἦτον εἶδος Ῥωμαϊκοῦ ἐπιχωρίου. — Ἐντὸς Πάδου (Cispadana), τὸ μέρος, ὅπου κεῖνται τὴν σήμερον αἱ πόλεις Πλακεντία, Πάρμα, Βονωνία, κτλ. — Πέραν τῶν Ἀλπεων, ἡ Κομάτα (Transalpina ἢ Comata), ἡ σημερινὴ Γαλλία (France) μὲ ἰκανὸν μέρος τῆς Ἑλβετίας. Κομάτα δὲ ὠνομάσθη, ἐπειδὴ, ἐν ᾧ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκοπτον τρεῖς τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των, αὐτοὶ τὴν ἔτρεφον. — Παρά τὰς Ἀλπεῖς (Subalpina), τὸ νῦν Πεδεμόντιον (Piemonte), κτλ.

Γαλλογραικία, ἡ Γαλατία, διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῶν Γάλλων, ἢ Κελτῶν μετὰ τῶν Γραικῶν.

Γαμήλια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πανηγυριζομένη, κατὰ τὸν ὅποιον συνήθως ἐγίνοντο οἱ περισσότεροι γάμοι, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ὠνομάσθη καὶ ὁ Μῆν Γαμηλιῶν (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων).

Γανυμήδης (Ganymedes), υἱὸς τοῦ Τρωῶς, νέος εὐειδέστατος, τὸν ὅποιον ἤρπασεν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὸ Γάργαρον, κόμην τῆς Ἰδης, μεταμορφωθείς εἰς ἀστὸν, καὶ τὸν κατέστησεν εἰς τὸν οὐρανὸν οἰνοχόον τῶν Θεῶν.

Γαουδέντιος, Μουσικὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ Ἀρμονικὴ Εἰσαγωγή ἐξεδόθη

ὑπὸ τοῦ Μσιβομίου μετὰ τῶν λοιπῶν Μουσικῶν.

Γαογηττός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀιγίδος φυλῆς (Κάτοικ. Γαογηττίας, καὶ Ἐκπρόφ. Γαογηττόθεν).

Γαστρομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ὕδατος γινόμενη μαντεία μέσα εἰς γάστραν, ἢτοι γλάστραν.

Γεδρωσία (Μακερὰν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Ἐκ Γεδρωσίας).

Γέλα (Τέρτα Νουονα) πόλις τῆς Σικελίας, πρὸς τὸ νότιον αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Γελῶος, καὶ Γελαῖος).

Γελάσιος, Κυζικηνός, καὶ Ἐπίσκοπος, κατὰ τινας, τῆς ἐν Βιθυνία Καισαρείας. Συνέγραψε Α'. Σύνταγμα τῶν κατὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον πραχθέντων. Β'. Τὰ Πρακτικά τῆς ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου. Γ'. Σύνοψιν τῶν ἀγίων καὶ Ὀσκουμενικῶν Συνόδων, Πού, Πότε, Κατὰ τίνων, κτλ. ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1599, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Γέλλιος (Gellius) Ἄυλος, Ῥωμαῖος, Γραμματικὸς περιήγητος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς. Συνέγραψεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ χειμερινῇ διατριβῇ του Περί Ἀττικῶν Νυκτῶν βιβλία εἴκοσι, μὲ ἀκραν γλαφυρότητα, καθαρὸν Λατινισμόν καὶ μεγάλην πολυμαθειαν, εἰς τὰ ὅποια σῶζονται πολλοὶ ἀξιόλογοι καὶ ἐπωφελεῖς εἰδήσεις τῆς ἀρχαίας

Φιλολογίας, τὰς ὁποίας σπῆν-
δισιν ἀπὸ μὴ σωζόμενα πλέον
παλαιῶν Συγγράμματα, ἢ τὰς ἤ-
κουσε διὰ ζώσης φωνῆς ἀπὸ τὰς
φιλολογικὰς τῶν συγχρόνων του
διατριβὰς. Gellii Auli Noctium
Atticarum libri XX. ἐξεδόθη-
σαν ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1706, 4.
μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων, καὶ
ἀλλαγῶν.

Γεμῖνος, Ῥόδιος, Ἀστρονόμος, τοῦ
ὁποίου σὺζεται Εἰσαγωγή εἰς τὰ
Φαινόμενα, ἤτοι Στοιχεῖα Ἀ-
στρονομικά, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοῦ.
1703, φῦλ. καὶ ἀλλαγῶν.

Γεμιστός. Ζ. Γεώργιος Γεμιστός.

Γεννάδιος Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πα-
τριάρχης μετὰ τὴν ἀλῶσιν τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πεπαι-
δευμένος, καὶ Θεολόγος ἀριστος.
Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων,
καὶ ἄλλα Θεολογικὰ περὶ διαφο-
ρῶν ὑποθέσεων, ἐκδοθ. εἰς τὸν
Τόμον τῆς Ἀγάπης, καὶ ἀλλα-
χῶν κατ' ἰδίαν.

Γενουά (Genova), πόλις τῆς Ἰτα-
λίας παραθαλάσσιος εἰς τὴν Λι-
γυρικήν (Κάτοικ. Γενουάτης,
καὶ Γενουίτης).

Γερνία (Zarvata), πόλις τῆς Πε-
λοπόννησου εἰς τὴν Μεσσηνίαν
(Κάτοικ. Γερνίος).

Γερμανία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης
μεγίστη, μετὰξὺ Βιστούλου, Ῥή-
νου, Βαλτικῆς Θαλάσσης, καὶ
Δανουβίου κειμένη (Κάτοικ. Γερ-
μανός).

**Γερμανικός (Germanicus) Καί-
σαρ**, υἱὸς τοῦ Δρούσου, καὶ ἀ-
νεψιὸς τοῦ Τιβερίου, ἡγεμὼν ἀ-

ξέπαικος καὶ διὰ τὰ χρηστὰ του
ἤδη, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του
παιδείαν, καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀ-
ναφέρουσιν ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ
εἰς πολλὰ μέρη τῶν Ποιημάτων
του ὁ Ποιητὴς Ὁβίδιος. ἔχεν
ἀκριβῆ γνῶσιν ὅχι μόνον τῆς Λα-
τικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνι-
κῆς γλώσσης, ἀπὸ τῆν ὁποίαν
μετέφρασεν εἰς τὸ Λατικὸν διὰ
στίχων Ἑξαμέτρων τὰ Φαινόμε-
να τοῦ Ἀράτου καὶ τὰ Προγνω-
στικά αὐτοῦ, συνεκδοθέντα μετὰ
τοῦ Ἀβεινοῦ.

Γερμανός, ὁ μόνος του εὐνουχισθεὶς,
ἐχρημάτισε Πατριάρχης Κωνσταν-
τινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους
Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ Εἰκονομά-
χου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς προστα-
γὰς ἐναντιώθει, ἀπεβλήθη τοῦ
θρόνου, καὶ ἔζησεν εἰς τὸ ἐξῆς
εἰς ιδιώτης. Συνέγραψε Α'. Πε-
ρὶ τῶν Ἐξ Οἰκουμενικῶν Συν-
όδων. Β'. Ἐπιστολάς τρεῖς. Γ'.
Ὁμιλίας ἐξ εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς
Θεοτόκου, ἐκδοθ. κατ' ἰδίαν εἰς
διαφόρους πόλεις.

Γέται, ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Ἑλ-
ληνας, ὅσοι Δάκοι κατέκουν εἰς
τὰς παρὰ τὸν Πόντον χώρας.

Γέτουλοι, λαοὶ ἄγριοι, κατοικοῦν-
τες εἰς τὴν Γετουλίαν, χώραν
τῆς ἐνδοτέρω Ἀφρικῆς, τῶν ὀ-
ποιῶν ἀπόγονοι εἶναι, λέγουσιν,
οἱ νῦν Βαρβαροί, ἢ Μπαρμπα-
ρέσοι.

Γεώργιος, Ἀκροπολίτης, ἀνὴρ πο-
λυμαθῆς, Ἱστορικός, καὶ Μέγας
Λογοθέτης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς
χρόνους Μιχαὴλ τοῦ Παλατο-

λόγου, παρά τοῦ ὁποίου πεμφθεῖς εἰς τὴν ἐν Λαωνίᾳ συγκροτηθεῖσαν (1274) Σύνοδον, ὡμολόγησεν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀψευδῆ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Ταύτην ὅμως τὴν ὁμολογίαν, ὡς ἐναντίαν εἰς τὴν ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύναδος παντάπασι δὲν ἐδέχθη. Συνέγραψε δὲ Χρονικὸν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων (1204) μέχρι τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου (1261), ἐκδοθ. ἐν Παρίσιος εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Γεώργιος Γεμιστός, ἢ Πλήθων, Κωνσταντινοπολίτης, Γραμματικὸς, Θεολόγος καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, μετὰ τοῦ ὁποίου πορευθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς διόρθωσιν τῆς μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διαφορᾶς, ὡμίλησε μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων εἰς τὴν ἐν Φερόρα μάλιστα Σύνοδον τοῦ 1433 ἔτους. Εἰς δὲ τὴν Φλωρεντίαν ἔδειξε τόσῃν πολυμαθείαν ὁ Πλήθων, ὥστ' ἠγαπήθη ὑπὸ πάντων, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ Κόσμου τοῦ ἐκ Μεδίκων, τοῦ ἐνδέρμου προστάτου τῶν Μουσῶν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωρίσθη καὶ δημάσιος καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπέθανεν ὑπέργηρος εἰς τὴν Πελοπόννησον

μεταξὺ τῆς φίλης του οἰκογενείας πρὶν ἰδῆ ἀκόμη τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς ἰδίας του πατρίδος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ τῆς ἐν Μαντινεῖα μάχης βιβλία δύο. Β'. Πελοποννησιακῶν Λόγοι δύο. Γ'. Σχόλια εἰς τοὺς Χρησμούς τοῦ Ζοροάστρου. Δ'. Ἐπιτομὴ τῶν Ζοροάστρου καὶ Πλάτωνος δογμάτων. Ε'. Περὶ ὧν Ἀριστοτέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρεται. ς'. Περὶ Ἐμαρμένης. Ζ'. Περὶ Ἀρετῶν. Η'. Περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Θ'. Περὶ τάξεων Μηνῶν, Χρόνων καὶ ἡμερῶν, ἐκδοθ. κατ' ἰδίαν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Γεώργιος Ἐρμάνυμος, Ἕλλην τὸ γένος, καὶ Σπαρτιάτης τὴν Πατρίδα, ὅστις διατρίβων εἰς τὴν Ῥώμην, ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Σήξτου τοῦ Ε' εἰς τὸ Λονδίνον τῆς Ἀγγλίας διὰ νὰ διαρδύσῃ ἀναγκάσιως τινὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις. Εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφὴν του διαβὰς ἀπὸ τοῦ Παρισίου, ἐμεινῶν ἐκεῖ, καὶ ἐδίδασκεν ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἐμπνεύσας πρῶτος αὐτὸς εἰς τοὺς ἀκροατὰς του τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας τὸν ἔρωτα. Σώζονται δὲ αὐτοῦ εἰς πολλὰς Βιβλιοθήκας ἀραιότατα χειρόγραφα Ἑλλήνων Συγγραφέων.

Γεώργιος Κεδρηνός, Μοναχὸς καὶ Ἱστορικὸς ὀλίγης τιμῆς, τοῦ ὁποίου τὸ Χρονικὸν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐξ-

ἐδόθη ἐν Παρισίοις εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ κατ' ἰδίαν αὐτέδι, 1647, φύλ.

Γεώργιος Κωδωνός, Κουροπαλάτης, ἀμμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυστυχῶν Παλαιολόγων, καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Συνέγραψε **Α'** Περὶ Ὀρφικαλίων καὶ Ὀρφικίων τοῦ Παλατιῶν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1625, φύλ. **Β'** Παρεμβολάς ἐκ τῆς βίβλου τοῦ Χρονικοῦ (Ηουχίου τοῦ Μιλησίου), Περὶ τῶν Πατριῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκδοθ. ἐν Γενεύῃ, 1607, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Γεώργιος Μοναχός. Συνέγραψε Βίους τῶν νέων Βασιλέων ἀπὸ Ἀλέοντος Ἀρμενίου ἕως Ῥωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς τοὺς μετὰ Θεοφάνην Συγγραφεῖς, καὶ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κομβεφισίου ἐν Παρισίοις 1685, φύλ.

Γεώργιος Παχυμέρης, Νικαεὺς, Διάκονος καὶ Πρωτέδικας, ἤματι κατὰ τοὺς χρόνους Μιχαῆλ τοῦ Κομνηνοῦ καὶ τοῦ Παλαιολόγου, ἀπὸ τῶν ὁποίους ἀγαπώμενος, ἐτιμῆθη καὶ μὲ τὸ τοῦ Δικαιοφύλακος Ὀρφικιον. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων ἐτυπώθησαν τὰ ἑξῆς **Α'** Ἐπιτομὴ τῆς Λογικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους. **Β'** Ἱστορία Χρονικὴ Μιχαῆλ τοῦ Παλαιολόγου. **Γ'** Παράφρασις εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην. **Δ'** Περὶ τῆς ἐκπορεύ-

σεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος. **Ε'** Περιγραφή τοῦ Ναοῦ τῆς ἀγίας Σοφίας, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους τόπους καὶ χρόνους.

Γεώργιος, Παιίδης, Ποιητῆς τοῦ καιροῦ του εὐδόκιμος. Συνέγραψε πολλά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτυπώθησαν εἰς διαφόρους πόλεις τὰ ἐπόμενα **Α'** Ἐξαήμερος, ἡ Κοσμολογία, Ποίημα Ἰαμβικὸν ἐκ 1780 στίχων συνιστάμενον. **Β'** Περὶ ματαιότητος βίου, ὁμοίως διὰ στίχων Ἰαμβικῶν. **Γ'** Εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναόν, Ποίημα Ἰαμβικὸν καὶ αὐτὸ, καὶ ἄλλα δύο Ποιήματα, ἐκδοθ. In *Histor. Byzant.* nova Appendice, Romae, 1772, φύλ.

Γεώργιος, Σύγκελλος τοῦ Πατριάρχου Ταρασίου, Κωνσταντινουπολίτης. Συνέγραψε Χρονικὸν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Διοκλητιανοῦ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετία εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Γεώργιος, Κρής τὴν πατρίδα, κοινῶς δὲ **Γεώργιος Τραπεζούντιος,** διὰ τὴν ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος καταγωγὴν τῶν γονέων του, Γραμματικὸς καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικὸς. Ἐδῶν καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀλίγον πρότερον τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ, ἐδίδαξε πολυχρότως ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν εἰς Βενετίαν, Βικεντίαν καὶ Ρώμην, ὅπότε καὶ ὁ Πάπας Νικόλαος **Ε'** τὸν ἔκαμε, διὰ τὴν μεγάλην του πολυμαθειαν, Μυστικὸν Σύμβουλον τῆς Αὐλῆς

του. Ἄλλ' ἔπειτα ἠναγκάσθη ὁ ἴδιος νά τὸν διώξῃ διὰ τινὰς ἐκεί συμβάσας ταραχὰς ἐξ αἰτίας του. Μετὰ καιρὸν δὲ ἀνακληθεὶς πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐξέδωκεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον, τῆς ὁποίας ἦτον πολλὰ ἐγκρατῆς, Πραγματεῖαν Συγκριτικὴν μεταξὺ Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος, διὰ τὸ ὅποιον διήγειρεν ἐκ νέου τὸ καθ' ἑαυτοῦ μῖσος τοῦ Γεωργίου Πλήθωνος, τοῦ Καρδινάλιου Βησσαρίωνος, καὶ τῶν λοιπῶν ὁπαδῶν καὶ ὑπερασπιστῶν τῆς Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, οἱ ὅποιοι ἦσαν τότε πολλότατοι εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἄπ' ἐδῶκεν δὲ ἔσχατόγηρος, ἀφ' οὗ πρό τινων χρόνων εἶχε χάσει διόλου τὸ μνημονικόν του. Ὁ Τραπῆζούντιος οὗτος Γεώργιος εἶχε βαθεῖαν γνῶσιν ὄχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδιαχωρίστου σχεδὸν ταύτης εἰς ἀνδρα μάλιστα Φιλολόγον Λατινικῆς διαλέκτου, καὶ διὰ τοῦτο συνέγραφεν εὐκόλως πῶσον εἰς τὴν μίαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄλλην, καὶ μετέφρασε πολλοὺς Ἑλληνας Συγγραφεῖς εἰς τὸ Λατινικόν. Σωζεται αὐτοῦ καὶ Ἐπιτομὴ Ῥητορικῆς (Λατινιστί) κατὰ Ἐρμογένην, ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ, καὶ ἐφεξῆς αὐτόδι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης. Γεώργιος Φραντσῆς, Κωνσταντινοπολίτης, ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας καταγόμενος, ἠκμαζεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ

Ἰωάννου Γ' καὶ Κωνσταντίνου τοῦ ΙΑ'. τοῦ τελευταίου δυστυχοῦς Βασιλέως τῶν Γραικῶν, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισεν ἐν πρώτοις Πρωτοβουσιάρχιος, καὶ ἔπειτα Μέγας Λογοθέτης, καὶ Πρέσβυς πολλῶν ἀτελεσφορήτων Πρεσβειῶν. Εἰς δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς βασιλευμένης ταύτης τῶν πόλεων περὶν καὶ αὐτὸς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βαρβάρων μὲ ὄλην αὐτοῦ τὴν οἰογένειαν, ἐπωλήθη ὡς αἰχμάλωτος, καὶ μετὰ καιρὸν ἐλευθερωθεὶς μετὰ τῆς γυναίκος του, κατέφυγεν εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Πελοποννήσου, Θωμᾶν τὸν Παλαιολόγον. Ἄλλ' ἀφ' οὗ καὶ ἡ Πελοπόννησος αὐτῇ ὑπέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τῶν Βαρβάρων, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐνδύθεις τὸ μοναχικὸν σχῆμα, μετωνομάσθη Γρηγόριος, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας βίον μακρὸν καὶ πλήρη θλίψεως καὶ ταλαιπωρίας. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐν Κερκύρᾳ διατριβὴν του συνέγραφεν ὁ πολυπαθὴς Φραντσῆς, κατὰ ζήτησιν τῶν Ἀρχόντων αὐτῆς, Χρονικόν, ἧτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Παλαιολόγων, ἧ, ὡς αὐτὸς τὴν ὀνομάζει, τῶν Κομνηνῶν, ἀπὸ τοῦ 1260 ἕως τοῦ 1477 ἔτους, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται (μετὰ τῶν συνήδων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς παρεχβάσεων ἐκ τῆς κυρίας ὑποθέσεως) λεπτομερῶς πᾶν ὅ,τι ὀφθαλμοφανῶς εἶδε, καὶ ἔπαθε καὶ αὐτὸς ἐσχάτως εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Τούρ-

ίων ἄλλωσιν τῆς πόλεως, ὡς ἀνω-
τέρω εἴρηται. Τὸ Χρονικὸν τοῦτο,
τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις κενεῖ εἰς
συμπάδειαν καὶ δάκρυα καὶ τὸν
πλέον ἀδιάφορον Ἀγαθωτάτην, ἐξ-
εδόθη Ἑλληνιστῶ μόνον ἐν Βιέννῃ
τῆς Ἀουστρίας, 1796, φύλ. μετὰ
προσθήκης εἰκόνων τῶν Βασιλέων.

Γαυρόγιος, ὁ Χοιροβοσκὸς μὲν ὑπὸ
τῶν ἔχθρῶν τοῦ ὀνομαζόμενος,
ὑπὸ δὲ τῶν φίλων τοῦ Τεχνικός,
καὶ Ῥήτωρ κατ' ἐξοχὴν, ἐχρη-
μάτισε Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ
ταυ περίφημος. Συνέγραψε Γραμ-
ματικῶν, ἐκ τῆς ὁποίας οἰζύονται
ταῦτα μόνον Α'. Περὶ Ἑγκλω-
μένων. Β'. Περὶ τοῦ ἐφελκυστι-
κοῦ Ν. Γ'. Πρὸς τοὺς ἐν πᾶσι
τοῖς ῥήμασι Κανόνας ζητοῦντας
καὶ Ὁμοιότητας. Δ'. Περὶ τῶν
εἰς Ω Σηλικῶν ὀνομάτων, ἐκδοθ.
εἰς τὸν Θεσαυρὸν, καὶ Κέρας
Ἀμάλδειας τοῦ Ἄλδου, καὶ ἀλ-
λαχοῦ, Ε'. Περὶ σχηματισμοῦ
τῶν ῥημάτων ΕΓΜΓ καὶ ΕΓΜΙ
ἐκδοθ. ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ
Βακκέρου. Σ'. Περὶ Προσωπίας,
φωλαττόμενον εἰσέτι ἀνέκδοτον.

Γῆ (Terra, ἢ Tellus), Θεὰ αὐτο-
γεννητος, ἣτις καὶ Ἑστία, καὶ Τι-
ταία, καὶ Μεγάλῃ Μητρί ὀνομά-
ζεται, γεννήσασα ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ
μὲν τοὺς Ἐκατογχεῖρας, τοὺς Κύ-
κλωπας, τοὺς Τιτᾶνας καὶ Τιτανί-
δας, καὶ τοὺς Γίγαντας· ἐκ δὲ τοῦ
Πόντου τὸν Φόρκυν, τὸν Θάϊμαντα
καὶ τὸν Νηρία, καὶ ἐκ τοῦ Ταρτά-
ρου τὸν Τυφῶνα, καὶ ἄλλους.

Γῆδειον, ἢ Γυδίον (Παλαιόπολις),
πάλαι παραθαλάσσιος τῆς Πελο-

ποννήσου εἰς τὴν Λακωνικὴν, τῆς
ὁποίας οἱ κάτοικοι γενόμενοι ἀν-
εξάρτητοι ἀπὸ τῆς Σπάρτης ἐ-
πι Ἀυγούστου Καίσαρος, ἐνο-
μάθησαν Ἐλευθερολάκωνες.

Γηρυόνης (Geryon, ἢ Geryones),
υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλ-
λιφρόνης, θυγατρὸς τοῦ Ἰκεα-
νοῦ, ἐχρημάτισε Βασιλεὺς τῆς
Ἐρυθρίας εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ
ἐπειδὴ ἐξουσίαζε τρία βασίλεια,
ἐμυθολογήθη, ὅτι εἶχε τρία σώ-
ματα, ἢ ἐν μόνον σῶμα μὲ
τρεις κεφαλὰς. Οὗτος ὁ σκληρὸς
Βασιλεὺς ἔτρεφε μὲ ἀνδρώπινα
κρέατα τὰς βουῦς του, ἕνα τρι-
κέφαλον κύνα, καὶ ἕνα δράκοντα
μὲ δὲ κεφαλὰς. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς
καταπολεμήσας αὐτὸν ἐξέπιτα-
χῆς τοῦ Εὐρωσθέως, ἐκυρίευσεν
ὅλας του τὰς βουῦς, καὶ τὰς ἔ-
φερε ζωντανὰς εἰς τὰς Μυκῆνας.

Γίγαντες (Gigantes), οἱ υἱοὶ τοῦ
Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἦσαν τὸ
ἥμισυ ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἥμισυ ὀ-
φεις, καὶ εἶχον ὑπερμέγεδες ἀνά-
στημα, καὶ ὄφεις καταπληκτικὰς,
ἀπὸ δὲ τοῦ στόματος αὐτῶν ἐξήρ-
χετο πῦρ ἀδιάκοπον, καὶ ἡ δύναμις
τῶν ἦτον ἀκαταμάχητος, διὰ τὸ
ὁποῖον ἐπαρθέντες, συνήχθησαν
εἰς τὴν Πελλήνην, καὶ ἐκήρουξαν
πόλεμον κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν
συμμάχων αὐτοῦ, παρωργισμένοι
μάλιστα εἰς τοῦτο ἀπὸ τῆν μη-
τέρα τῶν Γῆν, διὰ τὴν ταρτά-
ρωσιν τῶν Τιτάνων. Αἱ ἀγῆραι
αὐτῶν φωναί, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ
σώματός των κινήματα ἔκαμον γὰ
τρέμῃ τὸ πᾶν· ἐπειδὴ ἄλλοι μὲν

ἐξ αὐτῶν ἠκόντιζον κατὰ τοῦ οὐρανοῦ μεγαλωτάτους βράχους, ἄλλοι δὲ, δένδρα ἀναμμένα, καὶ ἄλλοι, βουναὶ ὀλόκληρα, καὶ ἡ μάχη αὐτῶν ἐγένετο κρατερὰ. Ἄλλὰ τέλος ἐνίκησαν καὶ καταδικάσθησαν νὰ βασανίζωνται καταπλακωμένοι ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Ἄιτης. Οἱ ἀριστεῖς εἰς ταύτην τὴν μάχην μετὰ τὸν Δία ἐστάθησαν ὁ Ἄρης, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ἥφαιστος, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἐκάτη, ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τελευταῖον ὁ ἀγέρωχος Ὅνος τοῦ Σιληνοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄγκανισμα ἐχρησίμευσεν ὡς τρομακτικὴ σάλπιγξ ἐναντίον τούτων τῶν ἀσεβῶν Γιγάντων.

Γλαυκὴ (Glauce). Ζ. Μῆδεια.

Γλαῦκος (Glaucus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ναϊάδος, αἰεὺς καὶ ἐμπειρὸς κολυμβητής. Οὗτος παρατηρήσας μίαν ἡμέραν, ὅτι οἱ ἰχθύς, τοὺς ὁποίους ἐρρίπτειν ἐπάνω τῶς θαλασσίου χόρτου, ἐλάμβανον δύναμιν καὶ ἐπιπτον πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἐκεῖνο τὸ χόρτον, καὶ εὐθύς ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ συνηριδμήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν θαλασσίων Θεῶν. Παραστένεται δὲ ὁ Γλαῦκος γέρον μεγαλοπρεπῆς, τὸ ἥμισυ ἀνδρῶπος, καὶ τὸ ἥμισυ ἰχθύς, μὲ γένεια καὶ ὄφρυδια μεγάλα καὶ λευκά, μὲ κόμην ἐξηπλωμένην εἰς τοὺς ὤμους του, ἔχων τὸ στήθος του γεμάτον ἀπὸ θαλάσσια χόρτα,

καὶ τὰς χεῖρας του ὑψωμένας ὡς νὰ προσεύχεται.

Γλαῦκος, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, καὶ κόλπος αὐτόθι ὀμώνυμος.

Γλυκᾶς Ζ. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.

Γόμοφοι (Σταγοί, ἢ Καλαμπάκα), πόλις τῆς Θετταλίας, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πίνδου κειμένη (Κάτοικ. Γόμοφος, καὶ Γομφεύς).

Γόννος (Γοννιά), πόλις τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Περραιβῶν (Κάτοικ. Γόννιος).

Γοργίας, Λεοντίνος, Σικελιώτης, υἱὸς τοῦ Καρμαντίδου, Σοφιστῆς καὶ ῥήτωρ περίφημος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, καὶ μετὰ ταῦτα διδάσκαλος τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ ἄλλων πολλῶν.

Οὗτος ἐφθασεν εἰς τόσην μεγάλην ὑπόληψιν, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν Λόγους του ὀνόμαζον **Λαμπρὰ Φῶτα, ἢ Λαμπάδας,** τὰς δὲ ἡμέρας, εἰς τὰς ὁποίας τοὺς ἐξεφώνει, ἐσέβοντο ὡς ἐορτάς, καὶ εἰς τοὺς Δελφοὺς ὑψωσαν εἰς τιμὴν του καὶ χρυσοῦν ἀνδριάντα. Ἀπέθανε δὲ ἐσχατόγηρος, φθάσας, ὡς λέγουσι, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται μόνον δύο Λόγοι Α'. Ἐλένης Ἐγκώμιον. Β'. Ἀπολογία Παλαμήδους, ἐκδοθ. εἰς τὸν Ἡτόμον τῆς τοῦ Ρεῖσικίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Γοργόνες (Gorgones), θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Μεδου-

σα, Σθενώ, και Ευρυάλη ονομαζόμεναι, εκ των οποίων αίμα εν δύο ησαν αδανάτοι, η δὲ Μέδουσα, Σθητή, ἔχουσαι και την ιδιότητα να μεταμορφώσωσιν εις λίθους εκείνον, οστις ἤδελε τας κυττάξαι κατά πρόσωπον. Κατωκόν δὲ πρὸς τὰ δυτικά μέρη τῆς Λιβύας, και εἶχον εις την κεφαλὴν των δράκοντας ἀντι τριχῶν, και χειρας χαλκᾶς, και πτερά εις τοὺς ὤμους των, διὰ των οποίων ἰκτάμεναι, ἔκαμον τρομερὸν και καταπληκτικὸν κρότον.

Γόρτονα, πόλις τῆς Κρήτης, παρὰ τὸν ληθαῖον ποταμὸν κειμένη (Κάτικ Γορτυναῖος, και Γορτύνιος).

Γραία. Ζ. Τάναρα.

Γραῖαι (Graeae), θυγατέρες τοῦ Φόρκυος και τῆς Κητούς, Ἐνκό, Περφρηδῶ, και Δεινῶ ονομαζόμεναι, λαβοῦσαι ταύτην την ἐπισημίαν, διὰτι εὐδύς ἐξ ἀρχῆς ἐγεννήθησαν γραῖαι, και εἶχον αι τρεῖς ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν, και ἕνα ὀδόντα, μετὰ τὰ οποία ἀνεπλήρουσιν αἰμοβαίως τας χρεῖας των, ὅταν ἤθελον δηλαδὴ νὰ κυττάξωσιν, ἢ νὰ φάγωσιν.

Γραικός (Graecus), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰμόνος, ἐβασίλευσεν εις εκείνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος ὀνομασθη Ἑλλάς, και Ἑλληνες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ, Γραικοὶ τὸ πρῶτον καλούμενοι, μετὰ τὰ οποία ὑπὸ των Ῥωμαίων

και των λοιπῶν δυτικῶν Γραικῶν ὄλοι εν γενεῇ οἱ Ἑλληνες, και Γραικία (Graecia), ἡ Ἑλλάς, μ' ὄλον ὅτι ἡ Ἑλλάς - ποτὲ δὲν ὀνομασθη Γραικία ὑπὸ των Ἑλλήνων, ἀλλὰ Γραικοὶ μόνον, οἱ ὑπήκοοι τοῦ εἰρημένου Γραικοῦ και κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, πρὸ λέως, ἢ μικρᾶς χώρας τῆς Θεσσαλιωτιδος, ἀπὸ την ὁποῖαν ἔλαβον ἔπειτα τὸ κλεινὸν αὐτὸ ὄνομα και ἄλλα διάφορα μέρη, εις τὰ οποία ἤρχισεν νὰ λαλήται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Γραικός (Σουσογγριέ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, κατά την Μικρὰν Μυσίαν ῥέον.

Γρατίος (Gratius) Φαλίσκος, οὕτως ἐπονομασθεῖς, ἐπειδὴ κατήγετο εἰς τοὺς Φαλίσκους, λαοὺς ἀρχαίους τῆς Τυρρήνιας, ἐξῆ ἐπὶ Ἀυγούστου Καίσαρος, και συνέγραψεν εις Ἑξαμέτερος στίχους Πόημα Κυνηγετικόν, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Νεμεσιανοῦ εν Μιτταυία, 1776, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Γρηγόριος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταφάρ, πόλεως τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, οστις συνειλήψε μετὰ τῶνος Ἰουδαίου Ερβάν περὶ Χριστοῦ ἐμπροσθεν τοῦ Βασιλέως των Ὀμηριτῶν, και παντός τοῦ λαοῦ. Ἀυτὴ δὲ ἡ Ὀμιλία, ἣτις και Διάλογος ἐπιγράφεται ἐξεδόθη εις την Βιβλιοθήκην των Πατέρων εν Παρισίοις 1654, Τόμ. ΙΑ. και ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Γρηγοράς. Ζ. Νικηφόρος Γρηγοράς.

Γρηγόριος, ἢ Γεώργιος Πάρδος, Κοιν. Γρηγόριος Κόρινθος, ἢ Κορίνθου, Ἀρχιεπίσκοπος δηλαδὴ, τοῦ ὁποῦ σὺζεται βιβλίον Περὶ Διαλέκτων, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1811, 8, μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Γρηγόριος Θαυματουργός, ἐγεννήθη ἀπὸ Ἑθνικῶν, πλὴν ἐπισήμους γονεῖς εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ καταπειθεῖς ὑπὸ τοῦ Ὀριγένους, ἔγινε Χριστιανός, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας του πατρίδος, ὅπου ποιμάνας τὸ ποιμνίον του ὁσίως καὶ δικαίως, μετέβη εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Σωζονται τοῦτου θαυματουργοῦ Πατρὸς Α. Λόγος Πανηγυρικός πρὸς Ὀριγένην. Β. Μετάφρασις εἰς εὐν Ἐκκλησιαστικήν. Γ. Ἑρμηνεία τῆς Πίστewς. Δ. Ἐπιστολὴ Κανονική. Ε. Περὶ φυγῆς πρὸς Τατιανόν, καὶ τινες ἄλλαι Ὀμιλίαι, ἐκδοθ. ἐν Μαγουντία 1604, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Γρηγόριος Μέγας (Greg. Magnus), ἦτοι Μέγας, ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἐχρημάτισεν ἀνὴρ ὁσος, καὶ πάσης ἀρετῆς καὶ παιδείας κάτοχος. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 604 ἔτος, ἀφήσας πλείστα Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικόν, καὶ τινας ἐπιστολάς εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Γρηγόριος, Ναζιανζηνός, μέγας Θεολόγος, καὶ Ποιητὴς εὐδόκιμος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀρειανζὸν, κωμὸπολιν τῆς δευτέρας Καππαδο-

κίας. Οὗτος ἀπ' οὗ ἔκαμ. τὰς πρώτας του σπουδὰς εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, καὶ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ὑπῆγεν ἔπειτα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔλαβε τὴν φιλίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ τὴν γνωριμίαν Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Ἀναχωρήσας δ' ἐκείθεν, ἐχειροτονήθη πρῶτον μὲν Ἐπίσκοπος Σασιμῶν, ἢ Ζασιμῶν, κωμὸπόλεως τινὸς τῆς Καππαδοκίας, ἔπειτα δὲ προεχειρίσθη εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, ὅπου διὰ τὰς κολλὰς καὶ ἀκαταπαύστους τῶν Ἀρειανῶν καταδρομάς, τῶν ὁποίων ὁ θεῖος οὗτος Πατὴρ ἦτον ἐχθρὸς θανάσιμος, ἤναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ τοῦ θρόνου, καὶ ν' ἀποδῆν ἐν ἡσυχίᾳ εἰς τὴν πατρίδα του, φθάσας εἰς γῆρας μακρόν. Ὁ Γρηγόριος συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Λόγους, Ἐπιστολάς, Ποιήματα, καὶ ἄλλα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1650, φυλ. εἰς τόμους δύο.

Γρηγόριος ὁ Νύσσης Ἐπίσκοπος, ἦτον ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Βασιλείου, καὶ θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ διαφόρως κατατρεχόμενος, ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον πάλιν ἀπολαύσας, καὶ ποιμάνας ὁσίως καὶ θεαρέτως τὰ ποιμνίον του, ἀνεπαύθη πρὸς Κύριον. Συνέγραψε καὶ οὗτος πολλὰ Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα,

ἐκδιδῶν ἐν Παρισίοις 1635, φύλ.
εἰς τόμους δύο.

Γρηγόριος Παλαμάς, ὁ ἐξ Ἀσίας
καταγόμενος, ἐχρημάτισε Μο-
ναχὸς τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ
θραύσας ἐχθρὰς τῶν Λατί-
νων, κατὰ τῶν ὁποίων πλεῖστα
καὶ ἐκάλεσε, καὶ συνέγραψε, καὶ
μάλιστα κατὰ τοῦ Μοναρχομά-
χου Βαρθολαίου τοῦ Καλαβροῦ.
Ἐκ τῶν Συγγαμμάτων τούτου
τοῦ ἐνδύμου ζηλωτοῦ τῶν ἡ-
μετέρων δογμάτων ἐξεδόθησαν ὀ-
λίγα τετὰ εἰς τὰς Βιβλιοθήκας
τῶν Πατέρων.

Γυάρος (Γουῦρα), νήσος μικρὰ τοῦ
Ἀγαίου πελάγους (Κάτοικ. Γυα-
ρεῖς).

Γύγης (Gyges), πομπὴ τοῦ Κροθαύ-
λου, Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Οὗτος
καταβὰς ποτὲ εἰς μικρὴν χάσμα
τῆς γῆς, εἶδεν ἐκεῖ ἕνα χάλκι-
νον ἵππον, εἰς τοῦ ὀπαιοῦ τῆν
κοιλίαν εφαινότο σημεῖον θραύδος
τηνός. Ἀνοίξας δὲ ὑπὸ περιερ-
γαίας ταύτην τῆν θραύδα, εὗρε
πτεῖμα ἀνδράπου ἰκανοῦ μεγέ-
θους, καὶ εἰς τὸν δάκτυλον αὐ-
τοῦ χροσθεῖν δακτυλλίδιον, τὸ ὀ-
ποῖον λαβὼν, ἀνεχώρησε, καὶ
ἔκτοτε ἤρχισε νὰ κραταυροῖ,
ἐπεὶδὴ φεραὶν αὐτό, ἐγένετο κα-
τὰ τὴν θέλησίν του πρῶτος, καὶ
ἀόρατος ἀπὸ τῶν περὶ αὐτόν,
ὅταν ἵατρειε τὴν κυλιὰν πρὸς
τὴν ἰσχυρίαν τῆς παλάμης του.
Εἰσχωρήσας λοιπὸν αἰκιδύνας καὶ
εἰς αὐτὰ τὰ βασίλεια διὰ τοῦ-
του τοῦ θραυματιοῦ δακτυ-
λίδιου, ἔλαβε τὴν φιλιάν τῆς

βασίλειος, καὶ μετ' ὀλίγου καὶ
αὐτὸ τὸ βασίλειον, φουέσας ἀο-
ράτως τὸν ἀλλοῖον Κροθαύλον,
καὶ ὅλους τοὺς ἀξιώματικούς
καὶ ὑπασιπότης του.

Γύγης (Gyges), ἡ Γύγης. Ἡ Ἐκα-
τόγχιρες.

Γύδιον, Ζ. Γύδιον.

Γυμνάσιον, Ζ. Γυμνάσιον.

Γυμνοπαῖδα, εορτὴ τῶν Σπαρτια-
τῶν, πανηγυριζομένη ἐτησίαν,
κατὰ τὴν ἐβδόμην τοῦ Ἐκατομ-
βαιῶνος μηνός, πρὸς ἐξάσκησιν
τῶν παίδων, οἱ ὅποιοι ἐχρῶσαν γυ-
μνοὶ περὶ τὸν γαῖον τῆς Ὀρδρίας
λεγομένης Ἀρτέμιδος, ἰάμποντες
καὶ ἄλλοις γυμνικοῦς ἀγῶνας.

Γυρτώσις, πόλις τῆς Θεσσαλίας, πα-
ρὰ τῶν Ἱππερῶν ποταμοῦ γαιμέ-
κῃ (Κάτοικ. Γυρτώσιος).

Δ Δ

Δαίδαλα, εορτὴ τῶν Ἑλλήνων,
πανηγυριζομένη ἐξ αἰτίας ποικί-
της. Ἡ ζῆλδτυπος Ἡρα νομίζου-
σα, ὅτι ἀδικεῖται ὑπὸ τοῦ ἀν-
δρός τῆς Διός, καὶ θέλουσα νὰ
τὸν ἐκδικηθῇ, τὸν εἶψε μίαν
ἡμέραν, καὶ φεύγοσα ἀπὸ τὸν
οὐρανὸν, ἦλθεν εἰς τὴν Θηβαίαν.
Κατέβη δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ, καὶ
διὰ συμβουλῆς τῆς Ἀφροδίτης,
λαβὼν εἰς τὴν ἀμαξίαν του ἕν ἄ-
γαλμα (δαίδαλον κατὰ τὴν ἀρ-
χαίαν σημασίαν), περιερχοσὸ ὀ-
λην τὴν πόλιν ἠπρόσταν, ὅτι εἶ-
σαι ἡ Πάλασις θυγάτηρ τοῦ

Ἄσκιον, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μέλ-
λει νὰ λάβῃ διὰ νόμιμον του γυ-
ναίκα. Ἡ δὲ Ἥρα ἀκούσασα του-
το· ἐδαιμονίσθη ἀπὸ τὸν θυμὸν
της, καὶ πεσοῦσα ἐπάνω εἰς τὸ
ἀγαλμα ἐκέينو, τὸ κατεσύντρι-
ψε, καὶ οὕτως ἐφιλώδη μετὰ
τοῦ Διός. Οἱ Πλαταιεῖς λοιπὸν
ἐώρταζον ἐτησίως ἑορτὴν εἰς ἀ-
μνήσασθαι ταύτης τῆς πράξεως.

Δαιδαλίται, δῆμος τῆς Ἀττικῆς,
ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτ-
οικ. Δαιδαλίδης).

Δαιδαλος (Daedalus), Ἀθηναῖος,
παῖς τοῦ Εὐπάλλου καὶ τῆς Δευ-
κίπης, Ἀγαματοποιὸς καὶ Τέ-
κτων ἄριστος. Οὗτος φονεύσας ὑπὸ
φθόνου τὸν μαθητὴν καὶ ἀνεψιὸν
αὐτοῦ Τάλων, καὶ κριθεὶς εἰς τὸν Ἄρ-
ρειον Πάγον, κατεδικάσθη εἰς θά-
νατον. Διαφυγὼν δὲ τὴν ποινὴν
ταύτην, κατέφυγεν εἰς τὴν Κρή-
την πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα
Μίνωα τὸν δεύτερον, ὅπου κτίσας
τὸν περίφημον ἐκεῖνον Λαβύριν-
θον, κατεσκεύασε καὶ μίαν βουὴν
ξυλίνην, εἰς τὴν ἁποίαν κλεισθεῖ-
σα ἔπειτα ἡ Πασίφάη, γυνὴ τοῦ
Μίνωος, συνερέθη μετὰ τὸν πεμ-
φθέντα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος θα-
λάσσιον ταῦρον, καὶ ἐγέννησε τὸν
Μινώταυρον. Τοῦτο τὸ ἀνδρω-
πέμορφον τέρας κλείσας ὁ Μί-
νωος εἰς τὸν Λαβύρινθον, τὸ ἐ-
τρέφε μετὰ κρέατα ἀνθρώπων, ἕως
ὅτου ἐλθὼν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ
Θησεύς τὸ ἐφόνευσε, διδάχθεις
τὴν τρόπον καὶ τοῦ φόνου, καὶ
τῆς ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου ἐξόδου
ὑπὸ τῆς Ἀριάδης, θυγατρὸς αὐ-

τοῦ τοῦ Μίνωος, ὡς ἔρηται ἐ-
κεῖ. Μαθὼν δὲ ὁ Μίνωος, ὅτι
ὄλα ταῦτα ἔγεναν διὰ τῆς τέ-
χνης τοῦ Δαιδαλοῦ, ἐσφάλισεν
εἰς τὸν αὐτὸν Λαβύρινθον καὶ
αὐτὸν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰκάρου.
Ἄλλ' ὁ Δαίδαλος κατασκευάσας
ἐκεῖ πτερὰ ξύλινα, καὶ κολλήσας
αὐτὰ ἐπάνω των μετὰ κηρίον, ἀπ-
έπη ἐκεῖθεν μετὰ τοῦ υἱοῦ του·
ἀλλ' ἐσώθη μόνος του εἰς τὴν Κύ-
μην τῆς Ἰταλίας, ἐπειδὴ ὁ Ἰκα-
ρος μὴ θελήσας ν' ἀκούσῃ τὰς
συμβουλὰς αὐτοῦ, ἀνέβη ὑψηλό-
τερα τοῦ πρέποντος, καὶ οὕτως
ἀνέλασε τὸ κηρίον τῶν πτερῶν
αὐτοῦ ἀπὸ τὴν πολλὴν θερμότητα
τοῦ ἡλίου, καὶ πεσὼν, ἐπίγειν εἰς τὸ
ἀπ' αὐτοῦ παρενομασθέν Ἰκάρειον
πέλαγος.

Δαιμογοργὼν (Daemogorgon),
Θεὰ αὐτογέννητος, ἡ ὁποία, ὡς
ἐπιταύεται, ἐσχημάτισε τὸν οὐρα-
νὸν, τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν,
καὶ εἶχε τὴν κατοικίαν της μέσα
εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς.

Δαίμων (Genius), γενικῶς εἰς
τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους ἐ-
σήμαινε θεῖον πρόσωπον, ἢ Θεὸν,
ἢ, κατὰ Πλάτωνα, ὃν μεταξὺ
δνητῆς καὶ ἀθανάτου φύσεως,
ταυτόσημον τοῦ Ἡμίθεος, ἢ Ἡ-
ρωος. Ἰδιαιτέρως δὲ οἱ Δαίμονες,
ἕως 3000 κατὰ Ἡρόδοτον, ἦσαν
πνεύματα νοσῶν, ἐφηρεύοντα εἰς
ἐλασ τῶν ἀνθρώπων τὰς πρά-
ξεις. Ἐπίστευον δὲ οἱ παλαιοί,
ὅτι ἕκαστος ἀνθρώπος εἶχε δύο
Δαίμονας, ἕνα ἀγαθόν, καὶ ἄλ-
λον πονηρὸν· καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς

τὸν ἰδίῃ εἰς τὰ ἀγαθὰ, ὁ δὲ πονηρός, εἰς τὰ κακὰ ἔργα. Πολύλακός δὲ τὸ Δαίμων ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντί τοῦ Τύχη.

Δαίμων, ἢ Δάμων, Ἀθηναῖος, ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἀττίδα, ἣτοι ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινὰ, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσώζοντα τεμάχια ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία 1812, 8. μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Δακία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιλαμβάνουσα τὴν Τρανσυλβανίαν, Μολδαυίαν, Βλαχίαν, Βεσσαραβίαν, καὶ μέρος τῆς Οὐγγαρίας (Κάτοικ. Δάκος).

Δακτυλιομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως δακτυλιδίου τινὸς γινόμενη μαντεία.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι. (Dactyli Idaei), Ζ. Κορύβαντες.

Δαλματία (Dalmatía), ἐπαρχία τῆς Βαρβαρικῆς Ἠλυρίδος, περιέχουσα μέρος τῆς νῦν Σκλαβονίας, ἢ Σλαβονίας (Κάτοικ. Δαλμάτης).

Δαμασκηνός. Ζ. Ἰωάννης Δαμασκηνός.

Δαμάσιος, ὁ ἐκ τῆς Συρίας, ἐσπούδασε κατ' ἀρχάς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὸν Ἀμμωνίον, καὶ ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν Μαρῖνον, Ζηροδότου καὶ Ἰσίδωρον, τῶν ὁποίων ἔγινε καὶ διάδοχος τῆς διδασκαλικῆς αὐτῶν Καθέδρας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τεμάχια τινὰ εἰς τὸν Σουΐδαν καὶ Φώτιον.

Δαμασκός (Σιάμ), ἡ παλαιὰ μητρόπολις τῆς Συρίας, ὀνομαστή

διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ της κτίρια (Κάτοικ. Δαμασκηνός).

Δάμασος (Damascus), Ἰσπανός τὸ γένος, καὶ τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπος, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 384 ἔτος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ, ἐκδοθ. ἐν Παριίοις 1672, 8. καὶ ἀλαχοῦ.

Δαμάστης (Damastes). Ζ. Προκρούστης.

Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, Ποιητῆς Κωμικῆς, ἐκ τῶν Κωμωδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς ἦν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγηδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Δαναή. (Danaë). Ζ. Ἀκρίσιος, Εὐρεπίδης.

Δαναός καὶ Ἀγυπτὸς (Danaus καὶ Aegyptus), ἦσαν ἀδελφοί, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Βήλου, Βασιλέως τῆς Ἀγύπτου, καὶ τῆς Ἀγχιονῆς, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν Ἀγυπτὸς ἐγέννησε πενήτηντα υἱούς, ὁ δὲ Δαναός, ἰσαριθμούς θυγατέρας, τὰς καλουμένας Δαναίδας. Ἐπαιθὴ δὲ οὗτοι οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον συγχροτῆ ἀναμεταξύ των, ἀνεχώρησεν ὁ Δαναός ἐκείθεν, καὶ ἔλθειν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατήκησεν εἰς τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ὄλους τοὺς ἐγγυφίους, Δαναούς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὕστερον ἐκλήθησαν μὲ γενικώτερον ὄνομα, ἀπὸ τοῦ Ποιητῆς μάλιστα τῶν Λατίνων, καὶ οἱ λοιποὶ Ἑλλητες, Δαναοὶ (Danaei). Μετὰ

3. παρέλακται δὲ καιροῦ φιλιωθέντες πάλιν ἀναμεταξύ των, ἀπεφίσησαν, διὰ βεβαίωσιν τῆς φιλίας των, νὰ συνάψωσι καὶ συνοικήσωσι μεταξύ των τέκνων αὐτῶν, τρυφίστην οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀιγύπτου νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκας τὰς θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ. Ἐγενεον ἢ συγκατάθεσις καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἄλλ' ὁ Δαναὸς εἶτε πάθος φυλάττων ἀκόμη, εἶτε τὸν χρησμόν φοβούμενος, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι δελεῖ ἐκδρομοῖδῃ ἀπὸ ἑνα γαμβρόν του, ἐμυβούλευσθαι τὰς θυγατέρας του, νὰ σφάξωσιν εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου των ὅλους τοὺς ἀνδρας. Ὅλοι ἐβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν προσταγὴν τοῦ πατρός των, πλὴν τῆς Ἰπερμηστράς, ἢ ὅποια ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της Λυγίας. Διὰ δὲ τὸ ἀνόμημα τοῦτο κατεδικάσθησαν αἱ Δαναίδες αἵται εἰς τὸν Τάρταρον νὰ ἀσπύρωσιν ὕδωρ εἰς τρυπημένον πεδᾶριον, καὶ ἢ τιμωρία των ἔπρεπε νὰ παύσῃ, ὅταν ἤθελε γεμίσει ἐκείνο τὸ πεδᾶριον, τὸ ὅποῖον ἦτον ἀδύνατον, καὶ ἐκ τοῦτου προῆλθεν ἢ «Εἰς τετρημένον πῖδον ἀντελεῖν ἢ Παροιμία, λεγομένη διὰ πράγματα, τὰ ὅποια σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωσι τέλος.

Δανούβιος (Danubius), Κοιν. Δούναβις, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης μέγιστος, ὅστις ἐκπηγάξεν ἀπὸ τὸ ὄρος Ἀβενόβαν εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ῥέων πρὸς Ἀνατολᾶς, χίεται δι' ἑπτὰ στομάτων

εἰς τὸν Ἐυξεινον Πόντον. Οὗτος ὁ ποταμὸς ἀπὸ τὴν Ἀξιούπολιν καὶ κάτω ὀνομάζεται Ἰστρος.

Δάρδανος, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὸν Ἑλλήσποντον πλησίον τῆς Ἀβύδου, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβον τὸ ὄνομα καὶ τὰ νῦν Δαρδανέλλια.

Δάρης, Φρύγιος, ἀκμαίσις πρὸ τοῦ Ὀμήρου. Συνέγραψεν Διατάδα Φρυγίαν, ἢτοι τὴν Ἱστορίαν τῆς ὑπὸ των Ἑλλήνων ἀλώσεως τῆς Τρωάδος, τῆς ὁποίας οἰκεῖται μία ὑποβολιμαία Λατινικὴ Μετάφρασις εἰς Ἑξαμέτρους στίχους ὑπὸ Κοουηλίου Νεκίωτος, ἢ ὅποια πιδανὴν δὲ ἐγράφη πολλοὺς χρόνους μετὰ τὸν Νέπωτα εἰς τὸ Λατινικόν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ὕφος, τὸ ὅποῖον εἶναι τοῦ παρακμάζοντος Λατινισμοῦ. Ἐξεδόθη δὲ αὕτη μετὰ τοῦ Δίκτυος ἐν Ἀμστελοδ. 1702, 4. μετὰ τῆς Παραφράσεως, καὶ πολλῶν Σημειώσεων.

Δασέα, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Δασεάτης).

Δαυλὶς (Δαύλεια), πόλις τῆς Φωκίδος, μετὰ τὴν Χαίρωνείας καὶ Δελφῶν κειμένη (Κάτοικ. Δαυλιεύς).

Δαυλία (Capitanata), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, μετὰ τὸν Φρέντου καὶ Ἀυφίδου των ποταμῶν κειμένη (Κάτοικ. Δαυλίος).

Δάφνη (Daphne), θυγατὴρ τοῦ Λάδωνος, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἀυτὴ φεύγουσα τοὺς ἔρωτας καὶ

τὴν βίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, παρεκάλεσε τὴν μητέρα τῆς Γῆς νὰ τὴν βοηθήσῃ· ἡ δὲ Γῆ σχιμαδεῖσα, τὴν κατέπει ζώντανήν, καὶ αὐτὴ αὐτῆς ἀνέδωκε τὸ ὁμώνυμόν της φυτόν, τὴν δάφνην. Ὁ δὲ Ἀπόλλων πρὸς παραμυθίαν τοῦ κόψας κλάδους, ἐστέφθη, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε νὰ στέφονται καὶ οἱ ἀθληταὶ εἰς τὰ Πύδια μὲ στέφανον δάφνης.

Δαφνηφορία, ἐορτὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατ' ἐξοχίην τῶν Βοιωτῶν, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὴν ὁποίαν λιτανεύοντες, εἰσέρχοντα εἰς τὸν ναόν του, βαστάζοντες εἰς τὰς χεῖρας τῶν κλάδους δάφνης, καὶ ψάλλοντες ὕμνους εἰς τιμὴν καὶ δόξαν αὐτοῦ.

Δεῖμος. Ζ. Ἄρης.

Δειναρχός, Κορινθίος, Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ συγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ Ὑπερίδου. Οὗτος συγγράφων Λόγους μὲ μισθόν, ἀπέκτησε κολὺν πλούτου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ κατηγορήθει ως φιλάργυρος, κατέφυγεν εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιστρέψας ὕστερον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ διδασκάλου του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν Δημητρίου τοῦ Μάγνητος, ὁ Δειναρχὸς συνέγραψεν ὑπὲρ τοὺς 160 Λόγους διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμως εἰς ἡμᾶς τρεῖς μόνον ἀπεσώθησαν Α'. Κατὰ Δημοσέ-

νους. Β'. Κατὰ Ἀριστογείτανος. Γ'. Κατὰ Φιλαλέους, ἐκδόθ. εἰς τὸν Γ'. καὶ Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ρεῖσιόου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων, καὶ εἰς τὸν Γ'. τόμον τῆς τοῦ Βακίερου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δεκά Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Δεινώ. Ζ. Γραῖαι.

Δεικνοσοφιστής. Ζ. Ἀθηναῖος Δεικνοσοφιστής.

Δειράδης, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Δειραδιώτης).

Δεικέλεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἰπποδοκοντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Δεκελεύς, καὶ Ἐπιφρ. Δεκελειάδην).

Δεκέμβριος (December), εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ὁ Δέκατος τακτικῶς ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου ἐνιαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Ζ. Ἰούλιος.

Δέλτα. Ζ. Ἄγυπτος.

Δελφίνιον, ναὸς τοῦ οὕτω καλουμένου Δελφινίου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἦτον καὶ κριτήριον περὶ Φόνου.

Δελφοὶ (Καστρί), πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Φωκίδα, ὀνομαστὴ διὰ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ὁποῖον ἐνομιζέτο τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐπισημότατον ἀπὸ ὅλα. Εὐρέθη δὲ τὸ μαντεῖον τοῦτο κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐκτίσθη ἔπειτα ὁ ναὸς ἦτον χάσμα γῆς ἐκεῖ κλησιαίασαι τὸ πρῶτον μερμαὶ αἶγες, καὶ ζαλισθεῖσαι ἀπὸ τὰς

ἐξερχομένης κακᾶς ἀναδυμιάσεως, ἤρχισαν νὰ κάμνωσι σχήματα ἀλλόκοτα, καὶ νὰ ἀναδίδωσι τρόπον τινὰ φωνᾶς ἀσυνειδίτους. Πλησιάζας δὲ ὑπὸ περιεργείας καὶ ὁ βοσκὸς αὐτῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ χάσμα, ἔπαθε καὶ αὐτὸς τὰ αὐτά, καὶ ἐκ τούτου διεδόθη φήμη, ὅτι τὸ χάσμα ἐκεῖνο διδεδει χρησμούς. Οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ τόπου περιτειχίσαντες τὸ χρησιμολόγον ἐκεῖνο μέρος, διώρισαν μίαν καρδένον νὰ ἐπαναλαμβάνη εἰς τοὺς ἐρωτῶντας τοὺς χρησμούς. Μετὰ δὲ ταῦτα κτίσαντες καὶ ναὸν περικαλλῆ, ἀφιέρωσαν καὶ αὐτὸν καὶ τὸ μαντεῖον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις ὠνομάσθη Πύδιος, διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος. Ἐκτοτε λοιπὸν ἐλέγετο, ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐνέπνευε τοὺς χρησμούς εἰς τὴν Ἱέρειαν τοῦ ναοῦ, Πυδίαν καὶ αὐτὴν καλουμένην, ἣ ὁποία τοὺς ἐξεφώνει, καθήμενη ἐπάνω εἰς μεγαλοκρηπὴ Τρίποδα, μὲ φωνῆν καὶ σχήματα ἀλλόκοτα, διότι ἔπασχε καὶ αὐτὴ μεγάλους σπασμούς ἀπὸ τὴν ἐκ τοῦ χάσματος ἐκεῖνου ἐξερχομένην κακοήθη ἀναδυμιάσων. Οἱ δὲ παριστάμενοι Ἱερεῖς, σημειώνοντες ἐκείνας τὰς ἀνάδρους φωνᾶς, τὰς διέδετον κατὰ τὴν χρείαν διὰ στίχων, καὶ οὕτως ἔδιδον ἐγγράφως τοὺς χρησμούς εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, πλην πάντοτε ἐπιδεχομένους διπλὴν ἐξήγησιν, διὰ νὰ μὴ φανῆ ἡ ἀπάτη των. Τὰ δὲ ἀφιερώματα καὶ οἱ

θησαυροὶ τούτου τοῦ μαντεῖου ἦσαν λαμπρότατα καὶ πολλότατα, καὶ ἔδωκαν πολλάκις αἰτίαν ἱεροσύλιας καὶ μεγάλων πολέμων.

Δέξιππος, Φιλόσοφος Περικατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου χρηματίσας. Συνέγραψεν Ἐρωτήματα εἰς τὰς Κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους, τῶν ὁποίων ἡ Λατινικὴ μόνον Μετάφρασις ἐξεδόθη ἐν Βενετία, 1546, καὶ ἀλλαχοῦ.

Δέρας, ἡ κώδιον χρυσοῦν, ἦτον τὸ δέρμα τοῦ χρυσομάλλου Κριοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφιερώσει ὁ Αἰήτης, Βασιλεὺς τῆς Κολχίδος εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἄρεως, καταστήσας καὶ φύλακας αὐτοῦ ἕνα φοβερώτατον δράκοντα, καὶ δύο χαλκόποδας καὶ πῦρ πρέοντας ταύρους. Τοῦτο τὸ δέρας ἦτον προωρισμένον νὰ φερθῆ ἔκθιν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ἔκπεπε, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Εἰμαρμένης, ὅστις ἔμαλλε νὰ τὸ λάβῃ, νὰ γυωρήσῃ πρῶτον τὴν πεδιάδα τοῦ Ἄρεως μὲ τοὺς ἀγρίους ἐμείνους ταύρους, καὶ, φονεύσας καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα, νὰ σπεῖρῃ ἐκεῖ τοὺς ὄσοντας του, καὶ νὰ φωνύσῃ ἔπειτα καὶ ὅλους τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀναδοθησομένους ἐνόπλους ἀνδρας· τὰ ὁποῖα ὅλα εὐκόλως κατώρδωσεν ὁ δὲ αὐτὰ τὸ δέρας πεμφθεὶς Ἰάσων διὰ τῆς βοηθείας τῆς Μηδείας, θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ζ. Ἀδάμας, Πελίας, Ἰάσων, Μηδεία.

Δέρβη, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν

Φρυγίαν, πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἰοκίου κειμένη (Κάτοικ Δερβήτης).

Ἰέρκυνος (Dercynus). Ζ. Ἄλβιων.

Δευκαλίων (Deucalion), υἱὸς τοῦ Προμηθεύς ἐκ τῆς Πανδώρας, καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου δέλων ὁ Ζεὺς νὰ τιμωρήσῃ μὲ κατακλυσμόν τὰ ἀνομήματα τῶν ἀνθρώπων, ἔβρεξεν ἐξ οὐρανοῦ φαρδαίως, καὶ ἐπνίξε τὸ περισσότερο μέρος τῆς Ἑλλάδος ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Πρὶν δὲ συμβῆ ὁ κατακλυσμός, ὁ Δευκαλίων διὰ συμβουλῆς τοῦ πατρός του Προμηθεύς κατασκευάσας μίαν κιβωτόν, καὶ ἐμβάς μέσα εἰς αὐτήν, ἐσώθη μετὰ τῆς γυναικὸς του Πύρρας εἰς τὸν Δικωρέα, λιμένα τοῦ Παρνασσῶ. Μετὰ δὲ τὴν παύσιν τῆς βροχῆς ἐξελθόντες ἀπὸ τὴν κιβωτόν, ἔδυσαν εἰς τὸν Δία. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐδὼν τὴν εὐσέβειαν αὐτῶν, τοὺς εἶπε νὰ ζητήσωσιν Ὅ,τι καὶ ἂν θάλοιν· αὐτοὶ δὲ ἐζήτησαν νὰ γείνωσι πάλιν ἄνθρωποι. Συγκατανεύσας εἰς τὸ ζήτημά των ὁ πατὴρ των ἀνδρῶν καὶ τῶν Θεῶν, τοὺς ἐπρόσταξε νὰ ρίπτωσιν ὀπισθεν των τὰ ὀστέα τῆς μεγάλης μητρός· τὸ ὅποιον ἐνοήσαντες αὐτοὶ, ἐλάμβανον ἀπὸ τὴν γῆν λίθους (λάας, ὄσταν ὁ λαός) καὶ τοὺς ἐρίπτον ὀπίσω των· καὶ ὁσους μὲν ἐρίπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγίνοντα ἄνδρες, ὅσους δὲ ἡ Πύρ-

ρα, γυναῖκες. Οὗτος ὁ κατακλυσμός, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ Ἠλύγου εἶναι οἱ πλεόν ὀνομαστοὶ εἰς τοὺς μυθικούς χρόνους.

Δηϊάνειρα (Dejanira), θυγάτηρ τοῦ Οἰνείως, Βασιλέως τῆς Καλυδῶνος ἐκ τῆς Ἀλδαίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλείους. Ἄυτη μαθούσα, ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἠγάπησεν τὴν Ἰόλην, θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου, Βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐλύσῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγάπην της, ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν δολίαν συμβουλὴν τοῦ Νέσου Κενταύρου, καὶ οὕτως ἐπροξένησε τὸν ἐλευθὸν αὐτοῦ θάνατον. Ζ. Νέσος, Ἡρακλῆς.

Δηϊδάμεια (Deidamia). Ζ. Ἀχιλλεύς.

Δηϊπύλη (Deipyle). Ζ. Ἄδραστος.

Δηϊφωβος (Deiphobus). Ζ. Ἐκάβη.

Δηϊωνεύς (Dejoneus). Ζ. Κέφαλος.

Δήλια (Delia), ἐορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, τὴν ὁποίαν κατέστησεν ὁ Θεσεύς, ἐπιστόρφων ἀπὸ τὴν Κρήτην, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπεκράτησε δ' ἔπειτα νὰ πέμπωσιν οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἔτος, ἢ κατὰ πενταετίαν, θυσίαν μεγαλοπρεπὴ μὲ ἐκείνην τὴν ναῦν (ἣτις καὶ Θεωρίς, ἢ Δηλιάς ἐλέγτο), μὲ τὴν ἀποίαν εἶχαν ἐπιστρέψει αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Κρήτην, ἀνανεόντες τὴν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν. Ἐφερον δὲ ταύτην τὴν θυσίαν οἱ πλεόν ἐξάριετοι νέοι

τῶν Ἀθηναίων Δηλιασταὶ καλούμενοι, οἱ ὅποιοι ἐκβαίνοντες εἰς τὴν νῆσον, ἐχόρευον περὶ τὸν ναόν, ψάλλοντες ὕμνους εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Θυσίας. Ἐπιστρέφοντας δὲ ἀπὸ τὴν Δῆλον, τοὺς ἐπροϋπάτει ὅλος ὁ λαός, καὶ τοὺς ἐδέχετο μὲ μεγάλην φιλοφροσύνην. Ἐν ᾧ δὲ ἐλείπεν αὐτῶν ἡ Θεωρὶς ναῦς, δὴν ἦτον συγχωρημένον νὰ φονευθῆ κανένας καταδικος, ἀλλ' ἐφυλάττετο φυλακωμένος ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ, καθὼς συνέβη εἰς τὴν καταδικην τοῦ Σωκράτους, καὶ ἄλλων.

Δήλιον (Δῆλι), πολιχὴν τῆς Βοιωτίας, πλησίον τῆς Ταυάρας (Κάτοικ. Δηλιεύς).

Δῆλος (Σδῆλε), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ὀνομαστή ποτὲ διὰ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ κοινὸν Ταμείον τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων (Κάτοικ. Δήλιος).

Δημάδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς ἀσημάντου τινὸς Δημάδου, ῥήτωρ κοινὸς, φιλάργυρος, καὶ κόλαξ τοῦ Φαίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν πολλὰ χρήματα, ἐξήτει νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του. Σωίζεται καὶ αὐτοῦ εἰς μόνον λόγος, ἐκδοθ. εἰς τὸν Γ. καὶ Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων· καὶ προσέτι εἰς τὸν Ε'. τόμον τῆς ἀρίστης τοῦ Βεγκέρου ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Δημήτηρ, καὶ Δημήτρα (Ceres), Δημήτριος, Φαληρεὺς, οὕτως ἐκ-

συγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥίας. Ἄυτη περιερχομένη ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διὰ νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα της Περσεφόνην (Ζ. Περσεφόνη), ἐδίδαξε τοὺς ἀνδρείπους τὴν Γεωργικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνομίζετο ἐφόρος τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ τοῦ θέρου. Παραστένεται δὲ γονὴ μὲ μεγάλους μαστοὺς, ἰσοτεμμένη μὲ ἄνθη καὶ στάχνας, καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν μίαν της χεῖρα λαμπάδα, ἢ δρέπανον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην στάχνας, ἢ κάλασον γεμάτον ἀπὸ σπόρον. Ἐνίοτε δὲ παραστένεται καὶ καθήμενη ἐπάνω εἰς βούν, ἢ εἰς ἄμαξαν, συρομένην ἀπὸ δρακόντας.

Δημητριάς (Γορίτσα), πόλις ποτὲ περίφημος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Κάτοικ. Δημητριάς).

Δημήτριος Πεπάγομνος, Ἰατρός Μιχαὴλ τοῦ Η'. διὰ προσταγῆς τοῦ ὁποίου συνέγραψε Ἀ'. Περὶ Ποδάγρας κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Γαληνοῦ καὶ ἐξ ἰδίας πείρας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρίσιος, 1558, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ἰερακοσόφιον, ἢ Περὶ τῆς τῶν Ἰεράκων ἀνατροφῆς τε καὶ ἐπιμελείας. Γ'. Κυνωσόφιον, ἢ Περὶ ἀνατροφῆς τῶν Κυνῶν. Δ'. Ὀρνεοσόφιον, ἢ Περὶ ἀνατροφῆς τῶν Ὀρνίθων, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ῥυγαλιτοῦ Συλλογὴν ἐν Παρισίοις, 1612, 4, εἰς τόμους τρεῖς.

ονομασθεῖς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὸ Φάληρον, πόλιν καὶ λιμένα τῆς Ἀττικῆς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, καὶ διὰ τὴν ἀξιοτήτά του, διοικητὴς τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ὑψώσαν 360 ἀνδριάντας χαλκοῦς. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου, τοῦ φίλου καὶ ὑπερασπιστοῦ αὐτοῦ, τὸν εἰδίωξαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὴν πόλιν, συντρίψαντες καὶ δούλους τοὺς ἀνδριάντας του, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἀρετὴν, διὰ τὴν ὁποίαν τοὺς ἤγειραν, καθὼς εἶπε μόνος του, ὅταν ἤκουσε τοῦτο. Διωχθεὶς λοιπὸν ὁ Δημήτριος ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν, κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀιγυπτον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, καὶ ἐστάθη ἡ αἰτία τοῦ νὰ συγκροτηθῇ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἡ περιφημὸς ἐκείνη Βιβλιοθήκη, καὶ προσέτι νὰ μεταφρασθῶσι καὶ τὰ βιβλία τῆς θείας Γραφῆς ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, καθὼς ἡ περὶ ταύτης ἱστορία διαλαμβάνει. Μισούμενος δὲ ἀπὸ Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ἐξωρίσθη μετὰ τὸν θάνατον Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξορίαν, δεχθεὶς τὴν χεῖρα ὑπὸ τινος ἀσπίδος. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ βιβλίον, Περὶ Ἑρμηναίας, ἐπιγραφόμενον, τὸ σποῖον ὡς νόσον ὑπὸ τῶν Κριτικῶν νομίζεται, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ῥητόρων τοῦ Ἄλδου, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν

Ἄλτεμβ. 1779, 8, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Δημήτριος Χαλκονδύλης, ἢ Χαλκονδύλης, Ἀθηναῖος, Γραμματικὸς, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀλίγον πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐδίδασκε μετὰ ζήλου τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ παιδεῖαν εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἀπέθανεν ἐν Μεδιολάνοις εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἐπτὰ, θαυμαζόμενος καὶ ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν παιδεῖαν καὶ τὴν καθαρῶτητα τῶν ἡθῶν του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον Ἑρωτήματα Γραμματικά, ἢ Συνοπτικὴ Γραμματικὴ, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1546, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Δημήτριος Χρυσολωρᾶς, ἀνεψιὸς τοῦ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ, Γουδέλης ἐπονομαζόμενος, καὶ Μυστικὸς Σύμβουλος τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἐμμανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου χρηματίας. Οὗτος εἶναι ὁ Δημήτριος, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ὁ θεῖος του Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Συνέγραφε δὲ καὶ οὗτος Α'. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Β'. Ἐπιστολὰς πρὸς τὸν εἰρημένον Ἀυτοκράτορα. Γ'. Ψύλλας Ἑγκώμιον, σωζόμενα εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Δημόκριτος, Ἀβδηρίτης, Φιλόσοφος ἀγχινοῦς, καὶ ἀκάματος τῆς φύσεως ἐξιχνευτὴς. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του κληρονομίᾳς μεγάλῃν ποσότητά χρημάτων, περιήλθε πολλὰς χώρας

καὶ πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἤν-
θουν ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ ἐπι-
στῆμαι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπι-
στρέφας εἰς τὴν πατρίδα του,
καὶ κλεισθεὶς εἰς τὸ οἰκίδιον τοῦ
κῆπου του, ἐξηρεῖνα ἡσύχως τὰ
τῆς φύσεως, μηδεμίαν κοινωνίαν
ἔχων μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων,
τὸ ὅποιον ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τοὺς
συμπολίτας του νὰ τὸν νομίσωσι
παράφρονα. Πολλὰ δὲ διηγούνται
καὶ περὶ τοῦ παντοτειμοῦ αὐτοῦ
γέλωτος (διὰ τὸ ὅποιον καὶ Γε-
λασῖνος ἐπωνομάσθη), καὶ τοῦ
ἐρχομοῦ τοῦ Ἱπποκράτους, διὰ
νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Σώζονται ὑπὸ
τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου
ἀνδρὸς δύο μόνον Ἐπιστολαί, ἐκ-
δοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουβίνῳ, 1601,
8, καίτινα λείψανα ἐκ τῶν λοι-
πῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων, ἐκ-
δοθ. εἰς τὸν Α'. τόμον τῆς τῶν
Ἡθικῶν Συλλογῆς τοῦ Ὁρελλίου.

Δῆμος. Ζ. Φυλῆ.

Δημοσθένης, υἱὸς Δημοσθένους,
Ἀττικὸς, τὸν δῆμον Παιανιεὺς,
Ῥήτωρ περιφθμος, ἀκμάσας κα-
τὰ τοὺς χρόνους Φιλίππου καὶ
Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων, κα-
τὰ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἠ-
γωνίσθη. Οὗτος ἀγαπήσας πο-
λύ τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος δόξαν,
ἤρχισε νὰ σπουδάξῃ ἐπιμελῶς
τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὸν Ἰσαῖον,
καὶ ἄλλους· ἀλλὰ δὲν εὐδοκί-
μησε κατ' ἀρχάς ὅσον ἠλπίζεν,
ἐμποδιζόμενος ἀπὸ πολλὰ ελατ-
τώματα τοῦ σώματός του. Ἐ-
πειτα ὁμως ὑπερνικήσας ὅλας τὰς
δυσκολίας διὰ τῆς μεγάλης του

καὶ ἐπιμόνου ἀσκήσεως καὶ με-
λέτης, ἀπεκατέστη ὁ λέων τοῦ
Ἀμβωνος, διὰ τὸ ὅποιον ἐλέγε-
το, ὅτι ὁ Φίλιππος ἐφοβεῖτο πε-
ρισσότερον αὐτὸν παρ' ὅλα τὰ στρα-
τεύματα τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ
τέλος ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ
αὐτὸς εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ
χρυσοῦ, καὶ νὰ φανῇ εἰς κά-
ποιον τρόπον ὑποκτος εἰς τὴν πα-
τρίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ κατ-
εδικάσθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἔ-
πειτα εἰς ἐξορίαν. Μετὰ δὲ τὸν
θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου οἱ Ἀ-
θηναῖοι τὸν ἔφερον πάλιν ὀπίσω
εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλλ' αὐτὸς φο-
βούμενος μὴ πέσῃ εἰς τὰς χεῖ-
ρας τοῦ Ἀντιπάτρου, προλαβὼν
κατέφυγεν εἰς τὸν ἐν Καλαυρίᾳ
ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου καὶ
ἐφαρμακώθη μόνος του, διὰ νὰ
μὴ παραδοθῇ ζωντανὸς εἰς τὰς
χεῖρας τοῦ Ἀρχίου. Σώζονται
τούτου τοῦ θερμουργοτάτου τῶν
Ῥητόρων Α'. Λόγοι 61 καὶ 65
Πρόλογοι δευτέρων ὑποθέσεων,
ἐκδοθ. εἰς τὸν Α'. καὶ Β'. τό-
μον τῆς τοῦ Ρεῖσκιῦ Συλλογῆς
τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων, καὶ εἰς τὸν
Δ'. Ε'. 5'. καὶ Ζ'. τόμον τῆς
τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως
τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων. Β'.
Ἐπιστολαί ἕξ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ
τοῦ Ἄλδου Συλλογῆν τῶν Ἑλλ.
Ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

**Δημοφῶν (Demophon). Ζ. Ἀ-
κάμας.**

Δία. Ζ. Νάξος.

Διάδοχος, Ἐπίσκοπος τῆς Φωτιῆς
εἰς τὴν Ἰλλυρίδα, τοῦ ὁμοίου σώ-

ζονται ἑκατὸν Κεφάλαια Περί Πνευματικῶν τελειότητων, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ μετὰ τῶν Γνωμῶν τοῦ ἁγίου Νείλου ἐν Φλωρεντία 1578, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Διαμαστίγωσις, ἑορτὴ δημοτελῆς τῶν Σπαρτιωτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες περὶ τὸν ναὸν τῆς Ὀρδρίας Ἀρτέμιδος, διὰ νὰ συνειδίσωσι τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πόνους, καὶ τὴν λοιπὴν κακοπάθειαν εἰς καιρὸν πολέμου.

Διάσια (Juvenalia), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη δημοσίως ἔξω τῆς πόλεως, κατὰ τὴν ἐνάτην τοῦ Ἀνδραστηριῶνος Μηνός, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, μετὰ μεγάλης κομπῆς καὶ παρατάξεως, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς ἐχάριζον εἰς τὰ τέκνα των καὶ διάφορα φιλοδωρήματα.

Δίαυλος, εἶδος ἀγωνίσματος, ἀνῆκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅταν οἱ ἀθληταὶ ἔτρεχον δις τὰ στάδιον.

Διδύμη, νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πλησίον τῆς Σικελίας κειμένη (Κάτοικ. Διδυμαῖος).

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεὺς, Φιλόσοφος Χριστιανός. Διηγοῦνται περὶ τούτου, ὅτι εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔχασε διόλου τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του· διὰ δὲ τῆς φυσικῆς του ἀγχονίας ἐπέδωκεν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς μαθήσεως, καὶ μάλιστα εἰς τὴν θείαν Γραφὴν, ὅστε καὶ Κατηχητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χριστιανικῆς Σχολῆς ἐχηματίσεν,

ἔπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα πέντε. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον ὁ κατὰ Μανιχαίων Λόγος, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων ὑπὸ τοῦ Κομβεφισίου.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ διὰ τὴν ἐπίμονον καὶ ἀδιάκοπον σπουδὴν τοῦ Χαλκέντερος ἐπονομασθεῖς. Συνέγραψεν, ὡς λέγουσι, τέσσαρας χιλιάδας βιβλία, τὰ ὅποια ὅλα ἐχάσθησαν, καὶ σώζονται μόνον εἰς ὄνομά του τὰ σύντομα Σχόλια εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ὄντα ἄλλου τινὸς νεώτερου Διδύμου, ἐκδοθ. κατ' ἰδίαν ἐν Ποσειῳ, 1539, 8. καὶ πολλάκις μετὰ τοῦ Ὀμήρου. Ζ. Ὀμηρος.

Διδῶ (Dido). Ζ. Ἀενείας.

Δικαίαρχος, ὁ ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελίας, Φιλόσοφος, Ποιητὴς, καὶ Γεωγράφος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητῆς ἐχηματίσεν. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται μόνον λείψανα τινά, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Περί Βίου, ἤτοι καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλασσάνων Γεωγράφων τοῦ Οὐδωνίου, μετὰ προσθήκης τινὸς Ἀποσπασματίου Περί τοῦ Πηλίου Ὄρους.

Δίκη (Dice). Ζ. Ἀστραία. — Ὄραι.

Δίκτη (Λαστί), ὄρος τῆς Κρήτης, εἰς τὸ μέσον αὐτῆς κείμενον (Κάτοικ. Δικταῖος).

Δίκτης (Dictes). Ζ. Παρσύς.

Δίκτυς, ὁ ἐκ Κυμωσοῦ τῆς Κρήτης, ὑπῆγε μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, μετὰ τῆς ὁποίας τὴν πτώσιν συνέγραψεν Ἑρμηρίδα πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως, εἰς διάλεκτον Ἑλληνικὴν καὶ μὲ Φοινικαία γράμματα, ἣ ὅποια καὶ συνετάφη μετ' αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Νέρωνος Πράξις τις, ἡ Εὐπραξίδης ἀνευρών αὐτὴν, τὴν ἐπέσφραξε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔλαβε τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὸ σέβας τῆς ἀρχαιότητος, μ' ὄλον ὅτι ὁ Συγγραφεὺς αὐτῆς, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Κριτικῶν, ἑστάθη αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὴν σήμερον σώζεται μόνον ἡ Λατινικὴ αὐτῆς Μετάφρασις, ἣ τις ἔγεινεν ὑπὸ τῆς Λουκίου Σεπτίμιου, καὶ συνεξεδόθη μετὰ τοῦ Δάρητος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Διογενειανός, ὁ ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, Γραμματικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζεται τεύχος Ἑλληνικῶν Παροιμιῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παροιμιογράφων τοῦ Σχόττου.

Διογένης, ὁ ἐκ Λαέρτης πόλεως τῆς Καλικίας, Λαέρτιος ἐπωνυμασθεῖς, ἠμαξε, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, ἐπὶ Σεβήρου καὶ Καρακάλλα τῶν Αυτοκρατόρων, κ' ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων εἰδήμων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Φιλόσοφος Ἱστορία περὶ βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν

ἐν Φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων εἰς βιβλία δέκα, τῆς ὁποίας ἡ ἀριστὴ ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Μ. Μειβορίου ἐν Ἀμοταλῶδ. 1692, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σημειώσεων καὶ 24 εἰκόνων διαφόρων Φιλοσόφων.

Διογένης Ὀνόμακος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Τραγικὸς, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωιδιῶν καὶ Κωμωιδιῶν.

Διογένης Σινωπεύς, υἱὸς Ἰκεσίου τοῦ Τραπεζίτου, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντισθένους, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κυνικῆς αἵρέσεως, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητῆς ἐχρημάτισεν ἱκανὸν χρόνον, ὑπομείνας πᾶσαν σκληραγωγίαν καὶ ταλαιπωρίαν. Τὰ λοιπὰ περιστατικά τῆς ζωῆς καὶ διαγωγῆς αὐτοῦ εὐρίσκονται πλατύτερον εἰς Διογένην τὸν Λαέρτιον. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 29 Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου.

Διόδωρος Σικελιώτης, Ἱστορικὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Τὸ πολύτιμον Συγγραμμά του μαρτυρεῖ τὴν πολυμαθεῖαν αὐτοῦ, ὅστις διὰ τὸ φέρη εἰς τὴν ἐνδεχομένην ἐπέτειαν, ἔκαμε πολλὰς ὁδοπορίας, εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ κατηνάλωσεν εἰς τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ τριάκοντα χρό-

γους, καθὼς μόνος του εἰς τὸ Προοίμιόν του ἀναφέρει. Αὐτὸ τὸ Σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον καὶ Βιβλιοθήκη Ἱστορικὴ ἐκγράφεται, διαιρεῖται εἰς βιβλία τεσσαράκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὰ πρῶτα πέντε ἀπεσώθησαν ἀκέραια, καὶ ἄλλα δέκα, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἑνδεκάτου ἕως τοῦ εἰκοστοῦ, καὶ τινὰ λείψανα ἀπὸ τοῦ ἑκτου ἕως τοῦ δεκάτου, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Πέτρου Βασσαλεργίου Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀμστελοδ. 1746, φύλ. εἰς τόμους δύο, μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Διοκλῆς, Καρύστιος, Ἴατρος περιφημὸς, καὶ μμητής τοῦ Ἱπποκράτους, διὰ τὸ ὅποιον καὶ δεύτερος Ἱπποκράτης ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκαλεῖτο. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Σύγγραμμάτων λείψανα μόνον τινὰ σώζονται, καὶ προσέτι μία Ἐπιστολὴ Προφυλακτικὴ, ἦτοι περὶ διατηρήσεως τῆς υγιείας πρὸς Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ἐκδοθ. εἰς τὸν ΙΒ' τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.

Διόμεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀιγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Διομειεύς).

Διομήδης Γραμματικὸς (Diomedes Grammaticus), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος. Συνέγραψε Περί τέχνης Γραμματικῆς, καὶ τῶν μερῶν τοῦ Λόγου· καὶ προσέτι Περί διαφορῶν γένους τῶν Ῥητόρων βιβλία τρία, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν ΙΒ' ἐνδόξων

Γραμματικῶν Λατίνων, ἐν Παρισίοις, 1516, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Διομήδης, τύραννος τῆς Θράκης, ὁ ὁποῖος πιάσων τοὺς ἐκείθεν διαβαίνοντας ξένους, τοὺς ἐφόνευσεν ἀπανδρώπως καὶ εἶδεν τὰς σάρκας των εἰς τροφὴν τῶν τεσσάρων φοβερῶν ἵππων του. Ἀλλὰ φονεύσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυπύδου, ἔφερε ζωντανούς τοὺς ἵππους του εἰς τὰς Μυκῆνας.

Διομήδης, υἱὸς τοῦ Τυδέως ἐκ τῆς Εὐρυπύλης, καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἀιτωλῶν· Οὗτος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θηβαίων ἐκστρατεῖαν τῶν Ἐπιγόνων ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, εἶδε σημανεῖα ἀκαταμαχίτου δυνάμεως, φονεύσας πολλοὺς ἐπισήμους Τρῶας, καὶ μονομαχήσας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἑκτορα. Ἐπομένως ἐπλήγωσε τὸν Ἀνείαν, καὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην, ὑπερασπιζομένην αὐτόν. Ἐφόνευσεν δὲ καὶ τὸν Ῥῆσον, Βασιλέα τῶν Θρακῶν, καὶ ἐκλεψε μετὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς τὸ περίφημον Παλλᾶδιον. Τέλος μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας ἐμβῆκεν εἰς τὸν Δούρειον Ἴππον, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἐπιστρέφων διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὑπέπεσε καὶ αὐτὸς εἰς μεγάλην τρικυμίαν, ὅπου ἔχασε καὶ τὸ Παλλᾶδιον, ναυαγήσας εἰς τὸ Φάληρον, λιμένα τῆς Ἀττικῆς. Σώσεις δ' ἔπειτα εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εὐρῶν τὴν οἰκίαν του

εἰς μεγάλην ἀνωμαλίαν, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου βυηθήσας τὸν Βασιλέα Δαῦνον εἰς τὸν κατὰ τῶν Μεσσηνίων πόλεμον, ἔλαβε δι' ἀνταμοιβῆν τὴν θυγατέρα του Ἐυπίπην εἰς γυναῖκα, καὶ ὅλας τὰς νήσους τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου.

Δίον, πόλις τῆς Μακεδονίας, εἰς τὰ Θετταλικὰ σύνορα καιμένη (Κάτοικ. Διεύς, καὶ Διηνός).

Διονύσια (Bacchanalia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, τοῦ καὶ Βάκχου λεγομένου, καὶ εἰς ἄλλας μὲν πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἦσαν δὲ πολλὰ καὶ διάφορα τὰ Διονύσια· τὰ δὲ μεγάλα, τὰ ὁποῖα καὶ Ἀττικὰ ὀνομάζοντο, καὶ Διονύσια κατ' Ἄστν, καὶ ἀπλῶς Διονύσια, ἐορτάζοντο κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἐλαφβολιῶνος Μηνός μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως. Εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν ὅλη ἡ πόλις ἦτον βεβυδισμένη εἰς τὴν μέδην. Οἱ διασῶνται τούτου τοῦ Θεοῦ, ἐνδεδυμένοι ὡς Σάτυροι, περιήρχοντο ἐστεμμένοι μὲ κλήματα καὶ κισσόν, καὶ βαστάζοντες εἰς τὰς χεῖρας τῶν δῦρσους. Καὶ ἄλλος μὲν ἐξ αὐτῶν ἐγένετο Πᾶν, ἄλλος δὲ Σιληνός, ὅστις καθήμενος ἐπάνω εἰς ὄνον, συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν βεβακχευμένων, οἱ ὅποιοι ἐκινούντο μὲ γελωιδέστατα σχήματα, κράζοντες καὶ λέγοντες μεγαλοφώνως: Εὐοὶ Σα-

βοῖ! Εὐοὶ Βάκχε! Ἰὼ Ἰακχε! Τούτων δὲ τὰς ἀλλοκοτούς φωνὰς καὶ σχήματα τὰ διεδέχοντο αἱ Ἱέρειαι τούτου τοῦ Θεοῦ, ἦγον αἱ Βάκχαι καὶ αἱ Μανιάδες, αἱ ὁποῖαι οὔσαι καὶ αὐταὶ ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα τίγρσων, ἔχουσαι τὴν κωμὴν τῶν ἐξηπλωμένην, καὶ βαστάζουσαι εἰς τὰς χεῖρας τῶν λαμπάδας ἀναμμένας, ἢ δῦρσους, ἔτρεχον ὡς τῶ ὄντι μαινόμεναι εἰς τὰ βουνὰ, κράζουσαι καὶ ἐπικαλούμεναι καὶ αὐταὶ μετ' ἀλλάλαγμοῦ τὴν ὄνομα τοῦ Βάκχου. Εἰς τὸ μέσον δὲ τούτων τῶν ἀτάκτων ἐπορεύοντο εὐτάκτως οἱ διάφοροι χοροὶ νέων, ἀπεσταλμένων ἀφ' ἐκάστης φυλῆς, καὶ πολλαὶ νεάνιδες, φέρουσαι τὰς ἱεράς κοφίνους. Ὅλα δὲ ταῦτα ἐγίνοντο τὴν νύκτα· τὴν δὲ ἡμέραν ἐτελοῦντο διάφοροι ἀγῶνες, καὶ ἦτον ὅλη ἡ πόλις εἰς μεγάλην κίνησιν καὶ εὐθυμίαν· οὐτ' ἦτον συγχωρημένον νὰ λυπήσῃ τις τὸν παραμικρὸν πολίτην, εἰς ὅσον χρόνον διήρκει ἡ χαρμόσυτος αὐτῆ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις.

Διονύσιος Ἀττικιστής. Ζ. Ἄλιος Διονύσιος Ἀττικιστής.

Διονύσιος, Ἀλικαρνασσεύς, ὁ συμπολίτης τοῦ Ἡροδότου, ἐχρημάτισεν Ἱστορικός πολυμαθής, καὶ Κριτικός ἀριστος. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην, διέτριφεν ἐκεῖ ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι χρόνους, συναναστρεφόμενος πάντοτε μὲ τοὺς πλέον ἀξιολόγους ἀνδρας τοῦ καίρου του, καὶ συναδρούζων τὰς

πρὸς τὴν μέλλουσαν Ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων ἀναγκαίαι γνώσεις, ὅπου μαθῶν καὶ τὴν Λατινικὴν διαλεκτὸν, ὠφελήθη μεγάλως ἀπὸ τὰ Λατινικὰ Συγγράμματα. Συνέγραψε λοιπὸν Ἀ. Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας βιβλία εἰκοσί, εἰς τὰ ὅποια περιγράφει διεξοδικῶς τὸ γένος, τὴν ἀρχὴν, τὴν διοίκησιν, καὶ τὴν θρησκείαν τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τοῦ Λεβυκοῦ πολέμου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμῶς ἑνδεκά σῶζονται ἀκέραια, καὶ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐκ τῶν λοιπῶν. Β. Περὶ συνδέσεως ὀνομάτων βιβλίον ἓν. Γ. Ρητορικῆς τέχνης βιβλίον ἓν. Δ. Περὶ τῶν Ἀττικῶν Ρητόρων Ὑπομνηματισμοὺς πρὸς Ἀμμαίων. Ε. Τῶν παλαιῶν χαρακτῆρας, ἢ κρίαν τῶν ἀρχαίων. Σ. Περὶ τοῦ Θεουκιδίδου χαρακτῆρος, καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ Συγγραφέως ἰδιωμάτων, καὶ τρεῖς Ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Ρεϊσίου, ἐν Λειψίᾳ 1774 - 1777, 8, εἰς τόμους ἕξ, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Διονύσιος, Ἀντιοχεύς, Σοφιστῆς Χριστιανός, τοῦ ὁποίου σῶζονται 46 Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Διονύσιος, ὁ Ἀρειοπαγίτης ἐπονομαζόμενος, διότι ἐχρημάτισεν εἰς ἐκ τῶν Κριτῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις σεβασμιωτάτου κριτηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰεροῦ Δουκᾶ (ἐν

Κεφαλ. ΙΖ', 34 τῶν Πράξεων) κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἔγινε Χριστιανός, καὶ τῆς ἕως τότε ἀκμαζούσης πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Ἐπίσκοπος, ὑπομείνας ἔπειτα γενναίως ἐπὶ Δομιτιανοῦ καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Συνέγραψεν ὁ θεὸς οὗτος Πατῆρ Α. Περὶ Οὐρανοῦ Ἱεραρχίας. Β. Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας. Γ. Περὶ θείων Ὀνομάτων. Δ. Περὶ Μυστικῆς Θεολογίας, καὶ τινὰς Ἐπιστολάς, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀντουερπίᾳ 1634, φύλ. μετὰ Σχολίων καὶ τῆς αὐτῶν Παραφράσεως.

Διονύσιος Ἐθνικός ὢν, ἔγινε Χριστιανός, καὶ μαθητῆς τοῦ Ὠριγένους· ὕστερον δὲ Κατηχητῆς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χριστιανικοῦ Σχολείου, καὶ τέλος, Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς περιφήμου πόλεως. Ἐδειξε δὲ μέγαν ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε καὶ ἐξόριστος ἐστρέφονε τὴν ὀρθοδοξίαν διὰ τῶν Ἐπιστολῶν του· Ἀφ' οὗ δὲ ἠσύχασεν ὁ διωγμὸς ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, φθάσας εἰς γῆρας μακρὸν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῶζονται Ἐπιστολαί τινες, καὶ ἄλλα ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Διονύσιος, Θραξ πατρόθεν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, κ' ἐχρημάτισεν εἰς ἐκ τῶν προκρίτων μαθητῶν τοῦ Ἀριστάρχου, ὅστις καὶ Ῥόδιος ἐνίοτε ὀνομάζεται, ὡς πολιτογραφῆς μετὰ ταῦτα

εἰς τὴν Ῥόδον. Συνέγραψε πρῶτος Τέχνην Γραμματικὴν, ἐκδοθ. εἰς τὸν Δ' τόμον τῆς Ἑλλ. Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου, καὶ ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βεκκίρου, μετὰ τῶν Σχολίων τοῦ Διομηδους, τοῦ Πορφυρίου, καὶ ἄλλων.

Διονύσιος Κάσιος Δογγίνος, Γραμματικὸς, Ῥήτωρ, καὶ Κριτικὸς ἐπιτυχής. Οὗτος ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην διὰ τὴν πολυμαθεϊάν του, καὶ μάλιστα διὰ τὸ μεγάλο του μνημονικόν. Ἐχρημάτισε δὲ φίλος καὶ σύμβουλος τῆς Ζηνοβίας, Βασιλίσσης τῆς ἐν Συρία Παλμύρας· καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ Βασιλὶς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, συνηχμαλωτίσθη καὶ αὐτός, καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν θάνατον μετὰ τῶν ἄλλων συμβούλων τῆς. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζεται μόνον τὸ Περί Ὑψους Λόγου, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1819, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν,

Διονύσιος Περιηγητής, Χαρακηνός, τουτέστιν ἐκ Χάρακος, πόλεως τῆς Σουσιανῆς, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀφρικῆς, ἢ τῆς Ἀλεξανδρείας, διὰ τὸ ὅποιον ἐνίοτε καὶ Ἄφρος, ἢ Ἀλεξανδρεὺς καλεῖται, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπέμψθη διὰ νὰ περιγράψῃ ἀκριβῶς τὴν Ἀνατολήν, χάριν τοῦ Γαίου, ὅστις υἱοθετηθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Αὐγούστου, ἐμελλε νὰ ἐκστρα-

τεύσῃ κατὰ τῶν Πάρθων καὶ Ἀράβων. Συνέγραψε λοιπὸν ὁ Διονύσιος διὰ στίχων Ἑρωϊκῶν Γεωγραφίαν, ἣτις καὶ Οἰκουμένης Περιήγησις ἐπιγράφεται, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὁξωνίᾳ, 1697, 8, μετὰ τῶν Παραβολῶν τοῦ Ἐυσταδίου, Σχολίων Παλαιῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Παραφράσεως, καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων.

Διονύσιος, Σιωπηρὸς, Ποιητὴς Κωμικὸς, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Κωμικῶν τοῦ Μωρελίου.

Διονυσιοῦπολις, ἡ πρότερον Κρουνοὶ (Βάρνα), πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Διονυσιοπολίτης).

Διόνυσος, (Dionysus ἢ Dionysius), ὅστις καὶ Βάκχος λέγεται, ἦτον υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου. Ἡ ζήλοτιμος Ἥρα μεταμορφωθείσα εἰς τὸ σχῆμα τῆς τροφοῦ τῆς Σεμέλης, τὴν κατέπεισε νὰ παρακαλέσῃ τὸν Δία, ὅς τις εἰσάγαγε πρὸς αὐτὴν, νὰ ὑπάγῃ μίαν φορὰν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ ὄλην τὴν λαμπρότητα τῆς δόξης του. Ὁ δὲ Ζεὺς συγκάτενευσεν εἰς τὸ ζήτημάτης, διότι εἶχεν ὁμοίαν προτίητα εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός. Ἄλλ' ἢ Σεμέλη μὴ δυνηθεῖσα νὰ ὑποφέρῃ ἐκείνην τὴν λαμπρότητα, κατεκάη ὑπὸ τοῦ κερανοῦ, ἐν ᾧ εἶχεν εἰς τὴν μήτραν τῆς τὸ βρέφος ἐξαμνησιαῖον. Ὁ Ζεὺς

ὁμοῦ λαβῶν τοῦτο τὸ βρέφος, τὸ ἔχουσαν εἰς τὸν μηρὸν τοῦ δεξιῦ ὅτου ἐπληρώθη ὁ διωρισμένος καιρὸς, καὶ ἔπειτα τὸ παρέδωκε γὰρ τὸ ἀναδρέψασιν ὁ Ἀδάμας καὶ ἡ γυνὴ του Ἰνὸς, μετὴν βοήθειαν τῶν Ἄρῶν καὶ τῶν Νυμφῶν. Ἀξήθεις λοιπὸν τοικουτοτρόπως ὁ Διόνυσος, καὶ ἐπιθυμήσας γὰρ ἐκστρατεύσῃ πανταχοῦ, ἐσύστησε στρατεύματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὄπλα ἦσαν θυροὶ καὶ τύμπανα. Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐνομάσθησαν Βάκχαι καὶ Μαινάδες, ἐν γένει δὲ ὅλοι οἱ ὄπαδοί του, Θεασῶται. Σφηνήθροισι δὲ καὶ τοὺς Σάτυρους, κ' ἐχειροτόνησεν ἐξ αὐτῶν δύο στρατηγούς, τὸν Πάνα, καὶ τὸν παιδαγωγὸν του Σιληγὸν, ὅστις ἐπεκράτει πάντοτε μεθυσμένος ἐπάνω εἰς ὄνον. Μετ' αὐτοῦτον στρατεύματα ὁ Διόνυσος μεταβάς ἀπὸ τῆν Ἑλλάδα εἰς τῆν Ἀσίαν, ἐκυρίευσε πολλοτάτας πόλεις καὶ χώρας, καὶ αὐτάς τας Ἰνθίας μετὰ σφοδρῶν καὶ μεγάλῃ μάχῃ. Εἰς ταύτην δὲ τῆν ἐκστρατείαν ἐπίσασεν ὁ Μίδας τὸν Σάτυρον Σιληγὸν, χύσας οἶνον εἰς τὴν πηγὴν, ἀπὸ τῆν ὁποίαν αὐτὸς ἐσυνείδετο γὰρ πίνει· ἀλλ' ἔπειτα τὸν ἡλευθέρωσε πάλιν ὁ Διόνυσος, ἐκκληρώσας τὸ ζήτημα τοῦ Μίδου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Μίδας). Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκστρέψας πάλιν εἰς τῆν Ἑλλάδα, ἐμβήκεν εἰς τας Θήβας μετὰ Δριαμβον, καθήμενος ἐπάνω εἰς ἐλέφαντα. Δι-

δάδας δὲ τοὺς Θεβαίους τὰ ἔργα, καὶ δείξας, ὅτι εἶναι Θεός, ὑπήγε καὶ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ χώρας τῆς Ἑλλάδος, διδάσκων ὁμοίως τὰ ἔργα του, τῆν φυτεῖαν τῆς ἀμπέλου, καὶ τῆν κατασκευὴν τοῦ οἴνου, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἀνδρακοὶ τὸν εἴμιμον πανταχοῦ εἰς Θεόν. Τέλεις ἀναβάς μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸν οὐρανόν, συνηδρεύθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν δωδέκα Μεγάλων Θεῶν. Παραστήνεται δὲ ὁ Διόνυσος νέος κομήτης, ἠραιὸς καὶ ἀηλησιπρεπής, ἐστειμένος μετὰ ἀμπελόφυλλα καὶ κισσόν, καὶ βαστάζων εἰς μὲν τῆν δεξιᾶν θυροσόν, εἰς δὲ τῆν ἀριστεράν, κάλαδον γεμάτον ἀπὸ σταφύλια, καὶ καθήμενος ποτὲ μὲν ἐπὶ ἄρματος, τὸ ὁποῖον οὐρούσι τίγρεις καὶ κύνθηρες, ποτὲ δὲ ἐπάνω εἰς βαρβαλλίον, κρατῶν καὶ ποτήριον εἰς τῆν χεῖρα του. Ὀλόγραφα του δὲ παραστήνονται αἱ Βάκχαι, χορεύουσαι μετὰ διάφορα μουσικὰ ὄργανα, καὶ ὀπισθεν του οἱ Σάτυροι, κάμνοντες πολλὰ γελοιοδέετατα σχήματα. Ἱερὸν δὲ αὐτοῦ ἦτον ὁ τράγος, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ζῶον συνεδίξετο γὰρ βλάπτη συχνάκις τας ἀμπέλους.

Διοσκουριάς. Ζ. Σεβαστούπολις.

Διοσκουριδῆσι Ζ. Πεδάνιος Διοσκουριδῆς.

Διοσκουροὶ (Dioscuri). Ζ. Καστωρ.

Διοσκόπις. Ζ. Κάβειρα.

Διοφάντος, Ἀλεξανδρεὺς, Μαθηματικὸς περιφημὸς, καὶ πρῶτος Συγ-

- γραφεὺς τῆς Ἀλγέβρας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον Προβλημάτων Ἀριθμητικῶν βιβλία ἕξ, καὶ ἐν βιβλίῳ περὶ Ἀριθμῶν Πολυγώνων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1621, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.
- Δίπυλον**, ἢ **Θριασία**, πόλις τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῆς Ἀγορᾶς, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ὑπήγαγον εἰς τὸν Κεραμεικόν, καὶ εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἢ αὐτὴ καὶ Μεγάλη Πύλη.
- Δίρκη** (**Dirce**). Ζ. Λύκος.
- Δίσκος**, εἶδος ἀγωνίσματος. Ἦτον δὲ ὁ δίσκος, λίθος στρογγύλος, ἢ ἐξ ἄλλης ὕλης, καὶ ἰκανοῦ μεγέθους καὶ βάρους, καὶ ὅστις ἀπὸ τοῦς ἀγωνιστάς τὸν ἔρριπτεν ὑψηλότερα, ἢ μακρύτερα, ἐλέγετο νικητῆς, καὶ ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης.
- Δίφιλος**. Ζ. Ἄγραυλος.
- Δίφιλος**, Συνοπεύς, Ποιητῆς τῆς Νέας Κωμωδίας, τοῦ ὁποῖου τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.
- Διχόνοια** (**Discordia**), θυγάτηρ τοῦ Ἑρέβου καὶ τῆς Νυκτός, Θεὰ ὀλέθριος καὶ χαϊρέκακος, ἔχουσα τὴν κατοικίαν τῆς εἰς τὸν Ἄδην, πλησίον τῶν Ἑρηνύων.
- Δίων** Κασσιος Κοκκητιανός, υἱὸς τοῦ Κασσίου Ἀπρονιανοῦ, διοικητοῦ τῆς Κιλικίας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας. Οὗτος διατρίψας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτιμήθη διὰ τὴν παιδείαν του καὶ τὰ λοιπὰ πρατε-

ρήματά του καὶ μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα· ἐπειδὴ εἰς μὲν τὴν Ῥώμην δις ἔγενεν Ἰπάτος· εἰς δὲ τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, Δαλματίαν, καὶ ἄνω Παννονίαν, Ἄνδ-ῦπατος. Βασανιζόμενος δὲ ἀπὸ τὴν ποδάγραν, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε, ζήσας βίον μακρόν. Συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ὀγδοήκοντα, ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τῶν ἡμερῶν του, δηγούμενος τὰ τῶν Ῥωμαίων ἐπιτομικῶς μὲν ἕως τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, πλέον δὲ ἐκτεταμένως καὶ ἐξηκριβωμένως τὰ ἐφεξῆς, καὶ μάλιστα ὅσα αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤκουεν, ἢ καὶ ὀφθαλμοφανῶς ἐβλεπεν. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ ἐπωφελεστάτου Συγγράμματος μᾶς σώζονται τμήματα τινὰ ἐκ τῶν κρείττων τριακοντα πέντε βιβλίων, καὶ ἰκανὸν μέρος ἐκ τοῦ τριακοστοῦ ἔκτου, τὸ ὁποῖον ἄρχεται ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Λουκούλλου κατὰ τοῦ Μιθριδάτου. Ἐκ δὲ τούτων ἕως τοῦ πεντηκοστοῦ πέμπτου σώζονται σχεδὸν ὅλα ἀκέραια, ἐξαιρουμένου τοῦ τελευταίου, εἰς τὸ ὁποῖον φαίνονται πολλὰ χωρία ἑλληνῆ. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ Ἐπιτομὴ τινὸς ἀνωνύμου· ἢ δὲ τοῦ Ξιφιλίνου Ἐπιτομὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ τριακοστοῦ πέμπτου βιβλίου ἕως τοῦ τελευταίου. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Δίωνος εἶναι ἡ ἐν Ἀμβούργῳ Ἑλλ. Λατ., 1750-1752, φύλ. εἰς τόμους δύο, μετὰ Σημειώσεων καὶ ἀκριβῶν Πινάκων.

Δίων, ὁ διὰ τὴν εὐφράδειαν τῶν λόγων τοῦ Χρυσόστομοις ἐπονομασθεῖς, ἦτον υἱὸς τοῦ Πασικράτους ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, πρῶτον μὲν Σοφιστῆς, καὶ ὕστερον Φιλόσοφος Στωϊκὸς χρηματίας. Οὗτος, ἀφ' οὗ εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Ἀγυπτον, καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους πόλεις καὶ χώρας, ἐλθὼν κατοίκησεν εἰς τὴν Ρώμην· ἀλλὰ φοβηθεὶς ἔπειτα τὴν τυραννίαν τοῦ Δομιτιανοῦ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας, καὶ ἔζη εἰς τοὺς Γέτας καὶ Θρακίας, ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Δομιτιανοῦ προσκληθεὶς πάλιν εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ Νέρβα, ἐτιμᾶτο πολὺ ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν Τραιανόν, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ εἰς τὴν βασιλικὴν ἄμαξαν ἐσπριδιάβαζεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Δίωνος μᾶς σῶζονται ἀκόμη ὀγδοήκοντα Λόγοι διαφόρων ὑποθέσεων, τῶν ὁποίων ἡμέχρι τοῦδε ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψία 1784, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ τῶν Παρατηρήσεων τοῦ Ρεϊσκιού.

Δόλιχος, ἀγώνισμα, ἀνήκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅταν οἱ ἀθληταὶ ἔτρεχον ἐπτάκις ἀπὸ τῆς μίαν ἄκρας τοῦ Σταδίου ἕως εἰς τὴν ἄλλην.

Δόλοκες, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἠπειροῦ, κατοικοῦντες εἰς τὰ σύ-

ορα τῆς Ἀτωλικῆς καὶ Ἀκαρνανίας.

Δονάτος (Donatus) Ἄλιος, Ῥωμαῖος, Ῥήτωρ καὶ Γραμματικὸς περίφημος, αἰμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ θείου Ἰερωνύμου, τοῦ ὁποίου καὶ διδάσκαλος ἐχηματίσεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῶζονται Α'. Πραγματεῖα Γραμματικῆ, ἣτοι περὶ τῶν Γραμμάτων, Συλλαβῶν, Ποδῶν, Τόνων, καὶ περὶ τῶν ὀκτῶ τοῦ Λόγου μερῶν, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1527, μετὰ καὶ ἄλλων Γραμματικῶν, καὶ ἀλλαγῶν κατ' ἰδίαν. Β'. Σημειώσεις εἰς τὸν Βεργίλιον, καὶ Τερέντιον, συνεκδοθεῖσαι μετὰ τῶν Ποιημάτων αὐτῶν.

Δοξαπατρῆς. Ζ. Νεῖλος Δοξαπατρῆς.

Δορύλαιον (Ἐσκί Ἰσάρ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Δορυλαεύς).

Δούκας. Ζ. Ἰω. Δούκας.

Δουλίχιον, νῆσος μικρὰ, κατὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη (Κάτοικ. Δουλιχεύς, καὶ Δουλιχωῖτης).

Δούναβις. Ζ. Δανούβιος.

Δούρα, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Δουρηνός).

Δούριος Ἴππος (Durius Equus), ἦτον ἓνας ὑπερμεγέθους ξύλωνος ἵππος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρίευσαν οἱ Ἕλληνες τὴν περίφημον Τρωάδα, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀφ' οὗ ἐκλείσθησαν μῆσα

εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ τοῦ Ἴπκου οἱ πλέον ἐξαιρετοὶ Στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων, τὸν ἔσυραν κρυφίως, καὶ τὸν ἔφεραν πλησίον εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως, ὅπου ἀφῆσαντες τὸν μὲν ἕνα μόνον Στρατιώτην, Σίνωνα καλούμενον, ἀνεχώρησαν ὅλοι διὰ νυκτός, καὶ ὑπέστησαν εἰς τὴν Τένεδον. Οἱ δὲ Τρῶες βλέποντες τὸν τόπον τῶν Ἑλληνικῶν στρατοπέδων εὐκαίρην, ἤνοιξαν τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ εἶδον μὲν Δαυμασιῶν τὸν μέγιστον ἐκεῖνον Ἴπκον, καὶ τὸν Σίνωνα κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενον, καὶ πολλὰ κατὰ τῶν Ἑλλήνων λέγοντα. Ἐλεγε δὲ ὁ Σίνων πρὸς τοὺς Τρῶας, ὅτι τάχα οἱ Ἕλληνες βαβαρυμένοι ἀπὸ τῆς πολυκαίριαν, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν πατρίδα των, καὶ ὅτι θάλοντες νὰ ἐξίλειώσῃ τὴν Ἀθῆναι διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Παλλάδιου, ἀφῆκαν ἐκεῖ αὐτὸν τὸν Ἴπκον, τὸν ὁποῖον ἐπίτηδες κατασκευάσαν τάσων μέγαν, διὰ νὰ μὴ δυνηθῆτε σεῖς νὰ τὸν ἐμβιβάζετε μέσα εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐναντιούμενος εἰς τὰ κινήματά των, ἐκόπη τὴν ρίνα καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἀφέθη ἐκεῖ οὕτω καταπληρωμένος πρὸς καταφρόνησίν του. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ ἀπατηθέντες ἀπὸ τὴν ἐπίπλεστον αὐτοῦ διήγησιν, ἀπεφάσισαν νὰ οὖρῃσι τὸν Ἴπκον εἰς τὴν πόλιν των, διὰ νὰ τὸν ἔχωσι πρὸς καύχημά των. Ἀλλὰ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠναντιώθησαν, καὶ πρῶτος ὁ Λαο-

κῶν ἐκτίθησεν διὰ δοκιμῆς τὴν κοιλίαν τοῦ Ἴπκου μὲ τὴν λόγχην του· πλὴν τοῦτο δὲν ἐφάνη ἀρεστὸν εἰς τοὺς Θεοὺς, διὸ καὶ κατέφαγγεθῆ ὑπὸ δύο δρακόντων. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ συμβεβηκότος παρακινηθέντες οἱ Τρῶες, ἔφεραν τὸν Ἴπκον εἰς τὴν πόλιν, χαλασάστας ἕν μέρος τοῦ τείχους, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν χάραν των ἐδόθησαν ὅλοι εἰς τὰ φαγοπρέπια, καὶ οὕτω βαβαρυμένοι ἀπὸ τὴν πολλὴν κραυγῆν, ἀπεκοιμήθησαν ἀμέριμοι. Τότε οἱ Ἕλληνες ἀνοίξαντες τὴν κοιλίαν τοῦ Ἴπκου ἐκείνου, καὶ κηθήσαντες κάτω, ἔδωκαν ἀμύσως τὸ σῶμα εἰς τοὺς ἔξω, ἀνάψαντες φανούς εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Ἐκεῖνοι δὲ ἐμβάντες καὶ ἐνοσθόντες μετ' αὐτῶν, διεσπάρησαν καθ' ὅλην τὴν πόλιν, καιόντες καὶ σφάζοντες τὸν τυχόντα, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος ἡ πολυκαθῆς αὕτη πόλις μετὰ δέκα ἐτῶν πολιορκίαν.

Δούριος (*Duro*), ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, διαχωρίζων τὴν Λυστανίαν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς.

Δραγγιανή (*Σιγιστῶν*), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περιοίαν (Κάτοικ. Ἐκ Δραγγιανῆς).

Δράκωνον, ὄρος καὶ πόλις ὀμόνυμος τῆς νήσου Ἰκαρίας (Κάτοικ. Δρακόνιος, καὶ Δρακονεύς).

Δράκων, Στρατοδικεὺς, Γραμματικὸς, ἀγκύσας περὶ τὰ μέσα τοῦ ἑ. Ἀϊώνος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ οἰεῖται μόνον τὸ Περὶ Μέτρων Ποιητικῶν, ἐκδοθ.

μετά τῆς εἰς τὴν Διάδα Ἐξηγήσεως τοῦ Ἰω. Τσίτσου ἐν Λειψία, 1812, 8.

Δρέπανο. Ζ. Ῥίον.

Δρέπανο (Trapani), πόλις τῆς Σικελίας (Κάτοικ. Δρεπανεύς).

Δρίνιος (Drino ἢ Boiana), ποταμός πῆς Ἰλλυρίδος, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Ἀδριατικὴν Θάλασσαν.

Δρόμος, ἀγώνισμα διάφορος γινόμενόν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Εἰς τοῦτον τὸν Ἀγῶνα, ὅστις ἐν τῷ τρέχειν ἔφθανε προτιήτερα εἰς τὸ διωρισμένον σημεῖόν, ὠνομάζετο νικητής, καὶ ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Ἐἶδη δὲ τοῦ Δρόμου ἦσαν ταῦτα: Δίαυλος, Δόλιχος, Στάδιον, Ὀπλίτης, Τέδριππος, Κέλως, Ἀπήνη, Κάλπη, καὶ Συμφως, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Δρυμά, καὶ Δρυμαία (Ἁγία Μαρίνα), πόλις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Δρυμιοί, καὶ Δρυμαῖος).

Δρύοπες, κάτοικοι ἀρχαῖοι τῆς Ἠπείρου, τῶν ὁποίων ἡ μητρόπολις ὠνομάζετο Δρύς.

Δύμη, ἀκρωτήριον, καὶ πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν (Κάτοικ. Δυμαῖος).

Δυρράχιον (Durazzo), πόλις Ἰλλυρικῆ (Κάτοικ. Δυρράχιος, καὶ Δυρράχινος). Ζ. Ἐπίδαμνος.

Δωδεκάθεον, βωμὸς περικαλλῆς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφιερωμένος εἰς τιμὴν τῶν δώδεκα Μεγάλων λεγομένων Θεῶν, τοὺς ὁποίους ἔφερε

πρώτην φοράν ὁ Κίκρωψ ἀπὸ τῆν Ἀιγυπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα: Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἀπόλλων, Ἄρης, Ἑρμῆς, Ἡφαίστος, Ἥρα, Δημήτηρ, Ἄρτεμις, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη καὶ Ἑστία. Ὑπέδετο δὲ οἱ Ἕλληνας, ὅτι αὐτοὶ κατέκον εἰς τὸν Ὀλύμπον, τούτεστιν εἰς τὸν Οὐρανόν, διὰ τὸ ὅποιον καὶ Ὀλυμπιοί, ἢ Οὐρανίωδες ὠνομάζοντο, καὶ ὅτι ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἰδιαιτέρον βᾶδμόν, καὶ ἐπιστάσιαν ἰδιαιτέραν τόσον εἰς τὸν οὐρανόν, καθὼς καὶ εἰς τὴν γῆν, ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Δωδώνη (Καστρίτσα), πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον τῶν Ἰωαννίνων κειμένη, ὀνομαστή διὰ τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Διὸς, τὸ ὅποιον ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῆς Δωδωναῖον, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦνται πολλά. Εἰς τὰ περίεξ ταύτης τῆς πόλεως ἦτον ἄλος μετὰ τὸν Διὸς, πλησίον τοῦ ὁποίου εὕρισκετο καὶ μία δρυς χρησμολόγος, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ἐλάμβανον οἱ ἐρωτῶντες ἀμείσως τοὺς χρησμούς, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐμμέσως ἀπὸ δύο περιστερᾶς, αἱ ὁποῖαι κατέκον ἐπάνω εἰς ἐκείνην τὴν δρῦν. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ μῦθος. Τὸ δ' ἀληθές εἶναι, ὅτι οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο ἀπὸ δύο ἀνδρᾶς, κεκρυμμένους μέσα εἰς ἐκείνην τὴν δρῦν, ἢ, καθὼς ἄλλοι ἀναφέρουσιν, ἀπὸ δύο γραιίας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν γλώσσαν τῶν

Θετταλῶν ὀνομάζοντο Παλειάδες, τὸ ὅποιον σημαίνει καὶ Περιστεράς εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον. Πηλείων δὲ τούτου τοῦ μαντείου ἔκειτο καὶ μία χαλκίνη λεκάνη, ἣ ὅποια διὰ τινος μυστικῆς μηχανῆς, ἥ ὑπὸ τοῦ ἀέρος κινουμένη, ἠχολόγει διὰ παντός, καὶ ἐκ τούτου προήλθε καὶ ἡ « Δωδωναῖον χαλκεῖον » Παραοιμία, ἐπι τῶν πολλὰ καὶ ἀδιακόπως λαλοῦντων λεγομένη. Οἱ δὲ μαντευόμενοι ἀπέδιδον ὅλα ταῦτα εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τῆς δρυὸς καὶ τῆς λεκάνης.

Δωρίδες (Dorides). Ζ. Νηρεὺς, Νύμφαι.

Δωρικός, κόλπος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, πλησίον τῆς Κνίδου.

Δωρίς (Λοιδωρική καὶ Κράβαρι), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Θεσσαλίας, Φωκίδος, Ὀζολίας Λοκρίδος, καὶ Αἰτωλίας κειμένη.

Δωρίς, ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κάτωθεν τῆς Ἰωνίας κειμένη (Κάτοικ. Δωριεύς).

Δωρικός, τόπος τῆς Θράκης, ὅπου ὁ Ξέρξης ἔκαμε τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ πολυπληθοῦς στρατεύματός του.

Δωρόδρος, Ἐπίσκοπος τῆς Τύρου, ὅστις, κατὰ τινος, ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑκατὸν ἑπτὰ. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Πραγματεία περὶ τῶν Ὁ. Ἀποστόλων, ἐκδοθ. εἰς τὴν Μεγάλην Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Δῶρος (Dorus), υἱὸς τοῦ Ἑλληνος, καὶ Βασιλεὺς τῆς περὶ

τῆς ὑπερείας τοῦ Παρθασσοῦ χώρας, ἣ ὅποια ἔπειτα ὀνομασίαθη ἀπ' αὐτοῦ Δωρίς, Δρυοπία τὸ πρῶτον καλουμένη.

Ε Β

Εβουδαί, ἢ Ἡβουδαί, νῆσοι μικραὶ εἰς τὸν Ὠκεανόν, πρὸς Βορρᾶν τῆς Ἰρλανδίας κείμεναι.

Ἐβρος (Μαρίτσα), ποταμὸς μέγιστος τῆς Θράκης, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Φιλιππουπόλεως, Ἀδριανουπόλεως, καὶ ἄλλων χωρῶν, χύνεται εἰς τὸ Ἀγαίον πέλαγος.

Ἐδεσσα, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἣ αὐτὴ καὶ Καλλιφρόνη καὶ Ἀντιόχεια (Κάτοικ. Ἐδεσσηνός).

Ἐδεσσα (Βοδενά), πόλις τῆς Ἡπειροῦ μεσογείας (Κάτοικ. Ἐδεσσαῖος).

Ἐζεκιήλ, Ἰουδαῖος τὸ γένος. Συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον Τραγωδίαν, ἣτις ἐπιγράφεται Ἐξαγωγή, τουτέστι περὶ τῆς ἐξόδου τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τῆς Ἀγυπτου, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λεκτίου εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ Συλλογὴν τῶν διαφορῶν Ποιητῶν.

Ἐλειθια, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ προστάτις τοῦ τοκετοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο βοηθὸν αἱ γυναῖκες εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας των.

Ἐλισσός, ἢ Ἰμισός, χεῖμαρρος, ἣ

ρύαξ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τοῦ ὀποίου τὰς ὄχθας ἔκιντο διάφοροι βωμοί.

Ἐλωτες. Ζ. Ἐλος,

Ἐμαρμένη (Fatum), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός, Θεὰ διοικοῦσα τὸ πᾶν δι' ἀναπόφευκτον ἀνάγκη, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἀπόφασιν ὑπετάσσοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοί. Ἐπαραστένετο δὲ ἡ Θεὰ αὕτη μὲ δαμένους ὀφθαλμοῦς, ἧ καὶ παντάπασι τυφλή, καὶ βαστάζουσα εἰς τὰς χεῖρας τῆς βιβλίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον γεγραμμένον τὸ μέλλον μὲ ἀμετάβλητον τρόπον, ὄχι μόνον διὰ τοὺς θνητοὺς, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς.

Ἐπεισίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Καττοικ. Ἐπεισίδης).

Ἐπειρναῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διέτριψεν ἰκανὸν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου ταύτης τῆς πόλεως. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ, ἢ παρ' ἄλλου τινὸς διαδόχου τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τοῦ Αουγδούνου, ἡ Λεωνίου προεβιβιάσθη. Συνέγραψε δὲ πλείστα Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων πέντε μόνον σώζονται κατὰ Ἀριστοτικῶν· τὸ πρῶτον ἐκ τούτων τῶν πέντε τὸ ἐφύλαξεν ὁ Ἐπιφάνιος ἀκέραιον, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν τεμά-

χια τινὰ εὐρίσκονται μεταξύ τῶν Πατερικῶν Συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν καὶ ἰδίως μετὰ τῆς Λατινικῆς Μετάφρασεως, κατὰ διαφόρους πόλεις.

Ἐρήνη. Ζ. Ὀραι. — Ἀριστοφάνης.

Ἐκάβη. Ζ. Εὐρυπίδης.

Ἐκάβη (Hecuba), θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, Βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐκ τοῦ ὀποίου ἐγέννησεν υἱοὺς μὲν δέκα: τὸν Ἐκτορα, τὸν Πάριον, τὸν Ἀντίφοβον, τὸν Ἐλεον, τὸν Πάμμουκα, τὸν Πελίτην, τὸν Ἀντιφον, τὸν Ἰπκόνειον, τὸν Πολύδωρον, τὸν Τρώϊλον· καὶ τέσσαρας θυγατέρας: τὴν Κρέουσαν, τὴν Λαοδίκην, τὴν Πολυξένην, καὶ τὴν Κασσάνδραν. Ἡ Ἐκάβη μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔπεσαν αἰχμάλωτος εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἡ μόνη παρηγορία τῆς ἦτον ἡ Πολυξένη, καὶ ὁ Πολύδωρος. Ἀλλ' ἔμελλαν ἄρα νὰ ἴδῃ καὶ αὐτῶν τὸν εὐλεονὲν θάνατον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Διότι ἡ μὲν Πολυξένη ἐδυσίασθη ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, κατὰ ζήτησιν αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας τῆς εὐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν Ἀντίφοβον καὶ Πάριον τοὺς ἀδελφούς της· ὁ δὲ Πολύδωρος· εὐρεθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν πνυγμένος, ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὰς Θρακαίνιδας τῆς Ἐκάβης, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν σκηνὴν της, τοῦ ὀποίου ἡ θεωρία ἔφαρεν εἰς παντελῆ ἀπελπισίαν τὴν δυστυχῆ ταύτην Βασίλισσαν. Ἐσχέ δὲ σταλθῆ ὁ Πολύδωρος

ἀπὸ τὸν Πριάμον, πρὶν τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως, πρὸς τὸν Πολυμήστορα, Βασιλέα τῆς Θράκης μὲ πολλοὺς θησαυροὺς, ἐπίσκοπῶ τῷ νὰ δυνηθῆ ποτε νὰ ἀναστήσῃ τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ἂν τυχὸν καταδαφισθῆ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' ὁ Πολυμήστωρ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς πόλεως, καὶ ὅλης σχεδὸν τῆς οἰκογενείας τοῦ Πριάμου, ἐπνεξε τὸν δυστυχῆ Πολυδώρον, διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὰ πλοῦτη του, καὶ πνεγμένον οὕτω, τὸν ἐβρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὰ κύματα τὸν ἔφερον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον καὶ ἡ Ἐκάβη. Ἡ δὲ Ἐκάβη προσποίηθεῖσα τότε, ὅτι δὲν εἶχε κάμμιαν εἰδησιὴν περὶ τῆς δυστυχίας τοῦ υἱοῦ της, ἐπροσκάλεσε μὲ φιλικὸν τρόπον τὸν Πολυμήστορα, διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ τάχα περὶ μυστικῶν πραγμάτων, καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸν δείξῃ τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀκόμη πολλοὺς θησαυροὺς παραχωμένους. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ἐλθὼν ὁ Πολυμήστωρ, καὶ ἐμβὰς χωρὶς κάμμιαν ὑποψίαν μὲ τοὺς υἱοὺς του εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Ἐκάβης, ἔξαφνα ἐπερικυκλώθη ἀπὸ τὰς θάρσπαιδας αὐτῆς, καὶ ἐτύφλωθη ἄλλεινῶς διὰ τὴν παρανομίαν του, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐτύφλωσεν ἡ Ἐκάβη ἐμπροσθεν αὐτοῦ τοὺς δύο υἱοὺς του. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ Ἕλληνας εἴτε εἰς τὸν Πολυμήστορα χαριζόμενοι διὰ τὴν εἰπίπαστον ἀπολογίαν του, εἴτε καὶ διὰ τὰς

κατ' αὐτῶν βλασφημίας τῆς Ἐκάβης, τὴν ἐλιδοβόλησαν, ἢ, κατ' ἄλλους, ἔπεισε μόνη της εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πνεγείσα, μεταμορφώθη εἰς κύνα, τῆς ὁποίας τὸ μῆμα, Κυνὸς Σῆμα, ὀνομαζόμενον, ἐσαζέτο εἰς τὴν Θράκην καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Στραβῶνος.

Ἐκάλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδας φυλῆς (Κάτοικ. Ἐκάλειος, καὶ Ἐκίφρ. Ἐκάλη-θεν):

Ἐκαλήσια (Hecalesia), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, διοριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησείως εἰς τιμὴν τῆς Ἐκάλης, ἡ ὁποία φιλοξενήσασα αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸν εὐχάρησεν νὰ ἐπιστρέψῃ ὑγιής, ὅταν ἐστράτευε κατὰ τοῦ Μαραθωνίου Ταύρου.

Ἐκαταῖος, Ἀβδηρίτης, ἄλλος παρὰ τὸν Μιλήσιον, Φιλόσοφος καὶ Ἰστορικός, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψε Ἀρχαιολογίαν τῶν Ἑβραίων, τῆς ὁποίας τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Ἀλγῶνῃ 1730, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Ἐκάτη (Hecate), θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀστερίας· διότι ὁ Ζεὺς ἀγαπῶν τὴν Ἀστερίαν, εὐχάρησε πρὸς αὐτήν, καὶ ἐπειδὴ, πρὶν γεννήσῃ, τὴν ἔλαβεν ὁ Πέρσης εἰς γυναῖκα του, ἐνεμίσησεν αὐτὰς πατὴρ τῆς Ἐκάτης κατὰ τὸ φαινόμενον, τῇ δὲ ἀληθεῖα ἦτον ὁ Ζεὺς. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἐκάτη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἢ τοῦ Διὸς

καὶ τῆς Διήμητρος, καὶ ἀδελφῆ τῆς Περσεφόνης, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ συγκαταίκει εἰς τὴν Ἄδην. Ἐπειδὴ δὲ συνεμάχησε καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Γιγάντων, ἐτιμῆθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ ἔχη ἐξουσίαν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν Ἄδην. Καὶ εἰς μὲν τὸν οὐρανὸν ὠνομάζετο Σελήνη, εἰς τὴν γῆν δὲ, Ἄρτεμις, καὶ εἰς τὸν Ἄδην, Ἐκάτη καὶ Περσεφόνη. Διὰ δὲ τὴν τριπλῆν ταύτην ἐξουσίαν, ἐπωνομάσθη καὶ Τριπλῆ Ἐκάτη, καὶ ἐπαραστένετο μὲ τρεῖς κεφαλὰς, ἢ μὲ μίαν μόνην κεφαλὴν, καὶ τρία πρόσωπα.

Ἐκατήσια (Hecatesia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τῆς Ἐκάτης, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο εἰς τοὺς ὄρκους, καὶ εἰς τὰς μαγείας, κατ' ἐξοχὴν δὲ αἱ γυναῖκες τῶν Θετταλῶν. Ἡ Ἐκάτη ἐνομιζέτο καὶ ἕφορος τοῦ καθαρισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκάστου Μηνὸς ὄλοι οἱ ἐν κατὰστάσει καὶ πλοῦσι οἱ ἄνδρες, ἠτοιμαζόντες πρὸς καθαρισμὸν τῆς οἰκίας καὶ φαγητὸν, κατεσκευασμένον ἀπὸ ὡᾶ, κρόμμου, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἶδη, καὶ τὸ ἔδετον εἰς τὰς πλατείας καὶ τριόδους τῆς πόλεως, διὰ τροφήν, ἢ τιμὴν ταύτης τῆς Θεᾶς. Τοῦτο δὲ τὸ φαγητὸν, Ἐκάτης δαικνον, ἢ ὡὸν ἐκ καθαραιδοῦ, ὀνομαζόμενον, τὸ ἐλάμβανον διὰ νυκτὸς οἱ πτωχοί, καὶ μάλιστα οἱ Κιλικιοὶ Φιλόσοφοι καὶ τὸ ἔτρογον.

Ἐκατόγχιρις (Centimani), υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Κόττος, Γύης, ἢ Γύγης, καὶ Βριάρεως, ἢ Ἀιγαίων ὀνομαζόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τέρατα φρικωδέστατα, καὶ ἀκαταμαχίτου δυνάμει, ἔχοντες ἀνὰ ἑκατὸν χεῖρας καὶ πενήτηντα κεφαλὰς ὅθεν φοβηθεῖς τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ των, τοὺς ἔδθησε μὲ δεσμοὺς ἰσχυροὺς, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσε μέσα εἰς τὰ βᾶθρα τῆς γῆς. Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἔχων πόλεμον μὲ τοὺς Τιτᾶνας, τοὺς ἠλευθέρωσε διὰ συμβουλῆς τῆς Γῆς, καὶ τοὺς ἔλαβεν εἰς τὴν συμμαχίαν του, διορίσας αὐτοὺς ἕπτα φυλάκας τῶν καταπολεμηθέντων ἐκείνων Τιτᾶνων.

Ἐκατόμβαια (Hecatombea), ἢ Ἐκατόμβοια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔδυσιαζον εἰς τοὺς Θεοὺς, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Ἐκατόμβας, ἦτοι θυσίαν, ἐξ ἑκατῶν βοῶν συνισταμένην. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἑορτῆς ὠνομάσθη καὶ ὁ Μῆν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο, Ἐκατόμβαιῶν. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ἐκατόμβη (Hecatombe), ἢ ἐξ ἑκατῶν βοῶν συνισταμένη θυσία. Ἄι περὶ τῆς Ἐκατόμβης γινώμαι εἶναι διαφοροί· ἐπειδὴ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἐκατόμβη συνίστατο τῶ ὄντι ἐξ ἑκατῶν ὀλοκλήρων βοῶν· τινὲς δὲ, ἐξ ἑκατῶν ποδῶν βοῶν· ἄλλοι δὲ, ἐκ διαφορῶν μὲν ζώων, καὶ ἐνὸς μόνοι βοός, καὶ ἄλλοι, ἐξ ἑκατῶν μικρῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα

εἶχον ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα τοῦ βροῦς, ἣ καὶ ἐξ ἐνός μόνου, τὸ ὁποῖον καὶ Ἐκατόμβειον ὠνομάζετο.

Ἐκατόμπυλος, ἡ μητρόπολις τῶν Βασιλέων τῆς Παρδυαίας (Κάτοικ. Ἐκατομπύλιος).

Ἐκατόννησος (Μουσικονήσια), νησίδια τῶνά, μεταξύ Λέσβου καὶ Ἡπείρου κείμενα (Κάτοικ. Ἐκατοννήσιος).

Ἐκβάτανα (Χαμαδάν), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεγάλην Μηδίαν κείμενη, ὀνομαστή διὰ τὴν χειμερινὴν διατριβὴν τῶν Βασιλέων τῆς (Κάτοικ. Ἐκβατανῆς).

Ἐκκλησιάζονται. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Ἐκτωρ (Hector) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, ὁ ἀνδρεότατος πάντων τῶν Τρώων. Οὗτος ἔδειξε μεγάλην γενναϊότητα εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐν ὧσιν ἔζη, οἱ Τρῶες τὸν ἐστοχάζοντο ὡς μέγα στήριγμα τῆς πόλεως τῶν. Ἐφόνευσεν δὲ πολλοὺς ἐπισήμους Ἕλληνας, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Πρωτεσίλαος, καὶ ὁ πολλὰ ἠγαπημένος φίλος τοῦ Ἀχιλλέως Πάτροκλος. Ἀλλὰ τέλος μονομαχήσας καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς ὅλους τοὺς Τρῶας. Τὸ δὲ σῶμα του ἀφ' οὗ τὸ ἔδησεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ ἄρμα του, καὶ ἐπεριτρύγισεν μὲ αὐτὸ τρεῖς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, καὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, τὸ ἔδωκε τελευταῖον εἰς τὸν γέροντα

Πριάμον, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ἰκανὴν ποσότητα χρημάτων.

Ἐλαία, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀιολίδαν (Κάτοικ. Ἐλαιάτης).

Ἐλαιεύς, ἡ Ἐλαιούς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποδοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐλαιούσιος).

Ἐλαιούς, πόλις τῆς Θράκης, εἰς τὴν νότιον ἄκρην τῆς Χερσονήσου κείμενη (Κάτοικ. Ἐλαιούσιος).

Ἐλαῖς (Elais). Ζ. Ἄνιος.

Ἐλάτεια (Τουρκοχωῖρι), πόλις πραιτείουσα τῆς Φωκίδος, πρὸς Βορρῶν τῶν Δελφῶν κείμενη (Κάτοικ. Ἐλατεῖς, καὶ Ἐλατεῖς).

Ἐλαφηβόλια (Elaphebolia), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος πανηγυριζομένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδουλοῦσαν ἐλάφους, καὶ ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ ὁ Μῆν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο, Ἐλαφηβολιών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ἐλένη. Ζ. Εὐρυπίδης.

Ἐλένη (Helena), θυγάτηρ τοῦ Τυοδάρου, Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς Λήδας, ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας (Ζ. Κᾶστωρ). Θεσεὺς καὶ Πειρίδους οἱ δύο εὐδικροῦστατοι φίλοι ἀκούσαντες περὶ τῆς ὠραιότητος τῆς Ἐλένης, ὑπῆγαν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ τὴν ἔκλεψαν, οὖσαν ἀκόμη μικρὰν, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ἠλευθέρωσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Κᾶστωρ καὶ Πολυδεύκης. Τὰ ἀμίμητά της κάλλη παρεκίνησαν ὅλους τοὺς ἐξαιρέτους Ἡγεμόνας τῆς

Ἑλλάδος νά τήν ζητήσῃ δια γυναιῖκα των· ἀλλ' ὁ Τυνδάρεως ἐπρωτίμησεν ἀπό ὅλους τόν Μενέλαον, υἱόν τοῦ Ἀτρέως, καί ἀδελφόν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑποχρεώσας πρῶτον τοὺς λοιποὺς Μνηστῆρας εἰς ὑπεράσπισιν αὐτῆς, εἰάν τυχόν συμβῆ καί δευτέρα τις λογομαχία περὶ αὐτῆς. Ὁ Μενέλαος λοιπὸν νυμφευθεὶς αὐτήν, ἔζη εὐτυχῶς μαζή της, ἕως ὅτου ἐτάραξε τήν εὐτυχίαν των Ἀλέξανδρος, ὁ λεγόμενος Πάρις, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὅστις ἔλθων ἐκεῖ χάριν περιγηγῆσεως, τήν ἐκλεψεν εἰς τήν ἀπουσίαν αὐτοῦ, καί τήν ἔφερεν εἰς τήν Τρωάδα, γενόμενος αἴτιος τοῦ δεκαετοῦς ἐκείνου πολέμου, καί τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τῆς ἰδίας του πατρίδος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβε τήν Ἑλένην ὁ ἀδελφός του Διήφοβος, καί εἰς τήν ἀλῶσιν τῆς πόλεως ἐδόθη πάλιν εἰς τὸν Μενέλαον, μετὰ τοῦ ὁποίου καί ὑπέστρεψεν εἰς τήν Ἑλλάδα. Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἀπέθανε καί ὁ Μενέλαος, αὐτὴ κατατρεχομένη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς τήν Ῥόδον, καί ἐκεῖ ἔδωκε τὸ ἑλεωνὸν τέλος τῆς ζωῆς της, κρημασθεῖσα εἰς δένδρον ἀπὸ ἀλλήν τινά συγγενῆ της.

Ἑλνος (Helenus), υἱὸς τοῦ Πριάμου καί τῆς Ἐκάβης, ὀνομαστός διὰ τὰς προγνώσεις του, διὰ τὸ ὁποῖον καί δὲν ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, προδηλώσας εἰς αὐτοὺς πολλά ὠφέλιμα μέσα, διὰ

τῶν ὁποίων ἠδύναντο νά κυριεύσῃ ταχύτερα καί εὐκολότερα τήν Τρωάδα. Μετὰ δὲ τήν ἀλῶσιν ταύτης τῆς πόλεως τὸν ἔλαβεν ὁ Πύρρος μαζή του, καί τὸν ἠγάπα πολὺ, δούς εἰς αὐτὸν καί τόπον εἰς τήν Ἥπειρον, ὅπου κτίσας πόλιν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, φιλοξενήσας ἐσχάτως καί τὸν Ἀινειάν.

Ἐλευθέρια (Eleutheria), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Βοηδρομιώνος Μηνός, ἢ κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαιμακτηριῶνος, εἰς μνήμην τῆς ἐλευθερίας· ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν συνέβη ἡ ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν νίκη τῶν Ἑλλήνων.

Ἐλευθερολάκωνες. Ζ. Γῆθειον.

Ἐλευσίνα (Eleusinia), ἑορτὴ μεγίστη τῆς Ἑλλάδος, πανηγυριζομένη κατ' ἔτος, ἢ κατὰ πενταετίαν εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καί Περσεφόνης, μάλιστα δὲ εἰς τὴν Ἐλευσίνα τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐδιαιροῦντο εἰς Μικρά, καί εἰς Μεγάλα Μυστήρια· ταῦτα δὲ τὰ μικρὰ ἦσαν ὡς Προεόρτια τῶν μεγάλων, καί ὅσοι ἐμουῦντο εἰς αὐτὰ, ὠνομάζοντο μόνον Μῦσται, ὅσοι δὲ εἰς τὰ μεγάλα, ἐλέγοντο Ἐπίπται, ἢ Ἐφοροί. Διήρκει δὲ αὐτὴ ἡ ἑορτὴ ἐννέα ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας οὐτ' ἐφυλακόνετο κείνας, οὐτ' ἐκρίνετο, διὰ νά μὴ φανῆ τις εἰς τοιαύτας χαρμοσύνους ἡμέρας λυπημένος. Ἡ μῆσις ἐγένετο τὴν

νύκτα πολλά μυστικῶς, καὶ ἦτον ἕκαστος ὑπόχρεως νὰ μὴν ἀνακαλύψῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐβλαπεν, ἢ ἤκουεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς κατηχῆσεως, εἰδὲ μὴ, ἐπαιδεύετο μὲ κεφαλικὴν τιμωρίαν. Οἱ μουυμενοὶ ἔπρεπε νὰ ἦναι ὄχι μόνον πολῖται Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ τίμιοι, καὶ ἀμέμπτου πολιτείας ἄνθρωποι. Ἐἰς δὲ τοὺς ξένους ἦτον διόλου ἀπηγορευμένη αὐτῇ ἢ μῦσις, πλὴν τινων σημαντικῶν υποκειμένων, ὅποιοι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Κρότων καὶ Πολυδεύκης, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι, οἱ ὅποιοι μ' ὄλον τοῦτο ἔπρεπε πρῶτον νὰ υἰοδετηθῶσι τρόπον τινὰ ὑπὸ τινος πολίτου Ἀθηναίου. Ἐπίστευον δὲ οἱ μυηθέντες, ὅτι θέλουν ζῆσαι εὐτυχῶς εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ μετὰ θάνατον θέλουν ἀπολαύσει ἀνεξετάστως τὰ Ἠλύσια Πεδία, τουτέστι τὸν Παράδεισον.

Ἐλευσίς (Ἀεψίνα), δῆμος, ἢ πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐπίσημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Δήμητρος, ὅπου ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν τῆς τὰ εἰρημένα Μυστήρια (Κάτριξ. Ἐλευσίνιος).

Ἐλεφαντίνη (Γεζιρέτ ελ Σάγγ), πόλις τῆς Ἀγύπτου, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Ἀβύδου κειμένη (Κάτριξ. Ἐλεφαντίνος).

Ἐλικῶν (Ἀικῶνας), ὄρος ὑψηλότατον τῆς Βοιωτίας, ἢ καθέδρα τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ ὅποιον αὐτὰ παρωνομασίθησαν Ἐλικωνίδες, καὶ Ἐλικωνιάδες.

Ἐλισσῶν (Ποτάμι τῆς Καρύταντας),

ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Ἐλλάδιος, Ἀγύπτιος, Γραμματικὸς, τοῦ ὁποίου ἀποσκαμνίδια τινὰ ἐκ τῶν Χρηστομαθεῶν τοῦ σώζονται εἰς τὸν Φῶτιον, καὶ εἰς τὸν Θεσαυρὸν τῶν Ἑλληνικῶν Ἀρχαιοτήτων τοῦ Γρῆνοβίου.

Ἑλλάς (Graecia), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μικρὰ μὲν, ἀλλὰ μῆτηρ ποτὲ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, καὶ διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης χρηματίασα. Κεῖται δὲ ἡ Ἑλλάς μεταξὺ Ἀγγαίου πελάγους, Μεσογείου θαλάσσης, Ἰονίου πελάγους, καὶ Μακεδονίας, τῆς ὁποίας τὰ κυριώτερα μέρη ἦσαν πέντε: Ἡ ἰδίως λεγομένη Ἑλλάς, ἡ Θεσσαλία, ἡ Ἠπειρος, ἡ Πελοπόννησος, καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ Νῆσοι. Ἡ ἰδίως Ἑλλάς (Λεβανία), κειμένη μεταξὺ Θεσσαλίας, Ἀγγαίου πελάγους, Ἠπειρου, καὶ Κορνηθιακοῦ κόλπου, περιελάμβανε τὰς ἐξῆς ὀκτὼ ἐπαρχίας: τῇ Ἀττικῇ, Μεγαρίδα, Βοιωτίαν, Φωκίαν, Λοκρίδα, Αἰτωλίαν, Ἀκαρνανίαν, καὶ τὴν Δωρίδα, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Ἑλλάς Μεγάλη (Magna Graecia), ἢ κάτω λεγομένη Ἰταλία, πρὸς τὴν Νεάπολιν καὶ Καλαβρίαν, ὅπου ἦσαν πολλόταται Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι.

Ἑλλη (Helle). Ζ. Ἀθάμας.

Ἑλλην (Hellen), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πυρρᾶς, θυγατρὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, ἐβασι-

- λευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη Ἑλλάς, καὶ Ἕλληνες οἱ ἐγκάτοικοι αὐτοῦ, Γραικοὶ τὸ πρῶτον καλούμενοι, τῶν ἐποίων γῆσοι ἀπόγονοι εἴμεθα ἡμεῖς, καθὼς ἐσχάτως ἡλίου φανώτερον ἀπεδείχθη καὶ εἰς τὴν ὀλικὴν τῶν πραγμάτων μας μεταβολὴν.
- Ἑλλησποντος (Στενὸν τῶν Δαρδανελίων), ἡ μεταξὺ Θρακικῆς Χερσονήσου καὶ Φρυγίας θάλασσα. Ζ. Ἀδάμας.
- Ἑλλοί. Ζ. Σελλοί.
- Ἑλλοπία, χώρα τῆς Ἠπείρου μεσσηγίως, κατὰ τὴν Μολοσσίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἑλλοπιεύς).
- Ἑλος, χώρα τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικὴν, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους (Ἑλωτας) ἐμεταχειρίζοντο οἱ Σπαρτιάται ὡς ἀνδράποδα.
- Ἑλυμαῖοι, λαοὶ τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν Μεγάλην Μηδίαν κατοικοῦντες· καὶ ἕτεροι τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας.
- Ἑμεσσα (Χέμς), πόλις τῆς Συρίας εἰς τὴν Σελευκίδα, πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἑμεσσηνός).
- Ἑμμανουήλ, ἢ Μανουήλ Μοσχόπουλος, Κρής. Δύο φέρουσι τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δεύτερος γνωρίζεται μὲ τὸ ἐπίθετον Νεώτερος, ἢ Ἀνψιός (τοῦ Πρεσβυτέρου δηλαδὴ Ἑμμανουήλ), καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποδίδονται Α'. Ἐρωτήματα Γραμματικά, ἐκδοθ. μετὰ τῶν τοῦ Δημητρίου Χαλ-

κοκονδύλου ἐν Βασιλείᾳ, 1540, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β. Περί Γραμματικῆς Γυμνασίας, ἐκδοθ. (ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου) αὐτόδι, 1533, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ ἀλλαχοῦ. Γ'. Περί Προσώδιας. Δ'. Περί Συντάξεως Ὀνομάτων καὶ Ῥημάτων, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἄλδου ἐν Βενετίᾳ, 1525, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Ε. Περί Σχεδῶν, ἢ Περί τῶν τοῦ Λόγου μερῶν, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1545, 8. 5'. Περί Παθῶν λέξεων, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Περί Διαλέκτων Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου ἐν Λειψία, 1811, 8. Εἰς τοῦτον τὸν Μοσχόπουλον ἀποδίδεται καὶ ἡ Γραμματικὴ Ἐξήγησις τῶν δύο πρώτων βιβλίων τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1702, 8. Ἐπι Σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον, εἰς τὸν Πίνδαρον, εἰς τὰ Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα τινά.

Ἑμμανουήλ Παλαιολόγος, υἱὸς Ἰωάννου Ε. τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις ἐλευθερώσας τὸν πατέρα του ἀπὸ τῆν φυλακῆν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βάλαι οἱ Βενετοὶ διὰ τινὰ χρῆν, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Συνέγραψε δὲ καὶ οὗτος Α'. Ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν υἱὸν του Ἰωάννην. Β. Λόγους ὀκτώ περὶ Ἀρετῆς καὶ Κακίας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βασιλείᾳ, 1578, 8. Γ'. Διάλογον, ὃν ἐποίησατο μετὰ τινος Πέρσου ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας.

Δ'. Ἐπιστολάς 66, καὶ ἄλλα τινὰ σωζόμενα εἰσὶ ἀνέκδοτα. Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς, Κωνσταντινοπολίτης, ἀξιωματικός τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς πρὸς τοὺς Δυτικούς Ἡγεμόνας, διὰ τὴν ζήτησιν βοήθειαν κατὰ τῶν Βαρβάρων Τούρκων, τῶν ὁποίων ἡ ἔφοδος ἐφοβέριζε τὴν παντελῆ καταστροφὴν τοῦ βασιλείου, ὑπέστρεψεν ἀπρακτός. Μετὰ δὲ ταῦτα διαβὰς τὸ δεύτερον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔμεινεν ἐκεῖ διδάσκων μετὰ ζήλου τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς Βενετίαν, Φλωρεντίαν, Μεδιόλανα, καὶ Παυίαν. Ἄλλ' ὕστερον ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπέμφθη τὸ τρίτον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως πρίσβυς, ἡ Ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν ἐν Κωνσταντίᾳ τῆς Γερμανίας Σύνοδον, ὅπου καὶ ἀποθανὼν, ἐτάφη εἰς τὴν Μονὴν τῶν Δομενικανῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σωζονται Α'. Ἐρωτήματα Γραμματικά, ἐκδοθ. τὸ πρῶτον Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετίᾳ, 1484, καὶ ἀλλαχοῦ. Β. Μία Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον. Γ'. Δύο ἄλλαι πρὸς Ἰωάννην καὶ Δημήτριον Χρυσολωρᾶν, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Γ. Κωδικοῦ ὑπὸ Π. Λαμβεκίου.

Ἐμπεδοκλῆς, Ἀκραγαντίνος, Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, Ποιητῆς, καὶ Ἰατρᾶς. Φέρεται γνώμη παλαιά, ὅτι αὐτὸς θέλων τάχα νὰ φημισθῇ, ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ

μετετέθη ζῶν εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐρρίφθη μόνος του εἰς τοὺς κρατήρας τῆς Ἄιτνης, καὶ ὅτι ἐφωράθη, ὡς λέγει ὁ Λουκιανός, ἀπὸ τῆν σιδηρᾶν του κρηπίδα, τὴν ὁποίαν ἐτίραξαν ἔξω τῶν κρατήρων αἱ φλόγες. Πιθανώτερον ὅμως εἶναι, ὅτι αὐτὸς ὑπὸ περιεργείας πλησιάσας εἰς ἐκείνους τοὺς πυρικινούς κρατήρας, κατακίη, καὶ ἔμεινεν μόνον αἱ κρηπίδες του, αἱ ὁποῖαι ἔδωκαν ἔπειτα αἰτίαν νὰ εἰπωσιν, ὅτι αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἔγεινε μόνος του πυρίφλεκτος. Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἐμπεδοκλέους ὀλίγα μόνον ἀποσπασράτια σωζονται, ἐκδοθ. εἰς τὸν Α'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ποίησιν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου.

Ἐμπούσα, φάσμα, ἡ δαίμων καταχθόνιος, ἡ ὁποία ὑποκίτω εἰς διαφόρους μορφάς, οἷον γυναικός, ζώου, πτηνοῦ, λίθου, καὶ τῶν τοιούτων, ἐπέμπετο εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, ὡς προμηνύτρια τινὸς δυστυχίας. Παραστένεται δὲ ἡ Ἐμπούσα, ἔχουσα τὸν μὲν ἓνα τῆς πόδα χαλκοῦν, τὸν δ' ἄλλον, ὄνου· πολλὰς δὲ παραστένεται καὶ μὲ ἄλλην μορφήν, σύνδετον, τερατῶδη καὶ ἀλλόκοτον.

Ἐνδυμίων (Endymion), υἱὸς τοῦ Ἀεθλίου ἐκ τῆς Καλύκης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος. Οὗτος διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἄκραν

του δικαιοσύνην ἠξιώθη παρὰ τοῦ Διὸς νὰ συνδιατρίβῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν εἰς τὸν οὐρανόν, μένων ἀθάνατος καὶ ἀγήρατος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐτόλμησεν νὰ βιάσῃ τὴν Ἥραν, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ πρὸς τιμωρίαν του καταδικάσθη εἰς παντοτεινὸν ὕπνον. Κοιμώμενον λοιπὸν οὕτως εἰς τὸ σπῆλαιον τοῦ Λάτμου, ὄρους τῆς Καρίας, τὸν εἶδεν ἡ Σελήνη, καὶ τόσον ἐτρῶδ' ἀπὸ τὰ κάλλη του, ὥστε κατέβαινε πᾶσαν νύκτα πρὸς αὐτόν, καὶ ἐλάμβανε παραμυδίαν εἰς τὸν ἔρωτά της μὲ μόνην τὴν ἐκ τῆς Δεωρίας ἠδονήν, μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἀπολαύσῃ κατ' ἄλλον τρόπον διὰ τὸν ὕπνον του.

Ἐνιπεύς, ποταμὸς τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Θεσσαλιώτιδα.

Ἐννεά ῥδοί. Ζ. Ἀμφίπολις.

Ἐννεάπυλος, ὀνομάζεται ἐνίοτε ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἐπειδὴ μετὰ ξυ τῶν ἄλλων εἶχεν ἑννεά σημαντικὰς πύλας.

Ἐννίος (Ennius) Κυϊντός, Ποιητῆς ἀρχαιότατος Λατίνος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρουδίαν, πόλιν τῆς Καλαβρίας, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ Κάτωτος τοῦ Πρεσβυτέρου ὅπου ἠγαπήθη διαφερόντως καὶ ὑπὸ τοῦ περιφήμου Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ. Συνέγραψε Χρονικὰ τῶν Ρωμαίων εἰς 18 βιβλία, καὶ προσέτι πολλὰς Κωμυδίας, Τραγωδίας, Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσπόμενα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμστελ. 1707, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.

Ἐννόδιος (Ennodius) Μάγνος Φηλιξ, Γάλλος, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πανίας, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη πολλά, οἷον Λόγοι, Ποιήματα διάφορα, καὶ Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1728, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐννῶν, πόλις τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν Σαμάρειαν, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ὅπου ἐβάπτιζεν ὁ Πρόδρομος.

Ἐνυάλιος, ὁ Ἄρης, ἔκτινος Ἐνυαλίου Ἡρώος ἐπονομασθεῖς, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε, μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ. Μετωνυμικῶς δὲ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Πόλεμος, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Ἄρης.

Ἐνυώ (Enyo). Ζ. Γραιίαι.

Ἐνυώ (Enyo, ἢ Bellona), ἀδελφὴ καὶ ἠνίοχος τοῦ Ἄρως, καὶ ἕφορος τοῦ πολέμου.

Ἐπαφος (Eraphus). Ζ. Ἰώ.

Ἐπίγονοι. Ζ. Ἐτσοκλῆς.

Ἐπίδαμος, ἡ μετέπειτα Δυρράχιον (Durazzo), πόλις Ἑλληνίς, κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα κειμένη (Κάτοικ. Ἐπιδάμιος).

Ἐπίδαυρος (Παλαιὰ Ραγούζα, Ἰταλ. Ragusi Vecchio), πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας.

Ἐπίδαυρος (Μονεμβασία), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἀπέναντι τῆς Αἰγίνης κειμένη ὀνομαστὴ διὰ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Κάτοικ. Ἐπιδάυριος).

Ἐπιεικίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεχροκίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιεικίδης).

Ἐπικάστη (Epicaste). Ζ. Δάϊος.

Ἐπικηφία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ-
Ἐπισηφίαιος, καὶ Ἐπιφ. Ἐπικη-
φισιάδης).

Ἐπικουρος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νι-
κοκλέους, ἐξαρχατίας ἐν Ὀρμε-
λιωτῆς νῆας τινὸς Ἀφίσεως, τὴν
ὅποιαν ἔλαβεν, ὅτι δὲν ἔμαθεν
ἀπὸ κανένα διδάσκαλον. Οὗτος
κατ' ἀρχὰς ἐπορεύσατο εἰς τὴν
Σάμον, καὶ ἐκεῖθεν περιελθὼν
πολλὰς χώρας καὶ πόλεις, ὑπε-
ἴστρεφεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ
κτίσας τὴν Σχολὴν του εἰς κη-
πον τινὰ κλησίον τῆς πόλεως,
ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του
τὴν *Εὐδαμονίαν*, ἡ ὁποία, κατ'
αὐτὸν, συνίστατο εἰς τὴν Ἥβο-
νῆν, ἐννοῶν ἀναμφιβόλως τὴν τῆς
ψυχῆς ἡδονήν. Ἄλλ' οἱ Ἐπικού-
ρειοι, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ τοῦ ὀλι-
γαρχοῦς καὶ σώφρονος Φιλοσόφου,
ἔκαμαν μεγάλας καταχρήσεις,
παραδοθέντες ἕως ἀλόγα κτήνη
εἰς τὰς υλικὰς καὶ σωματικὰς
ἡδονάς, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τοὺς
μετέπειτα χρόνους ἔλαβε κακί-
στην ὑπόληψιν αὐτῆ ἡ αἵρεσις
τῶν Ἐπικουρείων. Περὶ τῶν Συγ-
γραμμάτων τοῦ Ἐπικούρου καὶ
τῆς αἵρέσεως αὐτοῦ βλέπε πλά-
τύτερον Διογένην τὸν Λαέρτιον
εἰς τὸν βίον αὐτοῦ.

Ἐπικράτης Ἀμβρακίτης, Ποιητῆς
τῆς Μέσης Κωμωδίας, τοῦ ὁ-
ποίου τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια
ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γρο-
τίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τρα-
γωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἐπικτήτος. Ζ. Φρυγία.

Ἐπικτήτος, Φιλόσοφος Στωϊκός,
ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς
Φρυγίας, καὶ κατ' ἰδέαν δούλος
εἰς τὸν Ἐπαφροδίτου, Ταμειοῦ-
χον τοῦ Νέρωνος, ἀπὸ τῶν ὁ-
ποίων εὐδαιμονοῦσι, ἔξη εἰς τὴν
Ῥώμην μὲ μεγάλην ἔνδειαν, ὥ-
στε ὅλη ἡ περιουσία του συ-
ίστατο εἰς ἓνα ξύλον κράββατον,
ἐν στρώματι, καὶ ἓνα λύχνον κε-
ράμειον, ὅστις ὅμως ἔπειτα ἐπω-
λήθη, διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας,
χιλίας δραχμῶν. Ὅτε δὲ ὁ Δο-
μιτιανὸς ἐδίωξεν ἀπὸ τῆς Ῥώ-
μης καὶ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ὁ-
λους τοὺς Φιλοσόφους, ἠναγκάσθη
νὰ φύγῃ καὶ αὐτός, καὶ ἔλθων
κατῴκησεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς
Ἠπείρου, ὅπου καὶ ἐδίδασκε πο-
λυκρότως τὴν Λογικὴν, καὶ Ἡ-
δικὴν Φιλοσοφίαν, διμελιόνων αὐ-
τὴν εἰς τὰ δύο ταῦτα ἀξιώματα:
Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου. Κατὰ τὸν
Σουΐδαν ὁ Ἐπικτήτος συνέγραφε
πολλὰ, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς μόνον τὸ
Ἐγχειρίδιον ἀπεσώθη, τοῦ ὁποίου
ὁ Συγγραφεὺς, κατὰ τὴν μαρτυ-
ρίαν τοῦ Σιμπλικίου, εἶναι Ἀφ-
ριανὸς ὁ ἐκ Νικομηδείας, μα-
θητῆς τοῦ Ἐπικτήτου πολλὰ ἡ-
γαπημένος. Τοῦτο τὸ Ἐγχειρί-
διον, εἰς τὸ ὅποιον περιέχονται
αἱ ἀξιολογώτεραι διδασκαλαὶ τῆς
Στωϊκῆς Φιλοσοφίας, ἐξεδόθη
πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1799
- 1800, 8, εἰς τόμους ἕξ, μετὰ
τῆς Δατικῆς Μεταφράσεως, Ση-
μειώσεων, καὶ Πίνακος.

Ἐπιμενίδης (Epimenides), Κρής,

τοῦ ὁποίου ὁ πολυχρόνιος ὕπνος ἔμμενεν εἰς Παροιμίαν. Περμφθεῖς οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρός του νά εὕρῃ ἐν ἀπολλωλὸς πρόβατον, καὶ ἐμβάς εἰς βαθὺ σπήλαιον· νά ἀνακαυδῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ἐκοιμήθη ὑπὲρ τὰ τριασάκοντα ἔτη κατὰ σπῆλαιον. Ἐξυπνήσας δὲ καὶ εἰδὼν εἰς τὴν πόλιν, εἶδε μεγάλην μεταβολήν, καὶ μάλισ ἐγνώρισεν τὴν πατρικὴν τοῦ οἰκίαν. Διεδοῖθη λοιπὸν πανταχοῦ ἢ φήμη τοῦ τριούτου συμβεβηκότος, καὶ ἔλαβεν ὑπόληψιν ἀνδρώπου θεοφιλούς. Ὁ δὲν ἐπροσλήθη ἔπειτα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, διὰ νά καθάρισον τὴν πόλιν τῶν ἐπὶ τὸ Κυλώκειον ἄγος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Κύλων). Οἱ παλαιοὶ ἀποδίδουσι εἰς τὸν Ἐπιμενίδην τοῦτον πολλὰ Ποιήματα, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἡ Κρητικὴ λεγομένη Θεογονία, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλήφθη καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Δείου Παύλου ἀναφερρόμενος οὗτος στίχος (Ἐπιστολὴ πρὸς Τίτον Κεφ. Α'. 12.). «Κρήτες αἰεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί». Πιθανὸν δὲ οὗτος ὁ στίχος νά ἐρρέθη κατὰ τῶν Κρητῶν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἐπιμενίδου, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλων τιμῶν δευσοδαμῶν καὶ ζηλωτῶν τῆς ἐθνικῆς θεολατρίας, οἵτινες θέλοντες νά στερεώσωσι τὴν ὑποτιθεμένην θεότητα τοῦ Διός, ἐκατηγόρουσαν τοὺς Κρήτας ὡς ψεύστας, οἱ ὁποιοὶ ὄχι μόνον ᾔθελον τὸν Δία ἀνδρεῖον, βα-

σιλεύσαντα εἰς τὴν νῆσον αὐτῶν, ἀλλ' ἐδεικνυσαν ἀπόμην πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὸ μῆνιμα αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεθανὼν ἐτάφη, καδως γίνεσθαι δήλον καὶ ἀπὸ τοὺς στίχους τούτους τοῦ Καλλιμάχου (Ἵμν. εἰς Δία):

Κρήτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ Ἄνα, σοῖο
Κρήτες ἐτεκτῆναντο, σὺ δὲ οὐ θάνες· ἴσοι γὰρ αἰεὶ.

Ἐπιμηθεὺς (Epimetheus), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τῆς Θέμιδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμηθεῖος. Οὗτος ἠνοῖξε τὸ κιβώτιον τῆς Πανδώρας (Ζ. Προμηθεὺς), καὶ διεσπάρησαν ἐλα τὰ κακὰ εἰς τὸν κόσμον, πλην τῆς Ἐλπίδος, μ' ἴδον ὅτι ὁ ἀδελφὸς του Προμηθεὺς τὸν παρήγγειλε νά μὴ δεχθῆ τὴν Πανδώραν, οὔτε τὰ δώρα της. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ μὲν Προμηθεὺς ἦτον πολλὰ προβλεπτικός, καὶ δὲν ἐπέχειρες τίποτε πρὶν τὸ σκεφθῆ καλῶς· ὁ δὲ Ἐπιμηθεὺς ἦτον ὅλον τὸ ἐναντίον, καὶ διὰ τοῦτο ἀποδίδουσι εἰς αὐτὸν δύο θυγατέρας, τὴν Πρόφραν καὶ τὴν Μεταμέλειαν. Θελήσας δὲ καὶ αὐτὸς νά πλάσῃ ἄνθρωπον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διός εἰς πίδακον.

Ἐπιπολαί, ἢ Λατομία (Tagliate), πόλις τῆς Σικελίας, ὅπου ἦτον καὶ φυλακὴ βαθεία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ καταδικοὶ εὐνυτρίβον πέτρας πρὸς ποινὴν τοῦ ἐγκλήματος των (Κάτωκ. Ἐπιπόλαιος).

Ἐπιφάνιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσαυδοῦκην πλησίον τῆς Ἐλευθερουπόλεως τῆς Παλαιστίνης, καὶ εἰς τὴν νεότητά του ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὺς χρόνους συναεστράφη. Ἐπειτα δὲ χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Κύπρῳ Κωνσταντίας, συνήρῳισε τοπικὴν Σύνοδον, διὰ τῆς ὁποίας κατέκρινε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὁριγένους, ὑπερασπιζομένη μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, Ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων. Θέλων δὲ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ Σύνοδος αὕτη καὶ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔστις τότε ἦτον ὁ Δεῖος Χρυσόστομος, ὑπῆγε μόνος του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑπέργηρος ἤδη ὢν καὶ πάσχων. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ πείσῃ εἰς τοῦτο τὸν Χρυσόστομον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἑπαρχίαν του· ἀλλ' ἀσθενήσας, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1622, φύλ.

Ἐπίχαρμος, Κῶος, ὅστις ἀνατραφεὶς εἰς τὴν Σικελίαν λέγεται καὶ Σικελός, ἐχρημάτισε Φιλόσοφος Πυθαγορικός, καὶ Ποιητῆς τῆς Μέσης Κωμῆδίας ἄριστος. Διατρίβων δὲ εἰς τὴν Ἀυλὴν Ἰέρωνος τοῦ Πρεσβυτέρου, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ, διότι ἤλεγξεν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα του. Ἐκ τῶν Κωμῆδιῶν του ὀ-

λίγα τινὰ ἀποσπασμάτια εὐρίσκονται εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ποίησιν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου.

Ἐπτὰ ἀδελφῶν μνήματα, εἶναι ὄρη, ἡ ἑπτὰ σειραὶ βουνῶν τῆς Μαυριτανίας, ὁποῦθεν τῆς Ἀβύλης.

Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ζ. Ἐτσοκλῆς, Ἀισχύλος.

Ἐπτὰ Θαύματα, ἡ Θεάματα τοῦ Κόσμου. Ζ. Θεάματα.

Ἐπτάνομος, ἦγουν ἑπτὰ νομοί, τουτέστι χῶραι, ἡ ἑπαρχία. Ζ. Ἀιγυπτos.

Ἐρασίνοσ, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Ἐρατοσθένης, Κυρηναῖος, Ποιητῆς, Φιλόσοφος, καὶ Γεωμέτρης. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος, καὶ ἄλλων Φιλοσόφων, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν παιδείαν, ὥστε ἐνομίζετο ἄλλος Πλάτων. Τέλος δὲ προσκληθεὶς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, διωρίσθη φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τῆς ἐκεῖ περιφήμου Βιβλιοθήκης, ὅπου ἔμεινεν ἕως τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὅποτε μὴ βλέπων κλεῖον διὰ τὸ γῆρας, καὶ τὴν συνεχῆ ἀνάγνωσιν, αἰτήσας ἀπέθανεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Α'. Καταστερηματοί, ἦτοι Ἱστορία μυθώδης τῶν Ἀστέρων, ἐκδοθ. ἐν Γοττίγγη, 1795, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Β'. Εἰσαγωγή εἰς τὰ

Ἄρατου Φαινόμενα, ἐκδοθ. ἐν Φλωρεντία, 1567, φύλ. καὶ ἀλλαχού. Γ. Γνωμικά, ἢ Ἀποφθέγματα, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἐλασσόνων καὶ Γνωμικῶν Ποιητῶν τοῦ Βυρτερόνου.

Ἐρατώ (Erato). Ζ. Μούσαι.

Ἐρεβος (Erebus), υἱὸς τοῦ Χάους καὶ τῆς Γῆς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν του Νύκτα, ἐγέννησε τὸ Γῆρας, τὸν Θάνατον, τὸν Φθόνον, τὸν Μῶμον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα χαριτωμένα τέκνα. Πολλάκις δὲ τὸ Ἐρεβος, ἢ ὁ Ἐρεβος θεωρεῖται ὡς μέρος τοῦ Ἄδου, ἢ καὶ ὡς αὐτὸς ὁ Ἄδης, καὶ μερικώτερον ὁ Τάρταρος.

Ἐρεσος, ἢ Ἐρεσός καὶ Ἐρεσσός, πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ἢ πατρὶς τοῦ Θεοφράστου (Κάτοικ. Ἐρέσιος).

Ἐρέτρια, ἢ Ἐρετρία (Ρόκιο), πόλις τῆς Εὐβοίας, ὅχι μακρὰν τῆς Χαλκίδος κειμένη (Κάτοικ. Ἐρετριεύς).

Ἐρεχθεύς (Erechtheus), υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βούτου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των ἐμώρασαν οὗτοι οἱ δύο ἀδελφοὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ ὁ μὲν Ἐρεχθεύς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, ὁ δὲ Βούτης, τὴν Ἱερωσύνην, ἐξ οὗ κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἐτεοβουταδῶν Ἱερίων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἐρεχθεύς ἐφόνευσε τὸν Ἐυμολπον, υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἤλθε βοηθὸς τῶν Ἐλευσινίων, ὀργισθεὶς οὗτος ὁ Θεός, κατ-

έστρεψε πᾶσαν τὴν οἰκίαν του. Κατ' ἄλλους δὲ μονομαχῆσαντες ὁ Ἐρεχθεύς καὶ ὁ Ἐυμολπος, ἐφρονεύθησαν καὶ οἱ δύο· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν τὴν μὲν Βασιλείαν νὰ τὴν λαμβάνωσι διαδοχικῶς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἐρεχθεύς, τὴν δὲ Ἱερωσύνην, οἱ Εὐμολκίδαι, τευτέστιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Εὐμολπου.

Ἐρεχθία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγιήδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρεχθεύς, καὶ Ἐπιφρ. Ἐρεχθιάδην).

Ἐρημος Ἀραβία. Ζ. Ἀραβία.

Ἐρίβοια, ἢ μετέπειτα Κρούα (Κρόϊα), πόλις τῆς Ἠλυριδός, ὀνομασθὴ διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἥρωος Γεωργίου τοῦ Καστριώτου, ὅστις ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων Σκενδέρμπης (ὁ Ἥγεμὼν Ἀλέξανδρος).

Ἐρίκεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγιήδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρικεῖες, καὶ Ἐπιφρ. Ἐρικειάδην).

Ἐρινεός (Λαμβριγιό), λιμὴν τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Ἐρινεός, πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Δωρίδα (Κάτοικ. Ἐρινεεύς, καὶ Ἐρινεάτης).

Ἐριννύες (Erinyes, ἢ Furiae), θυγατέρες τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Νυκτός· ἢ, κατ' ἄλλους, αἱ Ἐριννύες ἐγεννήθησαν ἀπὸ τοῦ αἵματος, τὸ ὅποιον ἔτρεξεν ἀπὸ τῆς αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ, ὅταν τὰ ἔκοψεν ὁ Κρόνος· μετὰ τὴν ἀδμαντήνην ἀρπην, ὡς εἶρηται ἑκατ. Ἦσαν δὲ τρεῖς, Ἀληκτώ,

Τισιφόνη, και Μεγαίρα καλούμεναι, και εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν των ὄφεις ἀντὶ τριχῶν. Κατοικοῦσαι δὲ εἰς τὸν Ἄδην, ετιμώρουσ τρυς κακώργους με μάλιστα ἀπὸ ὄφεις, και με ἀναμμένας λαμπάδας, εχουσαι και διὰ συντρόφους τὴν Μανίαν, τὸν Τρόμον, και τὴν Κλωμότητα. Περιήρχοντο δὲ και εἰς τὸν κόσμον, και εβασάνιζον τούς κακώτρόπους και πταίστας με παντοσθενή τύφην τοῦ συνειδότος, και με ἄλλους εσωτερικούς σπαραγμούς, καὶως συνέβη εἰς τὸν μητροκτόνον Ὀρέστην, και εἰς ἄλλους. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι σεβόμενοι, μάλλον δὲ βδελυττόμενοι τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, τὰς ἐκάλουν σεμνάς Θεάς, ἢ Εὐμενίδας.

Ἔρις (Eris, ἢ Discordia), θυγάτηρ τοῦ Ἑρέβου και τῆς Νυκτός, και Θεά τῆς λογομαχίας. Ἄυτη μὴ προσληθεῖσα εἰς τούς γάμους τοῦ Πηλέως και τῆς Θέτιδος, ἐρρίψε κρυφίως ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν χρυσοῦν μῆλον, και εφερεν ἀνωκάτω τὴν Δεῖκην ἐκείνην εὐωχίαν (Ζ. Θέτις). Παραστένεται δὲ ἡ Ἔρις γυνὴ δυσειδής, με τρίχας ἀπὸ ὄφεις, δεμένους με αἱματομέναις σημαίας, ἀφρίουσα, και βασταζουσα εἰς τὴν χεῖρα τῆς ξίφος, ἢ λαμπάδα.

Ἐρισός. Ζ. Ἄκαυθος.

Ἐριχθόνιος (Erichthonius), Βασίλευς ἀρχαιότατος τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποῖου ἡ γέννησις εσταδῆ παραδόξος. Ἐβίβλε ποτὲ

ὁ Ἡφαιστος τὴν Ἀθηνᾶν, ὅταν ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κατασκευάσῃ ὄπλα και ἐκσιδῆ αὐτῇ δὲν εστεργεν, ὁ Ἡφαιστος ἀποπερμάτισεν εἰς τὸν μηρὸν τῆς. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ βδελυχθεῖσα τὸ εἶργον αὐτοῦ, και λαβοῦσα εἶριον, εσπόγγισε τὸν γόνον ἐκείνον, και τὸν ἐρρίφεν εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἵπειτα εγεννήθη ὁ εἰρημένος Ἐριχθόνιος με δρακοντέλους πόδας, ὅστις μὴ δυνάμενος, ἢ αἰσχυρόμενος νὰ περικατῆ πεζός, εφεῦρε πρῶτος τὸ ἄρμα. Οὔτος, λέγουσιν, εἰσότησε κατὰ πρῶτον και τὰ Ἀθήναια, εορτὴν εἰς τιμὴν τῆς πολούχου Ἀθηνᾶς, τὰ ὁποῖα εἵπειτα ἐπὶ Θεσεῶς ενομασθησαν Παναθήναια, εἰς εἰρηται ἐκεί. Ζ. Παναθήναια.

Ἐρκυνα (Ποτάμι τῆς Λεβιαδιᾶς), ποταμός τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Λεβιάδιαν, πλησίον τοῦ ὁποῖου κείται τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου. **Ἐρμαί**, κυρίως ὀνομάζονται τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα ἦσαν, εἰς ἐπὶ τὸ πλείστον, Προτομαί (Busti), τουτέστι λίθοι τετραγῶνοι, με σχῆμα μόνον κεφαλῆς, χωρὶς χεῖρας και πόδας, εὐρισκόμενα πανταχοῦ, και μάλιστα εἰς τὰς τριόδους, και εμπροσθεν τῶν γαῶν και οἰκῶν τῆς πόλεως. Διὰ δὲ τὸ κλήδος αὐτῶν, καὶως και τῶν λοιπῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ δὲν ἦσαν και εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, εἰς μανδάνομεν και ἀπὸ τὸν Ἀκώπειον ἐκείνον μῦθον.

Ερμάνουβις. Ζ. Ἄνουβις.
Ερμαφρόδιτος (Hermaphroditus), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἰδοῦσα ποτὲ αὐτὸν εἰς μίαν πηγὴν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἢ Νύμφη Σαλμακίς, καὶ τραυθεῖσα ἀπὸ τὰ κάλλη του, τὸν ἐνηγαλίσθη τόσον σφικτὰ, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ κατ' οὐδένα τρόπον. Ἐκ δὲ τούτου τοῦ συμβεβηκότος εὐσπλαγχνισθέντες οἱ Θεοί, ἤνωσαν τὰ σώματά των εἰς ἓν, καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη ὁ ἀνδρόγυνος Ἑρμαφρόδιτος.

Ερμείας, Σύγγραφεὺς Ἐκκλησιαστικὸς, ἀκμάσας, κατὰ τὴν παιδανωτέραν γνώμην, περὶ τὰ τέλη τοῦ β'. Αἰῶνος. Σοῦζεται τούτου Σύγγραμμα, Μυκτηρισμὸς τῶν Ἑθνικῶν Φιλοσόφων, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Ἄλλῃ. 1764, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Ερμείας Σωζόμενος, Γαζαῖος, Σχολαστικὸς, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ 1. Αἰῶνος. Συνέγραψεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, ἣτις ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ 323 ἕως τοῦ 339 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις μετὰ τοῦ Εὐσεβίου 1544, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ερμῆς Τριμέγιστος. Δύω ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν Ἄγυπτον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος ἦτον υἱὸς τοῦ Μεζραΐμ, ἐφευρετὴς τῶν Ἀγυπτιακῶν Γραμμάτων, καὶ Σύγγραφεὺς τῆς τῶν Ἀγυπτίων καὶ Φωίκων Θεολογίας, ὅστις καὶ Θωῖδ, ἢ Τάαντος καλεῖται. ὁ δὲ νεώτερος ἤκ-

μαζεν ἐπὶ τοῦ Ὀσίριδος, Βασιλέως τῆς Ἀγύπτου, καὶ ἐνομιζέτο ἀπὸ τοὺς Ἀγυπτίους ἐπινοητῆς τῶν μαθησέων καὶ νόμων. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἑρμῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων, συνέγραψε πλεῖστα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὅμως ἢ διόλου ἐχάθησαν, ἢ ἀνεμίχθησαν μὲ ἄλλα νεωτέρων Συγγράμματα, ὥστε τὰ εἰσέτι σωζόμενα ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ νόμιζονται ὅλα νόδα ὑπὸ τῶν Κριτικῶν. Τοιαῦτα δὲ εἶναι Α'. Ποιμάνδρης. Β'. Ἀσκληπιὸς ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βουρδιγάλαις, 1574, 4. Γ'. Ἰατρομαθηματικά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λύγούστη τῶν Βυδαλικῶν, 1597, 8. Δ'. Ἀφορισμοί, Περὶ τοῦ Φιλοσοφικοῦ λεγομένου Λίδου, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. μόνον Λατινιστὶ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ερμῆς (Mercurius), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας, Συνατρός τοῦ Ἄτλαντος, γεννηθεὶς εἰς τὸ ἀπῆλαιον τῆς Κυλλήνης, ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Κυλλήνιος ἐκονομάζεται, ἦτον ἄγγελος καὶ μηνυτῆς τῶν Θεῶν, καὶ ἰδίως τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔφερος πολλῶν τεχνῶν καὶ ἐπισημῶν, καὶ προσέτε τοῦ κέρδους, τοῦ ψεύδους, καὶ τῆς κλοπῆς, ὧν καὶ αὐτὸς πολλὰ ἐπιτήδειος κλέπτης. Διότι βρέφος ὢν ἀκόμη, ἔκλεψε τὰς βούς τοῦ Ἀδμήτου, Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, τὰς ὁποίας ἐφόλαττεν ὁ Ἀπόλλων. ὁμοίως ἤρπασε τὴν

λύραν καὶ τὴν φαρύγγα αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸν κροτὸν τῆς Ἀφροδίτης· τὸ σκῆπτρον τοῦ Διός· τὴν τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος· τὸ ξίφος τοῦ Ἄρεως· τὴν πυράγγρα τοῦ Ἡραίου, καὶ αὐτὰ τῆς μητρὸς του τὰ ἐνδύματα ὁ καμπόνηρος, ὅταν ποτὲ αὐτὴ ἐλάετο εἰς τὸν ποταμὸν. Ἐπειδὴ δὲ συνεμάχησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Γαυαντομαχίαν, τὸν σὺνῆριδμῆσεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν· ἀλλ' ἐνταύτῃ τῶ ἔδωκε καὶ πολλὰ ἐπίκαινα ἐπαγγέλματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα ἦσαν ταῦτα: Νὰ εὐτρεπίξῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Θεῶν, καὶ νὰ κηρύττῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν· νὰ ἐτοιμάξῃ τὸ συμπόσιον, καὶ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς εὐνοχομένους, κερῶν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸ νέκταρ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ Γανυμήδης· νὰ παρευρίσκηται εἰς τὸν θάνατον ἐκάστου ἀνδρῶπου, ἐπειδὴ, ἂν αὐτὸς δὲν ἤγγιζε μὲ τὴν ράβδον τοῦ τὸ σῶμα τοῦ ψυχρὸράγουντος, δὲν ἐξήρχετο ἡ ψυχὴ· νὰ ὀδηγῇ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων εἰς τὸν Ἄδην, καὶ νὰ τὰς παραδίδῃ μὲ λεπτὸν λογαριασμὸν εἰς τὸν Ἄϊακόν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι καὶ τὴν εὐρεσιν τῆς λύρας· ἐπειδὴ εὐρῶν ποτε χελώνη, τὴν ἐκένωσε μ' ἓνα σίδηρον, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐτρέψησεν εἰς ἐνῆα μέρη, ἔβαλεν ἰσαρίθμους χορδὰς ἀπὸ λινάριον εἰς τιμὴν τῶν ἐνῆα Μουσῶν, καὶ τὴν ἐχάρισεν

εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Παραστῆνεται δὲ ὁ Ἑρμῆς νῖος εὐειδῆς καὶ εὐκύνητος, φορῶν εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον πλατύν καὶ πτερωτὸν, καὶ εἰς τοὺς πόδας πέδιλα χρυσαῖα καὶ ὁμοίως πτερωτὰ· εἰς δὲ τὴν δεξιὰν βαστάζων κηρύκειον, ἥτοι ράβδον περιεστρωμένην μὲ δύο ὄφεις, ἀλλήλους ἀντιφιλοῦντας, καὶ εἰς τὴν ἀριστερῶν, μαρσῦκιον, ἐπειδὴ ἐνομιζέται καὶ ἴφορος τοῦ κέρδους.

Ἑρμιόνη (Hermione). Ζ. Πυρρὸς, Ὀρέστης.

Ἑρμιόνη (Καστρι), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ἐσχάτιαν τῆς Ἀργολίδος κειμένη (Κάτοικ. Ἑρμιονεῖς).

Ἑρμιονικός κόλπος, μικρὰ θάλασσα κλεισίον τῆς πόλεως Ἑρμιόνης κειμένη.

Ἑρμογένης, Ταρσεύς, υἱὸς τοῦ Καλίκου, Ῥήτωρ περίφημος. Οὗτος πολλὰ μέος ἀκόρη, ἔκαμε μεγάλας προέδους εἰς τὴν Ῥητορικὴν, ὥστε εἰς τὸ δέκατον ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε πολλοὺς ἀκροατὰς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸν Ἀυτοκράτορα Μάρκον Ἀυρήλιον Ἀντωνῖνον. Φθάσας δὲ εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος, ἔχασε διέλου τὸ μνημονικόν του, καὶ ἔζησεν εἰς τὸ ἐξῆς εἰς ἑνας ἀπλοῦς ἀνδρῶπος. Σωτέγραφε Α'. Τέχνην Ῥητορικὴν διαμετακτῆν περὶ Στάσεων. Β'. Περί Εὐρέσεων βιβλία τέσσαρα. Γ'. Περί Ἰδεῶν βιβλία δύο. Δ'. Περί Μεθόδου θεωρητικῆς, ἐκδοθ. κατὰ

διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους· καὶ ἐν Βενετία 1779, 4, παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις εὐαχίστου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, μετὰ τῶν Προφυλασμάτων τοῦ Ἀφρονίου, καὶ τῶν εἰς αὐτὰ παλαιῶν Ἐξηγήσεων.

Ἐρμος (Σαραβάτ), ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν.

Ἐρμός, ἢ Ἐρμος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρμιος).

Ἐρμώνυμος. Ζ. Γεώργιος Ἐρμώνυμος.

Ἐρσιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἰπποδωωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρσιάδης).

Ἐρόστρατος (Erostratus). Ζ. Ἐφειος.

Ἐρση (Erse). Ζ. Ἀγραυλος.

Ἐρσίδια, νῆσος τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Βαιτικὴν, κατοικία τοῦ περιφήμου Γηρύου (Κάτοικ. Ἐρσιδεύς).

Ἐρυσθρά θάλασσα, ἡ μεταξύ τοῦ Περσικοῦ, Ἰνδικοῦ, καὶ Ἀραβικοῦ κόλπου θάλασσα.

Ἐρυσθραὶ (Κολίτα), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐρυσθραῖος).

Ἐρύμανδος, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, μεταξύ Ἀρκαδίας καὶ Ἡλίδος κείμενον (Κάτοικ. Ἐρυμάνδιος). Ἐνταῦθα διέτριβεν ἕνας Κάρπος ἀμετρήτου μεγέθους, ὅστις ἐπροξένοι μεγίστην φθορὰν καὶ βλάβην εἰς ὅλην τὴν χώραν, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐμποδίσωσι κατ' οὐδένα τρόπον τὴν μανιώδη αὐτοῦ ὀρμήν. Ὁ

Ἡρακλῆς ὁμῶς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, καταπολεμήσας αὐτὸν, τὸν ἐπίσας καὶ τὸν ἔφερε ζωντανὸν εἰς τὰς Μυκῆνας.

Ἐρύμανδος, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, μεταξύ Ἀρκαδίας καὶ Ἡλίδος ῥέων, καὶ εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐκχυνόμενος.

Ἐρυξ (Eryx), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Βούτου, ἢ Βοιωτοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σικελίας. Οὗτος καυχόμενος εἰς τὴν σωματικὴν του δύναμιν, ἐφόνευεν ὅλους τοὺς ἐκείθεν διαβαίνοντας, ἀφ' οὗ πρῶτον τοὺς ἠνάγκαζε νὰ μονομαχήσωσι μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ μονομαχήσας καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλείου, καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφόνευθη, κατ' ὃν τρόπον αὐτὸς ἐφόνευε τοὺς ἄλλους.

Ἐρυξ (Monte di Trapano), ὄρος μέγιστον τῆς Σικελίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὀμώνυμος μετὰ τὸν Ἐρυξιον ἰσχυρὸν (Κάτοικ. Ἐρυκίονος).

Ἐρχεῖα, ἢ Ἐρχία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀιγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρχεῖεύς, καὶ Ἐπέρ. Ἐρχεῖάδην).

Ἐρως (Cupido) ὁ παλαιός, Θεὸς αὐτογέννητος, σύγχρονος καὶ συντηρητῆς τοῦ πᾶντος· ὁ δὲ νεώτερος ἦτον υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ Ἄρωος, τὸν ὁποῖον ἀμ' ἀφ' οὗ τὸν ἐγέννησεν αὐτὴ ἢ Θεά, τὸν παρέδωκεν εἰς τὰς Χάριτας νὰ τὸν ἀναδρέψωσιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠῴζωσεν, ἐγέν-

ασιατική Ἱστορία του, ἣτις ἐξακολουθεῖ τὴν τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδορίτου μέχρι τοῦ 593 ἔτους, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Θεοδορίτου καὶ ἄλλων ἐν Κανταβριγία, 1706, φύλ.

Ἐυβοεῖς. Ζ. Ἄβαντις.

Ἐυβοία (Ἐυριπος), ἡ πρότερον Μάκρις, μία ἀπὸ τὰς πλέον μεγάλας νήσους τοῦ Ἀιγαίου πελάγους, ἐκτενωμένη ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικά πρὸς τὰ βορειοδυτικά κατὰ μῆκος τῶν αἰγιαλῶν τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος, καὶ Θεσσαλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας τὴν χωρίζει ἡ Εὐβοϊκὸς κόλπος (Κάτοικ. Εὐβοεῖς).

Ἐυβουλας, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπάσματα εὐρίσκονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἐυδαίμων Ἀραβία (Ἄδεν), πόλις παραθαλάσσιος τῆς ὁμωνύμου ἑπαρχίας. Ζ. Ἀραβία.

Ἐυδοκία, ἡ Εὐδοξία Μακρομβολίτισσα, θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Η΄ καὶ σύζυγος πρώτου τοῦ Γ΄ Κωνσταντίνου Δούκα, καὶ ἔπειτα Διογένης Ῥωμανοῦ τοῦ Γ΄. Συνέγραψε Λεξικὸν Ἱστορικομυθικόν, Ἰωνιά, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Βενετία, 1782, 4, ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βιλλοισῶνος.

Ἐυερκής. Ζ. Ἰσαυρα.

Ἐυηνος, ὁ πρότερον Λυκόρμας (Φιδάρι), ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος ῥέων.

Ἐυθάλιος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σούλκῃ Ἐκκλησίας. Ἐξέδωκε τὰς Ἐπιστολάς τοῦ θείου Παύλου διὰ στίχων μεθ' ἐνὸς Προλόγου περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Παύλου, τὴν ὁποίαν ἔπειτα Ἀθανάσιος ὁ Νεώτερος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὑποδιαίρσας εἰς κεφάλαια μετὰ τὴν σημείωσιν τῶν ῥητῶν τῆς θείας Γραφῆς, τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Καισαρείας, καὶ κατὰ τὸ 1698 ἔτος ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Λαυρεντίου Ζακανίου.

Ἐυθύμιος Ζυγαδηνός, Μοναχὸς πολυμαθῆς, καὶ γνώριμος τῆς Βασιλείσης Ἄννης τῆς Κομνηνῆς. Οὗτος διὰ προσταγῆς Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ συνέγραψε Πανοπλίαν Δογματικὴν ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶν θείων Πατέρων, ἐκδοθ. ἐν Τεργοβύστῃ τῆς Ὀγροβλαχίας 1710.

Ἐυκλείδης, ὁ πατὴρ τῆς Γεωμετρίας, ἐγεννήθη, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου καὶ διδάσκαλος τῆς Μαθηματικῆς μετὰ κλέους ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σοῦνται Α΄. Στοιχείων βιβλία δεκαπέντε. Β΄. Διδόμενα (ἢ Δεδομένα). Γ΄. Εἰσαγωγή Ἀρμονικῆ. Δ΄. Κατατομὴ Κανόνος Μουσικοῦ, Ε. Φαινόμενα, ἣτοι ἀρχαὶ Ἀστρονομίας. ΣΤ΄. Ὀπτικά καὶ Κατοπτρικά Στοιχεῖα. Ζ΄. Περὶ διαίρέσεως Ἐπιφανειῶν, καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Λατ.

- ἐν Ὁξωνίᾳ, 1703, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.
- Ἐυκράτης. Ζ. Ἰω. Μόσχος.**
- Ἐυμάδιος, ἢ Εὐστάδιος, Ἀγύπτιος,** ὁ ἀληθὴς Συγγραφεὺς τοῦ Καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν Μυθιστορικῆς Συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ψευδῶς ἐτυπώθη Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεσσαλονίκης Εὐσταδίου, ἐν Παρισίοις, 1618, 8, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Λειψίᾳ, 1792, 8, ἄνευ τῶν Σημειώσεων.
- Ἐυμενίδες (Eumenides). Ζ. Ἐρρινύες, Αἰσχύλος.**
- Ἐυμένιος (Eumenius), Γάλλος,** Ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντῶς τοῦ Χλωροῦ. Σῶζονται καὶ τούτου πέντε Λόγοι, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Λατίνων Ῥητόρων.
- Ἐυμολπος (Eumolpus). Ζ. Ἐρραχθεύς.**
- Ἐυνάπιος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ ἐσπουδάσεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐχρημάτισε Σοφιστὴς, Ἱστορικός, καὶ μέγας χριστιανομάχος, καὶ, κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν του, εἰς ἕκ τῶν πρέσβων τῆς Λυδίας, οἵτινες ἐπέμφθησαν πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην. Σῶζονται καὶ τούτου Βίοι Φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν, καὶ τινα ἀποσπασμάτια Ἱστοριῶν, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστερλαδ. 1822, 8, μετὰ Σημειώσεων.**
- Ἐυνομία (Eunomia). Ζ. Ὄραι.**
- Ἐυνόμιος, Ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀιρετικῆς Ἀετίου, τοῦ ὁ-**
- ποίου ἐχρημάτισε μαθητῆς, καὶ κατὰ πάντα σύμφωνος εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Εὐτυχανῶν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου ὑπὸ Κωνσταντίνου καὶ Βάλεντος τῶν Αυτοκρατόρων. Σῶζεται καὶ τούτου Ἐξήγησις τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Αυτοκράτορα Θεοδοσίον, καὶ μία Ἀπολογία, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλλ. Βιβλιοθήκης.**
- Ἐυξείνος. Ζ. Πόντος.**
- Ἐυπολις, Ποιητὴς Κωμικός, καὶ τελευταῖος Συγγραφεὺς τῆς Παλαιᾶς Κωμῆδος, ὅστις πολλὰ νέος ἀκόμη συνέγραψεν ἀρίστας Κωμῆδας, καὶ μετὰ καιρὸν ἔλαβε δεκάκις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Τὰ μικρὰ αὐτοῦ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.**
- Ἐυπυρίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Εὐπυρίδης).**
- Ἐυριπίδης, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ τῆς Κλειτοῦς τῶν Ἀθηναίων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἐχρημάτισε Ῥήτωρ, Φιλόσοφος, καὶ Ποιητὴς Τραγικός ἀριστος. Εἰς τὴν νεότητά του ἤκουσε τὴν μὲν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Πρόδικον, τὴν δὲ Φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ἀναξαγόραν, καὶ τὴν Ἠθικὴν ἀπὸ τὸν Σωκράτην. Πολλὰ δὲ νέος ὢν ἀκόμη ὑπῆγε μετὰ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὴν Ἀγυπτον, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἀφισπρώθη ὄλος εἰς τὴν Ποιητικὴν, καὶ τόσον εὐδο-**

κίμησεν, ὥστε ἔλαβε πολλάκις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Ἦτον δὲ πολλά φελέατρις, καὶ τῶν ἀσέμων γυναικῶν ἐχθρὸς Δανάσιμος, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Μισογύνης ἐπωνομάσθη. Ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης, ἡ ἀδιάφορος μάστιξ τῶν φαύλων καὶ ἐναρέτων, διέσυρα πολλάκις καὶ τοῦτον τὸν Ποιητὴν μας· ἀλλὰ τοῦτα δὲν ἤλάττωσεν παντάκασι τῆν ὑπόληψίν του, μάλιστα δὲ ὁ περιφημὸς Ἀρχάλαος, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Ἀυλὴν του, ὅπου ζήσας τρεῖς χρόνους τιμώμενος καὶ φιλοδοροῦμενος, ἀπέθανεν ἐβδομηκοντούτης, καταξασχισθεὶς, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ τῶν κύνας, τοὺς ὁποίους ἀφήκων κατ' αὐτοῦ οἱ ἐχθροὶ του. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξήτησαν ἀπὸ τὸν Ἀρχάλαον τὰ σῶμα τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἀποτυχόντες, ἔστησαν κανοτάφιον εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ δὲ Ἀρχάλαος δάψας αὐτὸν ἐντίμως εἰς τὴν Πέλλην, ἐπέγραψε καὶ τὸ ἐξῆς Ἐπίγραμμα:

Ἵουποτέ σου μνήμα, Εὐριπίδης,
ὄλετόπου.

Ἐκ τῶν ἐνενηκόντα Τραγωδιῶν του σώζονται μόνον δεκαεννέα ὀλομελεῖς, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰκοστῆς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα: Α'. Ἐκάβη. Β'. Ὀρέστης. Γ'. Φοῖνισσαι. Δ'. Μηδεα. Ε'. Ἰππόλυτος. Σ'. Ἄλκηστις. Ζ'. Ἀνδρομάχη. Η'. Ἰκέτιδες. Θ'. Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι. Ι.

Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις. ΙΑ'. Πήσος. ΙΒ'. Τρωάδες. ΙΓ'. Βάκχαι. ΙΔ'. Κῦκλωψ (Ποίημα Σατυρικόν). ΙΕ'. Ἡρακλεῖδαι. ΙϚ'. Ἐλένη. ΙΖ'. Ἴων. ΙΗ'. Ἡρακλῆς Μαινόμενος. ΙΘ'. Ἠλέκτρα. Κ'. Δανάη, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ξυδοσις εἶναι ἡ ἐν Δελφίᾳ, 1778 - 1779, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, διαφόρων Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων.

Ἐυριπὸς (Νεγροπόντε), ὁ μετὰξὺ Βοιωτίας καὶ Εὐβοίας πορδμὸς πρὸς τὴν Χαλκίδα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα μετὰ ταῦτα καὶ ὅλη ἡ γῆος.

Ἐυρυάλη (Euryale). Ζ. Γοργόνες.

Ἐυρυβία (Eurybia). Ζ. Κροῖος.

Ἐυρυδικὴ (Eurydice). Ζ. Ὀρφεύς, Ἀρισταῖος.

Ἐυρυμέδων (Γερκού), ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Ἐυρυνόμη (Eurynome). Ζ. Χάριτες.

Ἐυρυσθένης (Euristhenes). Ζ. Ἡρακλεῖδαι.

Ἐυρυσθεὺς (Eurystheus), υἱὸς τοῦ Σθενέλου, καὶ Βασιλεὺς τῶν Μικησῶν. Οὗτος ἐμελλε νὰ γεννηθῆ συγχρόνως μὲ τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἐπειδὴ ἦτον μεγάλη σύγχυσις περὶ τῆς βασιλείας μετὰξὺ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περσέως, ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ βασιλεύσῃ ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε γεννηθῆ προτιήτερα. Ἡ Ἡρα, Δανάσιμος ἐχθρὰ οὖσα τῶν παλλακίδων τοῦ ἀνδρός της, καὶ τῶν τέκνων, ὅσα ἐγεννῶντο ἐξ αὐτῶν, συνήργησε

καὶ ἐγενήθη προτίτερα οὗτος ὁ Εὐροσθεὺς ἑπαμηνιαῖος, καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διὸς ἔλαβε καὶ τὸ σκήπτρον τῆς βασιλείας, καὶ ἀδιέβη τὸν Ἡρακλέα, γενόμενος παντοτεινὸς ἐχθρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων του. Ζ. Ἡρακλεΐδαι, Ἡρακλῆς. Ἐυρυτίων (Eurytion), Ζ. Πηλὺς,

Ἐυρυτος (Eurytus). Ζ. Ἴριτος. Ἐυρώπη (Europa), θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος, Βασιλέως τῆς Φωνίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης. Ταύτης τὸ κάλλος ἐπιθυμήσας ὁ Ζεὺς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Φωνίκην, καὶ συμπαίξων μετ' αὐτῆς μεταμορφωμένος εἰς ὄραϊον ταῦρον, τὴν ἤρακσεν εἰς τοὺς ὄμους του, καὶ τὴν ἔφερε κολυμβῶν εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἐγέννησε τὸν πρῶτον Μίνωα, καὶ τὸν Ῥαδάμανθυν.

Ἐυρώπη, ἐν ἑκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαίου Κόσμου, τὸ πλεόν καλλιεργημένον, ἀπὸ τῆς εἰρημένης Ἐυρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὀνομασίαν λαβοῦσα (Κάτοικ. Ἐυρωπαϊὸς). Τῆς Ἐυρώπης τὰ ὄρια πρὸς Ἀνατολὰς εἶναι ὁ ποταμὸς Τάναϊς, ἡ Μαυώτις λίμνη, ὁ Εὐξείνος Πόντος, ὁ Ἑλλησποντος, καὶ τὸ Ἄιγαῖον πέλαγος· πρὸς Δυσμὰς, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς· πρὸς Βορρᾶν, ὁ Ὑπερβόρειος Ὠκεανὸς, καὶ πρὸς Νότον, ἡ Μεσόγειος Θάλασσα, Ἐπαρχίαι δὲ αὐτῆς, πρωτεύουσαι μὲν εἶναι ἡ Μακεδονία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἰταλία, καὶ

ἡ Γερμανία· δευτερεύουσαι δὲ, πρὸς μὲν Ἀνατολὰς ἡ Θράκη, ἡ Μοισία, ἡ Ἄλφυρις, ἡ Δακία, ἡ Ταυρικὴ Χερσονήσος καὶ ἡ Ἐυρωπαϊκὴ Σαρματία· πρὸς Δυσμὰς δὲ, ἡ Παννονία, τὸ Νορικόν, ἡ Ραιτία, ἡ Οὐινδελαιία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία καὶ αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι, περὶ τῶν ὀπίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Ἐυρωπος, ἡ Εὐρωπὸς (Γρεβενά), πόλις τῆς Ἠπειροῦ μεσόγειος (Κάτοικ. Εὐρώπιος, ἡ Εὐρωπαϊὸς).

Ἐυρώτας (Βασιλοπόταμον), ποταμὸς μέγιστος τῆς Λακωνικῆς, ὅστις ἐκπηγάζων ἀπὸ τὸ Ἀραδικὸν ὄρος, καὶ διερχόμενος δι' ὅλης τῆς Λακωνίας, χύνεται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου αὐτῆς.

Εὐσέβια. Ζ. Μάζακα.

Εὐσέβιος, ὁ ἐκ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας, Ἱστορικὸς Ἐκκλησιαστικὸς περίφημος, καὶ φίλος πολλὰ ἠγαπήμενος τοῦ μάρτυρος Παμφίλου, διὰ τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸς Πάμφιλος, ἡ Εὐσέβιος Παμφίλου ἐπωνομάζεται.

Ἦνδει δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, πρὸς τὸν ὅποιον καὶ Λίγον Ἐγκωμιστικὸν ἐξεφώνησεν. Ὅτε δὲ ὁ Διοκλητιανὸς ἐκίνησεν τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ὁ Εὐσέβιος ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Τύρου καὶ Αἰγύπτου, καὶ μετὰ τὴν παύσιν τοῦ διωγμοῦ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Παλαιστίνην, προσχειρίσθη μετ' ἄλλων Ἐπισκόπων τῆς Καισαρείας, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστι-

κῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθέντα ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἐυστάδιος, ὁ Συγγραφεὺς τοῦ Καθ' Ἑσπέρην καὶ Ἑσπέρου Μυθιστορικῆς Συγγραμματος. Ζ. Εὐμάδιος.

Ἐυστάδιος, ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, κατήγετο ἀπὸ τὴν Σίδη τῆς Παμφυλίας, ὅστις ἐχθρὸς ὢν Δανάσιμος τῶν Ἀρειανῶν, ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου τοῦ διὰ τῆς συκοφαντίας αὐτῶν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Θράκην, ἕως ὅτου μετὰ καιρὸν ἐγνωρίσθη ἡ ἀδωότης του. Σῶζονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου Α'. Ὁμιλία πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Ἀυτοκράτορα ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Πρακτικῶν τῶν Πατέρων. Τόμ. Β'. Σελ. 555. Β'. Ἰπόμνημα εἰς τὴν Ἑξαήμερον. Γ'. Περὶ Ἐγκαστρομυθίας κατὰ Ὁριγένους, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1629, 4. μετὰ Σημειώσεων τοῦ Ἀλλατίου. Δ'. Συγγραμμάτια τινά, εὐρισκόμενα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Ἐυστάδιος, ὁ Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος, Κωνσταντινοπόλιτις, ἀνὴρ ἀγχίνους, πολυμαθὴς καὶ ἀνάρετος, ὁ στολισμὸς καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ ἡμετέρου Κλήρου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μὲ σέβας πολὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους ὄλων τῶν Ἑθνῶν. Συνέγραψε μὲ μεγάλην πολυμάθειαν Παρακβολὰς εἰς τὸν Ὁ-

μηρον, καὶ Διονύσιον τὸν Περσηγητὴν, περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ὁπίων βλέπε αὐτοὺς τοὺς Ποιητάς.

Ἐυστάδιος, Πατρίκιος καὶ Ἀντικίνσωρ, Κωνσταντινοπολίτης καὶ υἱὸς· συνέγραψε βιβλίον Περὶ Χρονικῶν διασθημάτων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1791, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Ἐυστράτιος, Νικαίας Μητροπολίτης, Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, τῷ ὁποίου σώζονται Α'. Ἰπόμνημα εἰς τὰ δύο βιβλία τῶν Ἰστέρων Ἀναλυτικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθ. Ἑλληνιστί ἐν Βενετία, 1554. Β'. Ἰπόμνημα εἰς τὰ Ἠθικά τοῦ αὐτοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθὲν ὁμοίως ἐν Βενετία, 1536.

Ἐυστράτιος, Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ἔζη ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ Εὐτυχίου, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε καὶ μεγάλην σχέσηιν. Συνέγραψε Α'. Βίον τοῦ (ἀγίου) Εὐτυχίου Π. Κωνσταντινουπόλεως. Β'. Περὶ καταστάσεως τῶν νεκρῶν, ἐκδοθ. ἐν Ρώμῃ, 1655, 4. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου In Dogmat. de Purgat. Consensione.

Ἐυτέκιος, Σοφιστὴς, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρίς, καὶ ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤμαζε. Συνέγραψε Παράφρασιν εἰς τὰ μὴ σωζόμενα πλέον Ἰεζευτικά τοῦ Ὀππιανοῦ. Ζ. Ὀππιανός.

Ἐυτέρπη (Euterpe). Ζ. Μούσαι. Ἐυτρόπιος (Eutropius) Φλάβιος, Ῥωμαῖος, Σοφιστὴς καὶ Ἱστορι-

- κός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσαν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον. Συνέγραψε Λατινιστὶ Ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας (*Breviarium Historiae Romanae*) εἰς βιβλία δέκα, εἰς τὴν ὁποίαν περιγράφει μὲ συντομίαν τὰ ἀπὸ Ῥωμύλου μέχρι Βαλεντιανοῦ καὶ Βάλεντος τῶν Ἀυτοκρατόρων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1729, 8. μετὰ τῆς τοῦ Παιανίου Ἑλληνικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων, καὶ ἐνός πλουσιωτάτου Πίνακος. Ζ. Παιάνιος.
- Ἐυφορβος (Euphorbus). Ζ. Πάνδορος.
- Ἐυφράτης (Φράτ), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ὅστις ἐνούμενος μετὰ τοῦ Τίγρητος, εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.
- Ἐυφροσύνη (Euphrosyne). Ζ. Χάριτις.
- Ἐυχαριστήρια, εορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνός, εἰς μνήμην τῆς ἐλευθερίας τῶν ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐδίωξεν ὁ Θρασύβουλος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.
- Ἐυώνυμος, ἢ Εὐωνυμία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐωνυμεύς).
- Ἐφεσος (Ἀγιασουλούκ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐφέσιος). Ἄντη ἢ πόλις ἐστάθη ὀνομαστή

εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους διὰ τὴν ἐν αὐτῇ συγκροτηθεῖσαν τρίτην Οἰκουμένην Σύνοδον, καὶ διὰ τὸν περικαλλῆ καὶ ἀξιοθαύμαστον Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις ἐκτίσθη ὑπὸ πολλῶν Βασιλέων εἰς διάστημα τετρακοσίων χρόνων, καὶ διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν λοιπὴν καλλονῆν του ἐνομιζέτο εὖς ἐν ἐκ τῶν ἑπτὰ Θεμάτων τοῦ Κόσμου. Τοῦτον τὸν ἀξιοθαύμαστον ναὸν τὸν ἔκαυσεν ὕστερον κάποιος Ἐρόστρατος, ἢ Ἡρόστρατος, διὰ τὴν ἀθανάτισιν τὸ ὄνομά του, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον, διὰ τὴν ἀναξιοτήτα καὶ μοχθηρίαν του.

Ἐφιάλτης (Ephialtes). Ζ. Ἄλωος, Ὠτός.

Ἐφίππος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μίσης Κωμωδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους. Σώζονται καὶ αὐτοῦ ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἐφραιμ, Σύρος, Ἡγεμόνος, καὶ ὕστερον Διάκονος τῆς ἐν Ἐδέσῃ Ἐκκλησίας, ἀνὴρ ἐνάρτος, καὶ ἔμπειρος τῆς θείας Γραφῆς, καθὼς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰ μέχρι τῆς σήμερον διασωθέντα Συγγράμματά του, ἐκδοθ. Συριστί, Ἑλληνιστί, καὶ Λατινιστί ἐν Ῥώμῃ 1746, φύλ.

Ἐφύρα, νῆσος μικρά, εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἐφυραῖος).

Ἐχαιίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Ἐχαιίδης).

Ἐχίδωρος (Γαλλικός) ποταμός τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Ὀσρμαϊκὸν κόλπον.

Ἐχιδνα (Echidna), θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητούς, τέρας ἀγέρατον καὶ ἀθάνατον, τὸ ἤμισυ παρθένος, καὶ τὸ ἤμισυ ἄφρις, ἀπὸ τῆν ἑποίαν ἐγέννησεν ὁ Τυφὼν τὸν Κέρβερον, τὴν Χίμαιραν, τὴν ἑπτακέφαλον Ἵδραν, τὸν Νεμαϊὸν Λέοντα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τέρατα.

Ἐχινάδες. Ζ. Τηλεβοάει.

Ἐῶς. Ζ. Ἥλιος.

Ζ Α

Ζάγκλη, πόλις τῆς Σικελίας (Κάτοικ. Ζαγκλαῖος). Ζ. Μεσσήνη.

Ζάκυνθος, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τοῦ κόλπου Χελωνάτα κειμένη (Κάτοικ. Ζακύνθιος).

Ζάμα, πόλις ἀρχαία τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὴν Νομαδικὴν κειμένη.

Ζαρίασπα, πόλις τῆς Βακτριανῆς (Κάτοικ. Ζαριασπηνός). Ζ. Βάκτρα.

Ζαρμισθεθούσα, ἡ ἔπειτα Οὐδία Τραιανή (Βάρχη), πόλις τῆς Δακίας, ἡ καθέδρα τοῦ περιφήμου Δεκεβέλου.

Ζαχαρίας Καλλίεργος, Κρής, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, εὐίστησεν εἰς τὴν ἐν Βενετία διατριβὴν τοῦ Ἑλλη-

νικῆν Τοπογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτύπωσε τὸ Μέγα Ἐτυμολογικόν, τοῦ ὁποίου ὁ ἀγνωστος Συγγραφεὺς ἐξη πρό τοῦ Σουΐδα, καὶ προσέτι τὸ εἰς τὰς Κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους Ἰκόνημα τοῦ Σιμπλικίου τῷ 1499 ἔτος. Κατὰ δὲ τὸ 1515, 1516 καὶ 1525 ἐτύπωσεν ἐν Ῥώμῃ τὸν Πίνδαρον, τὸν Θεόκριτον, καὶ τὸ γνωστὸν εἰς ὅλους μας Λεξικὸν τοῦ Βαρίνου.

Ζαχαρίας, Σχολαστικὸς Χριστιανός, καὶ μετὰ ταῦτα Μετυλήνης Ἐπίσκοπος, διέτριψε πολλὸν καιρὸν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ παρσρέδῃ καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον τοῦ 536 ἔτους. Σάξεται αὐτοῦ Διάλογος, Ἀρμῆνιος, ἐπιγραφόμενος, ἡτοιπραγματεία περὶ τῆς Ἀιδιότητος τοῦ Κόσμου, ἐκδοθ. μετὰ τῆς Φιλοκαλίας τοῦ Ἀργιένου ἐν Ἡερσίοις, 1619, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ζεὺς (Jupiter), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφός δὲ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἄλλων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος κατέτρωνεν ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παῖδια, διὰ τὰ ἐλθῆ ἔπειτα τὸ βασιλεῖον καὶ εἰς τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του Τιτᾶνα, κατὰ τὴν ἀναμεταξύ των συμφωνίαν (Ζ. Κρόνος), ἡ γυνὴ του Ῥέα μὴν ὑποφέρουσα τὴν τοιαύτην ἀδικίαν, ἀπεφάσισεν νὰ ἀναδρέψῃ κρυφίως κἀνὲν ἀρσενικὸν παιδίον. Ὄθεν ὅταν ἐγέννησεν τὸν Δία, εἰς μὲν τὸν Κρόνον ἔδωκε μίαν ἑσπαργα-

νομένην πέτραν, τὴν ὁποίαν ἐμίσησας καὶ κατέπεσεν, αὐτὸν δὲ φέρουσα εἰς τὴν Κρήτην, τὸν παρέδωκεν εἰς τοὺς Κύριους, καὶ Κορύβαντας τοὺς Ἰερεῖς τῆς, καὶ εἰς τὰς Νύμφας Ἀδραστίων καὶ Ἰδην, τὰς θυγατέρας τοῦ Μαλισσώως, διὰ τὰ τὸν ἀναδρέφωσι κρυφίως. Ἄυτοὶ δὲ παραλαβόντες αὐτὸν, τὸν ἀνέτρεφον μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν· καὶ διὰ τὰ μὴ ἀκούωνται τὰ κλαυθμυρίσματα τοῦ ἀπὸ τὸν Κρόνον καὶ τὸν Τιτᾶνα, ἀπεφύησαν ἐν εἶδος χοροῦ, εἰς πᾶν ὅποιον ἐτύπτοντο ἀναμεταξύ των μὲ χαλκᾶς ἀσπίδας, κἀμνοντες καὶ ἄλλους πολλοὺς κρότους καὶ θορύβους. Αἱ δὲ Νύμφαι εἶχον ἰδιαιτέρως τὴν φροντίδα καὶ τὸν ἀνατρέφωσι μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀμαλθείας Αἰγῆς, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ὁ Ζεὺς δὲ εὐγνωμοσύνην κατηστέραςαι εἰς τὸν οὐρανὸν, θούς εἰς αὐτὰς τὸ ἐν αὐτῆς κέρατον, τὸ ὁποῖον εἶχε τοιαύτην χάριν, ὅτε ὅστις τὸ ἀπέκτα, ἀπελάμβανεν ὃ, τι καὶ αὐτὴ ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι. Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἠξήθη ὁ Ζεὺς τοιοῦτοτρόπως, καὶ ἔμαθε τὴν γέννησίν του, καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του, ἐσομβουλευθῆ τὴν Μῆτιν, θυγατέρα τοῦ Ὀκεανοῦ, ἣ ὁποία καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι θελεῖ δώσει φάρμακον εἰς τὸν Κρόνον, διὰ τὰ ἐκμεση καὶ τὰ λοιπὰ τέκνα, ὅσα εἶχε καταπέσει, ὡς εἴρηται, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγειων. Ὄθεν ὁ Ζεὺς ἐταμωθεὶς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους δύο

ἀδελφούς του, τοῦτέστι μὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ Πλούτωνα, ἐσυμφώνησε μὲ αὐτούς, καὶ καταπολέμησαν τὸν Κρόνον, τὸν ὁποῖον καὶ νίκησαντες, εἰδίωξαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κ' ἐμοίρασαν αὐτοὶ ἀναμεταξύ των τὴν βασιλείαν μὲ κληρὸν. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἔλαβε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὁ δὲ Πλούτων, τὸν Ἄδην, καὶ ὁ Ποσειδῶν τὴν θάλασσαν· ὑπετάσσοντο ὅμως καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Δία, καθὼς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἐμπαρμένην. Ἄφ' οὗ δὲ ὁ Ζεὺς ἔβαλεν εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν τὸ βασιλείῳ του, ἀπεφύησε τὰ νεμφειδῆ, κ' ἔλαβεν εἰς νόμιμον γυναικὰ τὴν ἀδελφὴν του Ἥραν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὅμως μὴ φιλάξας τὴν πρέπουσαν πίστιν, εἶχε μετ' αὐτῆς ἀδαικίον λογομαχίαν. Ὀλίγον δὲ φροντίζων αὐτὸς διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς, ἀπέκτετε πολλοτάτας παλλακίδας, μεταμορφούμενος εἰς διάφορα σχήματα, οἷον ἔγχετο κύκνος, καὶ ἠπάτησε τὴν Λήδαν· χρυσοῦ βροχῆ, καὶ διεκέρασε τὸν χαλκοῦν πύργον, ὅπου ἐφυλάττετο κλεσαμένη ἡ Δανάη· ταῦρος, καὶ ἤρπασε τὴν Εὐρώπην· Σάτυρος, καὶ ἐφθειρε τὴν Ἀντιόπην· ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ Ἀμφιτρύωνος, καὶ ἐξηπάτησε τὴν Ἀλκμήνην· ἔγειεν αὐτὸς, καὶ ἤρπασε τὸν Γανυμήτην, κτλ. (Ζ. ταῦτα τὰ ὀνόματα). Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα μὴ ὑποφέρουσα ἣ Ἥρα, ἔκαμε σωμασίαν κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Ἄ-

πόλλωνα, καὶ τὴν Ἀθηναίαν, διὰ
 γὰρ τὸν ἐκθρονισμὸν· ἀλλ' αὐτὸς
 ἀνακαλύψας τὴν ἐπιβουλὴν των,
 τὸν μὲν Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλ-
 λωνα ἐξώρισεν ἀπὸ τὸν οὐρα-
 νόν, τῆ δὲ Ἥραν ἐκρέμασε,
 καὶ μόνον τὴν Ἀθηναίαν ἐσυγχώ-
 ρησεν. Ἐταρτάρως δὲ καὶ τοὺς
 Τιτᾶνας, καὶ κατετρόπως καὶ
 τοὺς κατ' αὐτοῦ ἐπαναστατήσαν-
 τας Γίγαντας, φαινόμενος πάν-
 τοτε μεταξὺ Θεῶν καὶ ἀνθρώ-
 πων φοβερὸς ἐκδίκητής καθ' ὅλον
 τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του.
 Παραστένεται δὲ ὁ Ζεὺς καθή-
 μενος ἐπάνω εἰς αἰτὸν, ἢ εἰς
 χρυσοῦν θρόνον, ἢ καὶ εἰς σύν-
 νεφον, φορῶν χρυσὴν χλαμύδα,
 καὶ χρυσοῦν στέφανον, ἔχων γε-
 νειάδα μεγαλοπρεπῆ, καὶ τὸ μέ-
 τωπόν του σκεπασμένον ἀπὸ σκο-
 τεινὰ σύννεφα, καὶ βασταίμων
 μὲ τὴν μίαν του χεῖρα σκῆπτρον,
 καὶ μὲ τὴν ἄλλην κραυνοὺς, τοὺς
 ὁποίους ἐρρίπτει κατὰ τῶν ἀδίκων
 καὶ κακούργων ἀνθρώπων.

Ζεφύριον (*Capo Bianco*), ἀκρω-
 τήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρετ-
 τίαν, πλησίον τῶν Λοκρῶν, ἀπὸ
 τὸ ὅποιον ἐπωνομάσθησαν καὶ
 αὐτοὶ Ἐπιζεφύριοι.

Ζέφυρος (*Zephyrus*), υἱὸς τοῦ
 Ἀστραίου καὶ τῆς Ἥους, καὶ
 ἀδελφὸς τοῦ Βορέου, τοῦ Νότου,
 καὶ τοῦ Ἀπηνλιώτου. Οὗτος ἀ-
 γαπήσας τὸν ὠραῖον Ἰάκινθον,
 ἀπέτυχε, διότι αὐτὸς εἶχε περισ-
 σοτέραν κλίση εἰς τὸν Ἀπόλλω-
 να. Ὅθεν ὅταν ποτὲ ὁ Ἀπόλ-
 λων συνέπαιξε μετ' αὐτοῦ τὸν

δίσκον, ὁ Ζέφυρος πρὸς ἐκδίκησιν
 ἔπνευσεν εἰς τοιοῦτον τρόπον,
 ὥστε πεσὼν ὁ δίσκος ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς τοῦ Ἰακίνθου, τὸν ἐ-
 φόνευσεν. Αὐπηδαίεις διὰ τοῦτο ὁ
 Ἀπόλλων, τὸν μὲν Ζέφυρον κα-
 τατοξέων, τὸν ἐδίωξεν ἕως εἰς
 τὸ Ταύγετον ὄρος, ἀπὸ δὲ τοῦ
 αἵματος τοῦ Ἰακίνθου ἔκαμε
 κ' ἐφύτρωσε τὸ ὀμώνυμόν του ἄν-
 θος, ὁ ἰάκινθος. Παραστένεται
 δὲ ὁ Ζέφυρος νέος χαρίεις καὶ
 γυμνός, μὲ πτερὰ, καὶ στέφανον
 εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ ποικιλό-
 χροα καὶ εὐώδη ἀνθη πεπλε-
 γμένον.

Ζῆθος (*Zethus*). Ζ. Λύκος.

Ζηνοβίος (*Zenobios*, ἢ *Zenobios*-
 ρος), Σχολαστικός καὶ Παροι-
 μιολόγος, τοῦ ὁποίου σὺζεται
 Ἐπιτομὴ Παροιμιῶν εἰς βιβλία
 τρία, περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁ-
 ποίας βλέπε τὸ Ἄρθρον, Διο-
 γενειανός.

Ζήνων (*Zeno*), ὁ ἐκ Καισαρείας
 τῆς Μαυριτανίας, καὶ Ἐπίσκο-
 πος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Βερώνης, ἐξῆ
 ἐπὶ Βαλεντιανοῦ καὶ Βαλεντος
 τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Ἐκ-
 κλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμά-
 των σὺζονται ἀκόμη 39 Λόγοι
 διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. πολ-
 λαχοῦ.

Ζόρκος. Ζ. Αἰγὸς ἔλος.

Ζωναράς. Ζ. Ἰω. Ζωναράς.

Ζωροάστρης. Ἡ βιογραφία τούτου,
 καθὼς καὶ τῶν Σιβυλλῶν, καὶ
 Ἐρμού τοῦ Τρισημέστου, εἶναι
 πολλὰ συγκεχυμένη καὶ σκοτεινή.
 Τινὲς μὲν νομίζουσιν, ὅτι ἐστά-

ἤσαν ἐξ Ζωροάστραι· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὑπῆρξεν εἰς μόνους Πέρσης, ἢ Μήδος τὸ γένος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πολλοὶ σύγχρονοι, ἢ καὶ μεταγενέστεροι Συγγραφεῖς, διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας, ἐπέγραφον τὰ Συγγραμμάτα των, καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν Ζωροαστρῶν, καθὼς, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ τῶν Ἑρμῶν. Ἄλλοι δὲ ὑπέθεσαν δύο μόνον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος καὶ ἀρχαιότερος ἐνομίζεται ὁ ἐφευρετὴς τῶν τεχνῶν, καὶ πατὴρ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας· ὁ δὲ δευτέρος, Πέρσης τὸ γένος, ἡμαῖς κατὰ τοὺς χρόνους Δαρείου τοῦ Ἰστιάσου. Οὗτος, κατὰ τινας, ἐγεννήθη ἀπὸ πτωχοῦ γυναικὸς καὶ εἰς τὴν νεότητά του ἔχρηματίας δούλος Ἰσραηλιτοῦ τῶος Προφήτου, τοῦ Δαυὶδ, ἢ τοῦ Ἰεζεκιήλ, παρὰ τοῦ ὁποίου διδάχθεις τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς νόμους, τὰ δόγματα, καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἐσύστης τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐτεμάτο ὡς Νομοθέτης καὶ πρῶτος Μάγος, ἢτοι Σοφός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τινὲς χρησιμοί, ἢ μαγικὰ λόγια, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1538, 8, μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν.

Ζωσίμος, Κόμης καὶ Ἀποφισκοανήγορος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Σωζήραφε Ῥωμαϊκῆν Ἱστο-

ρίαν εἰς βιβλία ἐξ, ἧτις ἀρχεταὶ ἀπὸ τοῦ Καίσαρος Ἀυγούστου μέχρι τοῦ 410 ἔτους ἐκ Χριστοῦ, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1784, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ζωστήρ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, καὶ κώμη αὐτόθι ὀμώνυμος (Κατοικ. Ζωστήριος).

Η Β

Ἡβη (Hebe), θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ Θεᾶ τῆς νεότητος, ἀντὶ τῆς ὁποίας πολλάκις καὶ ἐκλαμβάνεται. Ἡ Ἡβη παρυσυρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν εὐωχίαν τῶν Θεῶν, παραδέτουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν Ἀμβροσίαν, τουτέστι τὴν τροφήν, καὶ ἐγγύουσα πρὶν τοῦ Γανυμήδους τὸ Νέκταρ, ἤγουν τὸ κόμα αὐτῶν. Ὅταν δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐφιλίωθῃ μετὰ τὴν Ἥραν εἰς τὸν οὐρανόν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα του ταύτην τὴν Ἡβην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητρον.

Ἡβουδαί. Ζ. Ἐβουδαί.

Ἡγήσιππος, Ταραντῖνος, Κρωβύλος ἐπνομαζόμενος, ἐχρημάτισε Ποιητῆς τῆς Μῆσης Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια ἐξέδωσαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Ἡθωνοί, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν κατοικοῦντες.

Ἡτιών (Eetion). Ζ. Ἄνδρο-
μάχη.

Ἡίων, πόλις τῆς Μακεδονίας πα-
ραθαλάσσιος (Κάτοικ. Ἡιονεύς).

Ἡλεία. Ζ. Ἥλιος.

Ἡλεκτρα (Electra). Ζ. Ἀγαμέμνων,
Ἐυριπίδης, Σοφοκλῆς.

Ἡλεκτρίων (Electryon), υἱὸς τοῦ
Περσέως ἐκ τῆς Ἀνδρομέδας,
καὶ Βασιλεὺς τῶν Μυκηναῶν, ἀ-
δελφὸς δὲ τοῦ Σθενέλου, τοῦ
Μήστορος, καὶ ἄλλων. Ἐτοιμα-
ζόμενος ποτὲ ὁ Ἡλεκτρίων διὰ
μὴν ἑκατατείαν, ἀφῆκεν ἐπί-
τροπον τῆς βασιλείας καὶ τῆς
δυγατρὸς τοῦ Ἀλκμήνης τὸν Ἀμ-
φιτρίωνα, ὅστις ἔπειτα φονεύ-
σας κατὰ περίστασιν αὐτὸν τὸν
Ἡλεκτρίωνα, ἔλαβε μὲ τὴν βα-
σιλείαν καὶ τὴν δυγατέρα τοῦ
Ἀλκμήνης εἰς γυναῖκα, ὡς εἴ-
ρηται ἐκεῖ. Ζ. Ἀμφιτρίων.

Ἡλιάδες (Heliades), δυγατέρες
τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Κλυμένης,
δυγατρὸς τοῦ Ὀκσανοῦ, αἱ αὐ-
ταὶ καὶ Φαέδοντιάδες, ἀπὸ τοῦ
ἀδελφοῦ των Φαέδοντος κρηνο-
μασθεῖσαι, τὸν ὁποῖον ἔκλαυσαν
ἀπαρηγόρητα, κεραινωθέντα ὑπὸ
τοῦ Διὸς. Ζ. Φαέδων.

Ἡλιαία, κριτήριον εἰς τὰς Ἀθήνας,
τὸ μέγιστον μετὰ τὸν Ἄρειον
Πάγον, κείμενον εἰς τόπον ἀ-
σκηπῆ καὶ ὑπαιθριον, τοῦ ὁποῖου
οἱ κριταί, Ἡλιασταί καὶ αὐτοὶ
καλούμενοι, ὡς χίλιοι, ἢ χίλιοι
καὶ πεντακόσιοι τὸν ἀριθμὸν,
ἄκρῳν περὶ πολιτικῶν πραγμάτων
καὶ ἀδικημάτων.

Ἡλιόδωρος, ὁ ἐξ Ἐμάσης, πολλῶς

τῆς Φωνίκης, ἤμαζε κατὰ τοὺς
χρόνους τοῦ Αυτοκράτορος Θεο-
δοσίου τοῦ Μεγάλου, καὶ τῶν
υἱῶν αὐτοῦ Ἀρακίου καὶ Ὀ-
νωρίου, κ' ἐχρημάτισεν Ἐπίσκο-
πος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης.
Συνέγραψε Μυθιστορίαν ἐντεχνον
καὶ ἠδικὴν τῶν κατὰ Θεαγένην
καὶ Χαρίκλειαν, εἰς βιβλία δέ-
κα, ἣτις καὶ Αἰδιοτικὰ ὀνομά-
ζεται, διὰ τὴν Χαρίκλειαν, ἡ
ὀνομα μῆτρῶν ἦτον Βασιλῆς
τῆς Αἰδιοπίας. Ἀποδίδεται εἰς
τούτον τὸν Ἡλιόδωρον καὶ ἕτερον
Ποίημα Χημικὸν διὰ στίχων Ἰαμ-
βικῶν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν Κρι-
τικῶν εἰς νόδον ἀποσκιβαλίζε-
ται. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἐκ-
δοσις τῶν Αἰδιοτικῶν εἶναι ἡ
ἐν Παρισίοις τοῦ Ἀ. Κοραῆ Ἑλ-
ληνιστί, 1804, 8, εἰς τόμους
δύω, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δεῦτερος
περιέχει τὰς φιλολογικὰς αὐτοῦ
Σημειώσεις.

Ἡλιόδωρος, Λαρισσαῖος, Μαθημα-
τικὸς, τοῦ ὁποῖου τὰ Κεφάλαια
τῶν Ὀπτικῶν ἐξεδόθησαν Ἑλλ.
Λατ. ἐν Παρισίοις, 1657, 4,
μετὰ Σημειώσεων.

Ἥλιος (Sol), υἱὸς τοῦ Ὑπερίων-
νος καὶ τῆς Θείας. Οὗτος κα-
δήμνος ἐφ' ἀμάξης χρυσῆς, τὴν
ὀνομα ἕσπον τέσσαρες κυρίπτοι
ἵπποι, ὁ Ἐπὸς, ὁ Ἄειων, ὁ
Πυρόεις, καὶ ὁ Φλέγων, διεη-
χτο τὴν ἡμέραν τὸν οὐρανὸν,
φωτίζων τὸ πᾶν μὲ τὰς ἀκτίνας
του, καὶ τὴν νύκτα ἔκκαταύετο
εἰς τὸν Ὀκσανόν. Ἐγέννητος δὲ
καὶ οὗτος ἐκ διαφόρων γυναικῶν

- πολλούς υίους και θυγατέρας. Κατ' άλλους δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐπωνομάζετο Ἥλιος και Φοῖβος. Ζ. Ἀπόλλων.
- Ἡλιοτρόπιον, Ζ. Λευκοδόη.
- Ἡλιούπολις (Βάλβηκ), πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε μεγαλοκρεπούς ναοῦ τοῦ Ἡλίου τὴν ὀνομασίαν λαβούσα (Κάτοικ. Ἡλιοπολίτης).
- Ἥλις, ἡ Ἡλεία (Γαστούνη), ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀρκαδίας, Μεσσηνίας, Ἰονίου πελάγους, και Ἀχαιίας κειμένη (Κάτοικ. Ἡλείος).
- Ἡλύσια Πεδία (Elysii Campi). Ζ. Ἄδης.
- Ἡμαθία. Ζ. Πίερος.
- Ἡμίθεοι (Semidei), ἡ Ἥρωες, ἦσαν, κατὰ τοὺς Ποιητάς, ἄνδρες ἐκ θνητῆς και ἀθανάτου φύσεως γαμνημένοι, αἱ ὁποῖοι διὰ τὰς μεγάλας τῶν ἀρετῶν και τὰ λοιπὰ τῆς ψυχῆς και τοῦ σώματος προτερήματα, ἐτιμῆθησαν μετὰ θάνατον μὲ βωμοὺς και θεῖκας τιμὰς, μεταξὺ τῶν ὁποίων, οἱ διασημότετοι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεύς, ὁ Περσεύς, ὁ Ἰάσων, ὁ Ἀχιλλεύς, και ἄλλοι τοιοῦτοι.
- Ἡπατοσκοπία, μαντεία, γνομμένη διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἥπατος (σηκοτίου) τῶν θημάτων.
- Ἡπειρος, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ τῆς Μακεδονικῆς Πλευρίας, Μακεδονίας και Θεσσαλίας, Ἀκαρνανίας και Ἰονίου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Ἡπειρώτης).

- Ἥρα (Juno), θυγάτηρ τοῦ Κρόνου και τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ δὲ και γυνὴ τοῦ Διός, μετὰ τοῦ ὀφείου εἶχε και παντοτεινὴν λογομαχίαν διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπιστίαν τοῦ, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Ζεὺς). Οὕσα δὲ και φυσικὰ ζηλότυκος αὐτῇ ἡ Θεά, κατέτραχε μὲ ἀσπονδὸν μίσος τὰς ἐρωμένους του, και τὰ ἐξ αὐτῶν γεννημένα τέκνα. Ὅθεν ἡ Ἀητώ, ἡ Ἰώ, ἡ Σεμέλη, ἡ Καλλιόπη, και ἄλλαι πολλαὶ ἐδοκίμασαν τὴν ὀργὴν τῆς, καθὼς και ὁ Ἡρακλῆς αὐτὸς ὡς νόθος υἱὸς τοῦ Διός. Ἦτορ δὲ και ἀσπονδος ἐχθρὰ τῶν Τρώων διὰ τὸν Πάριον, ὅστις ἐπροτίμησε τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλου κρίσιν. Φιλέδικκος δὲ οὕσα κατέτραχε και μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος τὸν Τρωᾶ Ἀνεΐαν. Ἐνομιζέτο δὲ ἡ Ἥρα ἔφορος τοῦ πλοῦτου, τῶν βασιλείων, τοῦ γάμου, και τοῦ τοκετοῦ, και ἐπαραστέτετο ὡς μία μεγαλοκρεπῆς γυνὴ, ποτὲ μὲν ἰσταμένη πλησίον τοῦ Διός, ποτὲ δὲ καθήμενη ἐπὶ θρόνου, ἡ ἐπάνω εἰς λαμπρὰν ἄμαξαν, συρομένην ὑπὸ δύο ταύρων, και ἐχρυσὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς στέφανον ἐκ ῥόδων και κρίνων, και σκήπτρον εἰς τὴν δεξιάν τῆς. Ἰερόν δὲ αὐτῆς ἦτον ὁ ταῶς, ὅστις και συχνάκις ζωγραφίζεται εἰς τὰς εἰκόνας τῆς.
- Ἡραία (Ράβαλι), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Ἡραεὺς, και Ἡραεὺς).

Ἡραϊά, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη μάλιστα εἰς τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τμητὴν τῆς Ἡρας. Ἐἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν ἡ Ἱέρεια τῆς Θεᾶς ἐξέρχομένη ἀπὸ τὴν πόλιν ἐφ' ἀμάξης, τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύο λευκοὶ ταῦροι, ὑπήγαγε μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὸν ναόν, ὅστις ἔκειτο ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ τινος λόφου, καὶ ἐκεῖ ἔδυσ λαμπρὰν Ἐκατόμβην, τευτέστι θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βοῶν.

Ἡράκλεια, ἣτις καὶ Τραχίη, ἡ Τραχυνία ὠνομάζετο, πόλις τῆς Θεσσαλίας, πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν κειμένη.

Ἡράκλεια, πόλις τῆς Μακεδονίας, εἰς τὰ Ἰλλυρικά Σύνορα.

Ἡράκλεια (Πενταράκλεια), ἡ ὁποία καὶ Μυθονία καὶ Πέρωνδος ἐκαλεῖτο, πόλις τοῦ Πόντου, ἀποικία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ Ἡρακλεῖς, καὶ Ἡρακλεώτης, ἢ Ἡρακλειώτης).

Ἡρακλεῖδαι. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἡρακλεῖδαι (Heraclidae), ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἱ ὅποιοι ἦσαν πολλοτάτοι, καὶ εἶχον ἀδιάλλακτον μῖσος μετὰ τοῦ Εὐρύσθενος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Διότι ἀφ' οὗ ὁ Ἡρακλῆς μετέστη εἰς τοὺς Θεοὺς, ὁ Εὐρύσθευς κατέτρεχε πανταχοῦ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι φοβούμενοι τὴν ὀργὴν του, κατέφυγον τελευταῖον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβον καὶ καλὴν ὑποδεξίωσιν. Ὄταν δὲ ὁ Εὐρύσθευς

τοὺς ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτοῦ, ὄχε μόνον δὲν τοὺς ἔδωκεν, ἀλλὰ καὶ συνεστράτευσαν μετ' αὐτῶν ἐναντίον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του, καὶ μάχης γενομένης ἐφονεύθησαν ὅλοι, καὶ αὐτὸς ὁ Εὐρύσθευς, καὶ ἐκ τούτου ἔγενισαν οἱ Ἡρακλεῖδαι κύριοι ἀπάσης τῆς Πελοποννήσου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ χρησμός ἀπέδιδε τὴν συμβᾶσαν τότε νόσον εἰς τὴν Πελοπόννησον εἰς τὴν παράκαιρον αὐτῶν κάθοδον, ἠναγκάσθησαν οἱ Ἡρακλεῖδαι νὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τὴν Ἀττικὴν. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐπάδον καὶ εἰς τὴν δευτέραν εἰσβολὴν, καταδιωχθέντες ἀπὸ τοὺς Πελοποννησίους. Τέλος πληρωθεῖσης τῆς προδρασμίας, ὤρμησαν τὸ τρίτον εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ κυριεύσαντες αὐτήν, τὴν διήρυσαν εἰς τρία γενικώτερα μέρη, εἰς τὸ Ἄργος, εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν τρεῖς, ὁ Τῆμενος, ὁ Κρεσφόντης, καὶ οἱ δύο παῖδες τοῦ Ἀριστοδήμου, Προκλῆς καὶ Εὐρύσθενος. Καὶ ὁ μὲν Τῆμενος ἔλαβε τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, οἱ δὲ παῖδες τοῦ Ἀριστοδήμου, τὴν Λακεδαιμόνα, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε νὰ ἀρχώσων εἰς τὴν Λακεδαιμόνα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δύο βασιεῖς ἐνταῦθα. Ἄυτη δὲ ἡ κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν ἔγενε μετὰ ἑκατὸν τριάκοντα τρία ἔτη ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡρακλείδης, Ποντικός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσε μετὰ πολλοὺς ἄλλους καὶ τὸν Ἀριστοτέλην, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κικέρωνος. Ἦτον δέ, ὡς λέγουσιν, ἀνδρὸς μεγαλαυχος, καὶ ἐκδοτὸς εἰς τὰ λαμπρὰ φορέματα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὠνομάζετο πλέον ἀπὸ τοὺς φιλοσκώπτας Ἀθηναίους Ποντικός, ἀλλὰ Πομπικός. Περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ διηγοῦνται πολλὰ καὶ ἀλλόκοτα πράγματα. Συνέγραψε δὲ ὁ Ἡρακλείδης πολλὰ καὶ ἄριστα φιλοσοφικὰ Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ὀλίγα τινὰ ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκδόθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις 1803, 8. ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ ἐν τῷ Προδρόμῳ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ Βιβλιοθήκης.

Ἡράκλειον, ἐπίγειον τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ.

Ἡράκλειον, φρούριον, πλησίον τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπολεως.

Ἡράκλειος, τόπος ὑψηλός, μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Ἀττικῆς, μὲ καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους ἀξιόλογον.

Ἡράκλειτος, Ἐφέσιος, υἱὸς τοῦ Βλήσωνος, Φιλόσοφος αὐστηρὸς καὶ μελαγχολικός, πλὴν βαδύς ἐξιχνευτῆς τῆς φύσεως, καὶ ἀρχηγὸς νέας φιλοσοφικῆς Αἰρέσεως. Οὗτος κατ' ἀρχὰς συναναστρέφεται μὲν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, πλὴν πάντα ἐκλαίει, ἀποβλέπων εἰς τοῦ κόσμου τὴν ματαιότητα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Κλαυσιῶνος ἐπωνομάσθη. ὕστερον δὲ μισήσας καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν συναναστρο-

φὴν, ἀπεχωρίσθη δι' ὄλου ἀπ' αὐτοῦς, καὶ ἔζη καταμόνας εἰς τὰ ὄρη, ὅπου καὶ ὑδρωπιάσας, ἀπέθανεν ἐξηκοντούτης. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον ἑξ Ἐπιστολαί ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογῆν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Ἡρακλῆς Μαινόμενος. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἡρακλῆς (Hercules), υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρυῶνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης· ἐπειδὴ, ἐν ᾧ ποτε ἔλειπεν ὁ Ἀμφιτρυῶν εἰς μίαν ἐκστρατείαν, ὁ Ζεὺς λαβὼν τὸ σχῆμα αὐτοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὰς Θήβας πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, καὶ μείνας μετ' αὐτῆς μίαν νύκτα, ἰσοδύναμον μὲ τρία ὀλόκληρα ἡμερόνυχτα, ἐγέννησε τὸν διὰ τοῦτο Τριέσπερον ἐπωνομασθέντα Ἡρακλέα. Ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περσείως ἐκυρίευσεν μεγάλη λογομαχία περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ βασιλείου, αἱ δὲ μητέρες τοῦ Ἡρακλέους καὶ Εὐρυοδέως ἦσαν συγχρόνως ἔγκυοι, ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν ἐκείνος, ὅστις ἤθελε γεννηθῆναι πρῶτῃτερα. Τότε ἡ ζηλότυπος Ἡρα φθονοῦσα τὸν Ἡρακλέα εἰς ὑπὸ τοῦ Διὸς σπαρέντα, συνήργησε κ' ἐγεννήθη πρῶτῃτερα ἀπὸ αὐτὸν ὁ Εὐρυοδεὺς ἐπταμηνιαῖος, καὶ οὕτως ἐβασίλευσεν αὐτός, διώξας ἔπειτα τὸν Ἡρακλέα, καὶ κατατρέχων πάντοτε τοὺς υἱοὺς καὶ ἀπογόνους αὐτοῦ, ἕως ὅτου εἰς μίαν μάχην ἐφρονεύθη καὶ

αὐτὸς καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀπὸ τοῦς υἱοῦς καὶ ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους (Ζ. Ἡρακλεΐδαι). Ὡς τόσον ἡ Ἡρα ἐξακολουθοῦσα νὰ κατατρέχη τὸν Ἡρακλέα, ἐπεμφεν εἰς τὴν κλίνην του, ἐν ᾧ ἔκειτο ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανα, δύο φοβεροὺς δράκοντας, διὰ νὰ τὸν καταφάγῃσιν· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἀρπάσας αὐτούς, τοὺς ἔπνιξε καὶ τοὺς δύο. Ἀφ' οὗ δὲ ηὐξήθη ἐδιδάχθη ὑπὸ πολλῶν πολλὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τὴν Μουσικὴν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Λίνου, τὸν ὅποιον καὶ ἐφόνευσεν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Οἱ δὲ λοιποὶ Θεοὶ, πλὴν τῆς Ἡρας, ἠγάπησαν τὸν Ἡρακλέα ὑπερβαλλόντως, καὶ ἐχάρισαν εἰς αὐτὸν τὰ ἀναγκαῖα ὄπλα, οἷον ὁ μὲν Ἀπόλλων τῷ ἐχάρισε τόξον· ὁ δὲ Ἑρμῆς, ξίφος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς, δώρα καὶ χρυσοῦν, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, πέπλον. Τὰ δὲ συνηθέστερα ὄπλα τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν ἡ λεοντῆ καὶ τὸ ρόπαλον, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ παραστένεται. Καὶ τὸ μὲν ρόπαλον τὸ κατέσκευασεν αὐτὸς, κόψας τὸ ξύλον ἀπὸ τοῦ Νημαίου ἄλσους, καὶ ἦτον ἀνάλογον μὲ τὸ τετραπηνχραῖον σῶμα του, τὴν δὲ λεοντῆν τὴν ἐφόρσε, φονεύσας τὸν ἐν Κιδαίρωνι διαιτώμενον λέοντα. Ἐχὼν λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς τοιαῦτα ὄπλα, καὶ δύνανται ἀκαταμέχρητον, περὶήρχετο, καθαρῶν τοὺς τόπους ἀπὸ κακούργους ἀνδράπους, καὶ θηρία ἐπιβλαβέστατα. Καὶ ὁ μὲν

Εὐρύσθευς ἐξηκολούθει νὰ τὸν κατατρέχη, αὐτὸς δὲ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν Εἰμαρμένην, ἠγαγκάσθη νὰ πείθεται εἰς αὐτὸν, ἐκτελῶν προθύμως τὰς ἐπιταγὰς του εἰς διάστημα δώδεκα ὀλοκλήρων ἐτῶν· καὶ ἐκ τούτου συνέβη νὰ ἐκτελέσῃ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοὺς δώδεκα τούτους μεγάλους ἀδλους:

Α'. Ἐφόνευσεν τὸν Νημαῖον λέοντα, ζῶν τερατώδες καὶ ἄφρων, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Νεμέα.

Β'. Ἐφῆρεν εἰς τὰς Μυκῆνας ζωντανὴν τὴν Κερυνῆτιν ἔλαφον. Ζ. Κερύνειον.

Γ'. Ἐφόνευσεν τὴν Λερναίαν Ὕδραν. Ζ. Λέρνη.

Δ'. Ἐφῆρε ζωντανὸν τὸν Ἑρμῆανθιον Καπρον. Ζ. Ἑρμῆανθος.

Ε'. Ἐκάθαρσε τὴν πολυχρόιον κόπρον τῆς ἀγέλης τοῦ Αὐγείου. Ζ. Αὐγείας.

ς'. Ἐφόνευσεν τὰς Στυμφαλίδας ὄρνεις. Ζ. Στυμφαλίας.

Ζ'. Ἐφῆρε ζωντανὸν τὸν ταῦρον τῆς Κρήτης. Ζ. Κρήτη.

Η'. Ἐφῆρε ζωντανούς τοὺς τέσσασας φοβερούς ἵππους τοῦ Διομήδους, βασιλέως τῆς Θράκης. Ζ. Διομήδης.

Θ'. Ἐφῆρε τὸν ζωστήρα τῆς Ἰππολύτης, βασιλείσσης τῶν Ἀμαζόνων. Ζ. Ἀμαζόνες.

Ι'. Ἐφῆρε ζωντανούς τὰς βαῦς τοῦ Γηρούνου. Ζ. Γηρούνης.

ΙΑ'. Ἐφῆρε τὰ χρυσᾶ μῆλα ἀπὸ τὸν κῆπον τῶν Ἐσπερίδων. Ζ. Ἐσπερίδες.

ΙΒ. Ἐφαρξεν ζωντανὸν τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου. **Ζ.** Κέρβερος. Μετὰ τοὺτους τοὺς ἄδλους ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε καὶ ἄλλα πολλὰ κατορθώματα κατὰ διαφόρους τόπους καὶ χρόνους, καθὼς φαίνεται καὶ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ παρόντος Λεξικοῦ. Ἄλλ' ὅμως ὁ τοιοῦτος καὶ τοσοῦτος ἀκαταμάχητος ἦρως ὑποταχθεὶς ἐκουσίως εἰς τὴν Ὀμφάλην, Βασιλίσσαν τῆς Λυδίας, κατεδέχθη νὰ φορέσῃ γυναικεία ἱμάτια, καὶ νὰ ὑπηρετῇ ὡς μία δούλη αὐτῆν τὴν Βασιλίσσαν, ἐργαζόμενος ἐργόχειρα γυναικεία, καὶ τυπτόμενος ὑπ' αὐτῆς πολλὰκις εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ χρυσοῦν σανδαλίον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῆν Ὀμφάλην, ἠγάπησεν τὴν Ἰδλὴν, θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου, Βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, διὰ τὸ ὁποῖον ζηλοτυπήσασα Δηϊάνειρα ἡ γυνὴ του, καὶ δέλουσα νὰ τὸν ἐκχύσῃ εἰς τὴν ἀγάπην της, τὸν ἔστειλεν ἕνα χιτῶνα, ἀλειμμένον μὲ τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου, κατὰ τὴν συμβουλὴν του, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (**Ζ.** Δηϊάνειρα, Νέσσος). Ἄλλ' ἡ συμβουλὴ τοῦ Κενταύρου ἦτον δολία· ἐπειδὴ ἅμ' ἀφ' οὗ ἐφόρεσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐκείνον τὸν χιτῶνα, εὐρισκόμενος εἰς τὸ ὄρος τῆς Οἰτης, ἐφλέχθη ὅλος, καὶ τὸν μὲν παριστάμενον δούλον του Λίχαν λαβὼν ἀπὸ τοῦ ποδοῦ, τὸν ἐτίναξεν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτὸς δὲ ἀνάψας πυρᾶν, ἀνίστη ἐπάνω καὶ κατεκάη, ἀφείξεν τὰ βέλη του εἰς τὸν

Φιλοκτῆτην, ὅστις παρευρέθη τότε κατὰ περίστασιν ἐκεῖ, παραγγείλας αὐτὸν νὰ μὴ φανερῶσθαι εἰς κανένα τὴν κόνιν τοῦ σώματος του. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν, ἐφιλιώθη μὲ τὴν Ἥραν, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν καλλίσφυρον Ἥβην, συνευχεῖτο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀθανάτων Θεῶν, ἀφήσας εἰς τὸν κόσμον μνήμην καὶ δόξαν ἀθάνατον, διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἥρωϊκὰς του ἀνδραγαθίας.

Ἡριδανός. **Ζ.** Πάδος.

Ἡριδανός, ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, πλησίον τῶν Ἀθηῶν ῥέων.

Ἡρίνη, Ποιητρια περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δέσβον, κ' ἐχηρμάτιας σύγχρονος τῆς Σαφφούς. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Σώζονται καὶ αὐτῆς ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου Συλλογῆν τῶν Αὐρικῶν Ποιητῶν.

Ἡρόδοτος, ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας, ἐγεννήθη, κατὰ τὴν πιδανωτέραν γνώμην 484 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὴν Ἀλικαρνασσόν, πόλιν τῆς Καρίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγκαταλείψας διὰ τὴν τυραννίαν τοῦ Λυγδάμου, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ ἐφαληθῇ περισσότερο εἰς τὴν ὕλην τῆς μελλούσης Ἱστορίας του, τῆς ὁποίας ἐξύφανε μὲ τόσην ἀρίστην χάριν καὶ γλυκύτητα, ὥστε ἀναγνοὺς αὐτὴν εἰς τοὺς Οὐρμπεακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβεν παρά πάν-

των τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον, καὶ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ὀνομάσῃσι τὸ Σύγγραμμά του μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἀφ' οὗ τὸ διήρθεσαν εἰς ἰσαρίθμητα βιβλία. Ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ ἀθανάτου τούτου Ἱστορικοῦ εἶναι νὰ ἐξιστορήσῃ τοὺς πολέμους τῶν Ἀυδῶν καὶ Περωῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐν ᾧ κάμνει καὶ τινὰς παρεκβάσεις περὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἄλλων ἔθνων, περιγράφων πολλὰς χώρας, καὶ τοὺς χαρακτῆρας πολλῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, μ' ὄλον ὅτι πολλοὶ ἀμφιβάλουσιν εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἱστορούμενα, καὶ ἄλλοι πάλιν δι' ἄλλους λόγους τὰ πιστεύουσιν ὅλα. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φέρεται καὶ ἄλλο Σύγγραμμα, Περὶ Ὁμήρου βιοτικῆς, ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται μὲν ἕως ἀρχαίων, πλὴν δὲν νομίζεται ὑπὸ πολλῶν καὶ γνήσιον πῶνημα αὐτοῦ. Ἡ μὲχρι τούδε ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Ἡροδότου εἶναι ἡ ἐν Ἀργεντοράτῳ, 1816, 8, εἰς τόμους δώδεκα μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, διαφορῶν Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων.

Ἡρόστρατος. (Herostratus). Ζ. Ἐφεσος.

Ἡρόδης Ἀττικὸς. Ζ. Τιβέριος Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἡρόδης.

Ἡρωδιανός. Ζ. Ἄλιος Ἡρωδιανός.

Ἡρωδιανός, Γραμματικὸς καὶ Ἱστορικὸς γλαφυρός, ὅστις διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον εἰς τὴν Ρώμην, καὶ συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν Ρωμαίων Αυτοκρατόρων εἰς βιβλία

ὀκτώ, ἀπὸ τοῦ θανάτου Μάρκου Ἀντωνίου Αὐρηλίου ἕως Γορδιανοῦ τοῦ Νεωτέρου, διηγούμενος περιστατικῶς ὅσα μόνος του εἶδε καὶ ἤκουσεν, ἢ παρ' ἄλλων ἀκριβῶς ἔμαθεν. Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία ὀκτώ, ἐξεδόθησαν πολλαχῶ, καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1789 - 1805, 8, εἰς τόμους πέντε μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν καὶ Πινάκων.

Ἡρωες. Ζ. Ἡμίθσοι.

Ἡρων, Ἀλεξανδρεὺς, Μαθηματικὸς περίφημος, Νεώτερος, ἢ Τρίτος ἐπονομαζόμενος. Συνέγραψε Α'. Ὅπως χρῆ τὸν τῆς πολιορκουμένης πόλεως στρατηγὸν πρὸς τὴν πολιορκίαν ἀντιτάσσεσθαι, καὶ οἷσι ἐπιτηδεύμασι ταύτης ἀποκρούεσθαι, ἐκδοθ. (ἀνωτύμως) εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν τοῦ Ἐθνεότου. Β. Περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ Στερεομετρίας ὀνομάτων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ Εὐκλείδους ἐν Ἀργεντοράτῳ, 1511, 8. Γ. Ἀπομασμάτια τινὰ περὶ Μέτρων, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Μοντρωϊκόνου.

Ἡρων, Ἀλεξανδρεὺς καὶ οὗτος, πολὺ ἀρχαιότερος τοῦ εἰρημένου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φελαδέλφου καὶ τοῦ Εὐεργέτου, μαθητῆς τοῦ Κτησιβίου, καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου χρηματίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Χειροβολλίστρας κατασκευὴ καὶ συμμετρία. Β. Βε-

λοποιϊκά, ἤτοι περί κατασκευῆς
καὶ βολῆς τόξων. Γ. Πνευμα-
τικά. Δ'. Περὶ Αυτόματοποιη-
τικῶν βιβλία δύο, ἐκδοθ. εἰς
τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μα-
θηματικῶν τοῦ Θηβειότου.

Ἡσιόδος, Ἀσκραῖος, οὕτως ἐπωνομα-
σθεῖς, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν
Ἀσκρην, πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἢ
διότι γεννηθεὶς εἰς τὴν Κύμην
τῆς Αἰολίδος, ἀνετράφη εἰς τὴν
Ἀσκρην, φαρδεῖς ἐκαὶ ὑπὸ τοῦ
πατρὸς του Δίου, ἢ Δίωρος.

Ὁ Ἡσιόδος, κατὰ τινας, ἦτον
σύγχρονος τοῦ Ὀμήρου, μετὰ
τοῦ ὁποίου καὶ φιλονεικήσας εἰς
τὴν Χαλκίδα τῆς Ἐυβοίας, ἔ-
λαβε διὰ βραβεῖον ἑνὰ Τρίπο-
δα, νικήσας αὐτόν, καθὼς γίνε-
ται δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξῆς Ἐ-
πίγραμμα, τὸ ἐπὶ τοῦ Τρίπο-
δος, τὸν ὁποῖον, ὡς λέγουσιν,
ἀφίερωσεν ὁ Ἡσιόδος εἰς τὰς
Μούσας τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος:

Ἡσιόδος Μούσαις Ἐλικῶνισι τόνδ'
ἀνέδθηκεν,

Ἕμῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι Δεῖον
Ὀμηρον.

Πλὴν αὕτη ἡ γνώμη, καθὼς καὶ
τὸ Ἐπίγραμμα αὐτὸ ὑπόκειται
εἰς μεγάλας φιλονεικίας. Ὁ Ἡ-
σιόδος γέρον ἤδη ὡν ἦλθεν εἰς
τὴν Οἰνῶνα τῆς Λοκρίδος, καὶ
συγκατοικήσας μετὰ τινος Μιλη-
σίου, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν υἱῶν
τοῦ οἰκοδεσπότου, νομισθεὶς φθο-
ρεὺς τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν, τοῦ
ὁποίου τὸ σῶμα ῥιφθὲν εἰς τὴν
θάλασσαν, ἐκομίσθη εἰς τὸ πε-

ρηγάλιον ὑπὸ τῶν δελφίνων, καὶ
τὸ ἔλαβον οἱ Λοκροὶ, πνίξαντες
ἔπειτα ὅλους ζωντανούς τοὺς φο-
νεῖς αὐτοῦ. Ἐκ τῶν καλλίστων
Ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου μᾶς
σῴζονται μόνον τὰ τρία ταῦτα
Α'. Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Β'. Ἀ-
σπὶς Ἡρακλείους. Γ'. Θεογονία,
τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις
εἶναι ἢ ἐν Πάρμα Ἑλλ. Λατ.
1785, 4.

Ἡσιόνη (Hesione). Ζ. Λαομέδων.
Ἡσύχιος, Ἀλεξανδρεὺς, ἀκμάσας
περὶ τὰ τέλη τοῦ 8. Αἰῶνος.
Συνέγραψε Λεξικὸν κατὰ Στοι-
χεῖον, ἐρανισμένον ἐκ διαφόρων
Γραμματικῶν, Ποιητῶν, Ῥητό-
ρων, Πατρῶν καὶ Ἱστορικῶν, τοῦ
ὁποίου ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι
ἢ ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1746-1766,
φύλ. εἰς τόμους δύο, μετὰ πολ-
λῶν κριτικῶν Σημειώσεων.

Ἡσύχιος, Μιλήσιος, Ἰλλουστριος (Il-
lustris), ἤτοι Ἐνδαξος ἐπωνομα-
ζόμενος, Ἱστορικὸς Χριστιανός,
ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστίνου καὶ Ἰου-
στινιανοῦ τῶν Αυτοκρατόρων. Συν-
έγραψε Α'. Ἱστορικὸν ὡς ἐν συνό-
ψει κοσμικῆς ἱστορίας, ἀπὸ τοῦ
Βῆλου, Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων
ἕως τοῦ θανάτου Ἀναστασίου
τοῦ Α'. εἰς ἐποχάς, ἢ τμήματα
ἕξ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν μόνον ἀ-
ποσπασμάτων τοῦ ἔκτου τμήμα-
τος, Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως,
ἐπιγραφόμενον, ἐφύλαξε Γεώργιος
ὁ Κωδωνός. Β'. Περὶ τῶν ἐν παι-
δείᾳ διαλαμφάντων ἀνδρῶν, ἐκδοθ.
Ἑλλ. Λατ. ἐν Αεψίᾳ, 1820, 8,
μετὰ Σημειώσεων.

Ἡφαιστιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἡφαιστιάδης).

Ἡφαιστιάδες, νῆσοι. Ζ. Ἀιόλου νῆσοι.

Ἡφαιστίων, Ἀλεξανδρεὺς, Γραμματικὸς, καὶ διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος Βήρου. Συνέγραψεν ὠφελιμώτατον Ἐγχειρίδιον περὶ Ποιημάτων καὶ Μέτρων, τοῦ ὁποίου ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὁξωνίᾳ, 1810, 8, μετὰ τῆς τοῦ Πρόκλου Χρηστομαθείας, καὶ διαφόρων Σημειώσεων.

Ἡφαιστος (Vulcanus), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ζεὺς πολλὰ ἀσχημον ὄταν ἐγεννήθη, ἢ, κατ' ἄλλους, βλέποντα νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα του, ὅταν αὐτὸς τὴν ἐκρέμασεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸν πόδα, καὶ τὸν εἵναξεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπου περιφερόμενος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὸν ἀέρα, ἔπεσε πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν νῆσον τῆς Λήμνου, ὅτ' ἐσυντρίβθη καὶ ὁ μηρὸς του, καὶ ἔμεινε διὰ πάντα χωλός. Οἱ δὲ Λήμνιοι, οἵτινες τότε ὠνομάζοντο Σίντιες, τὸν ἔλαβον, καὶ τὸν ἐπερικοιήθησαν φιλοφρόνως. Σωθεὶς λοιπὸν ὁ Ἡφαιστος τοιοῦτοτρόπως, ἤρχισεν νὰ ἐργάζεται τὴν χαλκευτικὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θαυμασίως εὐδοκίμησεν. Μετὰ δὲ ταῦτα μεταβάς εἰς τὴν Σκελίαν, ἐδούλευεν ἐκεῖ, ἔχων ὑπὲρτας τοὺς Κύκλωπας καὶ

μετὰ παρέλευσιν καιροῦ διὰ τῆς δεήσεως τῆς μητρὸς του, τὸν ἔλαβε πάλιν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον καὶ θαυμασίως ἐκαλλώπισε, κατασκευάσας τοὺς κεραυνούς καὶ τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ, τὴν ἄμαξαν τοῦ Ἥλιου, καὶ ἄλλα πάμπολλα περικαλλῆ ἔργα. Πρὶν δὲ γεννηθῆ ἡ Ἥβη, ἐκέρνα αὐτὸς καὶ τὸ νέκταρ εἰς τὴν εὐχίαν τῶν Θεῶν, ὅπου περιφερόμενος ὀλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν, οὕτω χωλὸς καθὼς ἦτον, ἐπροξένει γάλατα ἀσβεστόν εἰς τοὺς μακαρίους ἐκίνους Θεούς. Τοιοῦτος δὲ ὢν ὁ Ἡφαιστὸς ἔλαβε διὰ γυναῖκα του τὴν Θεῶν τῆς καλλονῆς, τουτέστι τὴν Ἀφροδίτην, ἡ ὁποία ὁμως δὲν ἐφύλαξε τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν, ἀλλ' ἐμοιχεύετο καὶ μὲ ἄλλους πολλούς, καὶ μάλιστα μὲ τὸν Ἄρην, ὅτε καὶ τοὺς ἐδρατρίσεν ἐνώπιον τῶν ἄλλων Θεῶν, ὡς εἶρηται ἐκεῖ (Ζ. Ἄρης). Παραστένεται δὲ ὁ Ἡφαιστος ὡς χαλκεὺς ἡμίγυμος, ἔχων μακρὰ καὶ σφρηνοειδῆ γένεια καὶ κόμην αὐχμηρὰν, καὶ βαστάζων μὲ τὴν μίαν του χεῖρα σφυρίον, καὶ μὲ τὴν ἄλλην, κυράγραν. Νομίζεται δὲ ἔφορος τῶν Χαλκῶν καὶ τοῦ πυρός, καὶ μετωνομακῶς ἐλάμβανεται ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Πυρός. Ἡχώ (Echo) θυγάτηρ τοῦ Ἄερος καὶ τῆς Γῆς, ἡ πλέον κάλος μεταξὺ τῶν Νυμφῶν, ἡ ὁποία διὰ τὴν ἀσχημίαν της κατοικοῦσα μέσα εἰς σπήλαια καὶ κοιλάδας, ἐπερίκαιε τοὺς ἐκεῖθεν δεα-

βαίνοντας με τὴν ἐπανάληψιν τῆς τελευταίας συλλαβῆς τῶν λέξεων αὐτῶν. Τέλος ἀγαπήσασα τὸν ὠραῖον Νάρκισσον, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ θελήματά της, ἐμαρᾶνθη ἀπὸ τὴν λύπην της, καὶ μετεβλήθη εἰς βράχον.

Ἡώς (Αἰωγοῖα), Θεὰ τῆς αὐγῆς, ἀντὶ τῆς ὁποίας πολλάκις καὶ ἐκλαμβάνεται, ὄϊον· Φίλη ταῖς Μούσαις Ἡώς, ἤγουν ἡ σπουδὴ πρέπει νὰ γίνεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τὴν αὐγὴν, καδ' ἦν δηλαδὴ τὰ πάντα ἀκόμη καθησυχάζουσι. Μυθολογεῖται δὲ ἡ Ἡώς, τὴν ὀπίαν ὁ Ὀμηρος ὀνομάζει Κροκόπεπλον, τουτέστι κροκοειδές, ἡ κίτρινον κάλυμμα ἔχουσαν, ὅτι ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου, ἢ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, καὶ ὅτι καθημένη ἐφ' ἀμάξης χρυσῆς, ὑπὸ δῶν λευκοτάτων ἱππων συρομένης, ἐπροπορεύετο τοῦ Ἡλίου, μνηύουσα τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ ἔλευσιν. Οἱ δάκτυλοί της, με τοὺς ὁποίους ἤνοιγε τὰς πύλας τῆς Ἀνατολῆς ἦσαν ἀπὸ ῥόδα, ἦτοι τριαντάφυλλα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπονομάζεται καὶ Ῥοδοδάκτυλος. Ἔειχε δὲ μεγάλην ζηλοτυπίαν μετὰ τὴν Ἥραν εἰς τὰ ἐρωτικά, ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἐρρίψεν εἰς παντοτεινῶν ἔρωτα, καὶ διὰ τοῦτο μ' ὄλον ὅτι ἠγάπησε πολλούς, ἐστάθη πάντοτε δυστυχῆς εἰς τοὺς ἔρωτάς της.

Θ Α

Θαλάμη, ἢ Θαλάμαι (Καλαμάτα), πόλις παραθαλάσσιος, μετὰξὺ Λακωνικῆς καὶ Μεσσηνιας κειμένη (Κάτοικ. Θαλαμάτης).

Θάλεια (Thalia), Ζ. Μούσαι.

Θαλία, Ζ. Χάριτες.

Θαλύσια, Ζ, Ἄλωα.

Θάμυρις καὶ Θαμύρας (Thamyris), Θραξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀργιόπης, ἐχρημάτισε Μουσικὸς ἀριστος, ὡστ' ἐτόλμησε γὰ φιλονεικῆσαι καὶ μετὰ αὐτάς τας Μούσας. Ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη κατὰ τὴν ἀναματαξὺ των συμφωνίαν,

Θάνατος (Mors), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὑπνου, ὅστις νομίζεται τυφλός, χλωλός, καὶ χωρὶς καρδίας, ἐπειδὴ οὔτε πρόσωπον διακρίνει, οὔτε δεήσεις ἀκούει, καὶ παραστένεται ὡς ἐν ἄσαρκον σκελετὸν, βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα του δρέπανον αἱματωμένον· παρὰ δὲ τοὺς πόδας αὐτοῦ κείτονται θρόνοι κατεστραμμένοι, σημαῖαι, καὶ διαδήματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐρρίμμένα.

Θαργήλια, ἐορτὴ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς προσφερομένους καρπούς, τοὺς ὁποίους ἀνόμαζον **Θαργηλίους**, ὅθεν ἐκλήθη **Θαρ-**

γηλιών και ὁ Μῆν, κατά τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο αὐτῇ ἡ ἑορτὴ (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων). Διήρκει δὲ ἡμέρας δύο· και εἰς μὲν τὴν πρώτην ἐγένετο μόνον προετοιμασία, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, λαμπρὰ πανήγυρις, και καθαρισμὸς τῆς πόλεως ἀπὸ παντὸς μιάσματος.

Θάσος, ἢ Θαάσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὰ παραλία τῆς Θράκης κειμένη (Κάτωικ. Θαάσιος).

Θαύμας (Thaumas), υἱὸς τοῦ Πόντου και τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ, τὴν Ἴριν, και τὰς Ἀρπυίας.

Θαύματα, ἢ Θεάματα τοῦ Κόσμου ἐπτά. Ζ. Θεάματα.

Θάφακος (Ἐλδερ), ἢ μετέπειτα Ἀμφίπολις, πόλις μεγάλη τῆς Συρίας, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ κειμένη (Κάτωικ. Θαφακηνός).

Θεάματα, ἢ Θαύματα τοῦ Κόσμου, ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ ἀγάλματα, ἢ οἰκοδομήματα τινά, τὰ ὅποια ἐξεῖχον ἀπὸ τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν τέχνην, τὸ μέγεθος, και τὴν λοιπὴν καλλονὴν και μεγαλοπρέπειαν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται συνήθως τὰ ἐπτά ταῦτα:

Α'. Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς. Ζ. Ὁ λυμπία.

Β'. Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ζ. Ἐφεσος.

Γ'. Ὁ Τάφος τοῦ Μανωῦλου. Ζ. Ἀλικαρνασσός.

Δ'. Ὁ Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου. Ζ. Ῥόδος.

Ε'. Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου. Ζ. Μέμφις.

Σ'. Τὰ Τείχη τῆς Βαβυλωνός. Ζ. Βαβυλών.

Ζ'. Ὁ Ναὸς τῆς Ἱερουσαλήμ. Ζ. Ἱερουσαλήμ.

Θεανῶ, ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρου, ἐγεννήθη εἰς τὰ Κρότωνα, ἢ, κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Κρήτην, και μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς ἔλαβεν αὐτῇ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Σχολῆς, και συνέγραψε πολλὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ὀλίγα ἀποσπασμάτια, και τινες Ἐπιστολαὶ σείχονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βολφίου Συλλογῆν τῶν λειψίων διαφόρων Ἑλλ. Γυναικῶν.

Θεανῶ (Theano), θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, Βασιλέως τῆς Θράκης, ἀδελφὴ δὲ τῆς Ἐκάβης, και Ἱέρεια τοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τρωάδος ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ὁποία, ὡς λέγουσι, παρέδωκε τὸ Παλλάδιον εἰς τὸν Ὀδυσσεά.

Θεῖα (Thia), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ και τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὑπερίωνος, τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην και τὴν Ἥω.

Θέμις (Themis), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ και τῆς Γῆς, φίλη και πάτερρος τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου και ἐγέννησε τὰς Ὠφρας και τὰς Μοίρας. Ἡ Θεμις νομίζεται προστάτις τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τῆς ὁποίας μετωνυμ-

κῶς πολλάκις καὶ ἐλαμβάνεται, καὶ παραστένεται μὲ δεμένους ὀφθαλμούς, καὶ ζυγίον, ἢ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα τῆς βαστάζουσα.

Θεμιστιος, ὁ ἐκ Παφλαγονίας, Σοφιστῆς Ἑθνικός, καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικός, υἱὸς τοῦ Εὐγεγίου, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας. Οὗτος ἐδίδαξε πολλοὺς χρόνους τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀγαπήδεις μεγάλως ἀπὸ τὸν Κωνσταντινόν, Ἰουλιανόν καὶ τοὺς μετ' αὐτοὺς Αὐτοκράτορας, ἐτιμῆθη καὶ μὲ πολλά καὶ λαμπρὰ πολιτικά ἀξιώματα. Ἐχρημάτισε δὲ διδάσκαλος τοῦ Λιβανίου καὶ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν καὶ τὸ ἀνδρῶν τῆς φράσεως ἐπωνομάσθη Εὐφραδῆς, καὶ Βασιλεὺς Λόγων ἀπὸ τὸν φίλον του Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Φωτίου ἐσώζοντο τριάκοντα ἕξ Λόγοι διαφορῶν ὑποθέσεων· ἀλλ' εἰς ἡμᾶς μόνον τριάκοντα τρεῖς ἀπεσώθησαν, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφοροὺς χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, 1684, φύλ. εἰς τόμους δύο μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων. Ὁ Θεμιστιος συνέγραψε καὶ Παράφρασιν εἰς τινὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθ. μετὰ ὀκτὼ μόνον ἐκ τῶν Λόγων του ἐν Βενετία, 1534, φύλ.

Θεμιστοκλῆς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους, ἔμψρων καὶ ἐνδοξος Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις

διὰ τὴν φρόνησιν, ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν του ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ πολυάριδμον στρατεύμα τῶν Περσῶν. Ἐκίτα ὁμως ἐξορισθεῖς, κατέφυγε, μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις, εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Ξέρξην, ἢ, κατ' ἄλλους, πρὸς τὸν Ἀρταξέρξην, τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ διαδοχόν. Ὁ Ξέρξης ὅταν ἤκουσε τὸν ἐρχομὸν του τόσο ἐχάρη, ὥστε καὶ κατ' ὕπνου ἐφώνασεν αὐτὸν ἔχων Θεμιστοκλέα, ἔχων Θεμιστοκλέα. Ἄλλ' οἱ σκοκοὶ τοῦ Βαρβάρου ἐματαυώθησαν, καὶ ὁ Ἕλληνας Θεμιστοκλῆς ἐπροτίμησεν ἐκούσιον θάνατον, παρὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ὑπ' ἀνάγκης ὑπόσχεσίν του, εἰς τὸ νὰ προδώσῃ δηλαδὴ τὴν Ἑλλάδα. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ 21 Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1722, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Παραφάσεως, Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Θεογαμία, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν εικοστὴν τοῦ Γαμηλιῶνος Μηνός, εἰς τιμὴν τῶν γάμων τοῦ Πλευτωνος μετὰ τῆς Περσεφόνης, καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Σικελίαν, διότι ἐκεῖθεν, λέγουσιν, ἤρπασεν ὁ Πλούτων τὴν Περσεφόνην. Ζ. Περσεφόνη.

Θεογνις, Ποιητὴς Ἑλεγεϊακός, ἐπονομάζεται ἐνίοτε Σικελιώτης, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὰ Μέγαρα τῆς Σικελίας, ἢ διότι γεννηθεῖς εἰς τὴν Μεγαρίδα τῆς Ἑλλάδος,

καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του διέτριψαν εἰς τὴν Σικελίαν ὀλίγον χρόνον μετὰ τῆς γυναικὸς του Ἀργυροῦς, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διήνυσεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὰς Θήβας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σά ζεται Παραίνεσις πρὸς τρεῖς νέον, ἢ Γνώμαι ἐκ χιλιῶν τετρακκισίων περίπου στίχων, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψία, 1815, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων.

Θεοδέκτης, Ῥήτωρ καὶ Ποιητὴς Τραγικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητῆς ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν πενήτηντα Τραγωδιῶν αὐτοῦ ἀποσπασμάτια τινὰ σώζονται, ἔκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Θεοδοσία (Καφφᾶς), πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Κιμμερικῶν Βοσπόρου κειμένη (Κάτωκ. Θεοδοσιεύς).

Θεοδόσιος, Ἀστρονόμος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τρίπολιν τῆς Καρίας, κατὰ τὴν πιδανωτέραν γνώμην, περὶ τὰ μέσα τοῦ β. Αἰῶνος ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Σφαιρικῶν βιβλία τρία, ἔκδοθ. ἐν Ὁξωνίᾳ, 1707, 8. Β'. Περὶ Ἡμερῶν καὶ Νυκτῶν, καὶ περὶ Οἰκισέων, ἔκδοθ. Λατινιστὶ μόνον ἐν Ρώμῃ, 1587, 4.

Θεοδόσιος, Γραμματικὸς, Ἀλεξαν-

δρεὺς. Συνέγραψε Α'. Περὶ Γραμματικῆς, ἢ Σχολία εἰς τὴν Γραμματικὴν Διονυσίου τοῦ Θρακικοῦ, ἔκδοθ. ἐν Λειψία, 1822, 8. Β'. Κανόνες Εἰσαγωγικοὶ περὶ τῶν ὀκτῶ τοῦ Λόγου μερῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δύο μόνον τμήματα, ἢ τοὶ Περὶ κλίσεως Ὀνομάτων, καὶ περὶ κλίσεως Ῥημάτων ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία ὑπὸ τοῦ Βεκέρου ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἀνεκδότοις. Γ'. Πραγματεία Περὶ Προσῳδιῶν, ἐκ τῆς ὁποίας τμήματα τινὰ ἐξεδόθησαν ὁμοίως ἐν Λειψία, 1820, 4.

Θεοδοσιούπολις (Ἐρζερουμ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀρμενίαν κειμένη (Κάτωκ. Θεοδοσιοπολίτης).

Θεοδοτίων, Ἑρέσιος, ἀκμάσας μετὰ τὰ μέσα τοῦ β. Αἰῶνος ἐκ Χριστοῦ, ὅτε καὶ νέαν Μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἔκαμην, ἡ ὁποία πλησιάζει ὁπωσοῦν εἰς τὴν τῶν Ἑβδομήκοντα. Οὗτος, κατὰ τινας, μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸν Προφήτην Δαυιὴλ, καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποία εὐρίσκονται εἰς τὴν Συλλογῆν τῶν Ἐξαπλῶν τοῦ Ὀργηνένους, καὶ εἰς τὸν Γ. τόμον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου.

Θεόδοτος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀγκύρας, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῃ Σύνοδον, ἐμίλησεν μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντίον τοῦ Νεστορίου. Σάζεται αὐτοῦ μία Ὀμιλία κατὰ Νεστορίου, καὶ ἄλλα τινὰ, ἔκδοθ. ἐν τοῖς Συνοδικαῖς.

Θεόδωρος, Ἀντιοχός, Ἐπίσκοπος τῆς Κύρου τῆς Συρίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, παρὰ τοῦ ὁποῦν ἐδίδαχθη καὶ τὴν Δείαν Γραφὴν. Ὦν δὲ ἐνδερμος ζηλωτῆς τῆς ὀρθοδοξίας, ἐδήγησε διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δεκά χιλιάδας Μαρμαρινῶν. Ἐπῆσεν ὁμως εἰς πολλὰς λογομαχίας μετὰ τοῦ ἁγίου Κυρίλλου, καὶ ἀναδαματισθεὶς ὡς τὰ τοῦ Νεστορίου φρονῶν, κάλω ἐδωκίθη. Συνέγραψε πολλὰ Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ὀλα ὁμοῦ ἐν Λουτείᾳ 1642, φύλ. εἰς τόμους τέσσαρας.

Θεόδωρος Ἀββουκάριος, ἦτοι Ἐπίσκοπος, ἡ Ἡγούμενος τῆς Κάρρας, ἐχρημάτισε μαθητῆς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ συνέγραφε πολλὰ κατὰ διαφόρων Ἀρετικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Θεόδωρος Ἀναγεννήτης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας. Συνέγραψεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν πρῶτα δύο ἀκόμη εἶναι ἀνεύδοτα, ἐκ δὲ τῶν τελευταίων ἐξεδόθησαν Ἐκκλογαὶ ἀπὸ φωνῆς Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Σανδοπούλου ἐν Λουτείᾳ, 1544, μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου.

Θεόδωρος Βάλαμων, Κωνσταντινοπολίτης. Οὗτος προχειροθεῖς

Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀπολαύσῃ τῶν δρόνων του, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐξουσιάζον ταυτην τὴν πόλιν οἱ Λατινοὶ, ὅθεν κατ' ἐμεινὲ καθουσαζῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τα Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα τούτου, συνιστάμενα ἀπὸ Ἐρημνείας εἰς τοὺς Κανόνας τῶν ἁγίων Συνόδων καὶ ἄλλων, ἐξεδόθησαν ἐν Ὁξωνίᾳ, 1672, φύλ.

Θεόδωρος Γαζής, Θεσσαλονικεύς, Φιλόσοφος καὶ Γραμματικὸς ἁριστος, ὅστις εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἀλωσιν τῆς ἰδίας του πατρίδος φυγὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξέμαθεν ἀκρεβῆς καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδίδασκε τὴν Δείαν τῶν προπατέρων μας φωνὴν καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη, κατ' ἐξέοχην δὲ εἰς τὴν Φερόραν ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας μετὰ ζήλου πολλοῦ καὶ μεγάλης ἐφελείας τῶν ἀκρεατῶν του, διὰ τὸ ὅποιον καὶ δικαίως νομίζεται εἰς ἓκ τῶν πρῶτων ἀναγεννητῶν τῆς παιδείας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Προσκληθεὶς δ' ἔπειτα καὶ εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ Παπᾶ Νικολαίου τοῦ Ε. διὰ τὰ συμμεθέξῃ εἰς τὴν τότε γενομένην μεταφράσιν τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, ἔλαβεν ἐκεῖ καὶ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ἤδη λατινοφρονίσαντος καὶ καρδωνάλισαντος Βήσσαριωνος τοῦ Τραπεζουντίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μεγάλως ἠγαπήθη, γεγόμενος καὶ ὁμοτράπεζος αὐτοῦ.

Ἀπέθανε δὲ κατὰ τινας μὲν ἐν Ῥώμῃ, κατ' ἄλλους δὲ, ἐν Καλαβρία, ὅπου εἶχε πεμφθῆ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Βησσαρίωνος εἰς ἐκκλησιαστικόν τι ἀξίωμα, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπορίζετο ἀφθονοπαρόχως τὰ πρὸ τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Συνέγραψεν ὁ πολυμαθὴς οὗτος Γαζής Α'. Γραμματικὴν ἔντεχρον καὶ πολλὰ ὠφέλιμον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Ἑλληνιστί ἐν Βενετία, 1495, φύλ. καὶ ἐν Παρισίοις Ἑλληνολατινιστί 1525, 8, καὶ ἀλλαγῶν πολλάκις μετὰ καὶ χωρὶς τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ προσέτι μετὰ τῶν Σχολιαστῶν αὐτῆς Νεοφύτου τοῦ Κουσοκαλυβίτου, Δανιὴλ τοῦ Πατρίου, καὶ ἄλλων. Β'. Βιβλίον Περί Ἀττικῶν Μηνῶν, συνεκδόθη εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς πολλῶν Ἑλληνολατινικῶν ἐκδόσεων, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Βασιλείᾳ, 1536, 8. Γ'. Παράφρασις εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα καὶ Βατραχομουμαχίαν, τῆς ὁποίας τὸ ὠραῖον ἰδιόγραφον σῶζεται (χωρὶς τίτλου, ἢ ἐπιγραφῆς) εἰς τὴν Λαυρεντιανὴν Βιβλιοθήκην τῆς Φλωρεντίας, ὅπου καὶ ἐτυπώθη μετὰ τοῦ κεμένου κατὰ τὸ 1811 ἔτος εἰς τέσσαρας τόμους, ὑπὸ Ν. Θησέως τοῦ ἐκ τῆς Κύπρου. Δ'. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τοῦ Περί Γῆρας (De Senectute) τοῦ Κικέρωνος, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Ἀπάντων αὐτοῦ, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν

Παρισίοις, 1628, 8, καὶ ἀλλαγῶν. Ε'. Μετάφρασις εἰς τὸ Ἑνύπκιον τοῦ Σκηπίωνος (Scipionis Semnium) τοῦ αὐτοῦ Κικέρωνος, ἐκδοθ. ὁμοίως μετὰ τῶν Ἀπάντων, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βασιλείᾳ, 1528, 4. Σ'. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν τῶν Προβλημάτων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τῆς Περί Ζῶων ἱστορίας τοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ Περί Φυτῶν τοῦ Θεοφράστου, ἐκδοθ. πολλαχῶς. Ζ'. Περί Ἀρχαιογονίας Τούρκων ἐν εἰδει Ἐπιστολῆς πρὸς Φραγκίσκον Φίλελλον, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συμμείκτοις τοῦ Ἀλλατίου.

Θεόδωρος Ἡγουμένος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Λαύρας. Συνέγραψε κατὰ Αἰρετικῶν βιβλίον, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1644, εἰς τὸν Γ. τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων.

Θεόδωρος Πρόδρομος, ἢ Πτωχοπρόδρομος, καὶ Κοιν. Κυρὸς (Κύριος) Θεόδωρος, Κωνσταντινοπολίτης, Ποιητῆς, Ῥήτωρ καὶ Θεολόγος ἀριστος, ὅστις ἐπειτα γενόμενος Μοναχὸς, ἐπωνομάσθη Ἰλαρίων. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων καὶ Ποιημάτων τὰ ἐπόμενα μόνον ἔγνων γνωστά, Α'. Ἐπιγράμματα τετραστίχα εἰς τὴν Κτίσιν τοῦ Κόσμου, καὶ εἰς ἄλλας ὑπόθεσεις τῆς Θείας Γραφῆς, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1536, 8, καὶ ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχικῆς Τυπογραφείῳ. Β'. Τὰ κατὰ Ῥοδάνθη καὶ Διοκλεία, Ποίημα Ἰαμβικόν

εἰς βιβλία ἑνnea, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1625, 8, μετὰ ἐξ ἡμισίας πεζῆς καὶ ἑμμέτρου Λατινικῆς Μεταφράσεως. Γ'. Φιλία ἐξόριστος (ἀπόδημος), ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1549, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Δ'. Ὑπόμνημα περὶ Σοφίας, ἐκδοθ. αὐτόθι, 1608, 8. Ε'. Διαφοραὶ στάσεων, ἐκδοθ. (ἐπ' ὀνόματι Κύρου Σοφιστοῦ, Cyri Sophistae Differentiae statuum, ἐκληθέντος ὡς φαίνεται τοῦ Κυρός, ἤτοι Κύριος, εἰς τὸ Κύρος) μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλ. Ῥητόρων τοῦ Ἄλδου ἐν Βενετία, 1508-1509, φύλ. 5'. Προβλήματα Ῥητορικὰ εἰς στάσεις, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀμβούργῳ, 1612, 12. Ζ'. Ἐπιστολαὶ δεκαεπτὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ῥώμῃ, 1754, εἰς τόμους δύο. Η'. Ἐπιγράμματα τετραστίχα εἰς τοὺς τρεῖς στυλοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι εἰς ἔπανον τῶν τριῶν Μεγάλων Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1598, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Θ'. Ὑπόμνημα εἰς τινὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ εἰς τὴν Εἰσαγωγήν τοῦ Πορφυρίου Περί τῶν πέντε Φωνῶν, συνεκδοθ. μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους. Ι'. Ἀμάραντος, ἡ γέροντος ἄρωτες. ΙΑ'. Πρὸς τοὺς διὰ πενίαν βλασφημοῦντας τὴν Πρόνοιαν. ΙΒ'. Βίων Πρᾶσις Ποιητικῶν καὶ Πολιτικῶν. ΙΓ'. Εὐχαριστήριος (Δόγος)

πρὸς Ἀλέξιον Ἀριστηνόν. ΙΔ'. Ὑπὲρ τῆς γλώττης (ἤτοι εὐγλωτίας) τοῦ Κυροῦ Ἀλεξίου τοῦ Ἀριστηνοῦ. ΙΕ'. Εἰσιτήριος τῶ αὐτῶ (Ἀριστηνῶ δηλαδὴ) δις τὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀξίαν λαμβάνοντι, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Λαπόρτου (*Laporte du Theil*) ἐν τῷ: *Notices et extraits des manuscrits de la bibliothèque du roi de France*, Tom. VIII. P. 2. pag. 109, καὶ ἐφεξῆς. ΙΣ'. Στίχοι πρὸς τὸν Βασιλέα Μανουὴλ τὸν Κομνηνόν, ἤτοι δύο Ποιήματα, ἐκ χιλίων πεντήκοντα παρίπου Πολιτικῶν στίχων συνιστάμενα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον, Κατὰ Ἡγουμένων, ἐπιγράφεται, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1828, 8, εἰς τὸν πρῶτον τόμον τῶν Ἀτάκτων αὐτοῦ, μετὰ πολλῶν καὶ ἀρίστων φιλολογικῶν Σημειώσεων. Εἰς τοῦτον τὸν Κυρὸν Θεόδωρον ἀποδίδουσι τινὲς καὶ τὴν Γαλεωμομαχίαν (ταυτέστι τὴν μάχην τῶν Γάτων μετὰ τῶν Ποντικῶν), Ποίημα Ἰαμβικὸν καὶ ἀστέιον, ἐκδοθ. πολλάκις ἐν Βενετία εἰς τὸ τέλος τῶν Αἰσωπειῶν Μύθων, καὶ ἐν Ἄλλῃ, 1796, 8, μετὰ τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀμήρου. Θεόδωρος Σταυδίτης, Κωνσταντινοπολίτης, ἐχρημάτισεν Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Σταυδιτῶν. Ὄν δὲ ἄνδερμος ζηλωτῆς τῆς ὀρθοδοξίας, ἀντεστάδῃ γυναικίως κατὰ τῶν Ἐκονομάχων, καὶ ἐξορισθεὶς, ἀπέδωκεν εἰς τὴν Χερ-

σύντασιν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος. Συνέγραψε πολλά, οἷον Κατηχητικά, Ἀσκητικά, Ἐγκώμια εἰς ἁγίους, Ἐπιστολάς, Ὑμνους, καὶ Ἐπιγράμματα τινά, ἐκδοθ. ἰδίως, καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ΙΔ'. Τόμον τῆς μεγάλης Βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων.

Θεοκλύμενος, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, καὶ Μάντις ἄριστος, ὅστις προεῖπεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ τὸν θάνατον τῶν Μυηστήρων τῆς μητρὸς τοῦ Πηνελόπης.

Θεόκριτος, Συρακούσιος, ὁ κορυφαῖος τῶν Βουκολικῶν Ποιητῶν, ἦτον υἱὸς τοῦ Πραξαγόρου, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Πρωταγόρου καὶ τῆς Φιλίνης, καὶ ἤμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ τοῦ β'. Ἰέρωνος, τυράννου τῶν Συρακουσίων, πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε καὶ τινὰ Ποιήματα. Ἐκ τῶν Δωριστί συγγεγραμμένων αὐτοῦ Ποιημάτων σῶζονται 30 Εἰδύλλια, 22 Ἐπιγράμματα, καὶ ἡ Σύριγξ, Ποίημα, τοῦ ὁποῖου ἡ Δέσις τῶν στίχων παραστένει αὐτὸ τὸ ὄργανον, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Ὁξωνίᾳ 1770, 4. εἰς δύο τόμους, μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν καὶ Πινάκος.

Θεολόγος, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν Γρηγόριος ὁ Νανξιανζήσιος.

Θεοξενία, εὐρτή μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηρῶς, εἰς τιμὴν τῶν ξένων Θεῶν.

Θεόπομπος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδέκτου, Ποιητῆς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποσκευασμᾶτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Θεοφάνης Νόννος, Ἰατρός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογενήτου, δι' ἐπιταγῆς τοῦ ὁποῖου ἐγραφεν Ἐπιτομὴν ἰατρικῶν παραγγελμάτων καὶ θεραπειῶν τῶν νόσων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀργεντορ. 1568, 8. καὶ ἐν Γοθία (Gothae), 1794 - 1795, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως καὶ Σημειώσεων.

Θεοφάνης Ὁμολογητῆς, Κωνσταντινοπολίτης, υἱὸς τοῦ Ἰσαυρίου, ἢ τοῦ Ἰσαακίου, Ἱστορικός, καὶ ὑπέρμαχος προστάτης τῶν ἁγίων Εἰκόνων, διὰ τὸ ὁποῖον ὀνομάσθεις Λέων ὁ Ἀρμένιος, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐξηκοντούτης. Συνέγραψε Χρονολογίαν ἀπὸ τοῦ 285 ἕως τοῦ 813 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος.

Θεόφιλος, Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἀγχίνους καὶ πολυμαθῆς, ὅστις κατηγορεῖται διὰ πολλὰ ἐλαττώματα, καὶ τὸ περιερότερον διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον μῖσος τοῦ. Ἐκ τῶν Συγγεγραμμάτων αὐτοῦ σῶζονται Α'. Πρόλογος πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα Θεοδοσίον περὶ τοῦ

- Πάσχα. Β'. Κανόνες. Γ'. Λόγος Παρανετικός. Δ'. Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀρμυώνιον, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.
- Θεόφιλος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ὅστις κατ' ἀρχαίς ἦτον Ἐθνικός, ἀναγνούς δὲ ἐπιμελῶς τὴν θείαν Γραφήν, καὶ ἠρωρίσας τὴν ἀλήθειαν, ἔγενε Χριστιανὸς καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας. Σώζονται καὶ τούτου βιβλία τρία πρὸς Ἀυτολυκὸν τινὰ Ἐθνικόν, ἐκδοθ. ἐν Ἀμβούργ. 1724, 8.
- Θεόφιλος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Κωμικός, ἀκμάσας εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Ευριπίδου, τοῦ ὁποίου ἀποσπασμάτια τινὰ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Γροτίου.
- Θεόφιλος, Νομικὸς καὶ Χαρτοφύλαξ, Κωνσταντινοπολίτης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, εἰς ὃν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δι' ἐπιταγῆς αὐτοῦ τοῦ Αυτοκράτορος ἔφερον εἰς τάξιν τὰ τῶν Νόμων βιβλία. Οὗτος λοιπὸν παρέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τὰ βιβλία τῶν Ἰουστινιανῶν, καὶ συνέγραψεν Ὑπομνήματα εἰς τὰ τρία πρῶτα μέρη τῶν Πανδεκτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμως λείψανα τινὰ σώζονται, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Ἰουστινιανῶν In Hague Com. 1751, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων, καὶ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.
- Θεόφιλος, Φιλόσοφος, Ἰατρός καὶ Πρωτοσπαδάριος. Συνέγραψε Ἀ. Περί κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ.

- ἐν Παρισίοις, 1556, 8. Β'. Περί Οὐρῶν. Γ'. Περί Διαχωρημάτων κοιλίας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. 1703, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. Δ'. Περί Σφυγμῶν. Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τοὺς Ἀφορισμοὺς τοῦ Ἱπποκράτους, ἐκδοθέντα μόνον Λατινιστί.
- Θεόφραστος, υἱὸς τοῦ Μελάντου Κναφέως, ἦτον ἐκ τῆς Ἐρεσσοῦ, πόλεως τῆς νήσου Λέσβου. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔκαμε τὰς πρώτας σπουδὰς του εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐμαδῆτευσεν εἰς τὸν Πλάτωνα, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ἀριστοτέλην, παρὰ τοῦ ὁποίου πρῶτον Ἐυφραστος, καὶ ὕστερον Θεόφραστος ἐπωνομάσθη, διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς ἐκφράσεώς του, Τύρταμος, τὸ πρῶτον καλούμενος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστοτέλους διεδέχθη αὐτὸς τὴν Περιπατητικὴν Σχολήν, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου ἀπήλαυσε πλήθος μαθητῶν, καὶ καθὼς λέγουσαν ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας. Τέλος ἔπρεπε καὶ αὐτὸς ν' ἀφίκη πρὸς καιρὸν τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ φύγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Φιλοσόφων, διὰ τὸ (καθὼς ἔπειτα ἐκρίθη) ἀνόητον καὶ ἐπιζήμιον ψήφισμα τοῦ Σοφοκλέους, Ἀρχοντος καὶ δικαϊκτοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον ῥητῶς ἔλεγε « Μηδένα τῶν Φιλοσόφων Σχολῆς ἀφηγεῖσθαι, ἀν μὴ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δόξῃ, εἶδὲ μὴ, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν ».

Μετά δὲ τὴν ἀκύρωσιν τούτου τοῦ ψηφίσματος ὑπέστρεψε πάλιν ὁ Θεόφραστος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐξηκολούθει διδάσκων μετὰ φήμης, ἕως οὗτου ἀπέθανε, φθάσας εἰς βαδύτατον γῆρας. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ παντοίων αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη ἰκανά, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους κῆλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλα ὁμοῦ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1818-1821, 8, εἰς πάντα τόμους, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων, διαφόρων ἀναγνώσεων καὶ Πινάκων. Οἱ δὲ Ἠθικαὶ Χαρακτήρες, τοὺς ὁποίους ὁ Θεόφραστος συνέγραψε κατὰ τὰ 99 ἔτος τῆς ηλικίας του, ἐξεδόθησαν Ἑλλ. Γαλλ. καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1798, 8, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Θεοφύλακτος, Βουλγαρίας, ἦτο Ἀρχιεπίσκοπος, Κωνσταντινοπολίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, Βοιωτός, ἀνὴρ πολυμαθῆς καὶ ἐνάρετος, καὶ ἐκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Συγγραμμάτων τῶν θεοφόρων Πατέρων, καὶ μάλιστα τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Τὰ σώζόμενα τούτου Συγγράμματα, συνιστάμενα ἀπὸ Ἑρμηνείας, εἶναι τὰ ἐπόμενα Α'. Ἑρμηνεία εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια. Β'. Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Γ'. Εἰς τὰς Ἐπιστολάς τοῦ θείου Παύλου. Δ'. Εἰς τὰς Καθολικὰς Ἐπιστολάς τοῦ ἀγίου Πέτρου. Ε'. Εἰς τοὺς δώδεκα Ἑ-

λάσσονας Προφῆτας. Σ'. Ὀμιλία εἰς τὰ ΙΑ'. Ἐωθινά. Ζ'. Λόγοι τινές, Ἐγκώμια, Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετία, 1754, καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ δὲ εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια Ἑρμηνεία, μεταφρασθεῖσα καὶ εἰς τὴν ἀπλὴν μας γλῶσσαν, ἐξεδόθη ὁμοίως ἐν Βενετία πολλάκις μετὰ τοῦ κειμένου.

Θεοφύλακτος Σιμοκάτης, Αἰγύπτιος, διατρίψας πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως. Οὗτος δι' ἐπιταγῆς τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχου συνέγραψε Α'. Ἱστορίαν Οἴκου μενικῆν εἰς βιβλία ὀκτώ, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Τιβερίου ἕως τοῦ δυστυχοῦς Μαυρικίου, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸν ἐλευθινὸν θάνατον αὐτοῦ ἀναγρὸς παρήρσια, διήγειρεν ὅλους τοὺς ἀκροατὰς εἰς δάκρυα, ἐκδοθ. εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος. Β. Διάλογον περὶ διαφορᾶς φυσικῶν Προβλημάτων καὶ ἐπιλύσεων αὐτῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1655, 4, Γ'. Ἐπιστολάς Ἠθικὰς 49, Ἀγροικὰς 28, Ἐρωτικὰς ὁμοίως 28, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου καὶ ἀλλαχοῦ.

Θερμαϊκός, ἢ Θερμαῖος κόλπος (Κόρπος τῆς Σαλονίκης), ἡ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Χαλκίδος θάλασσα.

Θέρμη, πόλις τῆς Μακεδονίας (Κάτωικ. Θερμαῖος). Ζ. Θεσσαλονίκη.

Θερμοπύλαι, ἢ Πύλαι μόνον (Στόμα του Δύκου), ἡ περίφημος εἰς τὴν Θετταλίαν δίοδος, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Σπαρτιάτης Λεωνίδα, ἡρωικώτατα ὑπὲρ πατρίδος μαχομένους.

Θέρμος, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Αἰτωλίαν κειμένη (Κάτοικ. Θέρμος).

Θερμῶν (Παρμῶν), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, κατὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον ρέων, καὶ ἕτερος τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Θερόιτης (Thersites) Καλυδῶνιος, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ ἀσχημώτατος ἀπὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος. Οὗτος, κατὰ τὸν ζωγράφον τοῦ Ὀμηρον, ἦτον προμύκης τὴν κεφαλὴν, χλωρὸς τὸν ἔνα πόδα, κυρτὸς, φαλακρὸς καὶ ἀραυδρὸς, φλύαρος καὶ ἀπεραντολόγος, καὶ μέγιστος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ Ἀχιλλεύς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφρονεῖθη, κτυπηθεὶς κατακέφαλα μὲ τὸν γρόνον.

Θεσμοφορία (Thesmophoria), εορτὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Ἀθηναίων, εἰς τιμὴν τῆς Θεσμοδότου, ταυτέστι νομοδοτίας Δήμητρος, ἀρχὴν λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ Τριπολέμου, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ὀρέως. Ἐτελείτο δὲ κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ἡεκατημέσου Μηνὸς διὰ πέντε κατὰ συνέχειαν ἡμέρας. Ἐἰς ταύτην τὴν εορτὴν αἱ ἐπισημότεραι γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων ὑπήγαγον εἰς τὴν Ἐλευσίνα, φέρουσαι

μὲ μεγάλην πομπὴν καὶ παράταξιν τὰ βιβλία, εἰς τὰ ὅποια ἦσαν γεγραμμένοι οἱ Νόμοι, οἵτινες ὀνομάζοντο Θεομοί, καὶ ἐπομένως καὶ αὗται Θεσμοφοριάουσαι. Ἐπεκτε δε αὗται ὄχι μόνον κατὰ τὴν εορτὴν, ἀλλὰ καὶ προητέρα πέντε, ἢ τρεῖς ἡμέρας τουλάχιστον νὰ φυλάττωσαν ἐγκράτειαν, καὶ νὰ ἦναι καθαρὰ ἀπὸ παντὸς σαρκικοῦ κάθους. Ἐγίνοντο δὲ κατ' αὐτὴν τὴν εορτὴν καὶ διάφορα σκώματα, καὶ ἄσχυροι ἀστεῖσμοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἱ τῶες ἔτρεχον ἐφ' ἀμάξης δι' ὅλης τῆς πόλεως, καὶ ἐκ τούτου προήλθε καὶ ἡ «Τὰ ἐξ ἀμάξης» Παροιμία, ἐπὶ ὑβριστῶν ἀνδροπέπων λεγομένη (Ζ. Ἰάμβη). Τέλος διαλύετο ἡ πανήγυρις αὐτὴ μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις, ἀναφερομένας πρὸς τὴν Δήμητρα, Περσεφόνην καὶ Πλούτωνα, καὶ πρὸς τὴν Καλλιγένειαν, τὴν τροφὸν τῆς Περσεφόνης.

Θεσμοφοριάουσαι. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Θεσπιαί (Καχοί), πόλις ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, πρὸς βορρᾶν τῶν Λευκτρῶν κειμένη (Κάτοικ. Θεσπιεύς).

Θεσπρωτία (Παρακάλαμος), χώρα τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ Θεσπρωτοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Θεσπρωτός).

Θεσσαλία, καὶ Θετταλία, ἡ πρότερον Πυρραία, Αἰολίς, Πελαγονία, καὶ Ἀμιονία, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξύ Αἰγαίου πελά-

γους, Μακεδονίας, Οίτης, και Ηπειρου κειμένη (Κάτοικ Θεσσαλός, και Θετταλός). Ἐδιαρείτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς πέντε ἄλλας χώρας; ἤγουν εἰς τὴν Φθιώτιδα, Θεσσαλιώτιδα, Ἰστιαιώτιδα, ἢ Ἐσθιωτιδα, Πελασγιώτιδα, και Μαγνησίαν, περι τῶν ὁποίῳ βλεπε ἐν τῷ οἰκίῳ τόπῳ.

Θεσσαλιώτις, χώρα τῆς Θεσσαλίας, μεταξύ Μαγνησίας, Ὀρδρουοῦ, Ἰστιαιώτιδος, και Πελασγιώτιδος κειμένη.

Θεσσαλονίκη, και Θεσσαλονίκεια κατὰ Στράβωνα (Σαλονίκη), ἡ πρότερον Ἐρμῆ, πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Ἀμύντου οὕτω παρονομασθεῖσα (Κάτοικ Θεσσαλονίκης):

Θέστωρ (Thetor): Ζ. Κάλχας:

Θέτις (Thetis), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως και τῆς Δωριδος, Θεά και Νύμφη ὡραιότατη, ὥστε και αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἐπεθύμησε νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκα του. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔμαθε παρά τοῦ χρησμοῦ, ἢ, κατ' ἄλλους, παρά τοῦ Προμηθεως, ὅτι θάλει γεννηθεῖ ἐξ αὐτῆς υἱὸν ἀξιώτερον και γενναιότερον ἑαυτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ὑπανδρευθῆ με τὸν Πηλέα. Ἡ δὲ Θετις ἀισχυομένη νὰ ἔχη ἄνδρα θνητὸν, μεταβάλλετο εἰς διαφόρους μορφάς, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν τοιαύτην ὑπανδρείαν. Ἄλλ' ὁ Πηλεὺς διὰ συμβουλῆς τοῦ Σεϊρῆνος πιάσας αὐτὴν εἰς τὴν

αἰκτὴν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, τὴν ἑοφιζέτο ὅσον δυνατὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του μεταμορφωμένην εἰς ὄψιαν, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐκφύγῃ πλέον ἀπὸ τὰς χεῖρας του, ἀλλ' ἀναλαβούσα τὴν ἰδίαν τῆς μόρφην, συγκατένευσεν εἰς τοὺς γάμους, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ὁποίῳ παρευρέθησαν ὅλοι οἱ Θεοὶ και αἱ Θεαί, κλην τῆς Ἐριδος, και ἔφαλον αὐτοὶ τὸν Ὑμέναιον. Ἡ δὲ Ἐρις ὠργίσθη διὰ τοῦτο, και ῥίψασα κρυφίως ἐκί τῆς τραπέζης ἐν χρυσοῦν μῆλον με τὴν ἐπιγραφὴν νὰ τὸ λάβῃ ἡ πλέον ὡραία α Ἡ καλὴ λαβέτω ἢ ἐτάραξεν ὅλον τὸ συμπόσιον, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ μῆλον κυλιόμενον, ἔφθασεν ἐκεῖ, ὅπου ἐκάθητο ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἀφροδίτη, και ἡ Ἥρα. Πᾶσα μία λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰς τὰς Θεὰς ἤθελε νὰ λάβῃ ἐκεῖνο τὸ μῆλον, ἀποφαινούσα ἑαυτὴν ὡραιότεραν τῶν λοιπῶν, και τὸ πρᾶγμα κατήτησεν εἰς τὴν Δία. Ὁ δὲ Ζεὺς μὴ θέλων νὰ δισαρσστήσῃ καίμειαν ἀπ' αὐτὰς, ἐκρόσταξε τὸν Ἐρμῆν και τὰς ἔφερεν εἰς τὸν Πάριν, ὅστις ἔκαμε τὴν κρίσιν, προτιμήσας μεταξύ αὐτῶν τὴν Ἀφροδίτην. Ἐπομένως ἡ Θετις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Πηλέως τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον θάλουσα νὰ καμῆ ἄτρονον, ἔκαμε τὴν νύκτα μυστικῶς τὰς θνητὰς σάρκας του, και τὴν ἡμέραν ἀλιφε με ἀμβροσίαν τὰ καυδέντα μέρη. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶδεν ὁ Πηλεὺς τὸ γινόμενον, και

φοβηθεὶς ἐφώνησεν, αὐτὴ ἐμποδίσθη ἀπὸ τοῦ ἔργου, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἀδελφάς της Νηρηίδας, καὶ ἐκ τούτου σωθήσεται μείνη ὁ Ἀχιλλεύς τρωτὸς εἰς ἐκεῖνο μόνον τὸ μέρος τοῦ ποδός, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον τὸν ἐκράττει, ὅταν τὸν ἔκασαι. Μ' ὅλον τοῦτο αὐτὴ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπᾷ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν υἱόν της, καὶ νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτοῦ τὰ δέοντα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Ἀχιλλεύς.

Θέων, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ πατὴρ τῆς περιφήμου Ἰππίας, Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος ἀριστός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Α'. Ἡμερολόγιον, ἢ Ἐφημερίς. Β'. Σχόλια εἰς Ἀρατον, καὶ ἄλλα τινα, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους πόλεις.

Θέων, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπονομαζόμενος Ἄλιος, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής, τοῦ ὁποῖου σώζεται Τέχνη περὶ Προγυμνασμάτων, βιβλίον πολλὰ ἀναγκαῖον εἰς τοὺς Πρωτοκείρους τῆς Ῥητορικῆς, ἐκδοθ. ἐν Ἑλλ. Λατ. ἐν Οὐφαλία, 1680, 8, μετὰ τῶν τοῦ Ἀρσίου.

Θέων, Σμυρναῖος, Μαθηματικὸς καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικός, τοῦ ὁποῖου τὰ περὶ Ἀριθμητικῆς καὶ Μουσικῆς ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1644, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Θήβαι, ἢ Ἐκατόμυλοι (Λουξούρ), πόλις ἐπίσημος τῆς ἀνω Ἀγυπτοῦ.

Θήβαι Θεσσαλικαί, ἢ ἔπειτα Φι-

λιπούπολις (Ζητοῦνι), πόλις τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα.

Θήβαι (Θήβα), πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Βοιωτίαν (Κατοικ. Θηβαῖος).

Θηβαῖς. Ζ. Ἄγυπτος.

Θημακός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐραχθίδος φυλῆς (Κατοικ. Θημακεύς).

Θήρα, ἢ Θηρασία (Σαντορήνη), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Ἀγίου πελάγους (Κατοικ. Θηραῖος, καὶ Θηραῖος).

Θησεῖα, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν ὁγδόην τοῦ Ἐκατομβαιῶνος Μηνός, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ νέοι ἐκοπτοὶ τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των, κατὰ μίμησιν τοῦ Θησεῖος, ὅστις ἐρχόμενος ἀπὸ τῆν Τροίηναν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφίερων τὴν κόμην του εἰς τοὺς Δελφούς. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ὁγδόην τοῦ Πυανεψιώνος Μηνός εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ τῆς Κρήτης ἐπιστροφῆς εἰς τὰς Ἀθήνας αὐτοῦ τοῦ Θησεῖος.

Θησεῖον (Ἅγιος Γεώργιος), ναὸς περικαλλὴς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς ἐμψὴν τοῦ Θησεῖος, κατασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ Κίμωνος, μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λευφάνων τούτου τοῦ ἥρωος. Εἰς τοῦτον τὸν ναὸν ἐτίμητο ἡ συνέλευσις τῶν Θεσμοδωτῶν κατέφευγον οἱ χρεωκόποι, καὶ ὅσοι δούλοι κατεταρανοῦντο ἀπαυδρώπως ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν, ὁμοίως καὶ

ἄλλοι δυστυχεῖς, ὡς ἂν εἰς ἱερόν καὶ ἄσυλον καταφύγιον.

Θησεύς (Theseus), υἱὸς τοῦ Αἰγέως, Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῆς Ἀιδρας, θυγατρὸς τοῦ Πιτθεύς. Ἐπειδὴ ὁ Αἰγεὺς δὲν ἐτεκνοποίει, ἠρώτησε περὶ τῆς ἀτεκνίας του τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. ὁ δὲ χρησμός τὸν ἀπεκρίθη μὲ τὴν συνειδημένην του σκοτεινὴν ἔκφρασιν *Νά μὴ λύσῃ τὸν προὔχοντα πόδα τοῦ ἀσκού του* (τουτέστι νὰ μὴ συνευρεθῇ μὲ γυναῖκα) ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Διαβάς δὲ ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα, ἠρώτησε περὶ τοῦ χρησμοῦ τὸν Πιτθεά. ὁ δὲ Πιτθεὺς ἐπιθυμῶν νὰ συγγενεύσῃ μετ' αὐτοῦ, τὸν ἠπάτησε, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κοιμηθῇ μετὰ τῆς θυγατρὸς του Ἀιδρας. Τὸ πρῶτ' ὁ Αἰγεὺς ἐννοήσας τὸ πρᾶγμα, παρήγγειλεν εἰς τὴν ἀναχώρησίν του τὴν Ἀιδραν, ὅτι ἂν γεννήσῃ ἀρσενικὸν παιδίον, νὰ μὴ φανερώσῃ τίνος πατὴρ εἶναι· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀύξηθῇ, νὰ λάβῃ τὸ ξίφος του καὶ τὰ πέδιλα, τὰ ὅποια αὐτὸς εἶχε κρύψει ὑποκάτω εἰς μίαν πέτραν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅταν λοιπὸν ἠϋξήθη ὁ Θησεύς, ἐκύλισε τὴν πέτραν ἐκείνην, καὶ λαβὼν τὸ ξίφος καὶ τὰ πέδιλα, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς μητρὸς του, ἐκίνησε διὰ ξηρᾶς διὰ τὰς Ἀθήνας, μ' ὅλον ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ὁ πάππος του τὸν παρεκίνηον νὰ πλεύσῃ διὰ θαλάσσης. Φθάσας δὲ εἰς τὰς

Ἀθήνας, παρ' ὀλίγου ἔλειψε νὰ φαρμακωθῇ ἀπὸ τὴν μητρυιάν του Μήδειαν· ἀλλὰ γνωρίζεις ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἐκυρήχθη υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ. Ὡν δὲ σύγχρονος καὶ συγγενῆς τοῦ Ἡρακλέους, ἠθέλησε ὑ' ἀκολουθήσῃ καὶ τὰ ἔχρη αὐτοῦ, ἦγον νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν γῆν ἀπὸ τὰ τέρατα, καὶ κακούργους ἀνδρώπους. Ὅθεν ἐφόνησε τὸν Κορυνήτην Περιφίτην, ληστὴν περίφημον· τὸν Πυτιοκάμπτην Σίννιν· τὴν Κρομμυονίαν Σύν, θηρίον ἄγριον καὶ μάχιμον· τὸν Σκίρωνα· τὸν Προκρούστην Δαμάστην· τὸν Κερκύονα καὶ ἄλλους (βλέπε ταῦτα τὰ ὀνόματα). Ἐκαθάρισε πρὸς τούτους καὶ τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνος ἀπὸ ἑνα ἄγριον καὶ βλαπτικώτατον ταύρον, καὶ συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, τὰς ὁποίας ἀφ' οὗ τὰς ἐνίκησαν, αὐτὸς μὲν ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε τὴν ζώνην τῆς βασιλείας αὐτῶν Ἰπολύτης κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Εὐρυπιδέως, εἰς δὲ τὸν Θησεά ἔδωκεν αὐτὴν τὴν βασίλισσαν, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του· ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ Θησεὺς ἔλαβεν αὐτὴν τὴν Ἀμαζόνα ἀιχμάλωτον εἰς δευτέραν ἐκστρατείαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν αὐτὸς μόνος του μὲ ἴδιόν του στόλον. Μίνως ὁ δευτερός, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, νικήσας τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἀποφασίσας νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του Ἀνδρόγεω, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ πέμπω-

οι κατ' ἔτος εἰς τὴν Κρήτην ἑπτά νέους, καὶ ἄλλας τόσας νέας πρὸς τροφήν τοῦ Μινωταύρου του. Οὗτοι δὲ οἱ νέοι ἐπέμποντο μὲ κλῆρον, καὶ ἐπαίδῃ ὁ κλῆρος ἔπεσε καὶ εἰς τὸν Θεσεία, ἢ, καθὼς ἄλλοι λέγουσιν, αὐτὸς μόνος του ἐπροδυμήθη νὰ συμπορευθῆ μετὰ τῶν λοιπῶν νέων, διὰ νὰ σηκώσῃ τὰ κατὰ τοῦ πατρὸς του, παράπονα τοῦ δήμου, ἐκίνησε μετὰ χαρᾶς, κατηγορήσας τὸν πατέρα του, ὅτι δέλει ἐπιστρέφει ὑγιῆς. Ὁ δὲ πατήρ του μὴ δυναμένος νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κατ' οὐδένα τρόπον, ἔδωκεν εἰς τὸν ναυκληρὸν καὶ ἄλλα ἰστία λευκά, παραγγέλλας αὐτὸν, ὅτι ἂν τῷ ὄντι ἐπιστρέψῃ ὁ υἱὸς του ὑγιῆς νὰ βάλῃ εἰς τὸ πλοῖον αὐτὰ ἀντὶ τῶν μελάνων, μὲ τὰ ὅποια ἐσπινδιζε νὰ πλέῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὴν Κρήτην, εἶδε τὸν Θεσεία Ἀριάδην ἢ θυγάτηρ τοῦ Μινωσος, καὶ τόσον τὸν ἠγάπησεν, ὥστε συμφωνήσασα μετ' αὐτοῦ νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκα του, ὅταν ἐπιστρέψῃ διὰ τὰς Ἀθήνας, τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς πῶς νὰ φουέσῃ τὸν Μινωταύρον, καὶ προσέτι ἕνα μίτον, ἥτοι κλωστήν νήματος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδηγούμενος νὰ ἐξέλθῃ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν πολύπλοκον ἐκείνου Λαβύρινθου, ὅπου διέτριβεν ὁ Μινωταύρος. Μετ' οὗτοι δὲ προπαρασκευὴν ἀμβλᾶς ὁ Θεσεύς εἰς τὸν Λαβύρινθον, ἐφύγευσε τὸν Μινωταύρον, καὶ ἐξ-

ἤλθεν ἀκόλутως, ὀδηγούμενος ἀπ' ἐκεῖνο τὸ νῆμα. Ἀναχωρήσας ἔπειτα ἀπὸ τὴν Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων καὶ τῆς Ἀριάδνης, καὶ φθάσας εἰς τὴν νῆσον τῆς Νάξου, τὴν μὲν Ἀριάδην ἀφῆκεν ἐκεῖ, ἀγαπήσας μὲ περισσότερον ἔρωτα τὴν ἀδελφὴν τῆς Φαίδραν· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Δῆλον, καὶ δυσιάσας εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐκίνησε διὰ τὰς Ἀθήνας. Ἀπὸ δὲ τὴν πολλὴν χαρὰν λησμονήσας ἢ ἀλλάξῃ τὰ μέλανα ἰστία τοῦ πλοίου, ἐπροξένησεν εἰς τὸν πατέρα του Ἀιγέα τὸν θάνατον· δῶτι αὐτὸς ἰδὼν μακρόθεν τὸ πλοῖον μὲ τὰ αὐτὰ ἰστία, καὶ ὑποπεύσας, ὅτι δὲν εἶναι μέσα ὁ υἱὸς του, ἔπεσε καὶ ἐπίγει εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ Αἰγαῖον ὀνομασθὲν πέλαγος. Παραλαβὼν λοιπὸν ὁ Θεσεύς τὴν βασιλείαν, συνῆδρους τοὺς διεσκορπισμένους κατοίκους τῆς Ἀττικῆς, καὶ τοὺς ἤνωσεν εἰς μίαν κοινὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν, γενόμενος αὐτὸς ἀρχηγὸς μόνον εἰς τὰ τοῦ πολέμου, καὶ φύλαξ τῶν νόμων. Τούτου δὲ τὴν δόξαν φθονήσας Πειρίδους ὁ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀρχηγὸς τῶν Λαπίδων, ὑπέγε νὰ τὸν δοκιμάσῃ, κλέψας μερικὰς ἀπὸ τὰς βούς αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν ὁ Θεσεύς, ἔστρεξε κατόπιν του διὰ νὰ τὸν καταπολεμήσῃ· ἀλλ' ὅταν ἀνταμώδησεν, ἐθαύμασεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος προτερήματα, καὶ

ἀντί τοῦ νὰ ἀλθῶσιν εἰς μάχην, ἔγεναν εὐθύς πιστότατοι φίλοι. Ὅταν δὲ ὁ Πειρίδου ἐπανηγήριζε τοὺς γάμους του, ἐπροσπάλησσε μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τὸν φίλον του Θησεῖα. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ Κένταυροι ἐφάνησαν ἀναίσχυντοι, καὶ ἦδελον νὰ ἀτιμάσωσιν ὄχι μόνον τὰς ἄλλας γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν νύμφην, κατεπολεμήθησαν ἀπὸ τοὺς δύο τούτους φίλους, καὶ κατὰ κράτος ἐνίκηθησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπῆγαν εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἐκλεψάν τὴν Ἑλένην, θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἡ ὅποια καὶ ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Θησεῖα. Θέλοντες δὲ νὰ κλέψωσι καὶ τὴν Περσεφόνην, γυναῖκα τοῦ Πλούτωνος, κατέβησαν εἰς τὸν Ἄδην· ἀλλὰ τὸν μὲν Πειρίδου τὸν κατέφαγεν ὁ Κέρβερος, τὸν δὲ Θησεῖα ἠλευθέρωσε μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας συνέβη κάποια ἐπανάστασις κατ' αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν κατοίκησεν εἰς τὴν Σκύρον, ὅπου ἠλπίζεν, ὅτι ἔχει καὶ πατρικὴν τινα γῆν. Ἄλλ' ὁ Λυκομήδης, ὁ Βασιλεὺς ταύτης τῆς νῆσου φθονήσας τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ καταπατήσας τὰ νόμιμα τῆς φιλοξενίας, τὸν ἐξώθησε δολίως ἀπὸ ἕνα κρημνώδη τόπον, καὶ οὕτως ἀπέθανε μὲ θάνατον ἀνάξιον ὁ δεύτερος μετὰ τὸν Ἡρακλεῖα ἦρωσ, καὶ μέγας τῆς πατρίδος του καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτης. Μετὰ

δὲ πολλὸν καιρὸν ἔφερον οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ τινα χρησμόν, τὰ ὄστα του εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὰ ἔθαψαν ἐντίμως εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ἐγείραντες καὶ περικαλλῆ ναὸν εἰς τιμὴν του. Ζ. Θησεῖον.

Θωακός, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Θωακοῦ).

Θόας (Thoas). Ζ. Ὀρέστης. — Ὑψιπύλη.

Θοραί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θορεὺς, καὶ Ἐπιρρ. Θόραθεν).

Θορικός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θορικός καὶ Θορικεύς).

Θόρναξ, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ πόλις αὐτόδι ὀμώνυμος (Κάτοικ. Θορνάκιος).

Θουκυδίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ γονεῖς πλουσίους καὶ ἐπιφανεῖς. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναμνησκων ποτὲ εἰς μίαν δημοτελεῆ εορτὴν τῶν Ἀθηναίων τὴν Ἰοτορίαν του, καὶ χειροκροτούμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἀκροατῶν, παρεστήρησεν, ὅτι ὁ νέος Θουκυδίδης ἐδάκρυσεν ἀπὸ τῆς χαρᾶς του, λαβὼν ὡς φαίνεται, τὴν εὐγενῆ αἰσθησὴν τοῦ νὰ φανῇ ποτὲ καὶ αὐτὸς ἄξιος τοιούτων ἐπαίμων, διὰ τὸ ὅποιον στραφεῖς πρὸς τὸν πατέρα του, εἶπεν: «Ὀλορε, ὄργῃ ἢ τοῦ παιδὸς φύσις πρὸς λόγους». Ἀυτὴ δὲ ἡ προβάπτεισις τοῦ Ἡροδότου ἔλαβε καὶ τέλος

αἴσιον. Ὁ Θουκυδίδης ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Βρασιδου, Στρατηγού τῶν Πελοποννησίων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠργοπόρησε, καὶ δὲν ἔφθασεν εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, καὶ ὁ Βρασιδᾶς ἐκυρίευσεν τὴν Ἀμφίπολιν, ἐξέτριψε εἰς τὴν Θράκην. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, καὶ λαβὼν γυναῖκα πλουσιωτάτην, ἐξείδεν ἀφειδῶς εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ ἀπὸ τοῦ Στρατηγού τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, περιστατικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν ὅσα συνέβαινον εἰς τὸν πόλεμον. Μετὰ δὲ εἴκοσι χρόνων ἐξορίας ὑποστρέφας εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ. Ὁ Θουκυδίδης συναθροίσας, ὡς εἴρηται, μὲ ἀδράν δαπάνην τὴν ἀναγκαίαν ὑλὴν, συνέγραψεν ἐπὶ τῆς εἰκοσαετοῦς ἐξορίας του τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐδὺς καθισταμένου, κατὰ μόνος του λέγει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἱστορίας του. Ὁ φθοροποιὸς οὗτος πόλεμος διήρκεσεν εἴκοσι καὶ ἑπτὰ ἔτη· οὗτος δὲ συνέγραψε μόνον ἕως τοῦ εικοστοῦ πρώτου, καὶ ἀνεπλήρωσεν ὁ Ξενοφῶν τὴν ἱστορίαν τῶν ἐξοικιστῶν χρόνων. Ἄντη δὲ ἡ Ἱστορία τοῦ Θουκυδίδου διαίρεται κοινῶς εἰς οὐκὼ Συγγραφεῖς, ἢ Βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον δὲν εἶναι, λέγουσι, τοῦ ἰδίου, ἐπειδὴ φαίνεται ὑποθέσαστον τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν δεωότητα καὶ οὐκὼ τοῦ λόγου· ἄλλοι πάλιν τὸ δέλουσι γνήσιον πό-

νημα τοῦ Συγγραφεῖς, καὶ δίδουσι τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἔγραψε γέρον ἤδη ὢν καὶ πάσχων. Ἡ ἀρίστη ἐκδοσις τοῦ Θουκυδίδου εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελ. 1731, φύλ. ὑπὸ τοῦ Βάσσου καὶ Δουκέρου, μετὰ Σημειώσεων πολλῶν καὶ Πωρίων· καὶ ἡ ἐν Λονδίνῳ, 1821, 4, εἰς τέσσαρας τόμους, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Θουρία, ἡ πρότερον Ἀνθισία, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Μεσσηνίαν (Κάτοικ. Θούριος, καὶ Θουριάτης).

Θούριον, πόλις τῆς Ἰταλίας (Κάτοικ. Θούριος). Ζ. Σύβαρις.

Θράκη (Ῥωμανία, ἢ Ῥωμελία), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μεγίστη, μεταξὺ Μοισίας, Εὐξείνου Πόντου, Αἰγαίου πελάγους, καὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κεκλιμένη (Κάτοικ. Θράξ).

Θρακικὴ Χερσόνησος. Ζ. Χερσόνησος.

Θρία, ἡ Θριαὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θριαῖος ἢ Θριάσιος).

Θριασία. Ζ. Δίκυλον.

Θρίαμος (Μακρινόρος), ὄρος τῆς Ἠπείρου, διαχωρίζον τὴν Ἀμφιλοχίαν ἀπὸ τὴν Ἀκαρνανίαν.

Θυάτιρα (Ἄκ. Ἰσθμ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Λυδίαν (Κάτοικ. Θυατιρηνός).

Θυίστης (Thyestes), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἐκ τῆς Ἰποδαμείας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν των Ἄρυσίππου, ἐδικύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡέλοπος, καὶ ἐλθόντες κατὰ κη-

σαν εἰς τὸ Ἄργος. Καὶ ὁ μὲν Ἄτρεὺς λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἀερόπην, θυγατέρα τοῦ Βασίλειος Εὐροσδέως, ἔμασε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του· καθήμενος δὲ καὶ ὁ Θυέστης ἐκεῖ, ἐμοίχευε κρυφίως τὴν Ἀερόπην, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν ὁ Ἄτρεὺς, τὸν εἰδὼξεν ἀπὸ τοῦ Ἄργου, κρατήσας μόνον τοὺς υἱοὺς του. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ προσκοιτηθεὶς ὁ Ἄτρεὺς φιλίαν μὲ τὸν Θυέστην, τὸν ἐκάλεσεν ὀπίσω, καὶ σφάζας τὰ τέκνα του, τὰ παρίδθηκε μαγειρευμένα εἰς τὴν τράπεζαν, δεῖξας πρὸς τὸ τέλος καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Θυέστης, καὶ φραβηθεὶς καὶ διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, ἔφυγεν ἐκείθεν κρυφίως, καὶ ἔλθων κατήκτισεν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, περὶ μὲν καιρὸν ἐκδικήσεως. Ἐμαθε δὲ ἀπὸ τοῦ μαντεῖου, ὅτι τὸ παιδίον, ὃ, που θέλει γεννηθῆ ἀπὸ τὴν θυγατέρα του Πελοπίαν, θέλει τιμωρῆσαι ποτὴ τὸν Ἄτρεα. Καὶ τὴν μὲν θυγατέρα του τὴν ἔκαμεν Ἰέρειαν τοῦ ἐν Σικυῶνι ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς· ἔλθων δὲ μετὰ καιρὸν καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ μὴ γνωρίσας αὐτὴν, συνεμίγη, καὶ τῆς ἔδωκεν ἀναχωρῶν τὸ ξίφος του, παραγγείλας αὐτὴν, ὅτι ἂν γεννήσῃ υἱόν, νὰ τὸ δώσῃ εἰς αὐτόν. Γεννήσασα δὲ υἱόν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, ὅπου ἔλθων καὶ ὁ Ἄτρεὺς κατὰ

ζήτησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Θυέστου, ἐκείνον μὲν δὲν εὔρεν ἐκεῖ, λαβὼν δὲ τὴν Πελοπίαν εἰς γυναῖκα του, νομίξων αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Θεσπρωτοῦ, ἀνέτρεφε μετὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀγιστόν ὡς ἴδιον υἱόν του. Πίδσας δὲ μετὰ καιρὸν καὶ τὸν Θυέστην, τὸν ἐφυλάκωσε, κ' ἔστειλε τὸν Ἀγιστόν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ μὲ τὸ ἴδιον ξίφος του. Περί τούτου δὲ τοῦ ξίφους ἐρωτήσας ὁ Θυέστης, καὶ μαδῶν, ὅτι τὸ ἔδωκεν ἡ μήτηρ του, τὸν παρεκάλεσε νὰ κράξῃ ἐκεῖ τὴν μητέρα του. Ἐκείνη δὲ ἐλθούσα, καὶ γνωρίσασα τὸν πατέρα της, τόσον ἐλυπήθη διὰ τὴν αἰμομιξίαν, ὥστε ἀρπάσασα εὐδύς τὸ ξίφος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀγιστοῦ, ἐσφάγη μόνη της. Ὁ δὲ Ἀγιστός ἐνοήσας τὸ πρᾶγμα, καὶ δραμῶν πρὸς τὸν Ἄτρεα μὲ τὸ ξίφος αἰματωμένον, εἶπεν, ὅτι ἐφόνευσεν τὸν Θυέστην, καὶ ἐνταῦτ' ἐφόνευσεν καὶ αὐτόν, ἐμπήξας τὸ ξίφος εἰς τὸ στήθος του, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ χρησμὸς, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ἄτρεὺς θέλει φονευθῆ ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ Θυέστου.

Θυματάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἰπποδωντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Θυματάδης).

Θυργωνίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰαντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Θυργωνίδης).

Θυραῖ (Ἄστρος), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀργολίδα (Κάτοικ. Θυραῆτης).

Θεύδ. Ζ. Ἐρμῆς Τρισημίτρος.

Θωμάς, Μάγιστρος, Γραμματικός, Ῥήτωρ, καὶ Χαρτοφυλαξ τοῦ Βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις ἀγαπήσας ἔπειτα τὸν μονήρην βίον, ἀναχώρησεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἔζησεν ἡσύχως τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, μετονομασθεὶς Θεόδουλος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐπόμενα Α. Λόγοι Ἐγκωμιστικοί, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς εἶναι πρὸς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. Β. Ἐπιστολαὶ ἑπτὰ. Γ. Βίοι Πυθαγόρου, Εὐριπίδου, καὶ Ἀριστοφάνους. Δ. Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν λέξεων κατ' ἀλφάβητον, τῶν ὁποίων (Ἐκλογῶν) ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Δουγδ. Βαταυ., 1757, 8. εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων, καὶ ἄλλων παρατηρήσεων.

Θωσπίτις, λίμνη τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν, διὰ τῆς ὁποίας διέρχεται ὁ Τίγρις ποταμός.

ΙΑ

Ίάδερρα (Τσαρά Παλαιά), πόλις τῆς Ἰλλυρίας, εἰς τὴν Διβυρνικήν χώραν κειμένη.

Ίάδριππα (Μεδινά αἰλ Νάβι), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν (Κάτοικ. Ίάδριππῆς).

Ίαλεμος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ προστάτης τῶν Δρηνητικῶν καὶ λυκτρῶν ὕμνων.

Ίάλυσσος, παλαιὸν πολίχρον κλησίον τῆς Ῥόδου, ἢ, κατ' ἄλλους, αὐτὴ ἡ πόλις Ῥόδου (Κάτοικ. Ίάλυσιος).

Ίάλυσσος (Jalyssus), κίων ἐξαιαίου ὠραιότητος, ζωγραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου εἰς τὴν Ίάλυσσον, πόλιν τῆς νήσου Ῥόδου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπειτα μετακομθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην, ἐπέδῃ εἰς τὸν ναὸν τῆς Εἰρήνης.

Ίάμβη (Jambe), γυνὴ Ἀττικὴ.

Ὅταν ἡ Δημήτηρ περιήρχετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ζητοῦσα τὴν θυγατέρα τῆς Περσεφόνην, κατήντησε καὶ εἰς τὴν Ἐλευσίνα τῆς Ἀττικῆς μεταμορφωμένη εἰς γυναῖκα γράϊαν· καὶ ἐπειδὴ ἦτον πολλὰ κοπιασμένη, ἐκάθισεν ἐπίτωλα πέτρας, διὰ τὴν ἀναπαυθῆν ὀλίγον. Διαβᾶσα δ' ἐκείθεν καὶ ἡ Ίάμβη, καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν τόσον λυπημένην καὶ κατηφῆ, ἤρχισεν ὄχι μόνον νὰ λέγῃ διάφορα σκώμματα, ἀλλὰ νὰ κάμῃ καὶ κινήματα ἀπρεπῆ καὶ ἀσεμνα, τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν τὴν Δημήτρα εἰς γέλωτα, μὲ ὅλον ὅτι ἦτον πολλὰ λυπημένη, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε νὰ λέγῃσιν τοιαῦτα σκώμματα αἰ γυναῖκες καὶ εἰς τὴν εορτὴν τῶν Θεσμοφορίων, ἧτις ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν ταύτης τῆς Θεᾶς. Ζ. Θεσμοφορία.

Ίάμβλιχος, Χαλκιδεὺς ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας, Φιλόσοφος Νεοπλατωνικός, ἀκμαίας κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Συμῆραψε κλειστά Συγ-

γράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τὰ ἐκόμματα Α'. Περὶ Μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων. Β'. Βίος Πυθαγόρου. Γ'. Ομιλία περὶ Φιλοσοφίας. Δ'. Μαθηματικὴ κατὰ διδασκαλίαν. Ε'. Περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς Λόγος. Σ'. Τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Ἰακίκοπος (Μοσιότιο), εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ρώμης.

Ἰανός, ἢ Ἰανός (Janus), Βασιλεὺς ἀρχαιότατος, ἀκείνου τοῦ μέρους τῆς Ἰταλίας, τὸ ὅποιον ἔπειτα ἐνομασθήναι Λατίον (Latium), διότι ἐκεῖ ἔλαθε (latuit), τουτέστι ἐκρύβθη ὁ Κρόνους, ὅταν κατέφυγε πρὸς αὐτόν, διωχθεὶς ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰανός ἐδέχθη καὶ ἐπεριποσῆθη μεγάλως τὸν Κρόνον, ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ πολλὰ ἐπιφελῆ πράγματα, καὶ προέτε τὴν γνώσιν τῶν παρελθόντων καὶ μελλόντων, καὶ διὰ τοῦτο ἔπειτα ἐπαρστένετο διπρόσωπος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατόν του τὸν ἐτίμησαν ὡς Θεόν, κατασκευάσαντες εἰς τιμὴν αὐτοῦ καὶ ναὸν περικαλλῆ μετὰ δώδεκα θυσιαστήρια, τοῦ ὁποίου ὅσας πόλεις ἐφύλαττον πάντοτε κλεισμένας, καὶ μόνον εἰς καιρὸν πολέμου τὰς ἔνογον, διὰ τὴν φαεινότητα, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐξήρχετο ἐκαστίου τῶν ἐχθρῶν.

Ἰανουάριος (Januarius), εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥω-

μαίων, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἰανόν, τὸν Θεόν καὶ προστάτην αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ παρνομασθή.

Ἰαπετός (Japetus), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Θέμιδος, ἢ, κατ' ἄλλους τῆς Κλυμένης, θυγατρός τοῦ Ὀκεανοῦ, τέσσαρας υἱούς, τὸν Ἀτλαντα, τὸν Προμηθεῖα, τὸν Ἐπιμηθεῖα, καὶ τὸν Μενόιτιον. Ἐνομιζέτο δὲ ὁ Ἰαπετός εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς παλαιότατος τῶν Τιτάνων, ἢ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐκ τούτου προσῆλθε καὶ ἡ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότατος ἢ Παροιμία, λεγομένη διὰ πράγματα παμπάλαια, ἢ δι' ἀνδράποους πανουργοτάτους, προσποιουμένους τὸν ἄπλοον.

Ἰαποδοκί, ἐπαρχία τῆς Βαρβαρικῆς Ἠλυριδος.

Ἰαπυγία, πόλις τῆς Ἰταλίας (Κάτωικ. Ἰάπυξ, καὶ Ἰαπύγιος) - Ζ. Μεσσαπία.

Ἰαπύγιον (Capo d' Otranto), ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρεττανίαν.

Ἰασίος (Ἀσέμ Καλεσι), κόλπος πλησίον τῆς Μύνδου, κόλπος τῆς Καρίας.

Ἰασός, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, ἀπὸ τῆν ὁποίαν παρνομασθή ὁ Ἰασίος κόλπος (Κάτωικ. Ἰασσεύς).

Ἰάσων (Jason), υἱὸς τοῦ Ἄσιωνος καὶ τῆς Ἀμφινομῆς. Ὄταν ἐβασιλευσεν ὁ Πελοπίας εἰς τὴν Ἰωλκίαν, κ' ἐδίωξεν ἐκεῖθεν τὸν ἀδελφόν

του Αίσωνα ἦκουσεν ἀπὸ τὸν χρημάτων, ὅτι θέλει φρονεῖν ἀπὸ ἀνδρωποῦ μονοπέδιλον. Εἰς μίαν δὲ δημόσιον εὐροτήν εἶδε μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τὸν Ἰάσονα, ὅστις εὐφέρει τότε ἐν μόνον πιδίλον, ἐπειδὴ τοῦ εἶχε πέσει τὸ ἄλλο εἰς τὸν ποταμὸν, ὅταν ἤρχετο ἐκεῖ. Φοβηθεὶς λοιπὸν ὁ Πελλίας τὴν εκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, καὶ θέλων νὰ ἐξολεθρεύσῃ τὸν Ἰάσονα, εὗρεν αἰτίαν, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, διὰ νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσοῦν θῆρας (Ζ. Ἀθάμας). Ὁ δὲ Ἰάσων ἀκούσας τοῦτο, δὲν ἀντεστάθη, ἀλλ' εὐδὺς διὰ συμβουκῆς τοῦ διδασκάλου του Χείρωνος, συνήθροισεν τοὺς ἐκλεκτοτέρους Ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος, καὶ γενόμενος αὐτὸς ἀρχηγός, ὑπήγεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου διὰ τῆς βασιλείας τῆς Μηδείας ἔλαβεν ἐκεῖνο τὸ θῆρας, καὶ φέρων τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πελλίαν. Ζ. Ἀργοναῦται, Μήδεια, Θῆρας.

Ἰβερνία (Irlanda), νήσος μεγίστη τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς Ἀγγλίας κειμένη (Κάτοικ. Ἰβερνός).

Ἰβρ (Ebro), ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ ἐπαρχία Ἰβηρία. Ζ. Ἰσπανία.

Ἰβηρία (Iberet, ἢ Γεωργία, Κοιν. Γκιουρτζία), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Σαρματίας, Ἀλ-

βανίας, Κολχίδας καὶ Ἀρμενίας κειμένη (Κάτοικ. Ἰβρ).

Ἰβυκος, ὁ ἐκ Πηγίου τῆς Ἰταλίας, Ποιητῆς Λυρικός, καὶ περιφημὸς εἰς τὴν ἀσίλησιν, ὅστις καὶ ἀπέθανεν εἰς Σάμον, φρονεθεὶς κατ' ὄδον ὑπὸ ληστών. Συνέγραψε Δωριότι Ὡδας εἰς ἐννέα βιβλία, ἐκ τῶν ὁπίων σώζονται ἀποσπασματικά τινά, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Στεφάνου καὶ Οὐριόου. **Ἰγνάτιος**, ὁ Θεοφόρος, ἢ Θεόφορος (ἐπειδὴ τινὰς μὲν λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ἔφερε, τουτίστω ἰβάστασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μικρὸν ὄντα τὸν Χριστόν, ἄλλοι δὲ, ὅτι ἰβαστάχθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ), ἐχηρημάτισεν Ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἀπέθανεν εἰς Ρώμην, καταφαγευθεὶς ἀπὸ τοὺς λέοντας. Φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοφόρου τούτου Πατρὸς πολλαὶ Ἐπιστολαί, τῶν ὁπίων ἡ ἀκριβεστέρα ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὄξωνίᾳ 1709, 4.

Ἰδαίος Δάκτυλος (Idaei Dactyli), Ζ. Κορύβαντες.

Ἰδαῖον, ἢ Ἰδη (Ψηλορείτης), ὄρος ὑψηλὸν τῆς Κρήτης.

Ἰδακός, πόλις ἀρχαία, ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἰδακού).

Ἰδαφόνσος (Idelfonsus), Ἰσπανός, ἐκ πόλεως Τολίτου, τῆς ὁπίας ἐχηρημάτισεν καὶ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 668 ἴτος, ἀφήσας πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγραμματα διαφόρων ἐκδόσεων, ἐκδοθέντα πολλαχῆς.

Ἰδη (Ῥαδοσέν), ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Τρωάδα, ὅπου, κατὰ τὸν μῦθον, ἐκρινεν ὁ Πάρις τὰς τρεῖς Θεάς περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλου.

Ἰδομενεὺς (Idomeneus), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀπόγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης. Οὗτος ἔδωκεν εἰς τὸν Τρωικὸν πόλεμον μὲ ὀγδοήκοντα κλοῖα, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα φρονήσεως καὶ ἀνδρείας, φονεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπιστήμους Τρῶας. Ἀλλὰ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως δέδωκεν νὰ ἐπιτρέψῃ διὰ τὴν πατρίδα του, ὑπέσπεσε καὶ αὐτός, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, εἰς μεγάλην τρικυμίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διὰ νὰ σωθῆ, εὐχήθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Ποσειδῶνα τὸν πρῶτον ἀνδρωπον, τὸν ὁποῖον ἤδελεν ἀπαντήσῃ, ἀμ' ἐφ' οὗ πατήσῃ τῆς Κρήτης τὸ ἔδαφος. Πρῶτος λοιπὸν ὅστις ἐφάνη εἰς τοὺς ἐφθαλμοὺς τοῦ Ἰδομενεὺς, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν Κρήτην, ἦταν ὁ ἠγαπημένος του υἱός, τὸν ὁποῖον καὶ θυσιάσας κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του. Μόλις δὲ ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὸ τραγικὸν τοῦτο ἔργον, καὶ εὐθὺς ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Κρητῶν, ἕως σκληρὸς καὶ ἀπαύρηντος. Οὗτος δὲ φεύγων τὴν ὄρην τοῦ λαοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Σαλευτίνην, ἀπέδωκεν ἐκεῖ, διοικήσας πολὺν καιρὸν τοὺς νέους ὑπηκόους, μὲ τῆς πατρίδος του τοὺς νόμους.

Ἰβρί (Ibros). Ζ. Μῆνες Ῥωμαίων. Ἰερά ἄκρα, ἀεικρωτήριον τῆς Λυκίας, πρὸς Ἀνατολὰς αὐτῆς κείμενον.

Ἰεράπολις (Βαμβάκ. Καλι), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν, παρὰ τὸν Μαιάνδρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἰεραπολίτης).

Ἰερασσος, ἡ Πύρατος (Προῦδ, ἡ Προῦτος), ποταμὸς τῆς Δακίας, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Πολωνίας, καὶ διερχόμενος διὰ τῆς Μολδαβίας, χύνεται ἠνωμένος μὲ ἄλλους πολλοὺς εἰς τὸν Ἰστρον, κλησίον τοῦ Γαλατσίου.

Ἰερικοῦς, ἡ Ἰεριχοῦς καὶ Ἰερικό, πόλις τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὅχι μακρὰν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἰερικούντιος, καὶ Ἰερικούντιος).

Ἰεροκλῆς, Ἀλεξάνδρεϋς, φιλόσοφος Πλατωνικός, ὅστις κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ ἐδίδασκεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μετὰ κλέους τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Προνοίας καὶ Εἰραρμένης. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσᾶ Ἐπιτοῦ Πυθαγόρου. Γ'. Ἀστέια, καὶ ἄλλα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λονδίῳ, 1654 καὶ 1655, 8, εἰς δύο μέρη, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Ἀριστῷ δὲ ἔκδοσις τῶν Ἀστέιων εἶναι καὶ ἡ τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ Ἑλλ. Γαλλ. ἐν Παρισίοις, 1812,

8, μετὰ τῆς ἀπλοελληνικῆς Μεταφράσεως, Προσθήκης, καὶ τῶν κριτικῶν Σημειώσεων.

Ἱεροκλῆς, Γραμματικὸς ἐπονομαζόμενος, πρὸς διαφορὰν τοῦ εἰρημένου Φιλοσόφου καὶ ἄλλων ὁμωνύμων του, ἠκμαζε, κατὰ τινὰς, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου. Σαφὲς αὐτοῦ Συνέκδημος, ἦτοι περιγραφή ἐξήκοντα τεσσάρων ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολικῆς Μοναρχίας, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἐνεακοσίων καὶ τριάκοντα πέντε πόλεων, ἐκδοθ. ἐν Ἀμοτελοδ. 1735, 8, καὶ ἀλλάχου.

Ἱεροκλῆς, Νικομηθεύς, κριτῆς τῆς Βιδυνίας, καὶ μέγας χριστιανομάχος. Οὗτος συνέγραψε δύο Λόγους πρὸς τοὺς Χριστιανούς, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν, καὶ νὰ προτιμήσῃ ὁ δυσσεβεῖς τὸν Τυανέα Ἀπολλωνίου καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν. Ὁ Εὐσέβιος τὸν ἀναίρεσε, καὶ ἐφύλαξε καὶ τινὰ ἀποσπασμάτια ἐκ τῶν δυσσεβῶν αὐτοῦ Λόγων.

Ἱερομαντεία. Ζ. Ἱεροσκοπία.

Ἱερὸν ἀκρωτήριον. Ζ. Κάλπη.

Ἱεροσκοπία, ἡ αὐτὴ καὶ Ἱερομαντεία, μαντεία διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν σπλάγγων τῶν προσφερομένων θυμάτων γινομένη.

Ἱερουσαλήμ, ἦτις καὶ Αἰθία Καπιτωλία ἐλέγετο, ἡ καλλίστη καὶ μεγίστη πόλις τῆς Παλαιστίνης, ἐπάνω τεσσάρων λόφων κειμένη, ὀνομαστὴ καὶ σεβασμία διὰ τὰ θαύματα καὶ τὰ κοσμοσωτήρια

κἀδη τοῦ Θεοῦ Δραυδρέπου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ προσέτι διὰ τὸν ἀξιοθαύμαστον ἐκεῖνον Ναόν, ὅστις ἐκτίσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Σολομῶντος χίλια περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ, μετ' ὅσην μεγαλοπρέπειαν, καλλονὴν καὶ πολυτέλειαν, ὥστ' ἐξέπληττε τοὺς ὀφῶντας, καὶ διὰ τοῦτο δικαίως συγκαταριθμεῖται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑπτὰ Θαυμάτων τοῦ Κόσμου.

Ἱερώνυμος (Hieronymus) ὁ Θεῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Στρίδωνα, πόλιν τῆς Δαλματίας, καὶ ἀβερωθεὶς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, τόσον ἐπέδωκεν, ὥστε πολλὰ νέος ἀκόμη, ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐβιάδωνεν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν μαθημάτων, καὶ ἀπεκατέστη ὁ περιφημότερος κατῆρ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸν Λακτάντιον. Ἀφ' οὗ δὲ περιήλθε χάρις μαθήσεως διάφορα μέρη, οἷον τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Δαλματίαν, Θράκην, Ἀγυπτὸν, Συρίαν καὶ Παλαιστίνην, καθησύχασε τελευταῖον εἰς τὰ πέριξ τῆς Βηθλεὲμ, ὅπου συνέγραψε Λατινιστὶ πλεῖστα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, καὶ ἕκαμς καὶ ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ νέαν μεταφράσιν τῆς καλαιᾶς Διαθήκης, προτάξας εἰς ἕκαστον βιβλίον Προδιόκησιν, πλήρη σοφίας καὶ πολυμαθείας. Ἡ ἀκριβεστέρα ἐκδοσις τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ

είναι ἢ ἐν Παρισίοις, 1623, φύλ. εἰς τόμους ἐννέα.

Ἰθάκη (Θιάκι), νῆσος τοῦ Ἴονιου πελάγους, μεταξύ Κεφαλληνίας καὶ Ἀκαρνανίας καμμένη (Κάτοικ. Ἰθακήσιος).

Ἰθάμη (Βουλκάνο), ὄρος καὶ πόλις μὲ φρούριον ὄχυρον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας.

Ἰθάμη, πόλις τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Ἰοτιαιώτιδα (Κάτοικ. Ἰθαμήτης).

Ἰκαρία, ἢ Ἰκάριον, δῆμος τῆς Ἀτακῆς, ἐκ τῆς Ἀργείδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἰκαρισὺς, καὶ Ἐπιφρ. Ἰκαριόθεν).

Ἰκαρία (Νικαρία), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Σάμου κειμένη (Κάτοικ. Ἰκάριος).

Ἰκάριον πέρασος, ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ Αἰγαῖον πέρασος περὶ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε πεσόντος καὶ κρηγάντος Ἰκάρου τὴν ὀνομασίαν λαβόν. Ζ. Δαίδαλος.

Ἰκάριος (Icarus), Ἀθηναῖος. Οὗτος φιλαξήνησας περὶ τὸν Διόνυσον, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου· ἀλλὰ πίνοντες ἔπειτα τινὲς βουκόλοι ἐξ αὐτοῦ καὶ μεθύσαντες, τὸν ἐφορευσαν, νομίσαντες τὸ ποτόν φαρμάκιον.

Ἰκαρος (Icarus). Ζ. Δαίδαλος.

Ἰκέλος (Icelus, ἢ Iceles), υἱὸς τοῦ Ἰππου, ἐξομοιωμένος αἰκριβῶς εἰς τοὺς ὕπους μὲ τὰ διάφορα ὑποκείμενα, οἶον, ἀνθρώπων, ζώων, πτηνῶν καὶ τῶν τοιοῦτων.

Ἰκέτιδες. Ζ. Ἀισχύλος, Εὐριπίδης.

Ἰκόνιον (Κόνι), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξύ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας (Κάτοικ. Ἰκονιεύς).

Ἰκάριος (Hilarius), Γάλλος, ἐκ πόλεως Πικταυίου, πρότερον Ἐθνικός, καὶ ἔπειτα Χριστιανός, καὶ τῆς ἰδίας του πατρίδος Ἐπίσκοπος. Ἠκμαζεν ἐπὶ Βαλεντιανοῦ καὶ Βαλεντος τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ ἐχρημάτισεν ἐνδεύματος προστάτης τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τῶν Αἰρετικῶν, μάλατα δὲ τῶν Ἀρειανῶν ἐχθρὸς θανάσιμος καὶ ἀδιάλλακτος. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1693, φύλ.

Ἰέρδα (Lerida), πόλις τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴν Ταρακωνηαίαν καμμένη.

Ἰλιάς. Ζ. Ὅμηρος.

Ἰλιον, πόλις πρωτεύουσα τῆς Τρωϊκῆς ἐπικρατείας, διάφορος παρὰ τὴν παλαιὰν Τροίαν, μὲ ὄλον ὅτι πολλάκις οἱ Ποιηταὶ τὰς συγχέουσι, λαμβάνοντες τὴν μίαν ἀντὶ τῆς ἀλλῆς (Κάτοικ. Ἰλιεύς).

Ἰλισσός. Ζ. Εἰλισσός.

Ἰλλυρία, Ἰλλυρίς, ἢ Ἰλλυρικῶν (Ἀλβανία, Κοιν. Σλαβονία), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιλαμβάνουσα τοὺς παραθαλασσίους τόπους τῆς Παννονίας, Μοισίας, καὶ Μακεδονίας, ἢ τοὺς ἀνατολικούς αἰγιαλοὺς ὅλης τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης (Κάτοικ. Ἰλλυριῶς). Ἐδικοιρεῖτο δὲ ἡ Ἰλλυ-

ρίς εἰς Βαρβαρικὴν καὶ Ἑλλη-
νικὴν Ἰλιρίδα· καὶ ἡ μὲν Βαρ-
βαρικὴ περιεῖχε τὸ ἐκ τοῦ Ἄρ-
σίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Δρυνίου
μέρος, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ, τὸ ἐκ
τοῦ Δρυνίου ἕως τῶν κεραυνίων
ὄρεων.

Ἰμβρός, μία ἐκ τῶν Σποραδῶν νή-
σων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς
τὸ ἀνατολικοβορραῖον τῆς Δήμου
καίμηνι (Κάτοικ. Ἰμβριός).

Ἰμέρος, πόλις τῆς Σικελίας, ἀποι-
κία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ. Ἰμε-
ραῖος).

Ἰμέριος, ὁ ἐκ Προύσης τῆς Βιδυ-
νίας, Γραμματικὸς καὶ Σοφι-
στής. Οὗτος διέτριψε κατ' ἀρχάς
ικανὸν χρόνον εἰς τὴν Κωνσταν-
τινουπόλιν ἐπὶ Κωνσταντίου καὶ
Ἰουλιανῶ τοῦ Ἀποστάτου, ὕστε-
ρον δὲ ἀλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας,
ἐδίδασκε μετὰ φήμης τὴν Ῥη-
τορικὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε, φθά-
σας εἰς μακρὴν γῆρας. Τῶν σω-
ζομένων αὐτοῦ Λόγων ἡ ἀρίστη
ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Γοττάργγῃ,
Ἑλλ. Λαγ. 1790, 8, μετὰ τοῦ
βίου αὐτοῦ, διαφόρων κριτικῶν
σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Ἰναχος (Ἰνανίτσα), ποταμὸς τῆς
Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Ἰναχος (Ποτάμι τῆς Ἄρτας), πο-
ταμὸς τῆς Ἡπειροῦ, πλησίον τῆς
Νικοπόλεως ῥέων.

Ἰνδία, ἡ Ἰνδικὴ (Ἰνδοστάν), ἐπαρ-
χία τῆς Ἀσίας μεγίστη, ἔχου-
σα πρὸς Βορρᾶν τὰ ὄρη Περσ-
παμισῶν, καὶ Ἡμῶδα, καὶ τὸ
Ἰμαον (τοὺς βραχίονας τοῦ Ταύ-
ρου), πρὸς Δυσμίας, τὸν ποταμὸν

Ἰνδόν· τὰ δὲ ἀνατολικὰ μέρη,
εἰς ἀγνωστα εἰς τοὺς παλαιούς,
ἔμειναν ἀπροσδιόριστά (Κάτοικ.
Ἰνδός).

Ἰνδός (Σινδ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας,
περιορίζων κατ' ἀνατολὰς τὴν βα-
βυλιακὴν τῶν Περσῶν.

Ἰνώ (Ino). Ζ. Ἀδάμας, Λευκο-
δέα.

Ἰκίον (Ikion), υἱὸς τοῦ Φλαγίου,
καὶ Βασιλεὺς τῶν Λακιδῶν. Οὗ-
τος φονεύσας τὸν πενθερὸν του
Δηϊονέα, ἐμάνη, καὶ περιτρυχε-
στο ζητῶν καθαρισμόν· καὶ ἐ-
πειδὴ δὲν ἠμπόρει νὰ εὕρῃ, ἡ-
λέησεν ὁ Ζεὺς τὴν κατάστασιν
του, καὶ ὄχι μόνον τὸν ἔκα-
θάρσεν, ἀλλὰ τὸν ἔκαμιν εἰς
τὸν οὐρανὸν καὶ ὁμοδαίτην με-
τὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν. Μαδῶν δ' ἰ-
κεῖτ', ὅτι ἐβίαζε τὴν Ἥραν, καὶ
δέλων νὰ τὸν δοκιμάσῃ, μετε-
μόρφωσα τὴν Νεφέλην εἰς Ἥραν·
αὐτὸς δὲ ἀγνωστὸν τὸ πρᾶγμα, ἠγ-
καλίετο ἀγαπητῶς αὐτὴν τὴν
Νεφέλην ἀντὶ τῆς Ἥρας. Ὁ δ'
Ζεὺς βδελυχθεὶς τὸ τοιοῦτον ἀ-
νόμημα, τὸν ἐκεραύνωσα, καὶ τὸν
κατεδίκασεν εἰς τὸν Ἄδην νὰ κο-
λάζεται, δεμένος μὲ ὄφεις εἰς κει-
κλήτην τροχόν.

Ἰαβάτης (Jobates). Ζ. Βαλλερο-
φόντης.

Ἰοκάστη (Jocaste, ἡ Jocasta). Ζ.
Λαῖος.

Ἰόλαος, ἡ Ἰόλαος (Jolias), υἱὸς
τοῦ Ἰρκαλέους, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ
Ἡρακλέους, τὸν ἐποιοῦν ἐβουβήθη-
σεν εἰς τὸν φόνον τῆς πολυκερά-
λου Ἰόρας, εἰς εἰρηθεῖα ἐκεῖ, καὶ

ἀποθανόντα πρῶτος αὐτὸς τὸν εἰμίσησεν ὡς Θεόν, καὶ διὰ τοῦτο ἤξιώθη παρὰ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Ἡβης νὰ γείνη καὶν ἐκ δευτέρου νέος, ἀφ' οὗ ἐφθασεν εἰς βαδύτατον γῆρας.

Ίολη (Jole). Ζ. Ἡρακλῆς, Ἰρι-
τος.

Ἰορδάνης, ποταμὸς τῆς Παλαιστι-
νης, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Ἀσφαλ-
τίτιδα λίμνην.

Ἰορδάνης, ἡ κατ' ἄλλους, Ἰορδά-
νης, Γότθος τὸ γένος. Συνέγρα-
ψε Παρὶ Ἀρχῆς καὶ Πράξεων
Γότθων πρὸς Ἰουσταιανὸν τὸν
Ἀυτοκράτορα, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ.
Βαταυ. 1597, 8. μετὰ τοῦ Χρο-
νικοῦ τοῦ Ἰαδεῖρου καὶ τινων ἀ-
ποσπασματίων τοῦ Προκοπίου.

Ἴος (Νιό), μία ἐκ τῶν Σποράδων
νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους,
πρὸς τὸ νότιον τῆς Νάξου κει-
μένη (Κάτουκ Ἰήτης, καὶ Ἰέ-
της).

Ἰούβενκος (Juvencus), Πρεσβύτε-
ρος, Ἰσπανὸς, τὸ γένος, Ῥήτωρ,
Ποιητὴς καὶ Θεολόγος ἄριστος.
Ἐξ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Με-
γάλου, καὶ συνέγραψεν εἰς Ἑξα-
μέτρους στίχους ἱστορίων τοῦ
Εὐαγγελίου, ἢ περὶ τῆς ζωῆς
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ποίημα διη-
ρημένον εἰς τέσσαρα βιβλία, ἐκ-
δοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν
Λατίνων Πατέρων, καὶ ἀλλαγῶ.

Ἰουβενάλιος (Juvencalis), Ποιητὴς
Σατυρικός περιφνημὸς, ἐγεννήθη
εἰς τὸ Ἀκουίνον τῆς Ἰταλίας
ἀπὸ πατέρα ἀπελευθέρου καὶ πολ-
λὰ πλοῦσιον. Ἐβίβη δὲ εἰς τὴν

Ῥώμην, ἔκαμε κατὰ πρῶτον τὸν
Συνήγορον· ἀλλὰ παρατηθεὶς ἑ-
κτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα,
ἐδόθη εἰς τὸ νὰ συγγραφῆ Σά-
τυρας, καὶ εὐδοκίμησεν εἰς τοῦ-
το τὸ εἶδος ὑπὲρ πάντας τοὺς
ἄλλους Σατυρικούς Ποιητάς, ἀ-
στείως ἅμα καὶ πολλὰ κικῶες
καταχλευσάσας τὰ διεφθαρμένα
ἤδη τοῦ καιροῦ του. Ἐκ τῶν
πολλῶν αὐτοῦ Σατύρων οὐζόνται
μόνον δεκαεξί, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ.
Βαταυ. 1695, 4. μετὰ παλαιῶν
Σχολίων καὶ Σημειώσεων.

Ἰουδαία, ἡ πρότερον γῆ Χαναάν,
τὸ πρὸς τὰ δυτικά τοῦ Ἰορδάνου
μέρος (Κάτουκ Ἰουδαίος). Ἐ-
δικαιοῖτο δὲ ἡ Ἰουδαία εἰς τρία:
εἰς Γαλιλαίαν, Σαμαρείαν, καὶ
Ἰουδαίαν μαρικώτερον.

Ἰουλιανὸς Ζ. Φλάβιος Κλαύδιος Ἰου-
λιανός.

Ἰούλιος (Julius), εἰς ἐκ τῶν δώ-
δεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ
Ἰουλείου Καίσαρος παρονομασθεὶς,
Κυντίλλιος (Quintillis, ἢ Quinc-
tilis), τούτῳσι. Πέμπτος τὸ
πρῶτον καλούμενος, τακτικῶς δη-
λαδὴ ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρ-
τίου, τοῦ πρώτου μεταξὺ αὐτῶν
ἐνιαυσίου Μηνός, καθὼς καὶ ἂ
μετὰ τοῦτον Σεξτίλιος (Sexti-
lis), ἦτοι Ἐκτος, ὁ μετῴπιτα
Αὐγουστος κληθεὶς, εἰς τιμὴν
τοῦ Αὐγουστοῦ Καίσαρος καὶ
οὕτω καθ' ἑξῆς ἕως τοῦ Δεκάτου,
τούτῳσι τοῦ Δεκεμβρίου· ἐπει-
δὴ πρὶν τοῦ Ῥωμύλου δέκα μῆ-
νον Μῆνας περιεῖχε τὸ Ῥωμαί-
κόν ἔτος, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μὲν

πρώτοι τέσσαρες διαφόρως παρωμαόθησαν, ως ἐν τῷ οικείῳ τόπῳ εἶρηται, οἱ δὲ λοιποὶ τακτικῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν, δηλαδή τοῦ Μαρτίου.

Ἰούλιος Ἀφρικανός. Ζ. Σήξτος Ἰούλιος Ἀφρικανός.

Ἰούλιος Καῖσαρ (Julius Caesar), Ζ. Καῖσαρ Ἰούλιος.

Ἰούλιος Πολυδεύκης ὁ ἐκ Ναυκράτης τῆς Αἰγύπτου, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής, ἀκμάσας ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κομμάρου, τοῦ ὁποίου καὶ διδάσκαλος ἐχημάτισε. Συνέγραψεν Ὀνομαστικὸν εἰς βιβλία δέκα, περὶ τῆς ὀνομασίας πολλῶν καὶ διαφόρων πραγμάτων διαλαμβάνον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἢ ἐν Ἀμστελοδ. Ἑλλ. Λατ., 1706, φύλ. εἰς τόμους δύο, μετὰ φιλολογικῶν Σημειώσεων.

Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἄλλος παρὰ τὸν Ναυκρατίτην, Χριστιανός καὶ Συγγραφεὺς τοῦ Χρονικοῦ ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι Βάλεντος καὶ Βαλεντιανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία 1792, 8.

Ἰούλιος Φιρμίκος (Julius Firmicus) Ματέρονος, Σικελιώτης, ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, Συνέγραψε Α'. Περί τῆς πλάνης τῶν Ἑθνικῶν Θρησκειῶν, ἐκδοθ. ἐν Λουδᾷ, 1672, 8. Β'. Ἀστρονομικῶν, ἤτοι περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν Ἀστέρων εἰς βιβλία ὀκτώ, ἐκδοθ. ἐν Βαυετία, 1499, φύλ.

Ἰουλίς, πόλις τῆς νήσου Νάξου, ἢ, κατ' ἄλλους, τῆς Κέου (Κάτοικ. Ἰουλιήτης, καὶ Ἰουλιεύς).

Ἰούνιος (Junius), εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἥραν (Junonem), τὴν Θεᾶν καὶ προστάτιδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ οὗτος ὁ Μῆν ὠνομάσθη Junius a junioribus, τούτεστιν ἀπὸ τῶν νεωτέρων, ἢ νέων, τοὺς ὁποίους ἐφώπλισε ποτὲ ὁ Ῥωμύλος, ὅταν ὤρημην εἰς τὴν Ἄλβαν διὰ τὰ ἐλευθερώσῃ ἐὸν ἀδελφόν του Ῥώμον, ὡς εἶρηται ἐκεῖ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Λ. Ἰουνίου Βρούτου, ὅστις ἐχημάτισε πρῶτος Ὑπάτος (Consul) τῆς Ῥώμης, ἐλευθερώσας αὐτὴν ἀπὸ τῆν βασιλικὴν δυναστείαν.

Ἰουστίνος (Justinus), Ἱστορικός Λατίνος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας ἐκὶ Ἀντωνίου τοῦ Ἑυσεβίου, τοῦ ὁποίου σάξεται ἢ κατ' ἐπιτομήν Ἱστορία τοῦ Τρόγου Πομπηίου εἰς βιβλία τεσσαράκοντα τέσσαρα, περιέχουσα τὰ συμβάντα ἀπὸ τοῦ Νίνου, Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ εἰρημένου Ἀυτοκράτορος, ἐκδοθ. ἐν Παρισίῳ 1823, 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰουστίνος, ὁ Φιλόσοφος καὶ Μάρτυς. Οὗτος Ἑθνικός ὢν τὸ πρῶτον, καὶ ἐπιθυμῶν τὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς Φιλοσοφίας, κατεγίνετο ἐπιμελῶς εἰς τὴν μελέτην διαφόρων Συγγραμμάτων καὶ Αἱρέσεων, εἰς τὰ ὁποῖα ὁμῶς δὲν εὗρεσκε τὸ κοινούμενον.

Τέλος περιδιαβάξων ποτέ κατα-
 μονας, και ἔχων τὸν νοῦν του
 προσηλωμένον εἰς ὑψηλότερας θεω-
 ρίας, ὑπήντησε γέροντα τινὰ σε-
 βάσιμον, παρὰ τοῦ ὁποίου διδα-
 χθεῖς, τὴν ὄντως ἀληθινὴν φιλο-
 σοφίαν τοῦ Εὐαγγελίου, κατέπει-
 σθη και ἔγεινε Χριστιανός, ὅτε
 και τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑπέ-
 ἔμεινε ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Βή-
 ρου. Ὁ Ἰουστίνος συνέγραψε πολ-
 λά, ἐκ τῶν ὁποίων γνήσια κρι-
 νονται τὰ ἐπόμενα Α'. Λόγος
 πρῶτος Παρανετικός πρὸς Ἑλ-
 ληνάς, ὅστις και Ἐλεγχος ἐπι-
 γράφεται. Β'. Λόγος δεύτερος
 ὁμοίως πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Γ'.
 Ἀπολογία δύο. Δ'. Περὶ Μο-
 ναρχίας Θεοῦ. Ε'. Διάλογος
 μετὰ Τρύφωνος τοῦ Ἰουδαίου.
 Σ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητον,
 και ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. ἐν Παρι-
 οίσις 1636, φυλ. μετὰ τῶν Συγ-
 γραμμάτων τοῦ Ἀθηναγόρου, και
 ἄλλων.

Ἰππαρχος, Ἀστρονόμος περιφημος,
 ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς
 Βιθυνίας, και ἔκαμεν εἰς τὴν
 πατρίδα του και εἰς τὴν Ρόδον,
 ὅπου και διέτριψε πολὺν καιρὸν,
 ἀξιολόγους παρατηρήσεις τῶν Ἀ-
 στέρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων
 αὐτοῦ σώζονται μόνον τὰ δύο
 ταῦτα Α'. Ἐκθεσις ἀστερισμῶν,
 ἣ περὶ τῶν ἀπλανῶν Ἀναγρα-
 φαί. Β'. Τῶν Ἀράτου και Ἐυ-
 δόξου Φαινομένων ἐξηγήσεων βι-
 βλία τρία, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὲ ἐν
 Φλωρεντία, 1567, φυλ. και ἀλ-
 λαχοῦ.

Ἰπτεῖς. Ζ. Ἀριστοφάνης.
 Ἰπποδάμεια (Hippodamia). Ζ.
 Ὀνήμαος. — Βρισήης.
 Ἰπποκένταυροι (Hippocendauri).
 Ζ. Κένταυροι.

Ἰπποκράτης ὁ Δεῖος, ὁ πατὴρ τῆς
 Ἰατρικῆς, και ἐξάρχος ὄλων τῶν
 Ἰατρῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν κῆσον
 Κω ἀπὸ γονεῖς ἐπισήμους, και
 ἀνάφεροντας τὸ γένος εἰς τὸν
 Ἡρακλεῖα και Ἀσκληπίον. Οὗτος
 ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου
 πατρὸς Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρι-
 κὴν, και ἤκουσε και ἄλλον Ἰα-
 τρὸν, Ἡρόδικον τὸνομα, περιηλ-
 δε τὴν Ἑλλάδα, και ἄλλους
 πολλοὺς τόπους πρὸς τελειοποίη-
 σιν τῆς ἐπιστήμης του, συνανα-
 στρεφόμενος πάντοτε μετὰ τῶν
 ἐγκριτοτέρων Ἰατρῶν τοῦ καιροῦ
 του, ὅτε και μεγάλας τιμὰς ἔ-
 λαβεν ἀπὸ τὸν Περδίκκων, και
 ἤθελε λάβει ἔτι μεγαλειότερας
 ἀπὸ τὸν Ἀρταξέρξην, ἐάν ὑπή-
 γαιεν εἰς τὴν Περαίαν, κατά
 τὴν ἐφρασην ἐκείνου τοῦ Βασιλέως.
 Ἄλλ' οὗτος εὐχαριστούμενος νὰ
 συνδιατρίβη μετὰ τῶν ὁμογε-
 νῶν του, ἔμεινε εἰς τὴν Ἑλλά-
 δα, μετερχόμενος τὸ ἐπάγγελμα
 του εἰς τὴν Θράκην και Θεττα-
 λίαν, και εἰς τὴν Λάρισσαν τῆς
 Θετταλίας, ὅπου και ἀπέθανε,
 ζήσας, κατά τινὰς, ὑπὲρ τὰ ἐκα-
 τὸν ἔτη. Ὁ Ἰπποκράτης ζῶν ἐ-
 τιμῆθη μεγάλως ἀπὸ ὄλους τοὺς
 Ἑλληνας, και μάλιστα τοὺς Ἀ-
 θηναίους, και θανὼν δέλει τι-
 μάσθαι ἀπὸ τοὺς πεκαυδαμένους
 ὄλων τῶν Ἑδῶν. Ἐκ τῶν ἀ-

Σανάτων αὐτοῦ Συγγραμμάτων, τῶν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον γεγραμμένων, σὺζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Φραγκοφορ. 1595, φύλ. μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σχολίων καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Ἴπποκρήνη, ἢ Ἴππου κρήνη, πηγὴ τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος, ἀφιερωμένη εἰς τὰς Μούσας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ὅταν ὁ Πήγασος ἵππος ἐκτύπησε τὸ μέρος ἐκείνο μὲ τὸν πόδα του.

Ἴππολύτη (Hippolyte). Ζ. Ἀμαζόνες.

Ἴππολυτος. Ζ. Εὐρύπιδης.

Ἴππολυτος (Hippolytus), υἱὸς τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Ἴππολύτης, Βασιλείσσης τῶν Ἀμαζόνων. Τοῦτον ἀγαπήσασα ἐμπαδῶς ἢ μητριά του Φαίδρα, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἐπιδυμίαν της, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτι τάχα ἤθελε νὰ τὴν βιάσῃ. Ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Θησεύς, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του· ὁ δὲ φεύγων τὴν ὄρηγν αὐτοῦ, κατσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοῦ ἵππου, ἐξαγριωθέντας ἀπὸ ἐν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὅποιον ἐπεμφεν ὁ Ποσειδῶν κατ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἔπειτα αὐτὸς μὲν ἀνεστήθη ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἢ δὲ Φαίδρα μεταμεληθεῖσα, ἐκρεμάσθη μόνη της.

Ἴππολυτος, Συγγραφεὺς Χριστιανός, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρις,

καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικά τῆς ζωῆς, ἐχρημάτισεν ἀνὴρ μεγάλης παιδείας, καθὼς φαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τῆς σήμερον διασωθέντων πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἰδίως πολλαχού, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Ἀμβούργ. 1718, εἰς τόμους δύο.

Ἴππομένης (Hippomenes). Ζ. Ἀταλάντη.

Ἴππόνους (Hipponus). Ζ. Ἐκάβη.

Ἴπποταμάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἴπποταμάδης).

Ἴππῶν Βασιλικός, ἢ Ἴππορέγγις (Bona), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Νομαδικήν.

Ἴρα, ἥτις καὶ Ἀλεξάνδρεια ὀνομάζεται, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν.

Ἴρις (Iris), θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγάτηρ τοῦ Ἰλκεανοῦ, ἢ ὁποία διὰ τὴν ταχύτητά της διωρίσθη ἄγγελος καὶ μηνύτρια τῶν Θεῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῆς Ἥρας. Ἐπιστεύετο δὲ ἡ Ἴρις ὡς αἴτιος τῆς ἐριδος καὶ τῆς φλονειμίας, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐπάρστανετο πτερωτὴ καὶ ἐπὶ οὐρανοῦ τόξου ἐποχομένη.

Ἴρος (Irus), Ἰθακῆσιος, ἐπαίτης κτωχότατος καὶ παντοτεινὸς παράσιτος τῶν Μνηστήρων τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀδυσσεύς, κατ' ὅλον τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ τὸ διάστημα. Ἄλλ' ὅταν ὁ Ὀδυσσεύς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς σχῆμα ἐπαίτου καὶ αὐτὸς, καὶ εἶδε τὴν μεγάλην

αὐτοῦ ἀναισχυντίαν, μάλιστα δὲ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐκτύπησε κατακέφαλα, καὶ συντρίψας αὐτοῦ ὄλους τοὺς ὀδόντας, τὸν ἔσυρε μόνος του ἀπὸ τοῦ ποδὸς ἔξω τοῦ πωλῶνος, διαγείρας ἀπάντων τῶν Μνηστῆρων τὸν γέλωτα.

Ἰρτιος (Hirtius) Ἄυλος, Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Καίσαρος Ἰουλείου, καὶ φίλος αὐτοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται τὸ ἄγθρον βιβλίον περὶ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, οἷς εἰρηται ἐκτὶ (**Ζ. Καίσαρ**). Εἰς τὸν Ἰρτιον τοῦτον ἀποδίδονται προσέτι καὶ τρία ἄλλα βιβλία, διαλαμβάνοντα τὰ μὲν πρῶτον Περὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πολέμου (**De bello Alexandrino**), τὰ δὲ δεύτερον Περὶ τοῦ Φοινικικοῦ, ἢ Ἀφρικανοῦ (**De bello Punico, ἢ Africano**), καὶ τὸ τρίτον Περὶ τοῦ Ἰσπανικοῦ (**De bello Hispanico**), τὰ ὁποῖα συνεξεδέθησαν πάντοτε μετὰ τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Ἰσαάκιος Πορφυρογέννητος Κομνηνός, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Ἀννης. Συνέγραψε **Α΄. Χαρακτηρίσματα,** ἢ περὶ ιδιότητος καὶ χαρακτήρων τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων. **Β΄. Περὶ τῶν παραλειφθέντων ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου,** ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συμμικτοῖς τοῦ Ἀλλατίου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰσαῖος, ὁ Ῥήτωρ, ἐγεννήθη εἰς τὴν

Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἢ κατ' ἄλλους, εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἤκμαζε περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, χρηματίσας τοῦ μὲν Ἰσοκράτους καὶ Λυσίου μαθητῆς, τοῦ δὲ Δημοσθένους, διδάσκαλος. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Λόγων σωζονται μόνον ἑνδεκα, ἐκδοθ. εἰς τὸν Ζ' τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων· καὶ προσέτι εἰς τὸν Γ' τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Ἰσαυρα (Σαῦρα), δύο πόλεις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰσαυρικὴν, ἐκ τῶν ὁποῖων ἡ μὲν ἐνομαζέτα Παλαιά, ἡ δὲ, Νέα, ἢ Εὐσερκῆς (**Κάτοικ. Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἰσαυρος**).

Ἰσαυρία. Ζ. Κιλικία.

Ἰσαυρία, ἢ Ἰσαυρικὴ, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Λυκαονίας, Κιλικίας καὶ Παιδιάς κειμένη (**Κάτοικ. Ἰσαυρικός**).

Ἰσθμια, ἢ Ἰσθμικαὶ ἀγῶνες (Isthmia, ἢ Isthmii ludi), πανηγυριζόμενοι τὸ πρῶτον κατὰ πενταετίαν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου, ἢ Παλαίμονος (**Ζ. Λευμοδέα**), καὶ ἔπειτα εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅταν ἀμεληθέντες ἀνευσεάθησαν ὑπὸ τοῦ Θεαέως, τῶν ὁποῖων τὸ βραβεῖον ἦτον ἀτέφανος ἐκ κισσοῦ, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐκ πίτυος.

Ἰσθμός, στενὴ ξηρὰ μεταξύ δύο θαλασσῶν, ὁποῖος μάλιστα εἶναι

ὁ Ἰσθμός τῆς Κορίνθου (Ἐξαμίλλι), μεταξύ Κεγχρεῶν καὶ Λαχίου τῶν λιμένων κείμενος (Κάτοικ. Ἰσθμῶν).

Ἰσίδωρος (Isidorus), Καρχηδόσιος,

Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Ἰσπαλῆως, ἀνὴρ πολυμαθῆς καὶ ἐνάρετος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σοῦζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. ἐν Ρώμῃ, 1797 - 1803, 4, εἰς τόμους ἑπτὰ, μετὰ Σημειώσεων.

Ἰσίδωρος, Πηλοσυσιώτης, οὕτως ἐπνομάσθεις, διότι γανόμενος Μοναχός, καθησυχάζεν εἰς ἐν Μοναστήριον τοῦ Πηλοσυσιῶ, ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ἐνάρετος, καὶ ἐνδερμος ζηλωτῆς τῶν ὁρθῶν δογμάτων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τὰ Συγγραμμάτα του συνίστανται εἰς Ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς, κατὰ τινὰς, ἐφθάνεν ἕως δέκα χιλιάδας· τὴν σήμερον ὅμως σοῦζονται μόνον δύο χιλιάδες καὶ δώδεκα, διηρημέναι εἰς βιβλία πέντε, καὶ γεγραμμέναι μετ' Ἀττικῆν χάριν καὶ εὐφραδειαν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ρώμῃ, 1670, 8.

Ἰσίδωρος, Καρακηνός, Γεωγράφος. Συνέγραψε Σταθμοὺς Παρδικούς, ἤτοι διαστήματα τῶν τόπων τῶν δέκα καὶ ὀκτῶ Βασιλείων, τῶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Πάρθων ὑποκειμένων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὁξωνίᾳ, 1703, 8, εἰς τόμους δύο, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰσις (Isis). Ζ. Ἰώ.

Ἰσμαρίς, λίμνη τῆς Θρακίας, πλησίον τῆς Μαρωνείας κειμένη.

Ἰσμαρος. Ζ. Μαρώνεια.

Ἰσμηνός, ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Ἰσοκράτης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, χρηματίσας μαθητῆς μὲν τοῦ Προδίκου, Γοργίου, καὶ Τισίου τοῦ Συρακουσίου, περιφήμων Ῥητόρων τοῦ καιροῦ του, διδάσκαλος δὲ τοῦ Ὑπερίδου, Ἰσασίου, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους, καὶ ἄλλων πολλῶν. Οὗτος, κατὰ τινὰς, ἦτον ἰσχυρόφωνος, ἀργός εἰς τὸ γράφειν, καὶ δειλός, ὥστε δὲν ἐδέχετο εἰς τὴν παράδοσίν του περισσοτέρους τῶν δύο, ἢ τριῶν μαθητῶν· καὶ ὅτε ἐπροσκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου διὰ τὴν γράψην Ἐπιστολῆν πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, αὐτὴ ἐτελείωσε πρὶν τῆς Ἐπιστολῆς. Ὁ Ἰσοκράτης ἀπέκτησε πολὺν πλοῦτον, διδάσκων τὴν Ῥητορικὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θουμασιῶς εὐδοκίμησεν, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν του ἐφθάνεν ἐνίοτε ἕως τῶν ἑκατῶν, μὲν δλον ὅτι ἐπληρένετο ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν ελάμβανεν ἀφ' ἑκάστου μαθητοῦ ὀλιγώτερον τῶν 1000 δραχμῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσιν, ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τῶν Νικοκλέα δι' ἑνα Λόγον, ὅστις καὶ σώζεται ἀκόμη, εἰκοσι τάλαντα. Ἀκούσας δὲ τὴν νίκην τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν ἐν Καιρωνείᾳ μάχην, τόσον ἐλυπτήθη, ὥστε ἀσιτήσας, ἀπέθανεν κατὰ τὸ 98 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ τῶν

- πολλῶν αὐτοῦ Λόγων σώζονται ἀκόμη εἴκοσι καὶ εἰς, καὶ δέκα Ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, γενομένη Ἑλληνιστὶ μόνον ἐν Παρσιόις, 1806, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σχολίων παλαιῶν, καὶ ἀξιολόγων κριτικῶν Σημειώσεων.
- Ἰσπαλῖς (Siviglia)**, ἡ παλαιότε Ταρτησοῦς, πόλις τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Βαιτικὴν.
- Ἰσπανία, καὶ Σπανία (Sragna)** (τὸ δὲ πάλαι Ἰβηρία, ἀπὸ τὸν Ἰβηρα ποταμῶν, καὶ Ἑσπερία, ἀπὸ τὴν θέσει τῆς), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, χωριζομένη διὰ τῶν Πυρηναιῶν ἀπὸ τὴν Γαλιαν (Κάτοικ. Ἰσπανός). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Ἰσπανίαν· καὶ ἡ μὲν ἄνω ὠνομάζετο συνήθως Ταρρακονησία, ἡ Ταρράκονησια, ἡ δὲ κάτω, Βαιτικὴ, καὶ Λυσιτανία.
- Ἰσικὸς κόλπος**, οὕτω παρονομασθεῖς ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰσσόν, καὶ εἶναι ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ ὅλης τῆς Μεσογείου θαλάσσης.
- Ἰσός (Αἰαίζο)**, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Κιλικίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἰσαίος).
- Ἰσθρῆ**, Κυρηνάιος, Ἱστορικός, καὶ, κατὰ τινας, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἡτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινά, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσώφεντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία, 1812, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.
- Ἰστίαια. Ζ. Ὠρεός.**
- Ἰστίαία**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Ἰστιαίεύς).
- Ἰστιαϊῶτις, ἡ Ἐστιῶτις**, χώρα τῆς Θεσσαλίας, μετὰ τὸν Πελασγῶτιδος, Μακεδονικῶν ὄρεων, Πηλίου ὄρους, καὶ Δολόπων κειμένη.
- Ἰστρία (Istria)**, Χερσονήσος τῆς Ἰταλίας, παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἰστριος, καὶ Ἰστρος).
- Ἰστρος. Ζ. Δαγούβιος.**
- Ἰστρούπολις, ἡ Ἰστρος (Προλοβίτσα)**, πόλις ἀρχαία, παρὰ τὸν Ἐυξείων Πόντον κειμένη (Κάτοικ. Ἰστροπολίτης).
- Ἰταία**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἰταῖος).
- Ἰταλία (Italia)** (τὸ δὲ πάλαι Σατουρνία, Αὐσονία, Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία διὰ τὴν θέσει τῆς ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα), ἡ πλέον ὠραία ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιριζομένη ἐκ μὲν Βορρᾶ ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, ἐξ Ἀνατολῶν δὲ, ἀπὸ τὸ Ἀδριατικὸν καὶ Ἴονιον πάλαιος (Κάτοικ. Ἰταλός). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς τέσσαρα τινά μέρη: εἰς Ἰταλίαν ἰδίως, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Κελτικὴν (Γαλλίαν Κισαλπίαν), εἰς Μεγάλην Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὰς Ἰταλικὰς λεγομένας νήσους. Καὶ τῆς μὲν ἰδίως Ἰταλίας ὄρια ἦσαν πρὸς Δυσμὰς ἡ Λιγυσιτικὴ, καὶ ὁ ποταμὸς Μάκρης, καὶ πρὸς Βορρᾶν ὁ ποταμὸς Ρουβίκων· τῆς

δὲ Κισαλπίνης Γαλλίας, πρὸς Βορρᾶν αἱ Ἄλπεις, πρὸς Ἀνατολάς ὁ ποταμὸς Ἀρσίας, πρὸς Μεσημβρίαν οἱ ποταμοὶ Ρουβίκων καὶ Μάκρης, καὶ πρὸς Δυσμᾶς ὁ ποταμὸς Οὐάρος· τῆς δὲ Μεγάλης Ἑλλάδος, πρὸς Βορρᾶν καὶ Δυσμᾶς οἱ ποταμοὶ Σάγγρος καὶ Λεῖρις, καὶ πρὸς Μεσημβρίαν καὶ Ἀνατολάς, τὸ Σικελικὸν καὶ Ἴονιον πέλαγος· τὰ δὲ τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν νήσων ὄρια προδιορίζονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὄρων.

Ἰταλικά (Italica), πόλις τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴν Βαυτικὴν κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἰταλικῆς).

Ἰτύκη, ἢ Οὔτικα Ῥωμαῖστὶ (Βισέρτα), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Ζευγυτανήν (Κάτοικ. Ἰτυκαῖος καὶ Οὔτικῆσιος, τύπη Ῥωμαϊκῆ).

Ἴτυς (Itys), υἱὸς τοῦ Τηρέως, Βασιλέως τῆς ἐν Φωκίδι Θράκης, καὶ τῆς Πρόκνης, θυγατρὸς τοῦ Πανδίωνος. Ὁ Τηρεὺς βοήθησας τὸν Πανδίωνα, Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων εἰς ἓνα πόλεμον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Πρόκνην. Μετὰ καιρὸν δὲ ἐπιδυμήσασα ἡ Πρόκνη νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλαν, παρεκάλεσε τὸν Τηρέα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ τὴν φέρῃ. Ὁ δὲ Τηρεὺς ὑπήγγε μὲν καὶ τὴν ἔλαβεν, ἀλλὰ φθείρας αὐτὴν καθ' ὁδὸν, καὶ φοβηθεὶς μήπως αὐτὴ διηγηθῆ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἔκοψε τὴν

γλῶσσαν τῆς, καὶ τὴν ἀφῆκε κλεισμένην εἰς ἓν φρούριον, εἰπὼν εἰς τὴν Πρόκνην, ὅτι κατὰ δυστυχίαν ἡ ἀδελφῆτῆς ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον. Εἰς τοιαύτην δὲ ἔλθειν κατὰστασιν εὐρισκομένη ἡ Φιλομήλα, ἐκέντησεν εἰς ψιλὸν ὕφασμα γράμματα, διὰ τῶν ὀκίων ἐμήνησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς τὴν ἀξιοδάκρυτον συμφορὰν τῆς. Ἡ δὲ Πρόκνη πορευθεῖσα ἐκεῖ, καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄνδρα τῆς· ὅθεν σφάξασα τὸν υἱὸν τοῦ Ἴτυν, τὸν ἐμαγείρευσε, καὶ τὸν παρέδωκε δεῖπνον εἰς αὐτὸν, ὅστις ἐνόησας τὸ πρᾶγμα, τὰς ἐδίωκε μὲ σπρωθῆθῆ μανίαν διὰ νὰ τὰς φουέσῃ. Αὐταὶ δὲ βλέπουσαι τὸν κίνδυνον· πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔκραξαν τοὺς Θεοὺς εἰς βοήθειάν των, οἱ ὅποιοι καὶ τοὺς μετεμόρφωσαν ὄλους εἰς ὄρνεα, ἤγουν τὴν μὲν Φιλομήλαν εἰς ἀηδόνα· τὴν δὲ Πρόκνην, εἰς χελιδόνα· τὸν δὲ Ἴτυν, εἰς φασιανόν, καὶ αὐτὸν τὸν Τηρέα, εἰς ἔποκα, ἧτοι ἀγριοπετεινόν.

Ἰυγὴ (Iynx), θυγάτηρ τοῦ Πανός καὶ τῆς Ἠχούης, ἡ ὅποια διὰ τῆς εὐμορφίας τῆς καὶ μαγείας ἤλκυσε τὸν Δία εἰς τὴν ἀγάπην τῆς. Ἡ δὲ Ἠρα μαδουσα τοῦτο, τὴν μετεμόρφωσεν ὑπὸ ζηλοτυπίας εἰς τὸ ὀμάνυμόν τῆς πτηγόν, τὴν Ἰυγκα, τὴν ὅποιαν μετχειρίζοντο μετὰ ταῦτα αἱ μάγισσαι εἰς ἐρωτικὰς φαρμακείας καὶ ἐπωδὰς.

Ἰφιγένεια (Iphigenia), Ζ. Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης, Εὐρείπιδης.

Ἰφιδάμεια (Iphidamia). Ζ. Ἀλκυεύς.

Ἴριτος (Iphitus), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, Βασιλείως τῆς Οἰχαλίας.

Οὗτος ζητῶν ποτε νὰ εὕρῃ τὸν κλέψαντα τὰς βοῦς τοῦ πατρὸς του, ὑπῆντησε κατὰ τύχην τὸν Ἡρακλέα, τὸν ὁποῖον καὶ παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ κλέπτου.

Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀφιγμένος ὦν κατὰ τοῦ πατρὸς του, ἵδὼν δὲν ἠδέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του Ἰόλην εἰς γυναῖκα του, ἔδωκε πρὸς αὐτὸν δολίαν ὑπόσχεσιν· ὅθεν ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Τίρυνδον, καὶ ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω εἰς ὑψηλὸν πύργον, διὰ νὰ ἀνακαλύψωσι τάχα τὸν κλέπτην, τὸν ἐξώδησεν ἐκεῖθεν, καὶ τὸν ἐφόνησεν.

Οἱ δὲ Θεοὶ δυσαρεστηθέντες διὰ ταύτην τὴν δολοφονίαν, ἐτιμώρησαν τὸν Ἡρακλέα μὲ βαρεῖαν ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διὰ νὰ ἐλευθερωθῆ, ἐπωλήθη κατὰ τὸν χρησμὸν ἑκουαίως εἰς τὴν Ὀμφάλην, Βασιλισσαν τῶν Λυδῶν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐδούλευσε χρόνον ἱκανόν, τυπτόμενος ὑπ' αὐτῆς πολλὰκις εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ χρυσοῦν σκεδάλιον.

Ἰὼ (Jo), θυγάτηρ τοῦ Ἰαχου καὶ τῆς Μελίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶν ὁ Ζεὺς, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας, μετεμόρφωσεν εἰς βοῦν.

Ἡ δὲ Ἥρα ὑποπτευθεῖσα, παρέδωκε ταύτην τὴν βοῦν εἰς τὸν πολυύμματον Ἄργον νὰ τὴν φυλάττῃ.

Ὁ Ἐρμῆς ὁμῶς κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς, ἀποκομίσας τὸν Ἄργον διὰ τῆς μελωδίας τῆς λύρας του, τὸν ἐφόνησε.

Τοῦτο παρῶς οὖν περισσότερον τὴν Ἥραν, καὶ ἐξοιστρήσασα τὴν βοῦν Ἰὼ, τὴν ἔκαμε νὰ περιέρχεται ὀλην τὴν γῆν, ζητοῦσα ἰατροῖαν τοῦ πάθους τῆς.

Τέλος διαβάσα εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τοῦ ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθέντος Βοσπόρου πελάγους, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀγυπτῶν, καὶ ἐκεῖ διὰ τῆς ἐπιφάσεως τοῦ Διὸς ἔλαβε πάλιν τὴν προτεραν τῆς μορφῆν, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐπαφρον.

Ἀποθανοῦσα δὲ ἐτιμῆθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων εἰς Θεὰ μὲ τὸ ὄνομα Ἰσις, καὶ ἐπαρωστένετο εἰς σχῆμα γυναικὸς μὲ κεφαλὴν βοῦς.

Ἰωάννης Ἀκτουάριος, υἱὸς Ζαχαρίου τῆς Ἰατροῦ, Κωνσταντινοπολίτης, Ἰατρός καὶ αὐτὸς περίφημος χρηματίσας.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ ἐνεργειῶν καὶ παθῶν τοῦ ψυχικοῦ πνεύματος, καὶ τῆς κατ' αὐτὸ διαίτης, ἐκδοθ.

Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8. Β'. Περὶ συνδέσεως φαρμάκων. Γ'. Περὶ μεθόδου θεραπείας βιβλία ἕξ. Δ'. Περὶ Οὐρῶν βιβλία ἑπτὰ, ἐκδοθέντα Λατινιστὶ μόνον ἐν Παρισίοις, 1556, 8, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Ἰωάννης Ἀναγνώστης, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

Ἰωάννης Βυζαντινός, Ἱστορικός Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

την ἡμέραν ἐκείνην ἐκείνην, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλοτρίων ἐκ τῆς πόλεως, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8.

καὶ ἀρκαίης ἐκ τῶν Ἑστέων ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430 ἔτος, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου.

Ἰωάννης Ἀνδρόνικος Καλλιστός, ἡ υἱὸς τοῦ Καλλίστου, Θεσσαλονικεὺς, Γραμματικὸς καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ὅστις, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἰδίας του πατρίδος, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐδίδαξε κατὰ πρῶτον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν εἰς Βουωνίαν καὶ Φλωρεντίαν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Παρισίους, ὅπου καὶ ἀπέθανε, ζήσας βίον μακρὸν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ εἰσὶν Α'. Πραγματεία περὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν. Β'. Παράφρασις εἰς τὰ Ἠθικά Νικομαχία τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα κάλαι ψευδῶς ἀπεδίδοντο εἰς ἄλλον τινὰ Ἀνδρόνικον Ῥόδιον, ἐκδοθ. ἐν Ὁξωρίᾳ, 1809, 8, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος, Κωνσταντινοπολίτης, Γραμματικὸς καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸ τῆς καταστροφῆς, ἢ, κατ' ἄλλους, μετὰ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς ἰδίας του πατρίδος, διέτρεφε πολὺν καιρὸν εἰς Πατάυιον καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἰταλίας, ἕως ὅτου ἀπεκατεστάθη τελευταῖον εἰς τὴν Φλωρεντίαν, προσκληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Μεδίκων. Ἐκαῖθεν δὲ πορευθεὶς εἰς Παρισίους ἐπροσπάθει νὰ ἐλευθερώσῃ διὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, τὴν ἤδη αἰχμαλωτωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Βαρ-

βάρων Τούρκων δυστυχῆ οικογενεῖάν του. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑποστρέφας πάλιν εἰς Φλωρεντίαν, ἐδίδασκε μετὰ ζήλου ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, διὰ δεκαπέντε ὁλοκλήρους χρόνους, ἀγαπώμενος κοινῶς ὑπὸ πάντων, καὶ κατ' ἐξοχίην ὑπὸ τοῦ ἠγεμόνος Κόσμου, καὶ τῶν υἱῶν καὶ ἀνεψιῶν αὐτοῦ. Τέλος μεταβὰς ἀπὸ Φλωρεντίας εἰς Ῥώμην, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας βίον μακρὸν. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβὴν του ἐξηγῶν ποτε εἰς τοὺς ἀκροατάς του τὸν Θουκυδίδην, καὶ ἰδὼν ἐξαρνα εἰς τὴν παράδοσιν του τὸν περίφημον Ἑλληνιστὴν Ῥεῦχλίσιον, τῷ ἔδωκε μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ μαθήματος νὰ ἐξηγήσῃ καὶ αὐτὸς τινὰς περιόδους τούτου τοῦ Συγγραφέως. Ὁ δὲ Ῥεῦχλίσιος ἤρχισε νὰ ἐξηγῆ καὶ τὴν εὐκολίαν τὰς Θουκυδιδεῖους ἐκείνας περιόδους, ὥστε ὁ καλὸς μας Ἀργυρόπουλος μείνας ὅλος ἐκοτακτικὸς, Λοιπὸν, εἶπεν, ἡ ἐξόριστος Ἑλλάς, ἀμέσως διέβη τὰς Ἀλπείας! Ὁ Ἀργυρόπουλος οὗτος εἶχε βαθεῖαν παιδείαν, καὶ ζῆλον ἐνδερμον εἰς τὴν Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν, καὶ μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν πολλὰ Συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα τιμῶνται πολὺ μέχρι τῆς σήμερον, διὰ τὴν πιστὴν αὐτῶν μετάφρασιν.

Ἰωάννης Δαμασκηνός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν, πόλιν τῆς Συρίας, καὶ διὰ τῆς αἰωνίου ἐπιμελείας

τοῦ πατρὸς του ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὰς μαθήσεις, καὶ τόσον ἠγαπᾶτο ἀπὸ τῆς Καλίφας, ὥστε ἀπεκατέστη καὶ διοικητὴς τῆς εἰσίας του πατρίδος. Ὑστερον ὁμῶς ἀγαπήσας τὸν μοναχικὸν βίον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ χειροτονηθεὶς Ἱερεὺς, ἐμόνασεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἀγίου Σάββα. Ὁδεῖος οὗτος Πατὴρ ἐχρημάτισε μέγας Θεολόγος, καὶ Ῥήτωρ εὐφραδής, διὰ τὸ ὅποιον καὶ Χρυσορρόας ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐπάμενα Α'. Κεφάλαια Φιλοσοφικά, ἢ Διαλεκτικά. Β'. Ἐκθεσεις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἢ Θεολογικά. Γ'. Σύνοδος τῶν ἑκατὸν Ἀιρέσεων. Δ'. Περί Δρακόντων. Ε'. Περί τῶν ὀκτῶ πονηρῶν Πνευμάτων, κτλ. ς'. Κανόνιον τοῦ Πάσχα. Ζ'. Ὕμνοι. Η'. Παράλληλα κατὰ ἀλφάβητον, καὶ ἄλλα τινα, ἐκδοθ. πολλαχού, καὶ ἐν Παρισίοις 1712, φύλ. εἰς τῶν δύο.

Ἰωάννης Δούκας, υἱὸς, ἢ, κατ' ἄλλους, ἔκγονος τοῦ Μιχαὴλ Δούκα τοῦ Ἱατροῦ. Οὗτος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον πρὸς τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς διοικητάς, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς διαφόρους πρεσβείας πρὸς τοὺς Τούρκους. Συνέγραψεν Ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῆς ἀλώσεως καὶ αὐτῆς τῆς Λέσβου ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐκδοθ. ἐν Πα-

ρισίοις καὶ ἐν Βενετία εἰς τὸ Σῆμα τῆς Βυζαντιδος.

Ἰωάννης Ζωναρᾶς, Κωνσταντινοπολίτης, ἀξιώματικὸς καὶ εὐνοῦς τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ὅστις ἔπειτα διὰ τὰς οἰκιακὰς τοῦ ἀνωμαλίας μισήσας τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου, ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωτος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἑννέα. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων τὰ ἀξιολογώτερα εἶναι Α'. Χρονικόν, συνιστάμενον ἀπὸ δεκαοκτὴ βιβλία, καὶ ἀρχόμενον ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι τοῦ 1118 ἔτους, ἐκδοθ. εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Σῆμα τῆς Βυζαντιδος. Β'. Ἐρμηνεῖα εἰς τοὺς Κανόνας τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν ἱερῶν Συνόδων καὶ τῶν δεοφόρων Πατέρων, ἐκδοθ. ἐν Λουτετία 1618, φύλ. Γ'. Γλωσσάριον, ἢ Λεξικόν Γραμματικόν καὶ Ἑτυμολογικόν ὡς τὸ τοῦ Σουῖδα καὶ Ἠσυχίου, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Φωτίου ἐν Λειψία, 1808, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πενάκων.

Ἰωάννης Καμνηιάτης, Θεσσαλονικεὺς, ὁ ὅποιος εὐρεθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του Θεσσαλονίκην εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς, ἣτις ἐξέδοθη ἐν τοῖς Συμμίτοις τοῦ Ἀλλατίου, καὶ εἰς τὸ Σῆμα τῆς Βυζαντιδος ὑπὸ τοῦ Κομβεφισίου.

Ἰωάννης Καντακουζηνός. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν, καὶ τὴν εἰς τὰ πολιτικά ἐμπειρίαν

του ἡγαπήθη πολὺ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀνδρονίκου τῷ Νέου, ὅστις ἀποθανὼν, ἀφῆκε δύο υἱούς, Ἰωάννην καὶ Μανουὴλ, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρεσβύτερος ἐκηρύχθη Βασιλεὺς, καὶ διὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν καὶ ἀπειρίαν του, διωρισθεὶς ὁ Καντακουζηνὸς διοικητῆς, καὶ ἐπίτροπος αὐτοῦ, ἀπέλαβε μεγάλην φροντίδα διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὑστερον ὁμως αἱ κατ' αὐτοῦ διαβολαί, καὶ ἄλλαι περιστάσεις τὸν ἠνάγκασαν νὰ λάβῃ ἀπολύτως τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἐγχερίσας πάλιν εἰς τὸν ἀληθῆ διάδοχον, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄδωνος, ὅπου καὶ ἐμόνασε, μετονομασθεὶς Ἰωάσαφ. Οὗτος πρὸς τοὺς ἄλλοις συνέγραψεν Ἱστοριῶν βιβλία τέσσαρα ἀπὸ τοῦ 1320 ἕως τοῦ 1357 ἔτους, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1645, φυλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Ἰωάννης Κίγναμος, βασιλικὸς Γραμματεὺς. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν, ἧτοι Ἱστορίαν γλαφυράν τῶν κατορθωμάτων τῶν δύο Κομνηνῶν εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1670, φυλ. ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

Ἰωάννης Λάσκαρις, Βυζάντιος καὶ συγγενὴς τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως. Ἐλθὼν καὶ οὗτος πολλὰ νέος ἀκόμη μετὰ τοῦ πατρὸς του Θεοδώρου εἰς τὴν Ἰταλίαν, εὔρε καλὴν ὑποδεξίωσιν σιμὰ εἰς τὸν ἦδη λατσοφρονήσαντα καὶ καρδινάλισαντα Βησσαρίω-

να. τὸν τραπεζούντιον διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐταλείωσε καὶ τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ ἐν Παταύῳ Πανεπιστήμιον. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβάς εἰς Φλωρεντίαν, ἡγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ τότε ἡγεμονεύοντος Λαυρεντίου τοῦ ἐκ Μεδίκων, ὑπὸ τοῦ ἑποίου καὶ ἐστάλη εἰς τὴν ἤδη ὑποδουλωθεῖσαν Ἑλλάδα, διὰ νὰ συνάξῃ μὲ ἀδρὰ ἐξοδα διάφορα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα, ὁπότε καὶ αὐτὸς ὁ Βαϊαζίτης ὁ δεύτερος, τοῦ εὐκόλυνεν, ὡς λέγουσι, τὴν τούτων ἀπόκτησιν. Ἄλλ' εἰς τὴν ἐπιτροφὴν του μὴν εὐρῶν πλέον ζῶντα τὸν φιλόμουσον Λαυρεντίον, παρέδωκε τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα εἰς τοὺς υἱούς αὐτοῦ Πέτρον καὶ Ἰωάννην, τὸν μετέπειτα κατεψύσαντα, καὶ εἰς τὴν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ἐπισυμβῆσαν ἐκανάστασιν κατὰ τῶν Μεδίκων ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἐδανμάσθη ὑπὸ πάντων διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν εἰς τὰ πολιτικὰ μεγάλην του ἐμπειρίαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέμφθη πρέσβυς ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ Β', εἰς τὴν τότε ἀκμάζουσαν δημοκρατίαν τῶν Βενετῶν. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἅμ' ἀφ' οὗ ἔμαθε τὴν ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου ὕψωσην τοῦ εἰρημένου Ἰωάννου, τότε δὲ Λέων δέκατος μετονομασθέντος, ὑπέγηγε προθύμως εἰς τὴν Ρώμην, κ' ἔλαβεν ὑποδεξίωσιν, ἀξίαν τῶ ὄντι καὶ τῆς παιδείας του, καὶ τῆς γενναιότητος καὶ μεγαλοφυχίας τοῦ φιλομούσου ἐκείνου Πάπα,

ὅστις καὶ τὸν κατέστησεν ἄφρον καὶ ἐπιστάτην εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ συστηθὲν Σχολεῖον πρὸς ἀνατροφὴν καὶ παιδευσιν τῶν ἐκεῖ δυστυχῶς τότε εὐρισκομένων νεανίσκων Γραικῶν. Ἐκείθεν δὲ μεταβάς τὸ δεύτερον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπέμψθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως εἰς Βενετίαν διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἐκταλέας προθύμως, ὑπήγγε πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Γ'. ζήσας ὑπὲρ τὰ ἐννεηκόντα ἔτη. Μεταξὺ τῶν ἀλλεπλήλων τούτων πολιτικῶν ὑποθέσεων ὁ Λάσκαρις οὗτος εἰς μὲν τὴν Βενετίαν ἐδίδαξε μετὰ ζήλου τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, εἰς δὲ τὴν Φλωρεντίαν καὶ Ῥώμην ἐξέδωκε τὴν Ἀνθολογίαν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιγραμμάτων τοῦ Πλανούδου, τὰ Ὀμηρικὰ Ζητήματα τοῦ Πορφυρίου, τὸν Εὐρπίδην, τὸν Καλλιμάχον, καὶ ἄλλα.

Ἰωάννης Μαλελάς, ἢ Μαλεάλας, τούτεστι Ῥήτωρ κατὰ τὴν Συριακὴν γλῶσσαν, Ἀντιοχεύς, ἀμάσας κατὰ τὸν ἔνατον Αἰῶνα. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι τοῦ 566 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὸ ἐν Βενετίᾳ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Ὄξωνίᾳ, 1691, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων καὶ ἀξιολόγων Προλεγομένων.

Ἰωάννης Μόσχος, ὅστις καὶ Εὐκράτης ἐπωνομάζεται, κατ' ἀρχὰς ἐ-

μόνασεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἀγίου Θεοδοσίου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὕστερον εἰς τὴν Νέαν Λαύραν τοῦ ἀγίου Σάββα. Περιερχόμενος δὲ τὰς Μοναίς τῆς Συρίας, Ἀιγύπτου, καὶ ἄλλων μερῶν, συνέγραψε τοὺς βίους τῶν Μοναχῶν τοῦ αἰῶνος του, ἐπιγράφας τὸ βιβλίον του, Νέον Παράδεισον, ἢ Λεμπαρίου, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Ἰωάννης Νηστευτής, οὕτως ἐπωνομασθεὶς διὰ τὴν μεγάλην του νηστείαν καὶ ξηροφagiάν, ἦτον Καπκαδόκης τὸ γένος, καὶ διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς του ὑψώθη καὶ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐτυχίου. Οὗτος, ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ προκατόχος αὐτοῦ Εὐτυχίου, ἐπέκυρσε τὸν τίτλον, τοῦ καὶ λέγεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Οἰκουμηνικός Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον ἐτάραξε μεγάλως τὴν σχολὴν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ῥώμης. Ὁ ἐνάρετος Νηστευτής συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγραμματα, οἷον Λόγους περὶ Μετανοίας, περὶ Ἐξομολογήσεως, καὶ Κανόνας τῶν Μετανοούντων, καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὅποια, ἐπεὶ ἀπεδίδοντο εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, συνεξεδόθησαν πολλάκις μετὰ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ.

Ἰωάννης Ξιφιλίως, Τραπεζεύτης,

δοτις, κατά τωας μὲν ἔχρημάτισε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατ' ἄλλους δὲ, ἀνεψιὸς τοῦ Πατριάρχου Ξεφιλίου. Οὗτος λοιπὸν ἔκαμεν Ἐπιτομὴν τῆς Ἱστορίας Δίωτος τοῦ Κασαίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἐκαρατήρησεν, ὡς ἔπρεπε, καὶ τὴν Χρονολογίαν. Αὕτη ἡ Ἐπιτομὴ ἐξεδόθη μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ Δίωτος, καὶ εἰς τὸν Γ' τόμον τῆς τοῦ Συλβουργίου Συλλογῆς τῶν Ἑλασσόνων Συγγραφῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας.

Ἰωάννης Παδιάσιμος, ἡ Γαληνός, Γραμματικὸς καὶ Ποιητὴς τοῦ ε' Ἰ. Ἀἰῶνος, Ἰπάτρος τῶν Φιλοσόφων ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὀνομασθεῖς, Συνέγραψε Σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἄλλα τινὰ Γραμματικά, καὶ προσέτι Παιημάτων Ἰαμβικῶν, Πόθος, ἐπιγραφόμενον, διαλαμβάνον περὶ ἀγαθῆς καὶ κακῆς γυναικός, ἐκδοθ. εἰς τὸν ΙΔ' τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.

Ἰωάννης Σκυλίτσης, Θρακίσιος ἐκονομαζόμενος, ὡς χρηματίας Ἀνθύπατος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἤτις τότε ὠνομάζετο Θρακησίων Θέμα. Ἐχρημάτισε προσέτι Πρωτοβουσιάρσιος, καὶ Δρουγγάριος, καὶ τελευταῖον Κορυθαλάτης εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τὸ ὅπεσον πολλάκις καὶ Ἰωάννης Κορυθαλάτης καλεῖται. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν Ἱστοριῶν ἀπὸ τοῦ 811 ἕως τοῦ

1057 ἔτους κατὰ πρότον, καὶ ἔπειτα ἕως τοῦ 1081, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε πολὺ μέρος Γεώργιος ὁ Κεδρηνός εἰς τὸ Κρανικόν του, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεξεδόθη ἐν Παρισίοις, 1677, φύλ.

Ἰωάννης Στοβαῖος, οὕτως ἐπωνομασθεῖς, ἐπειδὴ ἐγεννήθη εἰς τινὰ πόλιν τῆς Μακεδονίας Στοβαί καλουμένην, ἠμαξε κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην περὶ τὰ τέλη τοῦ 8. Ἀἰῶνος ἀπὸ Χριστοῦ. Ὁ Στοβαῖος ρύτος ἀναγνούς μετὰ προσοχῆς πολλοτάτους Συγγραφεῖς καὶ Ποιητάς, συνήθρισεν ὡς φιλόπονος μέλισσα τὰς διδασκαλίας καὶ γνώμας αὐτῶν, καὶ μᾶς ἀρῆκε τεύχος πολυτιμον, Ἀνθολογιον Ἐκλογῶν, Ἀποφθεγμάτων καὶ Ἰποδηκῶν ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1825 - 1825, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰωάννης Τσέτσης, Κωνσταντινοπολίτης, Φιλόσοφος, Ποιητὴς, καὶ Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ ἐκείνου περίφημος· ἀλαζὼν ὁμως καὶ ὑπερόπτης τῶν ἄλλων πεπαιδευμένων. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων ἐξεδόθησαν μόνον τὰ ἐπόμενα Α'. Ἐκδσεις, ἡ Σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ ἀνυ σημαίωσης τοῦ ἔτους. Β'. Σχόλια εἰς Ἀνκόφρονα, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1811, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων καὶ Πίνακος. Γ'. Ἀλληγορίαι μυθολογικαί, φυσικαί καὶ ἠθικαί,

Ποίημα, έκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1616, 8. Δ'. Ποιήματα Ἰλιακά (Προομηρικά, Ὀμηρικά, Μεδομηρικά, ἢ, τὰ πρό Ὀμήρου, τὰ Ὀμήρου, τὰ μεθ' Ὀμήρου), έκδοθ. ἐν Λειψία, 1793, 8, μετὰ Σημειώσεων. Ε'. Χιλιάδες, ἤτοι βιβλίον διαφόρων Ἱστοριῶν διὰ στίχων Πολιτικῶν, έκδοθ. ἐν Λειψία, 1826, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. 5'. Ἐξηγήσεις εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα έκδοθ. μετὰ τοῦ Περὶ Μέτρων Ποιητικῶν Δράκοντος τοῦ Στραποικίως Ἑλληνιστὶ ἐν Λειψία, 1812, 8.

Ἰωάννης, ὁ διὰ τὴν συνεχῆ αὐτοῦ ἀνάγνωσιν καὶ βιβλιογραφίαν Φιλόπονος ἐπονομασθεὶς, ἐχρημάτισε Φιλόσοφος Πλατωνικὸς καὶ Γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψε δὲ φιλοπόνως ὁ Φιλόπονος πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Ἐκκλησιαστικά, Φιλοσοφικά, καὶ Γραμματικά, έκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Ἰωάννης Φωκᾶς, Μοναχὸς, καὶ Κρής τὴν πατρίδα. Συνέγραψε κατ' ἐπιτομὴν Περιγραφὴν τῶν κἀστρον καὶ πόλεων ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ἕως τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ τῆς Συρίας, Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, έκδοθ. ἐν τοῖς Συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου.

Ἰωάννης Χρυσολωρᾶς, ἀνεψιὸς τοῦ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀλίγον πρό τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Γραικικοῦ βασιλείου, ἐδίδαξε μετὰ ζήλου εἰς διάφρα

μέρη τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, καὶ ἔπειτα ὑποστρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀπέθανεν ἐκεῖ προτοῦ νὰ ἴδῃ τὴν οὐδριάν πτώσιν τῆς πατρίδος του. Οὗτος εἶναι ὁ Ἰωάννης, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ὁ Δεῖος τοῦ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς, ὡς εἶρηται ἐκεῖ.

Ἰωάννης Χρυσόστομος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἀφιερῶθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων ἐκ νεότητος αὐτοῦ, διδάχθει τὴν μὲν Ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Λιβανίου τοῦ Σοφιστοῦ, τὴν δὲ Δείαν Γραφὴν ὑπὸ τοῦ Μαλετίου, Ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας. Οὗτος πρῶτον μὲν ἠγάπησε τὸν μονήρη βίον, ἔπειτα δὲ ἐξασθενήσας ἀπὸ τὴν μεγάλην σκληραγωγίαν, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐχειροτονήθη πρῶτον μὲν Διάκονος, καὶ μετὰ πέντε χρόνους Πρεσβύτερος, καὶ τέλος Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 398 ἔτος. Ἀλλὰ διὰ τὸν φθόνον τῶν Ἀρχιερέων, καὶ μάλιστα τῆς Βασιλίσσης Εὐδοκίας, τὴν ὁποίαν συνεχῶς ἠλεγχε διὰ τὰς παρανομίας της, ἐξωρίσθη δις, πρῶτον μὲν τὸ 402, καὶ δεύτερον τὸ 404 ἔτος εἰς τὰ Κόμανα, ὅπου ζήσας τρία ἔτη μετὰ πολλῆς θλίψεως καὶ ταλαιπωρίας, μετέβη εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς εἰς ἡλικίαν ἐτῶν πενήτηντα τριῶν. Οὗτος ὁ Δεῖος καὶ ἱερώτατος Πατὴρ ἐπλούτισε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ με

πολλότατα Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀκριβεστέρα καὶ ἐντελεστέρα ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Λατ. 1758, φῶλ. εἰς τόμους ἑκατρεῖς.

Ἰωήλ, Ἰστορικός Βυζαντινός, τοῦ ὀποῦ ἀγροεῖται ἡ πατρὶς καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικά τῆς ζωῆς. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων κατὰ τὸ 1204 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1651, μετὰ τοῦ Γεωργίου Ἀκροπολίτου, καὶ ἐν Βενετία εἰς τὸ σῶμα τῆς Βυζαντινῆς.

Ἰωλλός (Βώλος), πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἰωλλικός).

Ἰων. Ζ. Εὐρικήδης.

Ἰων (Jon), υἱὸς τοῦ Ξούδου, Βασιλέως τῆς Αἰγυπτιαίας. Ἐχόντες οἱ Ἀθηναῖοι πόλεμον μὲ τούς Ἑλευσινίους, ἐπροσκάλεσαν εἰς τὴν συμμαχίαν των τὸν Ἰωνα τοῦτον, ὅστις ἐλθὼν καὶ εὐδοκμήσας, ἀνηγορεύθη καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὀνομάσας τὴν μὲν Ἀττικὴν Ἰωνίαν, τοὺς δ' ἐγχεαίους, Ἰωνας. Ὑστερον μεταοικήσαντες πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν Ἰώνων εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ κτίσαντες ἐκεῖ δώδεκα πόλεις, ὠνόμασαν κ' ἐκεῖνο τὸ μέρος Ἰωνίαν.

Ἰωνία (Σαρχάν), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξύ Αἰγαίου

πελάγους, Αἰολίδος, Λυδίας, καὶ Καρίας κειμένη (Κάτοικ. Ἰων). Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ. Ζ. Ἰων.

Ἰωνίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγυπτιαίας φυλῆς (Κάτοικ. Ἰωνίδης).

Ἰώσηπος Φλάβιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀφιερῶδεις ὅλος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, ἔκαμε μεγάλας προόδους, ὥστε πολλὰ νέος ἀκόμη ἐδουμάζετο ἀπὸ τοὺς Ἰερεῖς τῶν Ἰουδαίων, διὰ τὰς σοφὰς καὶ ἀγχείους ἐρωταποκρίσεις του, καὶ τέλος ἐνηγαλίσθη τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων. Εἰς δὲ τὸ 26 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἀπολαύσας τὴν γυναιμίαν τῆς γυναικὸς τοῦ Νέρωνος, ἡλευθέρωσε διὰ μέσου αὐτῆς καὶ τοὺς συγγενεῖς του, οἱ ὅποιοι ὡς στασιασταὶ εἶχον σταλθῆ δεσμιοὶ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ρώμην. Ἐπιτρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εὐρῶν αὐτὴν τετραγαμένην, ἐπροσπάδει, πλὴν εἰς μάτην, νὰ φιλικώσῃ τοὺς Ἰουδαίους μὲ τοὺς Ρωμαίους. Ὁδὸν ἠναγκάσθη νὰ ἐκστρατεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἰς τὴν ἀλῶσιν τῆς Ἰοταπάτης ἔπασεν αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βεσπασσιανοῦ. Ἐπιθῆ δὲ ἡ προφητεία του, ὅτι ὁ Βεσπασσιανὸς ἔμελλε νὰ βασιλεύσῃ, ἔλαβεν αἴσιον τέλος, ἡλευθερώθη ἀπὸ τὴν δουλείαν. Ἐπιτρέψας δὲ πάλιν εἰς τὴν

ἤδη καταστραφεῖσαν Ἱερουσαλήμ, ἔζη καθ'ουχίαν, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Βεσπασιανοῦ, Τίτου, καὶ Δομιτιανοῦ, ἕως ὅτου ἀπέθανε, ζήσας ὑπὲρ τὰ 56 ἔτη. Συνέγραψε δὲ Α'. Περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βιβλία ἑπτὰ εἰς τὴν πατριάν του διάλεκτον, τὰ ὁποῖα ἔπειτα μετέφερεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας ἦτον ἱκανῶς ἐγκρατής. Β'. Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας βιβλία εἴκοσι. Γ'. Περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους βιβλία δύο, ἐναντίον τοῦ Μανέ-δωρος καὶ τοῦ Ἀπίωνος. Δ'. Περὶ τῶν Μακκαβαίων, τῶν ὁποίων ἀπάντων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὄξωνια, 1720, φύλ. εἰς τόμους δύο, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων, καὶ Πίνακος.

Ἰωσήφ, Πατριάρχης. Ζ. Βησσα-
ρίων.

Ἰωσήφ Βρυένιος, Κωνσταντινοπολί-
της, Μοναχὸς πεπαιδευμένος, καὶ
εἰς ἄκρον φιλέπατρις. Συνέγραψε
Θεολογικά, καὶ ἄλλους τινὰς Λό-
γους, ἐκδόθ. ἐν Λειψία, ὑπὸ τοῦ
ἡμετέρου Ἐγγενίου τοῦ Βουλγά-
ρωος εἰς τόμους τρεῖς.

Ἰωσήφ Γενέσιος, Βυζάντιος, Ἱστο-
ριογράφος, Συνέγραψε Βυζαντια-
κά ἀπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου
ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα
εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδόθ. Ἑλλ.
Λατ. ἐν Βενετία, 1733, φύλ.

Κ Α

Κάβειρα, πόλις τοῦ Πόντου, ἡ
πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τοῦ
Μιθριδάτου, ἡ αὐτὴ καὶ Διόσ-
πολις, Σεβαστή καὶ Νερκαισά-
ρεια (Κάτοικ. Καβειρίτης).

Κάβειροι (Caberī, ἢ Cabiri),
Θεοὶ καταχθόνιοι, τιμώμενοι κατ'
ἐξοχὴν εἰς τὴν Σαμοθράκην, τῶν
ἐποίων τὰ μυστήρια τελούμενα
μὲ παράξενα σχήματα, καὶ εἰς
γλῶσσαν Φοινικικὴν, ἐπροξένουσι
τῶν ἰδίων καὶ ἐκπλήξην εἰς τοὺς
μουμένους.

Καδμεία. Ζ. Κάδμος.

Κάδμος (Cadmus), υἱὸς τοῦ Ἀ-
γήνορος, Βασιλέως τῆς Φοινίκης.
Οὗτος πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς
του εἰς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του
Εὐρώπης, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ
τὴν εὕρῃ, ἀπεφάσισεν νὰ ἐρωτήσῃ
τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀ-
πόλλωνος. Ὁ δὲ χρησμὸς τὸν
ἀπεκρίθη, ὅτι περὶ μὲν τῆς ἀ-
δελφῆς του νὰ μὴ φροντίξῃ πλέον,
νὰ κτίσῃ δὲ πόλιν ἐκεῖ, ὅπου ἡ
θεὰ τὸν ὀδηγήσῃ μία βοῦς.
Καὶ ἡ μὲν πόλις ὠνομάσθη Θῆ-
βαι, ἡ δ' ἐπαρχία ὅλη, Βοιωτία,
καὶ Καδμεία ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς
Ἀκρόπολις, ἡ ὁποία ἐνίοτε λαμ-
βάνεται καὶ ἀντ' αὐτῆς τῆς πό-
λεως τῶν Θηβῶν. Πρὶν δὲ εἰπεῖν
ὁ Κάδμος τὰ θεμέλια τῆς πό-
λεως, ἔστειλε τινὰς ἐκ τῶν συν-
τρόφων του νὰ φέρωσιν ὕδωρ πρὸς

Δυσίαν ἀπὸ τὴν ἐκαὶ πλησίον Ἀρείαν πηγὴν, οἱ ὅποιοι ὁμῶς δὲν ὑπέστρεψαν ὀπίσω, καταφαγαδέντες ἀπὸ τὸν εἰς ταύτην τὴν πηγὴν ἐμφωλεύοντα τρομαρὸν δράκοντα. Ὁ δὲ Κάδμος μάδων τοῦτο, καὶ ὀρμήσας κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόνησε, καὶ σπειρας ἔπειτα, κατὰ τὸν χρησμόν, τοὺς ὀδόντας του, ἐφόνησε καὶ ὄλους τοὺς Σπαρτούς, τουτέστι τοὺς ἐξ αὐτῶν τῶν ἐσπαρμένων ὀδόντων ἀναφύοντας ἐνόηλους ἀνδρας, πλὴν κέντε, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη εἰς τὴν κτίσιν τῆς πόλεως. Ἐπομένως ὁ Κάδμος ἐδίδαξε τοὺς πολίτας του πολλὰ ἐπιωφελῆ καὶ χρήσιμα πράγματα, καὶ προσέτι τὴν γνώσιν τῶν Γραμμάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς λέγουσιν, αὐτὸς πρῶτος ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινικὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διὰ τοῦτο ἀνομαζόντο καὶ Καδμεῖα Γράμματα. Ἦσαν δὲ ταῦτα μόνον δεκαεξί: Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, καὶ Υ. τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῶν κδ. προσετέθησαν ὕστερον ἀπὸ τὸν Παλαμῆδην, καὶ Σιμωνίδην τὸν Ποιητὴν, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Τέλος λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἀρμονίαν, θυγατέρα τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἐγέννησε θυγατέρας μὲν τέσσαρας: τὴν Αὐτονόην, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην, καὶ τὴν Ἀγαυὴν, καὶ ἓνα μόνον υἱόν, τὸν Πολύδωρον. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἰς τοὺς γάμους τούτους παρευρέθησαν ὅλοι εἰ Θεοὶ καὶ αἱ Θεαί,

καὶ αἱ Μοῦσαι ἔφαλον μετὰ τῶν Χαρίτων μὲ ἀμίμητον χάριν καὶ γλυκύτητα τὸ πολυδρῦλλον ἐκείνο ἔσμα:

Ὅτι καλὸν, φίλον ἐστί, τὸ ὄου καλόν, οὐ φίλον ἐστί.

Καθαργένη. Ζ. Καρχηδών.

Καίλιος (Caecilius) Στάτιος, Γάλλος, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἰταλός, Ποιητὴς Κωμικὸς ἀρχαιοτάτος, τοῦ ὁποίου τὰ λείψανα τῶν Κωμῶντιῶν ἐξεδόθησαν ἐν Λονδ. 1714, φιλ.

Καῖκος (Γερμασί), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν μεγάλην Μυσίαν ῥέων.

Καίλιος (Monte di S. Giovanni Latèrano), εἰς ἐκ τῶν ἐπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Καιρέα, ἢ Καιρὴ (Cervetere), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυρρηνίαν κειμένη (Κάτωικ. Καιρεάτης, ἢ Καιρητανός).

Καῖσαρ Ἰούλιος (Caesar Julius), ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ γένους λαμπρὸν, καὶ ἔχον τὴν καταγωγὴν του ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἀινεΐαν. Προικισμένος ὁ Καῖσαρ μὲ ὅλα τῆς φύσεως τὰ προτερήματα ὑψώθη εὐδῶς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ πλεον μεγάλα τῆς πατρίδος του ἀξιώματα. Κατὰ πρῶτον ἔγεινε Χαλάρχος, ἔπειτα Ταμίας, εἶτα Ἐπαρχος εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιστρέψας, ἐφηρίσθη Ὑπατος μετὰ τοῦ Βιβούλου. Οἱ μόνου ἀντίπαλοι εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς τοῦ Καῖσαρος ἦσαν ὁ Κά-

των και ὁ Κικέρων, τοὺς ὁποίους και ἀπεμάκρυνε πρὸς κενρὸν ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐπομένως ἐκέρδισε διὰ τῆς εὐγλωττίας του τὴν εὐνοίαν ὄλων τῶν πολιτῶν, και ἐσύστησε μετὰ τοῦ Πομπηίου και Κράσσου τὴν περιβόητον ἐκείνην Τριανδρίαν. Ὑπῆγεν Ἀδύκατος εἰς τὴν Γαλίαν, τὴν ὁποίαν καταδαμάσας με διαφόρους πολέμους, και καθυποτάξας και τὰ τότε μάχιμα Γερμανικά γένη, υπῆστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, και ἐμβῆκε τὸ δεύτερον Σριαμβοφόρος εἰς τὴν Ρώμην. Ἐκεῖ διατάττει τὰ πράγματα, ὅσον τὸ δυνατόν, κατὰ τὴν Σιλήσιον του, και διαλυδεῖσθαι τῆς Τριανδρίας, διώκει τὸν φευγοντα Πομπηίον εἰς τὴν Ἠπειρον· τὸν καταπέλεμεῖ εἰς διάφορα μέρη, και τέλος τὸν νικά κατὰ κράτος εἰς τὴν ἐν Φαρσάλους μάχην. Ὁ νικηθεὶς Παμπηίος καταφυγὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔδωκεν ἐκεῖ τὸ ἐλεεινὸν τέλος τῆς ζωῆς του, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου. Ὁ δὲ Καῖσαρ μαθὼν τὴν θάνατον αὐτοῦ, μάλιστα δὲ ἰδὼν και τὴν κεφαλὴν του, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του και ἔδάκρυσε, προτάξας νὰ τοῦ κατασκευάσῃ μεγαλοπρεπῆς και ἀνάλογον τῆς ἀξίας του μνημεῖον. Διατρίψας δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐκεῖ, και γεννήσας υἱὸν, Καισαρίωνα ὀνομασθέντα, ἀπὸ τὴν περιβόητον Κλεοπάτραν, διάβη κατὰ τοῦ Φαρνάκου, Βασιλέως τοῦ Πόντου τὸν ὁποῖον ὑποτάξας εἰς βραχυ-

τατον διάστημα χρόνου, ἔγραψεν εἰς τὴν Γερουσίαν τῆς Ρώμης, ἀπὸ χαρὰν, ἣ και φιλοδοξίαν του τὰς τρεῖς ταύτας μόνον λέξεις: Veni, vidi, vici, ἤγουν, Ἦλθα, ἶδα, ἐνίκησα. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Ρώμην, ἔλαβε, μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας, και τὸ ἀκρότατον τῶν ἐφετῶν του, τουτέστι τὴν ἐπὶ βίου Δικτατωρίαν, ἣτις ἦτον εἶδος γενικῆς ἐξουσίας, ἀπολύτου και ἀυθαιρέτου. Ἄλλὰ μετὰ τῶν μεγάλων τούτων εὐτοχίων ἐφρονεῖσθαι ὁ Καῖσαρ μεσα εἰς αὐτὴν τὴν Γερουσίαν, ἀπὸ μίαν κατ' αὐτοῦ σωμασσίαν, τῆς ὁποίας ἀρχηγοὶ ἦσαν ὁ Κάσιος, και ὁ πολλὰ ἠγαπημένος του Βρούτος, κατὰ τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ Καῖσαρ ἦτον ὄχι μόνον μέγιστος στρατηγὸς και βαδύς πολιτικὸς, ἀλλὰ και Ῥήτωρ δευνότατος, και Φιλόσοφος, και Φιλολόγος ἀριστος, ὅστις διώρδωνε τὸ Ῥωμαϊκὸν Μηνολόγιον, και συνέγραψε και περὶ ἀναλογίας τῆς Λατινικῆς γλώσσης βιβλίον, τὸ ὁποῖον πλέον δὲν σῴζεται· μαρτυροῦσι μ' ὄλον τοῦτο τὴν μεγάλην του παιδείαν τὰ μέχρι τῆς σήμερον σωζόμενα Ὑπομνήματά του (Commentarii) περὶ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου (De bello Gallico) εἰς βιβλία ἑπτὰ, και προσέτι τὰ ἄλλα τρία βιβλία περὶ τοῦ Ἐμφυλίου πολέμου (De bello Civili), γεγραμμένα με ἄκρην ἀφέλειαν, γλαφυρότητα, και καθαρὸν Ἄα-

τεισιμόν. Τὸ ὄγδον βιβλίον τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, καὶ τὰ ἄλλα, ἅσα ἀποδίδονται εἰς αὐτόν, εἶναι τοῦ Ἰρτίου, ἀνδρὸς πεπαιδευμένου, συγχρόνου καὶ φίλου αὐτοῦ. Τούτων δὲ ἀπάντων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελρδ. 1697, 8, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων· καὶ ἡ ἐν Φραγκοφ. 1606, 4, ὁμοίως μετὰ πολλῶν καὶ διαφορῶν Σημειώσεων, καὶ τῆς εἰς τὰ ἑπτὰ βιβλία τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου Ἑλληνικῆς Μεταφράσεως Μαξίμου τοῦ Πλαγούδου.

Καισαρεία (Κάεσρ, ἢ Κεσαριέ), πόλις τῆς Καππαδοκίας. Ζ. Μάζακα.

Καισαρεία, ἡ αὐτὴ καὶ Πύργος τοῦ Στρατώνος, πόλις τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν Ἰουδαίαν καμμένη (Κάτοικ. Καισαρείας).

Καισαρείος, ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, κατ' ἀρχαίς ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Ἱατρικὴν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, χρηματίσας καὶ Ἀρχίατρος τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἀπὸ τὸν ἑποῖον ἔπειτα καὶ μετὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμίου ἐτιμήθη εἰς τὴν Βιθυνίαν. Φέρονται καλαιόδου ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου Ἑρωτήματα Θεολογικὰ καὶ Φιλοσοφικὰ ργέ. ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατρῶν.

Κάκος (Cacus), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, καὶ ληστὴς τῆς Ἰταλίας

περιβόητος. Οὗτος κλέψας ποτὲ μέρος ἀπὸ τὰς Γηρυονεῖους βούς τοῦ Ἡρακλέους, τὰς ἔκρυψε μέσα εἰς βαθὺ σπήλαιον, ἀφ' οὗ τὰς ἔσφραγεν ἀπὸ τὴν οὐρὰν, διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ ὁ τόπος ἀπὸ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐγνωσας τὴν πανουργίαν του, ὑπῆγε καὶ τὰς ἔλαβεν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον, φονεύσας καὶ αὐτόν τὸν Κάκον μετὰ τὸ ρόπαλόν του.

Καλαβρία (Calabria), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας (Κάτοικ. Καλαβρός). Ζ. Μεσσαπία.

Κάλαις. Ζ. Βορέας.

Καλαυρία (Ἵδρα), νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μετὰ ναὸν πατε τοῦ Ποσειδῶνος ἀξιόλογον, ὅπου ἐφαρμακώθη ὁ Δημοσθένης, διὰ νὰ μὴ παραδοθῇ εἰς τὸν Ἀρχίαν (Κάτοικ. Καλαυρίτης).

Κάλβις, ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Καλένδαι (Calendae). Ζ. Μῆνες Ῥωμαίων.

Καλλιγένεια (Calligenia). Ζ. Θεομοφορία.

Καλλιεργός. Ζ. Ζαχαρίας Καλλιεργός.

Καλλιμαχος, ὁ ἐκ Κυρήνης τῆς Αἰβίας, υἱὸς τοῦ Βάπτου, διὰ τὸ ὅποιον ἴσως καὶ Βαπτιάδης ἐπωνομάσθη, ἔχρημάτισεν Ἱστορικός, Γραμματικός, καὶ Ποιητὴς περίφημος. Κατ' ἀρχαίς ἐδίδασκεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα, χωρίον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ με-

τά ταῦτα συνηριδμήθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου εἰς τὸν χορὸν τῶν πεκαδυμένων, οἱ ὅποιοι ἐτρέφοντο εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ βασιλικῆς δαπάνης. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν του οἱ περιφημότεροι ἐστάθησαν Ἐρατοσθένης ὁ συμπολίτης του, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. Οὗτος ὁ τελευταῖος φανὲς ἀχάριστος πρὸς τὸν διδάσκαλόν του, ἔλαβεν ἀπ' αὐτὸν τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν δι' ἐνὸς Σατυρικοῦ Ποιήματος, Ἰβις, ἐπιγραφομένου. Ὁ Καλλιμαχος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων συνέγραψε πλεῖστα, ἐκ τῶν ὁποίων μᾶς σώζονται μόνον ἕως 60 Ἐπιγράμματα, ἐξ ὧν μνοὶ εἰς τοὺς Θεοὺς, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. παλλαχοῦ, καὶ ἐν Δουγδ. Βαταυ. 1761, 8. Ἐλλ. Λατ. εἰς τόμους δύο, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων.

Καλλίνικος, ἢ Λεοντόπολις. Ζ. Νικηφόριον.

Καλλίνικος, Σύριος, Σοφιστής, τοῦ ὁποίου σώζεται Σύγγραμμα, Ἐκ τῶν εἰς τὰ Πάτρια Ῥώμης, ἐπιγραφομένον, ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου ἐν Ῥώμῃ 1641, 8.

Καλλιόπη (Calliope). Ζ. Μοῦσαι. **Καλλιπόλις**, πόλις Ἑλληνίς, ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη (Κάτοικ. Καλλιπολίτης).

Καλλιρρόη (Callirrhoe). Ζ. Ἀλκυονίδων.

Καλλιρρόη, πηγή εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνεαίφρουτος.

Κάλλιστος, Ζ. Νικηφόρος Κάλλιστος.

Καλλιστοῖ (Callisto), Νύμφη ἑρωοτάτη, καὶ ὀπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν ἐξηπάτησεν ὁ Ζεὺς, λαβὼν τὸ σχῆμα αὐτῆς τῆς Θεᾶς, καὶ ἐγέννησεν τὸν Ἀρκάδα. Ἡ ζηλότοκος Ἦρα, ἀφ' οὗ πρῶτον τὴν μετεμόρφωσεν εἰς ἄρκτον, παρεκάλεσεν τὴν Ἀρτεμιὸν καὶ τὴν ἐτόξευσαν ἢ, κατ' ἄλλους, εὐρεῖν αὐτὴν ὁ υἱὸς τῆς Ἀρκᾶς περιπλανωμένην εἰς τὸ δάισος, καὶ ἀγνοῶν, ὅτι εἶναι ἡ μήτηρ του, ἤδραε νὰ τὴν τοξεύσῃ. ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἀρπάσας καὶ τοὺς δύο ἀεράτωσ, τοὺς ἔταξεν εἰς τὸν ἀριδμόν τῶν Ἀστέρων, ὅπου εἶναι τὸ σημεῖον τῆς Μεγάλης καὶ Μικρᾶς Ἀρκτοῦ.

Κάλπη (Gibraltar ἢ Gibilterra), πόλις τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὸ Ἱερόν λεγόμενον Ἀκρωτήριον (Sacrum Promontorium) κειμένη (Κάτοικ. Καλπίς).

Κάλπη, ἀγνέσιμα, ἀνήκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅταν ὁ ἀθλητὴς πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ διωρισμένον σημεῖον, κατέβαινεν ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ λαμβάνων τὸν χαλκὸν εἰς τὰς χεῖρας, ἔφθανε περιπατῶν ἐκεῖ.

Καλπούρνιος (Calpurnius) Ἰούλιος, Σικελιώτης, Ποιητής, ἀκμάσας ἐπὶ Κάρου καὶ Καρίνου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἑπτὰ Ἐκλογαί, πλήρεις γλαφυρότητος καὶ πολυμαθείας, ἐκδοθ. ἐν Μιττανάξ 1774, 8. μετὰ τῶν τεσσάρων τοῦ Νεμεσιανοῦ.

Καλυδῶν (Ἄετός), πόλις ὀνομα-

στη τῆς Αἰτωλίας (Κάτοικ. Καλυδώνιος). Ἐπαυῖδα διέτρυβεν ὁ Καλυδώνιος λεγόμενος Κάπρος, τὸν ὅποιον ἔστειλεν ἡ Ἄρτεμις, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Οἰνέα, ὅστις παρέβλεψε τὴν θυσίαν τῆς. Ἦτον δὲ οὗτος ὁ Κάπρος θηρίον ἀγρωτάτον, τὸ ὅποιον ἔχον μέγεδος μὲν ταύρου, ὀδόντας δὲ ἐλεφαντος, τὰς δὲ τρίχας του εἰς ὄξυτάτα βέλη, καὶ ὄμματα κυρίπνοα, ἐπροξένοι μεγίστην βλάβην, καταξοχιζόν καὶ ἀνδρῶπους, καὶ ζῶα, ὥστ' ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ἐρημος ἐκείνη ἡ χώρα. Μελέαγρος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Οἰνέως μὴ ὑποφέρειν ταύτην τὴν δυστυχίαν, ἐπροσκάλεσεν εἰς συμμαχίαν ἄλους τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος, κηρύξας διὰ βραβεῖον τοῦ νικητοῦ τὴν δωρὰν τοῦ Κάπρου. Συναχθέντες λοιπὸν εἰς τὴν Καλυδῶνα οἱ ἐλεκτότεροι ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ διαμεδέντες κατὰ τάξιν, ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου θηρίου καὶ τὸ ἠκόντεζον πανταχόθεν. Ἠρίστευσε δὲ εἰς ταύτην τὴν μάχην πρώτη ἡ Ἀταλάντη, θυγάτηρ τρυΐαιου, τοξεύσασα αὐτὸ εἰς τὰ νῶτα· ὁ δὲ Ἀμφιάραος ἔπειτα τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τέλος τὸ ἀπεφόνευσεν ὁ Μελέαγρος. Κατὰ δὲ τὴν συμφωνίαν ἔπρεπε νὰ λάβῃ αὐτὸς καὶ τὴν δωρὰν, ἀλλὰ χαριζόμενος, τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν ἠγαπημένην του Ἀταλάντην, διὰ τὸ ὅποιον παροργισθέντες οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοτίου,

τὴν ἤρπασαν ἀπ' αὐτὴν βιαίως. Ὁ δὲ Μελέαγρος φονεύσας αὐτούς, τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἔδωκε πάλιν εἰς τὴν Ἀταλάντην, καὶ οὕτως ἐγένων αἴτιος τῆς ἰδίας του ἀπωλείας. Ζ. Μελέαγρος, Ἄλδαια.

Καλύμνᾶ, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος (Κάτοικ. Καλύμνιος).

Καλυψῶ (Calypso), θυγάτηρ τοῦ Ὀψεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἡ τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος, ἐβασίλευεν εἰς τὴν νῆσον Ἄλγυγίαν, ἔχουσα περὶ αὐτὴν πολλὰς Νύμφας. Αὕτη ἐφιλοξένησε πρῶτον τὸν Ὀδυσσεῖα, ῥάφδεντα ἐκεῖ ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Τρωάδος· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Τηλέμαχου, ὁμοίως ναυαγήσαντα ἐκεῖ, ὅτε περιήρχετο ζητῶν τὸν πατέρα του. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο μετὰ πολυχρόνιον διατριβὴν, καὶ πολλὰς περιποιήσεις, ἀφῆκαν τὴν δυστυχῆ Καλυψῶ εἰς ἀπαρηγόρητον λύπην, προτιμήσαντες τὴν πωχρὴν πατρίδα των, ἀπὸ τὴν προσφερομένην εἰς αὐτοὺς ἄδανασιάν.

Κάλχας (Calchas) ὁ Θεστορίδης, τουτέστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεστόρος, ἤκμασε κατὰ τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους, Οἰωνοσκόπος καὶ Μάντις ἀριστος χρηματίσας, ὅστις καὶ συναστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν κατὰ τῆς Τρωάδος πόλεμον, προλέγων εἰς αὐτοὺς τὰ μέλλοντα, καὶ σεβόμενος κοινῶς ὑπὸ πάντων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ὀμήρου.

Καμαρίνα (*Camerana*), λίμνη τῆς Σικελίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Καμαριναῖος).

Καμαριώτης. Ζ. Ματθαῖος Καμαριώτης.

Καμβουοῦια, ὄρη τῆς Μακεδονίας, πρὸς τὰ Θεσσαλικά σύνορα κείμενα.

Κάμειρος, πόλις τῆς Ρόδου, πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος κειμένη (Κάτοικ. Καμειρεὺς, καὶ Καμειραῖος).

Καμπανία (*Terra di lavoro*), ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν Νεάπολιν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦτον ἡ Καπὴ (Κάτοικ. Καμπανός).

Κάμπη (*Cambre*), τέρας τρομερὸν καὶ ἀνθρωποφάγον, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, διὰ τὰ ἐλευθερώσει τοὺς Κύκλωπας, φυλαττομένους ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Τάρταρον.

Κάμποι Διομήδους, πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Ἀπουλίαν κειμένη.

Κανά, πόλις τῆς Παλαστίνης, ὅπου ὁ Χριστὸς ἔκαμε τὸ πρῶτον θαῦμα, μεταβαλὼν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον (Κάτοικ. Κανανίτης).

Καναρία (Φάρρο), μία ἐκ τῶν Καναρίων νήσων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κοινῶς λαμβανουσιν οἱ Γεωγράφοι τὸν μέγιστον Μεσημβρινόν. Εἶναι δὲ αἱ Καναρία νῆσοι εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν πηλοῖον τῆς δυτικοβορείου Ἀφρικῆς, αἱ αὐταὶ καὶ νῆσοι τῶν Μακάρων, αἱ ὁποῖαε πολλάκις ἐκλαμβάνον-

ται ἀντὶ τῶν Ἥλυσιῶν Πεδίων, τουτέστι τοῦ Παραδείσου τῶν Ἑλλήνων.

Κάνδαυλος (*Candaulus*), Ζ. Γύγης. **Κάνναι** (*Canne*), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Δαυνίαν, ὅπου οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ἀντίβου (Κάτοικ. Κανναῖος).

Καντακουζηνός. Ζ. Ἰωάννης, Ματθαῖος, Καντακουζηνός.

Κάνωβος, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπίτινος στόματος τοῦ Νεῖλου κειμένη (Κάτοικ. Κανωβίτης).

Καπανεὺς (*Capaneus*), Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Ἰκνονοῦ, καὶ εἰς ἑκτῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἡγεμόνων, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ἀκραν του τόλμην ἐκεραυνώσεν. Ἐπειδὴ, ἀρ' οὐ οἱ Θηβαῖοι φοβηθέντες τὸ πρῶτον, ἐκλείσθησαν εἰς τὴν πόλιν, αὐτὸς στήσας κλίμακα, ἐζήτηε μὲ θηριώδη ὄρμη τὴν ἀναβῆ εἰς τὸ τεῖχος.

Καπέλλας (*Capella*) Μαρκιανός, ἄφρος τὸ γένος, ἀνὴρ πολυμαθῆς, ἀκμάσας ἐπὶ Λέοντος τοῦ Θρακός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἑνέα βιβλία. Οἱ Γάμοι τῆς Φιλολογίας μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπιγραφόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα πραγματεύεται πολυμαθῶς περὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1599, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Καπιτώλιον (*Capitolium*), εἰς ἑκτῶν ἐπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, μὲ ναόν ποτε τοῦ Διὸς ἀξιώλογον (Κάτοικ. Καπιτωλίος).

Καππαδοκία (**Καραμανία**), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξύ Πόντου, Ἀρμενίας, Κιλικίας, καὶ Γαλατίας κειμένη (Κάτοικ. Καππαδόκης, καὶ Καππαδόξ).

Καπρέαι. Ζ. Χοιράδες.

Κάπρος Καλυδώνιος. Ζ. Καλυδών.

Κάπρος, ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Τίγρητα ποταμόν.

Κεπήν (**Carua**), ἡ πρῶτεύουσα πόλις τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας (Κάτοικ. Καπουανός, καὶ Ιαπυάτης).

Καρδία (**Καρδιά**), πῶλις Ἑλληνίς, ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη (Κάτοικ. Καρδιανός).

Καρία (Ἀϊδενελί), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξύ Αἰγαίου πελάγους, Ἰωνίας, Φρυγίας, καὶ Μεσογείου θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Κάρι). Ζ. Ἀνθεστήρια.

Καρμανία (**Κιρμάν**), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Καρμανίος, καὶ Καρμανός).

Καρμέντη, ἡ **Καρμέντα** (**Carmenia**), Θεὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ Μάντις περίφημος, προλέγουσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μέλλοντα διὰ στίχων, ὅθεν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβε, ἀπὸ τοῦ Λατινικῶν **Carmen**, σημαῖνον τὸν Στίχον. Ἐτιμάτο δὲ αὕτη ἡ Θεὰ μεγάλως εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵ τινες ἐπανηγυρίζον εἰς τιμὴν τῆς καὶ ἑορτὴν, **Καρμεντάλια** καλουμένην, κατὰ τὴν Γ'. Ἰδῶν, τουτέστι τὴν ΙΙ τοῦ Ἰανουαρίου Μηνός.

Κάρμηλος, ὄρος τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὴν Πτολεμαίδα ἐκκευθὸν (Κάτοικ. Καρμήλιος).

Κάρνεια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Κάρνου. Ἦτον δὲ ὁ Κάρνος Μάντις, διδάχθεις τὴν μαντικὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον ἀπαντήσαντες οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς τὴν Ναύπακτον, καὶ ἀκούοντές τον νὰ λέγη διαφόρους χρησμούς, τὸν ἐφόνευσαν ὡς μάγον καὶ κατὰσκοπον. Περιπεσόντες δ' ἐκ τούτου εἰς μεγάλας δυστυχίας, ἐπροσάχθησαν ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ νὰ ἑορτάσωσι ταύτην τὴν ἑορτὴν, πρὸς καθαρισμόν τοῦ ἀνομήματος των.

Κάρνη, ἡ **Κάρνα** (**Garna**), Νύμφη ὠραιότατη, φιλέρμος καὶ φιλοκωνηγός, ἔχουσα τὴν κατοικίαν τῆς εἰς τὰ ὄρη μέσα εἰς βαδυτάτον σπήλαιον. Ταύτης τὴν ὠραιότητα ἐπαυμήσαντες πολλοὶ, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπολαύσωσιν, ἐπειδὴ, ἐν αὐτῇ τοὺς ἀδήγει τάχα πρὸς ἐκείνο τὸ σπήλαιον, ἐγένετο ἑξαφνα ἄφαντος ἀπέμπροσθεν αὐτῶν· ἀλλ' ὁ Ἴανός διπρόσωπος ὢν, παρετήρησεν αὐτὴν ὄσως ἐκρύβη, καὶ οὕτως ἐπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θεοποιήσαντες αὐτὴν, ἔκτισαν καὶ βωμόν εἰς τιμὴν τῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἑορτὴ ἐτελεῖτο κατὰ τὴν Δ'. Νόκων, ἤτοι τῆς α τοῦ Ἰουνίου Μηνός. Ἐνομιζέτο δὲ ἑφορὸς καὶ προστάτις τῶν θυρῶν, καὶ διὰ τοῦτο

ἴδεται τὸ ἀγαλμά της ἐπὶ τοὺς
στροφῆας αὐτῶν.

Κάρνοι, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἰτα-
λίας, περὶ τὸ σημερινὸν Φριώ-
λιον, ἢ Φριουλίον (*Friuli*) κατ-
οικοῦντες.

Καρπάδιον πέλαγος, ὀνομάζεται αὐ-
τὸ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, μεταξύ
Ῥόδου καὶ Κρήτης, ἀπὸ τῆς
Καρπάδου νήσου τὴν ὀνομασίαν
λαβόν.

Κάρυστος, πόλις τῆς Εὐβοίας, πρὸς
τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς κει-
μένη (Κάτοικ. Καρύστιος).

Κάρχα (Κάρχ), πόλις τῆς Ἀσίας
εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, παρὰ τὸν
Τίγρητα ποταμὸν κειμένη.

Καρχηδὼν Νέα (*Cartagena*), πό-
λις τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Τα-
ρακωνησίαν, ἀποικία τῶν Καρ-
χηδονίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ
Ἀννίβου.

Καρχηδὼν, ἢ μετέπειτα Καδαργένη
(Μάρσα), πόλις ἀρχαία τῆς
Ἀφρικῆς, εἰς τὰ παράλια τῆς
Λιβύας κειμένη, πλησίον τοῦ
Τουνοσίου (Κάτοικ. Καρχηδόνιος).

Κασθάναια (Ταμούχαρη), πόλις
τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Κάτ-
οικ. Κασθαναῖος).

Κάσιον (Λίτσα), ὄρος τῆς Συρίας,
πλησίον τῆς Σελευκίας.

Κάσιον (Κατιέχ), ὄρος τῆς κάτω
Ἀγύπτου.

Κάσος (Κάσο), μία ἐκ τῶν Κυ-
κλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελά-
γους (Κάτοικ. Κάσιος).

Κασπία θάλασσα, ἢ πρὸς τὸ βό-
ρειον τῆς Περσίας κειμένη με-
γάλη θάλασσα.

Κάσπια Πύλαι, στενὸν τῆς Ἀσίας,
εἰς τὴν Μηδίαν, τὸ ὁποῖον διαι-
ρεῖ αὐτὴν ἀπὸ τὴν Περσίαν.

Κασσάνδρα (*Cassandra*). Ζ. Ἀ-
γαμέμνων, Λυκόφρων.

Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας
(Κάτοικ. Κασσανδρεύς). Ζ. Πο-
τιδαία.

Κασσιόπεια, ἢ Κασσιόπη (*Cassio-
pea*, ἢ *Cassiopea* καὶ *Cas-
siope*). Ζ. Κηφεύς.

Κασσιόδωρος (*Cassiodorus*) Νά-
γνος Ἀυρηλῖος, ἐκ Συλλητου,
πόλεως τῆς Βρεττίας, ἀνὴρ πο-
λυμάθης καὶ ἀξιωματικὸς Ἑρο-
δωρίχου τοῦ Βασιλέως. Ἐκ τῶν
Συγγραμμάτων αὐτοῦ σαίχονται
ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. πολλαχού.

Κάσιος. Ζ. Δίῳ Κάσιος.

Κάσιος Φηλιξ, Σοφιστὴς καὶ Ἰα-
τρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Τιβερίου καὶ
Ἀυγούστου τῶν Αὐτοκρατόρων
Συνέγραψεν Ἀπορίας καὶ Πρε-
βλήματα περὶ Ζῶων καὶ Τετρο-
πόδων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ., ἐν Λι-
ψία, 1653, 4, μετὰ τοῦ Θε-
φυλάκτου.

Καστάβαλα, πόλις τῆς Ἀσίας, κα-
τὰ τὴν Καππαδοκίαν κειμένη
(Κάτοικ. Κασταβαλεύς).

Κασταλία, πηγὴ τῆς Φωκίδος, πα-
ρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνα-
σοῦ, ἀφιερωμένη εἰς τὰς Μο-
σας.

Κάστωρ (*Castor*) καὶ Πολυδε-
κης, υἱοὶ τοῦ Τυνδάρεω, Βασι-
λέως τῆς Λακωνίας, καὶ τῆς
Λήδας, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λι-
δας, ἢ καὶ τῶν δύο ὁμοῦ κατε-
τὸν μῦθον. Ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς ἐπι-

Συμήσας τὸ κάλλος τῆς Λήδας, μεταμορφωθεὶς εἰς κύκνον, καὶ συνευρέθη μετ' αὐτῆς, καθ' ὃν καιρὸν ἦτον ἔγκυος καὶ ἀπὸ τὸν Τυνδάρεων. Ἐκ δὲ τῆς διπλῆς ταύτης μίξεως ἐγέννησεν ἡ Λήδα δύο αὐγά· καὶ ἀπὸ μὲν τὸ αὐγὸν τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν ὁ Πολυδεύκης καὶ ἡ Ἑλένη, ἀπὸ δὲ τὸ τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Καστώρ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα. Αὐξηθέντες δὲ οὗτοι οἱ δύο ἀδελφοί, ἔζων ἀναμεταξύ των μὲ μεγάλην ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, καὶ ἡ διαφορὰ ἦτον, ὅτι ὁ μὲν Πολυδεύκης, ὡς ἐκ τοῦ Διὸς γεγεννημένος, ἦτον ἀθάνατος, ὁ δὲ Καστώρ θνητός. Ἄλλ' ὁ Ζεὺς διὰ τῆς ἐπιμόνου δεήσεως τοῦ Πολυδεύκου εὗρε τὸ μέσον, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἐξ ἡμοσιᾶς τὴν ἀθανασία, καὶ ἐκ τούτου ἐλέγοντο, ὅτι διάτριβον παρ' ἡμέραν εἰς τὴν Ἄθην καὶ εἰς τὴν γῆν. Ὀνομάζοντο δὲ ἐκ μὲν τοῦ Τυνδάρεω, Τυνδαρίδαι, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς, Διόσκουροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν Σατύρες τῶν κινδυνεύοντων εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπιμήθησαν οἱ Διόσκουροι οὗτοι ὑπὸ πάντων ὡς Θεοί, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες καὶ ὕμνον εἰς τὸ ὄνομά των μὴ τῶ Σιωπῆ λέγοντες, καὶ τοὺς ἐπεκαλοῦντο βοήθους εἰς τοὺς πολέμους των· εἰς δὲ τὸν οὐρανὸν ἐπιμήθησαν μὲ τοὺς καλουμένους Διδύμους ἀστέρων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅταν ὁ εἷς ἀνατέλλῃ, ὁ ἕτερος δύει. Ἐπαραστενοντο δὲ καθήμενοι ἐπὶ

ἵππων λευκῶν, βαστάζοντες δόρατα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον, εἰς τοῦ ὀποίου τὴν κορυφὴν ἐφαίνετο ἕνας ἀστὴρ.

Κατάνη (Catagna), πόλις τῆς Σικελίας, ἀπωκία Ἑλληνική (Καταοικ. Καταναίος).

Κατοπτρομαντεία, ἡ Ἑσοπτρομαντεία, ἡ διὰ τινος καθρέπτου γινομένη μαντεία, μῆσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐβλεπᾶτις τὸ ποδουμένον.

Κατούλλος (Catullus) Γάιος Βαλέριος, Λατίνος Ποιητῆς φλαυρωτάτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βερωναν τῆς Ἰταλίας ἀπὸ λαμπροῦ καὶ εὐκαταστάτου γονεῖς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐφρόντισαν εὐδύς ἐξ ἀρχῆς διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν. Νεὸς ὄν ἀκόμη φερθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ Μαυλίου, ἔλαβε, διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν καὶ τὴν φυσικὴν τοῦ πνεύματός του εὐφυΐαν, τὴν γνωριμίαν πολλῶν σημαντικῶν ὑποκειμένων, οἷον Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος, τοῦ Κικέρωνος, καὶ ἄλλων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς μετ' ἐγκαμιῶν ἀναφέρει εἰς τὰ Ποιήματά του. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται πολλαὶ Ἐλεγείαι, Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1691, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Κάτων (Cato) Μάρκος Πόρμιος Κήνωρ, ἡ Κληνωρίνος καὶ Πρεσβύτερος (Major) ἀπονομαζόμενος, πρὸς διαφορὰν τοῦ Νεωτέρου Κάτωνος τοῦ Οὐτακηνεῖου, ἐγεν-

νήδη εἰς τὸ Τούσκουλον, πολι-
 χην τῆς Καμπανίας, καὶ ὑψώδη
 εἰς τὰ μεγαλήτερα αξιώματα
 τῆς Ρώμης, Δαυμασθεὶς ὑπὸ
 πάντων ὡς ἄξιος στρατηγός καὶ
 βαδύς πολιτικός. Οὗτος μὲν ὅλον
 ὅτι ἤρχισεν τὰ σπουδάζειν προβε-
 βηκῶς τὴν ἡλικίαν, ἐπέδωκε μὲν
 ὅλον τοῦτο εἰς πᾶν εἶδος μα-
 θήσεως, ἐκμαθῶν καὶ τὴν Ἑλλη-
 νικὴν γλώσσαν, καὶ διὰ τοῦτο
 συγκαταριθμῆται εἰς τὴν τάξιν
 τῶν ἀρίστων Ῥητόρων, Ἱστορικών
 καὶ Φιλοσόφων. Μεταξὺ δὲ τῶν
 πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων πολι-
 τικῶν ἀσχολιῶν του συνέγραψεν ὁ
 Κάτων ὑπὲρ τοῦς ἐκατὸν πεντήκον-
 τὰ Λόγους περὶ διαφορῶν ὑποδέ-
 σεων· ἐπτὰ βιβλία Ἱστορικῶν, ἢ περὶ
 ἀρχῆς τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας·
 περὶ Γεωργικῆς, καὶ ἄλλα τινά,
 τὰ ὁποῖα ὁ κωδαιμάτωρ χρόνος
 ἠφάνισε, καὶ τὴν σήμερον σώ-
 ζονται μόνον Α'. Ἠθικά Δίστιχα,
 ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελδ. 1759, 8,
 μετὰ διαφορῶν Σημετώσεων, Πι-
 νάκων, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πα-
 ραφράσεως Μαξίμου τοῦ Πλανού-
 δου. Β'. Περὶ Γεωργικῆς βι-
 βλίον ἐν, ἐκδοθ. ἐν Λειψία,
 1794-1797, 8, μετὰ Σχολίων
 καὶ Σχημάτων. Γ'. Λειψακα τι-
 νά, ἤδη πρῶτον ἐκδοθ. ἐν Γοτ-
 τίνγη, 1826, 8.

Καυκάσια, ὄρη ὑψηλά τῆς Ἀσίας,
 κείμενα μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου Πόν-
 του, καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης.

Καυκάσια Πύλαι, τόπος στενός τῆς
 Ἰβηρίας, μεταξὺ μεγαλωτάτων
 κοιλῶν.

Καύκασος, ὄρος τῆς Ἀσίας κατὰ
 τὴν Ἰβηρίαν, ἐκτεινόμενον ἀπὸ
 τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῆς
 Κασπίας Θαλάσσης.

Καῦνος (Κωπι), λιμὴν τῆς Κα-
 ρίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὀμῶνυ-
 μος (Κάτοικ. Καύνιος).

Καύστρος (Κιουντιοῦμε Μενδέρ), πο-
 ταμός τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ
 τὴν Ἰωνίαν βέων.

Καφηρεὺς, καὶ **Καφαρεὺς** (Κάβο ὄ-
 ὄρο), ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας,
 ὅπου ἐναυάγησαν οἱ Ἕλληνες, ἐ-
 πιστρέφοντες ἀπὸ τῆς Τρωάδα.

Κέβης, Ὀθβαῖος, ἐχηγήματος μα-
 θητῆς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Σωκρά-
 τους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει καὶ
 ὁ Πλάτων εἰς τὰ Συγγραμμά-
 τω. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων
 αὐτοῦ σώζεται μόνον ἓνας ἡ-
 δικώτατος Διάλογος, Πίναξ, ἐ-
 πιγραφόμενος, ἐκδοθεὶς πολλάκις
 εἰς τὸ τέλος τῆς γνωστῆς Γραμ-
 ματικῆς τοῦ Λασκάρεως, καὶ
 κατ' ἰδίαν ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀου-
 στρίας ὑπὸ Δ. Δαρβάρεως, με-
 τὰ τοῦ Ἐγχειριδίου τοῦ Ἐπικτή-
 του, τῆς ἀπλοελληνικῆς Μετα-
 φράσεως, καὶ Σημετώσεων.

Κεγχραῖ (Κεχραῖς), λιμὴν τῆς
 Κορίνθου εἰς τὸ Σαρωνικὸν πέ-
 λαγος, καὶ πόλις αὐτόθι ὀμῶνυ-
 μος (Κάτοικ. Κεγχραεῖτης).

Κεδρηνός. Ζ. Γεώργιος Κεδρηνός.

Κεiriάδαι, δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
 τῆς Ἰπποδωροντίδος φυλῆς (Κάτ-
 οικ. Κεiriάδης).

Κεκυφάλεια, νῆσός τοῦ Αἰγαίου
 πελάγους, πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου
 κειμένη (Κάτοικ. Κεκυφαλεὺς).

Κόρυψ (Cecrops), Ἀγύπτιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγρᾶλον, θυγατέρα τοῦ Ἀκταίου, ἔγεγενε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλεῖου. Συναδρούσας δὲ θεοὺς τοὺς κατοικοῦς τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα πόλεις, καὶ κτίσας καὶ ἀκρόπολιν, τὴν ἐνώμασεν ἀφ' αὐτοῦ Κεκροπίαν. Ἐπομένως διατάξας τὰ τῆς θρησκείας, τὸν γάμον, καὶ ἄλλας ἐπιφθάλεις νομοθεσίας, ἀπέθανε, βασιλεύσας ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἔτη.

Κελαιναί, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Κελαινῶν).

Κελαινώ (Celaeno). Ζι. Ἀρκυαί.

Κελεὺς (Celeus), υἱὸς τοῦ Φάρου, καὶ βασιλεὺς τῶν Ἐλευσινίων, ὅστις διδάχθεις τὰ μυστήρια ἀπὸ αὐτῆν τὴν Δήμητρα, δεῦν ὑπέστην ἐκεῖ, ζητοῦσα τὴν θυγατέρα τῆς Περσεφόνη, τὰ κατέστησεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα, καὶ ἐχρημάτισεν αὐτὸς πρῶτος Ἱερεὺς αὐτῶν.

Κέλως, ἀγώνισμα, ἐνήκεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐλέγετο, δεῦν οἱ ἀδληταί ἐτρεχον εἰς τὸ σταδίου ἔφιπποι.

Κέλσος (Celsus) Ἄυλος Κορνήλιος, Ῥωμαῖος, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, ἀμύστας ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος. Ἐκ τῶν πολλῶν αἰτου Συγγραμμάτων σαζονται μόνου Περὶ Ἱατρικῆς (De re Medica) βιβλία ὀκτώ, τὰ ὅποια συνέγραψε με τοιαύτην πολυμαθείαν καὶ ἐμπειρίαν, ὥστε ἐπωνομάσθη ὁ Κεῖ-

ρων τῶν Ἱατρῶν, καὶ ὁ Ῥωμαῖος Ἱπποκράτης. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις αὐτῶν εἶναι ἡ ἐκ Λουγδ. Βαταν. 1786, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων, Πίνακος τῶν λέξεων, καὶ τῆς βιογραφίας αὐτοῦ.

Κελτοί (Γάλλοι), λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Γαλλικῆς, ἢ τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴν Βαυτικὴν διακωμονοί, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν μετὰ τῶν Ἰβήρων ἐνωσιν ἐνωμαδόθησαν καὶ Κελτίβηρες.

Κένταυρος (Centaurus), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σελήνης, ἢ τῆς Νεφέλης, καὶ ἀρχηγὸς τοῦ γένους τῶν Κενταύρων, ἐκ τῶν ὁποίων κατήγετο καὶ ὁ Χείρων, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλεύς, καὶ ὁλων τῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν δὲ οἱ Κένταυροι περὶ τὸ Πήλιον ὄρος· καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ πρῶτοι ἐφάνησαν ἔφιπποι, ἐμυθολογήθη, ἔτι εἶχον τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματός των ἀνδρώπου, καὶ τὸ κάτωθεν ἵππου, καθὼς φαίνεται θελαδὴ εἶναε ἔφιππος ἄνθρωπος, δεῦν καὶ Ἱπποκένταυροι ἐνομαζόντο, καὶ οὕτως ἐπαραστένοντο.

Κεντουμένελλαι (Civita Keschia), λιμὴν τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἐυρρηνίαν, καὶ πόλις αὐτῶν ὀμῶνυμος.

Κεραμαεὸς, δύο τόποι εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ μὲν ἐντὸς, ὁ δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως· καὶ εἰς μὲν τὸν ἐντὸς εἰκαστο ἡ βασιλικὴ Στοά, ὁ δὲ ἐκτὸς ἐχρησίμεινε εἰς περιπατον, καὶ εἰς ταφήν τῶν ὑπερ-

τῆς πατρίδος ἀποθανόντων πολιτῶν.

Καραμικός, κόλπος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, ὅπουθεν τῆς νήσου Κω.

Κεραμος, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν, ἀποικία τῶν Δωριέων (Κάτοικ. Κεραμεύς).

Κίρας Ἀμαλθείας (Cornucriae). Ζ. Ζεὺς, Μελισσεύς.

Κερασσοῦς (Κερασσοῦντα), πόλις τῆς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ Πόντου καίμηνη (Κάτοικ. Κερασσοῦντιος).

Κερατα, ὄρος τῆς Ἑλλάδος, διαχωρίζον τὴν Μεγαρίδα ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν.

Κεραῦνια. Ζ. Ἀκροκεραῦνια.

Κέρβερος (Cerberus), κύνων τρικέφαλος, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς, ὅστις καθήμενος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἄδου, ἐφυλάττει διὰ νὰ μὴ φύγῃσιν οἱ νεκροί, διὰ τὸ ὅποιον καὶ Πυλῶρος ἐνόησε καλεῖται.

Καὶ τοὺς μὲν εἰσερχομένους ἔσαινε, ἢ ἐπροσκοιεῖτο, ὅτι δὲν τοὺς ἔβλεπον, ἐξέσχεξε δὲ μὲ ὄργην ὅσους ἤθελον νὰ ἐξέλθωσιν, ἢ καὶ νὰ εἰσέλθωσι πρὶν ἀποθάνουν. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρουσδέως, καταβὰς εἰς τὸν Ἄδην, τὸν ἔλαβεν ἀλυσοδεμένον, καὶ ἀφ' οὗ τὸν παρέστηεν εἰς αὐτὸν ζῶντα, τὸν ἔφερε πάλιν ὅπισθεν εἰς τὸν Ἄδην.

Κερκισσοῦρα, πόλις τῆς κάτω Ἀιγύπτου, ὅπου διαχωρίζεται ὁ Νεῖλος εἰς δύο μεγάλους βραχίονας, καὶ σχηματίζει τὸ Δέλτα.

Κέρκινα, νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, πα-

ρά τὴν εἴσοδον τῆς μικρᾶς Σύρτιος καίμηνη.

Κόρκυρα. Ζ. Κόρκυρα.

Κερκύων (Cercyon), υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοῦ, ληστής περίφημος καὶ ἰσχυρότατος, ὅστις διατρίβων εἰς τὰ πέριξ τῆς Ἀττικῆς, ἐκίανε τοὺς ἐκείθεν διαβαίνοντας καὶ τοὺς ἐφόνευσεν, ἀρ' οὐ πρῶτον τοὺς ἠνάγκαζε νὰ πολεμήσωσι μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ θέλων νὰ πολεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ Θεσπέως, ἐνίκηθῃ καὶ ἐλευσθῆς ἐφονεύθη.

Κέρκυρας (Cercopes), λησταὶ τῆς Λυδίας περίφημοι, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἐδούλευεν εἰς τὴν Ὀμφάλην, Βασίλισσαν τῶν Λυδῶν. Κατ' ἄλλους δὲ οἱ Κέρκυρας ἦσαν ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυδίας, ἀνδρῆσκοι πονηροί, δόλιοι καὶ μεμοσκόποι, οἱ ὅποιοι καθήμενοι ἀργοὶ παρά τὰς ὁδοὺς καὶ τριόδους τῆς πόλεως, ἐπερίπαζον τοὺς ἐκείθεν διαβαίνοντας. Ἀλλὰ θέλοντες νὰ περιπαίξωσι ποτὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὸ ῥόπαλον καὶ μεταμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πιδήκους.

Κερύνεια (Τεφρίτσα), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Κερύνειος).

Κερύνειον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου διέτρεβε μία χρυσοκέρματος ἔλαφος, ἢ ὅποια ἔχουσα χαλκίνοὺς πόδας, ἔτρεχε μετὰ τὴν ταχύτητα, ὥστε δὲν ἠδύνατο κάμενας νὰ τὴν φθάσῃ. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, κατ'

ἐπιτομήν τοῦ Εὐρυοδείας, καταδιώξας αὐτήν ἐν ὁλόκληρον ἔτος, τὴν ἐπίσσε και τὴν ἔφερε ζωντανήν εἰς τὰς Μυκήνας.

Κέστρος, ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Κεφαλή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιφρ. Κεφαλήθεν).

Κεφαληνία, ἢ Κεφαλληνία (Κεφαλονιά), ἡ πρότερον Σάμος, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτα καμμένη (Κάτοικ. Κεφαλλήν).

Κέφαλος (Cephalus), υἱὸς τοῦ Ἀπιονείως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, και τῆς Διομήδης, θυγατρός τοῦ Ξούδου. Οὗτος ὁ αἰσχυρότατος νέος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα του τὴν Πρόκω, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθίδεω, βασιλέως τῶν Ἀθηῶν, μετὰ τῆς ὁποίας και ἔζη μὲ μεγάλης ὁμόνοιας και ἀμοιβαίαν ἀγάπην. Ἄλλ' ἡ Ἥως τρωθεῖσα ἀπὸ τὰ κάλλη τοῦ Κεφάλου, τὸν ἤρπασεν ἀφηνιδίως, και τὸν ὑπέσχετο τὴν Ἀθανασίαν, εἰάν ἡ Δέλε ν' ἀνταποκρίνεται πιστῶς εἰς τὸν ἔρωτά της. Πλὴν εἰς μάτην. Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐνδυμούμενος τὴν ἐρασμίαν του Πρόκω, ἐδείκνυεν, ὅτι δὲν εὐχαριστεῖτο εἰς τὴν συναναστροφὴν και εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς Ἥως. Διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεῖσα αὐτὴ ἡ Θεά, τὸν ἔστειλεν ὀπίσω μὲ ἀπειλήν, ὅτι δελεε μετανοήσει ποτὲ ἀνεφελῶς. Ἐκτοτε λοιπὸν ἐνέβαλε και εἰς τοὺς δύο μίαν

ἄφραν ζήλοτυπίαν, και μάλοτα εἰς τὴν Πρόκω, ἡ ὁποία παρετήρει και τὰ παραμικρότατα κινήματα τοῦ ἀνδρὸς της. Ὁ Κέφαλος φιλοκνηγὸς τις ἔν, ὑπήγαγε καδ' ἐκάστην εἰς τὸ κνήγιον. ἡ δὲ Πρόκω ὑποκταθεῖσα μήπως συνομιλῆ ἐκεί μὲ κάμμιαν του ἐρωμένην, ὑπήγε και αὐτὴ μίαν ἡμέραν κατόπω του, και κρυθεῖσα ὄπισθεν τῶν δάμνων, παρετήρει τὸν Κέφαλον. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ δάμνοι ἐκείνοι ἐσειόντο, ὁ Κέφαλος ἐντείνας τὸ τόξον του, ἐφόνευσε τὴν δυστυχῆ Πρόκω, νομίσας, ὅτι ἐτόξευσε κἀνὲν θνητὸν. Πλὴν ὅταν ἤκουσε τοὺς στεναγμοὺς της, και σπεύσας εἶδεν αὐτὴν ἤδη ἀποδνήσκουσαν, ἐφρονεῦθη και αὐτὸς ἰδιοχειρῶς, και οὕτως ἐπληρεῖθη ἡ ἀρά τῆς Ἥως. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Κέφαλος δὲν ἐφρονεῖσθη, ἀλλὰ κριθεῖς εἰς τὸ κρητήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καταδικάσθη εἰς καντοτεινὴν ἐξορίαν, και ἐκ τούτου ἐλθὼν εἰς τὰς Θήβας, συνιστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀμφιτρυόνος κατὰ τῶν Τηλεβόων, ὅπου μετὰ τὴν νίκην ἔμμεν ἐκεῖ ὁ Κέφαλος, και κτίσας πόλιν ὀμοῖον, ἐνόμασε και ἄλλους τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κεφαλληνίας.

Κέως και Κία (Ττία), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Κέως).

Κήναιον, ἀκρωτήριο τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὰς Θερμοπύλας ἐκκεῖον.

Κηρωρίνος (Censorinus), ἐξ ἀ-

γνώστην πατρίδος, Γραμματικός περιφημῶς ἐκμαίεσσι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, καὶ Γαρδιανοῦ τοῦ Αυτοκράτορος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται βιβλίον, Περὶ Γενεθλιακῆς ἡμέρας (De die Natali), ἐπιγραφόμενον, εκδοθ. ἐν Λαυδ. Βαταυ. 1767, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Κήποι, πόλις τῆς Κολχίδος, κληθεῖσα καὶ Χιμερικοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Κήρυξ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τῆς Πανθράσκου, θυγατρός τοῦ Κάροπος. Οὗτος ἐχρημάτισε πρῶτος κήρυξ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὑπερέτης τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, καὶ ἐκ τούτου κατήγετο τὸ ἱερὸν γένος τῶν Κηρύκων.

Κητιοί, ἔθνος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Κητίας).

Κητώ (Ceto), Ζ. Φόρκυς.

Κηΰξ (Ceyx), Βασιλεὺς τῆς Θεταλίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκυόνην, θυγατέρα τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἀγυαλείας, ἔζη μετ' αὐτῆς πολὺν καιρὸν μετ' ἀκρὰν ἐμόνοιαν καὶ ἀγάπην. Ἀλλ' ἐπιστρέψων ποτὲ ἡ Κηΰξ ἀπὸ ἑν ταξείδιον, ἐναυάγησεν καὶ ἐπιέγη. Τοῦτο μαθοῦσα ἡ Ἀλκυόνη, ἔτρεξεν εὐδύς εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ εὐρέψα τὸ σῆμα αὐτοῦ, τὰ ἐνηγκαλίσθη, καὶ τῶσόν τὰ κατεφίλει, ὥστε δὲν ἤδελε ἢ ἀποχωρεῖσθαι ἀπ' αὐτὸ κατ' οὐδένα τρόπον. Οἱ δὲ Θεοὶ ἐλεήσαντες τὴν ἀμφορόν των, ταῦς

μετεμόρφωσαν καὶ τοὺς δύο εἰς ὄρεα θαλάσσια, τὰ ὄρη αὐτὰ ὀνομάζονται Ἀλκυόνες, καὶ διαπεριβουσι πάντοτε παρὰ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς θαλάσσης, φυλάττοντα ἀπαρμειώτον τὴν ἀναμεταξύ των ἀγάπην.

Κηφεύς (Cepheus), υἱὸς τοῦ Βήλου ἐκ τῆς Ἀγχινόης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἀιδιοπίας. Ἐπειδὴ ποτὲ ἡ γυνὴ του Κασσιόπεια, ἡ Κασσιόπη ἐκαυχῆθη, ὅτι ἦτον ὠραιότερα τῶν Νηρηίδων, ὁ Ποσειδῶν διὰ τῆς μεστείας τούτων τῶν Νηρηῶν ἐπεμφε, μεγάλην πλημύραν εἰς τὴν χεῖραν του, καὶ ἡ χερσὶς ἔλασεν, ὅτι δὲν δέλεε παύσει τὸ κακόν, ἐὼν δὲν κεδῆ εἰς βορὰν πρὸς θαλασσίου κήτους Ἀνδρομέδα, ἡ θυγάτηρ τῆς ὑπερφηάνου Κασσιόπείας. Τότε οἱ δυστυχεῖς οὗτοι γονεῖς ἔδησαν ὑπ' ἀνάγκης τὴν θυγατέρα των ἐπάνω εἰς μίαν παραθαλάσσιον πέτραν, κειθόμενοι εἰς τοῦ χρησμοῦ τῆ ἀπόρασιν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἦτον ἔτοιμον τὸ κήτος καὶ τὴν καταπίη, διαβὰς ὁ Περσεύς κατὰ τύχην ἐκείθεν, καὶ ἰδὼν τὸ παράδοξον ἐκείνο θέαμα, ἀμέσως ἐφόρευσεν τὸ κήτος, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδαν. Ὁ δὲ Κηφεύς εὐγνωμονῶν, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα τοῦ Περσέως· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐγένοντο οἱ γάμοι, Φωεὺς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κηφεύς ὀργήσας εἰς τὰ βασιλικά παλάτια, κατατράραξεν ὄλους, ζητούν να λάβῃ αὐτὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, τὴν ἀποικίαν ἡγάπα καὶ πρότερον.

Ὁ Περσεύς ὁμῶς δεΐξας εἰς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, εὐδύς τὸν ἀπελίδνας, καὶ λαβῶν αὐτὴν, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς εἶρηται ἐκεῖ. Ζ. Περσεύς.

Κηφῆσια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδεος φυλῆς (Κάτοικ-Κηφισιεύς).

Κηφισός, καὶ Κηφισρός, ποταμός τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἐλευσίνος ῥέων.

Κηφισός, ποταμός τῆς Φωκίδος, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Βοιωτίας, χύνεται εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην.

Κιάβρος (Ζιβρίτ), ποταμός τῆς Μοισίας, διαχωρίζων αὐτὴν εἰς ἄνω καὶ κάτω Μοισίαν.

Κίβυρα (Βουρούτς), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη.

Κιδρών, χεῖμαρρός τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν Ἀσφαλίτιδα λίμνην ἐκχυνόμενος.

Κιδαιριών (Ἐλατιᾶς), μέρος τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος, μεταξύ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

Κικέρων (Cicero). Μάρκος Τούλιος, ὁ ὑπάτος τῶν Ῥωμαίων Ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀρπίνον τῆς Ἰταλίας· οἱ γονεῖς του Μάρκος καὶ Ἐλβία κατήγγοντο ἐξ Ἰππικῆς τάξεως, καὶ τῆς περιφήμου Κορηθίας φυλῆς. Νέος ὢν ἀκόμη ὁ Κικέρων ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τῆς φρακῆς του εὐφύας, διεπλάσθη εὐτυχῶς εἰς ὀλίγον διά-

στημα χρόνου ὅλα τὰ εἶδη τῆς μαθησεως, ἀπὸ ἐπιστήμονος Ἑλλήνας διδασκάλους, διακρίβοντας τότε ἐκεῖ. Εἰς δὲ τὴν Ῥητορικὴν τὸσον ἐπέδρακεν, ὥστε ὑπερῆβη πάντας τοὺς λοιποὺς Ῥητορας, καὶ ἐκ τούτου ἠνοξεν ἐγκαίρως τὸν δρόμον τῆς μετὰ ταῦτα τιμῆς καὶ δόξης του. Κατ' ἀρχαίς ἠκολούθησε τὸν Σύλλαν ὡς στρατιωτικῆς εἰς τὸν Μαρσακὸν πόλεμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, ἐξεφώνησε τὸν ὑπὲρ τοῦ Ῥωσικίου Ἀπολογητικὸν Λόγον ἐναντίον τοῦ Χρυσόγονου, ἀπαλευδέρου τοῦ Σύλλα. Ὁ δὲ Σύλλας, ὅστις τότε ἴσχυε τὸ πᾶν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀργίσθη μεγαλῶς κατὰ τοῦ Κικέρωνος, διὰ τὸ ὅποιον φοβηθεὶς αὐτὸς, ἀφῆκε πρὸς καιρὸν τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπέγεεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου πρὸς τοῖς ἄλλοις ἤκουσε καὶ τὸν τότε περίφημον Φιλόσοφον Ἀντίοχον. Μετὰ δὲ τὴν διατῆ ἐκεῖ διατριβῆν του ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, ἐφηφίσθη κατὰ πρῶτον Ταμίαις καὶ συνάρχων τοῦ διοικητοῦ τῆς Σικελίας· ἔπειτα Ἀγορανόμος, εἶτα Ἐπαρχος, καὶ τελευταῖον Ὑπάτος τῆς Ῥώμης. Ἐν ταύτῃ δὲ τῆς ὑπατείας του τὸν καιρὸν ἀνεκάλυψε καὶ τὴν τρομερὰν συνωμοσίαν τοῦ Κατλίνας, κατὰ τοῦ ὁποίου καὶ μεγάλως ἠγωνιάθη, ἐμφανήσας τοὺς μέχρι τῆς σήμερον σεχωμένους Καταλινακοὺς Λόγους, καὶ ἠλευδέρωσε τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν πενταλῆ της ὄλε-

θρον, διὰ τὸ ὅποιον καὶ Πατὴρ τῆς Πατρὶδος ἐπωνομάσθη. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα φανεῖς ὅπως οὖν ἐπαχθῆς πρὸς τὸν δῆμον, ἠναγκάσθη πάλιν ὑ ἀφήσῃ τὴν Ῥώμην, καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅπου διατρίψας ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀνεκαλέσθη ὀπίσω ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ διωρίσθη καμφηφαί διοικητῆς τῆς Κιλικίας, τὴν ὁποίαν τόσον καλῶς ἐκυβέρνησεν, ὥστ' ἤθελε λάβει καὶ τὸν θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην, εἰάν δὲν ἐμπόδισον τὰ πάνθενα περυστατικά τοῦ ἤδη ἐξαφθέντος ἐμφυλίου πολέμου μεταξύ Καίσαρος καὶ Πομπηίου. Ἐς πάντην δὲ τὴν περίστασιν ὁ Κικέρων, εἰδειξε, λέγουσιν, μεγάλην μικροφροσύνην, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀμφεφρέπης, Γνωρίζω, λέγων, ποῖον ὑ ἀποφύγω, ἀλλὰ δὲν ἤξευρω εἰς ποῖον νὰ καταφύγω. Τέλος δὲ ἐκλίεν εἰς τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ, ἦγον τοῦ Καίσαρος, μετὰ τοῦ ὁποῖου τὸν θάνατον προσκολληθεῖς εἰς τὸν Ὀκταυιανόν, τὸν μετῃκατα Αὐγουστον Καίσαρα ἐπονομασθέντα, εἶσυσεν καθ' ἑαυτοῦ τὴν ὀργὴν τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ὑπερασπιζομένου τότε διὰ ἰδιαιτέρους σκοποὺς τὰ δίκαια τοῦ Καίσαρος. Ὁ δὲ Κικέρων ἠγωνιάσθη γενναίως καὶ κατὰ τὸ μῆτρον τοῦ ἀντιπάλου του, συντάξας μάλιστα καὶ ἐκφωνήσας καὶ τοὺς Φιλίππικους ἐκείνους Λόγους, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον ἦτον αἰ-

τὸς ὁ Ἀντωνίος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν σύστασιν τῆς φρικτῆς ἐκείνης Τριανδρίας, γενομένης μετὰ ξυ Ἀντωνίου, Ὀκταυιανοῦ καὶ Λεπίδου, συνήργησεν ὁ Ἀντωνίος νὰ ἐξοριάζῃ ὁ Κικέρων, καὶ τέλος νὰ φρονεῖσθῃ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ κατὰ τὸ 64 ἔτος τῆς ἡλικίας του μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀχάριστον πατρίδα του, τὴν ὁποίαν, ὡς αὐτὸς εἶπε τότε, ἤλευθέρωσε πολλάκις ἀπὸ τοὺς πλείους μεγάλους κινδύνους. Ὡς Συγγραφεὺς δὲ θεωρούμενος ὁ Κικέρων, ὑπερέβη (λέγουσι τινές) καὶ αὐτὸν τὴν Δημοσθένην εἰς τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, τὸν Ξενοφῶντα εἰς τὴν ἀφάειαν καὶ ἠδύτητα, τὸν Πλάτωνα εἰς τὸ βάθος τῶν ἐνοσιῶν, καὶ ἄλλους εἰς ἄλλα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὑπερβολή· τὸ ἀληθές εἶναι (λέγουσιν ἄλλοι), ὅτι αὐτὸς ἐμμήθη εὐτυχῶς τοὺς ἀθανάτους ἡμῶν προγόνους, καὶ ἀπεικατίστη τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς Ρωμαϊκῆς εὐφραδείας, καθὼς τὸν ἀποδεικνύουσι καὶ τὰ μέχρι τοῦδε σωζόμενα Συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα διαιροῦνται εἰς Ῥητορικά, Φιλοσοφικά, καὶ Ἐπιστολάς. Καὶ ἐκ μὲν τῶν Ῥητορικῶν σωζονται Α'. Λόγοι (Orationes) 59 περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Β'. Περὶ Ῥητορικῆς Εὐρέσεως (De Rhetoricae Inventionem) βιβλία δύο. Γ'. Περὶ Ῥήτορος (De Oratore) βιβλία τρία. Δ'. Βρουῦτος, ἢ περὶ τῶν ἐνδόξων Ῥητόρων (Brutus, seu de claris

Oratoribus). Ε. Ῥήτωρ, ἢ περὶ ἀρίστου γένους τοῦ λέγειν (Orator, seu de optimo genere dicendi). 5. Τόποι (Topica). Ζ. Περὶ Ῥητορικῆς Διαίρεσεως (De Rhetoricae Partitione). Η. Περὶ ἀρίστου γένους τῶν Ῥητόρων (De optimo Oratorum genere). — Ἐκ δὲ τῶν Φιλοσοφικῶν Α. Ζητήματα Ἀκαδημαϊκά (Academicae Quaestiones). Β. Περὶ Τελῶν, ἧτοι περὶ τοῦ τελους τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν (De Finibus bonorum et malorum). Γ. Τουσκουλανικῶν Ζητημάτων (Tusculanarum Quaestionum) βιβλία πέντε. Δ. Περὶ Φύσεως Θεῶν (De Natura Deorum) βιβλία τρία. Ε. Περὶ Μαντείας (De Divinatione) βιβλία δύο. 5. Περὶ Νόμων (De Legibus) βιβλία τρία. Ζ. Περὶ Εἰμαρμένης (De Fato). Η. Περὶ τοῦ Παντός (De Universo). Θ. Περὶ τῶν Καθηκόντων (De Officiis) βιβλία τρία. Ι. Περὶ Γῆρας (De Senectute). ΙΑ. Περὶ Φιλίας (De Amicitia). ΙΒ. Παράδοξα (Paradoxa). ΙΓ. Ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος (Scipionis Somnium), τοῦ ὁποίου αἰῶζεται καὶ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις Μαξίμου τοῦ Πλανούδου. — Ἐκ δὲ τῶν Ἐπιστολῶν Α. Ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς Οἰκείους (Ad Familiares) βιβλία δεκά- ἑξ, αἱ ὅποσαι καὶ πρὸς Διαφόρους (Ad Diversos) ἐπιγράφονται. Β. Πρὸς τὸν Ἀττικὸν

(Ad Atticum) ὁμοίως βιβλία δεκάεξ. Γ. Πρὸς Κυνόντον τὸν ἀδελφόν του (Ad Q. Fratrem) βιβλία τρία. Δ. Πρὸς Βρούτον (Ad Brutum) Ἐπιστολαὶ 25. Ε. Ἀποσπασμάτια Ῥητορικά, Φιλοσοφικά, Ποιητικά, Ἱστορικά, Πολιτικά, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἰδίως, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Λειψία, 1814-1821, 8, εἰς τόμους εἴκοσι, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Κίκονες (Cicones), λαοὶ ἀρχαῖοι καὶ ἄγριοι τῆς Θράκης, μεταξὺ Ἑβρου καὶ Μέλαντος κόλπου κατοικοῦντες.

Κικόννα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κικωννεύς, καὶ Ἐπιφρ. Κικωννόθεν).

Κιλικία (Μέρος τῆς Καραμανίας), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καππαδοκίας, Παμφυλίας, Μεσογείου θαλάσσης, καὶ Συρίας κειμένη, τῆς ὁποίας τὸ μὲν δυτικὸν μέρος ὀνομάζεται Τραχεῖα, ἢ Ἰσαυρία, τὸ δὲ ἀνατολικόν, Πεδιάς (Κάτοικ. Κίλιξ).

Κίλλα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν κειμένη.

Κιμμέρια (Ταιομέρια), ὄρη τῆς Ἠπίρου, πλησίον τῶν Ἰωαννίνων κείμενα.

Κιμμέρος, ἢ Κιμμερικὸς. Ζ. Βόσπορος.

Κιμώλος (ὄθεν ἢ Κιμωλία γῆ, ἢ γουὸν τὸ ἀσπρόχλωμα), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Κιμώλιος).

Κίωναμος. Ζ. Ἰωάννης Κίωναμος.

Κιναμοφόρος, χώρα τῆς Ἀιγύπτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἔλη ἐκπηγάζει ὁ Νεῖλος ποταμός.

Κίνυφ, ἢ Κίνυφος (Βάδι Κουαχάμ), ποταμός τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν χώραν τῶν δύο Σύρτων.

Κιρκάιον, ἢ Κίρκης ἱερὸν (*Monte Circello*), λιμὴν ἀξιόλογος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον.

Κίρκη (*Circe*), θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, Βασιλῆως τῆς Κολχίδος, καὶ τῆς Ἐκάτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Περσίδος, καὶ μάγος περίφημος. Ἐκείνη φονεύσασα πρῶτον διὰ τῶν μαγευῶν τὸν ἄνδρα τῆς, ἔμεινεν αὐτῇ Βασιλίσσα τῆς Σαρματίας· ἀλλὰ φανεῖσα τυραννικῆ πρὸς τοὺς ὑπηκόους τῆς, ἐδιώχθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐλθοῦσα, κατώκησεν εἰς τὴν Αἴαν, νῆσον τῆς Τυρρηνίας. Ἐκεῖ δὲ διατρίβουσα, μετεμόρφωσε μὲ τὴν μαγικὴν τῆς ῥάβδον, ὅσους κατὰ δυστυχίαν ἤθελον πέσει εἰς τὴν νῆσον τῆς, εἰς λίθους, ζῶα, καὶ τὰ τὰαὐτὰ, καθὼς μετεμόρφωσε καὶ τοὺς ἐπαίρους τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς χοίρους, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Ζ. Ὀδυσσεύς.

Κιρρά (Λιμὴν τοῦ Σάλωνος), λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, καὶ πόλις αὐτόθι ὀνόματι (Κάτοικ. Κιρραῖος).

Κισσός, λιμὴν τῶν Ἐβρουδῶν, πόλις τῆς Ἰωνίας.

Κίτιον (*Χίτι*), πόλις τῆς Κύπρου, πατρίς Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ Φιλοσόφου (Κάτοικ. Κιτιεύς).

Κιτάρων, ἢ Κίττιον, ὄρος τῆς Μακεδονίας, μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς Ἠπείρου κείμενον.

Κλαζομεναί (Κελισμάν), πόλις τῆς Ἰωνίας, εἰς τὰ παράλια τῆς Σμύρνης κειμένη, πατρίς τοῦ Ἀναξαγόρου (Κάτοικ. Κλαζομένιος).

Κλάνιος, ἢ Κλάνις (*Chiana*), ποταμός τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμπανίαν, μεταξύ Καπύης καὶ Κύμης ῥέων.

Κλάρος, νῆσος τοῦ Ἀιγαίου πελάγους, ὀνομαστὴ ποτε διὰ τὸ χρηστῆριον τοῦ Ἀπολλωνοῦ.

Κλαυδῖος Ἀλιανός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πραονέστην, πόλιν τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος Φίλοστράτου τοῦ Νεωτέρου χρηματίσας, ὅστις λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι δὲν ὑπῆγε ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁμῶς ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ εἶχε μεγάλην ἔξω εἰς αὐτὴν, ὥστε Μελίγλωσσος καὶ Μελίφθογγος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὀνομάζετο. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Α'. Περὶ Ζῶων ιδιότητος βιβλία δεκαεπτὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τοῦ Γρῆνοβίου ἐν Λονδ. 1744, 4, εἰς τόμους δύο μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων. Β'. Παικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Γρῆνοβίου Ἑλλ. Λατ. ἐν Λονδ. Βαταμ. 1731, 4, εἰς τόμους δύο, ὁμοίως μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων· καὶ ἐν Παρισίαις Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ, 1805, 8, μετὰ τῶν σωζομένων Ἑρακλείδου τοῦ Πορτικῶ,

καὶ Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Γ. Ἐπιστολαὶ Ἀγροικαὶ 20, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου καὶ ἀλλαχῶ.

Κλαύδιος Αἰλιανός, Τακτικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Νέρβα, Τραϊανοῦ, καὶ Ἀδριανοῦ τῶν Ἀυτοκρατόρων. Συνέγραφε Τακτικά, τὰ ὅποια παλαιῶδες ἀπεδίδοντο εἰς τὸν εἰρημένον Ἀιλιανόν, τὸν Συγγραφεῖα τῆς Ποικίλης Ἱστορίας, καὶ διὰ τοῦτο καὶ συνεξεδόθησαν πολλάκις μετὰ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1613, 4, μετὰ τῶν Τακτικῶν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ.

Κλαύδιος Γαληνός, υἱὸς τοῦ Νίκωνος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον, πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἀφ' οὗ ἐσπούδασε τὴν Μαθηματικὴν καὶ Φιλοσοφίαν, ἀφιερωθῆ ὅλος εἰς τὴν Ἰατρικὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε νὰ νομίζεται ὁ περιφημώτατος Ἰατρός μετὰ τὸν Ἱπποκράτην. Περιελθὼν δὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἀίγυπτον, καὶ διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν τότε καθεδρὰν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐκεῖθεν μεταβάς εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθέντα πολλάκις

κατ' ἰδίαν, καὶ ὅλα ὀμοῦ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1821-1825, 8, εἰς τόμους δέκα.

Κλαύδιος Κλαυδιανός (Claudius Claudianus), Γάλλος, ἦ, κατ' ἄλλους, Ἀλεξανδρεὺς, Ποιητὴς τοῦ καιροῦ του περιφήμος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν Ἀυτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τινὰ, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1760, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Κλαύδιος Πτολεμαῖος, Γεωγράφος περιφήμος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Πηλούσιον τῆς Ἀγύπτου, καὶ διέτριψε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Ἀλεξανδρεὺς ὀνομάζεται. Συνέγραψεν Ἀστρονομικά, Γεωγραφικὰ καὶ Μαθηματικά, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Κλεάνδης, ὁ ἐκ τῆς Ἀσσοῦ, πόλεως Ἀιολικῆς, Στωϊκὸς Φιλόσοφος καὶ Ποιητὴς. Οὗτος φλεγόμενος ἀπὸ τῆς μαθήσεως τὸν ἔρωτα, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ μόνον τέσσαρας δραχμάς, ὡς λέγουσι, καὶ ἔγενεν ἀκρατῆς τοῦ τότε περιφήμου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ. Διὰ δὲ τὴν μεγάλην του πτωχίαν ἠναγκάζετο τὴν μὲν νύκτα νὰ δουλεύη μὲ μαδὸν εἰς τοὺς κηπουροὺς, ἀντλῶν ὕδωρ (διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Φρεάντης ἐπωνομάσθη), καὶ τὴν ἡμέραν νὰ σπουδάζῃ. Τοῦτο μαδόντες οἱ κριταί, καὶ δαυμάσαντες τῆς ζωῆς του τὸν τρόπον, διεύρισαν

εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὸ Κεωνὸν τὰ ἐξοδά του. Ὁ Κλεάνδης μὲν ὅλον ὅτι ἦτον βραδύνουσι καὶ ἀργὸς εἰς τὸ μανθάνειν, ἔγεγε διὰ τῆς ἀδιακόπου ἐπιμελείας του ὁ περιφανέστατος τῶν ἀκροατῶν τοῦ Ζήνωνος, καὶ διάδοχος μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ζήσας δὲ βίον μακρὸν, αἰτήσας ἀπέθανεν. Οὗτος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λασερτίου, συνέγραψε πλεῖστα Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως μόνον ὁ εἰς τὸν Δία ὕμνος του σώζεται, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Ποιημάτων τῶν ἐννέα ἐνδόξων Γυναικῶν τοῦ Ὀυρσίνου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλειδές, ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς κείμενον.

Κλειδήμος, ἢ Κλειτόδημος, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός καὶ Ποιητής. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἥτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς βιβλία δώδεκα, καὶ ἄλλα τινὰ, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσπασθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λευψία 1812, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποδέσεως.

Κλέοβις (Cleobis) καὶ Βίτων, ἦσαν υἱοὶ τῆς Κυδίππης, Ἱερσίας τοῦ ἐν Ἀργεὶ ναοῦ τῆς Ἥρας. Ἐπειδὴ ποτε ἠργοπύρησαν νὰ ἔλθουν τὰ ὑπόζυγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ ἡ Κυδίππη εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτης τῆς Θεᾶς, οἱ δύο οὗτοι υἱοὶ τῆς ζευχθέντες ἀντὶ τῶν ὑπόζυγιων, ἔσυραν τὴν ἄμαξαν ἕως εἰς τὸ ἱερόν. Ἡ δὲ Κυδίππη θαυμαζομένη καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ πάντων διὰ τὴν

εὐτεκνίαν τῆς, παρακάλεσε τὴν Θεᾶν νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ μὲ τὸ πλεόν ὠφέλιμον δῶρον, καὶ οὕτω μετὰ τὴν εὐωχίαν κοιμηθέντες, δὲν ἐξύπνισαν πλεόν.

Κλεωναί, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, μετὰ τῶν Ἀργῶν καὶ Κορίνθου κειμένη (Κάτωκ. Κλεωναῖος).

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς. Ζ. Τίτος Φλάβιος Κλήμης.

Κλήμης, Ῥωμαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην, κ' ἐχρημάτισε συνοδοιπόρος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ προστάτης τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐπισημειωμένα Α'. Κανόνες τῶν Ἀποστόλων 85. Β'. Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων 20. Γ'. Δύο Ἐπιστολαὶ πρὸς Κορινθίους. Δ'. Περίοδοι Πέτρου, ἢ Πράξεις εἰς βιβλία δέκα. Ε'. Ὀμιλίαι 19. 5'. Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. πολλαχοῦ κατ' ἴδιαν, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Ἀμστελοδ. 1724.

Κληρομαντεία, ἢ ψηφομαντεία, ἢ μὲ κλήρους, ἢ ψήφους γνωμένη μαντεία. ἦσαν δὲ οἱ κλήροι, κύβοι, ἀστράγαλοι, κύβοι, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Κλίμαξ, ὄρος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Λυκίαν, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Παμφυλίας κείμενον.

Κλύμενος (Clymenus). Ζ. Ἀρκαλίχη.

Κλυταιμνήστρα (Clytaemnestra), Ζ. Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης, Κάστωρ.

Κλυτία (Clytia). Ζ. Δευκοδόχη,

Κλωθώ (Clotho). Ζ. Μοῖραι.
Κνημῖς, ἀκρωτήριον τῆς Λοκρίδος, καὶ λιμὴν αὐτόθι ὁμώνυμος.
Κνίδος (Πόρτο Γενουβάζε), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Κνίδιος).
Κνωσσός (Κνωσσα), λιμὴν καὶ πόλις τῆς Κρήτης ὁμώνυμος (Κάτοικ. Ἐκ Κνωσσού).
Κόγχη, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεσοποταμίαν κειμένη.
Κοδηνός. Ζ. Γεωργιος Κοδηνός.
Κόδρος (Codrus), ἔσχατος Βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων. Ἔχοντες οἱ Πελοποννήσιοι, ἢ οἱ Δωριεῖς πόλεμον μὲ τούς Ἀθηναίους, ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον περὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτοῦ. ὁ δὲ χρησμός τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν θέλουν νὰ νικήσωσι, νὰ μὴ φονεύσουν τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων. Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Κόδρος, ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ ἐκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του. Ὅθεν ἐνδυθεὶς ὡς ἕνας ἀπλοῦς στρατιώτης, ὑπῆγε διὰ νυκτός εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τινος ἄλλου στρατιώτου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐπίτηδες εἶχε παροξύνει. Οἱ δὲ Δωριεῖς ἀκούσαντες τοὺς Ἀθηναίους νὰ ζητῶσι τὸ πτώμα τοῦ Βασιλέως τῶν, καὶ φοβηθέντες τοῦ χρησμοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν τὸν Κόδρον ὡς Ἥρωα, καὶ νομίζοντες, ὅτι πλέον δὲν θέλουν εὐρεῖ ἄλλον Βασιλέα ἀντ-

ἀξιον αὐτοῦ, ἀκύρωσαν τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, καὶ ἐφήφισαν τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Μέδοντα Ἄρχοντα διὰ βίου, ὅστις καὶ ἀπέθανεν εἰς τοῦτο τὸ ἀξίωμα, ἀρχοντεύσας ἔτη εἴκοσι καὶ ἑπτὰ.
Κοδωκίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἴπποδωοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κοδωκίδης).
Κοίλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἴπποδωοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐκ Κοίλης).
Κοίλη Συρία (Χαλεπία), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου τῶν ὀρέων κειμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀνομάζοντο Κοιλόσυρες, καὶ Συροφοίνικες.
Κοῖντιλιανός. Ζ. Ἀριστείδης Κοῖντιλιανός.
Κοῖντος, ἢ Κυῖντος, Καλαβρός, ἢ, κατ' ἄλλους, Σμυρναῖος. Συνέγραψε Ποίημα Ἡρωϊκὸν εἰς 14 βιβλία, Ὀμηρῶ παραλειπόμενα, ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὅποιον ἐξιστορεῖ τὰ συμβάντα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἐκτορος ἕως τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1754, 8, ὑπὸ τοῦ Πάβου, μετὰ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Σκαλιγγῆρου.
Κοῖος (Coeus), εἰς ἐκ τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Φοίβης, τὴν Ἀστερίαν καὶ τὴν Λητώ.
Κολοσσαί ἢ Κολασαί, καὶ μετέπειτα Χῶναι (Κονός), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν, πρὸς τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἔ-

- γραφεν ὁ θεῖος Παῦλος τὴν (Πρὸς Κολασσαεῖς) Ἐπιστολὴν του.
- Κολοσσός** τῆς Ῥόδου, Ζ. Ῥόδος. **Κολουβρακία**. Ζ. Ὀριούσσα.
- Κολουῦθος**, ἢ Κόλουθος, ὁ ἐκ Λυκοπόλεως τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψε Ποιημάτων Ἡρωϊκῶν, Ἀρπαγὴ Ἑλένης, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεουαρδία, 1747, 8, μετὰ Σημειώσεων.
- Κολομέλλας** (Columella) Μοδεράτος, Ἰσπανός, ἀνὴρ πολυμαθής, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Συνέγραψε μὲ καθαρὸν Λατινισμὸν καὶ μεγάλην ἀκρίβειαν Περὶ Γεωργικῆς (De re Rustica) βιβλία δώδεκα, Σύγραμμα πολλὰ ὠφέλιμον, μάλα εἰς τοὺς ἐραστάς τῆς Γεωργικῆς, καὶ προσέτι Περὶ Δένδρων (De Arboribus) βιβλίον ἓν, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1735, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.
- Κολοφῶν** (Ἰταλ. Βελβεδέρε, ἢ Βαρβαρ. Σιγατοίκ), πόλις περιφέρημος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Κολοφώνιος). Ἀπὸ τοὺς κατοίκους ταύτης τῆς πόλεως, οἵτινες ὅπου καὶ ἀν ἐπροσκαλῶντο σύμμαχοι διέλυον εὐδύς τὸν πόλεμον, ἀγαθοὶ ὄντες πολεμισταί, ἐξῆλθε καὶ ἡ ἑ Τὸν Κολοφῶνα ἐπιθέσθαι τῇ Παρομφία, σημαίνουσα τὴν τελειότητα τινὸς ἐπιχειρήματος.
- Κολυττός**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀιγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κολυττεύς).
- Κολχίς** (Μιγγελία), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξύ Καυκάσου, Ἀρμενίας, Εὐξείνου Πόντου, καὶ Ἰβηρίας κειμένη, ἢ αὐτὴ καὶ Λαζική, ἢ Λαζία ἀπὸ τοὺς κατοικήσαντας εἰς αὐτὴν Λαζούς (Κάτοικ. Κόλχος, ἢ Κόλχιος).
- Κολωνός**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγρώστου φυλῆς (Κάτοικ. Κολωνεύς, καὶ Ἐπιβρ. Κολωνῆθεν).
- Κομαιθῶ** (Comaetho). Ζ. Ἀμφιτρύων.
- Κομαιθῶ**, Ἰέρεια τοῦ κατὰ τὴν Ἀχαΐαν ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ ἐφθάση ὑπὸ τινος Μελανίππου, ὠργίσθη ἡ Θεὰ, καὶ ἐπέμφε θανατηφόρον νόσον εἰς τοὺς κατοίκους· αὐτοὶ δὲ ἐδυσίασαν καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀρτεμιν, καὶ κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου ἔπρεπε νὰ δυσιάζωσι κατ' ἔτος μίαν νέαν καὶ ἓνα νέον, ἕως ὅτου νὰ φέρη τις ἐκεῖ κἀνένα ξένον Θεόν. Μετὰ δὲ τὴν ἀλῶσιν τῆς Τρωάδος ἔφερεν ἐκεῖ ὁ Εὐρύπυλος τὸ ἄγαλμα τοῦ Διουσίου, καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἡ ἀπάνθρωπος ἐκείνη θυσία.
- Κόμανα Καππαδόκεια** (Ἑλ Βοστάν), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν.
- Κόμανα Ποντικὰ** (Τοκαί), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὸν Εὐξείνου Πόντον κειμένη.
- Κομμαγηνή**, ἐπαρχία τῆς Συρίας, πρὸς τὰ βόρεια αὐτῆς

καιμένη (Κάτοικ. Ἐκ Κομμα-
γηνῆς).

Κονδυλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ.
Κονδυλεύς).

Κονιβρίγη (Coimbria), πόλις τῆς
Ἰσπανίας, κατὰ τὴν Λυσιταμίαν
κειμένη.

Κοννίδα, ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας,
τελουμένη κατὰ τὴν ἑβδόμην τοῦ
Ἑκατομβαιῶνος Μηνός εἰς τιμὴν
τοῦ Κοννίδου, παιδαγωγοῦ τοῦ
Θησέως.

Κόνων, Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ
τοῦ Καίσαρος Λυγούστου. Συν-
έγραψε πεντήκοντα Διηγήσεις μυ-
θικὰς πρὸς Ἀρχέλαον, τὸν Βα-
σιλέα τῆς Καππαδοκίας, ἐκδοθ.
εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γαλέου Συλλο-
γὴν τῶν Μυθολογικῶν Συγγραμ-
ματίων.

Κοπρεὺς, κῆρυξ τοῦ Εὐρωσδέως, ὅς-
τις πεμφθεὶς παρ' αὐτοῦ εἰς τὰς
Ἀθήνας, διὰ τὴν παρακλήσιν τοῦς
Ἀθηναίους νὰ διώξωσι τοὺς Ἡ-
ρακλείδας, ἐφρονεῦθη ὑπ' αὐτῶν.
Εἰς δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Πανα-
θηναίων ἐπροκορεύοντο νέοι μέ-
λινα ἱμάτια ἐνδεδυμένοι, εἰς ἀ-
νάμνησιν τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Κορακαί (Παλαιόπυργος), πόλις
ἀρχαία τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μα-
γνησίας (Κάτοικ. Κορακαῖος, ἢ
Κορακαεύς).

Κορδύβα, καὶ Κορδύβη (Cordova),
πόλις τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Βαι-
τικὴν.

Κόρη. Ζ. Περσεφόνη.

Κορινθιακὸς κόλπος, ἢ διαχωρίζουσα
τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν λοι-

πὴν Ἑλλάδα θάλασσα πρὸς τὸν
Ἰσθμόν, ὅστις ἐμποδίζει τὴν παν-
τελῆ αὐτῆς διαχωρίσιν. Ζ. Ἰσθ-
μός.

Κόρινθος (Κόρυθος), πόλις ποτὲ λαμ-
πρὰ καὶ ἐπίσημος τῆς Πελοπον-
νήσου, ἐντὸς τοῦ Ἰσθμοῦ κει-
μένη, ἢ πρωτεύουσα τῆς Ἀ-
χαΐας, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχυρὰ
Ἀκρόπολις ὠνομάζετο Ἀκροκόριν-
θος (Κάτοικ. Κορινθίος).

Κόριννα, ἢ Κορίνη Ποιήτρια, ἐγεν-
νήθη εἰς τὰς Θήβας, καὶ ἐχρη-
μάτισε μαθήτρια μὲν τῆς Μύρ-
τιδος, ἄλλης Ποιητρίας, καὶ νι-
κήτρια τοῦ Πινδάρου, λαβοῦσα
πεντάκις αὐτῇ τὸ βραβεῖον παρὰ
τὸν Πινδάρου. Σῶζονται καὶ αὐ-
τῆς ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ.
εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου Συλ-
λογῆν τῶν ἐννέα ἐνδόξων Γυναι-
κῶν, καὶ ἄλλων.

Κόρυρα, ἢ Κέρκυρα, καὶ πρότερον
Σχερία, καὶ νῆσος τῶν Φαιάκων
ἢ αὐτῇ (Κορφοί), νῆσος τοῦ
Ἰονίου πελάγους, ἀποικία τῶν
Κορινθίων (Κάτοικ. Κορυραῖος,
ἢ Κερκυραῖος).

Κορνήλιος Νέπωσ (Cornelius Ne-
pos), ἐξ Ὀστίλιας, πολίχνης
πλησίον τῆς Βερώνης, Συγγρα-
φεὺς γλαφυρώτατος, ἠκμαζε, κα-
τὰ τὴν κειρανωτέραν γνῶμην, ἐπὶ
Λυγούστου Καίσαρος, καὶ συν-
έγραψε μὲ μεγάλην εὐφράδειαν
καὶ καθαρὸν Λατινισμὸν πλείστα
Συγγράμματα, τὰ ὅποια ὀλα
ἐχάθησαν. Τῆν σήμερον σῶζον-
ται αὐτοῦ Α'. Βιογραφία εἰκο-
σιν ἐξόχων Στρατηγῶν τῆς Ἑλ-

λάδος. Β'. Απόσπασμα ἐκ τῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν Βασιλέων βιογραφίας. Γ'. Βιογραφία τοῦ Ἀμίλκα, τοῦ Ἀννίβου, Κατάνος τοῦ Πορκίου, καὶ Τίτου Πομπωνίου τοῦ Ἀττικοῦ, πρὸς τὸν ὅποιον ἀφιερώνει καὶ τοὺς εἰκοσὶν εἰρημένους βίους τῶν Στρατηγῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἄι δύο τελευταῖαι βιογραφίαι εἶναι, λέγουσι, πιθανὸν νὰ ἀπεσπασθῶσαν κατ' ἐπιτομὴν ἀπὸ ἄλλο βιβλίον, διαλαμβάνον πλατύτερον περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, τὸ ὅποιον πλεον δὲν σώζεται, καδὼς καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀναφερόμενα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ὑπὸ τοῦ Κατουλλοῦ, Σωσιπάτρου, Ἄυλου Γελλίου, καὶ ἄλλων.

Ὅστι δὲ οἱ διασωθέντες βίοι ἀπεδίδοντο διὰ πολὺν καιρὸν εἰς τινα Ἀμιλίον Πρόβου (εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ ἐξεδόθησαν πολλάκις), ἀκμάσαντα ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ Νέου, ὅστις ἀντιγράψας αὐτοὺς ἔκτινος ἀρχαίου Κωδῆκος, τοὺς ἐπρόσφερε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐκ τούτου ἐνομιάθη ὑπὸ πολλῶν καὶ Συγγραφεὺς αὐτῶν, ἐξ ἀπάτης μάλιστα τινός Ἐπιγράμματος, φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ Πρόβου, ἢ τὴν λέξιν Probus (χρηστὸς, δόκιμος), συνωνυμοῦσαν μὲ τὸ ὄνομά του. *Cornelii Nepotis Vitae excellentium Imperatorum (Graecorum)* μετὰ τῶν λοιπῶν ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Φλωρεντία, 1816, 8, μετὰ Ἰταλικῶν Σημειώσεων ἐν τῷ τέλει,

καίτινος Γεωγραφικοῦ Λεξικοῦ. Οἱ αὐτοὶ δὲ βίοι ἐξεδόθησαν τὸ δεύτερον ἐν Βενετία, μεταφρασμένοι εἰς τὴν γλῶσσαν μας ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σπυριδῶνος Βλαντῆ, ὁμοίως μετὰ Σημειώσεων ἐν τῷ τέλει.

Κορνήλιος Σεβήρος (*Cornelius Severus*), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, Ποιητῆς, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου σώζεται Ποίημα, Ἄιτην, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1703, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Κοροκονδάμη, πόλις τῆς Κολχίδος, πλησίον τοῦ Κιμμερικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Κοροκονδαμίτης).

Κορρόδουον, πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ κειμένη.

Κορική (*Corsica*), ἢ ποτὲ Κύρνος, νῆσος τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Σαρδοῦς κειμένη (Κάτοικ. Κορδός, ἢ Κόρσος).

Κορύβαντες (*Corybantes*), Κούρητες, καὶ Δάκτυλοι Ἰθαῖοι ἐνομαζόντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ἢ Ῥέας, πρὸς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὐτὴ ἢ Θεὰ τὸν Δία, διὰ νὰ τὸν ἀναδρέψωσι. Ζ. Ζεὺς.

Κορυδαλλός, ἢ Κορυδαλός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποδοσωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κορυδαλλεύς)· καὶ ὄρος αὐτόθι ὀμώνυμον, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος.

Κορυνήτης (*Corynetes*), ὁ Περσφῆτης, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, καὶ

ληστής περιφήμος, ὅστις δια-
τρίβων εἰς τὴν Ἐπιδαυρίαν, ἐφόνευεν ἀπανδρώπως ὄλους τοὺς
ἐκεῖθεν διαβαίνοντας μ' ἐν ῥόπα-
λον Κορύνην λεγόμενον. Ἄλλ' ἀπ-
αντήσας αὐτὸν ὁ Θησεύς, τὸν
ἐφόνευσε, καὶ ἐβάσταξεν εἰς τὸ
ἕξῃς τὴν Κορύνην του πρὸς ἐπί-
δειξιν τῆς ἀνδραγαθίας του, ὡς
ὁ Ἡρακλῆς τὴν λεοντὴν.

Κορυφάσιον (Παλαιὰ Ναυαρία),
ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς
τὴν Μεσσηνίαν, ἀπέναντι τῆς
Σφρακτηρίας κείμενον (Κάτοικ.
Κορυφασίους, καὶ Κορυφάσιος).

Κορφίνιον (*San Perino*), πόλις
τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν Σαβίνην
κειμένη.

Κορώνεια (Καμάρα), πόλις τῆς
Βοιωτίας, πλησίον τῆς Λεβα-
δειάς κειμένη (Κάτοικ. Κορω-
νειεύς).

Κορώνη (Βαλλιὰδα), πόλις τῆς
Πελοποννήσου παραθαλάσσιος, κτι-
σθεῖσα διὰ προσταγῆς τοῦ Ἐπα-
μυνώνδου (Κάτοικ. Κορωναιεύς).

Κορωνίς (*Coronis*), θυγάτηρ τοῦ
Φλεγύου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκλη-
πιοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ὁ-
ποία ἐπειδὴ δὲν ἐφύλαξε πιστῶς
τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, ἐτοξεύθη
ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, οὕσα ἀκόμη
ἔγκυος. Ὁ δ' Ἀπόλλων εὐσπλαγ-
χνισθεὶς, ἔλαβε τὸ βρέφος ἀπὸ
τῆς κοιλίας τῆς, καὶ τὸ παρέ-
δωκε γὰ τὸ ἀνατρέψῃ ὁ Χείρων,
ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Κοσκινομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατη-
ρήσεως τοῦ κοσκίνου γινομένη
μαντεία.

Κοσμάς, Ἀγύπτιος, ὅστις νέος ὢν
ἀκόμη, ἔκαμα διαφόρους ὁδοιπο-
ρίας διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης
εἰς τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ μά-
λιστα εἰς τὰς Ἰνδίας, διὰ τὸ
ὁποῖον καὶ Ἰνδοκλυεύστης ἐπο-
νομαζέται. ὕστερον δὲ καθηου-
χάσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν,
ἔγεινε Μοναχὸς, καὶ ἤρχισε γὰ
συγγραφή. Ἐκ τῶν Συγγραμμά-
των αὐτοῦ σώζονται Α'. Τοπο-
γραφία Χριστιανική, ἧτοι δόξα
τῶν Χριστιανῶν περὶ τοῦ Κόσμου,
ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. In Collect.
Patr. Graec. Τόμ. Β'. Σελ. 1,
μετὰ Σημειώσεων. Β'. Περιγραφή
τῶν Φυτῶν καὶ Ζώων τῆς Ἰν-
δίας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Γαλλ. In
*Thevenots relation des di-
vers Voyages curieux, Pa-
ris, 1666.*

Κοτιάσιον (Κιονταΐα), πόλις τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Φρυγίαν
(Κάτοικ. Κοτιαεύς).

Κοτίλιον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου,
εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Κόττος (*Cottus*). Ζ. Ἐκατόγχει-
ρες.

Κουρεῖον, ὄρος τῆς Ἑλλάδος, εἰς
τὴν Αἰτωλίαν.

Κούρητες (*Curetes*). Ζ. Κορύ-
βαντες.

Κουριάς, ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου,
πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέ-
ρος κείμενον.

Κούριος Φορτονατιανός (*Curius
Fortunianus*), ἄφρος τὰ γέ-
νος, Γραμματικὸς καὶ Ρήτωρ,
ἀκμάσας ἐπὶ Γορδιανοῦ, καὶ Φε-
λίππου τῶν Αυτοκρατόρων. Συν-

- ἐγραφε Παρὶ τέχνης Ῥητορικῆς βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Ἀργεντορ. 1568, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.
- Κουρνούτος. Ζ. Ἀναῖος Κουρνούτος.
- Κούρτιος (Curtius). Ζ. Κούρτιος Κούρτιος.
- Κράτος, ἀρωγήριον τῆς Λυκίας, πρὸς δυσμάς αὐτῆς κείμενον.
- Κράσειον, τόπος σύνδουλος κλησίον τῆς Κερύνθου, ὅπου σπηΐδος διέτριβε μὲ τὸ πιδάριόν του Διογένης ὁ Κυνικός Φιλόσοφος.
- Κρανίων, πόλις τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Πελασγωνίδα, κλησίον τῆς Ὀσσης κείμενη (Κάτοικ. Κρανώνιος).
- Κράτης, Θεβαῖος, Φιλόσοφος Κυνικός, καὶ μαθητὴς τοῦ περιβοήτου Διογένης. Οὗτος πωλήσας ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ συνάξας ἱκανὰ χρήματα, τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ κατ' ἄλλους, διαμορφάσας αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἔζησεν εἰς τὸ ἐξῆς ζωὴν πτωχοτάτην μετὰ τῆς γυναικὸς του Ἰπαρχίας, καὶ ἀπέθανεν εὐδύμως, φθάσας εἰς γῆρας βαθυτάτον. Συνέγραφε Τραγωδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται μόνον μικρὸν ἀποσπασμάτιον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν. Φέρονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου καὶ 14 Ἐπιστολολογίαι, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου.
- Κρατῖνος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμωδίας, ἄνθρωπος

- αὐστηρὸς καὶ δηκτικὸς, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν, καὶ Φιλοπάτης ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμωδιῶν σώζονται ἀποσπασμάτια τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.
- Κράτος (Cratus). Ζ. Πάλλας.
- Κρεῖος (Creus), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Εὐρυβίαν, θυγατέρα τοῦ Πόντου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀστραῖον, τὸν Πάλλαντα, καὶ τὸν Πέροπν.
- Κρεμῶνη (Cremona), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν περὶ τοῦ Πάδου Γαλλίαν, πρὸς τὴν Μεδιόλανον (Κάτοικ. Ἐκ Κρεμῶνης).
- Κρέουσα. (Creusa). Ζ. Ἀκυσίας. — Ξουδος.
- Κρεσφόντης (Cresphontes). Ζ. Ἡρακλεΐδαι.
- Κρέων (Creon). Ζ. Λαῖος. — Μήδαια.
- Κρηθεὺς (Cretheus), υἱὸς τοῦ Ἀϊόλου ἐκ τῆς Ἐναρέτης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ. Οὗτος ἀπατήσας τὴν ὡραίαν Τυρῶ, θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο τέκνα, τὸν Πελίαν καὶ τὸν Νηλέα, τὰ ὅποια καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν ἔρημον διὰ τὸν φόβον τοῦ ἀδελφοῦ του. Εὐρών δὲ αὐτὰ ὁ ἱπποφορβᾶς τοῦ Σαλμωνέως, τὰ ἀνέδρεψεν ἀπιμελῶς, καὶ ἀφ' οὗ ἠυξήθησαν, ἐγνώρισαν τὴν μητέρα των, καὶ τὴν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῆς μητρικᾶς

της. Ἡ φήμη ἔλεγον, ὅτι αὐτοὶ εἶχον γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, μεταμορφωθέντα εἰς τὸν Ἐνιπέα ποταμόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐσύχραζεν ἡ Τυρῶ, ἀγαπῶσα αὐτὸν ἐρωτικῶς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸν εἰρημένον Κρηδεά, ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν Τυρῶ εἰς νόμιμον γυναῖκα του.

Κρήτη, νῆσος μεγίστη τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεταξύ τοῦ Μαλέου ἀκρωτηρίου, τῆς Λακωνικῆς, καὶ τῆς Ῥόδου καίμην (Κάτοικ. Κρής). Ἐσταυῖα διέτριβεν ἕνας ταῦρος ἀμετρήτου μεγέθους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸ στόμα καὶ τοὺς μυκτῆρας ἐξήρχετο πῦρ ἀδιάσκοπον, καὶ ἐπράξεναι μεγάλην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν νῆσον. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυπύδους, πιάσας αὐτὸν, τὸν ἔφερε ζωντανὸν εἰς τὰς Μυκῆνας.

Κρίνις (Crinis), ἱερὸς τοῦ ἐν Μυσίᾳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸ τοῦ Χρύσου χρηματίσας. Ζ. Σμίνδος.

Κρίος (Crios), Σπαρτιάτης, καὶ Μάντις τὸ ἐπάγγελμα, ὅστις ἐδίδαξε τοὺς Ἡρακλείδας τὸν τρόπον τοῦ νὰ κυριεύσων εὐκόλως τὴν Σπάρτην.

Κριὸν μέτωπον (Ἄια), ἀκρωτήριον τῆς Ταυρίδος.

Κρίσα (Χρισσὸ, ἢ Κρισσὸ), πόλις τῆς Φωκίδος παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Κρισσαῖος).

Κρισσαῖος κόλπος, μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀπὸ τὴν πόλιν Κρίσαν παρονομασθεῖς.

Κριῶα, ἄσμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κριῶεις, καὶ Ἐπιρὸ Κριῶδεν).

Κρομμύων, ἢ Κρομμυῶν πόλις καὶ λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ τόπος, ὅπου διέτριβεν ἡ Κρομμωνία λεγομένη Σὺς (Crommyonia Sus), θηρίον ἀγρίον καὶ μάχιμον, τὴν ὁποίαν καταπολεμήσας ἐφόνησεν ὁ Θησεύς, ὅταν ὑπήγαγεν ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κρόνια (Saturnalia), εἰορτὴ κοινὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλά μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, καθ' ἣν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπεμπον πρὸς ἀλλήλους φιλικὰ δῶρα, καὶ συνευχούντο καὶ οἱ δοῦλοι μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν, ὑπηρετοῦντες αὐτοὺς, καὶ ὑπηρετούμενοι ἀδιαφόρους ὑπ' αὐτῶν, δέλοντες νὰ φανερώσασιν μὲ τοῦτο τὸν χρυσοῦν ἐκείνον Ἄϊωνα, ὅστις διήρκεισε μόνον ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Ἄϊων.

Κρόνος (Saturnus), ὁ νεώτατος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Οὗτος παραλαβὴν τὴν βασιλείαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ πατρὸς του, ἐσυμφώνησε μὲ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφὸν του Τιτᾶνα νὰ μὴν ἀναδρέψῃ ἀρσενικῶν παιδίων, διὰ νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἡ διαδοχὴ τοῦ Δρόνου καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ γυνὴ του Ῥέα φυλάσασα τὴν ζωὴν τοῦ Διὸς, ἔγεγενε αἰτία νὰ καταπο-

λημνηθῆ ἀπὸ τὸν Τιτᾶνα ὁ Κρόνος, καὶ νικηθεὶς νὰ φυλακωθῆ, ἕως ὅτου ἐλθῶν ὁ Ζεὺς εἰς ἠλικίαν, τὸν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ δεσμά. Φανεῖς δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Δία ἐπίβουλος, ἐδιώχθη παντάπασι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ἰανόν, ὅπου εὐλογήσας τὴν γῆν ἐκείνην, τῆς ἔκαμιν νὰ ἀναδίδῃ ἀφ' ἑαυτῆς παντοίων εἰδῶν καρπῶν, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ὠνομάσθη χρυσοῦς Ἄϊων. Τὸ δ' ἀληθές εἶναι, ὅτι ὁ Κρόνος καταφυγὼν ἴσως ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου τὴν Γεωργικὴν, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἐπιφελεῖς τέχνας, αἱ ὁποῖαι ἕως τότε ἦσαν ἄγνωστοι εἰς αὐτούς. Παραστένεται δὲ ὁ Κρόνος γέροντων μεγαλόσωμος καὶ φαλακρός, μὲ μεγάλην γενειάδα, πολλὰκις δὲ καὶ μὲ πτερὰ εἰς τοὺς ὤμους, καὶ βαστάζων εἰς μὲν τὴν δεξιᾶν του χεῖρα δρέπανον, ἢ ἄρπην, εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν, βρέφος ὡς μέλλον νὰ τὸ καταπιῇ, ἢ ὄφιν, ὅστις δάκνει τὴν οὐρὰν του. Πολλὰκις δὲ παραστένεται βαστάζων καὶ ὠρολόγιον εἰς τὴν χεῖρα του, διότι ὁ Κρόνος ἀναλογεῖ μὲ τὸν χρόνον, ὅστις γεννᾷ καὶ φθείρει τὰ πάντα, καὶ διὰ τοῦτο ἐμυθολογήθη, ὅτι αὐτὸς κατέτρωγεν ὅλα τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα ἐγέννα εἰς αὐτὸν ἢ Πέα, ἢ Συγάτηρ τῆς Γῆς, καὶ γυνὴ αὐτοῦ.

Κρότων, ἢ Κρότονα (Crotone), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη (Κάτοικ. Κροτωνιάτης).

Κρούα, ἢ Κρούα. Ζ. Ἐρίβοια.

Κρουνοί. Ζ. Διονυσιοῦπολις.

Κρωπία, δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κρωπίδης).

Κτησίας, Κνίδιος, Ἱστορικός καὶ Ἱατρός, καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφώντος, ἠκμάζεν ἐπὶ Ἀρταξέρξου καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στράτευμα εὐρίσμετο εἰς Ἱατρός. Εἰς δὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κύρου, ἔπεσε καὶ αὐτὸς αἰχμάλωτος εἰς τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπήθη, Ἱατρύσας αὐτοῦ μίαν πληγὴν. Ὁ Κτησίας συνέγραψεν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον Περσικά, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων εἰς 23 βιβλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναίρει εἰς πολλά τὸν Ἡρόδοτον, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν Ξενοφῶντα, πλὴν καὶ αὐτοῦ αἱ διηγήσεις δὲν ἔχουσι πανταχοῦ τὸ ἀξιοπίστον, μ' ὅλον ὅτι λέγει, ὅτι αὐτὸς ἐδιηγῆθη ὅσα μόνος εἶδε καὶ ἤκουσε, ἢ παρ' ἄλλων ἀξιοπίστων ἀνδρῶν ἀκριβῶς ἐμαθεν. Ὁ Κτησίας συνέγραψε προσέτι καὶ Ἰνδικά, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια συνεξεδόθησαν μετὰ τῶν ἐκ τῶν Περσικῶν Ἑλλ. Δατ. ἐν Γοττίγγη, 1823, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Κτησιφῶν, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, παρὰ τὸν Τί-

γρητα ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Κτησιφώντιος).

Κυάνας, ἢ Συμπληγάδες, νῆσοι, ἢ βράχοι ὑφαλοί, καὶ πολλὰ ἐπικίνδυνοι, εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἐυξείνου Πόντου, κλιούσαι τὴν Βυζάντιον.

Κυβέλη (Cybele). Ζ. Ῥέα.

Κυβερμαντεία. Ζ. Κληρομαντεία.

Κυδαθηναῖον, ἢ Κυδαθηναίων, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυδαθηναεὺς).

Κυδαντίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυδαντίδης).

Κυδίπη (Cydippe). Ζ. Ἀκόντιος. — Κλέοβις.

Κυδνος (Καράσου), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν.

Κυδωνία (Χανιά), πέλις καὶ λιμὴν τῆς νήσου Κρήτης (Κάτοικ. Κυδωνιάτης).

Κυζικος (Μιραμπιλιά), νῆσος τῆς Προποντιδος, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος, ἀποικία Ἑλληνική (Κάτοικ. Κυζικηνός).

Κυθήρα (Τσερίγο), νῆσος εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἐσχάτιάν τῆς Λακωνίας, ὅπου ἀνετράφη, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐλατρύετο ἢ Ἀφροδίτῃ (Κάτοικ. Κυθήριος).

Κυθήρον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυθήριος).

Κυδνος (Θεσμίά), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Ἀιγαίου πελάγους (Κάτοικ. Κυδνιος).

Κυϊντιλιανός (Quintilianus) Φάβιος, Ἰσπανός, Ῥήτωρ περίφη-

μος, ἀκμάσας ἐπὶ Δομητιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὗτος πρῶτος ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας εἰς διάστημα εἴκοσι χρόνων, θανατούμενος καὶ ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν εὐγλωττίαν του καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀκροατῶν του. Ἡ μεγαλία του παιδεία, ἠνωμένη μὲ τὴν καθαρότητα τῶν ἠθῶν του, περικένησε καὶ αὐτὸν τὸν Δομητιανὸν καὶ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ ἐγχειρίσιον τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιῶν του. Συνέγραψεν ὁ Κυϊντιλιανὸς μὲ βασιεῖαν πολυμαθεῖαν, ἀμίμητον γλαφυρότητα, καὶ καθαρὸν Λατινισμὸν Α'. Ῥητορικῆς, ἢ Ῥητορικῶν Παιδευμάτων (Oratoriarum Institutionum) βιβλία δώδεκα, εἰς τὰ ὁποῖα πραγματεύεται πολυμαθῶς περὶ τῆς εὐδύς ἐξ ἀρχῆς ἀνατροφῆς τοῦ βρέφους ὑπὸ τῶν ἰδίων γεννητόρων· περὶ τῆς ἐκμαθήσεως τῆς γλώσσης διὰ τῶν κανόνων τῆς Γραμματικῆς· περὶ τοῦ πότε πρέπει ἢ ἀρχίζωσιν οἱ νέοι τὴν σπουδὴν, καὶ περὶ τῶν διδασκάλων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ διδάσκωνται· περὶ τῆς Ῥητορικῆς καὶ τῶν μερῶν αὐτῆς· περὶ τοῦ Ῥήτορος, κτλ. ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψία, 1798-1816, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ Σημειώσεων. Β. Γυμνάσματα Ῥητορικὰ, ἢ Μελέτας (Declamationes). Γ. Διάλογον Περὶ τῶν ἐνδόξων Ῥητόρων,

ἡ περὶ τῶν αἰτίων τῆς διεφθαρμένης Ἑυλωττίας (De claris Oratoribus, seu de causis corruptae Eloquentiae), ἐκδοθ. ἐν Ὁξωνίᾳ, 1692, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Κυίντος Κούρτιος (Quintus Curtius) Ῥούφος, Συγγραφεὺς Λατίνος, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρὶς καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικά τῆς ζωῆς, συνέγραψεν εἰς δέκα βιβλία Ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἡ περὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ (De rebus gestis Alexandri Magni), τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίῳ 1822-1824, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, τῶν ἀναπληρωμάτων τοῦ S. Freinsheimii, καὶ Γεωγραφικῶν Πενάκων.

Κύκλωπες (Cyclopes), υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἄργης, Στερόπης, καὶ Βρόντης καλούμενοι, οἱ ὅποιοι παρανομάσθησαν οὕτω, διότι ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἓνα καὶ μόνον κυκλωτερεῖ, τουτέστι στρογγύλον ὄφθαλμόν. Τούτων τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν φοβηθεὶς ὁ πατὴρ των Οὐρανός, τοὺς ἐξέριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπειτα τοὺς ἠλευθέρωσαν οἱ Τιτᾶνες, καταπολεμήσαντες αὐτὸν τὸν Οὐρανόν. Λαβὼν δὲ ὁ Κρόνος τὴν βασιλείαν, καὶ φοβηθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν δύναμιν των, τοὺς ἐφυλάκωσεν πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον, διηρίσας καὶ τὴν Κάμπην εἰς τοὺς φυ-

λάττη. Ἄλλ' ὁ Ζεὺς φονεύσας ἰδιοχείρως αὐτὴν τὴν Κάμπην, τοὺς ἠλευθέρωσεν, καὶ κατεσκεύασαν τὰ ὄπλα τῶν Θεῶν, μὲ τὰ ὁποῖα κατεπολέμησαν τοὺς Τιτᾶνας. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι Κύκλωπες, υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος, κατοικοῦντες εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ζῶντες ὡς ἄγριοι μὲ καρπούς ἀγρίους, ζῶα, καὶ ἀνδράποκος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ γνωστότατος καὶ θηρωδέστατος ἦτον ὁ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς τυφλωθεὶς Πολύφημος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Κυκλώφ. Ζ. Ευριπίδης.

Κυλλήνη (Τρίκαρα), ὄρος ὑψηλότατον τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σπήλαιον γεννηθεὶς ὁ Ἔρμης, ἐπωνομάσθη Κυλλήνιος.

Κυλλήνη (Κλαρίνα), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἥλιδα (Κάτοικ. Κυλλήνιος).

Κύλων, Ἀθηναῖος, ὅστις θάλασσαν εἰς ἀρκασίαν τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηναίων, ἐκυρίευσεν μὲ πολλοὺς ἄλλους συνωμότας τὴν ἀκρόπολιν. Πολιορκηθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἠναγκάσθησαν εἰς ἀκαταφύγωσιν εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μὴ δυνάμενοι εἰς τοὺς σύρσασιν ἐκείθεν μὲ βίαν, τοὺς εἶπαν εἰς ἐξέλθωσι θάλασσαν, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτοὺς, ὅτι δὲν θάλουσι τοὺς πειράζει παντάπασιν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξῆλθον, τοὺς ἐφόνευσαν ὅλους. Ἄυτη δὲ ἡ παρανομία ἐνομάσθη Ἄγος Κυλώνειον, τὸ ὁποῖον ἐτάραττον αὐτοὺς κατὰ καιρὸν μὲ διαφόρους δυστυχίας,

ἕως ὅτου ἔλθων ἀπὸ τῆν Κρήτην ὁ Ἐπιμενίδης, ἐκαθάρισα τὴν πόλιν ἀπὸ ταύτην τὴν μάστιγα.

Κύμη (Cuma), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμπανίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ Κυμαία λεγομένη Σιβύλλα.

Κύμη (Φόια Νόβα), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωλιίδα κειμένη (Κάτοικ. Κυμαῖος).

Κύνδιον, ἢ Κύνδος, ὄρος τῆς νήσου Δήλου, μὲ ναὸν περικαλλῆ, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρτέμιδος (Κάτοικ. Κύνδιος).

Κύνος, πόλις καὶ λιμὴν τῶν Λοκρῶν (Κάτοικ. Κύνιος, καὶ Κυναῖος).

Κυνὸς κεφαλαί, ὄρος τῆς Θεταλίας, συνιστάμενον ἐκ πολλῶν υψηλῶν λόφων.

Κυνόσαργες, τόπος εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἡρακλῆα, εἰς τὸν ὁποῖον διέτριβον τὰ νύκτα παῖδια, τὸ ὁποῖον καὶ Γυμνάσιον ὠνομάζετο, διότι αὐτοῦ ἐγύμναζόν οἱ παιδοτρίβαι τοὺς νέους.

Κυνόσουρα (Κάβο Σίδρα), μικρὸν ἀκρωτήριο τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὴν Ἐυβοίαν ἐκτεῦον.

Κυνουρία, τόπος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, περιμάχητος ποτὶ μεταξὺ Ἀργείων καὶ Ἀκαδαίμωνιων.

Κυνοφοντίς, εορτὴ τῶν Ἀργείων, τελομένη κατὰ τὴν εἰκροτὴν ἔκτην τοῦ Ματαγειτιῶνος Μηνός, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφόρευον τοὺς εἰς λύσσαν ὑποκειμένους κύνας.

Κυπαρίσσιον (Ἀηθαλαῖα), ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν.

Κυπαρίσσος, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Κυπαρισσεύς).

Κυπριανὸς (Cyprianus) **Καικίλιος**, Καρχηδόνιος, πρῶτον Ἐθνικός, καὶ ὕστερον Χριστιανός, καὶ τῆς ἰδίας του πατρίδος Ἐπίσκοπος, μαρτυρήσας ἐπὶ Βαλεριανοῦ τοῦ Ἀυτοκράτορος. Συνέγραψε Λατινιστὶ μὲ ἀκραν πολυμαθεῖαν πλείστα Συγγραμμάτα περὶ διαφορῶν ὑποθέσεων, τὰ ὁποῖα οὐκ ὄνται ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον, τυπωθέντα ἐν Ὁξωνίᾳ, 1682, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κύπρος, νῆσος μεγίστη τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς Συρίας κειμένη (Κάτοικ. Κύπριος).

Κύρα, πόλις τῆς Περσίας εἰς τὴν Σογδιανήν, παρὰ τὸν Ἰαξάρτην ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Κυραῖος).

Κυρηναία, ἡ Κυρηναικὴ ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ τῆς μεγάλης Σύρτης καὶ τῆς Αἰγύπτου κειμένη.

Κυρήνη (Κουρίν, ἢ Κυρβάν), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, ἡ μητρόπολις τῆς Κυρηναικῆς (Κάτοικ. Κυρηναῖος).

Κύριλλος, Ἀλεξανδρεὺς, ἀνεψῖος Θεοφίλου τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀλεξανδρείας, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ ἐδίωξεν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείαν τοὺς Ἑβραίους, ἐχθρὸς

ὡν θωάσιμος αὐτῶν, καὶ ὄλων τῶν Αἰρετικῶν. Τὰ Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα τοῦ Θείου τοῦτου Πατρὸς ἐξεδόθησαν Ἐλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1638, φύλ. εἰς τόμους ἕξ.

Κύριλλος, ἄλλος παρὰ τὸν Ἀλεξανδρέα, ἐχρημάτισε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱερουσαλήμ Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος αὐτῆς διὰ συνδρομῆς καὶ βοήθειας Ἀκακίου, Ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας. Ἄλλ' ἔπειτα ἐλθὼν εἰς μεγάλας φιλονεικίας μετ' αὐτοῦ διὰ τὰ πρωτεία, ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου, τὸν ὅποιον καὶ ἀνέλαβε πάλιν μετὰ καιρὸν, ἀδωαθεὶς ἐπὶ Συνόδου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Κατήχησις Φωτισομένων. Β'. Κατήχησις Μυσταγωγική. Γ'. Θεωρία Ἐκκλησιαστική, ἢ Μυσταγωγική Ἱστορία. Δ'. Ὁμιλία εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου. Ε'. Ἐπιστολή πρὸς Κωνσταντῖον τὸν Καίσαρα καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Ὁξωνίᾳ, 1703, φύλ. καὶ ἀλλαγῆ κατ' ἰδίαν.

Κυρβάλιος (*Monte Cavallo*), εἰς ἐκ τῶν ἐπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Κύρις (*Corese*), πόλις τῆς Ἰταλίας, ἢ παλαιὰ μητρόπολις τῶν Σαβίνων (Κάτοικ. Κυρίτης).

Κύριος. Ζ. Κορσική.

Κύρος (Κούρα), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰβηρίαν.

Κυρῶρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Κυρῶραιος).

Κυρῶρητικὴ, ἐπαρχία τῆς Συρίας,

μεταξὺ Σελευκίδος καὶ Κομμαγενῆς κειμένη.

Κυρτιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυρτιάδης).

Κυχρεύς (*Cycreus*). Ζ. Τελαμῶν.

Κωκυτός (*Cocytus*), ποταμὸς τοῦ Ἄδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ηῦξανεν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν καταδίκων.

Κωλιάς, ἐν ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαστὸν διὰ τὸν περικαλλῆ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸν ἐξαίρετον αὐτοῦ πηλόν, μὲ τὸν ὅποιον ματεσκεύαζον πολύτιμα ἀγγεῖα.

Κωμικός, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἀριστοφάνης.

Κῶμος (*Comus*), Θεὸς τῶν νυκτερινῶν συμποσιῶν, τὸν ὅποιον ἐπαράστανον, νέον πολύσαρκον, ῥοδοκόκκινον ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἀκμαῖον καὶ εὐθύμον, ἐστεμμένον μὲ ποικιλόχροα ἄνθη, καὶ βαστάζοντα εἰς τὴν χεῖρα του λαμπάδα, ἢ οἴνοφόρον ἀγγεῖον.

Κῶσος (*Consus*), ἦτοι Βουλαῖος, Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν συμβουλιῶν αὐτῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐῤῥαζον καὶ πανήγυριν, Κωνσῶλια καλουμένην, κατὰ τὴν 15^{ην} Καλενδῶν Σεπτεμβρίου, ἦτοι τὴν 17 τοῦ Αὐγούστου Μηνός, μετὰ μεγάλης κομπῆς καὶ παρατάξεως.

Κωνσταντία. Ζ. Σαλαμίς.

Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος, Κωνσταντινοπολίτης, ἀνὴρ εἰδήμων

τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτου, Ἀντιήνωρ, καὶ Νομικὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ τοῦ συγγενοῦς του, θετις καὶ κριτῆς τῆς Θεσσαλονίκης ἐχρημάτισεν. Ἀπέθανε δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀφῆσας πολλά Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν τὰ ἐπόμενα Α'. Ἐξάβιβλος, ἦτοι Πρόχειρον τῶν Νομῶν, ἐφέλιμον μάλιστα διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαιώματος, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Γενεύῃ, 1587, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ἐπιστομὴ τῶν Δαίων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Λεουγκλαυίου Συλλογὴν τῶν Νομικῶν. Γ'. Περὶ Ἀριστικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Λεουγκλαυίου Συλλογὴν τῶν Ἀντιαιρετικῶν. Δ'. Τόμος κατὰ Γρηγορίου Παλαμά, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Ὁρθοδόξοις τοῦ Ἀλλατίου. Ε'. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου Πίστης, ἐκδοθ. ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων. Η. δὲ Ἐξάβιβλος μεταφρασεῖσα καὶ εἰς τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν διάλεκτον ὑπό τιος Ἀλαξίου Σπανοῦ, ἐξεδόθη πολλὰκις ἐν Βενετίᾳ.

Κωνσταντῖνος Κεφαλᾶς, Συγγραφεὺς τῆς Ἀνδολογίας τῶν Ἐπιγραμμάτων, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, Ἑλλ. Λατ. 1794, 8, εἰς τόμους τῆσάρων.

Κωνσταντῖνος Δρόκαρις, Βυζαντινός,

ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας καταγόμενος, Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ του περίφημος. Καταφυγὼν καὶ οὗτος μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἰταλίαν, εὔρεν ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τὸν Δούκα τῶν Μεδιολάνων, Φραγκίσκον τὸν Σφόρτσαν, ὅστις καὶ τὸν κατέστησε διδάσκαλον τῆς Δυγατρός του Ἰπολύτης, διὰ τὴν διδασίαν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὅποτε καὶ τὰ Ἐρωτήματα, ἦτοι τὴν συνοπτικὴν Γραμματικὴν χάριν αὐτῆς συνέγραψεν. Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἡ ἠγεμονίς αὐτῆ ὑπανδρεύθη μὲ τὸν Ἀλφόνσον, Βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰ Μεδιόλανα, καὶ περιελάδων διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, κατήτησε τελευταῖον εἰς τὴν Μεσσηνίαν τῆς Σικελίας, ὅπου καὶ πολιτογραφεῖς, εἰδόμενα μετὰ ζήλου πολλοῦ τὴν δαίαν τῶν προγόνων μας γλῶσσαν εἰς πλήθος μαθητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ὁ περίφημος Πέτρος ὁ Βέμβος. Σοῖζονται αὐτοῦ Α'. Διάφορα Συγγράμματα Γραμματικὰ καὶ Ρητορικὰ, φυλαττόμενα εἰσὶτι ἀνένδοτα εἰς τὴν Ἑσκουμαλιανὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἰσπανίας, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἑλληνικῶν χειρογράφων του. Β'. Ἐπιστολαὶ δεκαπέντε πρὸς διάφορα σημαντικὰ ὑποκείμενα, τισὶς ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πρὸς Βησσαρίωνα τὸν Καρδινάλιον, καὶ Θεόδωρον τὸν Γαζῆν, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου

In Catalog. codd. mss. graec. bibl. Matrit. Vol. I, p. 184 και 290. Γ'. Ἡ εἰς δλους μας γνωστὴ Γραμματικὴ του, τυπωθεῖσα κατὰ πρῶτον, καὶ εἰς πρῶτον Ἑλληνικὸν βιβλίον μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς Τυπογραφίας Ἑλληνιστὶ μόνον ἐν Μεδιολάνοις, 1476, 4, ὑπὸ Διονυσίου Παραβισίου, ἐπιστοσία καὶ διορθώσεσι Δημητρίου τοῦ Κρητός. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτυπώθη τὸ δεύτερον αὐτόδι, 1480, 4, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως τοῦ Κράστωνος, ἢ Κρητόωνος, καὶ κατὰ τὸ 1494, ἢ 1495, Ἄλδος ὁ Προσβύτερος ἐξέδωκεν ἐν Βενετία τὸ πρῶτον, καὶ ὡς πρῶτον καὶ αὐτὸς Ἑλληνικὸν βιβλίον, τὰ Ἐρωτήματα τοῦ Λασκάρεως μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως καὶ ἄλλων τινῶν προσθηκῶν, ἧτοι Περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Διαφθάγγων, κτλ. καὶ ἀκολουθῶς ὅλην τὴν Γραμματικὴν μετὰ καὶ χωρὶς τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, ἧτις μετετυπώθη ἔπειτα αὐτόδι, ἐν Φλωρεντία καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς ὅτου Ἰωάννης Πατούσας ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἐκδύς αὐτὴν Ἑλληνιστὶ μόνον ἐν Βενετία, 1711, 8, τὴν ἐργαστοποίησα καὶ εἰς τὸ Γένος ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἡ μετατύπωσις ἐξακολουθεῖ ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον.

Κωνσταντῖνος Μανασσῆς, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ 13. Αἰῶνος. Συνέγραψε διὰ στίχων Πολιτικῶν Συνο-

ψων Χρονικῶν ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι τοῦ 1081 ἔτους, ἐκδοθ. εἰς τὸ ἐν Παρίσιος Σάμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεῦδα, 1616, 4. Εἰς τοῦτον τὸν Μανασσῆν ἀποδίδεται καὶ μία Μυθιστορία ὁμοίως διὰ στίχων Πολιτικῶν, περιγράφουσα τοὺς Ἐρωτας τοῦ Ἀριστάνδρου καὶ τῆς Καλλιθέας, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπασθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βιλλοσῶνος, τόμ. Β'. Σαλ. 25.

Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος, υἱὸς τοῦ Σοφοῦ Λεοντος, καὶ Ἄυτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Συνέγραψε, Α'. Περὶ Βασιλείας πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱόν. Β'. Περὶ Θεμάτων, ἧτοι περὶ τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς Ἀνατολικῆς βασιλείας, κτλ. Γ'. Νεαρὰς Διατάξεις. Δ'. Βίον Βασιλείου τοῦ Μακεδόνο. Ε'. Περὶ τῆς Τάξεως καὶ τῶν Ἀξιωματῶν τῆς Βυζαντινῆς Λύλης. Σ'. Διήγησιν περὶ τοῦ ἀγίου Μανδηλίου. Ζ'. Στρατηγηματικὰ διαφόρων. Η'. Γεωπονικά, καὶ ἄλλα τῶα, ἐκδοθ. ἰδίως, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Λευγδ. Βαταυ. 1617, 8.

Κώπαι, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Βοιωτίαν κειμένη (Κάτωι Κωπαίτης).

Κωπαῖς (Λίμνη τῆς Τοπώλιας), λίμνη μεγάλη τῆς Βοιωτίας, πρὸς Μεσημβρίαν τοῦ Ὀρχομένου κειμένη.

Κωπιαί. Δ. Σύβαρις.

Κωρύνειον, ἢ Κωρύνιον, ἄντρον τῆς Κιλικίας, καὶ ἕτερον τοῦ αὐτοῦ

ὀνόματος τοῦ ἄρου Παρνασσού, κατοικητήριον τῶν Μουσῶν.

Κάρυκος, πόλις τῆς Κιλικίας, καὶ ἄρος τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὴν Ἰωνίαν, πλησίον τῆς Τέω καὶ Ἐρυθρῶν κείμενον, ὅπου ἦτον καὶ λιμὴν, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι, Κωρυκῶται, ἢ Κωρυκαῖοι καλούμενοι, ἐπεβούλευον τὰ ἐκείσα ἀράζοντα πλοῖα, κατασκοπεύοντες καὶ ὠτακουστοῦντες τὰ τῶν ἐμπόρων. Ὅθεν ἢ «Κωρυκαῖος» Παροιμία, ἐπι τοιούτων περιέργων καὶ ὠτακουστών ἀνδρῶπων λεγομένη.

Κῶς (Σταγκῶ), νῆσος καὶ πόλις ὀμώνυμος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πατρὶς τοῦ Ἰπποκράτους (Κάτοικ. Κῶς).

Κωτίλια (*Città Ducale*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη.

Λ Α

Λαῖα, ἢ Λαῖ, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἐπιτύπος λόφου κειμένη (Κάτοικ. Λαῖος, ἢ Λαῖός).

Λάβδακος (*Labdacus*). Ζ. Λαῖος. **Λαβέριος** (*Laberius*) Δέκιμος, Ἰππεὺς Ῥωμαῖος, καὶ Μιμογράφος ἄριστος. Οὗτος εὐνοῦσθευ, ὡς λέγουσι, μιμητικὰ ποιήματα, πρὸς ἰδίαν του διατριβὴν, τὰ ὅποια ἐδίδεν ἐνίοτε καὶ εἰς τοὺς παροστάτας τοῦ Θεάτρου, χαρίζομενος εἰς πᾶσιν τῶν φίλων

του. Τοῦμος δὲ ὁ Καῖσαρ, ὅστις τότε ἔσχευε μεγάλως εἰς τὴν Ῥώμην, ἐβίασα τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον νὰ παραστήσῃ μόνος του εἰς τὸ Θεάτρον τοὺς μίμους του. Ὁ δὲ κατ' ἀρχαίαν ἀντέτανε, προβάλλων τὴν τιμὴν τοῦ ἀξιωματῆρος του· ἐπειτα ὅμως ἐνέδωκε καὶ μὴ θέλων εἰς τὴν ἐπίμονον προσταγὴν τοῦ αὐστηροῦ Δικτάτορος, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐξεδίκηθη ὡς ἠμπόρεσαν ὁ Λαβέριος, εἰσάξας εἰς τὸν Πρόλογόν του στίχους πινᾶς, αἰνιττομένους τῷ τυραννικῷ αὐτοῦ τρόπον. Ἐκ τούτων τῶν μιμητικῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σφῶνται λείψανα πινᾶ, ἐκδοθ. εἰς τὸ Σῶμα τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Μαιτταίρου.

Λαβινία. (*Lavinia*). Ζ. Ἀιρειαίς.

Λάβρανδα, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Λαβρανθεὺς, καὶ Λαβρανθητός).

Λαβύρινθος (*Labyrinthus*), κτίριον Σαυμάσιον καὶ πολλὰ ἐνταχρον, τὸ ὁποῖον κατασκευάσεν ὁ Δαίδαλος εἰς τὴν Κρήτην, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Λαβυρίθου, μὲ ἐπιείρους περιπλοκάς, καὶ δυσεξίτητά στροφουργισματα, ὥστε ὅποιος ἐμβαινα μέσα, δὲν ἠμπόρει πλῆρον νὰ εὕρῃ τὴν ἐξοδόν. Αὐτοῦ μέσα εἶχεν ὁ Μίνως κλεισμένον τὸν Μινώταυρον, τὸν ὁποῖον ἐπειτα ἐφόνηυσεν ὁ Θησεύς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Πανιφάα, Θησεύς.

Λάδων, ποταμός τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν,

Λαέρτης (Laertes), υἱὸς τοῦ Ἀρχαίου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, ὅστις παρευρέθη εἰς τὴν Δῆραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ συνετράτευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Καλχίδα. Λαβῶν δὲ εἰς γυναῖκα του τὴν Ἀντίκλειαν, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ὀδυσσεύα. Ζ. Αὐτόλυκος.

Λαέρτιος. Ζ. Διογάνης Λαέρτιος. Λαζία, ἢ Λαζική. Ζ. Καλχίς.

Λαῖος (Lajus), υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Οὗτος μαδῶν παρά τοῦ χρημοῦ, ὅτι τὸ ἐξ αὐτοῦ γεννηθῆσόμενον θάλει τὸν φονευσί, ἐφιλάττετο νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ. Ἄλλ' ἢ γυνὴ του Ἰοκάστη, ἢ Ἐπικάστη ἐπιδυμοῦσα τέκνον, τὸν ἐμέθυσε μίαν φορὰν, καὶ κοιμηθεῖσα μετ' αὐτοῦ ἐγέννησεν υἱόν. Ὁ δὲ Λαῖος φοβούμενος τοῦ χρημοῦ τὴν ἀκλήρωσιν, παρέδωκε τὸ βρέφος αὐτὸ εἰς ἕνα του ὑπέρτερον, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὸ φονεύσῃ. Ὁ δὲ ὑπέρτης λαβῶν αὐτὸ, τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κιδαίρωνα, καὶ ἀφ' οὗ ἐτρέφησε τὸν πόδα του, τὸ ἐκρέμασεν εἰς ἕν δένδρον, καὶ τὸ ἀφήκεν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸ φάγωσι τὰ θηρία. Κατὰ τύχην ὁμως εὗρων αὐτὸ ὁ βουκόλος τοῦ Πολύβου, Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν Βασιλισσαν Περιβοίαν, ἢ ὁποία οὖσα ἄτεκος, τὸ ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ τὸ ἀτρέφειν ὡς ἴδιον τῆς τέκνον,

ὀνομάσασα αὐτὸ, διὰ τὸ πρῆγμα τοῦ ποδὸς του, Οἰδίπουν. Ὅταν δὲ ἠυξήθη ὁ Οἰδίπους οὗτος, καὶ ἔμαθε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ὑπέφερεν, ὠκισθόμενος μάλιστα καὶ ὡς μὴ γνήσιος υἱὸς τοῦ Πολύβου καὶ τῆς Περιβοίας, ὑπῆγεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, διὰ νὰ μάθῃ παρά τοῦ μαντείου τὴν ἀληθῆ γέννησιν του. Ἀκούσας δὲ ἀπὸ τὸν χρημόν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ μὴ φανεύσῃ τὸν πατέρα του, ἀπεφάσισε διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Κόρωνον, νομίζων αὐτὴν πατρίδα, καὶ γονεὺς τοὺς προφύδα. Περιπατῶν λοιπὸν διὰ τῆς Φωκίδος, ὑπήνησε κατ' ὁδὸν εἰς ἕν στενὸν μέρος τὸν Λαῖον, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐπρόσταξε μὲ σοβαρότητα διὰ νὰ παραμερίσῃ, ἕως νὰ περάσῃ αὐτός. Ὁ δὲ Οἰδίπους δυσαρεστηθεὶς εἰς μίαν τοιαύτην προσταγήν, ἀντεστάθη, καὶ τέλος ἀρμήσας κατεπάνω του, τὸν ἐφόνευσε, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ χρημὸς. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου παραλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Κρέων, ὁ πατήρ, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης. Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἢ ἦρα οὖσα ἀργισμένη ἐναντίον τῶν Θηβαίων, ἐπεμφε τὴν Σφίγγα, τέρας τρομερὸν καὶ πολύμορφον, καὶ διέφθειρε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ αἰνίγματά της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ τούτο: Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτ' ἐμὲν

περικατεῖ μὲ τέσσαρας πόδας, τὸ δὲ μισημέριον μὲ δύο, καὶ τὸ ἐσπέρας μὲ τρεῖς; Καὶ ἐπειδὴ κἀνάσας δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ λύσῃ, τὸ κακὸν ἠξάνεν ἔτι περισσότερον, καὶ ὁ χρησμός ἐλεγεν, ὅτι τότε θάλει παύσει, ὅταν λυθῇ τὸ αἶνιγμα. Ἡ ἀνάγκη ἐβίασε τὸν Κρέοντα νὰ κηρύξῃ, ὅτι ὅστις λύσῃ τοῦτο τὸ πρόβλημα, θάλει λάβει ὀμοῦ μὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν Ἰοκάστην διὰ γυναῖκα του. Ἡ κήρυξις αὐτῆ ἔκαμε πολλοὺς νὰ συντρέξωσι πανταχόθεν, ἀλλ' ἐφδεύοντο ὅλοι ὑπὸ τῆς Σφιγγός, μὴ θυγάμενοι νὰ ἔυρωσι τὴν ἔννοιαν τοῦ αἰνιγματός της. Ἀκρύσας δὲ τοῦτο καὶ ὁ Οἰδίπους, ὑπῆγεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ εὐδὺς ἔλυσε τὸ αἶνιγμα εἰπών, ὅτι αὐτὸ σημαίνει τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸ πρῶτὸ μὲν, τουτέστιν ὅταν ἀκόμη ἦναι νήπιος, γίνεται τετράπους, ἐπειδὴ σύρεται κατὰ γῆς μὲ τοὺς πόδας καὶ μὲ τὰς χεῖρας· τὸ δὲ μισημέριον, ἦγον ὅταν ἠλικιωθῇ, γίνεται δίπους, ἐπειδὴ περικατεῖ μὲ τοὺς δύο μόνον πόδας του, καὶ τὸ ἐσπέρας, τουτέστιν ὅταν γηράσῃ, γίνεται τρίπους, ἐπειδὴ προσλαμβάνει καὶ τρίτον πόδα, τὴν βακτηρίαν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ αἶνιγμα ἐλύθη, ἡ μὲν Σφιγξ πεσοῦσα, κατὰ τὸ πεπρωμένον, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, ἐφονεύθη, ὁ δὲ Οἰδίπους ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ εἰς γυναῖκα τὴν Ἰοκάστην, χωρὶς νὰ ἠξέυρη, ὅτι εἶναι ἡ μήτηρ του, καὶ ἐ-

γέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο διδύμα, τὸν Πολυεῖκην καὶ Ἐτεοκλέα. Ἄλλ' ὅταν ἐφανερώθη τὸ πρᾶγμα, ἡ μὲν Ἰοκάστη ἀπὸ τῆν λύπην της εὐδὺς ἐκράμαόθη, ὁ δὲ Οἰδίπους τυφλωθεὶς, ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς Θήβας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Κολωνὸν τῆς Ἀττικῆς, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του Ἀντιγόνης, ἐκάθισεν ἐκεῖτης εἰς τὸ τέμενος τῶν Ἐυμενίδων, ὅπου καὶ ἀπέθανεν, ἀφήσας κατάραν εἰς τοὺς υἱοὺς του, διότι διωκόμενον, δὲν τὸν υπερασπίσθησαν. Ζ. Ἐτεοκλῆς :

Λαιστρυγόνες (Laestrygonες), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, ἀπανθρωπότατοι καὶ θηρωδέστατοι, οἱ ὁποῖοι ἔζων μὲ κρέατα ἀνθρώπων. Αὐτοῦ κατανήσας ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς ἐταίρους του, ἐπολέμησε μετ' αὐτῶν ἰσχυρότατα, καὶ μόλις ἠλευθερώθησαν, ἀφ' οὗ ἔχασαν τὰ περισσότερα πλοῖα των, καὶ ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων, τὸν ὁποῖον κατεξέσχισεν ὁ Βασίλευς αὐτῶν Ἀντιφάτης.

Λαίτρινα (Πύργος), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἥλιδα, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Λαιτρίνης).

Λακεδαιμῶν. Ζ. Σπάρτη.

Λακίαι, ἡ Λακιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Λακίεύς, καὶ Λακιάδης).

Λακίνιον (Capo delle Colonne), ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρεττιαν.

Λακτάντιος (Lactantius). Φιρμια-

νός, οὕτως ἐκονομασθεῖς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὸ Φίρμον, ἢ Φίρμιον τῆς Ἰταλίας, ἐχηματίας μαθητῆς τοῦ Ἀρνοβίου, καὶ διδάσκαλος, κατὰ τινάς, τοῦ Κρίσκου, υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε διάφορα. Ὁ Λακτάντιος ἦτον ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεκαυδευμένος, καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Λατίνων Πατέρων, Χριστιανὸς Κικέρων ἐκονομαζόμενος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σοῦζονται ἀκόμη τὰ ἐπόμενα Α'. Περὶ Θεῶν Διαταγῶν βιβλία ἑπτὰ. Β'. Περὶ Θανάτων τῶν Διωκτῶν βιβλίον ἓν. Γ'. Περὶ Θεοῦ τοῦ Θεοῦ βιβλίον ἓν. Δ'. Περὶ Δημοουργίας τοῦ Θεοῦ βιβλίον ἓν. Ε'. Ἐπιτομὴ τῶν Διαταγῶν, καὶ ἐν ἀποσπασμάτιον Περὶ τῆς τελευταίας κρίσεως, τῶν ὁποῖων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίῳ, 1748, 4, εἰς τόμους δύο.

Λακωνία, ἢ **Λακωνικὴ** (Μάνη καὶ Τσακωνιά), ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἔχουσα πρὸς Ἀνατολὰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον· πρὸς Μεσημβρίαν τὸν Λακωνικόν· πρὸς Δυσμὰς τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὸν κόλπον αὐτῆς, καὶ πρὸς Βορρᾶν τὴν Ἀργολίδα καὶ τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Λάκων).

Λαμία (Lamia), θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐρωμένη τοῦ Διός. Ἡ ζηλότυκος ἤρα φθονοῦσα αὐτήν, καὶ μὴ δυνάμενη νὰ τὴν ἐκδικηθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, συ-

νήργησε νὰ γενᾷ ὅλα τὰ ἐκ τῆς μίξεως τοῦ Διός τέκνα της νεκρά. Διὰ τὸ ὁποῖον λυπομένη αὐτὴ ὡς μήτηρ, ἤρχησε νὰ χάνῃ κατ' ὀλίγον τὸ κάλλος της, καὶ τέλος ἀπεκατεστάθη τόσον δύσμορφος, ὥστε ἡμελήθη πλεόν καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐραστὴν της. Ἡ ἄλεσθῃ αὐτὴ κατάστασις της, τὴν ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὸ κάδος τοῦ φθόνου καὶ τῆς αὐπνίας, καὶ διὰ τοῦτο ἀλέγετο, ὅτι περιερχομένη δι' ὅλης τῆς νυκτός ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ πύγῃ ὅλα τὰ νεογέννητα βρέφη. Τέλος ὁ Ζεὺς ἀποφασίσας νὰ ἐλευθερῶσθαι τὴν ποτὲ ἐρωμένην του ἀπὸ τὴν παντοτεινὴν της τιμωρίαν, τὴν ἔκαμε νὰ ἔχῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἀφανετούς, διὰ νὰ τοὺς μεταχειρίζεται μόνον ὅταν ἤθελεν. Ἐκτοτε λοιπὸν εἰς μὲν τὴν οἰκίαν της ἡ Λαμία ἐκάλετο τυφλὴ χωρὶς ὀφθαλμοῦς, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε ἀπὸ τὰ περὶ αὐτὴν· τοὺς ἔφοροι δὲ, ὅταν ἐξήρχετο, διὰ νὰ περιεργάζεται τὰς συμφορὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, μὲ τῆς ὁποίας τὸ ἴδιωμα προσφυκῶς παρομοιάζει ὁ Πλούταρχος τοὺς πολυπράγμονας ἀνδράποους.

Δαμπραί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Λαμπρεύς).

Δαμφακός (Δεφέκ), πόλις Ἑλληνισ, ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἑλληνπόντου κειμένη (Κάτοικ. Δαμφακηνός).

Λαοδάμεια (Laodamea, ἢ Laodamia). Ζ. Πρωτεύϊλαος.

Λαοδίκεια (Λαδικίχ), πόλις τῆς Συρίας μετ' ἡμίνα ἀξιόλογον.

Λαοδίκεια (Ἐσκί Ἰσάρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν (Κάτωικ. Λαοδικεύς).

Λαοδίκη (Laodice). Ζ. Ἐκάβη, Ἀκάμας.

Λαοκόων (Laocoön), υἱὸς τοῦ Κάπυος, καὶ Ἰσρεύς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις λαβὼν γυναῖκα παρωμόως, παρώξινε τὴν ὀργὴν τούτου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνέδωκεν ἐκ τῆς θαλάσσης δύο φοβερὸς δράκοντας, οἱ ὅποιοι καταφαγόντες τὰ τέκνα του ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ τῶν Τρώων, ἐκρύβθησαν ὑπὸ τὸ ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Κατ' ἄλλους δέ, ὁ Λαοκόων καὶ οἱ υἱοὶ του καταφαγώδησαν ὑπὸ τῶν δρακόντων, διότι πρῶτος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ κτυπήσῃ τὸν Δούρειον Ἴππον μετ' τὴν λόγχην του, ὡς εἶρηται ἐκεῖ. Ζ. Δούρειος Ἴππος.

Λαομέδων (Laomedon), υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Ἐυρυδίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου. Διωχθέντας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὴν κατὰ τοῦ Διὸς συνωμοσίαν, καὶ περιπλανώμενοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατήνησαν καὶ εἰς τὴν Τρωάδα, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Λαομέδων οὗτος ἐκτίξε τὰ τεῖχη ταύτης τῆς πόλεως, καὶ ἐδούλευσαν καὶ αὐτοὶ μισθῶτοί εἰς τὴν κτίσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅταν ἐτελείωσε τὸ ἔργον ὁ Λαομέδων παρα-

βάς τὴν ὑπόσχεσίν του, δὲν ἠδέλησε νὰ πληρώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθόν, ὀργισθέντες κατ' αὐτὸν ἔστειλαν ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐν τρομερῶν κήτος ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁ δ' Ἀπόλλων λοιμὸν φθοροποιῶν. Ταλαπυρούμενοι δὲ ἐκ τούτων οἱ κάτοικοι, ἠρώτησαν τὸν χρησμὸν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι διὰ νὰ ἐξίλειωθῶσιν οἱ παρωργισμένοι Θεοὶ, ἔπρεπε νὰ δίδωσι κατ' ἔτος μίαν παρθένον εἰς τροφήν ἐκείνου τοῦ κήτους. Ἡ ἐτήσιος αὕτη θυσία ἀπεφασίσθη διὰ κλήρου καὶ ἐπειδὴ ὁ κλῆρος ἔπεσε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ἡσιόνην, θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος, ἠγαγκάσθη ὁ δυστυχὴς οὗτος πατήρ νὰ θέσῃ τὴν ἠγαπημένην του κόρην ἐπάνω εἰς ἕνα παραθαλάσσιον βράχον, διὰ νὰ τὴν καταπῆ ἐκείνο τὸ κῆτος. Κατὰ τύχην δὲ διαβάς τότε ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ Λαομέδοντος νὰ φονεύσῃ τὸ κῆτος, καὶ νὰ λάβῃ εἰς ἀνταμοιβὴν τὴν Ἡσιόνην διὰ γυναῖκα του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων καὶ ἐδῶ ἐφάνη παραβάτης τῶν ὑποσχέσεών του, ὀργισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἦλθεν ὑστερον, καὶ τὴν μὲν πόλιν τὴν ἐκυρίευσεν, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς υἱούς του, πληρὸν τοῦ Τιθωνοῦ καὶ Ηοδάρκου, πάντας ἐφόνευσεν, δούς καὶ τὴν Ἡσιόνην εἰς τὸν φίλον του Τελαμώννα, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του.

Λαόνικος, ἢ, κατ' ἄλλους, Νικόλαος

Χαλκοδύλης, ἢ Χαλκοκονδύλης, Ἀθηναῖος. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν περὶ ἀρχῆς τῶν Βασιλέων Τούρκων, καὶ τῆς πτώσεως τῆς Ἑλληνικῆς βασιλείας εἰς βιβλία δέκα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος.

Λάος (*Laino*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Βρεττανίαν.

Λαουίνιον, ἢ Λαβίνιον (*Paterno*), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀνείου (Κάτοικ. Λαουινιάτης, ἢ Λαβινιάτης).

Λαπίθειον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Λαπίθης (*Lapithes*), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, θυγατρὸς τοῦ Πηγεῖος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ γένος τῶν Λαπίθων. Κατ'οἶκον δὲ οὗτοι περὶ τὸν Πηγεῖον ποταμὸν, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λάρισσαν, καὶ ἀντιζήλους τοὺς Κενταύρους, τοὺς ὁποίους καὶ κατεπόλεμησαν, ὅταν ἠδέλησαν νὰ ἀτιμάσωσι τοὺς γάμους τοῦ Βασιλέως αὐτῶν Πειρίδους. Ζ. Θεσεός.

Λάριος (*Lago di Como*), λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἀλπεων χώραν κειμένη.

Λάρισσα, ἢ ἀκρόπολις τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄργους.

Λάρισσα, πόλις τῆς Ἀσσυρίας, παρὰ τοῦ Τίγρητα ποταμὸν κειμένη.

Λάρισσα (Γενί Σεῖρ), πόλις περὶ τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Πελασγιατιδα, παρὰ τὸν Πηγεῖον ποταμὸν κειμένη.

Λάρισσα Κρεμαστή, πόλις τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα, παρὰ τοῦ Ἀχελώως (Κάτοικ. Λαρισσαῖος).

Λάρισσος (Ῥίσσο), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἠλείας καὶ Ἀχαΐας ῥέων.

Λάσκαρις. Ζ. Ἰωάννης. — Κωνσταντῖνος Λάσκαρις.

Λατίνος (*Latinus*), υἱὸς τοῦ Φαύνου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κίρκης, καὶ Βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Λάτιον (*Latium*), καὶ Λατῖνοι οἱ ἐγκάτικοι αὐτοῦ, Ἀβorigίνες (*Aborigines*) τὸ πρῶτον καλούμενοι. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ τόπος τῶν Ἀβorigίνων ὀνομάσθη Λάτιον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰανοῦ, ὅστις ἔκρυψεν ἐκεῖ τὸν Κρόνον, ὅταν κατέφυγε πρὸς αὐτόν. Ζ. Ἴανος.

Λατίνος Πακάτος (*Latinus Pacatus*) Δρεπάνιος, Γάλλος, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ Λόγον Πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ τυράννου Μαξίμου, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Γραμματικῶν καὶ Ῥητόρων.

Λάτιον, ἢ Λατίνη, ἐπικρατεία μεγάλη τῆς Ἰταλίας (Κάτοικ. Λατῖνος). Ἐδιαφεῖτο δὲ τὸ Λάτιον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς Παλαιὸν καὶ Νέον Λάτιον. Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν περὶορίζετο ἀπὸ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ ἕως τῆς πόλεως

Ταρράκινης, και είναι ὁ σημε-
ρῶς Ἄγρος τῆς Ρώμης (*Campagna di Roma*). τὸ δὲ νέον
ἔκειτο μεταξύ Ταρράκινης και
τοῦ Λσιρίδος ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον
εἶναι ἡ σημερινὴ Γῆ τῆς ἐργα-
σίας (*Terra di Lavoro*) πρὸς
τὴν Νεάπολιν.

Λάτμον, ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
εἰς τὴ Κιλικίαν.

Λατομία. Ζ. Ἐπικολαί.

Λαύριον, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ὀνο-
μαστὸν διὰ τὰ ἀργυρᾶ του με-
ταλλεῖα.

Λάχσις (*Lachesis*). Ζ. Μοῖραι.

Λάχης. Ζ. Ρόδος.

Λεάρχος (*Learchus*). Ζ. Λευκο-
δέα.

Λεβάδεια (*Λεβυαδία*), πόλις τῆς
Βοιωτίας, ὀνομαστὴ διὰ τὸ μαν-
τεῖον τοῦ Τρυφῶνιου (Κάτοικ.
Ἐκ Λεβαδείας).

Λεβεδος (*Λεβίτσι*), πόλις τῆς Μι-
κρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν (Κάτ-
οικ. Ἐκ Λεβέδου).

Λεῖρις (*Garigliano*), ποταμὸς
τῆς Ἰταλίας, διαχωρίζων τὸ πα-
λαιὸν ἀπὸ τοῦ νέου Λάτιον.

Λεκανομαστία, μαγεία γνωμὴν διὰ
τῆς παρατηρήσεως τοῦ ὕδατος
μέσα εἰς λεκάνην.

Λεκαπνός (*Γεώργιος*), Γραμμα-
τικὸς περίφημος, ἀκμάσας περὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ 18. Αἰῶνος.
Συνέγραψε Ἀ. Γραμματικὴν κατ'
ἀλφάβητον, ἥτοι Λεξικὸν τῶν
ἀρχαίων λέξεων, ἐκδοθὲν μέ-
ρος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Ἀνεκ-
δότοις τοῦ Βιλλοισῶνος, τόμ. Β'.
Σελ. 79. και μέρος ἐν ταῖς Μο-

νοβαϊκαῖς Συλλογαῖς τοῦ Ματ-
θαίου, τόμ. Α'. Σελ. 55. Κ'.
Περὶ συντάξεως τῶν Ῥημάτων,
ἐκδοθ. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1515 και
1520, 8, ὑπὸ τοῦ Ἰούντα, με-
τὰ τῆς Γραμματικῆς Θεοδώρου
τοῦ Γαζῆ. και ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ
τοῦ Ἄλδου, εἰς τὴν Συλλογὴν
τῶν Γραμματικῶν τοῦ 1525 ἑ-
τους. Γ. Τεχνολογία περὶ Γραμ-
ματικῆς. Δ. Περὶ Ὀμηρικῶν
Σχημάτων, τὰ ὁποῖα σῶζονται
εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Λελεξ (*Lelex*), πρῶτος Βασιλεὺς
τῆς Λακεδαιμόνος, παρὰ τοῦ ὀ-
ποίου ὀνομασθῆ και ἡ χώρα
ἐκείνη Λελεγία, και οἱ κάτοικοι
Λελεγες.

Λεοντίνη, ἡ Λεόντιον (*Lentini*),
πόλις τῆς Σικελίας, πατρίς Γορ-
γίου τοῦ Σοφιστοῦ (Κάτοικ.
Λεοντίνος).

Λεόντιος, Βυζάντιος, Σχολαστικὸς,
τοῦ ὁποίου σῶζεται βιβλίον περὶ
Ἀφρέσεων εἰς δέκα Πράξεις, ἥτοι
Ἀσαρῶσεις, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ,
1578, 8.

Λεοντόπολις. Ζ. Νικηφόριον.

Λέπρεον, πόλις τῆς Πελοποννήσου,
κατὰ τὴν Μεσσηνίαν καμμένη
(Κάτοικ. Λεπρεάτης).

Λέπτις μεγάλη, ἡ Νεάπολις, πόλις
τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν
δύο Σιρτέων καμμένη.

Λέρνη (*Μολίνι*), λίμνη και δάσος
εἰς τὴν Ἀργολίδα. Ἐσταυδα διέ-
τριβεν ἡ Ἰδρα, δρώσκων φοβερώ-
τατος και ἀμετρήτου μεγέθους,
ἡ ὁποῖα εἶχεν ἐννεα, ἡ κατὰ
τὴν κοινωτέρα γνώμην, ἑκτὰ νε-

φάλας παραδόξου φύσεως· ἐπειδὴ ὅταν ἐκόπτετο μία, ἀνεφύοντο ἀντ' αὐτῆς ἄλλαι ἑπτὰ, καὶ τὸ κακὸν ἐπολλαπλασιαζέτο. Ὁ Ἡρακλῆς ὁμοῦς πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύσθεως νὰ τὴν φρονεύσῃ, κατ' ἔρωσεν εὐκόλως τὸν σκοπὸν του, λαβὼν συμβοηδὸν καὶ τὸν Ἴολαον, ὅστις βαστάζων εἰς τὰς χεῖρας του αἰδήρον πεφυρακτωμένον, τὸν ἔδετεν ἐπάνω εἰς τὴν τομῆν, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἐκοπτε τὴν κεφαλὴν, καὶ πλέον δὲν ἐφύτρωνεν ἄλλη, καὶ οὕτως ἐξωλόθρευσε τὸ βλαπτικώτατον ἐκείνο θηρίον, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν χολὴν καὶ τὸ αἷμα βάψας ἔπειτα τὰ βέλη του, τὰ ἀπεκατέστησεν θανατηφόρα.

Λέσβος (Μιτυλήνη), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, ἀπέναντι τῆς Ἀσίας κειμένη (Κάτοικ. Λέσβιος).

Λευκά ὄρη (Σφακία), ὄρη τῆς Κρήτης ὀνομαστότατα.

Λευκανία, ἢ Λουκανία (*Basilicata*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ Ἀπουλίας καὶ Καλαβρίας κειμένη (Κάτοικ. Λευκανός, ἢ Λουκανός).

Λευκάς, ἢ Λευκαδία (Ἁγία Μαύρα), νῆσος καὶ πόλις ὀνομασμένη, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη (Κάτοικ. Λευκάδιος).

Λευκάτας, ἢ Λευκάς, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρημνίσθη τὸ ἔρωτδληπτος Σαπφῶ.

Λευκοθέα (*Leucothea*), ἡ πρό-

τερον ὀνομαζομένη Ἰνώ, ἦτον γυνὴ τοῦ Ἀδάμαντος, Βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὗτος ὁ Βασιλεὺς γενόμενος ἔξω φρονεῶν διὰ συνεργείας τῆς Ἥρας, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκαθρέφει τὸν Διόνυσον, ἐφόνευσεν τὸν πρῶτον υἱὸν του Λέαρχον· ἡ δὲ Ἰνώ φοβηθεῖσα, καὶ λαβοῦσα τὸν νεώτερον υἱὸν τῆς Μελικέρτην, ἔπεσε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, τοὺς ὁποίους εὐπλαγχχιούθεις ὁ Ποσειδῶν, καὶ δεχθεὶς αὐτοὺς εὐμενῶς, τοὺς συνηρίδμησεν εἰς τὴν τάξιν τῶν θαλασσίων Θεῶν, μετονομάσας τὴν μὲν Ἰνὴν Λευκοθέαν, τὸν δὲ Μελικέρτην, Παλαίμουνα. Ἐπιστεύοντο δὲ ὡς ὑπερασπισταὶ τῶν πλεόντων, καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορινθοῦ, ὅπου ὁ Σίσυφος θάψας ἐντίμως τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου, κομισθὲν ἐκεῖ ἐπὶ τινος δελφίνου, ἐσύστησε καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίου εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Ζ. Ἰσθμία.

Λευκοδόη (*Leucothoë*) καὶ Κλυτία, θυγατέρες τοῦ Ὀρχάμου, Βασιλέως τῆς Βαβυλωνίας. Αὐταὶ ἠγάπησεν μετὰ ζήλοτυπίας τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ τὸν Ἥλιον· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἥλιος ἔκλενε περισσώτερον πρὸς τὴν Λευκοδόην, ἢ Κλυτία ἠμολόγησε τὸν ἔρωτα αὐτῆς εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἔδωκεν ἀμέσως ζωντανήν. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἥλιος, ἐλυπήθη μεγάλως, καὶ ἐμίσησε διόλου τὴν Κλυτίαν. Αὐτὴ δὲ μεταμεληθεῖσα, ἐστάκετο ἀπ-

έναντι αὐτοῦ, ζητοῦσα μετὰ δαυρίων τὴν συγγνώμην καὶ ἀγάπην του· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴσθηκούετο, ἀπὸ τῆς λύπης τῆς μεταβλήθη εἰς τὸ ἄνθος Ἡλιοτρόπιον, τὸ ὅποιον ἐκτετε φαίνεται, ὅτι κλίνει πάντοτε πρὸς τὸν ἥλιον.

Λευκόνιον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Λευκονεύς).

Λεῦκτρον (Λεῦτρο), πόλις τῆς Πελοποννήσου, πρὸς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον καμένη.

Λεῦκτρα, πόλις τῆς Βοιωτίας, ὅπου ὁ Ἐπαμεινώνδας μὲ ἐξ χιλιάδας στρατιώτας ἐνίκησε τοὺς Λακεδαιμονίους, ἔχοντας ὑπὲρ τὰς 25 χιλιάδας.

Λεχμαῖος (Καραβοστῆσι), λιμὴν καὶ πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὸν Κερνητικὸν κόλπον.

Λεωκόριον, ναὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, οἰκοδομηθεὶς εἰς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς, αἵτινες ἀπέθανον ἐκουσίως ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος των.

Λέων, Γραμματικὸς, συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν τῶν Βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 803 ἕως τοῦ 940 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ, εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Λέων, ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος, συνέγραψε πλεῖστα Λατινιστὶ, καὶ Ἐπιστολάς τινας Ἑλληνιστὶ, ἐκδοθεῖσαι in Cotelerii Monument. Eccles. Graec. τόμ. Α'. Σελ. 54 καὶ 64.

Λέων Β', Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντι-

νουπόλεως, ἦτον υἱὸς τοῦ Καίσαρος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνοιο, καὶ μαθητὴς τοῦ περιφημοῦ Φωτίου, παρὰ τοῦ ἁγίου καὶ δαδασθεῖς ἐπιμαθήσας, ἐπέδωκε τόσον εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, ὥστε καὶ Σοφὸς ἐπικοιμάσθη. Οὗτος ἔφερεν εἰς τέλος τὴν Συλλογὴν τοῦ πατρὸς ἑαυτοῦ τῶν Βασιλικῶν Διατάξεων, αἱ ὁποῖαι συνίστανται ἀπὸ ἐξ τόμων, καὶ ἐξηκοντα βιβλία, καὶ διὰ τοῦτο καὶ Ἐξάβιβλος, ἢ Ἐξηκοντάβιβλος καλοῦνται. Τὰ λοιπὰ Συγγράμματα τούτου τοῦ Σοφοῦ Βασιλέως εἰναι τὰ ἐκόμμενα Α'. Τακτικά. Β'. Χρημοὶ δεκαεπτὰ περὶ τῶν μελλόντων. Γ'. Στίχοι περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἄλλοι Καρῖνοι 27. Δ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ὀμαρον, ἀρχηγὸν τῶν Σαρακηνῶν. Ε'. Ἐπιστολαὶ 16. Σ'. Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα τῶα, ἐκδοθέντα μέρος πρῶν εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Ἀλλατίου, καὶ μέρος εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ ἀλλαχοῦ. Τὰ δὲ 60 Βιβλία τῶν Διατάξεων ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις, 1647, φύλ. Λεωνίδας, Ἀλεξανδρεὺς, Ἐπιγραμματοποιὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος, ταῦ ὁποῖου τὰ σωζόμενα Ἐπιγράμματα ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Χρηστοφ. Μεινσκίου ἐν Λεψία, 1791, 8, μετὰ Σχολίων καὶ ὑποσημειώσεων.

Λεωνίδας, Ταραντινὸς, Ἐπιγραμματοποιὸς καὶ οὗτος, τοῦ ὁποῖου τὰ σωζόμενα Ἐπιγράμ-

ματα συνεξεδόθησαν ἐν Λειψία, μετὰ τοῦ εἰρημάνου Λεωνίδου τοῦ Ἀλεξανδρείας.

Λήδα (Leda). Ζ. Καστωρ.

Λήθη (Lethe), ποταμός, ἡ πηγή τοῦ Ἄδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ σμαὶ τῶν νεκρῶν, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ παρελθόντα τοῦ κόσμου πράγματα.

Λήθη καὶ Μνημοσύνη, πηγαὶ τῆς Βοιωτίας, εἰς τὸ ἄνδρον τοῦ Τροφωπίου κείμεναι.

Λήμιος, νῆσος περίφημος τοῦ Ἀιγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Θράκης, ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἥφαιστον (Κάτοικ. Λήμιος).

Λησβόναξ, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής. Συνέγραψε 16 Λόγους Πολιτικούς, ἐκ τῶν ὁποίων δύο μόνον σώζονται, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1820, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Λητώ (Latona), θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἡ ζηλότυπος Ἥρα μαθοῦσα, ὅτι ὁ Ζεὺς ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴν, τὴν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὑποχρεώσασα πρῶτον ἐνόρκως καὶ τὴν γῆν νὰ μὴ τὴν δεχθῆ εἰς κἀνὲν μέρος. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ Λητώ ἐν ᾧ ἦσεν ἔγκυος ὑπὸ τοῦ Διὸς δὲν εὗρεσκε τόπον νὰ σταθῆ, διὰ νὰ γεννήσῃ, διωκομένη μάλιστα ἀκαταπαύστως καὶ ἀπὸ ἕνα τρομαρὸν δράκοντα. Ὁ δὲ Ζεὺς εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν ἀθλίαν τῆς κατάστασιν, ἔκαμε νὰ φανῆ μία ἕως τότε κεκρυμμένη νῆσος (ἡ μετέπειτα Δῆλος ὀνομασθεῖσα), εἰς τὴν ὁποίαν

ἐλθοῦσα ἡ Λητώ, ἐγέννησε δύο δίδυμα, τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα.

Λιβάνιος, Ἀντιοχεύς, Σοφιστής τοῦ καιροῦ του περιφημῶς. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔκαμε τὰς πρώτας σπουδαίας του εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, ἐπῆγεν ἔπειτα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐδίδασκε πολυκρότως τὴν Ῥητορικὴν, καὶ ἐκ τούτου ἀπέκτησε πολλοὺς ζηλωτὰς καὶ ἐχθρούς. Ἐχρημάτισε δὲ εὐνοῦς τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, καὶ φίλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Προγυμνάσματα, Λόγους, Μελέτας, καὶ Ἐπιστολάς πολλὰς, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Ἑυρώπης.

Λίβανος καὶ Ἀντιλίβανος, δύο ὄρη τῆς Φοινίκης, παραλλήλως ἐκτενόμενα ἀπὸ Σιδῶνος ἕως Σιμύρων.

Λιβεράλις. Ζ. Ἀντωνίνος Λιβεράλις.

Λίβιος (Livius). Ζ. Τίτος Λίβιος.

Λίβιος Ἀνδρόνικος (Livius Andronicus), Ἕλλην τὸ γένος, καὶ Τραγικὸς Ποιητὴς ἀρχαιότατος. Οὗτος, ὡς λέγουσιν, ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος, δοτις ἔδωκε κάποιαν μορφήν εἰς τὸ εἰσαεὶ διόλου ἀκατέργαστον Θεᾶτρον τῶν Ῥωμαίων. Συνέγραψε Λατινιστὶ πολλὰς Τραγωδίας, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσπένδοντα λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Σῶμα τῶν Πα-

λαῶν Λατινῶν Παγγῶν τοῦ Μαι-
ταιρου, καὶ ἀλλαγῶν.

Λιβύη καὶ Λιβία (Μπαρκαρία),
ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, μεταξύ
μεγάλης Σύρτης καὶ Αἰγύπτου
κειμένη (Κάτοικ. Λίβυς). Οἱ
δὲ παλαιοὶ Λιβύην ὠνόμαζον καὶ
ὅλην τὴν Ἀφρικὴν.

Λιβυρῆς, Λιβυρῆνα, ἢ Λιβυρική
(Liburnia), ἐπαρχία τῆς Βαρ-
βαρικής Ἠλυρίδος, μεταξύ Κροα-
τίας καὶ Δαλματίας κειμένη
(Κάτοικ. Λιβυρῆς, ἢ Λιβυρ-
νός).

Λιγυστική, ἢ Λιγυρία (Liguria),
ἡ σημερινὴ ἐπικράτεια τῆς Γε-
νοῦας καὶ Λούκας, τῆς ὁποίας
οἱ κάτοικοι ὠνόμαζοντα Λίγυες,
καὶ Λίγυρες.

Λίαια, καὶ Λίκαιον (Σουβάλα),
πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν
Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Λι-
λαιεύς).

Λιλιβαίον (Capo Corso), ἀκρω-
τήριον τῆς Σικελίας, ἀπέναντι
τῆς Καρχηδόνης κείμενον· καὶ
πόλις αὐτόθι ὀμώνυμος (Mar-
sala) (Κάτοικ. Λιλιβαῖος, καὶ
Λιλιβαίτανός, τύπη Ῥωμαϊκῆ).

Λίμνη Λιβουρῆς, ἢ Ἡράκλειος
Λαβρωνίς (Λίνογνα), πόλις
τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος, εἰς
τὴν Τυρρηνίαν (Κάτοικ. Λι-
βουρῆς).

Λίνδος, πόλις τῆς Ῥόδου, πρὸς τὸ
μυσημβρινὸν αὐτῆς μέρος κειμέ-
νη (Κάτοικ. Λίνδιος).

Λίνος (Linus), υἱὸς τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ τῆς Μούσης Τερφι-
χόρης, ἐχρημάτισε Μουσικὸς ὁ-

ριστος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Θα-
μύριδος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Ὀρ-
φέως, καὶ ἄλλων. Ἄλλὰ Δελή-
σας ποτὲ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Ἡρα-
κλῆα ὡς δυσμαδῆ, ἐφρονεῖθη ἐπ'
αὐτοῦ, συντριβῆς τὸ κρανίον μὲ
τὴν κισθάραν.

Λιπάρα, μία ἐκ τῶν Λιπαραίων νη-
σων, πλησίον τῆς Σικελίας. Ζ.
Ἰσιόλου νῆσοι.

Λίτερνον (Torre di Patria), πό-
λις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμ-
πανίαν, καὶ ποταμὸς αὐτόθι ὀ-
μώνυμος.

Λίχας (Lichas). Ζ. Ἡρακλῆς.

Λογγίνος. Ζ. Διανύσιος Λογγίνος.

Λόγγος, Μυθιστοριογράφος. Συνέ-
γραψε τῶν κατὰ Δάφνην καὶ
Χλόην Πομπηϊκῶν βιβλία τέσσα-
ρα, ἐκδοθ. ἐν Πάργῃ 1786, 4,
καὶ ἀλλαχού.

Λοκρῆς, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κατ-
οικουμένη ὑπὸ τῶν Λοκρῶν, οἱ
ὁποῖοι ἐδιαίρουντο τριχῶς, ἦγον
εἰς Λοκρούς Ὀπουντίους, εἰς Λο-
κρούς Ὀζόλας, καὶ εἰς Λοκρούς
Ἐπικνημίδας. Καὶ οἱ μὲν Ὀπουν-
τιοὶ κατέκον πρὸς τὸ ἀνατολι-
κόν, οἱ δὲ Ὀζόλαι πρὸς τὸ δυ-
τικονότιον τῆς Φωκίδος, οἱ δὲ
Ἐπικνημῖδαι εἶχον συναρα πρὸς
Βορρῶν τὸν Μαλιακὸν κόλπον,
πρὸς Ἀνατολὰς, τὴν Εὐρῆκον τῆς
Ἐυβοίας, πρὸς Μεσημβρίαν, τοὺς
Ὀπουντίους Λοκρούς, καὶ πρὸς
Δυσμὰς, τὴν Φωκίδα καὶ τὴν
Θετταλίαν. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλ-
λοι Λοκροὶ, Ἐπιεσφύριοι, καλού-
μενοι, κατοικοῦντες εἰς τὴν ἐν
Ἰταλίᾳ Βρεττίαν, ἀπὸ τὸ ἐκείν

ος Ζεφύριον ἀκρότηριον τὴν ὀνομασίαν λαβόντες.

Λούκα (Lucia), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Λεγυσιτικὴν (Κάτωκ. Λουκηνσίως, τύπος Ῥωμαϊκῶ).

Λουκανία. Ζ. Λευκανία.

Λουκανός (Lucanus) Μάρκος Ἀναΐος, ἀνεψιὸς τοῦ Φιλοσόφου Σένεκα, καὶ Ποιητῆς Ἐπικός περιφήμος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κορδύβην τῆς Ἰσπανίας, καὶ ἀνατράφη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου καὶ ἀπέθανε διὰ προσταγῆς τοῦ Νέρωνος. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζεται ἡ περιφήμος Φαρσαλία, ἢ Φαρσαλις, Πόημα Ἡρωϊκόν, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηίου ἐμφύλιον πόλεμον. **Lucani Annaei Pharsalia** ἐξεδόθη πολλαχῶς, καὶ ἐν Ἀμστελοδ. 1669, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Λουκιανός, ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας ἀπὸ γονεῖς μετρίως καταστάσεως, οἱ ὁποῖοι ἀφ' οὗ τὸν ἀφήκαν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὰ Σχολεῖα, τὸν ἔβαλον νὰ μάθῃ τὴν λυδοσοικὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν ἠκολούθησε. μέχρι τέλους διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ θεοῦ του, καθεὶ μόνος του διηγεῖται εἰς τὸ Ἐνύπκιον, ἥτοι εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. Παραιτηθεὶς λοιπὸν ἀπὸ ταύτην τὴν τέχνην, ἤρχισε πάλιν τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θαυμασίως ἐπέδειξε διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν δεξιότητα τοῦ νοῦς του. Κατ'

ἀρχὰς μετήρξατο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὕποκορίας εἰς διάφορα μέρη, οἷον εἰς τὴν Γαλατιαν, Μακεδονίαν, Ἀχαΐαν, Ἰωνίαν, καὶ Ἰταλίαν, θαυμαζόμενος καὶ ἐπακνούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν πολυμαθεῖαν καὶ εὐγλωττίαν του. Τέλος δὲ δυσαρσστηθεὶς καὶ εἰς τὸ εἰρημένον ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, ἀφιερωθῆν ὅλος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα τὴν Ἐπικούρειον, καὶ συνέγραψε πλεῖστα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων μὲ Ἀττικὴν χάριν καὶ ἀμίμητον εὐφραδειαν. Ὁ θάνατος τοῦ Λουκιανοῦ μᾶς εἶναι ἀγνωστος, καὶ ἡ διήγησις τοῦ Σουΐδα, ὅτι τάχα αὐτὸς δεχθεὶς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ὕστερον μεταμεληθεὶς, κατασπαράχθη ὑπὸ τῶν κυνῶν, εἶναι ἀμφίβολος. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τῶν Σημγραμμάτων αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ. Ἑλλ. Λατ. 1745, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων, εἰς τοὺς ὁποίους προσετέθη καὶ τέταρτος τόμος, περιέχων τὸν Πίνακα τῶν λέξεων, ἢ τὸ Λουκιανεῖον Λεξικόν (**Lexicon Lucianeum**), τυπωθὲν ἐν Οὐτρέχτῳ, 1746, 4· καὶ ἡ ἐν Δυσσεφούραις, 1789-1793, 8, εἰς τόμους δέκα, περιέχουσα δεκα καὶ ἡ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ Λεξικοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου προσετέθη ὁ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Πίναξ.

Λουκίλιος (Lucilius) Γάϊος, Ἰπ-

πεὺς Ῥωμαῖος καὶ πρῶτος ἐφευρετής τῆς Σατύρας, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι μετ' ἐγκωμίων ὁ Κικέρων, ὁ Ὀράτιος, καὶ ἄλλοι. Ἐκ τῶν Σατυρικῶν αὐτοῦ Ποιημάτων σωζομέναι λειψάνα τινά, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1743 καὶ 1767, 8, καὶ ἀλλάχου.

Λουκίφερος (Lucifer), Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σαρδινίᾳ Καλάρως, μέγας τῆς ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχος, καὶ τῶν Ἀρειανῶν ἐχθρὸς Δυνασμός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σωζομένη ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. ἐν Παριαίσις 1568, φύλ. καὶ ἀλλάχου.

Λουκρητίος (Lucretius) Κάρος, Ῥωμαῖος, Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, καὶ Παιητὴς περίφημος, τοῦ ὁποίου ἀξέεται εἰς Ἐξαμέτρους στίχους Ποίημα, Περί Φύσεως Πράγματων (De Natura Rerum), ἐπιγραφόμενον, εἰς ἐξ βιβλία, ἐκδοθ. ἐν Ὁξωνίᾳ 1695, 8, μετὰ τῆς Παραφράσεως καὶ διαφορῶν Σημειώσεων.

Λούνα (Luna), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τυρρήνιαν, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Γενουίας καμμένη. Λουσία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Λουσιεύς, καὶ Λουσιεύς).

Λουτετία, καὶ μετέπειτα Παρίσιοι (Paris), ἡ νῦν περίφημος μητρόπολις τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Λουγδουναίαν, ἡ ὁποία καὶ Λουτετία τῶν Παρισίων (Lutetia Parisiorum) καλεῖται.

Λυγκεύς (Lyncus), υἱὸς τοῦ Ἀφαιεύς, καὶ εἰς ἐκ τῶν Ἀργο-

ναυτῶν, τοὺς ὁποίους καὶ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους διὰ τῆς ὀξυτάτης του ὀράσεως, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὄχι μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντά πράγματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ ὑπὸ γῆν, καὶ αὐτὰ τῆς θαλάσσης τὰ βάθη, ὥστε ἡ μεγάλη του ὀξυδερκεία ἔμεινεν εἰς Παροιμίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ὑπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Κολχίδα, ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἴδα νὰ νυμφευθῶσι τὰς θυγατέρας τοῦ Λευκίππου, κ' ἐπροσκάλεσαν εἰς τοὺς γάμους τῶν καὶ τοὺς Διοσκούρους, τουτέστι τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ἄλλ' οὗτοι θάλησαντες νὰ ἀρπάσωσι τὰς νύμφας, ἔδωκαν αἰτίαν μεγάλης καὶ σφοδροτάτης μάχης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Κάστωρ ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Λυγκεύς, ὁ δὲ Λυγκεύς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκου, καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἴδα, ὅστις ἔπειτα ἐκεραυνώθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἄλλοι δὲ ἄλλως δεηγούνται ταύτην τὴν μάχην καὶ τὸν μεταξὺ αὐτῶν φόνον.

Λύγκος (Lyncus), Βασιλεὺς τῆς Σκυθίας, ὅστις ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθη τὸν Τριπτόλεμον, ὅτε περιήρχετο διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν Γεωργικὴν, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς τὸ ζῶον λύγκα. Ἄλλοι δὲ λέγουσι, ὅτι ἔπαθε ταύτην τὴν μεταβολὴν, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Τριπτόλεμου τὴν Γεωργικὴν, ἠθέλησε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ νὰ φανῇ αὐτὸς ἐφευρετής αὐτῆς.

Λυδία, ἡ **Μαιονία** (**Καρασία**), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Ἰωνίας, Μυσίας, Φρυγίας, καὶ Καρίας κειμένη (Κάτοικ Λυδός).

Λυκαβηττός, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, πλησίον τοῦ Ὑμηττοῦ.

Λυκαίον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου ἦτον καὶ ἱερόν τοῦ Πανός.

Λυκαονία, ἐπαρχία τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς Ἀνατολὰς αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ Λυκαόνιος, καὶ Λυκάων).

Λυκάων (**Lycan**), υἱὸς τοῦ Πελασοῦ, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις εἶχε πενήτηντα υἱούς, οἱ ὅποιοι ἦσαν ὅλοι ὑπερήφανοι καὶ ἀσεβεῖς, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Διαβίβας δὲ ποτε ἐκείθεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωμένος εἰς σῆγμα ἀνδρώπου ὀδοιπόρου, ἐφιλοξενήθη μὲν ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ μαθόντες, ὅτι εἶναι Θεός, καὶ θέλοντες νὰ τὸν πειράξωσι, παρέδηκαν εἰς τὴν τράπεζαν παιδίον μαγευμένον. Διὰ τὸ ὅποιον ὀργισθεὶς ὁ Θεός, τὸν μὲν Λυκάονα μεταμόρφωσεν εἰς λύκον, τοῦς δὲ υἱούς του κατεκράβηνωσε, καὶ κατέστρεψε καὶ ἄλλου του τὸ βασίλειον.

Λυκαίον (**Lyceum**), τόπος σιδεῶνδος καὶ τερπῶς ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ὀπαδοὶ του. Ἐκ τούτου ἔπακράτης καὶ ὀνομαζόνται Λυκαία μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ὅσα Σχολεῖα διδάσκουσι τὰς ἀρχὰς τῶν Ἐπι-

στημῶν, καὶ μάλιστα τὴν Φιλοσοφίαν.

Λυκαίον, ναὸς εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦ Ἥρωος Λύκου, καὶ κριτήριον αὐτόθι, τὸ Ἐπι Λύκῳ ὀνομαζόμενον.

Λυκία (**Μεντεολί**), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καρίας, Φρυγίας, Παμφυλίας, καὶ Μεσογείου Ὑαλάσσης κειμένη (Κάτοικ Λύκιος).

Λυκίμνη, ἡ ἀκρόπολις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ναυπλίας.

Λυκομήδης (**Lycomedes**). Ζ. Ἀχιλλεύς.

Λύκος (**Νὰρ Κέλβ**), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀρμενίαν.

Λύκος, ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας.

Λύκος, ποταμὸς τῆς Φρυγίας, ἐκχυόμενος εἰς τὸν Μαιάνδρον.

Λύκος (**Lycus**) καὶ **Νυκτεὺς**, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Χρόνου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν Λύκος ἔλαβε γυναῖκα Δίρκην καλουμένην, ὁ δὲ Νυκτεὺς ἦτον κατὴρ τῆς ἑρκαίας Ἀντιόπης, τὴν ὁποίαν ἐφθάρην ὁ Ζεὺς, μεταμορφωθείς εἰς Σάτυρον. Αὕτη δὲ ἡ Ἀντιόπη μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐπίπληξιν τοῦ πατρὸς τῆς, ἐφυγεν ἀπὸ τὰς Θήβας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικυῶνα, ὅπου τὴν ἔλαβεν ὁ Ἐπιπύκω εἰς γυναῖκα του. Κατὰ τοῦτου ἐστράτευσεν πρῶτον ὁ Νυκτεὺς, καὶ μετὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁ ἀδελφός του Λύκος, ὅστις καὶ τὴν ἔλαβεν ὀπίσω παρὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἐπιπύκω Λαομέδοντος. Ἐπιπύκω φέρουσα δὲ ἡ Ἀντιόπη μετὰ τοῦ Λύκου, ἐγέν-

ησε καὶ ὁδὸν δύο υἱούς διδύμους, καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν ἔρημον. Ἐυρῶν δέ τις βουκόλος αὐτούς, τοὺς ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ τοὺς ἀνέδρεψεν ἐπιμελῶς, ὀνομάσας τὸν μὲν ἕνα Ζῆσον, τὸν ἄλλον, Ἀμφίονα. Ἡ δὲ Δίρκη ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν της πᾶσασα τὴν Ἀντιόπην, τὴν ἔδθησεν ἀπὸ τὰ κέρατα ἐνὸς ταύρου, καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ περιπλανᾶται οὕτως εἰς τὰ δάση. Ἰθόντες δὲ αὐτὴν κατὰ τύχην ὁ Ζῆσος καὶ ὁ Ἀμφίων, καὶ εὐσπλαγχνισθέντες τὴν ἐλεεινὴν της κατάστασιν, τὴν ἔλυσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθον, ὅτι εἶναι ἡ μήτηρ των, καὶ ὅτι ἀδίκως ἔπαυσε ταῦτα ἀπὸ τὴν Δίρκην, ἔωρμησαν εὐθύς εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ἐφρόνευσαν τὴν Δίρκην, καὶ αὐτὸν τὸν Λύκον· διώξαντες δὲ καὶ τὸν Λαῖον, ἐβασίλευσαν αὐτοί.

Λυκόσουρα, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Λυκαίου κειμένη (Κάτοικ. Λυκοσουρεὺς).

Λυκούργος, Ἀθηναῖος, Ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τῶν ὁποίων καὶ μαθητῆς ἐχρημάτισεν. Ὁ Λυκούργος οὗτος ἦτον ἐγκρατῆς, δίκαιος, καὶ πολλὰ αὐστηρὸς κριτῆς τῶν ἄλλων, καὶ θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων. Ἐτιμῆθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ μὲ χαλκοῦν ἀνδριάντα, καὶ ἀ-

ποθανόντα τὸν συνώδευσεν ὅλη ἡ πόλις ἕως εἰς τὸ μῆμα του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον εἰς Λόγος, ὁ κατὰ Λεωκράτους, ἐκδοθ. μετὰ τῶν ἄλλων Ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσίου, τόμ. Γ. καὶ Δ'. καὶ ἰδίᾳ ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ, 1826, 8, καὶ προσέτι ἐν τῷ Γ. τόμῳ τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Λυκόφρων, ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας, Ποιητῆς Τραγικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ μεγάλως ἐτιμᾶτο. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Δράμα, Κασσάνδρα, ἡ Ἀλεξάνδρα, ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὅποιον ἡ Κασσάνδρα προλέγει τρόπον τινὰ εἰς τὸν Πρίαμον τὴν πτώσιν τῆς Τρωάδος. Ἡ ἀρίστη ἐκδοσις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Λειψία, 1788, 8, εἰς δύο τόμους, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Παραφράσεως, Σχολίων καὶ Πινάκων. καὶ ἡ ἐν Ῥώμῃ, 1803, 4. Ἑλλ. Λατ. ὁμοίως μετὰ τῆς Παραφράσεως τοῦ Τσιτσίου, Σχολίων, πολλῶν Σημειώσεων, διαφόρων ἀναγνώσεων καὶ Πινάκων.

Λυκώρεια, πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Φωκίδα, πλησίον τῶν Δελφῶν κειμένη (Κάτοικ. Λυκωρεὺς).

Λυκωρεὺς (Lycoreus), υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κωρυκείας, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὠνομάσθη καὶ ἐν μέρος τοῦ Παρνα-

αυῶ Λυκαίρεια, καὶ Κοιν. Αὐά-
κωρας αὐτὸς ὁ Παρνασσός.

Λυρνησσός, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀ-
σίας, κατὰ τὴν Μυσίαν κειμένη
(Κάτοικ. Λυρνήσιος).

Λυσίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κε-
φάλου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ πατρὸς του εἰς ἡλικίαν δε-
καεξῆ ἐτῶν υπῆγε μὲ μίαν ἀποι-
κίαν εἰς τὸ Θούριον, πόλιν τῆς
μεγάλης Ἑλλάδος, ὅπου ἐδιδάχθη
καὶ τὴν Ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Τι-
σίου καὶ Νικίου τῶν Συρακου-
σίων. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας
εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐξωρίσθη ὑπὸ
τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ
μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τυραν-
νίας ἐλθὼν πάλιν ὀπίσω, μετε-
χειρίσθη διάφορα μέσα διὰ νά
λάβῃ τὴν στρατηγίαν· μὴ δυνη-
δεις ὁμως, ἔζη εἰς τὸ ἐξῆς ζῶν
ἰδιωτικῆν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀπ-
έθανεν ὀγδοηκοντούτης. Ἐκ τῶν
πολλῶν αὐτοῦ λόγων σώζονται
ἀκόμη τριάκοντα καὶ τέσσαρες,
ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. εἰς τὸν Ε΄
καὶ Σ΄. Τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεῖ-
σίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητό-
ρων, μετὰ τοῦ Βίου αὐτοῦ· καὶ
προσέτι εἰς τὸν Α΄. Τόμον τῆς
τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως
τῶν δέκα Ἀπτικῶν Ῥητόρων.

Λυσιστράτη. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Λυσιστανία, ἐπαρχία τῆς κάτω λε-
γομένης Ἰσπανίας (μέρος τῆς
κῦν Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλ-
λίας).

Λύστρα, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας,
κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη.

Λυχνιδίς (Ἀχνίδα), λίμνη τῆς Ἰλ-

λυρίδος, πλησίον τῶν Μακεδονικῶν
ὀρίων κειμένη.

Λυχνιδός (Ἀχνίδα, ἢ Ὀχνίδα),
πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰλλυρίας,
παρὰ τὴν Λυχνιδίδα λίμνην κει-
μένη (Κάτοικ. Λυχνιδίος).

Λωτοφάγοι (Lotophagi), λαοὶ ἄ-
γριοι τῆς Σικελίας, ἢ, κατ' ἄλ-
λους, τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες
περὶ τὴν χώραν τῶν δύο Συρ-
τῶν, καὶ τρεφόμενοι μὲ μόνον
τὸν λωτὸν, ὅστις ἦτον καρπὸς
δένδρων γλυκύτατος, ἀπὸ τοῦ ὁ-
ποῖον καὶ παρενομάσθησαν.

Μ Α

Μᾶ (Ma), ἢ Ῥέα, ἢ μία ἐκ τῶν
ἐπαδῶν αὐτῆς, καὶ τροφὸς τοῦ
Διονύσου.

Μάγαβα, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν
Γαλατίαν.

Μάγαρρος, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀ-
σίας, κατὰ τὴν Κιλικίαν κειμένη
(Κάτοικ. Μαγάρριος).

Μάγιστρος. Ζ. Θωμᾶς Μάγιστρος.

Μάγνης (Magnes), υἱὸς τοῦ Ἀϊό-
λου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑλλήνος, ἐ-
βασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος
τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ἀπ'
αὐτοῦ ὀνομάσθη Μαγνησία. Τοῦ-
του οἱ ἀπόγονοι διαβάντες εἰς
τὴν μικρῶν Ἀσίαν, καὶ βοηθή-
σαντες τοὺς Ἰωνᾶς καὶ Αἰολεῖς,
στενοχωρημένους τότε ὑπὸ τῶν
Βαρβάρων, ἔμειναν ἐκεῖ, κ' ἐπι-
σαν πόλιν παρὰ τὸν Μαιάνδρον
ποταμὸν, ὀνομάσαντες αὐτὴν ἀπὸ

τῆς ἰδίας τῶν πατρίδος Μαγνησίαν.

Μαγνησία, χώρα τῆς Θεσσαλίας, μεταξύ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τοῦ Πελασγοῦ τῶν κόλπων κειμένη, καὶ πόλις αὐτόθι ὀμώνυμος, ἡ ὁποία πλέον δὲν οὐδεὶς, καθὼς καὶ ἴλαι αἱ λοιπαὶ ταύτης τῆς χώρας (ἐκτὸς τῶν ἐρπειῶν τιμῶν)· εὐρίσκονται ὅμως τὴν σημερινὴν περὶ αὐτῆν, καὶ περὶ τὸ Πήλιον ὄρος ὑπὲρ τὰς εἰκοσι κομπολίαι, ἰκανῶς μεγάλαι, Χωριά τοῦ Βώλου, ἡ τῆς Ζαγοράς κοινῶς ὀνομαζόμεναι, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος ἡ προσφιλιῆς πατρίς μου.

Μαγνησία ἐπὶ Μαιάνδρῳ (Γιουζὲλ Ἰσάρ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰωνίαν (Ζ. Μάγνης).

Μαγνησία, ἡ πρὸς Σικύω (Μαγνησία), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μάγνης).

Μάζακα, ἡ Μάζακη, ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας, ἡ μετέπειτα Εὐσέβεια πρὸς τῷ Ἀγαίῳ (ἔρει δηλαδὴ), καὶ τελευταίον Καισάρεια ὀνομασθεῖσα, τῆς ἐποίας Ἰσραήλ ἐχρημάτισεν ὁ Μέγας Βασιλεὺς (Κάτοικ. Μαζακεὺς, καὶ Μαζακηνός).

Μαθουσάλας (Mathusala). Ζ. Τιθωνός.

Μαία (Maja). Ζ. Ἐρμῆς.

Μαιάνδρος (Μενδερ), ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν.

Μαιμακτήρια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων εἰς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου (τα-

ραχοποιού, ἢ, κατ' ἄλλους, γαληνίου) Διὸς τελομένη, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ὀνομάσθη καὶ ὁ Μῆν αὐτός, καθ' ὃν ἐπανηγυρίζετο, Μαιμακτηρίων. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Μαινάδες (Maenades). Ζ. Διόνυσος.

Μαίναλον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου συνήδως διέτριβεν ὁ Πάν.

Μαιονία, ἡ Λυδία (Κάτοικ. Μαιονίος). Ζ. Λυδία.

Μαῖος (Majus), εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Μαΐαν, τὴν μητέρα τοῦ Ἐρμού· ἢ, κατ' ἄλλους, οὗτος ὁ Μῆν ὀνομάσθη Majus a majoribus, τουτέστιν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, οἵτινες συναδροζόμενοι κατ' αὐτὸν τὸν Μῆνα, διέταττον ὅλας ἐν γένει τοῦ Κοινοῦ τὰς ὑποδείσεις.

Μακαρία, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Μακαρία, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Ζευγιτανὴν (Κάτοικ. Μακαριεύς).

Μακάριος, Αἰγύπτιος, μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, Μοναχὸς καὶ Ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου. Συνέγραψεν Ὀμιλίαν πενήτηκοντα, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1698, καὶ ἀλλαχού· ἐτι δὲ Συγγραμμάτια Ἀσκητικά, καὶ τῶν Ἀποφθέγματα, ἐκδοθ. αὐτόθι, 1714, 8.

Μακάρων νῆσοι. Ζ. Κανάρια. **Μακεδονία**, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιωρισμένη ἀπὸ τὴν Θράκην.

Ἐλυριαν, Θετταλίαν, καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος (Κάτοικ. Μακεδῶν).

Μακόραβα, ἢ **Μαριάβα** (Μέκκα), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Εὐδαιμόνα Ἀραβίαν κειμένη.

Μακρὰ Τεῖχη, τὰ ὁποῖα καὶ Μακρὰ Σκέλη, ἢ Σκέλη ἀπλῶς ὠνομαζόντο, ἦσαν τὰ περίφημα ἐκεῖνα τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν, κτισθέντα διὰ συμβουλῆς τοῦ Θεμιστοκλέους μετὰ τὴν φυγὴν τῶν Περσῶν, τὰ ὁποῖα συνεχόμενα ἀπὸ τὴν πόλιν ἕως εἰς τὴν θάλασσαν, περιέκλειον τοὺς τρεῖς ὀνομαστοὺς λιμένας, ἦγον τὸν Πειραιᾶ, τὸ Φάληρον, καὶ τὴν Μουνυχίαν, καὶ ἦσαν ὡς μία ἐπιμήκης πόλις, μετὰξὺ τῶν ἐποίων ἐφαίνοντο πολλὰ ἀξιόλογα οἰκοδομήματα, οἷον ναοί, στοαί, ἀγοραί, ὀπλοθῆκαι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μνήμης καὶ θαυμασμοῦ ἀξία ἔργα.

Μάκρις. Ζ. Ἐυβοία.

Μάκρις, ἢ Ἐλένη (Μακρονήσι), νῆσος μικρά, εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον κειμένη.

Μακρόβιος (Macrobium), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἤκμαζεν ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τοῦ Κικέρωνος Ἐνυπίον τοῦ Σκηπίωνος. Β'. Κρονικῶν βιβλία ἑπτὰ, πλήρη πολυμαθείας, καὶ πολλὰ χρησιμα διὰ τὴν κατάληψιν τῆς παλαιᾶς Ἱστορίας, Μυθολογίας, καὶ Ποιήσεως. **Macrobii Opera omnia** ἐξεδόθη

σαν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λουγδ. Βαταν. 1670, 8, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Μάλακα (Malaga), πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν Βαιτικὴν.

Μαλέας (Κάβο Μαλέα, ἢ Σάντ' Ἀγγελο), ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Λακωνίαν.

Μαλέλας. Ζ. Ἰωάννης Μαλέλας.

Μαλιακός, ἢ Μαλιεύς (Νεγροπόντε), κόλπος τῆς Θεσσαλίας, ἀρχόμενος ἀπὸ τὴν Κνημίδα τῶν Λοκρῶν, καὶ τελουτῶν εἰς τὴν ἄκραν Ἀφῆτας.

Μαλλοὶ (Μουλτάν), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰνδικὴν κειμένη (Κάτοικ. Μαλλός).

Μάλχος, ὁ ἐκ Φιλαδελφίας τῆς Συρίας, Σοφιστῆς Χριστιανός, ὅστις διέτριβεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Συνέγραψε Βυζαντιακὰ εἰς βιβλία ἑπτὰ ἀπὸ τοῦ 474 ἕως τοῦ 480 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας τὰ λειψάνα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κοισσελίου Συλλογῆν τῶν Πρεσβευῶν.

Μαμερτίνος Κλαύδιος (Mamertinus Claudius), Γάλλος τὸ γένος, ἀκμάσας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Λόγος Πανηγυρικὸς πρὸς Μαξιμιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα. Β'. Ὀμιλία Γενεθλιακὴ πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς εἰρημένους Αὐτοκράτορας, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογῆν τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Μαμερτίνος Κλαυδιανός (Mamerti-

nus Claudianus), υἱὸς τοῦ εὐρημένου, τοῦ ὁποίου σίζεται Λόγος Πανηγυρικός πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Παλαιῶν Ῥητόρων.

Μανασσῆς. Ζ. Κωνσταντῖνος Μανασσῆς.

Μανέδων, Ἀγύπτιος, Ἱστορικός καὶ Φιλόσοφος. Συνέγραψε Α'. Ἀιγυπτιακά, ἤτοι Χρονικὸν Ἀιγυπτιακὸν εἰς βιβλία τρία, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰ. Σκαλεγγέρου εἰς τὴν Χρονολογίαν αὐτοῦ μετὰ Σημειώσεων. Β'. Ἀποτελεσματικά, ἤτοι περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργειῶν τῶν Ἀστέρων βιβλία ἕξ, ἐκδοθ. ὑπὸ Ἰ. Γρωνοβίου ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1698, 4, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Μάνητες (Manes), υἱοί, ἢ ἀπόγονοι τῆς Μανίας, Θεοὶ τῶν Ῥωμαίων τῆς δευτέρας τάξεως, φύλακες καὶ προστάται αὐτῶν, οἱ ὅποιοι κοινῶς μὲν ὠνομάζοντο Δαίμονες (Genii), μερικῶς δὲ Λεμούρητες (Lemures), Λάρητες (Lares), καὶ Λάρβητες (Larves). Καὶ Δαίμονες μὲν ὠνομάζοντο ζώντων τῶν ἀνθρώπων, Λεμούρητες δὲ, ἀποθανόντων. Καὶ εἰ μὲν ἦσαν εὐμενεῖς πρὸς αὐτοὺς ἐλέγοντο Λάρητες, εἰδὲ δυσμενεῖς, Λάρβητες. Μάνητας δὲ ἐνίοτε ἔλεγον καὶ τοὺς νερτέρους, ἤτοι καταχθονίους Θεοὺς, ἢ καὶ αὐτὰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐπίστευον, ἤρχοντο πολλάκις εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἔβλαπτον τοὺς

ζῶντας ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν καθὼς καὶ οἱ μετὰ ταῦτα μυθολογηθέντες Βρυόλακκις, κοινῶς Βρουκόλακκις.

Μανία (Mania), Θεὰ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγοντο οἱ Μάνητες, εἶδος Ἡμιθέων μεταξὺ αὐτῶν. Κατὰ παρεξήγησιν τινὸς ἀρχαίου χρησμοῦ, ὅστις ἔλεγεν, ἔτι οἱ Ῥωμαῖοι ἔπρεπε νὰ θυσιάζωμεν εἰς τὴν Μανίαν ταύτην κεφαλὴν ἀντὶ κεφαλῆς, ἐθυσίαζεν ἐκάστη οἰκία ἐν τέκνον πρὸς αὐτὴν, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς λοιπῆς οἰκογενείας. Αὕτη δὲ ἡ ἀπάνθρωπος θυσία ἔπαυσεν ἐπὶ Ἰουνίου Βρούτου, ὅστις ἐξηγήσας ἀλληγορικώτερον ταύτην τοῦ χρησμοῦ τὴν ἔνοιαν, διώρισε νὰ θυσιάξῃ ἐκάστη οἰκία πρὸς αὐτὴν τὴν Θεᾶν κατ' ἔτος μίαν κεφαλὴν σκάρδου, θυσίαν τῶν ὄντι πρέπουσαν καὶ ἀξίαν τοῦ ὀνόματός της.

Μανίλιος (Manilius) Μάρκος, Ῥωμαῖος, Ποιητὴς εὐδόκιμος, ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ συνέγραψε Ποίημα Ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Λουδίνῳ, 1793, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Μανουὴλ Βρούνμος, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18. Αἰῶνος. Συνέγραψε Περί Μουσικῆς, ἢ Ἀρμονικῶν βιβλία τρία, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βαλλισίου Συλλογὴν τῶν Μαθηματικῶν.

Μανουὴλ Φιλῆς, Ἐφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νέου. Συνέγραψε Α'. Περί Ζῶων

ιδιότητος, Ποίημα εἰς στίχους Ἰαμβικούς, ἢ, κατ' ἄλλους, Πολιτικούς, ἐκδοθ. ἐν Οὐτρέχτῳ, 1730, 4. Β. Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1768, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Μαντίνεια (Τριπολιτσα), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Μαντινεύς).

Μαντῶ (Manto), θυγάτηρ τοῦ Μάντεις Τειρεσίου, Μάντις καὶ αὐτὴ περίφημος, ἢ ὅποια μετὰ τὴν κυρίως τῆς πατρίδος τῆς ὑπὸ τῶν Ἀργείων, μεταβάσασα, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὴν νῆσον Κλάρον, ἔλαβεν εἰς ἄνδρα τῆς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ῥάκιον. Ἄλλ' ἐνδυμουμένη πάντοτε τὴν δυστοχίαν τῆς πατρίδος τῆς, ἔκλαιεν ἀκαταπαύστως· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν τῆς δακρύων ἔγεγε μία πηγὴ, ἀπὸ τῆς ὅποιας τὰ ὕδωρ ὅσοι ἐπινοῦν, εἰγίνοντο καὶ αὐτοὶ Μάντις.

Μάντουα (Mandova), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν νῦν Λομβαρδίαν κειμένη.

Μάντουα (Madrid), πόλις τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Ταρακωνησίαν, ἢ σημερινὴ μητρόπολις αὐτῆς (Κάτοικ. Μαντουανός).

Μάξιμος, Βυζάντιος, Φιλόσοφος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦ ὁποίου, κατὰ τινάς, καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Πραγματεῖα περὶ Ἀλύτων Ἀντιθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1554, 8. Β. Ποίημα Ἀστρολογικὸν πε-

ρὶ Καταρχῶν, ἐκδοθ. εἰς τὸν Θ. Τόμον τῆς Ἑλλ. Βιβλιοθ. τοῦ Φαβρικίου.

Μάξιμος Ἐπίσκοπος (Maximus Episcopus) Τορίνου, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 460 ἔτος. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθέντα εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Λατίνων Πατέρων.

Μάξιμος, ὁ ἱππομαζόμενος Ὁμολογητῆς, Κωνσταντινοπολίτης. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς Ἡρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἔπειτα ἀγαπήσας τὸν μονήρη βίον, ἔγεγε Μοναχός, καὶ Ἡγούμενος τῆς ἐν Χρυσουπόλει Μονῆς. Ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως νὰ δεχθῆ τὰ δόγματα τῶν Μονοθελητῶν, καὶ μὴ κεισθεὶς, ἐξορίσθη εἰς τὴν Λαζικήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 662 σωτήριον ἔτος. Σώζονται τούτου πολλὰ Ἐκκλησιαστικά Συγγραμματα, καὶ 44 Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1675, φύλ. εἰς τόμους δύο.

Μάξιμος Πλανουδῆς, Κωνσταντινοπολίτης, Μοναχός καὶ Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ τοῦ εὐδόκιμος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐστάλη καὶ εἰς Βενετίαν διὰ νὰ φιλιώσῃ τοὺς Βενετούς μετὰ τῶν Γραικῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλά, ὡς Θεολογικά, Λόγοι, Ἐπιγράμματα, ὁ βίος τοῦ Αἰσώκου, Ἀνθολογία Ἐπιγραμμάτων εἰς βιβλία ἑπτὰ, Μετα-

φράσεις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθέντι κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Μάζμος, Τύριος, Σοφιστής, Ῥήτωρ, καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου καὶ Κορμόδου τῶν Ἀυτοκρατόρων, Συνέγραψε μὲ Ἀττικὴν εὐφράδειαν Λόγους, ἤτοι Διαλέξεις περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη 41, ἐκδοθ. ἐν Λονδίῳ 1740, 4, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μαραθῶν (Μοργάτ), δῆμος, ἢ κομόπολις καὶ πεδίον τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαστὸν διὰ τὰ κατὰ τῶν Βαρβάρων τρόπαια τοῦ Μιλτιάδου (Κάτοικ. Μαραθῶνιος).

Μαράκανδα, πόλις τῆς Περσίας, κατὰ τὴν Σογδιανὴν κειμένη.

Μαργιανή (Ἐσσαραβάδ), ἐπαρχία τῆς Περσίας, μετὰξὺ Ὑρκανίας καὶ Βακτριανῆς κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Μαργιανῆς).

Μάργος. Ζ. Μάρτος.

Μάργος, ποταμὸς τῆς Περσίας, εἰς τὴν Μαργιανήν.

Μάρδοι, λαοὶ τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν Ἀτροπατηνὴν χεῖραν κατοικοῦντες.

Μαρεία, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὴν Μαριώτιδα λίμνην κειμένη (Κάτοικ. Μαριώτης).

Μαριώτις (Μαριούτ), λίμνη τῆς Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας κειμένη.

Μαριάβα. Ζ. Μακόραβα.

Μαρίνος, ὁ ἐκ Νεαπόλεως τῆς Παλαιστίνης, Φιλόσοφος καὶ Μαθη-

ματικός περίφημος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Πρόκλου χρηματίσας, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὸν βίον, πλὴν μεμιγμένον μὲ πολλὰς μυθώδεις διηγήσεις, ἐκδοθ. ἐν Λειψία 1814, 8. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Μάρκελλος, ἐκ τῆς Σίδης, πόλεως τῆς Παμφυλίας, Ποιητὴς καὶ Ἴατρος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀδριανοῦ καὶ Μ. Ἀντωνίνου τῶν Ἀυτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται ἀκόμη ἐν τμήμα περὶ τῶν ἐκ τῶν ἰχθύων ἰατρικῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1598, 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μαρμιανός, Ἡρακλεώτης, Γεωγράφος. Σώζεται καὶ τούτου Περιπλους τῆς ἔξω Θαλάσσης κτλ. εἰς βιβλία δύο, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον εἶναι ἀλλεπές· ἔτι Πρόλογος, καὶ ὁ Περιπλους ἀμφὸν τῶν Πόντων τῆς Βιθυνίας καὶ Παφλαγονίας, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Σκύλακος ἐν Αὐγούστη τῶν Βυβλικῶν 1608, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μαρμιανούπολις (Πρέβισαβ), πόλις παρὰ τὸν Ἐυξείνιον Πόντον κειμένη (Κάτοικ. Μαρμιανοπελίτης).

Μάρκος Αὐρήλιος (Marcus Aurelius) Ἀντωνίνος, Ἀυτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, Βασιλεὺς σοφός, παιδαυδαίς ἐκ νοσότητος αὐτοῦ ἀπὸ Ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους ἐγγίνας καὶ πεπαιδευμένους, οἷον Ἀπολλώνιον καὶ Ἐρμογένην, τοὺς

οποίους ήμροάζετο και όταν έ-
 στέφθη Βασιλεύς· έπροσκόλληθη
 όμως περισσότερο εις την αίρε-
 σιν των Στωϊκων, και υπέφερε
 γενναίως όλην την Στωϊκήν σκλη-
 ραγωγίαν και κακοπάθειαν. Έις
 τον καιρόν της αυτοκρατορίας του
 η Ρώμη άπεκατεστάθη τό κα-
 τοικητήριον των τεχνων και των
 επιστημων, επειδή έπροσκάλεσε
 πανταχούθεν τους άριστους τε-
 χνίτας και διδασκαλους, τους
 όποιους και μεγάλως έτίμα, και
 διά τουτο ο καιρός της αυτο-
 κρατορίας του ενομάσθη χρυσοϋς
 Αιώνς και αυτός Πατήρ της Πα-
 τριδος, κ' έκαμε να πληρωθη ο
 λόγος του Πλάτωνος, ότι τότε
 ευδαιμονει μία πόλις, όταν η Φι-
 λόσοφος βασιλεύει, η Βασιλεύς
 φιλοσοφει. Έχομεν από τουτον
 τον φιλόσοφον Αυτοκράτορα Σύγ-
 γραμμα εις δωδεκα βιβλία διη-
 ρημένον, και, Έις εαυτόν, επι-
 γραφόμενον, πλήρες ήθικων πα-
 ραγγελμάτων της Στωϊκής φιλο-
 σοφίας, εκδοθ. πολλαχού, και
 υπό Α. Κοραη εν Παρισίοις
 1816, 8. μετά κριτικων Σημει-
 ωσεων.

Μάρκος, Αιγύπτιος, ανήρ όσιος και
 εκδοτος εις την μελέτην της θείας
 Γραφής, την όποιαν, ως λέγου-
 σιν, ήξευρεν όλην από στήθους.
 Συνέγραφε πολλά Άσκητικά βι-
 βλία, εκ των όποιων δέκα μό-
 νον σωζονται, εκδοθ. εις την Βι-
 βλιοθήκην των Πατέρων.

Μάρκος Ιούνιος (Marcus Junius)
 Βρούτος, Ρωμαίος, Ιστορικός

και Φιλόσοφος, και πολλά ήγα-
 πημένος του Καίσαρος Ιουλιου,
 τον όποιον και εφόνευσε μετά των
 λοιπων συνωμοτων, φονευθεις και
 αυτός έπειτα ιδιοχείρως. Σωζον-
 ται υπό τό όνομα αυτου 25 Έπι-
 στολαι Έλληνικαι, εκδοθ. εις
 την υπό του Άλδου Συλλογήν
 των Έλλ. Έπιστολων, και αλλα-
 χού.

Μάρκος Μουσουρος, Κρης την πα-
 τριδα, όστις ελθων πολλα νεος
 ακόμη εις την Ιταλίαν, ετελειο-
 ποιήσεν εν πρώτοις τας σπουδάς
 του εις άνδρα Έλληνα, Ιωάννην
 τον Δάσκαρον, και μετά ταυτα
 εχηρημάτισε δημόσιος διδάσκαλος
 της Έλληνικής γλώσσης και φι-
 λολογίας εις τό Πατάϊιον, όπου
 εγνωρίσθη και μετά του περιφή-
 μου Έλληπιστου Έράσμου του
 εκ Ροττερδάμου, πόλεως Ολλαν-
 δικής, υπό του όποιου και θαν-
 μάσιος Λατινιστής εις μίαν του
 Έπιστολήν ονομάζεται: *Latinae*
linguae usque ad miraculum
doctus. Μετά δε ταυτα εγκα-
 ταλείψας ο Μουσουρος τό Πα-
 τάϊιον διά τας συμβάσας εκει
 ανωμαλίας, μετέβη εις Βενετίαν,
 όπου εξηκολούθει να διδάσκη την
 Έλληνικήν γλώσσαν, και προσέτε
 να επιστατη εις τας υπό του
 Άλδου του Πρεσβυτέρου λαμπράς
 εκδόσεις των Έλλήνων Ρητόρων
 και Ποιητων. Τέλος δε προσκλη-
 θεις εις την Ρώμην υπό του
 Πάπα Λέοντος του Ι. του εν-
 δερμιου προστάτου των Μουσων,
 εψηφισθη Μονεμβασίας Αρχιε-

πίσκοπος, ὅπου καὶ ἀπέθανε, ζήσας βίον μακρόν.

Μάρκος Τούλιος Κικέρων (Marcus Tullius Cicero). Ζ. Κικέρων.

Μαρμαρική, ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ μεγάλης Σύρτεως κειμένη.

Μαρπησία (Margesia). Ζ. Ἀμαζόνες.

Μαρσύας (Marsya), Φρύξ, υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου, καὶ Μουσικὸς ἄριστος. Οὗτος εὐρῶν τοὺς αὐλοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἔρριψεν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, εἰς τόσῃν ἔπαρσιν ἦλθεν, ὥστε ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ περὶ μουσικῆς τέχνης καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀλλὰ νικήσας αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, τὸν ἐγδάρε ζωτανόν, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μουσῶν, κ' ἐκρέμασε τὸ δέσμα του εἰς ἓν ἄντρον τῆς Φρυγίας, πλησίον τοῦ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθέντος Μαρσύου ποταμοῦ.

Μαρτιάλιος (Martialis) Μάρκος Βαλέριος, Ἰσπανὸς, καὶ Ἐπιγραμματοποιὸς ἄριστος, ἀκμάσας ἐπὶ Δομιτιανοῦ, Νέρβα καὶ Τραιανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Οὗτος κατ' ἀρχὰς μετέηρχετο εἰς τὴν Ῥώμην τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, διὰ τοῦ ὁποίου ἴσως ὑψώθη καὶ εἰς πολλὰ πολιτικά ἀξιώματα. Ὑστερον ὁμως παραιτηθεὶς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἐδόθη εἰς τὸ νὰ συγγράφῃ Ἐπιγράμματα, καὶ εὐδοκίμησεν εἰς ταῦτο τὸ εἶδος ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, Κορυφαῖος τῶν Λατίνων

Ἐπιγραμματοποιῶν δικαίως ἐπονομασθεὶς, μ' ὅλον ὅτι μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ἐπιγραμμάτων εὐρίσκονται καὶ τένα ἀκομφα καὶ ψυχρά, καὶ τρόπον τινὰ ἀπλῶς παραγεμισματα τοῦ βιβλίου, καθὼς καὶ περὶ τούτου αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀστέως ἀναφέρει εἰς τὸ δέκατον ἔβδομον Ἐπίγραμμα τοῦ πρώτου βιβλίου. Ἡ ἀρίστη ἐκδοσις τῶν εἰς 14 βιβλία διηρημένων Ἐπιγραμμάτων αὐτοῦ νομίζεται ἢ ἐν Παρισίους 1825-1826, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφόρων ἀναγνώσεων, Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων.

Μάρτιος (Martius), εἰς ἐκ τῶν δωδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ὁ πρῶτος μεταξὺ αὐτῶν πρὶν τοῦ Ῥωμύλου, καὶ εἰς τὸν Ἄρην (Martem) ἀφιερωμένος, τὸν ἔφρον καὶ προστάτην αὐτοῦ.

Μάρτος, ἢ Μάργος (Μοράβα), ποταμὸς τῆς Μοισίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Δανούβιον.

Μαρώνεια (Μαρώνια), ἢ πρότερον Ἰσμαρος, πόλις τῆς Θράκης, ὀνομαστὴ διὰ τὸν Μαρώνειον λεγόμενον οἶνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Ὀδυσσεὺς δώδεκα ἀμφορεῖς, ἐμέδυσσε τὸν Κυκλωπα Πολύφημον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Πολύφημος.

Μασαγέται, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἀσιατικῆς Σαυδίας, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς Κασπίας θαλάσσης κατοικοῦντες.

Μάσης, λιμὴν τῆς ἐν Πελοποννήσῳ πύλεως Ἐρμιόνης.

Μασσαί (Μασσιβκάν), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ὅπου διαμοιράζεται ὁ Εὐφράτης ποταμός.

Μασσαλία (*Marsiglia*), πόλις τῆς Γαλλίας· εἰς τὴν Ναρβοννησίαν, ἀποικία τῶν Φωκαίων (Κάτοικ. Μασσαλιώτης, καὶ Μασσαλιεύς).

Μασσικός, ἡ Φαλαρὸς (*Monte Masso*), ὄρος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Καμπανίαν, ὅπου τὸ πάλαι ἐγίνετο οἶνος ἐξαιρετός.

Μάσταυρα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μασταυρεύς, καὶ Μασταυρίτης).

Ματθαῖος Καμαριώτης, Θεσσαλονικεύς, Ρήτωρ, Ἱστορικός καὶ Φιλόσοφος. Συνέγραψε Ἀ. Παλινοδίαν περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐκδοθ. *In Crusii Turco-Graecia*, Σελ. 76-79. Β. Λόγους δύο πρὸς Πλήθωνα Περὶ Εἰμαρμένης, ἐκδοθ. ἐν Δουγδ. Βαταν, 1721, 8.

Ματθαῖος Καντακουζηνός, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου Καντακουζηνου, ἄξιος καὶ πολυμαθής, κἀδὼς καὶ ὁ πατήρ του. Οὗτος μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ πατρὸς του ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τὰς τότε ἀνωμαλίας τοῦ βασιλείου, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄδωνος, καὶ ἐνδυθεὶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα, διήνυσεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μελέτῃ βιβλίων. Ὁ Ματθαῖος συνέγραψε μετὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἰδίως Ἑρμηνείαν εἰς τὸ Ἄ-

σμα τῶν Ἀσμάτων, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ 1624, φύλ. καὶ ἀλλαχού.

Μαυρίκιος, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔμφρων καὶ ἰσχυρός, ἀλλὰ καὶ πολλὰ δυστυχής. Συνέγραψε Περὶ Τακτικῆς βιβλία δώδεκα, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Οὐφαλίᾳ 1664, 8.

Μαυριτανία, ἡ Μαυρουσία (Μαρόκκο), ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς (Κάτοικ. Μαυρός, ἡ Μαυρούσιος).

Μαῦρος Τερεντιανός (*Maurus Terentianus*), Καρχηδόσιος, τοῦ ὁποῦ αἰσῆται Ποιημάτων Περὶ Γραμμάτων, Συλλαβῶν, Ποδῶν, καὶ Μέτρων Ποιητικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Γραμματικῶν, καὶ ἀλλαχού κατ' ἰδίαν.

Μαυσωλεῖον (*Mausoleum*). Ζ. Ἀλικαρνασός.

Μαχάων (*Machaon*) καὶ Ποδालεῖριος υἱοὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐκ τῆς Ἠπείρου, Ἴατροὶ ἀριστοί, θεραπεύοντες εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον τὰς πληγὰς τῶν μαχομένων Θεῶν καὶ Ἑρῶν. Ἐπειτα ὁ μὲν Μαχάων τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύκλου πληγὴν ἀνίατον, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ὁ δὲ Ποδालεῖριος μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος κατήνησεν εἰς τὴν Καρίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σύρναν, θυγατέρα τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως Δαμαιδόνος, ἀφ' οὗ πρῶτον τὴν ἰάτρευσεν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον πληγὴν.

Μεγαίρα (*Megaera*). Ζ. Ἑρωνύες.

Μεγάλη Ἑλλάς (Magna Graecia).

Ζ. Ἑλλάς, Ἰταλία.

Μεγάλη Πύλη. Ζ. Δίπυλον.

Μεγαλόπολις, ἢ Μεγάλη πόλις (Ἀσυντάρι, ἢ Σινάνο), ἢ μητρόπολις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀρκαδίας (Κάτοικ. Μεγαλοπολίτης).

Μέγαρα. Ζ. Μεγαρίς.

Μέγαρα, ἢ αὐτὴ καὶ Ὑβλα, πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ. Μεγαρεύς).

Μεγαρίς, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξύ Ἀττικῆς, Σαρωνικοῦ κόλπου, Ἰσθμοῦ καὶ Βοιωτίας κειμένη, τῆς ὁποίας ἢ μητρόπολις ἦσαν τὰ μέχρι τῆς σημερινοῦ ὄψεως καλούμενα Μέγαρα (Κάτοικ. Μεγαρεύς).

Μεγασθένης, Ἱστορικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Σελεύκου τοῦ Νικατέρου, παρὰ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἰνδίαν, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια σώζονται εἰς τὸν Στράβωνα, Εὐσέβιον, καὶ ἄλλους.

Μεδιόλανα, ἢ Μεδιόλανον (Milano), πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν νῦν Λομβαρδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μεδιολάνιος, καὶ Μεδιολανός).

Μέδουσα (Medusa). Ζ. Γοργόνες.

Μέδων (Medon). Ζ. Κόδρος.

Μέδωνα, ἢ Μεδώνη, πόλις ὄρεινὴ τῆς Πελοποννήσου, μεταξύ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου κειμένη.

Μεδόδιος, Πατάρων Ἐπίσκοπος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ, καὶ ὑπομείνας ἐν δόξῳ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον

εἰς τὴν Καλιίδα τῆς Κοίλης Συρίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐκόμενα Α'. Περὶ τοῦ Ἀντεξουσιοῦ. Β'. Συμπόσιον τῶν δέκα Παρθένων. Γ'. Ὀμιλία περὶ Συμῶν καὶ Ἀννης. Δ'. Ὀμιλία εἰς τὰ Βαία. Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, καὶ ἄλλα τῶνά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίῳ, 1644, φύλ.

Μεδύδριον, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μεδυδριεύς).

Μέδυμα (Μολιβό), πόλις τῆς νήσου Λέσβου παραθαλάσσιος, ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Μεδυμαῖός).

Μεδώνη (Μοδώνη) πόλις τῆς Πελοποννήσου παραθαλάσσιος εἰς τὴν Μεσσηνίαν, πρὸς τὸ Ἴονον πέλαγος ἐκνεύουσα.

Μεδώνη (Μοδών), πόλις τῆς Μακεδονίας, ὅπου ὁ Φίλιππος ἔλασεν τὸν ἕνα τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑπὸ τῆς στρατιώτου Ἑλλήνος (Κάτοικ. Μεδωναῖός).

Μεδώνη, πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Μαγνησίαν κειμένη (Κάτοικ. Μεδωναῖός).

Μέλαινα ἀκρά (Κατὰ Βουρσῶν), μέρος τοῦ ὄρους Μίμαντος, εἰς τὴν Ἰωνίαν.

Μελαινεῖς, ἢ Μέλαινα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Μελαινεύς).

Μελάμπους (Melampus), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάνου καὶ τῆς Εἰδομένης, καὶ Μάντις εἰριστος, διδάχθεις τὴν μαντικὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου κατή-

γοντο οἱ Μελαμπόδιαι, Μάντις καὶ αὐτοὶ ἐπίσημοι χρηματίσαντες.

Μελάμπους, Ίατρος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε Μαντικήν περὶ Παλμῶν κα' περὶ Ἑλαιῶν τοῦ σώματος, ἐκδοθ. ἐν Ρώμῃ, 1545, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. **Μέλανθος (Melanthus).** Ζ. Ἀπατούρια.

Μελάντιον, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν.

Μέλας Πομπάνιος (Mela Pomponius), Ἰσπανός, πατὴρ τοῦ Ποιητοῦ Ἀνναίου Λουκανοῦ, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Συνέγραψεν ἐπιτομικῶς Περί Τοποθεσίας Οἰκουμένης (De Situ Orbis), ἡ Κοσμογραφίας βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1807, 8, εἰς τόμους ἑπτὰ, μετὰ Πινάκων Γεωγραφικῶν.

Μέλας (Γενίσοῦ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Καππαδοκίαν.

Μέλας (Ἀλαράσοῦ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Μέλας, ρύαξ τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μαλιέα κόλπον.

Μελέαγρος, Γαδαρεύς, ἐκ τῆς Κόιλης Συρίας, ὅστις συνεργασάμενος τὰ κάλλιστα Ἐπιγράμματα ἐκ τῶν ἀρίστων Συγγραφέων, συνέγραψε τὸν λεγόμενον Στέφανον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἰένῃ 1789, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Μελέαγρος (Meleager, ἢ Meleagerus), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἐκ τῆς

Ἀλθαίας. Ἀμ' ἀφ' οὗ ἐγεννήθη ὁ Μελέαγρος οὗτος, αἱ Μοῖραι παρασταθεῖσαι, προδιώρισαν τὴν μέλλουσαν τύχην του. Καὶ ἡ μὲν Κλωθῶ εἶπεν, ὅτι δελεῖ γύνει τολμηρός· ἡ δὲ Λάχαις, ἀνδραῖος· ἡ δὲ Ἀτροπος ἀπεφάσισε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του μὲ τὸ τέλος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐστίας καιομένου τότε δαυλοῦ· καὶ ταῦτα εἰποῦσαι, ἔγεναν ἄφαντοι. Ἡ δὲ Ἀλθαία ἀκούσασα τῶν Μοιρῶν τὴν ἀπόφασιν, ἔλαβεν εὐδύς ἀπὸ τῆς ἐστίας τὸν καιόμενον ἐκεῖνον δαυλὸν, καὶ τὸν ἔχωσεν εἰς τόπον μυστικόν, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἄλλ' ὕστερον ὀργισθεῖσα διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν της, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Μελέαγρος διὰ τὴν δорάν τοῦ Κάπρου, ἔκαυσεν αὐτὴ ἡ ἰδία τὸν δαυλὸν, σγκατακαύσασα ἀσπλάγχχως καὶ τὸν δυστυχῆ υἱὸν της, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας. Ζ. Ἀλθαία. Καλυδῶν.

Μέλης, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας, πλησίον τῆς Σμύρνης ῥέων, ὅπου, κατὰ τινας, γεννηθεὶς ὁ Ὅμηρος, ἐπωνομάσθη Μελησιγενής, ἡ Μελησιγενής.

Μελίβοια (Καστέλλι), πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Μαγνησίαν κειμένη (Κάτοικ. Μελιβοεύς).

Μελικέρτης (Melicertes). Ζ. Λευκοθέα.

Μέλισσα. Ζ. Ἀντώνιος Μέλισσα.

Μελισσεύς (Melisseus), Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, καὶ πρῶτος ἱερεὺς τῶν Θεῶν, τοῦ ὁποίου αἱ δυ-

γατέρες Ἀμαλθεία καὶ Μελισσα ἀνέθρεψαν τὸν Δία. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι μόνη ἡ Μελισσα ἀνέθρεψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγῆς, Ἀμαλθείας καλουμένης. Ἡ, κατ' ἄλλους, αἱ ἀναθρέψασαι τὸν Δία θυγατέρες τοῦ Μελισσιῶος, ὠνομάζοντο Ἀθράστεια καὶ Ἴδη, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀμαλθείας αἰγῆς, ἐχάρισε τὸ ἐν κέρατον, ἀπὸ τὸ ὀπιῶν ἔτρεχε παντοτεινὰ μέλι καὶ γάλα, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπιθυμήσει ὅστις εἶχεν αὐτό. Καὶ τὴν μὲν αἶγα ὁ Ζεὺς ἀποθανοῦσαν, τὴν κατηστέρισε, τὸ δὲ δῆρμα της, ἤγουν τὴν αἰγίδα ἐφόρει αὐτός, ἡ ὁποία σειομένη, ἐπροξένει φόβον καὶ τρόμον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς.

Μελίτη, ἡ Μελιτηνὴ (Μέλεθνα), πόλις ὀνομαστὴ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν, παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Μελιτηνός).

Μελίτη (Malta), νῆσος πλησίον τῆς Σικελίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλάβανον οἱ Ῥωμαῖοι τὰ μικρὰ σκυλάκια, ἤτοι τὰ λεγόμενα Μελιταῖα κυνίδια (Κάτοικ. Μελιταῖος).

Μελπομένη (Melpomene). Ζ. Μοῦσαι.

Μέμνων, ὁ ἐκ τῆς Ποντικῆς Ἡρακλείας, Ἱστορικός, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψεν Ἱστορίαν τῆς ἰδίας του πατριδος εἰς βιβλία 24, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσκαματῖα ἐφυλάχθη-

σαν ὑπὸ τοῦ Φωτίου, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεδόθησαν κατ' ἰδίαν πολλαχού, καὶ ἐν Λειψία, 1816, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφεῶν τῆς αὐτῆς ὑποδέσεως.

Μέμνων (Memnon), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἡούς. Οὗτος ἔλθων εἰς τὴν Τρωάδα πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, καὶ μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐφονεύθη· εἰς δὲ τὸν τόπον, ὅπου ἔπεσε φονευμένος, ἀνέβλυσε μία πηγή, ἡ ὁποία κατ' ἔτος εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ θανάτου του, ἐπήγαγεν αἶμα ἀντὶ ὕδατος. Μεταμορφωθείς δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὄρνιν, καὶ πετάξας, ὑπήγεν εἰς τὴν Ἀίγυπτον, ὅπου οἱ Ἀιγύπτιοι τὸν ἐτίμησαν ὡς Θεόν, στήσαντες καὶ ἄγαλμα αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ των Σεραπίδος.

Μεμφίς (Γκιζα), πόλις περίφημος τῆς μέσης Αἰγύπτου, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Μεμφίτης). Μεταξὺ ταύτης τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νείλου ἔκειντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τρεῖς μεγαλοπρεπέσταται Πυραμίδες, αἱ ὁποῖαι ἦσαν οἰκοδομαὶ τετράγωνοι καὶ εἰς ὄξυ λήγουσαι, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐθάπτοντο διὰ μυστικῆς εἰσόδου οἱ Βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου. Διὰ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λοιπὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν ἐθεωροῦντο ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ Θεωμάτων τοῦ Κόσμου· ἐπειδὴ εἰς τὴν κτίσιν μιᾶς μόνης ἐξ αὐτῶν τῆς μερίστης εἰργάζοντο τετρα-

κφόσι ἐξήκοντα χιλιάδες ἄνθρωποι, εἰς δέσποτα εἴκοσι τριῶν χρόνων.

Μένανδρος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μῆσης Κωμωδίας περιφημὸς, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου χρηματίας. Συνέγραψε, λέγουσι, ὑπὲρ τὰς 200 Κωμωδίας, τὰς ὁποίας ἐμιμήθησαν οἱ μεταγενέστεροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ Ῥωμαῖος Κωμικὸς Τερέντιος, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς λείψανα τινὰ μόνον διασωθήσαν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογῇ τῶν Ἑλλήνων Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βερολίῳ, 1823, 8, μετὰ τοῦ Φιλίμμονος.

Μένανδρος, Βυζάντιος, ὁ ἐπονομαζόμενος Προτάκτωρ, Ἱστορικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαυρικίου. Σωζονται καὶ τούτου ἐκ τῶν Ἱστοριῶν ἀποσπασμάτια τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Χοισειλίου Συλλογῇ τῶν Πρεσβειῶν,

Μενέλαος (Menelaus), ὁ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ἢ τοῦ Πλεισθένης (Ζ. Ἀτρέως), καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνὴρ δὲ τῆς περιφήμου Ἑλένης. Ὄταν ὁ Πάρις ἤρπασεν αὐτὴν τὴν Ἑλένην, καὶ συνήχθησαν οἱ ἅπανταχοῦ Ἕλληνας πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτιμίας, ὑπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ ἐξήκοντα πλοῖα, ὅπου ἔδειξε καὶ πολλὰς ἀνδραγαθίας. Ἐπονομάχης μετὰ τοῦ Πάριδος, καὶ τὸν ἐνίκησεν ὁμοίως ἐφάνυσε καὶ τὸν Ἐυφο-

βον, μονομαχίας καὶ μετ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας ἐμβῆκεν εἰς τὸν Δουριον Ἴππον, καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὁπίσω τὴν γυναῖκα τοῦ Ἑλένης, φονεύσας τὸν Διήροβον, ὅστις εἶχεν αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος. Ἐπιτρέφον δὲ μετ' αὐτῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς τοικυμίας, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, καὶ μετὰ ὀκτατῆ πλάνην, ἐφθάσεν ὑγιῶς εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου καὶ ἔζησεν ἐν εἰρήνῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Μενίππη (Menippe). Ζ. Ὀρίων.

Μενοικεύς (Menoeceus), υἱὸς τοῦ Κρέοντος, Βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὄταν ὁ Ἀδραστος ἐπλησίασεν εἰς τὰς Θήβας, διὰ τὴν ἀποκαταστάσιν εἰς τὸν θρόνον τὸν γαμβρόν του Πολυνείκην, οἱ Θηβαῖοι ἔμαθον παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι αὐτοὶ δέλουσιν νικῆσαι, εἰάν ὁ Κρέων ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱὸν του εἰς τὸν Ἄρην. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἠδέλητος νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοῦτο, ὁ Μενοικεύς ἐδυσσιάσθη μόνος του, καὶ οὕτως ἔγενεν εἰς τοὺς συμπολίτας του παραίτιος τῆς νίκης.

Μενοίτιος (Menoetius). Ζ. Πάτροκλος.

Μενοίτιος, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ὅστις ὑπερήφανος ὦν καὶ ὑβριστής, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, καὶ ἐρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον.

Μέντωρ (Mentor), Ἰθακήσιος, ὁ

- πλέον πιστός φίλος τοῦ Ὀδυσσεως, εἰς τὸν ὁποῖον, ἀναχωρῶν διὰ τὴν Τρωάδα, παρέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν ὅλης τῆς οἰκίας του, καὶ τοῦ υἱοῦ του Τηλεμάχου, ὅστις τότε ἦτον ἀκόμη βρέφος. Κατὰ τὸν μῦθον ἡ Ἀθηνᾶ ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Μέντορος ἐσυμβούλευε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ συνώδευσε ἐπειτα καὶ τὸν Τηλέμαχον, ὅτε περιήρχετο ζητῶν τὸν πατέρα του. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μέντωρ ἤμας κατα τὸς χρόνους τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐπειδὴ ἐφιλοξένησε κ' ἐπεριποιήθη αὐτὸν τὸν Ὀμηρον, διαβάντα ἐκείθεν, ἠδῆλῃσεν ὁ Ποιητῆς πρὸς εὐγνωμοσύνην, νὰ τοῦ ἀθανάτισῃ τὸ ὄνομα εἰς τὸ ἀθάνατόν του Ποίημα.
- Μερόη** (Γιραύα), νῆσος τῆς Αἰθιοπίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὀμώνυμος (Κάτοικ. Μεροίτης).
- Μεσημβρία** (Μεσομβρία), πόλις τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη (Κάτοικ. Μεσημβριανός).
- Μεσηνή** (Βάσσα Μεσάν), νῆσος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, παρά τας ἐκβολὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ κειμένη.
- Μεσοποταμία** (Ἀράμ Ναχαράϊμ, ἢ Ἀλβισέρμα), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξύ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος τῶν ποταμῶν κειμένη, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ Μῆση τῶν ποταμῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο (Κάτοικ. Μεσοποταμίτης).
- Μεσσακία**, ἢ **Καλαβρία** (*Terra d' Otranto*), ἢ αὐτὴ καὶ Ἰα-
- πυγία καὶ Σαλεντίνη, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη (Κάτοικ. Μεσσακίος).
- Μεσσήνη** (Μοσσενίγιο, ἢ Μαυρομάτια), ἡ μητρόπολις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου, μετὰ τὴν ἐν Δεύκτροις μάχην.
- Μεσσήνη**, ἢ πρότερον **Ζάγκλη** (*Messina*), πόλις μεγίστη καὶ πρωτεύουσα τῆς Σικελίας (Κάτοικ. Μεσσήνιος).
- Μεσσηνία**, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξύ Λακωνικῆς, Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἰονίου πελάγους, καὶ Ἀρκαδίας κειμένη (Κάτοικ. Μεσσήνιος).
- Μεσσηνιακὸς κόλπος** (Κόρφος τῆς Κορώνης), ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Ταυάρου ἕως εἰς τὴν πόλιν Στενύκλαρον.
- Μεταγειντία**, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐνοικισταὶ μετέβαινον εἰς ἄλλας οἰκίας. Κατ' ἄλλους δὲ ὀνομάσθη οὕτως αὕτη ἡ ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεταγειντίαςσεως τῶν κατοίκων τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ Μελίτης μὲ τὸν δῆμον Διόμειαν. Ἐορτάζετο δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐκ ταύτης ὀνομάσθη καὶ ὁ Μῆν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐταλεῖτο, Μεταγειντιῶν. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.
- Μεταπόντα**, ἢ **Μεταπόντιον** (*Torre di mare*), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη, ἀπαικία Ἑλληνική (Κάτοικ. Μεταπόντιος, καὶ Μεταποντιῶν).

Μεταφραστής. Ζ. Συμεών Μεταφραστής.

Μέτουλον (Μέτλιγγ), πόλις τῆς Ἰλλυρίας, κατὰ τὴν Ἰαποδικὴν χώραν καίμηνη (Κάτοικ. Ἐκ Μετουλου).

Μήδεια. Ζ. Εὐριπίδης.

Μήδεια (Medea), θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, Βασιλέως τῆς Κολχίδος, καὶ μάγος περίφημος. Ὄταν ἦλθον οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα, διὰ νὰ λάβωσι τὸ χρυσοῦν Δέρας, ἡ Μήδεια ἰδοῦσα τὸν Ἰάσονα, ἐδῆλχθη ἀπὸ τὰ κάλλη του, καὶ τὸν ἠγάπησεν ὑπερβολικᾶ· ὄψεν καὶ συμφωνήσασα μετ' αὐτοῦ νὰ τὴν λάβῃ μαζὴ του εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν ἐδίδαξε τὸν τρόπον, πῶς ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀκινδύνως ἐκεῖνο τὸ Δέρας. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται διὰ τῆς ὁδηγίας καὶ βοήθειας αὐτῆς λαβόντες τὸ Δέρας, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν. Ἡ Μήδεια ὄμως προβλέπουσα τὸν μέλλοντα κίνδυνον, ἔλαβε μαζὴ τῆς καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν της Ἀψυρτον, τὸν ὁποῖον, διὰ νὰ μὴ τοὺς φθάσῃ ὁ Αἰήτης, κόψασα εἰς λεπτὰ κομμάτια, τὸν ἔρριψεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐμῆλε νὰ περάσῃ, ὅταν τοὺς ἐδίωκε. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν θάλων αὐτὸς ὁ δυστυχὴς πατὴρ νὰ συνάξῃ τὰ διασκορπισμένα μέλη τοῦ υἱοῦ του, ἠργολήρησεν εἰς τὸν δρόμον, κ' ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν ἀκινδύνως. Ἀλλ' ὁ Ἰάσων μετὰ ταῦτα δὲν ἐφύλαξε

πιστῶς τὴν πρὸς τὴν Μήδειαν ὑπόσχεσίν του· διότι ἀφ' οὗ ἔζησε μετ' αὐτῆς εὐτυχῶς δέκα ὀλόκληρα ἔτη, τὴν ἀπεχωρίσθη τελευταῖον εἰς τὴν Κορίνθον, λαβὼν ἀντ' αὐτῆς εἰς γυναῖκα του τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, Βασιλέως τῆς Κορίνθου. Ἡ δὲ Μήδεια, πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτιμίας, πρῶτον μὲν διὰ τῶν μαγικῶν τῆς κατστρέψεν ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ Κρέοντος, ἔπειτα δὲ σφάξασα ἰδιοχείρως καὶ τὰ δύο τῆς τέκνα, τὰ ὁποῖα εἶχε γεννήσει μετὰ τοῦ Ἰάσονος, καὶ ἐλέγξασα αὐτὸν ὡς ἀχάριστον, μετέβη ἐφ' ἄρματος πτερωτῶν δρακόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔλαβεν εἰς ἄνδρα τὸν Αἰγέα, Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπειτα ἐφάνη ἐπίβουλος τῆς ζωῆς τοῦ Θεσέως, ἐδιώχθη καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθούσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ὑπανδρεύθη μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ἀρίας, καὶ ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ ἡ χώρα ἐκεῖνη Μῆδία.

Μῆδία (Ἰρέκ Ἀγβαμί), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μετὰ τὴν Καππαδοκίαν, Ἰωνίαν, καὶ Ἀρμενίας καίμηνη, τῆς ὁποίας τὸ μὲν μεσημβρινὸν μέρος ὀνομάζεται Μεγάλῃ Μῆδία, τὸ δὲ βορεινὸν Ἀτροπατηνὴ (Κάτοικ. Μῆδος).

Μῆλος, μία ἐκ τῶν Σπαραγῶν νήσων, μετὰ τὴν Κρήτην καὶ τοῦ Σκυλλαιίου ἀκρωτηρίου καίμηνη (Κάτοικ. Μήλιος).

Μήνες Ἀθηναίων (Menses Atheniensium). Τὸ Ἀττικὸν ἔτος ἦτον Σεληνιακόν, καὶ ἤρχζεν εἰς τὴν πρώτην Νομηνιαν, τούτεστι νέαν Σελήνην μετὰ τὸ Φερώνον Ἡλιοστάσιον. Συνίστατο δὲ ἐκ Μηνῶν δώδεκα καὶ ἡμερῶν τριακοσίων πενήτηκοντα τεσσάρων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν εἴνετο ἀνωμάλως, καὶ συνέβαιεν ἐκ τούτου νὰ μένωσι ὅπισθ' ἑξ ἔτος ἕνδεκα ἡμέρας, ἐπρόσδετο καθ' ἑκάστον τρίτον ἔτος καὶ ἓνα ἐμβόλιμον Πήνα, τὸν ὅποιον ὠνόμαζον Ποσειδεῖνα δεύτερον. Ἐκ τούτων δὲ τῶν Μηνῶν οἱ μὲν περιεῖχον 29, οἱ δὲ 30 ἡμέρας, καθὼς ἀκολουθῶς φαίνονται μετὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἀναλογίαν τῶν παρ' ἡμῖν ἤδη ἐν χρήσει Ρωμαϊκῶν Μηνῶν.

- 29. Ἐκατομβαιῶν, Ἰούλιος. Ζ. Ἐκατόμβαια.
- 30. Μεταγετινῶν, Ἀυγουστος. Ζ. Μεταγετινια.
- 29. Βοηδρομιῶν, Σεπτέμβριος. Ζ. Βοηδρόμια.
- 30. Μαμακτιριῶν, Ὀκτώβριος. Ζ. Μαμακτιήρια.
- 29. Πυανεψιῶν, Νοέμβριος. Ζ. Πυανεψία.
- 30. Ποσειδεῶν, Δεκέμβριος. Ζ. Ποσειδώνια.
- 29. Γαμηλιῶν, Ἰανουάριος. Ζ. Γαμήλια.
- 30. Ἀνθεστηριῶν, Φεβρουάριος. Ζ. Ἀνθεστήρια.
- 29. Ἐλαρηβολιῶν, Μάρτιος. Ζ. Ἐλαρηβόλια.

- 30. Μουνυχιῶν, Ἀπρίλιος. Ζ. Μουνυχία.
- 29. Θαρρηλιῶν, Μαῖος. Ζ. Θαρρηλία.
- 30. Σικέρροφοριῶν, Ἰούνιος. Ζ. Σικέρροφορία.

Ἐκαστος δὲ τούτων τῶν Μηνῶν διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, τούτεστιν εἰς τρεῖς Δεκάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη περιεῖχει τὰς ἀπὸ τῆς πρώτης ἕως τῆς δεκάτης τοῦ Μηνὸς ἡμέρας, καὶ λέγεται Δεκάς ἰσταμένου, ἢ ἀρχομένου Μηνός· ἡ δὲ δεύτερα, τὰς ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης ἕως τῆς εἰκοστῆς, καὶ ὀνομάζεται Δεκάς μεσουυτος Μηνός· ἡ δὲ τρίτη, τὰς ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς πρώτης ἕως τῆς τριακοστῆς (εἰάν ὁ Μῆν περιεῖχῃ 30 ἡμέρας), ἢ τῆς εἰκοστῆς ἑνάτης (εἰάν περιεῖχῃ 29 μόνον), καὶ καλεῖται Δεκάς φθίνοντος, ἢ λήγοντος, ἢ ἀπιόντος Μηνός. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκάστου Μηνός ὀνομάζεται Νομηνια, ἤτοι νέος Μῆν, ἡ δὲ τελευταία Ἐρη καὶ Νέα, ἤτοι παλαιά καὶ νέα, ἐπειδὴ εἶναι ἡ τελευταία τοῦ παλαιοῦ Μηνός, καὶ ἡ νέα, ἤτοι ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου.

Ἡ ἀλοιπὴν ἡμέρα τῆς πρώτης Δεκάδος λέγεται ἐν γένει Νομηνια, ὡς εἴρηται, ἢ πρώτη ἰσταμένου, ἢ ἀρχομένου Μηνός (δεῖνος)· ἡ β. δευτέρα ἰσταμένου, ἢ ἀρχομένου, ἢ γ. τρίτη ἰσταμένου, ἢ ἀρχομένου, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἕως τῆς δεκάτης,

ἡ ὁποία λέγεται **Δεκάτη**, ἡ δεκάτη προτέρα, ἡ δεκάτη πρό εἰκάδος.

Τῆς δευτέρας Δεκάδος ἡ πρώτη ἡμέρα, τούτέστιν ἡ ἐνδεκάτη τοῦ Μηνός, λέγεται πρώτη μεσοῦντος Μηνός, ἡ πρώτη ἐπὶ δεκάδι, ἡ ἐπὶ δέκα, ἡ ἐπὶ δεκάτη· ἡ β'. τούτέστιν ἡ δωδεκάτη, δευτέρα μεσοῦντος, ἡ δευτέρα ἐπὶ δεκάδι, κτλ. ἕως τῆς εἰκοστῆς, ἡ ὁποία καλεῖται **Ἐικοστή**, καὶ **Ἐικός**.

Τῆς τρίτης Δεκάδος ἡ ἀριθμησις γίνεται ὀπισθοβατικῶς, οἷον ἡ πρώτη ἡμέρα, τούτέστιν ἡ εἰκοστή πρώτη τοῦ Μηνός, λέγεται δεκάτη Μηνός φθίνοντος, ἡ λήγοντος, ἡ ἀπιόντος, εἰάν ὁ Μῆν περιέχῃ 30 ἡμέρας, εἰάν δὲ περιέχῃ 29 μόνον, τότε ἡ εἰκοστή πρώτη λέγεται ἐνάτη

Μηνός φθίνοντος, ἡ λήγοντος, ἡ ἀπιόντος, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἡ γον ἡ κβ'. ἐνάτη, ἡ ὀγδόη Μηνός φθίνοντος, ἡ κγ'. ὀγδόη, ἡ ἑβδόμη Μηνός φθίνοντος, ἡ λήγοντος, κτλ. ἕως τῆς τελευταίας, ἡ ὁποία λέγεται **Ἐνη** καὶ **Νέα**, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται. Ταύτης δὲ τῆς τρίτης Δεκάδος αἱ ἡμέραι ἀριθμούνται καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, τακτικῶς δηλαδή, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι δύο δεκάδες, μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ **Ἐπὶ εἰκάδι**, ἡ **μετὰ εἰκάδα**, ἡ γον ἡ μὲν κα'. ἡμέρα λέγεται πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ἡ μετὰ εἰκάδα, ἡ δὲ κβ'. δευτέρα ἐπὶ εἰκάδι, ἡ μετὰ εἰκάδα, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς τελευταίας, ἡ ὁποία λέγεται **Τριακός μόνον**, καθὼς σαφέστερον φαίνεται καὶ εἰς τὸν ἀπέναντι Πίνακα.

Ἀττικοῦ Μηνὸς διαίρεσις, καὶ τρόπος τοῦ ἀριθμῆναι τὰς ἡμέρας αὐτοῦ.

xxxxxxxxxxxx

Πρώτη Δεκάς.	1. { Νουμηνία, ἢ	Ἰσταμένου, ἢ ἀρχομένου Μηνός.
	1. { Πρώτη.	
	2. Δευτέρα.	
	3. Τρίτη.	
	4. Τετάρτη.	
	5. Πέμπτη.	
	6. Ἑκτη.	
	7. Ἑβδόμη.	
	8. Ὀγδόη.	
	9. Ἐνάτη.	
10. Δεκάτη.		
Δευτέρα Δεκάς.	11. Πρώτη.	Μεσοῦντος Μηνός, ἢ ἐπιδεκάδι.
	12. Δευτέρα.	
	13. Τρίτη.	
	14. Τετάρτη.	
	15. Πέμπτη.	
	16. Ἑκτη.	
	17. Ἑβδόμη.	
	18. Ὀγδόη.	
	19. Ἐνάτη.	
	20. Εἰκάς.	

Μηνὸς 30 ἡμερῶν.

Μηνὸς 29 ἡμερῶν.

Ἄλλως.

Τρίτη Δεκάς.	21. Δεκάτη,	Ἐνάτη.	Μηνὸς φθίνοντος, ἢ ἀγνώστου.	Πρώτη.	Ἐπι εἰκάδι, ἢ μετ' εἰκάδα.	
	22. Ἐνάτη,	Ὀγδόη.				Δευτέρα.
	23. Ὀγδόη,	Ἑβδόμη.				Τρίτη.
	24. Ἑβδόμη,	Ἑκτη.				Τετάρτη.
	25. Ἑκτη,	ἢ Πέμπτη.				ἢ Πέμπτη.
	26. Πέμπτη,	Τετάρτη.				Ἑκτη.
	27. Τετάρτη,	Τρίτη.				Ἑβδόμη.
	28. Τρίτη,	Δευτέρα.				Ὀγδόη.
	29. Δευτέρα,	Ἐνη καὶ Νεά.				Ἐνάτη.
	30. Ἐνη καὶ Νεά.					Τριακάς.

Παραδείγματα. Ἐπί Ἀρχοντος Μνησιφίλου, Ἐκατομβαιῶνος ἔτη και νέα, φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος, κτλ. (Δημοσθ. Περὶ Στεφ. 36. Ἐκδ. Βακκέρου). ἦτοι τῇ εικοστῇ ἐνάτῃ Ἰουλίου, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ἐκατομβαιῶν ἀναλογεῖ μὲ τὸν καδ' ἡμᾶς Ἰουλίον, ἡ δὲ ἔτη και νέα μὲ τὰς 29 αὐτοῦ τοῦ Μηνός, ὡς φαίνεται και εἰς τὸν ὅπισθεν Πίνακα.

Ἐπί Μνησιφίλου Ἀρχοντος, συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν γνωμίνης, και πρυτάνεων και βουλῆς γνώμη (Μηνός) Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ἀπιόντος (21 Ὀκτωβρίου), Καλλισθένης, κτλ. (αὐτόδι 46).

Ἐπί Χαϊρώνδου Ἀρχοντος, Ἐλαφηβολιῶνος ἔκτη ἰσταμένου (6 Μαρτίου), Αἰσχίνης Ἀτρομήτου, κτλ. (αὐτόδι 66).

Ἀρχων Δημόνικος Φλυσις, Βοηδρομιῶνος ἔκτη μετ' εἰκάδα (26 Σεπτεμβρίου), γνώμη βουλῆς και δήμου, Καλλίας Φρεαζήριος εἶπεν, ὅτι, κτλ. (αὐτόδι 147).

Ἐπί Ἀρχοντος Ἡροπίδου, Μηνός Ἐλαφηβολιῶνος ἔκτη φθίνοντος (24 Μαρτίου), φυλῆς πρυτανευούσης Ἐρεχθίδος, κτλ. (αὐτόδι 209).

Τούτο δ' αὖ πάλιν, Πέρσαι Μηνός Βοηδρομιῶνος ἔκτη μὲν (6 Σεπτεμβρίου) ἐν Μαραθῶνι, τρίτῃ δὲ (3 τοῦ αὐτοῦ) ἐν Πλαταιαῖς, ἅμα και περί Μυκάλῃν ἠττήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· πέμπτῃ δὲ φθίνοντος (25

τοῦ αὐτοῦ), ἐν Ἀρβύλοις, κτλ. (Πλούταρχ. Καμίλ. 10. 15. Ἐκδ. Κοραῆ).

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναλογούνται και αἱ λοιπαὶ ἡμέραι ἐκάστου Μηνός, μ' ὅλον ὅτι μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν και τῶν καδ' ἡμᾶς ἤδη ἐν χρήσει Ῥωμαϊκῶν Μηνῶν εὐρίσκεται εἰς ἄλλους διαφορετικῆς ἀνολογίας, ἀλλὰ δὲν εὐρέθῃ ἀκόμη και ἀκριβῆς ἀνταπόκριαις, οὔτε δύναται νὰ εὐρεθῇ, ἐπειδὴ ἕνας Ἀττικὸς Μῆν ἀρχίζει, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἀπὸ τὸν ἕνα ἐκ τῶν καδ' ἡμᾶς, και λήγει εἰς τὸν ἄλλον, οἷον ὁ Ἀνδραστηριῶν κείται μεταξὺ τοῦ Φεβρουαρίου και τοῦ Μαρτίου Μηνός, ὁ Βοηδρομιῶν, μεταξὺ Σεπτεμβρίου και Ὀκτωβρίου, και ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως.

Μῆνες Ῥωμαίων (Menses Romanorum). Καθὼς τὸ Ἀττικόν, οὕτω και τὸ Ῥωμαϊκόν ἔτος ἦτον Σεληνιακόν, και περιεῖχε τὰς αὐτὰς, ἢ και περισσοτέρας ἀνωμαλίας, ἕως ὅτου ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος 709 ἔτη ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, και 45 πρὸ Χριστοῦ ἔλαβε καλητέραν τινὰ μεταβολήν, και ἐντελεστέραν ἐπὶ τοῦ Πάπα τῆς Ῥώμης Γρηγορίου ΙΓ'. κατὰ τὸ 1582 σωτήριον ἔτος. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἐποχῆς τὸ μὲν Ἰουλιακόν ἔτος ἀνωμάσθη Παλαιόν, και ἔμεινεν ἀκόμη εἰς ἡμᾶς και εἰς τοὺς Ῥώσους· τὸ δὲ Γρηγοριακόν, Νέον, και τὸ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ ἄλλα χριστιανικὰ γένη τῆς Εὐρώπης

εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ θρησκευτικὰς τῶν ἱεροπραξίας, τὸ ὅποιον ἀκολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἐνίοτε ἀπαρallάκτως κατὰ τὸ πολιτικὸν διὰ τὴν μετ' αὐτῶν ἐπιμιξίαν, ἢ σημειονοτες τὴν ἡμέραν τοῦ Μηνὸς οὕτω: 13/25, φέρον εἰπεῖν, Μαρτίου, τὸ ὅποιον δηλοῖ εἰς τὰς 13 τοῦ Μαρτίου κατ' ἡμᾶς, καὶ εἰς τὰς 25 κατ' αὐτούς, διὰ τὴν δωδεκαήμερον μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν διαφοράν.

Οἱ δώδεκα Μῆνες τῶν Ῥωμαίων ἀνταποκρίνονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μετὰ τοὺς τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐφεξῆς φαίνονται:

- Januarius, Γαρηλιῶν. Ζ. Ἰανουάριος.
 Februarius, Ἀνθεστηριῶν. Ζ. Φεβρουάριος.
 Martius, Ἐλαφηβολιῶν. Ζ. Μάρτιος.
 Aprilis, Μουνοχιῶν. Ζ. Ἀπρίλιος.
 Majus, Θασρηλιῶν. Ζ. Μάϊος.
 Junius, Σκιρόφοριῶν. Ζ. Ἰούνιος.
 Julius (Quintilis), Ἐκατομβαιῶν. Ζ. Ἰούλιος.
 Augustus (Sextilis), Μεταγειτωνῶν. Ζ. Ἀυγουστος.
 September, Βοηδρομιῶν. Ζ. Σεπτέμβριος.
 October, Μαιμακτηριῶν. Ζ. Ὀκτώβριος.
 November, Πυανεσιῶν. Ζ. Νοέμβριος.
 December, Ποσειδεῶν. Ζ. Δεκέμβριος.

Ἐκαστος τούτων τῶν Μηνῶν διαιρεῖται εἰς τρία, ἤγουν εἰς Καλάνδας, ἢ Καλένδας, εἰς Νόνας (Νόννας) καὶ εἰς Ἴδους (Ἰιδούς). Καὶ αἱ μὲν Καλένδαι (Calendae, ὅθεν τὸ Calendarium, ἧτοι Μηνολόγιον αὐτῶν) παρωνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ Calare, τούτῃ ἐστι Καλεῖν ῥήματος, ἐπειδὴ κατ' αὐτάς, ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην ἐκάστου Μηνός, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ἐκάλεε τὸν λαὸν εἰς τὸ Καπιτώλιον, καὶ ἐμύνηεν εἰς αὐτὸν τὴν ἡμέραν τῶν Νόνων, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐγένετο εἰς τὴν Ῥώμην δημοτελής πανήγυρις· καὶ προσέτι τὴν νέαν Σελήνην, τὰς εορτάς καὶ ὅσα ἄλλα ἦσαν ἀναγκαῖα νὰ πραχθῶσι κατ' ὅλον ἐκείνον τὸν Μῆνα· αἱ δὲ Νόναι (Nonae), παρωνομάσθησαν ἀπὸ τὴν δέσιν των, ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτὰς ἀποκλειστικῶς ἕως τῶν Ἰδῶν ὁμοίως ἀποκλειστικῶς ἀριθμοῦνται ἐννέα ἡμέραι· αἱ δὲ Ἴδοι (Idus) ἔλαβον, λέγουσι, τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ Iduare, τούτῃσι Διαρεῖν Τυρρῆνικὸν ῥήματος, ἐπειδὴ διαιροῦσι σχεδὸν εἰς δύο ἴσα μέρη ἕκαστον Μῆνα. Αἱ Καλένδαι εἶναι πάντοτε ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου Μηνός, χωρὶς τινος ἐξαίρεσως, καθὼς ἡ τῶν Ἀθηναίων Νουμηνία· αἱ δὲ Νόναι εἰς μὲν τοὺς Μῆνας Μάρτιου, Μάϊου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτώβριου εἶναι ἡ ἐβδόμη ἡμέρα, εἰς δὲ τοὺς λοιπούς, ἡ πέμπτη· αἱ δὲ Ἴδοι εἰς μὲν τοὺς ἤδη εἰρημένους τέσσαρας Μῆνας

εἶναι ἡ δεκάτη πέμπτη, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς, ἡ δεκάτη τρίτη.

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἡμέρα ἐκάστου Μηνὸς λέγεται Καλένδαι, Παρ. χάρ. ἡ πρώτη τοῦ Ἰανουαρίου λέγεται Καλένδαι Ἰανουαρίου· ἡ πρώτη τοῦ Φεβρουαρίου, Καλένδαι Φεβρουαρίου, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως. Ἡ δὲ δευτέρα καὶ αἱ ἄλλαι ἡμέραι τοῦ Μηνὸς λογαριάζονται ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἀρίθμον, ὅστις προκύπτει ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρίθμηση τῶν ἕως τῶν Νόνων, Ἰδῶν καὶ Καλενδῶν ἡμερῶν· καὶ ἐπειδὴ, Παρ. χάρ. ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ Ἰανουαρίου ἕως τῶν Νόνων αὐτοῦ ἀριθμοῦνται τέσσαρες ἡμέραι, ἡ δευτέρα αὐτοῦ λέγεται Δ'. Νόνων, ἢ πρὸ Νόνων Ἰανουαρίου, ἦγουν τοῦτο, ἡ ἐκεῖνο ἔγενε τέσσαρας ἡμέρας προητέρα ἀπὸ τὰς Νόνας τοῦ Ἰανουαρίου, ἀντὶ τὰ εἶπωσιν, ὅτι ἔγενεν εἰς τὰς 2 τοῦ Ἰανουαρίου· ἡ τρίτη, Γ'. Νόνων, ἢ πρὸ Νόνων Ἰανουαρίου· ἡ δὲ τετάρτη δὲν λέγεται Δευτέρα Νόνων (καθὼς οὔτε εἰς τὸ Λατινικὸν Secundo Nonas), ἀλλὰ μόνον Πρὸ Νόνων, χωρὶς τοῦ Δευτέρα (Λατινιστὶ Pridie Nonas, ἦγουν die ante Nonas), Τῇ προτεραίᾳ Νόνων, ἢ τῇ πρὸ Νόνων ἡμέρᾳ, εἰς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς πρὸ Καλενδῶν καὶ Ἰδῶν ἡμέρας διὰ τὴν εἰς τὸ Λατινικὸν σημασίαν τῆς λέξεως Secundus, γενομένης ἀπὸ τοῦ ῥήματος Sequor, τὸ ὁποῖον σημαίνει Ἐπομαι, ἀκα-

λουδῶ, καὶ ἡ ἔννοια εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ἀπαιτεῖ προήγησιν, ἣτις σημαίνεται μὲ τὸ Ἐπίρρημα Pridie· ἡ πέμπτη εἶναι αἱ καθ' αὐτὸ Νόσαι, καὶ λέγεται Νόσαι Ἰανουαρίου (Nonae Januarii). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λογαριάζονται καὶ οἱ λοιποὶ Μῆνες, ἐκτὸς τοῦ Μαρτίου, Μαΐου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου, τῶν ὁποίων αἱ ἕως τῶν Νόνων ἡμέραι ἐπειδὴ εἶναι ἕξ, ἡ δευτέρα ἡμέρα αὐτῶν λέγεται Σ'. Νόνων, ἡ τρίτη, Ε'. Νόνων, κτλ.

Μετὰ τὰς Νόνας ἔπονται αἱ Ἰδοί, τῶν ὁποίων ὁ λογαριασμὸς γίνεται ὁμοίως καθὼς καὶ ὁ τῶν Νόνων· ὅθεν ἡ ἕκτη τοῦ Ἰανουαρίου λέγεται Η'. Ἰδῶν, ἢ πρὸ Ἰδῶν Ἰανουαρίου, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ἕως τῶν Ἰδῶν ἀποκλειστικῶς εἶναι ὀκτὼ ἡμέραι· ἡ ἑβδόμη, Ζ'. Ἰδῶν Ἰανουαρίου· ἡ ὀγδόη, Σ'. Ἰδῶν Ἰανουαρίου, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς δωδεκάτης, ἣτις λέγεται μόνον Πρὸ Ἰδῶν Ἰανουαρίου (Pridie Idus Januarii), εἰς ἀνωτέρω εἴρηται· καὶ ἡ δεκάτη τρίτη Ἰδοί Ἰανουαρίου (Λατινιστὶ Idus Januarii, ἢ εἰς πτωσὶν Ἀφαιρετικῶν Idibus Januariis, ἢ Januarii, εἰς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν Καλενδῶν καὶ Νόνων ἡ τοιαύτη χοῆσις τῆς Ἀφαιρετικῆς). Θεωρεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ εἰρημένη ἐξαιρέσις τῶν τεσσάρων ἐκείνων Μηνῶν, ἦγουν Μαρτίου, Μαΐου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου.

Μετὰ δὲ τὰς Ἰδοὺς ἀρχεται

ἡ ἀριθμησις τῶν ἕως τῶν Καλενδῶν ἡμερῶν τοῦ ἐπομένου Μηνός· καὶ ἐπειδὴ Παρ. χάριω μεταξύ τῆς ιδ. τοῦ Ἰανουαρίου (ΙΘ'. Καλενδῶν Φεβρ.) καὶ τῶν Καλενδῶν τοῦ ἐπομένου Μηνός (Καλένδαι Φεβρ.) ἀριθμοῦνται ἀποκλειστικῶς 19 ἡμέραι, ἡ δεκάτη τετάρτη τοῦ Ἰανουαρίου λέγεται ΙΘ'. Καλενδῶν, ἡ πρὸ Καλενδῶν Φεβρουαρίου· ἡ δεκάτη πέμπτη αὐτοῦ, ΙΗ'. Καλενδῶν Φεβρουαρίου· ἡ δεκάτη ἕκτη, ΙΖ'. Καλενδῶν Φεβρουαρίου, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς τελευταίας τοῦ Ἰανουαρίου, ἡ ὁποία λέγεται, ὡς εἴρηται, Πρὸ Καλενδῶν Φεβρουαρίου (Pridie Calendas Februarias, ἢ Februarii), καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ, Καλένδαι Φεβρουαρίου (Calendae Februarii, ἢ Februariiae). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Μηνῶν ὁ λογαριασμός μὲ τὰς εἰρημένας μόνον παρατηρήσεις καὶ διαφορὰς τῶν τεσσάρων ἐκείνων Μηνῶν, καθὼς σαφέστερον φαίνεται καὶ εἰς τοὺς ὀπίσθεν Πίνακας.

Σημειώσεις. Α'. Ὁ Φεβρουά-

ριος λέγεται Κοινός, ἢ τοῦ κοινοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅταν ἔχη 28 μόνον ἡμέρας, καὶ Δίσεκτος, ἢ Βίσεκτος (Bisectus), ὅταν ἔχη 29, ἐπειδὴ τότε εἰς τὰς 24 καὶ 25 αὐτοῦ λέγεται δις (bis), Ἐκτη Καλενδῶν, ἤγουν εἰς τὰς 24 ἔλεγον Sexto Calendas Martias, εἰς τὰς 25 πάλιν Sexto Calendas Martias, εἰς δὲ τὰς 26, Quinto Calendas Martias, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Β'. Ὁ Ἰούλιος καὶ Αὐγούστος ὀνομάσθησαν οὕτως εἰς τιμὴν τούτων τῶν Καισάρων, Κυντίλιος, ἢ Κυντίλιος (Quintilis), καὶ Σεξιτίλιος (Sextilis), ἤτοι Πέμπτος καὶ Ἑκτος τὸ πρῶτον καλούμενοι, τακτικῶς δηλαδὴ ἀριθμοῦμενοι ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου μεταξύ αὐτῶν ἐνιαυσίου Μηνός.

Γ'. Οἱ Μῆνες ἢ τίθενται κατὰ Γενικὴν, ἢ ἐκφέρονται ἐπιθετικῶς μετὰ τῶν Καλενδῶν, Νόνων καὶ Ἰδῶν, οἷον Καλένδαι, Νόναι, Ἰδοὶ Ἰανουαρίου, ἢ Ἰανουάριαι (Calendae, Nonae, Idus Januarii, ἢ Januariiae), καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν πτώσεων ὁμοίως.

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.

Ἰανουάριος.

Φεβρουάριος. *)

Μάρτιος.

1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΙΑΝ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΦΕΒΡ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΜΑΡΤ.
2.	Δ'. Νόνων Ἰανουαρίου.	Δ'. Νόνων Φεβρουαρίου.	5'. Νόνων Μαρτίου.
3.	Γ'. Νόν. Ἰανουαρ.	Γ'. Νόν. Φεβρ.	Ε'. Νόν. Μαρτ.
4.	Πρὸ Νόν. Ἰανουαρ.	Πρὸ Νόν. Φεβρ.	Δ'. Νόν. Μαρτ.
5.	ΝΟΝΑΙ ΙΑΝ.	ΝΟΝΑΙ ΦΕΒΡ.	Γ'. Νόν. Μαρτ.
6.	Η'. Ἰδῶν Ἰανουαρίου.	Η'. Ἰδῶν Φεβρουαρίου.	Πρὸ Νόν. Μαρτ.
7.	Ζ'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Ζ'. Ἰδ. Φεβρ.	ΝΟΝΑΙ ΜΑΡΤ.
8.	5'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	5'. Ἰδ. Φεβρ.	Η'. Ἰδῶν Μαρτίου.
9.	Ε'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Ε'. Ἰδ. Φεβρ.	Ζ'. Ἰδ. Μαρτ.
10.	Δ'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Δ'. Ἰδ. Φεβρ.	5'. Ἰδ. Μαρτ.
11.	Γ'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Γ'. Ἰδ. Φεβρ.	Ε'. Ἰδ. Μαρτ.
12.	Πρὸ Ἰδ. Ἰανουαρ.	Πρὸ Ἰδ. Φεβρ.	Δ'. Ἰδ. Μαρτ.
13.	ΙΔΟΙ ΙΑΝ.	ΙΔΟΙ ΦΕΒΡ.	Γ'. Ἰδ. Μαρτ.
14.	ΙΘ'. Καλενδῶν Φεβρ.	Ι5'. Καλενδῶν Μαρτ.	Πρὸ Ἰδ. Μαρτ.
15.	ΗΗ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΕ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΔΟΙ ΜΑΡΤ.
16.	ΙΖ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΑΔ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΖ'. Καλενδῶν Ἀπριλ.
17.	Ι5'. Καλ. Φεβρ.	ΙΓ'. Καλ. Μαρτ.	Ι5'. Καλ. Ἀπριλ.
18.	ΙΗ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΒ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΕ'. Καλ. Ἀπριλ.
19.	ΙΑΔ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΑΔ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΑΔ'. Καλ. Ἀπριλ.
20.	ΙΓ'. Καλ. Φεβρ.	Γ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΓ'. Καλ. Ἀπριλ.
21.	ΙΒ'. Καλ. Φεβρ.	Θ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΒ'. Καλ. Ἀπριλ.
22.	ΙΑΔ'. Καλ. Φεβρ.	Η'. Καλ. Μαρτ.	ΙΑΔ'. Καλ. Ἀπριλ.
23.	Γ'. Καλ. Φεβρ.	Ζ'. Καλ. Μαρτ.	Γ'. Καλ. Ἀπριλ.
24.	Θ'. Καλ. Φεβρ.	5'. Καλ. Μαρτ.	Θ'. Καλ. Ἀπριλ.
25.	Η'. Καλ. Φεβρ.	Ε'. Καλ. Μαρτ.	Η'. Καλ. Ἀπριλ.
26.	Ζ'. Καλ. Φεβρ.	Δ'. Καλ. Μαρτ.	Ζ'. Καλ. Ἀπριλ.
27.	5'. Καλ. Φεβρ.	Γ'. Καλ. Μαρτ.	5'. Καλ. Ἀπριλ.
28.	Ε'. Καλ. Φεβρ.	Πρὸ Καλ. Μαρτ.	Ε'. Καλ. Ἀπριλ.
29.	Δ'. Καλ. Φεβρ.		Δ'. Καλ. Ἀπριλ.
30.	Γ'. Καλ. Φεβρ.		Γ'. Καλ. Ἀπριλ.
31.	Πρὸ Καλ. Φεβρ.		Πρὸ Καλ. Ἀπριλ.

*) Τοῦ κοινου ἑνιαυτου.

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.

Ἀπρίλιος.

Μάϊος.

Ἰούνιος.

1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΑΠΡΙΑ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΜΑΪΟΥ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΙΟΥΝ.
2.	Δ'. Νόνων Ἀπριλίου.	5'. Νόνων Μαΐου.	Δ'. Νόνων Ἰουνίου.
3.	Γ'. Νόν. Ἀπριλ.	Ε'. Νόν. Μαΐου.	Γ'. Νόν. Ἰουν.
4.	Πρό Νόν. Ἀπριλ.	Δ'. Νόν. Μαΐου.	Πρό Νόν. Ἰουν.
5.	ΝΟΝΑΙ ΑΠΡΙΑ.	Γ'. Νόν. Μαΐου.	ΝΟΝΑΙ ΙΟΥΝ.
6.	Η'. Ἰδῶν Ἀπριλίου.	Πρό Νόν. Μαΐου.	Η'. Ἰδῶν Ἰουνίου.
7.	Ζ'. Ἰδ. Ἀπριλ.	ΝΟΝΑΙ ΜΑΪΟΥ.	Ζ'. Ἰδ. Ἰουν.
8.	5'. Ἰδ. Ἀπριλ.	Η'. Ἰδῶν Μαΐου.	5'. Ἰδ. Ἰουν.
9.	Ε'. Ἰδ. Ἀπριλ.	Ζ'. Ἰδ. Μαΐου.	Ε'. Ἰδ. Ἰουν.
10.	Δ'. Ἰδ. Ἀπριλ.	5'. Ἰδ. Μαΐου.	Δ'. Ἰδ. Ἰουν.
11.	Γ'. Ἰδ. Ἀπριλ.	Ε'. Ἰδ. Μαΐου.	Γ'. Ἰδ. Ἰουν.
12.	Πρό Ἰδ. Ἀπριλ.	Δ'. Ἰδ. Μαΐου.	Πρό Ἰδ. Ἰουν.
13.	ΙΔΟΙ ΑΠΡΙΑ.	Γ'. Ἰδ. Μαΐου.	ΙΔΟΙ ΙΟΥΝ.
14.	ΙΗ'. Καλενδῶν Μαΐου.	Πρό Ἰδ. Μαΐου.	ΙΗ'. Καλενδῶν Ἰουλ.
15.	ΙΖ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΔΟΙ ΜΑΪΟΥ.	ΙΖ'. Καλ. Ἰουλ.
16.	Ι5'. Καλ. Μαΐου.	ΙΖ'. Καλενδῶν Ἰουνίου.	Ι5'. Καλ. Ἰουλ.
17.	ΙΕ'. Καλ. Μαΐου.	Ι5'. Καλ. Ἰουν.	ΙΕ'. Καλ. Ἰουλ.
18.	ΙΑ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΕ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΑ'. Καλ. Ἰουλ.
19.	ΙΓ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΑ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΓ'. Καλ. Ἰουλ.
20.	ΙΒ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΓ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΒ'. Καλ. Ἰουλ.
21.	ΙΑ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΒ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΑ'. Καλ. Ἰουλ.
22.	Ι'. Καλ. Μαΐου.	ΙΑ'. Καλ. Ἰουν.	Ι'. Καλ. Ἰουλ.
23.	Θ'. Καλ. Μαΐου.	Ι'. Καλ. Ἰουν.	Θ'. Καλ. Ἰουλ.
24.	Η'. Καλ. Μαΐου.	Θ'. Καλ. Ἰουν.	Η'. Καλ. Ἰουλ.
25.	Ζ'. Καλ. Μαΐου.	Η'. Καλ. Ἰουν.	Ζ'. Καλ. Ἰουλ.
26.	5'. Καλ. Μαΐου.	Ζ'. Καλ. Ἰουν.	5'. Καλ. Ἰουλ.
27.	Ε'. Καλ. Μαΐου.	5'. Καλ. Ἰουν.	Ε'. Καλ. Ἰουλ.
28.	Δ'. Καλ. Μαΐου.	Ε'. Καλ. Ἰουν.	Δ'. Καλ. Ἰουλ.
29.	Γ'. Καλ. Μαΐου.	Δ'. Καλ. Ἰουν.	Γ'. Καλ. Ἰουλ.
30.	Πρό Καλ. Μαΐου.	Γ'. Καλ. Ἰουν.	Πρό Καλ. Ἰουλ.
31.		Πρό Καλ. Ἰουν.	

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.

Ἰέλ. (Κυϊντίλιος). Ἄυγ. (Σιξτίλιος). Σεπτέμβριος.

1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΙΟΥΑ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΑΥΓ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΣΕΠΤ.
2.	5. Νόνων Ἰουλίου.	Δ'. Νόνων Ἀυγούστου.	Δ'. Νόνων Σεπτεμ.
3.	Ε. Νόν. Ἰουλ.	Γ. Νόν. Ἀυγ.	Γ. Νόν. Σεπτεμ.
4.	Δ'. Νόν. Ἰουλ.	Πρό Νόν. Ἀυγ.	Πρό Νόν. Σεπτεμ.
5.	Γ. Νόν. Ἰουλ.	ΝΟΝΑΙ ΑΥΓ.	ΝΟΝΑΙ ΣΕΠΤ.
6.	Πρό Νόν. Ἰουλ.	Η'. Ἰδῶν Ἀυγούστου.	Η'. Ἰδῶν Σεπτεμβρ.
7.	ΝΟΝΑΙ ΙΟΥΑ.	Ζ'. Ἰδ. Ἀυγ.	Ζ'. Ἰδ. Σεπτεμ.
8.	Η'. Ἰδῶν Ἰουλίου.	5'. Ἰδ. Ἀυγ.	5'. Ἰδ. Σεπτεμ.
9.	Ζ'. Ἰδ. Ἰουλ.	Ε. Ἰδ. Ἀυγ.	Ε. Ἰδ. Σεπτεμ.
10.	5'. Ἰδ. Ἰουλ.	Δ'. Ἰδ. Ἀυγ.	Δ'. Ἰδ. Σεπτεμ.
11.	Ε. Ἰδ. Ἰουλ.	Γ. Ἰδ. Ἀυγ.	Γ. Ἰδ. Σεπτεμ.
12.	Δ'. Ἰδ. Ἰουλ.	Πρό Ἰδ. Ἀυγ.	Πρό Ἰδ. Σεπτεμ.
13.	Γ. Ἰδ. Ἰουλ.	ΙΔΟΙ ΑΥΓ.	ΙΔΟΙ ΣΕΠΤ.
14.	Πρό Ἰδ. Ἰουλ.	ΙΘ'. Καλενδῶν Σεπτεμ.	ΙΗ'. Καλενδῶν Ὀκτ.
15.	ΙΔΟΙ ΙΟΥΑ.	ΙΗ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΖ. Καλ. Ὀκτωβ.
16.	ΙΖ'. Καλενδῶν Ἀυγ.	ΙΖ'. Καλ. Σεπτεμ.	Ι5'. Καλ. Ὀκτωβ.
17.	Ι5'. Καλ. Ἀυγ.	Ι5'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΕ'. Καλ. Ὀκτωβ.
18.	ΙΕ'. Καλ. Ἀυγ.	ΙΕ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΔ'. Καλ. Ὀκτωβ.
19.	ΙΔ'. Καλ. Ἀυγ.	ΙΔ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΓ'. Καλ. Ὀκτωβ.
20.	ΙΓ'. Καλ. Ἀυγ.	ΙΓ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΒ'. Καλ. Ὀκτωβ.
21.	ΙΒ'. Καλ. Ἀυγ.	ΙΒ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΑ'. Καλ. Ὀκτωβ.
22.	ΙΑ'. Καλ. Ἀυγ.	ΙΑ'. Καλ. Σεπτεμ.	Γ. Καλ. Ὀκτωβ.
23.	Γ. Καλ. Ἀυγ.	Γ. Καλ. Σεπτεμ.	Θ'. Καλ. Ὀκτωβ.
24.	Θ'. Καλ. Ἀυγ.	Θ'. Καλ. Σεπτεμ.	Η'. Καλ. Ὀκτωβ.
25.	Η'. Καλ. Ἀυγ.	Η'. Καλ. Σεπτεμ.	Ζ'. Καλ. Ὀκτωβ.
26.	Ζ'. Καλ. Ἀυγ.	Ζ'. Καλ. Σεπτεμ.	5'. Καλ. Ὀκτωβ.
27.	5. Καλ. Ἀυγ.	5. Καλ. Σεπτεμ.	Ε. Καλ. Ὀκτωβ.
28.	Ε. Καλ. Ἀυγ.	Ε. Καλ. Σεπτεμ.	Δ'. Καλ. Ὀκτωβ.
29.	Δ'. Καλ. Ἀυγ.	Δ'. Καλ. Σεπτεμ.	Γ'. Καλ. Ὀκτωβ.
30.	Γ. Καλ. Ἀυγ.	Γ. Καλ. Σεπτεμ.	Πρό Καλ. Ὀκτωβ.
31.	Πρό Καλ. Ἀυγ.	Πρό Καλ. Σεπτεμ.	

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.

Ὀκτώβριος.

Νοῦμβριος.

Δεκέμβριος.

1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΟΚΤ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΝΟΥΕΜ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΔΕΚ.
2.	5'. Νόνων Ὀκτωβρίου.	Δ'. Νόνων Νοεμβρίου.	Δ'. Νόνων Δεκεμβ.
3.	Ε. Νόν. Ὀκτωβ.	Γ'. Νόν. Νοεμβ.	Γ'. Νόν. Δεκεμβ.
4.	Δ'. Νόν. Ὀκτωβ.	Πρὸ Νόν. Νοεμβ.	Πρὸ Νόν. Δεκεμβ.
5.	Γ'. Νόν. Ὀκτωβ.	ΝΟΝΑΙ ΝΟΥΕΜ.	ΝΟΝΑΙ ΔΕΚΕΜ.
6.	Πρὸ Νόν. Ὀκτωβ.	Η'. Ἰδῶν Νοεμβρίου.	Η'. Ἰδῶν Δεκεμβ.
7.	ΝΟΝΑΙ ΟΚΤ.	Ζ'. Ἰδ. Νοεμβ.	Ζ'. Ἰδ. Δεκεμβ.
8.	Η'. Ἰδῶν Ὀκτωβρίου.	5'. Ἰδ. Νοεμβ.	5'. Ἰδ. Δεκεμβ.
9.	Ζ'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Ε. Ἰδ. Νοεμβ.	Ε. Ἰδ. Δεκεμβ.
10.	5'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Δ'. Ἰδ. Νοεμβ.	Δ'. Ἰδ. Δεκεμβ.
11.	Ε. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Γ'. Ἰδ. Νοεμβ.	Γ'. Ἰδ. Δεκεμβ.
12.	Δ'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Πρὸ Ἰδ. Νοεμβ.	Πρὸ Ἰδ. Δεκεμβ.
13.	Γ'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	ΙΑΟΙ ΝΟΥΕΜ.	ΙΑΟΙ ΔΕΚΕΜ.
14.	Πρὸ Ἰδ. Ὀκτωβ.	ΙΗ'. Καλενδῶν Δεκεμβ.	ΙΘ'. Καλενδῶν Ἰαν.
15.	ΙΑΟΙ ΟΚΤ.	ΙΖ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΗ'. Καλ. Ἰανουαρ.
16.	ΙΖ'. Καλενδῶν Νοεμβ.	Ι5'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΖ'. Καλ. Ἰανουαρ.
17.	Ι5'. Καλ. Νοεμβ.	ΙΕ. Καλ. Δεκεμβ.	Ι5'. Καλ. Ἰανουαρ.
18.	ΙΑ'. Καλ. Νοεμβ.	ΙΑ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΕ. Καλ. Ἰανουαρ.
19.	ΙΕ. Καλ. Νοεμβ.	ΙΓ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΑ'. Καλ. Ἰανουαρ.
20.	ΙΓ'. Καλ. Νοεμβ.	ΙΒ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΓ'. Καλ. Ἰανουαρ.
21.	ΙΒ'. Καλ. Νοεμβ.	ΙΑ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΒ'. Καλ. Ἰανουαρ.
22.	ΙΑ'. Καλ. Νοεμβ.	Γ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΑ'. Καλ. Ἰανουαρ.
23.	Γ. Καλ. Νοεμβ.	Θ. Καλ. Δεκεμβ.	Γ. Καλ. Ἰανουαρ.
24.	Θ. Καλ. Νοεμβ.	Η. Καλ. Δεκεμβ.	Θ. Καλ. Ἰανουαρ.
25.	Η. Καλ. Νοεμβ.	Ζ. Καλ. Δεκεμβ.	Η. Καλ. Ἰανουαρ.
26.	Ζ. Καλ. Νοεμβ.	5'. Καλ. Δεκεμβ.	Ζ. Καλ. Ἰανουαρ.
27.	5'. Καλ. Νοεμβ.	Ε. Καλ. Δεκεμβ.	5'. Καλ. Ἰανουαρ.
28.	Ε. Καλ. Νοεμβ.	Δ'. Καλ. Δεκεμβ.	Ε. Καλ. Ἰανουαρ.
29.	Δ'. Καλ. Νοεμβ.	Γ'. Καλ. Δεκεμβ.	Δ'. Καλ. Ἰανουαρ.
30.	Γ'. Καλ. Νοεμβ.	Πρὸ Καλ. Δεκεμβ.	Γ'. Καλ. Ἰανουαρ.
31.	Πρὸ Καλ. Νοεμβ.		Πρὸ Καλ. Ἰανουαρ.

Παραδείγματα. Οὐμὴν ἀνεῖ-
 λην (ὁ Ῥωμῖλος), οὐδὲ κατέ-
 σκαψεν, ἀλλὰ Ῥωμαίων ἐποίησεν
 ἀποικίαν, δισχιλίους καὶ πεντα-
 κοσίους ἀποστείλας οἰκήτορας,
 Εἰδοῖς Ἀπριλίαις (13 Ἀπριλίου).
 (Πλούταρχ. Ῥωμύλ. ΚΓ'. 31.
 Ἐκδ. Κοραῆ).

Καὶ τὴν πόλιν ἐλών, τοὺς μὲν
 ἡμίσεις τῶν περιγενομένων εἰς
 Ῥώμην ἐξώκησε, τῶν δ' ὑπομενό-
 των δεπλασίους ἐκ Ῥώμης κατέ-
 κισεν εἰς τὴν Καμερίαν, Σεξτι-
 λίας Καλάνδαις (1 Αὐγούστου).
 (αὐτόθι ΚΔ'. 15).

Ἐθριάμβευσε δὲ καὶ ἀπὸ τού-
 των, Εἰδοῖς Ὀκτωβρίαις (15 Ὀκ-
 τωβρίου). (αὐτόθι ΚΕ. 30).

Ἠφανίσθη δὲ Νόναις Ἰουλίαις,
 ὡς νῦν ὀνομάζουσι, ὡς δὲ τότε,
 Κυνταλίαις (7 Ἰουλίου). (αὐ-
 τόθι ΚΖ'. 15).

Ἡμεῖς ἀπὸ σοῦ, ὡς ἠξέυρεις,
 ἀνεχωρήσαμεν τῇ Δ'. Νόνων Νο-
 εμβρίου (2 Νοεμβρίου), ἐφθά-
 σαμεν εἰς τὴν Λευκάδα τῇ Η'.
 Ἰδῶν Νοεμβρίου (6 Νοεμ-
 βρίου), καὶ τῇ Ζ'. (7 Νοεμ-
 βρίου) εἰς τὸ Ἄκτιον, Ἐκεῖ διὰ
 τὴν κακοκαιρίαν διετρίψαμεν μέ-
 χρι τῆς Σ'. Ἰδῶν (8 Νοεμ-
 βρίου). Ἐκεῖθεν τῇ Ε'. Ἰδῶν
 (9 Νοεμβρίου) ἐπλεύσαμεν κάλ-
 λιστα πρὸς τὴν Κέρκυραν. Ἐν
 Κερκίρᾳ δὲ διὰ τὰς κακοκαιρίας
 παρεμείναμεν μέχρι τῆς ΙΣ'. Κα-
 λενδῶν Δεκεμβρίου (16 Νοεμ-
 βρίου). Κατὰ δὲ τὴν ΙΕ'. Κα-
 λενδῶν Δεκεμβρίου (17 Νοεμ-
 βρίου) ἐπρωχώρησαμεν ἀπὸ τῶν

λιμένα τῶν Κερκυραίων πρὸς τὴν
 Κασσιόπην 120 στάδια. Ἐκεῖ
 διεμείναμεν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνέ-
 μων μέχρι τῆς Θ'. Καλενδῶν
 (23 Νοεμβρίου), κτλ. (Nos
 a te, ut scis, discessimus ad
 IV. Non. Novemb., Leucadem
 venimus ad VIII. Id. Novemb.,
 ad VII. Actium. Ibi pro-
 pter tempestatem ad VI. Id.
 morati sumus. Inde ad V.
 Id. Corcyram bellissime na-
 vigavimus. Corcyrae fuimus
 usque ad XVI. Calend. Dec-
 cemb. tempestatibus retenti.
 Ad XV. Calend. Decemb. a
 portu Corcyraeorum ad Cas-
 siopem stadia CXX. proces-
 simus. Ibi retenti ventis su-
 mus ad IX. Calend. etc. Κι-
 κέρ. Ἐπιστολ. 9, Βιβλ. ΙΣ').

Μήνιγξ, νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, παρὰ
 τὴν εἰσοδὸν τῆς μικρᾶς Σύρτης
 κειμένη (Κάτοικ. Μηνίγγιος).

Μηριόνης (Meriones), υἱὸς τοῦ
 Μῶλου, ὅστις πορευθεὶς ὡς ναύ-
 αρχος τοῦ Ἰδομενεῶς εἰς τὴν
 πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἐπηνέσθη
 καὶ ὡς ἄξιος ἥρσιος αὐτοῦ,
 διότι ἦτον, λέγει ὁ Ποιητής, ἴ-
 σος εἰς τὴν δύναμιν μὲ τὸν πο-
 λεμικὸν Ἄρη.

Μήστωρ (Mestor). Ζ. Περσεύς.

Μητιόχη (Metioche). Ζ. Ὠρίων.

Μῆτις (Metis). Ζ. Ἀθηνᾶ, Ζεὺς.

Μητρόπολις, πόλις μικρὰ τῆς Θετ-
 τάλιας, εἰς τὴν Ἰσθιακῆτιδα (Κά-
 τοικ. Μητροπολίτης).

Μίδας (Midas), Βασιλεὺς τῆς Φρυ-

γίας. Οὗτος γινόμενος ποτὲ κρι-
της εἰς τὴν περὶ μουσικῆς τέχνης
φιλονεικίαν τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ
τοῦ Πανός, ἔδωκεν ἀπεριστέτως
τὴν προτιμήσιν εἰς τὸν φίλον του
Πάνα. Ὁ δ' Ἀπόλλων τὸν ἀντι-
ήμευε μὲ δύο μεγάλα αὐτῖα
ὄνου, θέλων νὰ τὸν κάμη εἰς
τὸ ἐξῆς προσηκνωτέρον εἰς παρ-
ομοίας περιστάσεις. Ὁ Μίδας
αἰσχυρόμενος νὰ φαίνεται εἰς
τὸν κόσμον μὲ τόσα μεγάλα αὐ-
τῖα, τὰ ἔκρυπτεν, ὅσον τὸ δυνα-
τὸν, καὶ ἄλλος δὲν τὰ ἤξευρεν,
εἰμὴ μόνον ὁ κουρεύς του, τὸν
ὁποῖον καὶ ἐπρόσταξε νὰ φυλάττῃ
τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ὁ δὲ κου-
ρεύς ὑπέσχεθη· ἀλλ' ὢν εἰς ἐξ
ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων ὀμιλεῖ
ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν Περὶ Ἀ-
δολεσχίας Λόγον του, δὲν ἠπό-
ρεσε νὰ βαστάξῃ ἐπὶ πολὺ τὸ
μυστικόν. Ὅθεν ἐμβῶς ποτε ὑ-
ποκάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀνοί-
ξας μίαν τρύπαν εἰς τὸ μέσον
τῆς Ἀγοράς, ἐφώνησεν ἐκείθεν
μὲ ὄλην του τῆς δύναμιν: Ὁ Βα-
σιλεὺς μας ἔχει αὐτῖα ὄνου! Τὸ
δὲ χειρότερον ἦτον, ὅτι εἰς ἐ-
κείνο τὸ μέρος ἐφύτρωσαν μετὰ
ταῦτα κάλαμοι, οἱ ὅποιοι κινού-
μενοι ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ἀντήχουν
τάς αὐτάς λέξεις: Ὁ Βασιλεὺς
μας ἔχει αὐτῖα ὄνου! Ἐπειδὴ δὲ
ὁ Μίδας ἔδωκεν ὁπίσω εἰς τὸν
Βάσχον τὸν παιδαγωγόν του Σι-
ληνόν (Ζ. Διόνυσος), ἐζήτησε
παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ νὰ με-
ταβάλλεται εἰς χρυσοῦν πᾶν ὅ,τι
ἤθελεν ἐγγίζει. Ἀλλὰ πάραυτα

ἐμετανόησε! Διότι σμαί τῶν ἄλ-
λων μεταβάλλετο εἰς χρυσοῦν κα-
αὐτὴ ἢ τροφή του. Ὁ δὲ Διό-
νυσος ἀφ' οὗ τὸν ἀπέδειξεν ἀ-
νόητον διὰ τὸ ζήτημά του, τὸν
ἔστειλε καὶ ἐνέβδη εἰς τὸν Πα-
κτωλὸν ποταμόν, κα' ἔκτοτε ἀπ-
εκατῆσάδῃ καὶ ὁ καταρὸς ἐ-
κείνος χρυσοφόρος.

Μίλητος (Παλατᾶσά), πόλις τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν,
κατὰ τὸν ὄρειον ὄρειον τοῦ σοφοῦ (Κάτ-
οικ. Μιλήσιος).

Μιλιχίος (Ποτάμι τῆς Πάτρας),
ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς
τὴν Ἀχαΐαν.

Μίμας, ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
εἰς τὴν Ἰωνίαν, πλησίον τῶν Ἐ-
ρυθρῶν.

Μίμνερος, Κολοφώνιος. Ποιητῆς
Γνωμικός, καὶ ἐρευρητῆς τοῦ
Πεδομέτρου, ὅστις διὰ τὴν ἡδύ-
τητα τῆς φωνῆς του, ἢ τῶν
Πειρημάτων του καὶ Διγμᾶδης ἐπ-
ωνομάσθη. Συνέγραψεν εἰς Ἑ-
λεγειακοῦς στίχους πολλὰ, ἐκ
τῶν ὁποίων ὁμως ἀποσπασμά-
τις τινὰ σώζονται ἐν τοῖς Ἀνα-
λέκτοις τοῦ Βρουγικίου, καὶ ἀλ-
λαχοῦ.

Μινωικανός, Ἀθηναῖος, Ῥήτωρ.
Συνέγραψε Περὶ Ἐπιχειρημάτων
βιβλίον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν
Ἐπιφάνειᾳ, 1690, μετὰ καὶ ἄλ-
λων Ῥητόρων.

Μινούκιος (Minutius) Φῆλιξ, Ἀ-
φρικανός, Σιγήρορος εἰς τὴν Ῥώ-
μην περιφημὸς, ἀκρίβειας ἐπὶ Ἀ-
λεξάνδρου τοῦ Σεβήρου. Ἐκ τῶν
Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται

Διαλόγος, Οκτώμιος, ἐπιγραφόμενος, δια τοῦ ὁποίου ὑπερακρίζομενος τὴν χριστιανικὴν ἀληθειαν, καταχλευάζει τὰς τῶν Ἑθνικῶν γελιωθεὶς περὶ Θεῶν ἰδέας, ἐκδοθ. ἐν Λαύδῳ, 1709, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μίνως (Minos), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, θυγατρός τοῦ Ἀγήτορος, Βασιλεὺς καὶ Νομοδότης τῆς Κρήτης ἄριστος, ὅστις διὰ τὴν ἀκραν του δικαιούνην διωρίσθη κριτὴς εἰς τὸν Ἄδην, μετὰ Ῥαδαμάνθυος, καὶ Ἀιακοῦ, τῶν ὀμοπατρίων ἀδελφῶν του.

Μίνως, ὁ δευτέρως, υἱὸς, ἢ ἐγγονὸς τοῦ εἰρημένου, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πασιφάης τὸν Ἀνδρόγεωσ, τὴν Ἀριάδην, καὶ ἄλλους υἱοὺς καὶ θυγατέρας, μ' ὄλον ὅτι τινὲς συγχέουσι τὰ ὀνόματα τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου Μίνως, ἀποδίδοντες τὰς πράξεις τούτου εἰς τὸν πρῶτον, αἱ ὁποῖαι προφανῶς ἀντιφάσκουσιν εἰς τὸν χαρακτῆρα του.

Μινώταυρος (Minotaurus). Ζ. Πασιφάη.

Μιτυλήνη (Κάστρου), ἡ μητρόπολις τῆς νήσου Λέσβου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐνωμάσθη εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ ὅλη ἡ νῆσος Μιτυλήνη (Κάτοικ. Μιτυληναῖος).

Μιχαὴλ, ὁ Ἀθηναῖον Μητροπολίτης, ἦτον ἀδελφὸς Νικήτα τοῦ Χωριάτου. Σάζονται καὶ τούτου Ἀ. Μουφδία, ἢ Βίος Νικήτα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐκδοθ. Λατινιστὶ μόνον εἰς τὴν μεγάλην Βιβλιο-

θήνη τῶν Πατέρων. Β. Ὀμιλία εἰς τὰ Βαῖα, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Κομβεφισίου.

Μιχαὴλ Ἀποστόλιος, Βυζαντινός, Ῥήτωρ καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικός. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταφυγὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἰταλίαν, εὗρεν ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τὸν Καρδινάλιον Βησσαρίωνα, διατρίβοντα τότε μὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν Ῥώμην. Μετὰ δὲ ταῦτα μεταβίβας ἀπὸ Ῥώμης εἰς Κρήτην, ἐξῆ ἐκεῖ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἐκ τῆς ἀντιγραφῆς τῶν βιβλίων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Ἀ. Συλλογὴ Παροιμιῶν, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Παροιμιῶν Γεωργίου, ἢ Γρηγορίου τοῦ ἐκ τῆς Κύπρου ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1619, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β. Ὀμιλία Περὶ Ἀθανασίας ψυχῆς, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1795, φύλ.

Μιχαὴλ Γλυκάς, Κωνσταντινουπόλιτης Γραμματικὸς καὶ Ἱστορικός. Συνέγραψε Ἀ. Χρονικὸν ἀπὸ Κ. Κόσμου ἕως τοῦ θανάτου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετία, εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος. Β. Ἐπιστολάς, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα μόνον ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λαμίου In Deliciis Eruditorum, τόμ. Α. καὶ Ε.

Μιχαὴλ Ψελλός, Κωνσταντινουπόλιτης, Ἱστορικός, Νομικός, καὶ Φιλόσοφος τοῦ καιροῦ του περίφημος. Οὗτος ἐπιστρέψας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἐδίδασκεν εἰς τὴν

Κωνσταντινούπολι πολυκρότως τὴν Φιλοσοφίαν, ὅτε καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Δούκας τὸν ἔλαβε διδάσκαλον εἰς τοὺς υἱοὺς του, Ἀνδρόνικον καὶ Μεγαλῆ. Ἄλλ' ἔπειτα δυσαρεστηθεὶς εἴτε διὰ τὴν προτίμησιν τῶν Ἀρχόντων πρὸς Ἰωάννην τινὰ Ἰταλόν, εἴτε δι' ἄλλα τινὰ περιστατικά, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἰωάννην τὴν φιλοσοφικὴν Καθέδραν, καὶ ἀπελθὼν εἰς Μοναστήριον, ἐζῆσεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μελέτῃ βιβλίων τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὁ Ψελλὸς συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Ἱστορικά, Νομικά, Φιλοσοφικά, Ῥητορικά, Θεολογικά καὶ ἄλλα, ἐκδοθέντα τὰ περισσότερα ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Μνημοσύνη. Ζ. Ἀθήνη.

Μνημοσύνη (Mnemosyne), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ μήτηρ τῶν ἐννέα Μουσῶν ἐκ τοῦ Διὸς. Ζ. Μούσαι.

Μοῖραι (Parcae), θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρέβου καὶ τῆς Νυκτός, Κλωθῶ, Λάχαις, καὶ Ἄτροπος ὀνομαζόμεναι, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ὁποίων ἀπέδιδον οἱ Ἕλληνες ὄλα τὰ συμβεβηκότα, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐκ τούτου προήλθον αἱ φράσεις αὗται: Ἐμάρται, Πέπρωται, ἤγουν ἦτον διωρισμένον, ἀποφασισμένον ἀπὸ τῆν Μοῖραν, ἢ τὴν τύχην· τὸ δὲ πεπρωμένον τοῦτο ἦτον ἀπόφασις ἀμετάβλη-

τος πολλάκις καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Θεοὺς. Ἐμάσθη δὲ τοῦτων τῶν Μοιρῶν εἶχεν ἰδιαίτεραν ἐπιστάσιαν, ἤγουν ἢ μὲν Κλωθῶ ἐβάσταζε τὴν ἡλακάτην, ἦτοι ῥόκον, ἢ δὲ Λάχαις ἔστρεψε τὸν ἄτρακτον, καὶ ἢ Ἄτροπος ἔκοπτε τὴν κλωστήν μὲ τὸ φαλλίδιον, καὶ οὕτως ἀπέδνησεν ὁ ἀνθρώπος, τοῦ ὁποίου ἢ ζωὴ ἦτον ἔως εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν διωρισμένη. Ἐπέδιδτον δὲ τὴν κατοικίαν αὐτῶν εἰς τὸν Ἄδην, καὶ ὅτι ἔγραφον εἰς τὸ σύμβολον, τουτέστι κατάστιχον, ὅσους ἔμλλον ν' ἀποδάνωσιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ ἔδιδεν ἢ Ἄτροπος εἰς τὸν Ἑρμῆν· ἢ δὲ Κλωθῶ καθήμενη πλησίον εἰς τὴν ἀποβάδραν (σκάλαν) τοῦ κλοίου τοῦ Χάρωνος, ἐδέχτο τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων, ἀφ' οὗ πρῶτον τὰς ἐξέταξεν ἀκριβῶς. Παραστένοντο δὲ αἱ Μοῖραι ὡς τρεῖς γραιαί, καθήμεναι ἐπὶ θρόνου, σκεπασμέναι μὲ ἱμάτια λευκά· καὶ ἢ μὲν Κλωθῶ κλώδουσα τὸ νῆμα, ἢ δὲ Λάχαις βασταζουσα τὸν ἄτρακτον, καὶ ἢ Ἄτροπος κόπτουσα μὲ τὸ φαλλίδιον τὴν κλωστήν, ὡς εἴρηται.

Μοῖρις. Ζ. Ἄλιος Μοῖρις.

Μοῖρις (Βάδην, ἢ Λίμνη τοῦ Χάρωνος), λίμνη τεχνητὴ τῆς Ἀιγύπτου, ὑπὸ Μοῖριδος τοῦ Βασιλέως κατασκευασθεῖσα.

Μοισία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, μεταξύ Δανουβίου, Παννονίας, Θράκης, καὶ Εὐξείνου Πόντου κειμένη (Κάτοικ. Μοισός). Ἐ-

διαίρειτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοισίαν· καὶ ἡ μὲν ἄνω περιελάμβανε τὴν νῦν Σερβίαν, ἡ δὲ κάτω, τὴν Βουλγαρίαν.

Μολοσσία, καὶ **Μολοττία**, ἑπαρχία τῆς Ἠπείρου, ὀνομαστή ποτε διὰ τοὺς μεγάλους τῆς κύρας (Κάτοικ. Μολοσσός, καὶ Μολοττός).

Μονήτιον, πόλις τῆς Ἠλλυρῖδος, εἰς τὴν Ἰαποδικὴν χώραν κειμένη.

Μορφεὺς (**Morpheus**), υἱὸς τοῦ Ἵπνου, καὶ ὑπουργὸς αὐτοῦ, οὗτω παρονομασθεῖς, διότι ἐφαινετο εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὸ σχῆμα διαφόρων μορφῶν.

Μοσχίων, Ἰατρὸς Μεθοδικός, τοῦ ὁποῦοι σάξεται Συγγραμματα, Περὶ τῶν γυναικείων παθῶν, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Βιέννῃ, 1793, 8.

Μοσχόπουλος. Ζ. Ἐμμανουὴλ Μοσχόπουλος.

Μόσχος. Ζ. Ἰωάννης Μόσχος.

Μούνδα (**Munda**), πόλις τῆς Ἰσπανίας ἀξιόλογος, κατὰ τὴν Βαιτικὴν κειμένη.

Μουνυχία (Τρεῖς Πύργοι), εἰς ἕκ τῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πειραιῶς κείμενος (Κάτοικ. Μουνύχιος).

Μουνύχια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τῆς ἐν Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ὠνομάσθη καὶ ὁ Μῆν, καθ' ὃν ἐτελεῖτο, Μουνυχίων. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Μοῦσαι (**Musae**), θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐννεὰ τῶν ἀρτιῶν: Κλειώ, Εὐ-

τέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία, καὶ Καλλιόπη, αἱ ὁποῖαι ἐνομιζόντο ἔφοροι καὶ προστάτιδες ὄλων τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ἰδιαιτέρας δὲ ἡ μὲν Κλειώ ἐνομιζέτο προστάτις τῆς Ἱστορίας· ἡ δὲ Εὐτέρπη, τῶν Μουσικῶν ὀργάνων· ἡ δὲ Θάλεια, τῆς Κωμῳδίας· ἡ δὲ Μελπομένη, τῆς Τραγηδίας· ἡ δὲ Τερψιχόρη, τοῦ Χοροῦ· ἡ δὲ Ἐρατώ, τῶν Ἐρωτικῶν Ποιημάτων· ἡ δὲ Πολύμνια, τῆς Ὠιδῆς· ἡ δὲ Οὐρανία, τῆς Ἀστρονομίας, καὶ ἡ Καλλιόπη, τῶν Ἡρωικῶν Ποιημάτων, τὴν ὁποῖαν ἐπροσκάλεσεν καὶ ὁ θεὸς Ὀμηρὸς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀθανάτου Ποιήματός του. Ἐδιδάχθησαν δὲ ταύτας τὰς μαθήσεις ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τοῦ ὁποῦοι καὶ συνδιέτριβον πάντοτε εἰς τὴν Ἐλικῶνα, Παρνασσόν, καὶ Πιερίαν, καὶ ἐλούοντο συνήθως εἰς τὴν Ἰηποκρήνην, καὶ Κασταλίαν τὰς πηγὰς. Ἐτύφλωσαν δὲ τὴν Θάμυρον, διότι ἠθέλησεν νὰ φιλονεικήσῃ μὲ αὐτὰς περὶ μουσικῆς τέχνης· ὁμοίως ἐνίκησαν καὶ τὰς μελωδικὰς Σειρήνας, ὡς εἰρηται ἐκεῖ, καὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἐννεὰ εἶδη ὄρνέων τὰς ἐννεὰ θυγατέρας τοῦ Πιέρου, ἐπειδὴ ἐκαυχῆθησαν, ὅτι ὑπερβαίνουσι αὐτὰς εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῆς μουσικῆς, καὶ ἐκ τούτου, λέγουσιν, ὠνομάσθησαν Πιερίδες, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπὸ τῆν Πιερίαν, ὄρος τῆς Μακεδονίας, καθὼς καὶ Ἐ-

λικωνιάδες, ἢ Ἐλικωνίδες, ἀπὸ τὸν Ἐλικῶνα. Παραστένονται δὲ αἱ Μοῦσαι καθήμεναι, ἢ ἰστάμεναι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ βαστάζουσα ἐκάτη ὄργανον, ἀνάλογον τῆς ἐπιστήμης, τῆς ὁποίας ἐνομιζέτο ἔφορος καὶ προστάτις.

Μουσαῖος, Ἀθηναῖος, Φιλόσοφος, καὶ Ποιητῆς Ἐπικός, σύγχρονος δὲ καὶ μαθητῆς τοῦ Ὀρφέως. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον τὸ Καθ' Ἡρώ καὶ Λέανδρον Ποίημα, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν Κριτικῶν εἰς ἄλλον τινὰ Μουσαῖον Γραμματικόν, καὶ πολλὰ νεώτερον τούτου. Τοῦτο τὸ Ποίημα ἐξεδόθη τὸ πρῶτον, καὶ ὡς πρῶτον, κατὰ τινος, Ἑλληνικὸν βιβλίον, ἐν Βενετία 1494, 4, ὑπὸ τοῦ Ἄλδου, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως τοῦ Μ. Μουσοῦρου, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτόδι, καὶ ἐν Λουγδ. Βαταν. Ἑλλ. Λατ. 1737, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων καὶ Σχολίων Ἑλληνικῶν.

Μουσεῖον (Museum), οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπές καὶ καλῶς περιτελισμένον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως κείμενον, ὅπου ἐγίνοντο ἀγῶνες μουσικῆς, καὶ ἄλλων σωματικῶν γυμνάσεων.

Μουσεῖον, τόπος τῆς Κρήτης, ὅπου αἱ Μοῦσαι ἐφλονεύθησαν μετὰ τῶν Σεφίρων. Ζ. Ἀπτερα.

Μουτίνη (Modena), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη.

Μόφος (Mopsus), υἱὸς τοῦ Ἀμπύκου καὶ τῆς Χλωρίδος, καὶ συνοδοιπόρος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του δηχθεὶς ὑπὸ ὄφρου, ἀπέθανεν εἰς τὴν Λιβύαν, καὶ ἐτιμῆθη ὑπὸ τῶν ἐγκατοίκων ὡς Θεός.

Μόφος, υἱὸς τοῦ Ῥαχίου καὶ τῆς Μαντούς, Μάντις ἀριστος χρηματίσας, τοῦ ὁποίου οἱ χρήμοι ἐτιμῶντο μεγάλως, νομιζόμενοι ἀλάνθαστοι.

Μόφου ἐστία, ἢ Μόφος μόνον (Μοσίσα), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν (Κάτοικ. Μοφσαίτης, καὶ Μοφουεστηνός).

Μυγδονία. Ζ. Ἡράκλεια.

Μυκάλη (Κάβο Σαμῶν), ὄρος, ἢ ἀκρωτήριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν, πρὸς Βορρᾶν τῆς Πριήνης ἐκκεῦον.

Μυκῆναι (Ἅγιος Ἀδριανός, ἢ Χαρβάτι), πόλις ποτὲ περίφημος τῆς Πισλοποννήσου, εἰς τὴν Ἀργολίδα, καθέδρα τοῦ Ἀγαμέμνονος (Κάτοικ. Μυκηναῖος).

Μύκονος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, πλησίον τῆς Δήλου κειμένη (Κάτοικ. Μυκόνιος).

Μύλασα (Μύλασο, ἢ Μεσί), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Καρίαν (Κάτοικ. Μυλασεύς).

Μύνδος (Μενδεός), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παραθαλάσσιος, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Μύνδιος).

Μυοῦς, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰωνίαν, παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Μυοῦσιος).

Μύρα (Μάκρη), πόλις ὀνομαστή τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μυρῆς).

Μυρίνα, λιμὴν καὶ πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀιολίδα (Κάτοικ. Μυριναῖος).

Μύρκινος, πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρομόνα ποταμὸν κειμένη.

Μυρμηδόνες (Myrmidones). Ζ. Ἀιακός, Πηλεΐς.

Μυρρίνους, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Μυρρίνουσίος, ἢ Μυρρίνουντιος, καὶ Ἐπιφρ. Μυρρίνουντόθεν).

Μυρτίλος (Myrtilus). Ζ. Οἰνόμαος. **Μυρτούντιον**, τὸ μεταξύ Λευκάδος, καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου πέλαγος. **Μυρτώων**, ἡ μεταξύ Ἀργολίδος, καὶ Ἀττικῆς θάλασσα.

Μυσία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Κάτοικ. Μυσός). Ἐδιαφεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Παλαιῶν εἰς Μικρὰν καὶ Μεγάλην Μυσίαν· καὶ ἡ μὲν μικρὰ περιωρίζετο ἐκ Βορρᾶ μὲν ἀπὸ τὴν Προποντίδα· ἐξ Ἀνατολῶν δὲ, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν, καὶ ἐκ Δυσμῶν καὶ Νότου, ἀπὸ τὴν Τρωάδα· ἡ δὲ μεγάλη εἴχετο ἐκ Δυσμῶν μὲν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ἐκ Βορρᾶ δὲ, τὴν Τρωάδα· ἐκ Νότου δὲ, τὴν Πέργαμον, καὶ ἐξ Ἀνατολῶν, τὴν Φρυγίαν.

Μυστήρια. Ζ. Ἐλευσίαια.

Μῶμος (Momus), υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἐκ πατρὸς ἀδήλου, τοῦ ὀποιοῦ τὸ ἔργον ἦτον νὰ περπαίζη καὶ νὰ μέμφεται τὰ πάντα, εὐρίσκων πάντοτε σφάλματα εἰς

ὄλα τὰ ἔργα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν ἐχλεύασε τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι δὲν εἶχε καὶ θυρίδα εἰς τὸ στήθος του, διὰ νὰ φαίνονται εἰς ὄλους τῆς ψυχῆς του τὰ διανοήματα, ὁμοίως καὶ τὸν οἶκον τῆς Ἀθηνᾶς, διότι δὲν ἦτον κωητός, διὰ νὰ τὸν μετακομίξῃ ἕκαστος εὐκόλως εἰς ἄλλο μέρος, ὅταν τύχῃ πλησίον του κακὸς γείτων. Εἰς δὲ τὴν Ἀρροδίτην μὴ εὐρίσκων κανέν ἐλάττωμα, εἶπεν, ὅτι τρίζουσι τὰ σανδάλιά της, ὅταν περιπατῇ.

Μωρία, εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων λόφων τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ τῶν ὀποιῶν ἔκειτο ἡ Ἱερουσαλήμ.

Ν Α

Ναβατία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν κειμένη.

Ναζαρέτ, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πλησίον τοῦ ὄρους Θαβῆρ κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Ναζαρέτ).

Ναζάριος (Nazarius), Γάλλος τὸ γένος, Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, πρὸς τὸν ὀποιῶν καὶ Λόγον Πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ἐν Ῥώμῃ, παρόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Ναζιανζός (Συνασός), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καππαδοκίαν κειμένη (Κάτοικ. Ναζιανζός).

Ναϊάδες, ἡ Ναΐδες (Najades). Ζ. Νύμφαι.

Ναΐβιος (Naevius) Γναίος, Ποιητής Λατίνου λογαίοτατος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Κικέρων εἰς τὸν Βρούτον του. Συνέγραψε πολλὰς Κωμῆδίας καὶ Τραγωδίας, καὶ προσέτι Ἐπικὸν Ποίημα, Ἰδιὰς Κυπρία, ἐπιγραφόμενον, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Σῶμα τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Μαιτταίου.

Νάξος, ἡ αὐτὴ καὶ Δία (Ἀξία), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἡ μεγίστη (Κάτοικ. Νάξιος).

Νάρκισσος (Narcissus), υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Λυριόπης, νέος εὐειδέστατος καὶ πολλὰ ἰδιόρρυθμος, ἐπεὶ οὔτε νὰ ἀγαπᾷ, οὔτε νὰ ἀνταγαπᾶται ἤθελεν. Ἀλλὰ τέλος καθήμενος ποτὲ εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς πηγῆς, καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα του εἰς τὸ ὕδωρ, ἔγενεν ἐραστής τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, καὶ ὀρμήσας νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ φανόμενον ἀντικείμενον, ἔπεσε μίση καὶ ἐπίγη, μεταμορφωθείς ἔπειτα εἰς τὸ ὁμώνυμον τοῦ ἄνθος, τὸν νάρκισσον.

Νάρων (Narēta), ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν.

Ναυκράτη, ἡ Ναυκρατίς, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τινος στόματος τοῦ Νείλου κειμένη (Κάτοικ. Ναυκρατίτης).

Ναύπακτος (Ἐπαχτος, ἡ Λεπάν-

το), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν (Κάτοικ. Ναυπακτιός).

Ναυκλία, καὶ Νάυκλιον (Ἀνάπλι, Νάπλι, Ἰταλ. *Napoli di Romania*), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀργολίδα (Κάτοικ. Ναυπλιεύς, καὶ Ναύπλιος).

Ναύπλιος (Nauplius), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Ἀμυμώνης, καὶ πατὴρ τοῦ σοφοῦ Παλαμήδους. Οὗτος μαθὼν τὴν δολοφονίαν τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδους, ὑπῆγεν εἰς τὴν Τρωάδα, κ' ἐζήτησε ἐκδίκησιν παρὰ τῶν Ἑλλήνων· ὁμῶς δὲν εἰσηκούσθη, ἐπεὶ αὐτοὶ ἔκρωσαν πρὸς χάριν τοῦ Ἀγαμέμνονος, μετὰ τοῦ ὅποιου ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεὺς ἐφόνευσε τὸν Παλαμήδην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐπιστρέφων λοιπὸν ὁ Ναύπλιος ἀπρακτος εἰς τὴν Ἑλλάδα, περιήλθε πρῶτον τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, καὶ συνήρτησε νὰ μοιχευθῶσιν οἱ αἱ γυναῖκες τῶν ἀπόντων Ἑλλήνων, λέγων, ὅτι καὶ ἐκείνοι ἔλαβον εἰς τὴν Τρωάδα ἄλλας γυναῖκας, καὶ ὅτι δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ επιστρέψωσι πλεον εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἔπειτα δὲ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Τρωάδας, καὶ ὅτι κάσχουσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ μεγάλῃς τρικυμίας, ὑπῆγεν εἰς τὸν Καφηρέα, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, καὶ ἀνάψας φανούς εἰς διάφορα ἐπικύνδρα μέρη, ἔγενεν αἰτίος νὰ χαθῶσιν ὅλοι, ὅσοι προσέβρησαν ἐκεῖ, νο-

μίζοντες, ὅτι καταφεύγουσιν εἰς λιμένα. Μαδῶν ὁμως ἐπιτα, ὅτι ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς ἐβώδη, τόσον ἐλυπήθη, ὥστε πεσὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπύγη.

Ναυσικάα (Nausicaa). Ζ. Ἀλκίνοος.

Νέα. Ζ. Ἰσαυρα.

Νέα, ἢ **Νέαι** (Ἀίστρατης), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πρὸς τὸ νέτιον τῆς Λίμου κειμένη (Κάτοικ. Νααῖος).

Νεάπολις. Ζ. Λέπτις. — Συχάρ.

Νεάπολις (Naroli), πόλις περιφημος, καὶ πρωτεύουσα τῆς Καμπανίας, ἢ αὐτὴ καὶ Παρθενόπη.

Νεάπολις, πόλις τῆς Συκαλίας, μὲ περιφημον ναῶν τῆς Δήμητρος (Κάτοικ. Νεαπολίτης).

Νέδα (Nedna), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, διαχωρίζων τὴν Ἡλιδα ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν.

Νεῖλος, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς μέγιστος, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Αἰγύπτου, χύνεται δι' ἑπτὰ μεγάλων στομάτων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Νεῖλος, ὁ Ἅγιος, Κωνσταντινοπολίτης, ὅστις διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γένους του, καὶ διὰ τὰ ἄλλα προτερημάτα του ἐχρημάτισε καὶ διοικητὴς ταύτης τῆς περιφημοῦ πόλεως. Μετὰ παρέλευσιν δέτων χρόνων ἀποφασίσας μὲ τὴν συγκατάνευσιν τῆς γυναικὸς του νὰ ἀσπασθῇ τὸν μονήρη βίον, ἀνεχώρησε διὰ τὸ ὄρος Σινᾶ, λαβὼν μαζὴ του καὶ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς του. Καθ' ὁδὸν

ὁμως ὑπέπεσεν εἰς τοὺς Βαρβάρους, οἵτινες τοῦ ἤρπασαν τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον θέλων νὰ ἐλευθέρωσῃ, ἠγγέλωσθη καὶ αὐτὸς τέλος ἐλευθερωθεὶς, εὗρεν ὑστερον καὶ τὸν υἱόν του εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐλουσῆς, ἐξαγορασμένον ἀπὸ τοὺς Βαρβάρους ἐκείνους. Ὁ Νεῖλος συνέγραψε μὲ εὐφράδειαν πλειστάς Ἐπιστολάς, Λόγους Συμβουλευτικούς, Γνωμικά, Ἀσκητικά, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθέντα ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Νεῖλος Δοξαπατρῆς, ἢ **Δοξαπάτριος,** Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅστις διατρίβων εἰς τὸ Παλέρμον τῆς Συκαλίας, συνέγραψε, κατὰ ζήτησιν τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως Ρογήρου, Σύνταγμα περὶ τῶν πέντε Πατριαρχικῶν Θρόνων, καὶ παρὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐξηρημένων Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Ἐπισκόπων, κτλ. τὸ ὅποιον ἐξεδόθη ὑπὸ Στεφ. Λεμούρου In Variis Sacris, Τόμ. Α', καὶ ἀλλαχοῦ.

Νεῖλος Καββάσλας, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ τῆς αἰτίας τοῦ σχίσματος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἐκδοθ. ἐν Λουγᾷ Βαταν. 1645, 4.

Νεῖσός, ἢ Ναῖσός (Νῆσι τῆς Σερβίας), πόλις τῆς ἀνω Μοισίας, πατὴρ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (Κάτοικ. Ναῖστανός).

Νεκρομαντεία, ἢ Νεκρομαντεία, μαγεία, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλου

τούς νεκρούς ἀπὸ τῶν τάφου-
των, καὶ τὸν ἥρωτον περὶ τῶν
μελλόντων .

Νεμέα, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς
τὴν Ἀργολίδα (Κάτοικ. Νεμαῖος).
Εἰς τὸ ὁμώνυμόν της ἄλσος διέ-
τριβε λέων τις ἀκαταμαχίτου δυ-
νάμεως, ὅστις ἐπροξέει μεγίστην
φθορὰν εἰς ὅλην τὴν χώραν, χω-
ρίς νὰ ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ
ἐμποδίσωσι κατ' οὐδένα τρόπον τὴν
μανιώδη αὐτοῦ ὄρμην . Ἄλλ' ὁ
Ἡρακλῆς διώξας αὐτόν, κατ' ἐ-
πιταγὴν τοῦ Εὐρυπύδου, τὸν ἠ-
νάγκασε νὰ χωρῆ μέσα εἰς ἓν
σπῆλαιον, καὶ ἐκεῖ μὲ ἀμίμητον
ἀνδρείαν τὸν ἐπιξίσε, καὶ λαβὼν
αὐτόν εἰς τοὺς ὤμους του, τὸν
ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας .

Νέμεα, ἢ Νεμικοὶ ἀγῶνες (Nemi
Ludi), πανηγυριζόμενοι τὸ πρῶ-
τον κατὰ διετίαν εἰς τὴν πόλιν
Νεμέαν, εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς,
καὶ ἀνάμνησιν τοῦ παραδόξου θα-
νάτου τοῦ Ὀρέλτου, ἢ Ἀρχεμό-
ρου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ . Ἀφ' οὗ
δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν ἐν
τῷ δάσει τῆς Νεμέας ἐμφωλευόν-
τα τρομερὸν λέοντα, οἱ ἀγῶνες
οὗτοι ἐσωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐ-
τοῦ, τῶν ὁποίων τὸ βραβεῖον ἦ-
τον στέφανος ἐκ σελίνου, ἢ κατ'
ἄλλους, ἐκ κισσοῦ .

Νεμεσιανός (Nemesianus) Αὐρή-
λιος, Καρχηδόσιος, Ποιητής, ἀκ-
μάσας ἐπὶ Κάρου καὶ Καρίνου
τῶν Αὐτοκρατόρων . Σὺζεται καὶ
αὐτοῦ Ποιημάτων, Κυνηγητικῶν,
ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ
Γρατίου Φαλίσκου ἐν Μιττανίᾳ,

καὶ προσέτι τέσσαρες Ἑλλογαί,
συνεκδοθεῖσαι αὐτότε μετὰ τῶν
ἑπτὰ τοῦ Καλπουρνίου .

Νεμέσιος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Φοι-
νικῇ Ἐμέσσης . Συνέγραψε Περὶ
φύσεως ἀνθρώπου, ἐκδοθ. ἐν Ἀλ-
λῃ τῆς Σαξωνίας 1800, 8, καὶ
ἀλλαχοῦ .

Νέμεσις (Nemesis), **Συγάτηρ** τοῦ
Ἄσκραου, ἢ τοῦ Ἑρέβου καὶ τῆς
Νυκτός . Νομίζεται Θεὰ καὶ ἔ-
φορος τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐκ-
λαμβάνεται ἐνίοτε μετωνυμικῶς
ἀντ' αὐτῆς . Ἐτιμῶρι δὲ τοὺς κα-
κούργους καὶ ὑβριστὰς ἀνθρώ-
πους . καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀδύνατον
νὰ ἀποφύγη τις τὴν δικαίαν της
ἀγανάκτησιν, ὠνομάζετο καὶ Ἀ-
δράστεια . Παραστένεται δὲ ἡ
Νέμεσις μὲ στέφανον εἰς τὴν κε-
φαλὴν, ὠπλισμένη μὲ ὄφεις, καὶ
βαστάζουσα εἰς τὰς χεῖρας της
ἀναμμένας λαμπάδας .

Νεοκαισάρεια . Ζ. Κάβειρα .

Νεοπτόλεμος (Neoptolemus) . Ζ.
Πύρρος .

Νεοάκτιον, πόλις τῆς Ἰστρίας, πα-
ρὰ τὸ στόμα τοῦ Ἀρσίου ποτα-
μοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Νε-
σακτίου) .

Νέσος, ἢ Νέσσοσ (Nessus), ὁ Κύν-
ταυρος, ὅστις διατρίβων παρὰ
τὸν Εὐφῶνον ποταμὸν, διεπόρθημεν
μὲ μισθὸν τοὺς ἐκεῖθεν διαβαί-
νοντας . Διαπορθημῶν δὲ ποτε καὶ
τὴν Δηϊάνειραν, γυναῖκα τοῦ Ἡ-
ρακλέους, ἠθέλησεν εἰς τὰ μέσα
τοῦ ποταμοῦ νὰ τὴν βιάσῃ . Ὁ
δὲ Ἡρακλῆς, ὅστις τοὺς ἐπρόσμε-
ν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀκού-

σας τὴν φωνὴν τῆς, τὴσιν ὄργην ἔλαβεν, ὥστε ἐντείνας τὸ τόξον του, παράυτα τὸν ἐφόρευσεν. Ἀποδῆσκειν δὲ ὁ Νέσσος, ἐσυμβούλευσε τὴν Δηϊάνειραν νὰ συνάξῃ τὸ σπέρμα του, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἀνακατίσῃ μὲ τὸ ἐκχυδὲν αἷμα του, ἢ ἀλείψῃ μὲ αὐτὸ τὸν χιτῶνα τοῦ ἀνδρός τῆς, διὰ νὰ τὸν φέρῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγάπην τῆς, ἐὼς ποτὰ αὐτὸς παρεκτραπῆ εἰς ἔρωτα ἄλλης γυναϊκός.

Ἡ δυστυχὴς Δηϊάνειρα ἀπατηθεῖσα, ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν δολίαν ταύτην συμβουλίην του, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, καὶ οὕτως ἐπροξένησε τὸν ἐλεεινὸν αὐτοῦ θάνατον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Δηϊάνειρα, Ἡρακλῆς.

Νέσσος, ἢ Νίστος (Μίστρο), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, διαχωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἠπειρου.

Νεσοονίς (Καράσουι), λίμνη τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Πελασγιώτιδα, μεταξύ Λαρίσσης καὶ Τεμπῶν κειμένη.

Νεστάνη, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Ἐκ Νεστάνης).

Νέστος. Ζ. Νέσσος.

Νέστωρ (Nestor), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Κλωρίδος, καὶ Βασιλεὺς τῆς Πύλου, Γερῆνιος ἐπιονομαζόμενος, ὡς ἀνατραφεὶς εἰς τὴν Γερῆνν, πόλιν τῆς Μεσσηνίας. Ὡς Μνηστήρ τῆς Ἑλένης πορευθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς τὸν κατὰ τῆς Τρωάδος πόλεμον, ἔδειξε μέγιστα σημεῖα εὐλόγως.

τίας μάλιστα καὶ φρονήσεως, ὥστε ὁ Ἀγαμέμνων ἔλεγεν, ὅτι ἂν εἶχε δέκα τοιοῦτους συμβούλους εἰς τὸ στρατεύμα του, πολλὰ γλήγορα ἤθελε κυριεύσει τὴν Τρωάδα. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν ταύτης τῆς πόλεως ὑπέστρεψεν ὁ Νέστωρ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ ὑπὲρ ἡρώως, ζῆσας, κατ' Ὀμηρον, τρεῖς γενεάς, ἦγον τριακοσίους χρόνους, ἢ, κατ' ἄλλους, ὑπὲρ τὰ ἐνενηήκοντα ἔτη.

Νεφέλαι. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Νεφέλη (Nephele), μήτηρ τῶν Κενταύρων, καὶ ἔπειτα γυνὴ τοῦ Ἀδάμαντος. Ζ. Ἀδάμας.

Νηλεὺς (Neleus), υἱὸς τοῦ Κρηδέως, Βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, καὶ τῆς Τυρούς. Οὗτος μετὰ τοῦ θάνατον τοῦ πατρὸς του διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πελίου, ἤλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν τῆς Πελοποννήσου, καὶ διώξας ἐκ τῆς Πύλου τὸν Πύλον, ἔμεινεν αὐτὸς ἐκεῖ, κ' ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίωνος δωδεκα υἱούς, καὶ μίαν μόνην θυγατέρα, τὴν Πυρώ, Κωνομένην δὲ εἰς τὴν δύναμιν τῶν υἱῶν του, ἐφιλονεύθησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐφρονεῦθησαν ὅλοι, πλὴν τοῦ Νέστορος, ὅστις ἀνετρέφετο εἰς τὴν πόλιν Γερῆνν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Νηλία (Ἀγριά), πόλις παραδελάσσιος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Κάτοικ. Νηλιεύς, ἢ Νηλεὺς).

Νηρεὺς (Nereus), υἱὸς τοῦ Πόν-

του και τῆς Γῆς, Θεός Θαλάσσιος, και Μάντις ἀφειδέστατος. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δωρίδος, θυγατρός τοῦ Ὠκεανοῦ πενήκοντα θυγατέρας, αἱ ὅποια ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ Νηρηίδες, και Δωρίδες ἐκ τῆς μητρός των. Κατ' ὄψιν δὲ και αὐται εἰς τὴν Θαλάσσαν, και εἶχον ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς αὐτήν, καθὼς και αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ζ. Νύμφαι, Νηρηίδες.

Νηρηίδες (Nereides), αἱ αὐται και Δωρίδες, ὠνομάζοντο αἱ πενήκοντα θυγατέρες τοῦ Νηρέως και τῆς Δωρίδος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Αὐται διατρίβουσαι εἰς τὴν Θαλάσσαν, περιφέροντο ἐπάνω εἰς Θαλασσίους ἰχθῦς και εἰς κήτη· πολλάκις δὲ ἐκάθηντο και εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν παραλίων πετρῶν, ξηραίνουσαι τὴν κάλυγρον κόμην τῆς κεφαλῆς των, και ἄλλοτε ἐχόρευον, χαίρουσαι διὰ τὰ κάλλη και τὴν παντοτεινὴν των νεότητα, μεταξύ τῶν ὁποῖον διέλαμπον ἡ Ἀμφιτρίτη, ἡ Θέτις, ἡ Γαλάτεια, και ἡ φαρμάκη.

Νῆσοι Μακάρων. Ζ. Καναρία.

Νησαία (Νῆσα), πόλις τῆς Περείας, κατὰ τὴν Ὑρκανίαν κειμένη, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ Βασιλεῖς τῶν Περωῶν (Κάτοικ. Νησαίος).

Νίκαια, τόπος ἰσχυρὸς τῆς Φωκίδος πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

Νίκαια (Nizza), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Λιγυστικὴν κειμένη.

Νίκαια, πόλις τῆς Ἀσίας, πρὸς τὸ μισημβρινὸν τοῦ Ἰδάσου ποταμοῦ κειμένη.

Νίκαια (Ἰσνικ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βιθυνίαν, ὀνομαστὴ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ συγκροτηθείσας δύο Οἰκουμενικὰς Συνόδους (Κάτοικ. Νικαιεύς, και Νικαιεύς).

Νικάνδρος Κολοφώνιος, ἢ, κατ' ἄλλους, Αἰτωλὸς, υἱὸς τοῦ Δαμναίου, Γραμματικὸς, Ἰατρός, Ποιητὴς και Ἱερεὺς τοῦ ἐν Κλάρω ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Συνέγραψε διὰ στίχων Ἡρωικῶν δύο Ποιήματα Α'. Θηρακά, ἧτοι περὶ δηγμάτων τῶν φαρμακερῶν θηρίων, και τῆς αὐτῶν θραπέας, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1816, 8, μετὰ Σχολίων και δύο Παραφράσεων, οἷον Λατινικῆς και Ἑλληνικῆς. Β'. Ἀλεξιφάρμακα, ἧτοι περὶ ἱατρικῶν ἐναντίον τῶν φαρμάκων, ἐκδοθ. ἐν Ἄλλῃ, 1792, 8, μετὰ διπλῆς Παραφράσεως, Σχολίων και κριτικῶν Σημειώσεων.

Νίκη (Nice). Ζ. Στύξ.

Νικήτας Ἀχομινάτος, ἢ Ἀχομινάτης, και κοινῶς Κωνιάτης, ὡς γεννηθεὶς εἰς τὰς Χώνας, πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐχηρημάτισεν ἀξωματικὸς εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, και διοικητὴς τῆς Φιλίππουπόλεως. Συνέγραψε Χρονικὸν ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου Κομνηνοῦ ἕως τοῦ Ἑρρίκου Βαλδουίνου, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις και ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σόμα τῆς Βυζαντιδος.

Νικήτας, Κωνσταντινουπολίτης, Ἰα-

τρός, τοῦ ὁποίου ἡ Συλλογὴ τῶν χειρογράφων λειψάνων ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντία, 1754, φύλ.

Νικήτας Πεκτοράτος, ἡ Σητάτος, Μοναχὸς Στουδίτης, καὶ μαθητῆς Συμεῶνος τοῦ Νέου Θεολόγου, ἐχθρὸς δὲ ἀσπονδὸς τῶν Λατίνων, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ πλεῖστα συνέγραψε, πλην ὅλα διὰ τῆς συνεργείας αὐτῶν παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ, καὶ σώζονται μόνον εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ Ἀλλατιῦ, Σελ. 168, Στίχοι τινὲς Ἰαμβικοὶ πρὸς Συμεῶνα τὸν διδασκαλὸν του.

Νικήτας Σεβρώνσιος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας, ἀνὴρ σοφός, καὶ ἐκδοτὸς εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐξεδόθησαν τὰ ἐπόμενα Α'. Σειρὰ εἰς τὸν Ἰωβ, ἐκδοθ. ἐν Λουδίῳ, 1637, φύλ. Β'. Σειρὰ εἰς τὸν Ματθαῖον, ἐκδοθ. αὐτόθι 1647, Γ'. Σειρὰ εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴν τοῦ Θεοῦ Παύλου, ἐκδοθ. ἐν Φλωρεντία, 1738, 8. Δ'. Ἐπιστολαὶ τινες, καὶ ἄλλα.

Νικηφόριον (Ράφικα), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κειμένη, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἡ αὐτὴ καὶ Καλλίνικος, καὶ Λεοντόπολις (Κάτοικ. Νικηφόριος).

Νικηφόρος Βασιλάκης, ἡ Βασιλάκιος ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Συνέγραψε Μύθους, Διηγήματα καὶ Ἡθοποι-

ίας, ἤτοι Γυμνάσματα Ῥητορικὰ, ἤγουν Τί ἤθελεν εἰπεῖ τις εἰς τὴν δεῖνα περίστασιν, κτλ. ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Σοφιστῶν καὶ Ῥητόρων τοῦ Ἀλλατιῦ.

Νικηφόρος Βλεμμίδης, γνωστὸς διὰ τὴν κατ' ἐπιτομὴν Λογικὴν του, ἦτον Μοναχὸς καὶ Πρεσβύτερος, λόγιος δὲ καὶ ἐνθέρμος ζηλωτῆς τῶν ἡμετέρων δογμάτων, μ' ὄλον ὅτι ὁ Ἀλλάτιος λέγει, ὅτι αὐτὸς ὕστερον ἐλατινοφρόνησε, πλην ὁ μάρτυς δὲν εἶναι πανταχοῦ πιστός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος Λόγοι δύο. Β'. Ἐπιστολὴ Ἐγκύκλιος, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατιῦ ἐν ταῖς Ὁρθοδόξοις. Γ'. Ἐπιτομὴ Λογικῆς καὶ Φυσικῆς, ἐκδοθ. ἐν Λεϊψία, 1784. Δ'. Γεωγραφικῶν τμήματα δύο, ἐκδοθ. αὐτόθι, 1818, 4.

Νικηφόρος Βρυένσιος, Μακεδὼν, ἀνὴρ ἐνδοξὸς καὶ πολεμικὸς, ὅστις διὰ τὰ πολλά του προτερήματα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν περίφημον Ἄνναν τὴν Κομνηνὴν, θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Συνέγραψεν ὁ Βρυένσιος οὗτος διὰ προτροπῆς τῆς πενθερᾶς του Εἰρήνης τῆς Βασιλίσσης Ἱστορίαν τῶν Κομνηνῶν, ὀνομάσας αὐτὴν Ἰλὴν Ἱστορίας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετία εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος.

Νικηφόρος Γρηγοράς, ὁ ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, Φιλόσοφος,

Ιστορικός και Θεολόγος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμῆθη καὶ μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Καρτοφύλακος, καὶ κατὰ τὸ 1325 ἔτος ἐπέμφθη παρὰ τοῦ ἰδίου πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Σέρβων. Ἐπειτα ὁμως φανεῖς ἐναντίος τῶν φρονημάτων τῶν Παλαμιτῶν, κατεκρίθη ἐπὶ Συνόδου, καὶ ἀπέθανεν ἐξόριστος εἰς Μοναστήριον. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη ἱκανά, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις, καὶ προσέτι Βυζαντινῆς, ἢ ὡς αὐτὸς τὴν ὀνομάζει, Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία τριάκοντα ὄκτω, ἐκ τῶν ὁποίων εἰκοσιτέσσαρα μόνον ἐξεδόθησαν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετία Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, τὰ δὲ λοιπὰ μένουσιν εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Νικηφόρος Κάλλιστος, ὅστις καὶ Ξανδόπουλος λέγεται, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ. Συνέγραψε Α'. Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς 18 βιβλία, ἐκδοθ. ἐν Λουτετία τῶν Παρισίων, 1630, φυλ. εἰς τόμους δύο. Β'. Κατάλογον τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Γ'. Κατάλογον τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Ὑμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας. Δ'. Σύνοψιν τῶν ἁγίων τοῦ ὄλου ἑνιαυτοῦ. Ε'. Ἐπιτομὴν τῆς Σείας Γραφῆς, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους πόλεις.

Νικηφόρος, Κωνσταντινοπολίτης, καὶ Πατριάρχης ταύτης τῆς περιφήμου πόλεως, ἀνὴρ πολυμαθῆς, καὶ ἐνδερμος ζηλωτῆς τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐχθρὸς δὲ θανάσιμος τῶν Εἰκονομάχων, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἀπέθανεν ἐβδομηκοντοῦτης εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἱστορία Χρονικὴ, ἣτις ἀρχεται ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι τῶν ἡμερῶν του. Β'. Σύντομος Ἱστορία ἀπὸ τοῦ 602 ἕως τοῦ 770 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Νικόλαος Δαμασκηνός, υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τῆς Στρατονίκης, Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, Ποιητῆς, Ῥήτωρ, καὶ Ἱστορικός περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος, καὶ τοῦ Ἡρώδου, Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἐτιμᾶτο. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Καθολικὴν, καὶ ἰδίως τῶν Ἀσσυρίων· τὸν βίον τοῦ Καίσαρος, καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ, τὰ πάντα εἰς βιβλία ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τμήματα τινά, ἐκδοθ. πολλοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις, 1805, 8, ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ ἐν τῷ Προδρόμῳ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ Βιβλιοθήκης.

Νικόλαος Σαγουντινός, ἢ Σεκουνδηνός, ἐπονομαζόμενος, κατ' ἄλλους

δὲ, Εὐβοϊκός, ἴσως διὰ τὴν εἰς Βοιωτίαν γέννησίν του, ἠκμαζεν ἐπὶ τῆς δυστοχοῦς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, τὸν ὀκοῖον καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Εἰς δὲ τὴν ἐν Φλωρεντία Σύνοδον μὲ τὴσιν εὐκολίαν ἐξήγει τοὺς λόγους τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ὅσπερ διήγειρε τὸν Σαυμασὸν ἀπάσης ἐκείνης τῆς Συνόδου. Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ Συγγραμμάτων, σίζεται καὶ ἐν πρὸς Αἰνείαν τὸν Σὺλβιον; De origine et rebus gestis Turcarum, ἤτοι Περί ἀρχῆς καὶ πράξεων τῶν Τούρκων, ἀπαραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1556.

Νικόμαχος, Γερασπός, Μαθηματικός, Μουσικός, καὶ Φιλόσοφος Πυθαγόρειος. Συνέγραψε Ἀ. Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς βιβλία δύο, ἐκδοθ. Ἐλληνιστί ἐν Παριίοις, 1538, 4. Β. Ἐγχειρίδιον Ἀρμονικῆς βιβλία δύο, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Μουσικῶν τοῦ Μειβομίου.

Νικομήδεια (Ἰσμίτ), ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Βιθυνίας (Κάτοικ. Νικομηδεύς).

Νικόπολις (Χιόρμη), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν.

Νικόπολις (Πρόβεζα), πόλις τῆς Ἡπείρου, ἀπέναντι τοῦ Ἀκτίου κειμένη.

Νικόπολις, πόλις τῆς Αἰγύπτου, ὄχι μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρείας κειμένη.

Νικόπολις, πόλις τῆς κάτω Μοισίας (Κάτοικ. Νικοπολίτης).

Νικόστρατος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ Ποιητῆς τῆς Μῆσης Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπό τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Νικόφρων, Ἀθηναῖος, Ποιητῆς τῆς Μῆσης Κωμωδίας. Σίζονται καὶ αὐτοῦ ἀποσπασμάτια τινὰ, ἐκδοθ. ὁμοίως εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Γροτίου.

Νικοχάρης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλωνίδου, καὶ Ποιητῆς τῆς Παλαιᾶς Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ λείψανα τῶν Κωμωδιῶν εὐρίσκονται ὁμοίως εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Γροτίου.

Νίκων, Μοναχός, ὁ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, ὅστις καὶ Μετανοεῖτα ἐπονομάζεται, διότι κηρύττων, ἢ μετὰ τῶν ἀνδρώπων συνακαστρεφόμενος, τοῦτο πάντοτε ἔλεγεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σίζονται Ἀ. Περί Ἀρμενίων. Β. Περί Αἰρέσεων. Γ. Ἐπιστολὴ πρὸς τινα Ἑγκλειστον, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν μεγάλην Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Νινευί, ἢ Νινευή καὶ Νίνος ἡ αὐτῇ (Μοσούλ), πόλις ποτὲ περιφημὸς τῆς Ἀσσυρίας, ἐπὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Νινευίτης, καὶ Νίνιος).

Νίνος (Ninus), υἱὸς τοῦ Βήλου, Βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, καὶ Σεμελιωτῆς τῆς εἰρημένης πόλεως Νινευί. Οὗτος πρῶτος, ὡς λέγουσι, στήσας ἀγαλμα εἰς τεμῆν

του, ἔγενεν αἴτιος τῆς μετὰ ταῦτα εἰδωλοατρίας.

Νιόβη (Niobe), θυγάτηρ τοῦ Τατάλου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου γεννήσασα ἑπτὰ υἱούς, καὶ ἰσαριθμούς θυγατέρας, εἰς τόσῃ ἔπαρσιν ἔφθασεν, ὥστε ἐτόλμησεν νὰ φιλονεικήσῃ περὶ εὐτελείας καὶ πολυτελείας καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀητῶι. Ἀλλὰ παράτα ἑκατάλαβε τῆς παρακαίρου φιλοτιμίας της τὸ ἀποτέλεσμα! Διότι ἡ Θεὰ αὐτὴ μὴν ὑποφέρουσα τὴν ἀλαζονεῖαν της, παρεκάλεσεν τὰ τέκνα της νὰ κάμωσι πρὸς αὐτὴν τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν. Ὅταν ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσεν τοὺς υἱούς της, ἡ δὲ Ἄρτεμις, τὰς θυγατέρας της· καὶ οὕτως ἡ εὐτελες καὶ πολυτελες Νιόβη μείνασα αὐθιμέρον διόλου ἄτακτος, ἀπὸ τὴν λύπην της κατεμαρῶνθη, καὶ τέλος ἀπελειώθη.

Νιρεὺς (Nireus), ὁ ἐκ τῆς νήσου Σίμης, ἦτον υἱὸς τοῦ Χάρωπος καὶ τῆς Ἀγλαίας, ὁ πλέον ὠραῖος, κατ' Ὅμηρον, ἀπὸ ὅσους ὑπῆγαν εἰς τὸ Ἰλιον, τουτέστιν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀδύνατος καὶ ἀνανδρὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἐφανεύθη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ δείξῃ κἀνὲν σημεῖον ἀνδραγαθίας.

Νισαία, πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Μεγαρίδα, καὶ λιμὴν αὐτόθι ὀμεινύμος (Κάτοικ. Νισαίος).

Νισιβίς, ἡ Νισίβη (Νεσβίη), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεσοποταμίαν κειμένη (Κάτοικ. Νισιβητός).

Νίσυρος, μία ἐκ τῶν Ἰσποράδων νήσων τοῦ Ἰκαρίου πελάγους (Κάτοικ. Νισύριος).

Νομαδική. Ζ. Νουμηθία.

Νόναι (Nonae). Ζ. Μῆνες Ῥωμαίων.

Νόνιος (Nonnius) Μάρκελλος, Ῥωμαῖος, Γραμματικός. Συνέγραψε Περί διαφορῶν σημασίας τῶν λέξεων βιβλίον, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1825, 8, μετὰ τοῦ Πλαγκιάδου τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Νόννος. Ζ. Θεοφάνης Νόννος, Νόννος, Ἀιγύπτιος, Πανοπολίτης, Ποιητής. Συνέγραψε Ἀ. Διονυσιακῶν βιβλία τεσσαράκοντα ὀκτῶ, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1819-1826, 8, καὶ ἀλλαγῶν. Β'. Παράφρασιν Ἐπικῆν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Λατ. 1623, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Νοσσίς, Δοκρῆ, Ποιήτρια Λυρικῆ, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπασμάτια σώζονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σνεϊδέρου Συλλογῆν τῶν Ἑλληνίδων Ποιητριῶν, καὶ ἀλλαγῶν.

Νοεμβρίος (November), ἦτοι Ἐνατος, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, τακτικῶς ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου ἐνιαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Ζ. Ἰούλιος.

Νουμαντία (Soria), πόλις τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν Ταρακοννησίαν (Κάτοικ. Νουμαντινός).

Νουμαντιανός (Numantianus) Ρουτίλιος, Γάλλος, ἀνὴρ ὑπατικός, καὶ Ποιητῆς Ἑθνικός, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Σὺ-

ζεται αὐτοῦ Ποίημα Ἐλεγειακόν εἰς δύο βιβλία, Ὀδοπορικόν (Itinerarium), ἐπιγραφόμενον, ἤτοι περί τῆς ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα ἐπιστροφῆς, ἐκδοθ. ἐν Νορμβέργ. 1804, 8.

Νουμηδία, ἡ Νομαδική (ἡ σημερινὴ ἐπικράτεια τοῦ Ἀλγερίου), ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, περιοριζομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ἀμφαγα ἕως εἰς τὸν Τούσκαν τῆς Ζευγίτανῆς (Κάτοικ. Νομάδες).

Νουμηνία, τούτεστι Νεομηνία (Calendae), ἐλέγετο ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός (Ζ. Μῆνες Ἀθηναιίων), τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον ὡς ἑορτὴν οἱ ἅπανταχοῦ Ἕλληνας, ἑορτάζοντες κατ' αὐτὴν καὶ τὰ Ἐκατήσια. Ζ. Ἐκατήσια.

Νουμήμιος. Ζ. Ἀλέξανδρος Νουμήμιος.

Νυκτός (Nycteus). Ζ. Λύκος.

Νύμφαι (Nymphae), θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύδος, ἡ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἡ, κατ' ἄλλους, αἱ Νύμφαι ἐγεννήθησαν, πλὴν τῶν Νηρηίδων, ἀπὸ τοῦ αἵμα, τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν ἀπὸ τὰ αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ, ὅταν τὰ ἔκοψεν ὁ Κρόνος μὲ τὴν ἀδαμαντίνην ἄρπην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἦσαν δὲ πολλόταται τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐδαιρουῦντο εἰς Οὐρανίους, Ἐπιγείους, καὶ Ἐνύδρους. Καὶ Οὐράνιοι μὲν ἐλέγοντο, ὅσαι εἶχον τινα ἐπιστάσιαν εἰς τὸν οὐρανόν· Ἐπιγείοι δὲ καὶ Ἐνύδροι, ὅσαι διέτρεφον

εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὰ ὕδατα, ὀνομαζόμεναι μὲ διάφορα ὀνόματα, κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν ἐπιστάσιαις, οἷον, Ὀρειάδες μὲν ἐλέγοντο, ὅσαι ἐπιστάτου εἰς τὰ ὄρη· Ναπαῖαι δὲ, ὅσαι εἰς τὰ νάπη, καὶ εἰς τὰς κοιλάδας· Ἀγριάδες δὲ, ἡ Ἀγρωστῖναι, ὅσαι εἰς τοὺς ἀγρούς· Χλωρίδες δὲ, ὅσαι εἰς τὴν χλόην· Ἀνθούσαι δὲ, ὅσαι εἰς τὰ ἀνθη· Ποταμίδες δὲ, ὅσαι εἰς τοὺς ποταμούς· Ναΐδες δὲ, ἡ Ναϊάδες, ὅσαι εἰς τὰ ἀναβρυστικά ὕδατα· Ἀμαδρυάδες δὲ ὀνομαζόντο, ὅσαι ἦσαν ἐπιστάτιδες ἐνός ἐκάστου δένδρου, αἱ ὁποῖαι ἔζων τόσον, ὅσον καὶ τὸ δένδρον ἐκεῖνο.

Νύξ (Nyx, ἡ Nox), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ, κατ' ἄλλους, τοῦ Χάους καὶ τῆς Γῆς, καὶ Θεὰ τοῦ σκότους, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν καθησυχάζεν εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου, καὶ μόνον τὴν νύκτα περιεφέρετο μὲ σιωπὴν εἰς τὸν οὐρανόν, καθημένη ἐπάνω εἰς ἄμαξαν ἀπὸ ἔβενον, φοροῦσα ἱμάτιον μέλαν, κεντημένον μὲ ἄστρα, καὶ βαατάζουσα εἰς τὴν χεῖρα τῆς σκῆπτρον ἀπὸ μόλυβδον.

Νύσσα (Νοσουέρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν, πλησίον τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ κειμένη.

Νύσσα (Ναγάρα), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰνδικήν (Κάτοικ. Νυσσαῖος).

Νώλα (Nola), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Καμητανίαν κει-

μένη (Κάτοικ. Νωλανός, και Γωλιός).

Νωρικόν, ἑκαρχία τῆς Γερμανίας, περιλαμβανούσα τὴν Καρινθίαν, Βαυαρίαν, Τιρώλιον, καὶ ἄλλας τινὰς χώρας (Κάτοικ. Νορικός).

Ξ Α

Ξανδόπουλος. Ζ. Νικηφόρος Κάλωτος Ξανδόπουλος.

Ξάνδος. Ζ. Ἀπατεύρια. — Σκάμανδρος.

Ξάνδος (Ἐξενίδα), πόλις τῆς Λυκίας, πλησίον τοῦ ὀμωνύμου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ξάνσιος).

Ξενοκράτης, Ἀφροδισιεύς, Ἴατρος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου σάξεται Πραγματεία περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρων τροφῆς, ἐκδοθ. πολλαχού, καὶ ἐν Παρισίοις 1814, 8, ὑπὸ Ἄ. Κοραῆ, μετὰ τοῦ Γαληνοῦ.

Ξενοφάνης, Κολοφώνιος, διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου, καὶ ἀρχηγός τῆς Ἐλεατικῆς αἰρέσεως. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια σώζονται εἰς Διογένην τὸν Λαέρτιον, καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ποίησιν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου.

Ξενοφών, Ἀθηναῖος, ἢ Ἀττικὴ Μούσα καὶ Μέλισσα, ἦτον υἱὸς τοῦ Γρύλλου, καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως καὶ τὰς ἡδίκας

διδασκαλίας. Ὁ Ξενοφῶν ἦτον ἀγχίνους, ἐγκρατῆς, Σεοσεβῆς, καὶ τὴν ὄψιν ὠραιότατος. Οὗτος πρῶτον μὲν ἐστράτευσεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς τὸ Δῆλιον, ὅπου καὶ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ Σωκράτους. ὕστερον δὲ προσκληθεὶς ἀπὸ τὸν φίλον του Πρόξενον τὸν Βοιώτιον, ὑπέγηεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς τὸν Κύρον κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κύρου καὶ τοῦ Προξένου, στρατηγοῦ τῶν Ἑλλήνων, ὠδήγησεν αὐτὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἑλλάδα σώους μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ κινδύνους, καθὼς μόνος του διηγεῖται εἰς τὴν Κύρου Ἀνάβασιν. Φίλος δὲ ὢν τοῦ Κύρου καὶ τοῦ Ἀγησάδου, τῶν ἐχθρῶν τῶν Ἀθηναίων, καὶ κατηγορούμενος δι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του, τοὺς φίλους τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ διέτριβεν εἰς τὴν Σκιλλοῦντα, χωρίον τῆς Ἠλίδος, κείμενον ὄχι μακρῶν τῆς Ὀλυμπίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἠλείοι καταπολεμοῦντες τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐκυρίευσαν καὶ τὴν Σκιλλοῦντα, ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ εἰς Λέπρεον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου καὶ διήνησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὁ Ξενοφῶν συνέγραψε μὲ ἀμίμητον χάριν, γλυκύτητα καὶ ἀφέλειαν τὰ ἐπόμενα Συγγραμματα. Α'. Κύρου Παιδείας βιβλία ὀκτώ. Β'. Κύρου Ἀναβάσεως βιβλία

ἐπτά. Γ'. Ἑλληνικῶν βιβλία ἐπτά. Δ'. Ἀπομνημονευμάτων βιβλία τέσσαρα. Ε'. Οικονομικόν. Σ'. Λακεδαιμονίων Πολιτείαν. Ζ'. Ἀθηναίων Πολιτείαν. Η'. Συμπόσιον Φιλοσόφων. Θ'. Λόγον εἰς Ἀγησίλαον τὸν Βασιλέα. Κ'. Ἴερόνα, ἢ Τυραννικόν. ΙΑ'. Παρὶ Πόρων. ΙΒ'. Ἰππαρχικόν. ΙΓ'. Παρὶ Ἰππικῆς. ΙΔ'. Ἀπολογίαν Σωκράτους πρὸς τοὺς κριτάς. ΙΕ'. Κυρηναϊκόν, καὶ τινὰς Ἐπιστολάς, ἐκδοθ. ἰδίως, καὶ δια ὁμοῦ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ἡ ἐντελεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα ἐκδοσις αὐτῶν εἶναι ἡ τοῦ Θεμίου (Thiemes) ἐν Λειψία, 1763, 8, εἰς τόμους τέσσαρας μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, εἰς τοὺς ὁποίους προσετέθησαν τὸ 1801 καὶ ἐφ' ἐξῆς ἕτεροι τέσσαρες τόμοι, περιέχοντες τὸ τοῦ Στουρζίου (Sturz). Ἑλληνολατινικὸν Λεξικόν, τῶν ἐν τῷ καιμένῳ ἐμπεριχομένων λέξεων ἐξηγητικόν. Ξενοφῶν, Ἐφέσιος, Μυθιστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠμαρξε, καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικά τῆς ζωῆς του εἶναι ἀδηλα. Συνέγραψε τῶν κατ' Ἀνδρίαν καὶ Ἀβροκόμην Ἐφρειακῶν βιβλία πέντε, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, 1796, 4, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχῶ.

Ξιφάϊνος. Ζ. Ἰωάννης Ξιφάϊνος. Ξουθός (Xuthas), υἱὸς τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρητί-

δος. Οὗτος διωχθεὶς ἀπὸ τῆν Θεσσαλίαν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσαν, θυγατέρα τοῦ τότε βασιλεύοντος Ἐρεχθίδεω, ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Ἀχαιοὺ καὶ Ἴωνα. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐρεχθίδεω διωχθεὶς καὶ ἀπὸ τῆν Ἀττικὴν, ἦλθε καὶ κατέκησεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν τῆς Πελοποννήσου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Ξυπέτη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κερκοπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ξυπετείων).

ΟΑ

Οα, ἢ Οαῖς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιφῶ. Ὀαθεν).

Ὀβίδιος (Ovidius) Νάων, Ποιητῆς Λατίνος ἀγχινούστατος καὶ γλαφυρώτατος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σουλμον τῆς Ἰταλίας ἐξ ἰππικοῦ τμήματος, καὶ ἠμαρξε μετὰ κλέους εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ Ἀυγούστου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξωρίσθη δι' ἀγνώστους αἰτίας, κατὰ τὸ 40 ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἰς τοὺς Τόμους τῆς Σκυθίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε, μετὰ πολλὰς καὶ ἀφορήτους ταλαιπωρίας, καθὼς μόνος του εἰς διαφόρους Ἐλεγείας περιστατικῶς ἐκτραγωδεῖ τὴν ἀξιοδρήνητον κατὰστασίν του. Ἐκ τῶν Ποημάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐπό-

μενα Α'. Μεταμορφώσεων (Metamorphoseon) βιβλία δεκαπέντε, τῶν ὁποίων σέξεται καὶ Ἑλληνικῇ Μετάφρασις Μαξίμου τοῦ Πλανοῦδου. Β'. Ἡρωίδες (Heroides), ἦτοι Ἐπιστολαὶ παλαιῶν Ἡρώων, καὶ μάλιστα Ἡρωίδων, μεταφρασεῖσαι ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικόν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Μ. τοῦ Πλανοῦδου. Γ'. Ἡμερολογίων (Fastorum) βιβλία ἕξ. Δ'. Λυπηρῶν, ἢ Μελαγχολικῶν (Tristium) βιβλία πέντε. Ε'. Περὶ Ἐρωτῶν (De Amoribus) βιβλία τρία. Σ'. Περὶ τῆς τέχνης τοῦ ἐράν (De arte amandi) βιβλία τρία. Ζ'. Περὶ Θεραπείας τοῦ Ἐρωτός (De remedio Amoris) βιβλίον ἓν. Η'. Ἐκ τοῦ Πόντου, ἢ Ποντικῶν (Ponticarum, ἢ γουν Epistolarum) βιβλία τέσσαρα. Θ'. Κατὰ Ἰβίδος (In Ibin), Ποίημα Σατυρικόν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίους, 1819-1825, 8, εἰς τόμους δέκα, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων. Αἱ δὲ Μεταμορφώσεις ἐξεδόθησαν καὶ ἐν Βενετίᾳ μεταφρασμέναι εἰς τὴν γλῶσσαν μας ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σπυρίδωνος Βλαντῆ.

Ὁ βσεκβέντιος (Obsequens) Ἰούλιος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Συνέγραψε βιβλίον, Περὶ Τεράτων (De Prodigis), ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ἐν Λευδα, 1720, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὁ γκειος, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Ὁ γηγοτός, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα, ἐκ χυνομένου εἰς τὸν Παλαστικὸν κόλπον.

Ὁδησός, πόλις ἀρχαία τοῦ Ἐαξείνου Πόντου, ἀποικία Ἑλληνική, διάφορος παρὰ τὴν νεώκτιστον τῶν Ῥώσων Ὀδησσόν, Κοιν. Ὀδέσσακ (Κάτοικ. Ὀδησοίτης, καὶ Ὀδησεύς).

Ὀδύσεια. Ζ. Ὀμηρος.

Ὀδύσεια (Lisbona), πόλις τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Λυσιτανίαν (Κάτοικ. Ὀδυσσοίτης).

Ὀδυσσεύς (Ulysses, ἢ Ulysses), υἱὸς τοῦ Λαέρτου ἐκ τῆς Ἀντικλείας, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. Ὅταν ἠγέρθη ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, αὐτὸς διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν ἐρασίμην του σύζυγον, τὴν Πηνελόπην, ἐπροσοικήθη, ὅτι εἶναι μωρὸς· καὶ ζεύξας βοῦν καὶ ὄνον, ἐγνώργει τὴν γῆν, σπείρων ἄλας ἀντί σίτου. Ἄλλ' ὁ Παλαμήδης, ὅστις ἐπέμφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὴν κοινὴν συμμαχίαν, λαβὼν τὸν υἱὸν τοῦ Τηλέμαχον, βρέφος ἀκόμη ὄντα, τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμαλλε νὰ περάσῃ ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ ἀνεκάλυψε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν προσκοίησίν του· ἐπειδὴ αὐτὸς, διὰ νὰ μὴ πατήσῃ τὸν ἀγαπητὸν του υἱόν, ἔστρεψεν ἀλλοῦ τὸ ἄροτρον, τὸ ὁποῖον μωρὸς ἄνθρωπος βέβαια δὲν ἤθελε τὸ κάμει. Ἀνεκάλυψε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπειτα τὸν Ἀχλλέα, ὅστις ἐκρύπτετο

μέ γυναικεῖα ἱμάτια εἰς τὸν Παρ-
 Δεωνῶνα τοῦ Λυκομήδους, ὡς εἴ-
 ρηται ἐκεῖ. Ὁμοίως ἔφερον εἰς
 τὴν Ἀυλίδα ἀπὸ τὰς Μυκῆνας
 μέ πλαστὰ γράμματα τῆ Ἴφι-
 γένειαν, θυγατέρα τοῦ Ἀγαμέ-
 μνονος, διὰ τὰ θυσιασθῆ ἐκεῖ,
 πρὸς ἐξίλεωσιν τῆς Θεᾶς Ἀρτέ-
 μιδος, ἀπατήσας τὴν μητέρα της
 Κλυταιμνήστραν. Ἐλθὼν δὲ εἰς
 τὴν Τρωάδα μετὰ τῶν λοιπῶν
 Ἑλλήνων, εἰδείξε μεγίστην φρόνη-
 σιν εἰς πολλὰς καὶ διαφοροὺς πε-
 ριστάσεις. Ἐμβῆκεν εἰς τὴν πό-
 λιν ὡς ἐπαίτης, διὰ τὰ κατα-
 σκοπέυση τὴν τοποθεσίαν της,
 καὶ γνωρισθεῖς, ἐσώθη ἀβλαβῆς
 ἀπὸ τὴν Ἐκάβην διὰ τῆς πα-
 νουργίας του. Ἐλαβε μέ δόλου
 τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους ἀπὸ τὸν
 Φιλοκτήτην, καὶ τὰ ἔφερε, κα-
 τὰ τὸν χερσῶν εἰς τὴν Τρωά-
 δα. Ἡρπασε δὲ μετὰ τοῦ Διο-
 μῆδους, καὶ τὸ περίφημον Παλ-
 λάδιον, καὶ ἐφευρῶν τὴν κατα-
 σκευὴν τοῦ Δουρείου ἵππου, ἔ-
 γεινεν αἴτιος τῆς παντελοῦς κα-
 ταστροφῆς ἐκείνης τῆς περιφή-
 μου πόλεως. Ἀλλὰ μετὰ τὴν
 πτώσιν αὐτῆς θέλων τὰ ἐπιστρέ-
 ψη εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην,
 υπέπεσεν εἰς πολλὰς καὶ μεγά-
 λας δυστυχίας. Κατὰ πρῶτον αἱ
 ἐναντίοι ἀνεμοὶ τὸν ἔρριψαν εἰς
 τὴν χώραν τῶν Κικόνων, αἱ ὁ-
 ποῖαι ἐφάνευσαν καὶ πολλοὺς ἀπὸ
 τοὺς συντρόφους του· ἔπειτα εἰς
 τὴν τῶν Λατοφάγων, καὶ μετὰ
 ταῦτα εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου
 ἐκωδύνησεν ἀπὸ τοὺς Κύκλωπας,

καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν
 αὐτῶν Πολύφημον, καὶ μόλις
 ἐσώθη διὰ τῆς πανουργίας του,
 μεταβαλὼν τὸ ἴδιόν του ὄνομα
 εἰς τὸ Ὅυτις (Ζ. Πολύφημος).
 Ἐκεῖθεν δὲ κατήνησεν εἰς τὴν
 νῆσον τοῦ Ἀιόλου, παρὰ τοῦ ὁ-
 ποίου λαβὼν τοὺς ἀνάμους, δὲν
 ἠμπόρεσε νὰ ὠφελθῆ ἐξ αἰτίας
 τῶν συντρόφων του (Ζ. Ἀιολος).
 Ἐπειτα ἔπασεν εἰς τοὺς Λαιστρυ-
 γόνας, καὶ μόλις ἐσώθη μέ ἔν
 μόνον πλοῖον. Ἡ Κίρκη, μάγισ-
 σα περίφημος, μεταμόρφωσεν ὁ-
 λους τοὺς συντρόφους του, κλῆν
 τοῦ Εὐρύλοχου, εἰς χίριους, τὸ
 ὅποιον ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν αὐτός,
 καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
 μῶλυ, ἠνάγκασεν αὐτὴν, καὶ τοὺς
 μετέφερε πάλιν εἰς τὴν προτέραν
 των μορφήν· ἔπειτα δὲ φιλιώδεις
 μετ' αὐτῆς, ἐγέννησε τὸν Τηλέ-
 γονον, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τῶν
 συμβουλῶν της καταβάς εἰς τὸν
 Ἄδην, ἐμαντεύθη περὶ πολλῶν
 πραγμάτων ἀπὸ τὸν Μάντην Τει-
 ρεσίαν. Ὑστερον κατήνησεν εἰς
 τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων, καὶ διὰ
 τὰ μὴ χαθῶσιν ἀπὸ τὰ τεργὰ
 αὐτῶν ἄματα, ἔφραξε τῶν μὲν
 συντρόφων του τὰ ὦτα μέ κηρίον,
 τὸν δὲ ἑαυτὸν του ἐπρόσταξε καὶ
 τὸν ἔδησαν εἰς τὸν ἰστόν τοῦ
 πλοίου, καὶ οὕτω διεσώθησαν ὁ-
 λοι ἀβλαβεῖς. Ἐκεῖθεν δὲ παρα-
 πλέοντες, διήλθον τὰς πλαγκτὰς
 πέτρας, Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν,
 ἀπὸ τὰς ὁποίας μόλις μετὰ πολ-
 λούς κινδύνους ἠμπόρεσαν νὰ ἐ-
 λευθερωθῶσιν. Ἐπειτα ἀπὸ με-

- γάλην τρικυμίαν ἐρρίφθη εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυφούς, ὅπου διατρίψας ἱκανὸν χρόνον, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διὰ προσταγῆς τῶν Θεῶν. Ἐπιδυμῶν δὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπέπεσον εἰς ἄλλας χειροτέρας τρικυμίας, τὰς ὁποίας διήγειρε κατ' αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν, διὰ τὴν τύφλωσιν τοῦ υἱοῦ του Πολυφῆμου. Ἀλλὰ τέλος διὰ τῆς βοηθείας τῆς Θεᾶς Λευκοθέας ἐσώθη κατάγμνος εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, ὅπου ἔλαβε μεγάλας δεξιώσεις ἀπὸ τὸν Ἀλκίνοον, Βασιλέα ταύτης τῆς νήσου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ πέμπεται μὲ πλοῖον Φαιάκειον εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην. Ἐκεῖ πλάττεται εἰς ἐπαίτης, γνωρίζεται ἀπὸ τὸν κύνα του, καλούμενον Ἄργον, εὐρίσκει τοὺς βοσκούς του, καὶ μάλιστα τὸν πιστόν του Ἐυμαιον, καὶ τέλος ἀναγνωρίζεται καὶ μὲ τὸν υἱόν του Τηλέμαχον, μετὰ τοῦ ὁποίου, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς του δούλους, φονεὺς ταῦς ἀνασχύντους ἐκείνους μνηστῆρας, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν γυναῖκα του Πηνελόπην. Ἀλλὰ τελευταῖον φονεύεται καὶ αὐτός, κατὰ τὸ παρωμένον, ἀπὸ τὸν υἱόν του Τηλέγονον, μετὰ εἰκασαστῆ ἀπουσίαν ἀπὸ τῆς φίλης του πατρίδος.
- Ἰθῆ**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιρρ. Ἰθῆεν).
- Ἰσιάνθη**, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Λοκρίδα κειμένη (Κάτοικ. Ἰσιανθεύς).
- Ἰοδίπους (Oedipus)**. Ζ. Λάϊος. Ἰοδίπους Τύραννος, Ἰοδίπους ἐπὶ Κολωνῶ. Ζ. Σοφοκλῆς.
- Ἰοιη (Τρίπολις)**, πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν δύο Σύρτων κειμένη.
- Ἰουκουμένιος**, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Θράκῃ Τρίκκης, ἀνὴρ θεοσεβῆς καὶ ἀνάρετος, καὶ ἐκδοτός εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Συγγραμμάτων τῶν ἱερῶν Πατέρων. Συνέγραψεν Ἰκόνημα εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰς Ἐπιστολάς τοῦ θείου Παύλου, καὶ προσέτι εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐκδοθ. ἐν Βερώνῃ 1532, φύλ. εἰς τόμους δύο, μετὰ τοῦ Ἀρῆδα, Ἐπισκόπου Καισαρίας.
- Ἰσσαι**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνωστοῦ φυλῆς (Κάτοικ. Οἰναΐας).
- Ἰωνή (Πετρογεράκι)**, δῆμος, ἢ πόλις τῆς Ἀττικῆς, μετὰ τὸ Ἀδνητῶν καὶ Θηβῶν κειμένη (Κάτοικ. Οἰνοαῖος, ἢ Οἰνοεύς).
- Ἰονόμαος (Oenomaus)**, υἱὸς τοῦ Ἀλεξίωτος, πρώτου Βασιλέως τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης καὶ τῆς Στερόπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν αἰραίαν Ἰπποδάμειαν. Οὗτος μάδων παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῆ ἀπὸ τὸν γαμβρὸν του, ἀνέβαλλε πάντοτε τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του. Ἀλλὰ τέλος, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐζήτησαν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, εἰσέστησεν ἀγῶνα ἀρματοδρομίας, καὶ ἐκήρυ-

- ξεν, ὅτι ἐπεινός δέλει λάβει τὴν θυγατέρα του διὰ γυναικα, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ὅστις ἤδειλε τὸν νικησὶ τρέχων εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ὁ δὲ νικηθεὶς, δέλει φονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Ἐχὼν λοιπὸν ὁ Οἰνόμαος ἄρμα καλὸν καὶ ἐλαφρὸν, καὶ ἵππους ταχεῖς, καὶ ἔμπειρον ἠνίοχον, ἐνίκα καὶ ἐφόνευσέ πολλούς. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ καὶ ὁ Πέλοψ, καὶ ἀγωνισθεὶς, ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον, καὶ ἔλαβε, κατὰ τὴν συμφωνίαν, τὴν Ἴπποδάμειαν εἰς γυναῖκα του. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Πέλοψ κατέπεισε πρῶτον τὸν Μυρτίλον, ἠνίοχον τοῦ Οἰνόμαου, νὰ βάλῃ εὐφραυστον ἐμβολὸν εἰς τὸν ἄξονα, καὶ οὕτω τρέχων ὁ Οἰνόμαος χωρὶς κάμμιαν ὑποφίαν, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄρμα περὶτραπὲν, καὶ ἐφονεύθη.
- Ἰωνί (Oeno). Ζ. Ἄνιος.
- Ἰωνίον, ἡ μετέπειτα Ἄγινα (Κάτοικ. Οἰνωναῖος). Ζ. Ἀιακός, Ἄγινα.
- Ἰωνοπίον (Oenopion). Ζ. Ὠρίων.
- Ἰωνωρία, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, ἢ, κατ' ἄλλους, αὐτὴ ἡ Ἰταλία (Κάτοικ. Ἰωνωτρός, καὶ Οἰνωτρός).
- Ἰοῖον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς· καὶ ἄλλος, ἐκ τῆς Ἴπποδωντίδος (Κάτοικ. Ἐξοῖου).
- Ἰοίτη (Βουξάρτα), ὄρος τῆς Φωκίδος, κατὰ τὰ Θεσσαλικὰ σύνορα κείμενον (Κάτοικ. Οἰταῖος).
- Ἰοχαλία, πόλις τῆς Πελοποννή-

σου, κατὰ τὴν Μεσσηρίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἰοχαλιεὺς, καὶ Ἰοχαλιώτης).

Ἰωνοσκοπία, μαντεία γινόμενὴ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων, ἢ αὐτὴ καὶ ὀρνιθομαντεία.

Ἰοκταβρίος (October), ἦτοι Ὀγδοῦς, εἰς ἕκ τῶν δωδεκά Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, τακτικῶς ἀριθμώμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρῶτου ἐνιαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Ζ. Ἰούλιος.

Ἰοβία, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Λυκίας κειμένη (Κάτοικ. Ἰοβίος).

Ἰολίαστος, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Ἰολίων (Χόροτος), πόλις τῆς ἐν Θερραλίᾳ Μαγνησίας, πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ἰολιῶνιος).

Ἰολίνειον, ἢ Ὀλχίνειον (Dulcigno), πόλις τῆς Ἐλυρίδος, κατὰ τὴν Δαλματιαν κειμένη.

Ἰολίος (Oglio), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἀλπεων χώραν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Ἰομιός, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἐλικῶνος ὄρεων.

Ἰομιαί (Ἀγορίλιος), ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαίαν.

Ἰοσσῶν (Ἐλασσῶνας ἢ Τσαρίτσα), πόλις τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὴν Πελασγιώτιδα (Κάτοικ. Ἰοσσῶνιος).

Ὀλκai (Κομπότι), φρούριον ἰσχυρὸν τῆς Ἠπείρου, κοινὸν δικαστήριον τῶν Ἀκαρνανῶν καὶ Ἀργείων, ἦτοι Ἀμφιλοχίαν (Κάτοικα Ὀλκαῖος).

Ὀλυμπία (Μιράκκα), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἠλείαν, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν κρημένη, πλησίον τῆς Πίσσης (Κάτοικα Ὀλυμπίος). Ἄσκη ἡ πόλις ἐχρημάτισεν ὀνομαστή διὰ τοὺς κατὰ πενταετίαν ἐορταζομένους ἀγῶνας, καὶ διὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου λεγομένου Διός, τὸ ὁποῖον κατασκευάσων ὁ περίφημος Φειδίας, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλάφαντος, καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων λίθων, καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ μεγαλοπρεπεστάτου, περὶ τὸ ὁποῖον ἦσαν διαφοροὶ χρυσαὶ ζωγραφίαι, παριστάνοσαι τὰ κατορθώματα τοῦ Θεσέως, τοὺς ἀδελφούς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἄλλων πολλῶν Θεῶν καὶ Ἡρώων τὰς εἰκότας, μετὰ ταύτην τέχνην καὶ κολυτέλειαν, ὥστε ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο εἰς τὸ πρῶτον μεταξὺ τῶν ἐπτά Θεομάτων τοῦ Κόσμου.

Ὀλυμπία, ἢ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες (Olympici Ludi), πανηγυριζόμενοι κατὰ πενταετίαν, τούτους εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου πέμπτου ἔτους, εἰς τερπὴν τοῦ Διός, ἢ, κατ' ἄλλους, ὄλων τῶν Θεῶν καὶ Ἡμιθέων. Ἦσαν δὲ εὖτοι οἱ ἀγῶνες οἱ ἐπιστημότεροι μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐχρησιμεῖον εἰς τὸ εὖ διο-

ρίσσει καὶ τὴν χρονολογίαν τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ἔλαβε συστηματικὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ἀπὸ τοῦ πρῶτου ἔτους τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος, ὅτε πρῶτην φορὰν ἐτιμῆθη, με ἀνδραῖοντα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας Κόροιβος ὁ Ἠλείος, νικήσας εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον. Εἰς ταύτην δὲ τὴν πανήγυριν συνηθροίζοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν κλέων ὄχι μόνον διὰ νὰ θεωρῶσι τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ νὰ συμβουλευνται περὶ τῆς κοινῆς εὐτυχίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντες πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνεξάλειπτων τῆς δόξης τὸν ἔρωτα, ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην παράταξιν τῶν ἀγῶνων. Τὰ δὲ συνηθέστερα ἀγωνίσματα ταύτης τῆς πανηγυρέως ἦσαν πάντα: Δρόμος, Πάλη, Πυγμῆ, Ἄλμα, καὶ Δίσκος, τὰ ὁποῖα ὅλα ὁμοῦ ὀνομάζοντο Πένταδλον, καὶ περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῇ οἰκίῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ. Ἐγίνοντο δὲ καὶ ἄλλοι διάφοροι ἀγῶνες, οἷον Μουσικῆς, Ποιητικῆς, καὶ ἄλλων εἰδῶν φιλολογίας. Καὶ οἱ μὲν κριταὶ καὶ ἐπιστάται τούτων τῶν ἀγῶνων ἦσαν οἱ Ἠεῖοι, καὶ ὀνομάζοντο Ἑλλανοδίκαι καὶ Ἀγνοιδέται, οἱ δὲ ἀγωνιζόμενοι νικηταὶ καὶ ἀδληταὶ, ἐκαλοῦτο Ὀλυμπιονίκαι· τὸ δὲ βραβεῖον ἦτον στεφάνος ἐκ κοτίνου, ἦτοι ἀγριοκαίας, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν αὐτὴν τιμὴν μετ' ἐν βασιλικὸν διάδημα.

Ὀλυμπιάς (Olympias), διάστημα τεσσάρων ἐνιαυτῶν, παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, οἵτινες ἐκατηγόρουντο μετὰ τετραετίαν, ἤτοι εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου πέμπτου ἐνιαυτοῦ, εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν κατὰ τὴν μέσιν Σελήνην τοῦ Σερωῦ Ἡλιοστασίου, διὰ πάντε κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἢ πάντων ὁμοῦ τῶν Θεῶν καὶ Ἑρῶν, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται. Ἡ διὰ τῶν Ὀλυμπιάδων χρονολογία, ἣτις ἐπειτα ἐχρησίμωσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς βάσις γενικῆς τινας ἐποχῆς, δὲν ἤρχισεν συγχρόνως μὲ τὴν οὐστάσιν τῶν ἀγῶνων τούτων, ἀλλὰ μόλις κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ὅτε πρῶτην φοράν ἔκαμον ἀρχὴν νὰ τιμῶσι τοὺς ἀθλητάς μὲ ἀνδρείαντας, καὶ νὰ καταγράφωσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ τῆς πατρίδος εἰς τὰ δημόσια Γραμματοφυλάκια, καὶ διήρκεσεν ἢ χρῆσις αὐτῶν ἕως τῆς μοναρχίας τοῦ Αὐγούστου, ἢ, κατ' ἄλλους, ἕως τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, ἐξακόσια περίπου ἔτη μετὰ Χριστόν.

Αἱ Ὀλυμπιάδες γράφονται συνήθως διὰ κεφαλαίων Ἑλληνικῶν γραμμάτων, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν διὰ μικροτέρων, ἢ δι' Ἀραβικῶν ἀριθμῶν οὕτως: Ὀλυμπ. ΝΕ', α', β', γ', δ' ἢ ΝΕ'. 1, 2, 3, 4, καὶ ἀναγινώσκονται, Τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ, τρίτῳ, τετάρτῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς πέμπτῆς Ὀλυμπιάδος.

Διὰ τὰ φέροντες δὲ Ὀλυμπιάδας εἰς ἔτη πρὸ Χριστοῦ, πρέπει πρῶτον νὰ ἐκδιμῆσαι τὴν υποταθεῖσαν αὐτῶν ἀρχὴν, ἣτοι τὰ 776 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ τὰ ὑπερβαίνωσι τὰ ἐκ τῆς δοδεκίσης Ὀλυμπιάδος ἔτη· καὶ δεύτερον, νὰ ἐλαττώησιν πάντοτε κατὰ μονάδα τὴν ποσότητα τῶν δεδομένων Ὀλυμπιάδων, διὰ τὴν παρελθοῦσαν μίαν Ὀλυμπιάδα πρὸ τῆς ἐκείνης αὐτῶν, καὶ δὲ καὶ ὅταν δέλησιν καὶ φέροντες Ὀλυμπιάδας εἰς ἔτη μετὰ Χριστόν· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ, ὅταν δέλησιν καὶ φέροντες ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἢ μετὰ Χριστόν εἰς Ὀλυμπιάδας, πρέπει νὰ αὐξάνησιν κατὰ μονάδα τὴν δεδομένην ποσότητα τῶν Ὀλυμπιάδων, διὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν, ἣτις εἶναι ἀρχὴ τῆς ἐξῆς Ὀλυμπιάδος, καθὼς δέλομεν ἰδεῖ εἰς τὰ ἐφεξῆς παραδείγματα.

Ὅταν λοιπὸν σοὶ δοθῶσιν Ὀλυμπιάδες διὰ τὰς ἀναλογίης μὲ ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἐλάττωσον πρῶτον αὐτάς, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν κατὰ μονάδα, καὶ ἐπειτα πολλαπλασιάσας τὸ κατάλοιπον αὐτῶν τῶν Ὀλυμπιάδων ἐπὶ τὸν 4, πρόσθεσιν εἰς τὸ γινόμενον καὶ τὰ ἡλαττωμένα ἔτη· ἐπειτα δὲ ἀφαιρέσας τὰ ἀδραίσμα ἀπὸ τὰ 776, δέλησιν ἔχει διὰ ἔτη πρὸ Χριστοῦ τὰ κατάλοιπον αὐτῶν.

Παράδειγμα. Αἱ δοδεκίσαι Ὀλυμπιάδες ἔστωσαν ΝΕ', β', ἢ τοῖ 55, 2, αἱ ἐποῖαι τῷ λόγῳ

τῆς ελαττώσεως γίνονται 54, 1· ὁ 54 ἐπὶ τὸν 4 πολλαπλασιασθεὶς, δίδει γινόμενον 216, ἢ 217 μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ἑ-
τους, τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ ἀφαιρέθη ἀπὸ τὰ 776, μένει κατάλοιπον 559, καὶ τοῦτο εἶναι τὰ πρὸ Χριστοῦ ἔτη, ἀναλογοῦντα μὲ τὴν ΝΕ, β'. Ὀλυμπιάδα, καὶ ἦν υποτίθεται, ὅτι ἐγεννήθη Ἀνακρέων ὁ Ποιητής.

Ἐάν δὲ θέλῃς νὰ φέρῃς Ὀλυμπιάδας εἰς ἔτη μετὰ Χριστόν, ἐλάττωσον τὸν δοθέντα ἀριθμὸν τῶν Ὀλυμπιάδων κατὰ μονάδα, ὡς εἴρηται, καὶ ἔπειτα πολλαπλασιάσας τὸ κατάλοιπον ἐπὶ τὸν 4, πρόσθεε εἰς τὸ γινόμενον καὶ τὰ ἔτη τῆς προκειμένης Ὀλυμπιάδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄθροισμα αὐτῶν ἀφαιρέσας τὰ 776, θέλεις ἔχει διὰ ἔτη μετὰ Χριστόν τὸ κατάλοιπον αὐτῶν.

Παράδειγμα. Ἔστωσαν αἱ δοθεῖσαι Ὀλυμπιάδες ΧΝΓ', β', ἦτοι 653, 2, αἱ ὁποῖαι τῷ λόγῳ τῆς ελαττώσεως γίνονται 652, 1· ὁ 652, ἐπὶ τὸν 4 πολλαπλασιασθεὶς, δίδει γινόμενον 2608, καὶ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ἑτους 2609, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἀφαιρεθῶσι τὰ 776, μένει κατάλοιπον 1833, καὶ τοῦτο εἶναι τὰ μετὰ Χριστόν ἔτη τῆς δοθείσης ΧΝΓ', β'. Ὀλυμπιάδος.

Διὰ νὰ φέρῃς δὲ ἔτη πρὸ Χριστοῦ εἰς Ὀλυμπιάδας, ἀφαιρέσον τὰ δοθέντα ἔτη ἀπὸ τὰ 776, καὶ διαίρεσον τὸ κατάλοιπον διὰ τοῦ 4· ἔπειτα προσδέ-

σας εἰς τὸ πηλίκον καὶ εἰς τὸ τατάλοιπον ἀνά μίαν μονάδα, εὑρίσκεις τὰς Ὀλυμπιάδας καὶ τὸ ἔτος αὐτῶν.

Παράδειγμα. Τὰ πρὸ Χριστοῦ δοθέντα ἔτη ἔστωσαν 559, τὰ ὁποῖα ἀφ' οὗ τὰ ἀφαιρέσης ἀπὸ τὰ 776, θέλεις ἔχει κατάλοιπον 217· τὰ 217 διαιρεθέντα διὰ τοῦ 4, δίδουσι πηλίκον 54, καὶ λείψανον 1· προσθέσας ἤδη καὶ ἀνά μίαν μονάδα, ὡς εἴρηται, θέλεις ἔχει 55 καὶ 2, ἦτοι τὰ 559 ἔτη πρὸ Χριστοῦ δίδουσι 55, 2 = ΝΕ. β'. Ὀλυμπιάδας.

Ἐάν δὲ θέλῃς νὰ φέρῃς εἰς Ὀλυμπιάδας ἔτη μετὰ Χριστόν, σύναψον τὰ δοθέντα ἔτη μετὰ 776, καὶ διαίρεσον τὸ ἄθροισμα διὰ τοῦ 4, ἔπειτα προσθέσας εἰς τὸ πηλίκον καὶ εἰς τὸ κατάλοιπον μονάδα μίαν, εὑρίσκεις τὰς Ὀλυμπιάδας καὶ τὸ ἔτος αὐτῶν.

Παράδειγμα. Τὰ δοθέντα μετὰ Χριστόν ἔτη ἔστωσαν 1833, τὰ ὁποῖα συναφθέντα μὲ τὰ 776, δίδουσι ἄθροισμα 2609· τοῦτο δὲ διαιρεθὲν διὰ τοῦ 4, δίδει πηλίκον 652 καὶ κατάλοιπον 1· προσθέσας δὲ καὶ μονάδα μίαν, ὡς εἴρηται, τόσον εἰς τὸ πηλίκον, ὅσον καὶ εἰς τὸ κατάλοιπον, ἔχεις 653, 2, τουτέστι τὰ 1833 ἔτη μετὰ Χριστόν κάμνουσι 653, 2 = ΧΝΓ', β'. Ὀλυμπιάδας, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως.

Ὀλυμπιόδωρος, Ἀλεξάνδρεως, Φιλό-

- σοφος Περιπατητικὸς. Συνέγρα-
 φεν Ἑπομήματα εἰς τὰ Μετεωρο-
 λογικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθ.
 ἐν Βενετία, 1651, φύλ. μετὰ
 τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.
- Ἄλυμπιόδωρος, Διάκονος τῆς ἐν
 Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας, τοῦ ὁ-
 ποίου τὰ εἰς τὸν Ἰωβ, Ἱερουσίαν
 καὶ Ἐκκλησιαστικὴν Ἑπομήματα
 ἐξεδόθησαν εἰς τὸν ΙΓ' τόμον
 τῆς ἐν Παρισίοις τυπωθείσης Βι-
 βλιοθήκης τῶν Πατέρων.
- Ἄλυμπιόδωρος, Ἀιγυπτίος, Θε-
 βαῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἱ-
 στορίαν τῶν Ῥωμαίων εἰς βιβλία
 εικοσίδιω, ἀπὸ τοῦ 407 ἕως τοῦ
 425 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ, τῆς
 ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια
 σωζονται εἰς τὸν Φώτιον, καὶ
 εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Συλβουργίου Συλ-
 λογὴν τῶν Ἐλασσάνων Ῥωμαϊκῶν
 Ἱστοριογράφων.
- Ἄλυμπιόδωρος, Φιλόσοφος Πλατω-
 νικός. Συνέγραψεν Ἑπομήματα
 εἰς τοὺς τέσσαρας Διαλόγους τοῦ
 Πλάτωνος, ἤγουν εἰς τὸν Ἀλκι-
 βιάδην Α' εἰς τὸν Φαίδωνα, εἰς
 τὸν Γοργίαν καὶ εἰς τὸν Φίλη-
 βον, καὶ προσέτε τὸν Βίον αὐ-
 τοῦ τοῦ Πλάτωνος, ἐκδοθ. ὑπὸ
 τοῦ Φισσέρου ἐν Λειψία, 1783,
 8, καὶ ἀλλαχοῦ.
- Ἄλυμπος (Olympus), Φριξ, Μου-
 σικός ἄριστος, καὶ πατὴρ τοῦ
 ἀδελίου Μαρσίου, τὸν ὅποιον ἔγ-
 ραρε ζωντανόν ὁ Ἀπόλλων, ὡς
 εἴρηται ἐκεῖ.
- Ἄλυμπος, ὄρος ὀνομαστὸν τῆς Μα-
 κεδονίας, εἰς τὰ Θεσσαλικά σύνο-
 ρα, κατοικία τῶν Θεῶν.
- Ἄλυμπος (Κεσιδάρ), ὄρος τῆς Ἀ-
 σίας, εἰς τὴν μικρὰν Μυσίαν,
 κατοικία τῶν ληστῶν.
- Ἄλυμπος (Λαχά), ὄρος τῆς Ἀ-
 σίας, εἰς τὴν Γαλατίαν.
- Ἄλυμπος (Λεβίλλα), πόλις τῆς
 Ἀσίας, μετὰξὺ Λυκίας καὶ Παμ-
 φυλίας κειμένη (Κάτοικ. Ἄ-
 λυμπιος).
- Ἄλυμπος (Ἅγιος Μάμας), πόλις
 τῆς Μακεδονίας παραθαλάσσιος,
 πολλάκις καταπολεμηθεῖσα, καὶ
 τέλος καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ
 Φιλίππου (Κάτοικ. Ἄλυμπος).
- Ἄλυμπος (Umbria), ἐπαρχία τῆς
 Ἰταλίας, πρὸς δυσμὰς τοῦ Τι-
 βέρεως ποταμοῦ κειμένη (Κάτ-
 οικ. Ἄλυμπος, καὶ Ἄλυμπος).
- Ἄλυμπος (Ombrope), ποταμὸς τῆς
 Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυρρηνίαν.
- Ἄλυμπος, ὁ κορυφαῖος ὄλων τῶν
 Ποιητῶν τοῦ Κόσμου, ἡ ἀνεξάν-
 τλητος πηγὴ πασῶν τῶν γνώσεων,
 καὶ ἡ αἰώνιος δόξα τοῦ Ἑλλη-
 νικοῦ Γένους, ἐγεννήθη 400 ἔτη
 μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος,
 καὶ 900 πρὸ Χριστοῦ, κατὰ τὴν
 πιδανωτέραν γνώμην, εἰς Σμύρ-
 νην, ὑπὸ πατρός Μαιμόνος, καὶ
 μητρός Κριθηίδος, πλησίον τοῦ
 Μέλητος ποταμοῦ, διὰ τὸ ὅποιον
 καὶ Μελητογενεὺς ἐπωνομάσθη·
 πληρὴ αὕτη ἡ γνώμη ὑπόκειται
 εἰς πολλὰς φιλονεικίας. Παλαιό-
 τεν ἡ Σμύρνη, ἡ Κίος, αἱ Ἀ-
 θῆναι, ἡ Κολοφών, τὸ Ἄργος,
 ἡ Πύλος, ἡ Κύμη, καὶ ἄλλαι
 πολλάι πόλεις ἐφιλονείκουν διὰ
 τὴν γέννησιν τοῦ Ἄλυμπος, καὶ
 πᾶσα μία ἐπέβαρεν ἐντόμως τὰ

δικαία της, διὰ τὰ οἰκειοποιηθῆ
 τὸν Δεσπίδιον τοῦτον ἄνδρα. Ὁ
 Ὅμηρος ἔκαμε πολλὰς καὶ δια-
 φόρους περιηγήσεις εἰς ὅλην τὴν
 Ἑλλάδα, Ἐγυπτον, Μικρὰν Ἀ-
 σίαν, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη,
 διὰ τὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀναγκαίας
 γνώσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐκαλλώ-
 πισεν ἀμμήτως τὰ ἠρωϊκὰ καὶ
 ἀδάνατά του Ποιήματα. Εἰς δὲ
 τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς
 ζωῆς του φαίνεται, ὅτι ὑπ' ἀσθε-
 νείας τῆς, ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ γή-
 ρως αὐτοῦ ἐστερηθῆ τῆς ὁράσεώς
 του, καὶ ἐκ τούτου ἴσως ὑπέλα-
 βον τινές, ὅτι ἐγεννήθη ἀόμμα-
 τος, ὁ ὀξυδερκέστατος ἡμῶν Πριη-
 τῆς· ἀλλὰ τοῦτο καὶ τὰ τὸ
 φαντασθῆ τις εἶναι καθ' ἑαυτὸ
 γελοῖον καὶ ἄτοπον. Ἐκ τῶν ἀ-
 μμήτων Συγγραμμάτων τοῦ Ὀ-
 μήρου σώζονται ἀκόμη τὰ ἐπό-
 μενα Α'. Βατραχομομαχία, ἢτοι
 πόλεμος τῶν Βατραχῶν καὶ Μυῶν
 (ποντικῶν), Ποιήμα Ἡρωϊκὸν
 καὶ ἀσπεϊότατον, τὸ ὁποῖον, ἂν
 καὶ νομίζεται καρπὸς τῆς νεα-
 ρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, φαίνεται ὁ-
 μως εἰς αὐτὸ τὸ ζῶηρον τῆς
 φαντασίας του, ἐκδοθ. ἐν Βενε-
 τία, 1486, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.
 Β'. Ὑμνοι· οὗτοι, ἂν δὲν ᾔναι
 γνήσιοι, τοῦ Ὀμήρου, εἶναι ὁμως
 ἀρχαιότατοι, ἐπειδὴ ἀναφέρονται
 ἀπὸ πολλοὺς τῶν παλαιῶν Συγ-
 γραφῶν. Γ'. Ἐπιγράμματα, τὰ
 ὁποῖα καὶ αὐτὰ, ἂν καὶ ἀμφί-
 βολα, εἶναι ὁμως ἀρχαῖα, ἐκδοθ.
 ἐν Λειψία, 1806, 8. Δ'. Διὰς·
 ἐκεῖνο τὸ ἠρωϊκώτατον καὶ ἀ-

θάνατον Ποιήμα, τὸ ὁποῖον πε-
 ριγράφει τὸν μεταξὺ Ἑλλήνων
 καὶ Τρώων πόλεμον, τὴν μῆνιν
 τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς
 ἄλγεα, κτλ. Ε'. Ὀδύσεια· Ποιή-
 μα καὶ αὐτὸ ὁμοίως Ἡρωϊκόν,
 εἰς τὸ ὁποῖον ἐξιστορεῖ τὴν πο-
 λυχρόνιον περιπλάνησιν τοῦ Ὀ-
 δυσσεύς, ἐπιστρέφοντος μετὰ τὴν
 ἄλωσιν τῆς Τρωάδος εἰς τὴν πα-
 τριδα του Ἰθάκην, κτλ. Ὁ Ὀ-
 μῆρος ἐξεδίδθη πολλάκις μετὰ
 Σχολίων καὶ χωρὶς τούτων κατὰ
 διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς
 Εὐρώπης· ἀλλ' οἱ ὀνομαστότεροι
 Ἕλληνες Σχολιασταὶ τούτου εἶ-
 ναι δύο, ὁ Δίδυμος καὶ ὁ Εὐ-
 στάδιος. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ
 Ὀμήρου μετὰ τῶν Σχολίων τοῦ
 Διδύμου εἶναι ἡ τοῦ Βαρνεσίου
 ἐν Κανταβουργίᾳ, 1711, 4, εἰς
 τόμους δύο· ἡ δὲ προχρηρο-
 τέρα διὰ μαθητὰς εἶναι ἡ ἐν
 Βενετία, 1803, 8, εἰς τόμους
 τέσσαρας, μετὰ τῶν αὐτῶν Σχο-
 λίων τοῦ Διδύμου· καὶ ἡ ἐν
 Φλωρεντία, ὁμοίως εἰς τόμους
 τέσσαρας, περιέχοντας μόνον τὴν
 Διὰδα καὶ Βατραχομομαχίαν,
 μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παραφρά-
 σεως Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ, ἐκδοθ.
 1811, 8, ὑπὸ τοῦ φιλογενοῦς
 Ν. Θεσέως, τοῦ ἐκ τῆς Κύπρου.
 Μετὰ δὲ τῶν Παραβολῶν τοῦ
 Εὐστάδιου, Ἀρχιεπισκόπου Θεο-
 σαλονίκης ἐξεδίδθη ἡ Διὰς καὶ
 Ὀδύσεια τὸ πρῶτον ἐν Ρώμῃ,
 1542-1550, φύλ. εἰς τόμους
 τέσσαρας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τέ-
 τартος περιέχει τὸν Πίνακα τῶν

- λέξεω. Ἀρίστη δὲ καὶ ἀφελι-
 μωτάτη ἔκδοσις διὰ τὰ Σχολεία
 τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ τοῦ σοφοῦ
 Κοραῆ, ἀρξαμένη ἐν Παρισίοις,
 1811 - 1820, 8, εἰς μικρὰ το-
 μίδια, ἕκαστον τῶν ὁποίων πε-
 ριέχει ἐν μόνον Στοιχείον, μετὰ
 ἀξιολόγων Σχολίων εἰς τὸ τέλος
 ἑκάστου τόμου. Εἰς ἑμὲ τέσσαρα
 μόνον ἀπὸ αὐτὰ τὰ τομίδια εἶ-
 ναι γνωστά, περὶ ἅπαντα τὰ πρῶτα
 Στοιχεῖα τῆς Ἰλιάδος.
- Ὁμφαλή (Omphale). Ζ. Ἡρα-
 κλῆς, Ἴφιτος.
- Ὁνειρα, σειρά βουνῶν, διαχωρίζουσα
 τὴν Μεγαρίδα ἀπὸ τὴν Κόρινθον.
- Ὁνειρομαντεία, μαντεία γνωμένη
 διὰ τῆς ἐξηγήσεως τῶν ὀνείρων,
 ἢ πλεον συνειδισμένη εἰς τοὺς
 Ἕλληνας.
- Ὁνειρος, υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ
 τῆς Νυκτός, καὶ Βασιλεὺς τῶν
 ὀνείρων, καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός
 του Ὑπνος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ
 παντοτενὰ συγκατάκει εἰς τὴν
 εἴσοδον τοῦ Ἄδου. Τοῦτο τὸ
 σπήλαιον, λέγουσιν, εἶχε δύο πύ-
 λας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν ἦτον
 Κερατίνη, ἡ δ' ἄλλη Ἐλεφαντίνη.
 Καὶ ἀπὸ μὲν τὴν πρώτην ἐξήρ-
 χοντο οἱ ἀληθινοὶ ὄνειροι, ἀπὸ
 δὲ τὴν δευτέραν, οἱ ἀπατηλοὶ
 καὶ ψευδεῖς.
- Ὁνήσανδρος, Φιλόσοφος Πλατωνι-
 κός, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καί-
 σαρρος. Συνέγραψε Στρατηγικόν,
 ἐκδοθὲν πολλαχῶς, καὶ ἐν Πα-
 ρισίοις, 1822, 8, ὑπὸ Ἀ. Κο-
 ραῆ, μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν.
- Ὁνου γνάθος (Κάβο Ξύλι), ἀφρω-
 τήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν
 Ἀχαΐαν.
- Ὁνυχομαντεία, ἢ διὰ τῆς παρατη-
 ρήσεως τῶν ὀνύχων γνωμένη μαν-
 τεία.
- Ὁξυδράκαι, ἔθνος τῆς Ἰνδίας ἀν-
 δρεῖον καὶ πολεμικόν, ὅπου μι-
 γάλως ἐκινδύνευσεν Ἀλέξανδρος ὁ
 Μέγας.
- Ὁπλίτης, ἀγωνισμα, ἀνήκον εἰς τὸν
 Δρόμον, καὶ ἐλέγτο, ὅτε οἱ
 ἀγωνιζόμενοι ἔτρεχον εἰς τὸ Στά-
 διον ἑνοπλιοῦ.
- Ὁπούς (Πουντονίτσα), πόλις τῆς
 Λοκρῖδος, ἡ μητρόπολις τῶν Ὀ-
 πουντιῶν Λοκρῶν (Κάτοικ. Ὀ-
 πουντίως).
- Ὁπκιανός, υἱὸς τοῦ Ἀγησαίου,
 Ποιετῆς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀνα-
 ζαρβόν, πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ
 διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ πατρός
 του ἐπέδωκε τόσον εἰς πᾶν αἶδος
 μαθήσεως, ὥστε ἴγαπίδῃ μεγα-
 λως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Κα-
 ρακάλλα, ὁ ὁποῖος καὶ ἠλευθέ-
 ρωσε χάριν αὐτοῦ καὶ τὸν πα-
 τέρα του, ὄντα ἐξόριστον ὑπὸ τοῦ
 Καίσαρος Σεβήρου. Ὁ Ὁπκιανός
 συνέγραψε διὰ στίχων Ἡρωϊκῶν
 Α'. Ἀλιευτικῶν βιβλία πέντε. Β'.
 Κυνηγετικῶν βιβλία τέσσαρα, τῶν
 ὁποίων ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη
 ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψία, 1815,
 8. Ἡ εἰς τὰ μὴ σωζόμενα πλεον
 Ἱεσηνικά τοῦ Ὁπκιανοῦ Παρά-
 φρασις Εὐτεκνίου τινός Σοφιστοῦ
 ἐξεδόθη ἰδίᾳ ἐν Αὐνία, 1702,
 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μετα-
 φράσεως.
- Ὁπκίτης (Optatus), Μιλεῖτα-

νός, οὗτος παρονομασθεῖς, ἐπειδὴ ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλυσον, ἢ Μιλευίδα, πόλιν τῆς Ἀρρηνῆς, τῆς ἐποίας ἔπειτα ἐχρημάτισε καὶ Ἐπίσκοπος. Συνέγραψε κατὰ Παρμενιανουῦ, Αἰρετικουῦ Δονατιστοῦ καὶ Ἐπισκόπου τῆς Καρχηδόνος βιβλία ἑπτὰ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1702, φῶλ. καὶ ἀλλαχού.

Ὁράτιος (Horatius) Κύντος Φλάκκος, ὁ κορυφαῖος τῶν Λατίνων Λυρικῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενουσίαν, πόλιν τῆς Ἀκουλίας. Ὁ πατήρ του, καθὼς μόνος του διηγεῖται, τὸν ἔφερε πολλὰ μικρὸν εἰς τὴν Ρώμην, κ' ἐκροσκάδης μεγάλως διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐδιδάχθη εὐτυχῶς ἅλα τὰ Ἑγκύκλια μαθήματα, ὑπῆγε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου πρὸς τοὺς ἄλλοις ἤκουσε καὶ τὴν Φιλοσοφίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ρώμην, ἠκολούθησεν ὡς Χιλίαρχος εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸν Μάρκον Βρούτον, καὶ παρεβρέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Φιλίπποις καταστροφὴν του. Κατατρεχόμενος δὲ εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ἀποβαλὼν καὶ ἄλην τὴν πατρικὴν του περιουσίαν, ἀφιέρωθη εἰς τὴν Ποιητικὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέκτησεν ὄχι μόνον τὴν γνωριμίαν πολλῶν σημαντικῶν ὑποκειμένων, ἀλλὰ διὰ τοῦ Μαικήνα, τοῦ ἐνδέρμου προστάτου τῶν Μουσῶν, καὶ αὐτὴν τὴν εὐνοίαν καὶ ὑπεράσπιαν τοῦ Καί-

σαρος Ἀδριανουῦ, τῶν ὁποίων τὰς πράξεις ἐξυμνήσεν ἔπειτα μὲ τὰ μελιόρρυτα καὶ ἀδωσατά του μελωδήματα. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ οὔζονται Α'. Ὡδῶν (Odarum) βιβλία τέσσαρα. Β'. Ἐποδῶν (Epodon) βιβλίον ἓν. Γ'. Σατύρων, ἢ Λόγων (Sermonum) βιβλία δύο. Δ'. Περί Ποιητικῆς Τέχνης (De Arte Poëtica) βιβλίον ἓν. Ε'. Ἐπιστολῶν (Epistolarum) βιβλία δύο, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίῳ, 1792-1793, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφορῶν ἀναγνώσεων, Σημειώσεων, καὶ ἐνὸς πλουσιωτάτου Πίνακος.

Ὁρειάδες (Oreades). Ζ. Νύμφαι.

Ὁρέστης. Ζ. Εὐριπίδης.

Ὁρέστης (Orestes), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὃταν ἐφονεύθη ὁ Ἀγαμέμνων ἀπὸ τὸν Ἀγισθον, καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν (Ζ. Ἀγαμέμνων), ἡ Ἠλέκτρα ἔλαβε τὸν Ὁρέστην, μικρὸν ἀκόμη ὄντα, καὶ τὸν ἔστειλε κρυφίως πρὸς τὸν Στρόφιον, Βασιλέα τῆς Φωκίδος, ὅπου συνανατραφέντες μὲ τὸν Πυλάδην, υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Στροφίου, ἔγινον εἰς τὸ ἐξῆς φίλοι, μᾶλλον δὲ, τὸ πρωτότυπον μιᾶς ἀδόλου καὶ εὐλιμενοῦς φίλιας. Ὃταν δὲ ηὐξήθησαν ἰκανῶς, ἀπέφασιν νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος, φρονεῖντες τὸν αἰχρεῖον καὶ παράνομον Ἀγισθον, ὅθεν καὶ ὑπέστησαν δι' αὐτὰ εἰς τὰς Μυκῆ-

νας ἀγνώριστοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφθάσαν ἐκεῖ, ὃ μὲν Ὀρέστης ἐμβήκεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς του Ἠλέκτρας, ὅπου συνομιλήσας μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, τὸν πατήρηγας νὰ κηρύξῃ κατ' ὅλην τὴν πόλιν, ὅτι ὁ Ὀρέστης ἀπέδωκεν. Ὁ δὲ Πυλάδης περιφερόμενος ἔξω, ἐκέρυττε καὶ αὐτὸς ὁμοίως, μάλιστα δὲ παρασταθεὶς εἰς τὸν Ἀιγισθον, ἐβεβαίωσε τὸν θάνατον τοῦ Ὀρέστου, δευκνῶν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κόπην ταῦ σώματός του. Ἐκ τούτου λοιπὸν πεισθεὶς ὁ Ἀιγισθος, ὑπέπηγε μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὴν Ἄθηναν, διὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἀγγελίαν, ὅπου ἐπιπεσὼν ἔξαφνα ὁ Ὀρέστης, ἐφόνευσεν αὐτὸν, καὶ κατὰ δυστυχίαν, καὶ τὴν μητέρα του Κλυταιμνήστραν. Μ' ὅλον ὅτι καὶ διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός του εἶχε κάποιον δικαιολόγημα ὁ Ὀρέστης, μ' ὅλον τοῦτο αἱ τρομακτικαὶ Ἑρηνύες, καὶ ἡ συνείδησίς του τὸν ἀβασάνιζον ἀδικακόπως, καὶ διὰ τοῦτο περιήρατο εἰς μακρόμενος ἀπὸ τόκου εἰς τόκου, ζητῶν καθαρισμόν καὶ ἀνάπαυσιν τοῦ πόνου του. Ἀλλὰ δὲν εὗρισκε, Τέλος ὁ χρησμός εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἐντελῶς ἀπὸ αὐτῆν τοῦ συνειδότος του τὴν τύφην, ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Ταυρικὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἐφάνη πολλὰ δύσκολον εἰς τὸν Ὀρέστην, διότι ὁ

νόμος τοῦ τόκου ἐκείνου διέριξε νὰ θυσιάζωνται ὅλοι οἱ ξένοι εἰς τὸ ἄγαλμα αὐτῆς τῆς Θεᾶς· ἀλλ' ἡ ἐγκαρδίαισις τοῦ φίλου του Πυλάδου τὸν ἔκαμε ν' ἀποφασίσῃ μετ' αὐτοῦ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνὸ ταξείδιον, Ἀμ' ἀφ' οὗ ἐπάτησαν τὴν γῆν ἐκείνην, ἐπιάσθησαν τῶ ὄντι ἀπὸ τούτων ἐγκατοίκους, καὶ παρευδύς ἐφέρθησαν εἰς τὸν Θόακτα, τὸν Βασιλέα καὶ Ἀρχιερέα αὐτῶν, Ὁ δὲ Θεός ἀπεφάσισε τότε νὰ θυσιάσῃ μόνον τὸν ἕνα, εἰς δὲ τὸν ἄλλον νὰ χάρισῃ τὴν ζωὴν. Ἡ φιλομεικία τοῦτου τῶν δύο πιστῶν φίλων ἐστάθη μεγάλη, διότι ἕκαστος εἰήτη νὰ θυσιάσῃ αὐτός, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου του· ἀλλὰ τελευταῖον ὁ κληρὸς ἔπευσεν εἰς τὸν Ὀρέστην, ὁ ὁποῖος καὶ εὐδύς παρεδόθη εἰς τὴν Ἰφιδάμεαν, ἣτις τότε ἦτον Ἰερίσσα, νὰ τὸν θυσιάσῃ. Ἡ δὲ Ἰφιδάμεα ἀπὸ κάποια σημεῖα γνωρίσασα, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ἀδελφός της Ὀρέστης, ἀνέβαλε τότε τὴν θυσίαν, εἰποῦσα, ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ καθαρισθῇ ὁ Ὀρέστης· εἰς δὲ τοῦτο τὸ μεταξύ συνομιλήσαντες περὶ τοῦ πράκτεος, ἀπεφάσισαν νὰ ἐλευθερωθῶσι καὶ οἱ τρεῖς. Φοβησάντες λοιπὸν διὰ νυκτὸς τὸν Θόακτα, ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν ἀφασίως μὲ τὸ ἄγαλμα, καὶ ὑπέστρεψαν ὑγιῶς εἰς τὰς Μυκῆνας, ὅπου ἐλευθερωθεὶς καὶ ὁ Ὀρέστης ἀπὸ τῆν μαρίαν του, ἔλαβε τὸ βασιλείον, καὶ διὰ γυναῖκα του τὴν Ἑρμιόκην, θύγα-

τέρα τοῦ Μενελάου, φονεύσας τὸν ἄρκαγα αὐτῆς Πυρρὸν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλεύου.

Ὁρστιάς. Ζ. Ἀθριανούπολις.

Ὁρδρος (Βουνὸς τῆς Γούρας), ὄρος τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα.

Ὁριβάσιος, Περγαμηνός, Ἴατρος περιφήμος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανῷ τοῦ Καίσαρος, τοῦ ὁποίου καὶ Ἀρχίατρος ἐχρημάτισε. Συνέγραψεν ἐκ πολλῶν Συγγραμμάτων ἐπιτομικὴν Συλλογὴν εἰς ἐβδομήκοντα βιβλία, τὴν ὁποίαν καὶ Ἐβδομηκοντάβιβλον ἐνόμασεν, ἐκ τῶν ὁποίων αἰζοῦται ἀκόμη εὐεργετικὰ μέρη, καὶ μέρος Λατινιστῶν μένον, καὶ μέρος Ἑλληνιστῶν, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφορὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ὁρμια. Ζ. Ὑρμια.

Ὁρκαί, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν καμμένη (Κάτσοκ. Ἐξ Ὁρκαῶν).

Ὁρνίδες. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Ὁρνιθομυθία. Ζ. Οἰωνοσκοπία.

Ὁρόντης (Ὁρόντ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Συρίαν.

Ὁρόσιος (Orosius) Παῦλος, Ἰσπανός, Πρεσβύτερος τῆς Ταρκακώης, καὶ μαθητὴς τοῦ ἱεροῦ Ἀυγουστίνου, ἤκμαζεν ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Θεοδοσίου τῶν Αυτοκρατόρων. Συνέγραψεν Ἱστοριῶν βιβλία ἑπτὰ, πλήρη πολυμαθείας, εἰς τὰ ὅποια περιγράφει τὰς ἀπ' ἀρχῆς Κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν του δυστυχίας, διὰ τὴν ἐμφράξιν τὰ στόματα τῶν Ἑθνι-

κῶν, οἱ τινες ἐπίδειον τὰς ἀλλεκαλλήλους τοῦ καιροῦ των συμφορὰς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Orosii Pauli Historiarum libri VII. ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδ. Βαταν., 1767, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν, καὶ ἀλλαχῶν.

Ὁρτυγία. Ζ. Ῥήνη.

Ὁρφεύς (Orpheus), υἱὸς τοῦ Οἰάγρου, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ τῆς Κλειούσ, Θράξ τῆν πατρίδα, καὶ Κιθαροδὸς ἀριστος, ὥστε ὅταν ἐκθάρζεν ἐχόρευεν ὄχι μόνον τὰ ζῶα, ἀλλ' ἐκινουῦντο καὶ οἱ λίθοι, καὶ τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν ἐστάμετο, καὶ τὰ ἄνδρα αὐτὰ ἐκλινον τὰς κορυφὰς των, διὰ τὴν ἀκούσασιν τὴν μελωδίαν του. Συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ διὰ τῆς λύρας που ἔμνηε τὴν Ἀργῶν, καὶ ἔσωσε καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ πολλοῦ κινδύνου. Κατέβη δὲ καὶ εἰς τὸν Ἄδην, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς μελωδίας κατέπεισε τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην νὰ τῷ δώσωσι τὴν ἠγαπημένην του Ευρυπύκην, ἣν ὁποῖαν εἶχε στερηθῆ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀρισταίου, ὅστις καταδικῶν αὐτὴν διὰ τὴν βίασιν, τὴν ἔκαμε νὰ πατήσῃ ὄφιν, καὶ ἡ ἀποδάνη αὐθημερόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἐφύλαξε τὴν ἐντολὴν τοῦ Πλούτωνος, ὥστε τὸν εἶπε νὰ μὴ στραφῆ νὰ τὴν κτετάξῃ, ἕως νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν γῆν, ἢ

Ευρυδάκη ἔπεσε πάλιν εἰς τὸν Ἄδην, καὶ αὐτὸς ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς μεγάλην λύπην καὶ μελαγχολίαν, ἀποστρεφόμενος πλέον πάσαν γυναικίαν συναναστροφὴν, διὰ τὸ ὅποιον παροργισθεῖσαι αἱ γυναῖκες τῶν Θρακῶν, ἢ, κατ' ἄλλους, αἱ Βάκχαι αὐταί, τὸν κατέκοφαν εἰς κομμάτια, καὶ ἔρριψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ εἰς τὸν Ἐβρον ποταμὸν. Ὁ δὲ πατήρ του Ἀπέλλων τὸν μεταμέρφωσεν εἰς κύκων, καὶ οἱ ἄνθρωποι μετὰ ταῦτα τὸν ἐτίμησαν μὲ θεϊκὰς τιμὰς, κτίσαντες πολλαχῶ καὶ περικαλλῆ τεμένη εἰς τιμὴν του. Ὡς Συγγραφεὺς δὲ θεωρούμενος ὁ Ὀρφεύς, συνέγραψε Ἀ. Ἀργοναυτικά, Ποίημα Ἡρωϊκόν, περὶ τῆς εἰς τὴν Κολχίδα ἀναβάσεως τῶν Ἀργοναυτῶν. Β. Ὑμνους ὀγδοήκοντα ἕξ. Γ. Λίδικά, ἤτοι περὶ Λίδων καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν. Δ. Προγνωστικά ἐκ τῶν Σεισμῶν, ἐκδοθ. ἐν Λεϊψία 1764, 8. μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαγῶν.

Ὀρχαμος (Orchamus). Ζ. Δευκοδέα.

Ὀρχομενός (Σικίτου), πόλις τῆς Βοιωτίας, πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ κειμένη.

Ὀρχομενός (Καλπάκι), πόλις τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀργείας κειμένη (Κάτοικ. Ὀρχομένιος).

Ὀσσα (Κίσαβος), ὄρος τῆς Θεταλίας εἰς τὴν Πελασγίωτιδα, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου.

Ὀσσαρία, τόπος τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν

Τυφρήνιαν, ὅπου ὁ Ἀντίβας ἐκτύπησε τοὺς Ῥωμαίους.

Ὀυάλιτρα. Ζ. Βέλιτρα.

Ὀυενουσία, ἢ Βενουσία (Venosa), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ἀπουλίαν (Κάτοικ. Ὀυενουσίος, ἢ Βενουσίος).

Ὀυερβανός, λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἀλπεων χώραν κειμένη.

Ὀυεσουῖον, ἢ Βεσουῖον (Vesuvio), ὄρος κυρίκνουν τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Καμπανίαν, πλησίον τῆς Νεαπόλεως.

Ὀυηρῶν (Verona), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἐνετῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Οὐηρῶνης).

Ὀυίνδελικία, ἢ Βινδελικία (Μέρως τῆς νῦν Βαυαρίας), ἐπαρχία τῆς Γερμανίας, πρὸς βορρᾶν τοῦ Δανουβίου κειμένη (Κάτοικ. Βινδελικός).

Ὀυίνδοβονα (Vindobona), πόλις περίφημος τῆς ἄνω Παννονίας, ἢ νῦν περίφημος Βιέννα (Vienna) τῆς Αὐστρίας, ἢ Αὐστρίας λεγομένη, πρὸς διαφορὰν τῆς ἐν Ναρβοννησίᾳ τῆς Γαλλίας Οὐιέννης, ἢ Βιέννης (Vienne).

Ὀυλπία. Ζ. Σαρδική.

Ὀυλπία Τραιανή. Ζ. Ζαρμισγεδοῦσα.

Ὀυολωνία (Lago di Volsena), λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυφρήνιαν.

Ὀυουλτοῦρνος (Vulturno), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Καμπανίαν.

Ὀυρανία (Urania). Ζ. Μούσαι.

Ὀυρανός (Uranus) καὶ ἡ Γῆ ἤσαν, κατὰ τοὺς Ποιητάς, οἱ πρῶτοι Θεοί, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν οἱ λοιποὶ πάντες. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος κατεταρτάτως τοὺς Κύβηλας, ροβηθεῖς τῆ ἀκαταμάχητον αὐτῶν δύναμι, ἐργίσθησαν οἱ ἀδελφοὶ τῶν Τιτῶνες, καὶ κήσαντες κατ' αὐτοῦ πόλεμον, μάχιστα δὲ διὰ συνεργίας τῆς μητρὸς τῶν Γῆς, τὸν ἐνίκησαν κατὰ κράτος, καὶ ὁ νεώτατος πάντων ὁ Κρόνος, λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἀδαμαντίνην ἄσπην, ἔκοψε τὰ αἰδοῦσα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔρριψε εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν, ὡς λέγουσι, ἡ Ἀφροδίτη, αἱ Ἐρινύες, καὶ πολλοτάται Νύμφαι.

Ὀρβίκιος, ἢ Ὀρβίκες, Τακτικός, τοῦ ὁποῦ τοῦ πολεμικῶν Πόνημα, Ἐπιτήδευμα, ἐπιγραφόμενον, ἐξεδόθη (ἐλλιπές) Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1599, 4

Ὀυτις, πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσεύς, Ζ. Ὀδυσσεύς, Πολύρημος.

Ὀφέλτης (Opheltes), ὁ μετέπειτα Ἀρχέμορος ἐπονομασθεῖς, ἦτον υἱὸς τοῦ Λυκούργου, Βασιλέως τῆς Νεμέας. Ὄταν εἰ ἐπὶ Ἡγεμόνες ὑπήγαγον ἐναντίον τῶν Θεβῶν, ὑπῆκθησαν, κατὰ τύχην, τὴν Ἰφιππλήν, τροφὴν τοῦ Ὀφέλτου, καὶ τὴν παρεκδύσαν καὶ τοὺς δάση ὀλίγον ὕδαρ, ἐπειδὴ ἦσαν πολλὰ διψασμένοι. Ἡ δὲ Ἰφιππλή γωαρίζουσα ἐκεῖ πηλοῦ μίαν πηγὴν,

ἀφῆκε κατὰ γῆς τὸ νήπιον, καὶ ἔτραξε γὰ τοὺς δείξῃ τὸ μέρος· ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν εἶδον μὲ ἄκραν τῆς ψυχῆς τῶν λύπην φουεμένον τὸν Ὀφέλτην ἀπὸ ἕνα ὄφιν. Τότε εἰ Ἡγεμόνες ἐκείνους τοῦ μὲν ὄφιν εὐδύς τὸν ἐφουεσαν, τιμήσαντες δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ὀφέλτου (τὸν ὁποιον τῆς ἐπὶ ἀνάστασιν Ἀρχέμορον, ὡς προμήνυμα τῆς δυστυχίας τῶν) μὲ ἐπιταφίους ἀγῶνας, ἀνεχώρησαν διὰ τὰς Θεβας. Οἱ δὲ ἀγῶνες οὗτοι ἐτελεύτησαν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὴν Νεμέαν κατὰ διατίαν, εἰς τιμὴν μὲν τοῦ Διῶς, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ οὕτω παράδοξως φουεθέντος Ὀφέλτου, ὡς ὅτε μετεβλήθησαν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, ὅταν οὗτος ὁ Ἡρῶς ἐφουευσεν τὸν εἰς τὸ δάσος ταύτης τῆς πόλεως ἐμφυλδόντα τρομερὸν λέοντα, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Ζ. Νέμεα.

Ὀριοῦσα, ἢ Κολουβρακία (Fomentara), νῆσος τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν.

Π Α

Παγασαί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, κατὰ τὴν Θεσσαλιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Παγασαῖος).

Παγασαῖος, ἢ Παγασητικός κόλπος (Κόρπος τοῦ Ἀρμερού, ἢ τοῦ Βαίου), ὁ αὐτὸς καὶ Πελαγονικός εἰς τὴν Θεσσαλιώτιδα Παγαῶν, ἄρος τῆς Μακεδονίας,

- ὀνομασθέν διὰ τὰ μεταλλεία τοῦ χρυσοῦ.
- Παγκράτιον, ἀγώνισμα, οὐδέποτε ἀπό τὴν Πυγμῆν καὶ τὴν Πάλην.**
- Πάδος, ἢ Ηραδαῖος (Ρο),** ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἀλπεων χώραν, ὅστις ἐκπηγάζου ἀπὸ τὰς Καλτικὰς Ἀλπεῖς, χύνεται δι' ἐκτὰ στομάτων εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος.
- Παιανία (καδύπερδον, καὶ ὑπέροδον)** δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παιανεύς).
- Παιανίος, Γραμματικὸς,** τοῦ ὁποῦ ἀγρεύεται ἢ πατρίς καὶ ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤκμαζε. Σκίζεται αὐτοῦ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ τῆς κατ' ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας τοῦ Εὐτροπίου, συνεκδοθεῖσα μετὰ τοῦ κειμένου ἐν Λουγδ. Βατ. 1729, 8· καὶ ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας 1807, 8, μετὰ τῆς ἀπλῆς μόνον Παραφράσεως ὑπὸ Ν. Δούκα, εἰς τόμους δύο.
- Παιονίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Διοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παιονίδης).**
- Παίων (Ραεον), ἢ Παιήων,** Ἰατρὸς ἄριστος τῶν Θεῶν· ἢ, κατ' ἄλλους, ὠναμάζετο ἐπιστευτικῶς αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων.
- Πακούβιος (Ρακινίους) Μάρκος,** ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Ποητοῦ Ἐννίου, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βροντήσιον, πόλιν τῆς Ἀπουλίας, καὶ ἐχρημάτισε Ποιητὴς Τραγικὸς παρῆρημος, καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει εἰς τὸν Περί Φιλίας Λόγον τοῦ Ὁ Κικέρων. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Τραγωδιῶν σκίζονται λείψανα τινά, ἐκδοθ. εἰς τὸ Σώμα τῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Μαίτταίρου.
- Πακτιανή. Ζ. Φρυγία.**
- Πακτιολός (Σάρτ),** ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Φρυγίαν. Ζ. Μίδας.
- Παλαία. Ζ. Ἰσαυρα.**
- Παλαίμων (Ραλαεμον). Ζ. Λευκοδία.**
- Παλαίμων (Ραλαεμο) Φάμιος,** ἐγεννήθη εἰς τὴν Βυκτιαν, πόλιν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐχρημάτισε Γραμματικὸς περιηγητὸς, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει Πλίνιος ὁ Νεώτερος, καὶ ὁ Ποιητὴς Ἰουβενάκιος· Συνέγραψε Περί Τέχνης Γραμματικῆς, καὶ προσέτε Ποιημάτων Περί Βαρῶν καὶ Μέτρων, ἐκδοθ. ἐν Λευδῶ, 1587, 8.
- Παλαίπαρος (Πάφος),** πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸν δυτικὸν αἰγίλλον αὐτῆς κειμένη.
- Παλαιστίνη, ἢ ποτὲ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, καὶ μετὰ ταῦτα Ἰουδαία ὀνομαθεῖσα (μέρος τῆς Συρίας καὶ τῆς Σιτακινῆς ἐπαρχίας).**
- Παλαίφατος, Ἀθηναῖος.** Συνέγραψε Περί Ἀρίστων βιβλία πέντε, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὸ πρῶτον σώζεται, ἐκδοθ. πολλοῦ, καὶ ἐν Λειψία, 1789, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.
- Παλαμῆδης (Ραλαμεδες),** υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης.

Ἄνατραφείς καὶ οὗτος ἀπὸ τὸν Χείρωνά Κένταυρον, ἔγνων ἐμπειρώτατος εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, καὶ ἐφύρε προῦς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ τέσσαρα ταῦτα Γράμματα: Θ, Ξ, Φ, Χ· ἐπενόησε δὲ καὶ τοὺς ἀριθμούς, τὰ μέτρα, τοὺς κύβους, τὰς ψηφοφορίας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπισηφάλη πράγματα. Εἰς δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔδειξε μεγάλα σημεῖα φρονήσεως, διὰ τὸ ὅποιον ὁ πανυργὸς Ὀδυσσεὺς φρονῶν τὴν δόξαν του, ἢ μνησκατικῶν, διότι ἀνεκάλυψε τὴν προσκοίτησίν του, εἰς εἰρηται ἐκεῖ, ἔγεινεν αἰτιὸς τοῦ θανάτου αὐτοῦ, λαβὼν σιμβολοδὴν τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ὅποιον κατέπεισε νὰ πείσῃ, ὅτι ὁ Παλαμῆδης παίξει τοὺς Ἕλληνας νὰ κηρύξωσιν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ἀχάλλεα Ἀρχιτράτηγον παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, πλάσας ἐν ταύτῃ εἰς τὴν ἀκουσίαν του καὶ ψευδεῖς ἐπιστολάς, αἱ ὅποιαι διελαμβάνον, ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλαις αὐτὸς ἐμέλλε νὰ προδώσῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν Πριάμου, τὰς ὁπίαις καὶ ἔκρυψε τεχνιέντως εἰς τὴν σκηνὴν του μὴ ἰκανὴν ποσότητα χρημάτων. Ὅταν ὑπέστρεψεν ὁ Παλαμῆδης καὶ ἔραδεν ὅλα ταῦτα, ἔμεινεν ἐκοτακτικὸς εἰς μίαν τοιαύτην τρομερὰν διαβολὴν, καὶ ματαίως ἐπροσπάθει νὰ ἀκολογηθῇ, ἐπειδὴ ὑπερισχύοντες ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐπρόσταξαν καὶ τὸν ἐλεδοβόλησαν, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον

ἐξεδικήθη ἔπειτα ὁ πατήρ του Ναυπλίας, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Ζ. Ναυπλίας.

Παλάτιον (Monte Palatino), εἰς ἐκ τῶν ἐκτὰ λόφου τῆς Ῥώμης. Ζ. Παλλάντιον.

Πάλη, ἡγουν πάλευμα, εἶδος ἀγωνισματος. Εἰς τούτον τὸν ἀγῶνα οἱ ἄσληται πρῶτον ἀλείφοντο μὲ λάδιον, ἔπειτα ἐτίβοντο μὲ φίλην ἄμμον, καὶ οὕτως ἐπάκαιον ἀπὸ θεοῦ δύο. ὁ δὲ ἀποκαμῆν, ἀνὰ τὴν τὴν χεῖρα, ἐμολόγηε τὴν ἥτταν του.

Παλλάδιον (Palladium), ἄγαλμα ξύλινον, ἔχον μέγεθος τριῶν πηχῶν, καὶ τοὺς πόδας ἠνωμένους εἰς μίαν βᾶσιν, καὶ βαστάζον εἰς μὲν τὴν δεξιᾶν του χεῖρα δόρυ, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ἄτρακτα καὶ ἡλακᾶτην, ἥτοι ῥόκαν, πρὸς τοῦ ὁποίου διηγοῦνται πολλὰ. Ἐσομοῦζεται δὲ τούτο τὸ ἄγαλμα Διυπέτες, διότι ὁ Ζεὺς τὸ ἐρρίψεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἰου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τρωῆς, ὁστις κτίσας τὸ Ἰλιον, ἢ τὴν Τρωάδα, ἐζήτησε σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Τούτο λοιπὸν τὸ ἄγαλμα οἱ Τρῶες τὸ ἐρύλαττον ἐπιμελῶς εἰς τὴν Ἀκροκόλιν, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν χρησμένον, ἢ τὴν τύχην αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ἢ διάρκειαν ἐκρέμωντο ἀπ' αὐτό. Οἱ δὲ Ἕλληνες μαδόντες ταύτην τοῦ χρησμοῦ τὴν ἀπόφασιν παρὰ τοῦ Ἑλένου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, ἐπροσπάθεισαν καὶ τὸ ἐκλεψαν διὰ μέσου τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδους, τὸ ὅποιον ἔπειτα

κατήχησεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τῶς δὲ λέγουσιν, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο τὸ κατασκευάσεν ὁ Σκιδθη Ἀβιρις ἀπὸ τὰ ὄσπυα τοῦ Πέλοπος, καὶ τὸ ἐπέκλησε τεχνιέντως εἰς τοὺς Τρῶας ὡς αἰρωνοκαταίβατον.

Παλλάδιον, καὶς τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπουήτου καὶ κριτήριον περὶ φόρου, ἐπὶ Παλλάδιᾳ, λεγόμενον.

Παλλάδιος, Γαλάτης, ἤμας καταταύς χρόνου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὑπὸ τοῦ ἐποίου καὶ ὑπεραγαπώμενος, προσχειρίσθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Βιδυνίᾳ Ἐλευοκάλας. Οὗτος νέος ἐν ἀκαμῆ, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἐρμηον, ὅπου διατρέψας χρόνον ἰκανόν, ἐπισκέπτο ἀμεγρώς τὰς Μονὰς τῶν Μοναχῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐταῦ σῶζονται τὰ ἐπόμενα Α'. Ἱστορία Λαυσαϊκῆ, περιέχουσα τοὺς βίους τῶν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν τοῦ αἰῶνος του, ἀγγραφεῖας πρὸς τινὰ ἀξιωματικὸν Λαῦρον, διὰ τὸ ὅποισ καὶ κοινῶς Λαυσαϊκὸν καλεῖται, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1616, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Περὶ Βιωτῆς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκδοθ. ἐν Παρισίαις, 1738, 4. Γ'. Περὶ Ἰωδῶν καὶ Βραχυμένων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1668, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Παλλάδιος, Ἰατρός τῆς Ἀντιοχείας, τοῦ ὁποίου τὸ Περὶ Πυρετῶν Σύγγραμμα ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1745, 8, μετὰ Σχολίων.

Παλλάδιος Ρουτίλιος (Palladius Rustilius), Ῥωμαῖος, ἢ, κατ' ἄλλους, Γάλλος, ἀνὴρ πολυμαθῆς, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψε Περὶ Γεωργικῆς (De re Rustica) Σύγγραμμα εἰς βιβλία δεκατέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1735, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Παλλάστιον, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐνομασθή καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ φρούριον τοῦ λάφου Παλατίου, ἢ καὶ αὐτὸ τὸ Παλλάστιον.

Πάλλας (Pallas). 4. Ἀθηναί.

Πάλλας (Pallans), υἱὸς τοῦ Κροῖου καὶ τῆς Εὐρυβίας, γεννήσας ἐκ τῆς Στυγός, θυγατρὸς τοῦ Ὀμηρακοῦ τέσσαρα τέκνα: τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλας, τὴν Βίαν, καὶ τὴν Νίκην.

Πάλλας, υἱὸς τοῦ δευτέρου Πανδίδου ἐκ τῆς Πελοπείας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγέως. Οὗτος ἔχων πενήτηκοντα υἱούς, τοὺς καλουμένους Παλλαντίδας, ἐζήτηε νὰ κατακυριεύσῃ μετ' αὐτῶν ὅλην τὴν Ἀττικὴν· ἀλλ' ὑπερισχύας ὁ Αἰγέως, ἐματαιώσας τοὺς σκοπούς του, καὶ τελευταῖον Θηαῦς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγέως, τοὺς ἐφόμασεν ὅλους, καὶ ἐβίβην αὐτὸς τέλειος ἡιάδοχος τῆς βασιλείας τῆς Ἀθηνῶν.

Παλλήνη (Pallene), πόλις μεσόγειος τῆς Ἡκείρου (Κάτοικ. Παλλήνης).

Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παλληνεύς).

Παμβοτάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παμβοτάδης).

Πάμιος (Παρνάτος), ποταμὸς μέγιστος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον.

Πάμμων (Pammon), Ζ. Ἐκάβη.

Πάμφιλος, ὁ ἐκ Βηρυτοῦ τῆς Φοινίκης, ἀνὴρ ἐνάρετος καὶ εἰς ἄκρον φιλομαθῆς, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Καισάρειαν, εὐσύστησε Σχολαῖον, εἰς τὰ ὁποῖον παρέδιδεν ὁ ἴδιος τὴν Δεῖαν Γραφήν, προκίσας αὐτὸ καὶ μὲ μίαν ἀξιόλογον Βιβλιοθήκην. Φθάσας δὲ εἰς γῆρας βαδῦν, ὑπέφερε γενναίως καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον κατὰ τὸ 309 ἔτος. Ὁ Πάμφιλος ἔχων μεγάλην ὑπόληψιν πρὸς τὸν Ὁριγάνην, συνέγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς πέντε βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπράσθεα καὶ ὁ πολλὰ ἠγαπημένος του μαθητῆς Εὐαέβιος ἔκτεν βιβλίον. Σῶζεται ἔτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου καὶ Ἐκδραῖς τῶν Ἀποστολικῶν Διατάξεων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1715, εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Παμφυλία (Μέρος τῆς Καραμανίας), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Αἰωλίας, Πισιδίας, Κιλικίας, καὶ Μεσογείου Θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Παμφύλιος).

Πάν (Pan), υἱὸς τοῦ Ἑρμεῦ ἐκ

τῆς Νύμφης Πηνελόπης, τὴν ὁποῖαν ἐξῆπάθησεν αὐτός, μεταμορφωθείς εἰς τράγον, καὶ ἐκ τούτου ἐγεννήθη κακόμορφος ὁ Πάν, ἔχων εἰς τὴν μικρὰν καὶ πυργοειδῆ του κεφαλῆν δύο κέρατα, καὶ ὡτα μικρὰ, εἰς ὅξυ λήγοντα, καὶ γένεια τραχέα, καὶ οὐράν καὶ πόδας τράγου, τὸν ὁποῖον ἰδόντες οἱ Θεοὶ εἰς τοιοῦτον σχῆμα, ἐγέλασαν πάντες, καὶ ἐκ τούτου λέγουσιν ἄνομάσθη Πάν. Ὁ Πάν διέτριβεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λύκαιον ὄρος, ὅπου καὶ ἐγεννήθη. Ἦτον δὲ κύνῃος καὶ Μάντις ἄριστος, καὶ ὅταν ἔπαιζε τὴν σύριγγα, συνηθροίζοντο ὁλόγηρά του αἱ Νύμφαι καὶ ἐχόρευον. Ἐβροθήθη δὲ καὶ τὸν Δία εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάων μάχην, καὶ συνεστράταυσε μετὰ τοῦ Διονύσου ὡς ἀρχηγὸς τῶν Σατύρων. Ὁ Πάν ἐνομιζέτο Θεὸς καὶ προστάτης τῶν κυνῶν, τῶν βοσκῶν, τῶν βουκῶν καὶ τῶν πεδιάδων, καὶ ἀρχηγὸς τῶν Νυμφῶν. Ἐπροξένει ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀνδρῶν αἰφνίδιον φόβον, χωρὶς νὰ ἦναι γνωστὴ ἡ αἰτία, καὶ ὁ τοιοῦτος φόβος ἐλέγετο Πανικός.

Παναθήναια (Panathenaea), ἡ πλέον λαμπρὰ καὶ ἐνδοξὸς ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, διορισθεῖσα κατ' ἀρχὰς εἰς τιμὴν τῆς Πολιούχου Ἀθηνᾶς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθονίου, ὅτε καὶ Ἀθήναια ἀπλῶς ἄνομάζετο. Ὅταν δὲ ὁ Θησεύς συνῆθροισα ταύς διεσκόρπισμένους

δήμους τῆς Ἀττικῆς, καὶ τοὺς ἤνωσεν εἰς μίαν πολιτικὴν διοίκησιν, μετακομίσας μέρος ἐξ αὐτῶν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αὐξήσας αὐτὴν, ἀνενώσσε καὶ ταύτην τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀθηναίων, καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν ὄλων τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ τῆς λοιπῆς Ἀττικῆς, τὴν ἀνόμασε Παναθηναία. Ἐδιδαιρεῖτο δὲ αὕτη ἡ ἐορτὴ εἰς Μικρὰ καὶ εἰς Μεγάλια Παναθηναία· καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἐορτάζοντο κατὰ διςτίας, ἢ, ὡς ἄλλοι λέγουσι, κατ' ἔτος, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Ἑσπεριαίου μηνός, μὲ διαφοροὺς ἀγῶνας μουσικῆς, μὲ χοροὺς καὶ τρέξιμον ἵππων καὶ ἄμαξων, καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην πομπὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ παράταξιν, τῶν ὁποίων τὰ βραβεῖα ἦσαν κέραμος ἐλαίου, καὶ στέφανος ἐκ τῆς ἰσραῖς ἐλαιίας, ἢ ὅποια ἐφότρωσε διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὡς εἴρηται ἑκαῖ. Τὰ δὲ μεγάλα ἐορτάζοντο κατὰ πενταετίαν μὲ περισσοτέραν λαμπρότητα, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός, ὅτε καὶ λιτανεύοντες, κριέφερον τὸν ἱερὸν Πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς ἐπάνω εἰς μεγαλοπρεπῆ πλοῖον, κινούμενον δι' ἀφωκῶν μηχανῶν μὲ τὴν πλέον μεγαλοπρεπῆ πομπὴν καὶ παράταξιν. Ζ. Πέπλος.

Πανδαταρία (Santa Maria), νῆσος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Τυρ-

ρηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Ἐκ Πανδαταρίας).

Πανδίων (Pandion), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθίδου, Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Οὗτος, ἀφ' οὗ ἔμεινε διάδοχος τοῦ πατρὸς του, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς του Ἐανδίππην, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Ἐρεχθεῖα καὶ τὸν Βούτην, καὶ ἰσσερίδμους θυγατέρας, τῆν Φιλομήλαν καὶ Πρόκην, τὴν ὁποῖαν ἔδωκε γυναῖκα εἰς τὸν Τηρέα, Βασιλέα τῆς Θράκης, ὡς εἴρηται ἑκαῖ.

Πανδοσία (Anglona), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Βρεττίαν κειμένη (Κάτοικ. Πανδοσίως, καὶ Πανδοσιανός).

Πανδοσία (Παλαιοβενετία), πόλις τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὴν Θεσπρωτίαν κειμένη (Κάτοικ. Πανδοσιεύς).

Πανδώρα (Pandora). Ζ. Προμηθεύς.

Πανθεον (Pantheon), ναὸς περικαλλῆς τῶν Ἀθηνῶν εἰς τμήν τῶν δωδεκα μεγάλων Θεῶν, ἢ πάντων ὁμοῦ τῶν Θεῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφαίνοντο γλυπτά τὰ ἔργα, καὶ τὰ διάφορα αὐτῶν καταρθεύματα, καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν αὐτοῦ δύο χαλκῶν ἵπποι, ἔργον τοῦ περιφήμου Πραξιτέλους. Κατὰ μίμησιν δὲ αὐτοῦ κατασκευάσθη πολυτελεῖς καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ Πανθεον (Santa Maria Rotonda), ὑπὸ τοῦ Ἀγρίππα, γαμβροῦ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Πάνθος (Panthous), υἱὸς τοῦ Ὀρδρεάδου, καὶ ἱερεὺς τοῦ ἐν

Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ὁ ὁποῖος μεταβάς εἰς τὴν Τρωάδα, ἀπεκατέστη πάλιν ὑπὸ τοῦ Πριάμου εἰς τὸν ἐκεῖ ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος Τερψῆς καὶ Μάντις ἐπίσημος. Τοῦτου υἱὸς ἦτον ὁ Εὐφορβος, ὅστις ὕστερον ἔγινε Πυθαγόρας κατὰ τὸν λόγον τῆς μεταμφυχώσεως.

Παννονία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μεγίστη, περιλαμβάνουσα τὴν σημερινὴν Οὐγγαρίαν, μὴ ἄλλας τινὰς ἀκόμη χώρας. Ἐδιαφιτίτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Παννονίαν· καὶ εἰς μὲν τὴν ἄνω ἔκειτο ἡ Οὐνδοβάνα (Βιέννα), εἰς δὲ τὴν κάτω, τὸ Ἀκμίγκον (Πετροβαραδίνον), τὸ Σίρμιον, καὶ ἄλλαι πόλεις.

Πανόπη. Ζ. Πανωπία.

Πάνορμος (Ράφτι), εἰς ἐκ τῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς.

Πάνορμος (Ραλεγκο), πόλις τῆς Σικελίας παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Πανορμίτης).

Παντεκάκιον, ἡ Βόσκορος, ἡ μητρόπολις τῆς παλαιᾶς Ταυρίδος, πλησίον τοῦ Κιμμερικῆ Βοσκόρου κειμένη (Κάτοικ. Παντεκαπαιῆς).

Πανωπία, ἡ Πανόπη (Ἅγιος Βλάσιος), πόλις τῆς Βοιωτίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Φωκίδος κειμένη (Κάτοικ. Πανωπιαῖες, ἡ Πανοπιαῖς).

Πάξις (Τούτσα), ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Ἐβρον.

Πάππος, Ἀλέξανδρος, Μαθηματικὸς περίφημος, ἀξιόμαχος περι-

τὰ τέλη τοῦ δ. Ἀἰῶνος ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐκ τῶν Σωζομένων αὐτοῦ Συγγραμμάτων ὀλίγα τινὰ μόνον ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ ἐν Βουωνίᾳ, 1660, φύλ. καὶ ἀλαχοῦ.

Παράβυστον, κριτήριον παράμερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ἔκρινε μικρὰς τιμὰς καὶ ἀσημάντους ὑποθέσεις, καὶ ἐκ τούτου προήλθεν ἡ παροιμιώδης αὐτῆ φράσις: Ποιεῖν, ἢ φυλάττειν τί ἐν Παραβύστῃ, λεγομένη διὰ πράγματα ἀνάξια τάχα φωτός.

Παρδένιον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Παρδένιον, ἀκρωτήριον τῆς Ταυρίδος, πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ αὐτῆς κείμενον.

Παρδένιος (Γαρεδάσουι), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Παρδενόπη, ἡ Νεάπολις (Κάτοικ. Παρδενοποαῖος). Ζ. Νεάπολις.

Παρθενών (Parthenon), ναὸς περικαλλὴς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τιμὴν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλοκρεπίστατον ἀγαλμα κατεσκευάσθη ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ὑπὸ τοῦ περιφήμου Φειδίου.

Παρδουαία (Ἰράκ Ἄτσαμι), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Παρδουαῖος, καὶ Πάρδες).

Πάρις (Paris). Ζ. Ἀλέξανδρος Πάρις.

Πάρμα (Parma), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Λιγυρικὴν κειμένη (Κάτοικ. Παρμανός, καὶ Παρμαῖος).

Παρμενίδης, Ἐλαίτης, Φιλόσοφος περίφημος, μαθητὴς χρηματίας τοῦ Ξενοφάνους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἐκ τῶν ὁποίων ἐ-
 συστήθη καὶ ἡ Ἐλεατικὴ κα-
 λουμένη Σχολή. Ὁ Παρμενίδης
 ἦτον ἀγαθὸς καὶ πολλὰ ἐνάρε-
 τος ἄνθρωπος. Ἰδὼν καὶ ὁ Κέ-
 βης διὰ τὰ παραστήσει μίαν ἀ-
 μεμπτον καὶ ἐνάρετον ζῶν, με-
 χειρίσθη εἰς τὸν Πόνακά του
 ὡς Παροιμίαν, τὸν Παρμενίδειον
 βίον. Ἦτον δὲ ὅλος ἐκδοτος εἰς
 τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ πρῶτος αὐ-
 τὸς ἀπὸ τούς ἀρχαίους εἶπε
 τὴν γῆν Σφαιροειδῆ. Συνέγραφε
 δὲ πολλὰ εἰς Ἐξάμετρος στί-
 χους, ἐκ τῶν ὁποίων λείψανα
 μόνον τινὰ ἐκ τοῦ Περί Φύσεως
 σώζονται εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν
 Ποίησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου,
 καὶ ἀλλαχοῦ.

Παρνασσός (Πυκάωρας), ὄρος τῆς
 Φωκίδος ὑψηλότατον, ἀφιερωμέ-
 νον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς
 τὰς Μούσας (Κάτοικ. Παρνασσ-
 εϊος).

Πάρνης ἢ Πεντέλη, ὄρος τῆς Ἀτ-
 τικῆς, μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ
 Ἀθηνῶν, ὀνομαστὸν διὰ τὰ λευ-
 κά του μάρμαρα.

Παροπαμισός, ὄρος τῆς Περσίας,
 εἰς τὴν Βακτριανήν.

Πάρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νή-
 σων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κά-
 τοικ. Πάριος).

Παρόρασιον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου,
 εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Πασίτιγρις. Ζ. Τίγρις.

Πασιφάη (Pasiphae), γυνὴ τοῦ

δευτέρου Μίνωος, Βασιλέως τῆς
 Κρήτης. Ἀνέδωκε ποτὲ ὁ Πο-
 σειδῶν ἓνα ταῦρον ἀπὸ τῆς θα-
 λάσσης, κατὰ ζήτησιν τοῦ Μί-
 νωος, διὰ τὰ τὸν δυσίαση· ὁ δὲ
 Μίνωος ἰδὼν αὐτὸν εἰραῖον καὶ
 παρακαλλῆ, τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ
 βουκόλια του, δυσίασας ἄλλον
 ἀντ' αὐτοῦ. Ὀργισθεὶς διὰ ταῦτα
 ὁ Ποσειδῶν, ἐπέβαλε τὴν γυναῖκα
 του Πασιφάην εἰς ἐπιθυμίαν αὐ-
 τοῦ τοῦ ταύρου, καὶ συνευρεθεῖ-
 σα διὰ συνεργίας τοῦ Δαίδαλου,
 ἐγέννησα τὸν Μινώταυρον, ὅστις
 ἦτον τὸ ἡμῶν ἄνθρωπος, καὶ
 τὸ ἡμῶν ταῦρος. Ὁ δὲ Μίνωος
 λαβὼν τοῦτο τὸ ἀνδραπόμορον
 τέρας, τὸ ἔκλεισεν ὡς εἰς φυ-
 λακὴν εἰς τὸν περίφημόν του Λα-
 βύρινδον, καὶ τὸ ἔτρεφε μὲ
 κρέατα ἀνδρώπων, ὡς ὅτου ἐλ-
 θῶν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Θη-
 σεύς, τὸ ἐθανάτωσε διὰ ἀμβου-
 λῆς καὶ βοηθείας τῆς Ἀριάδνης,
 θυγατρὸς αὐτοῦ τοῦ Μίνωος, Ζ.
 Δαίδαλος, Θησεύς.

Πάταρα (Πάτερα), πόλις τῆς Ἀ-
 σίας, κατὰ τὴν Λυκίαν καμμένη
 (Κάτοικ. Παταρεῦς).

Πατάτιον (Padona), πόλις τῆς
 Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐ-
 μετῶν (Κάτοικ. Παταύνας).

Πατέρκουλος (Paterculus) Βελ-
 λήσιος, Ρωμαῖος, ἐξ Ἰππικῶν τάγ-
 ματος καταγόμενος, εὖνους τοῦ
 Καίσαρος Τιβερίου, καὶ φίλος
 τοῦ Ἀρχιδουφόρου τοῦ Σηιανοῦ,
 ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου καὶ ἐφο-
 νεύθη. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν Ρω-
 μαϊκῆς Ἱστορίας, τῆς ὁποίας δύο

μόνον βιβλία σέζονται, έκδοθ. έν Λουγδ. Βαταυ. 1719, 8. εις τόμους δύο, μετά Σχολίων και Σημειώσεων διαφόρων.

Πάτριος (Πάτριος), μία εκ των Σποράδων νήσων του Ίκαρίου πελάγους (Κάτοικ. Πάτριος).

Πάτραι (Παλαιά Πάτρα), πόλις της Πελοποννήσου παραθαλάσσιος, εις την Άχαιαν (Κάτοικ. Πατρεύς).

Πάτροκλος (Patroclus), υιός του Μενoitίου, Βασιλέως της Όκουvτος, και φίλος φίλτατος του Άχιλλέως, ως συνανατραφεις και συμπαιδευθεις μετ' αυτού υπό του Χείρωνος, όταν διά τινα φόνου φυγών από την πατρίδα του, κατέφυγεν εις τον Πηλίου, τον πατέρα του Άχιλλέως, τον οποίον και ήκολούθησεν εις τον πόλεμον της Τρωάδος. Έκει δέ βλέπων τους Έλληνας φθειρομένους υπό των Τρώων, διά την κατά του Άγαμέμνονος όργην αυτού του Άχιλλέως, έπροσκάθησεν να καταπραύνη τον φίλον του, και μη δονηθείς, μέλις κατέρωθωσεν να λάβη την πανοπλίαν του, την όποιαν και ένδυθεισ αυτος, έτρέμαξε κατά πρώτον όλους τους έχθρους, νομίζοντας αυτόν Άχιλλέα. Άλλ' έπειτα παρατηρήσας ό Έκτωρ τα κινήματα του σώματός του, κάραντα ενόησεν, ότι δεν ήτον ό ίδιος Άχιλλεύς, διό και πολεμήσας μετ' αυτού, τον έφόνευσεν, και του έπηρε και την Ήφαιστοτεύκτον εκείνην πανοπλίαν. Το δέ σώμα του λα-

βόντες οι Έλληνες μετά πολύν σήωνα, τό έφερον εις την σπηνην του Άχιλλέως, όστις και μυρολογήσας αυτό, ως έπρωπε, τό έθαφεν εντίμως με λαμπρούς άγώνας, θυσιάζας επάνω του τάφου του και δώδεκα επισήμους Τρώας. Ζ. Άχιλλεύς, Έκτωρ.

Παυλίνος (Paulinus) Πόντιος, Ρωμαίος, μαθητής του περιφήμου Άυσονίου, και Έπίσκοπος της έν Καμπανία Νάλης, ήκμαζεν επί Βαλεντιανού του τρίτου, και συνέγραψε πολλά πεζώς και εμμέτρως, έκδοθ. πολλαχού.

Παύλος, Άγιωvητής, Ίατρος περιφημος, άκμάσας επί Κωνσταντινου του Παγωνάτου. Συνέγραφε περί Ίατρικής επτά βιβλία, των οποίων ή μέχρι τουδε άρίστη έκδοσις είναι ή έν Βασιλεία, 1538, φιλ.

Παύλος, Άλεξανδρεύς, Άστρολόγος. Συνέγραφεν Εισαγωγήν εις τά Άποτελεσματικά, ήτοι διδασκαλίαν περί ενεργειών και δυνάμεων των Άστέρων, έκδοθ. Έλληνιστί έν Βιττεμβέργη, 1586, 8, μετά της Λατινικής Μεταφράσεως.

Παύλος Σιλεντιάριος, υιός του Κύρου, και έκγονος του Φλώρου, διά τό όποιον ίσως και Παύλος Κύρος Φλώρος ονομάζεται. Ήτον μυστικός Γραμματεύς του Ίουστινιανού, και ευδοκίμει μεγάλως εις την Ποιητικην. Εκ των Συγγραμμάτων αυτού σέζονται Α. Επηγράμματα, έκδοθέντα εις τας διαφόρους Συλλογας των Επηγραμμάτων. Β. Η-

μιάμβια εἰς τὰ ἐν Πυθίοις Θερμά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1598, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Γ: Ἐκφρασις, ἡ Περιγραφή τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς ἀγίας Σοφίας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1670, φύλ. μετὰ τοῦ Κωνάμου, καὶ πληρέστερον ἐν Λειψία, 1822, 8, μετὰ τοῦ Ἰωάννου Γαζαίου.

Παυσανίας, ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Οὗτος εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε πολλὰς καὶ μακρυνὰς ὁδοπορίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, Μακεδονίαν, Ἰταλίαν, καὶ πολὺ μέρος τῆς Ἀσίας, ἕως εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς Ἀμμωνος. Τέλος ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην, ἤρχισε κατ' ἰσχύϊα νὰ συγγράφῃ, ὑπέργηρος ἤδη ὢν, ὅσα ὀφθαλμοφανῶς εἶδεν, ἐπεγράψας τὸ Σύγγραμμά του, Ἑλλάδος Περιήγησις, τὸ ὁποῖον διαιρεῖται εἰς δέκα βιβλία, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐπιγράφεται μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐπαρχίας, περὶ τῆς ὁποίας πραγματεύεται, οἷον Ἀττικὰ, Κορινθιακὰ, Λακεωνικὰ, κτλ. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Παυσανίου εἶναι ἡ ἐν Λειψία, 1822-1825, καὶ ἔτι αὐτόδι, 1827, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ Σημειώσεων, καὶ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Παφλαγονία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου, Κολχίδος, Κασπίας Θαλάσσης, καὶ Γαλατίας κειμένη (Κάτοικ. Παφλαγῶν).

Πάφος ἡ Νέα, πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸν δυτικὸν αἰγιαλὸν αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Πάφιος).

Παχυμέρης: Ζ. Γεώργιος Παχυμέρης.

Πάχυνος (*Capo di Passaro*), ἀκρωτήριο τῆς Σικελίας, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκνεῦον.

Πεδάνιος Διοσκουρίδης, Ἴατρος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀναζαρβὸν, πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὁδοπορίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, περιγράφων κατ' ἐπιτομὴν τὰ βότανα. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Ὑγιᾶς ἰατρικῆς βιβλία πέντε. Β'. Περὶ Ἀλεξοφαρμάκων καὶ Θεριακῶν βιβλία δύο. Γ'. Περὶ Εὐφορίστων ἀπλῶν τε καὶ συνδέτων φαρμάκων εἰς βιβλία δύο, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Φραγκοφορτίῳ Ἑλλ. Λατ. 1598, φύλ. μετὰ Σχολίων καὶ διαφορῶν ἀναγνωσεων.

Πεδιάς: Ζ. Κιλικία.

Πεδιάσιμος: Ζ. Ἰωάννης Πεδιάσιμος.

Πειραιεύς (Πέρτο Δράκο), εἰς ἕκ τῶν τριῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς (Κάτοικ. Πειραιεύς).

Περίθους (Perithus): Ζ. Θεσεύς, Λαπίθης.

Πεῖρος: Ζ. Ἀχελῷος.

Πελασγία: Ζ. Πελοπόννησος, Πελασγός, Θεσσαλία.

Πελασγικὸς κόλπος: Ζ. Παγασητικός.

Πελασγιῶτις, χώρα τῆς Θετταλίας,

μεταξύ Μαγνησίας, Μακεδονικῶν ὄρεων, Ἰστιαϊκῆς, καὶ Θεσσαλιωτικῆς κειμένη.

Πελαγός (Pelagus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Νιόβης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἀνομάσθη καὶ αὕτη ἡ ἐπαρχία, Πελαογία. Ἐπειτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, κατοίκησεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἀνομάσθη ἀφ' ἐαυτοῦ ὁμοίως Πελαογίαν. Ἐγέννησε δὲ εἰς μὲν τὴν Ἀρκαδίαν τὸν Λυκάονα, εἰς δὲ τὴν Θεσσαλίαν τὸν Ἄιμονα, τὸν πατέρα τοῦ Θεσσαλοῦ.

Πελίας (Pelias), υἱὸς τοῦ Κρηδεύς καὶ τῆς Τυρούς (Ζ. Κρηδεύς). Οὕτως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, διώξας τὸν ἀδελφὸν του Νηλέα, ἢ κατ' ἄλλους, τὸν Ἄισον, πατέρα τοῦ Ἰάσονος, ἔλαβεν αὐτὸς τὸ βασίλειον τῆς Ἰωλκοῦ, καὶ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξίβιαν, θυγατέρα τοῦ Ἀμφίανος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἕνα υἱόν, καὶ τέσσαρας θυγατέρας, τὰς καλουμένας Πελιάδας. Φοβούμενος δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅστις ἔλεγε, ὅτι δελεῖ φονεῦσθαι ἀπὸ ἀνδρῶν μονοπέδλων, ἔγεινεν αἴτιος νὰ μετακομιθῇ τὸ χρυσοῦν Δέρας ἀπὸ τῆς Κολχίδας διὰ τοῦ Ἰάσονος, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Ἡ δὲ Μήδεια, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς Ἰάσονα, ἐχθρὸν τούτου τοῦ Πελίου, ἐσημβούλευσε τὰς Πελιάδας νὰ κόψωσι καὶ αὐταὶ τὸν πατέρα των εἰς λεπτά κομμάτια, καὶ νὰ τὸν βράσωσιν

εἰς λίβητα, ἂν δέλων νὰ γείνη πάλιν νέος, ὡς ὁ Ἄισον, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ τὸ ἔκαμαν εἶδον φανερὰ τὴν ἀπάτην των. Ὅργισθεις δὲ διὰ τοῦτο ὁ Ἄκαστος, ὁ υἱὸς τοῦ Πελίου, ἐδίωξεν ἀπὸ τῆς Ἰωλκῆς καὶ αὐτὴν καὶ τὸν Ἰάσονα· ἔπειτα δὲ συναθροίσας τὰ μέλη τοῦ πατρὸς του, τὰ ἔσφαξεν ἐντίμως, καταστήσας καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ὅλοι οἱ ἀριστεῖς τῆς Ἑλλάδος, καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Πηλεὺς. Ζ. Πηλεὺς.

Πέλλα, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἰορδάνου κειμένη.

Πέλλα, ἢ Πέλλη (Γεννησί), πόλις τῆς Μακεδονίας, πατρίς τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Κάτοικ. Πελλαῖος).

Πελλήνη (Δουχα), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν (Κάτοικ. Πελληνεὺς).

Πελοπία (Pelopia). Ζ. Θυίστης.

Πελοπόννησος (Μωρέας), χερσόνησος μεγίστη, συναχομένη μὲ τὴν ξηρὰν διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, ὑπὸ Πέλοπος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ταντάλου παρονομασθεῖσα, ἢ αὕτη καὶ Ἀιγιάλεια, Ἀπία, Ἄργος, καὶ Πελαογία (Κάτοικ. Πελοποννήσιος). Συστάτο δὲ τὸ πᾶσι ἢ Πελοπόννησος ἀπὸ ὀκτώ ἄλλας ἐπαρχίας, οἷον ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς, Μεσσηνίας, Ἠλείδας, ἢ Ἠλείας, Ἀρκαδίας, Ἀργολίδας, ἢ Ἀργείας, Ἀχαΐας, Σικανίας, καὶ Κόρινθου, ἢ Κοριν-

Δίαν, περί τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκίῳ τόπῳ.

Πέλοψ (Pelops), υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Διώνης, θυγατρός τοῦ Ἄτλαντος. Θέλων ποτὲ ὁ Τάνταλος νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῶν Θεῶν, ἐπροσκάλεσεν αὐτοὺς εἰς δεῖπνον, καὶ σφάζας τοῦτον τὸν Πέλοπα, τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν τράπεζαν. Τότε οἱ μὲν ἄλλοι Θεοὶ γνωρίσαντες τὴν πανουργίαν αὐτοῦ, δὲν ἔφαγον τίποτε, ἡ δὲ Δήμητρα ἐξ ἀπρηξίας, ἣ οὔσα πολλά πεινασμένη, ἤρπασε τὸν ὄμρον του, καὶ εὐδὺς τὸν κατέφαγε. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ Θεοὶ διώρισαν τὸν Ἑρμῆν νὰ ἀναστήσῃ τὸν Πέλοπα, καὶ ἀντὶ τοῦ φαγωθέντος ὄμρου, νὰ βάλῃ ἄλλον ἐλεφάντινον, τὸν δὲ Τάνταλον διὰ τὸ ἀνόμημα τοῦτο, τὸν κατεδίκασαν εἰς τὸν Ἄδην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πελωρία (Peloria), ἐορτὴ τῶν Θεοταλῶν, πανηγυριζομένη κατ' ἔτος εἰς τιμὴν τοῦ Πελώρου ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Πελασοῦ ἐσχίσθησαν ἀπὸ μέγαν σεισμὸν τὰ Θεσσαλικά Τεμπη, καὶ ἔρρευσαν τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον πολὺ μέρος ἐκείνης τῆς χώρας, καὶ ἐκ τούτου ἀνεφάνθησαν πεδιάδες ὠραιόταται καὶ πολλὰ ἐπιτήθειοι εἰς γεωργίαν. Ταύτην τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν ἔφερε πρῶτος χωρικός τις εἰς τὸν Πελασγόν, κατ' ὃν καιρὸν ἐπανηγύριζεν ἐορτὴν εἰς τὸν Δία. Ὁ δὲ Πελασγὸς περιχαρὴς γενόμενος διὰ τὸ τοιοῦτον

ἀγαθὸν μήνυμα, ἰδεξιώδη μεγάλως τὸν Πελώρον, τιμῆσας αὐτὸν μὲ ἄλλα πολλὰ δῶρα, καὶ προσέτε μὲ πλουσίαν καὶ πολυταλῆ τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρθησεν αὐτὸς καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του. Οἱ δὲ Θεοταλοὶ πανηγυρίζοντες καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ταύτην τὴν ἐορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ Πελώρου, ἔκαμνον λαμπρὰν καὶ κοινὴν εὐωχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ μίμησιν τοῦ Πελασοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν του, εἰγίνοντο οἱ κύριοι ὑπὲρταί των δούλων.

Πελωριάς (Capo di Faro), ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Ἰταλίας κείμενον.

Πενάται (Penates), τουτέστι Θεοὶ Γενέθλιοι, Πατρῶιοι, ἢ Ἐφεστικοί, λατρευόμενοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἔφοροι καὶ πρεσβύται των οἰκιῶν αὐτῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀγάλματα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἐκάστη οἰκία πρὸς διατήρησιν καὶ διαμονὴν αὐτῆς.

Πενθεύς (Pentheus). Ζ. Ἄγασθ.

Πεντάθλον. Ζ. Ὀλυμπια.

Πεντάπολις, πέντε πόλεις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Κυρηναικὴν χώραν, μία ἐκ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἡ Κυρήνη (Κάτοικ. Πενταπολίτης).

Πεντέλη. Ζ. Πάρνης.

Πεπαρήθος (Πεπάρη), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Πεπαρήθιος).

Πέπλος, ἱμάτιον χωρὶς χειρίδας, ἦτοι μανίκια, ἐσθὴν τῆς Πολιοῦχου Ἀθηνᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαράστανεν κατ' ἔτος αἱ ἐκλεκτοί

ταραι κερδένιοι τῶν Ἀθηνῶν, ἔργαστῖναι καλούμεναι, χρυσοκεντήτους τοὺς θρησκείας καὶ τὰ λοιπὰ κατορθώματα ταύτης τῆς Θεᾶς, καὶ εἰς τὴν εὐρτην τῶν μεγάλων Παναθηναίων τὸν περιέφερον καθ' ὅλην τὴν πόλιν μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως.

Πέργαμον, ἢ Πέργαμος, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν μικρὰν Μυσίαν, ἢ καδῆδρα ποτὶ τῶν ἐκ τοῦ Ἀτταλικοῦ γένους καταγομένων φιλομούσων Βασιλείων (Κάτοικ. Περγαμηνός).

Περγασή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Περγασεύς, καὶ Ἐπίρρ. Περγασίδων).

Πέργη (Κατὰ Ἰσάρ), ἡ μητρὸς πόλις τῆς Παμφυλίας, εἰς τὴν Ἀσίαν (Κάτοικ. Περγαῖος).

Περίβοια (Periboea). Ζ. Λαῖος. - Τελαμών.

Περιγηγητής. Ζ. Διονύσιος Περιγηγητής.

Περιοῖδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Περιοῖδης).

Πέρυλλος. Ζ. Φάλαρις.

Πέρινθος. Ζ. Ἡράκλεια.

Περίφας (Periphas), Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις διὰ τὴν ἀκραν τοῦ δεκαεσῆναι καὶ Ζεὺς ἐπινομάσθη. Ἄλλ' ὄργισθεις διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἐκεράνωσε, καὶ ἔπειτα διὰ μεσσητείας τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν μεταμόρφωσεν εἰς αἰτῶν, καὶ ἐταξείδευε μὲ αὐτὸν εἰς τὸν αἴρα.

Περιφῆτης (Periphetes). Ζ. Κορωνήτης.

Περουσία (Perusia), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυρρηνίαν (Κάτοικ. Περουσιᾶτης).

Περάραιβια, χώρα καὶ πόλις ὁμώνυμος, εἰς τὰ Θετταλικά σύνορα, πέραν τοῦ Παινεῖοῦ ποταμοῦ, πρὸς τὸν Ὀλυμπον (Κάτοικ. Περάραιβος, ἢ Περραιβαῖος).

Περίρριδοι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Περίρριδος).

Πέρσαι. Ζ. Ἀισχύλος.

Περσίοποις (Ίσπαχάν), πόλις τῆς Περσίδος, ὅπου ἦσαν τὰ περικαλλῆ καλὰτα καὶ μνημεῖα τῶν Βασιλείων τῆς Περσίας (Κάτοικ. Περσπολίτης).

Περσεύς (Perseus), υἱὸς τῆς Δανάης ἐκ τοῦ Διὸς (Ζ. Ἀκρίσιος). Ἀφ' οὗ ηἰδέθη ὁ Περσεύς, ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, Βασιλέως τῆς Σερίφου, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, μιᾶς ἐκ τῶν Γοργόνων, τῶν ὁμοίων τὸ ἰδίωμα ἦτον νὰ ἀπολιθώνωσιν ὅσους, κατὰ περίστασιν, ἤθελον τὰς ἰδεῖ. Ὁ Περσεύς κατ' ἀρχὰς εὐρέθη στενοχωρημένος, πῶς νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ἐπιχείρημα σχεδὸν δυσκατόρθωτον· ἀλλ' ἐνδαρρῦνθεις ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ λαβὼν παρὰ μὲν τοῦ Ἑρμοῦ ἄρπην ἀδαμαντίνην, παρὰ δὲ τοῦ Πλούτωνος τὴν κυνέην, καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίδα χαλκίην, ὑπήγε καὶ εὗρε τὰς

Γοργόνας, αἱ ὁποῖαι τότε, κατὰ τύχην, ἐκοιμῶντο. Σταθεῖς λοιπὸν μακρόθεν, καὶ θεωρῶν εἰς τὴν ἀσπίδα του εἰς εἰς κάτοπτρον, ἔβοε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἐγεννήθη θυδὺς ἕνας ἴσκος πτερωτός, Πήγασος λεγόμενος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνεχώρησε, λαβὼν μαζὴν του καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Διαβαίνων δὲ διὰ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ φρονεύσας τὸ Θαλάσιον κῆτος, ἐν ᾧ ἦτον ἑτοιμον νὰ καταλήτῃ τὴν Ἀνδρομέδαν, θυγατέρα τοῦ ἐκεῖνος Βασιλέως Κηφέως (Ζ. Κηφεύς), ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα του, καὶ ὑπέστρεψε θριαμβοφόρος εἰς τὴν Σέριφον. Ἄλλ' ἐπειδὴ εὗρεν ἐκεῖ τὴν μητέρα του κατατυφρανομένην ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, δεῖξας εἰς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, τὸν ἀπελίδωσε, καὶ καταστῆσας εἰς τὸ βασίλειον Δίκτην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν μετὰ τῆς μητρὸς καὶ γυναϊκὸς του Ἀνδρομέδας, χάρισας ταύτην τὴν θραυματουγὸν κεφαλὴν εἰς τὴν Ἀθηναῶν, ἣτις τὴν ἐκόλλησεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος, ἢ τοῦ θώρακὸς τῆς. Διερχόμενος δὲ διὰ τῆς Λαρίσης, καὶ φρονεύσας ἐκεῖ τὸν κάππον του Ἀκρίσιον ὑπ' ἀγροίας, δὲν ὑπέστρεψε πλέον εἰς τὸ Ἄργος διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ βασίλειον αὐτοῦ, ἀλλὰ πορευθεὶς εἰς τὴν Τίρυνθον, ἔκαμεν ἀλλαγὴν μετὰ τὸν Μεγακένδην, υἱὸν τοῦ Προΐτου. Ἐγέννησε δὲ ὁ

Περσεύς ἐκ τῆς Ἀνδρομέδας τὸν Πέρσην, τὸν Σθένεalon, τὸν Ἡλεκτρίωνα, τὸν Ἀλκαῖον, τὸν Ἐλειον, τὸν Μήστορα, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Γοργοθήνην.

Περσεφόνη (Proserpina), θυγάτηρ τῆς Δήμητρος ἐκ τοῦ Διός. Ἐπειδὴ τὸν Πλούτωνα διὰ τὴν ἀγριότητα του δὲν τὸν ἤθελε κάμναι Θεὰ εἰς ἀνδρα τῆς, ἀνέβη εἰς τὸν κόσμον, καὶ περιήρχετο ζητῶν νὰ εὕρῃ μόνος του γυναῖκα. Ὄθεν εἶδὼν μίαν ἡμέραν τὴν Περσεφόνην περιδιαβαζούσαν εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ἤρπασε κρυφίως, διὰ τῆς βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης καὶ Ἀθηνας, καὶ κατέβη μετ' αὐτῆς εἰς τὸν Ἄδην. Ἡ δὲ Δημήτηρ μὴ βλέπουσα πλέον τὴν θυγατέρα τῆς, ἀναφε λαμπάδας ἀπὸ τὸ ἄρος τῆς Ἀιτνῆς, καὶ περιήρχετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ζητοῦσα αὐτήν. Τέλος δὲ μαθούσα, ὅτι τὴν ἤρπασεν ὁ Πλούτων, ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Ὁ δὲ Ζεὺς εἶπεν, ὅτι δύναται νὰ ἐλευθερωθῇ, εἰάν δὲν ἔφαγε καρπὸν τοῦ Ἄδου. Τότε ἕνας κάκκοις Ἀσκαλάφος ἐμαρτύρησε καὶ εἶπεν, ὅτι εἶδε τὴν Περσεφόνην νὰ τρώγῃ καρπὸν ροϊᾶς. Ὁ Ζεὺς εἰς τὸσον διὰ νὰ ἐξελείωσῃ τὴν Δημήτρα, διέταξε νὰ μὲνῃ ἡ Περσεφόνη ἐξ μῆνας μετὰ τὸν Πλούτωνα εἰς τὸν Ἄδην, καὶ ἐξ εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν μητέρα τῆς. Ἐώρτασαν δὲ οἱ Θεοὶ τοὺς γάμους αὐτῆς, καὶ οὕτως ἔγενε

Βασίλισσα τοῦ Ἄδου, καὶ συμ-
πάροδος τοῦ Πλούτωνος, ἦτις
καὶ Κόρη κατ' ἐξοχὴν ὀνομάζε-
ται. Ζ. Ἐκάτη.

Περσία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγί-
στη (Κάτοικ. Πέρσης). Ἦταν
δὲ τὸ πάλαι συγκειμένη ἢ Περ-
σία ἀπὸ πολλὰς ἄλλας ἐπαρχίας,
αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἢ Ἀσσυρία, Ἀρ-
μενία, Μηδία, Συρία, Ἰδίως Ἀ-
σία, Περσίς, Σουσιανή, Παρ-
θυσία, Ἰρρακία, Ἀρία, Ἀρα-
χωσία, Δραγγιανή, Καρμανία,
Γεδρωσία, Βακτρία, καὶ Σογ-
διανή, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν
τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Πέρσιος (Persius) Φλάκκος, Ἰτα-
λός, ἐκ Βολτέρρας τῆς Τυρρέ-
νίας, Ποιητὴς Σατυρικός περιφη-
μος, ἀμείστος κατὰ τοὺς χρό-
νους τοῦ Νέρωνος. Ἐκ τῶν πολ-
λῶν αὐτοῦ Σατύρων σώζονται μό-
νον ἕξ, ἐκδοθ. ἐν Ἀνσίᾳ, 1827,
8, μετὰ Σημειώσεων.

Περσίς (Φάρς), ἐπαρχία τῆς Περ-
σίας, εἰς τὸν Περσικὸν κελπον,
μεταξὺ Σουσιανῆς καὶ Καρμα-
νίας κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Περ-
σίδος).

Πεταλία, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας,
πρὸς τὸ Σούνιον ἕκκευον.

Πετηλία (Strongoli, ἢ Polica-
stro), πόλις τῆς Ἰταλίας, κα-
τὰ τὴν Βρεττανίαν κειμένη (Κάτ-
οικ. Πετηλιώδης).

Πέτρα (Ἐράκιμ), ἡ μητρόπολις
τῆς Πετραίας Ἀραβίας (Κάτ-
οικ. Πετραῖος).

Πετραία Ἀραβία. Ζ. Ἀραβία.

Πέτρος, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας,

ἀνὴρ ὀσιος καὶ ἐνάρετος, ὅστις
καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν μαρ-
τυρικὸν θάνατον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ
τοῦ τυράννου. Συνέγραψε βιβλίον
περὶ Μετανοίας, ἐκ τοῦ ὁποίου
σώζονται ἀκόμη δακαπέντε Κο-
νόες, ἐκδοθ. ἐν Ὁξωνίᾳ 1672,
Τόμ. Β'. τῆς Παυδίκτης τῶν
ἱερῶν Κανόνων.

Πέτρος, Θεσσαλονικεύς, Πατρικίος,
ἀνὴρ πεκαυθευμένος, ἔμφορον καὶ
πολιτικός, ὅστις ἐτιμᾶτο μεγά-
λως ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ
ἐπέμψθη παρ' αὐτοῦ εἰς διαφό-
ρους πρεσβείας. Συνέγραψε Σύγ-
γραμμα περὶ Πολιτικῆς κατα-
στάσεως, τοῦ ὁποίου τὰ σώζόμε-
να τεμάχια ἐξεδόθησαν ἐν Πα-
ρισίοις εἰς τὸ Σόμα τῆς Βυζαν-
τιδος.

Πέτρος Χρυσολόγος, Ἐπίσκοπος τῆς
ἐν Ἰταλίᾳ Ραβέννης. Συνέγρα-
ψε πολλὰς Ὀμιλίας, καὶ τινὰς
Ἐπιστολάς, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ
1642, φυλ.

Πετρώνιος Ἀρβίτρος (Petronius
Arbiter), Γάλλος, Ποιητὴς Σα-
τυρικός, ὅστις διέτριψε πολὺν και-
ρὸν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τοὺς
χρόνους τοῦ Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ
ὁποίου κατ' ἀρχάς καὶ μεγάλως
ἠγαπᾶτο· ἔπειτα ὁμῶς πεσὼν εἰς
ὑποψίαν, καὶ φοβηθεὶς τὴν μα-
νίαν τοῦ τυράννου, ἔγεινεν αὐ-
τόχειρ. Συνέγραψε Σατυρικόν, ἡ-
τοιμίαν πολλὰ ἐκτεταμένην καὶ
πάσης αἰσχρολογίας ἔμπλεων Σά-
τυραν, εἰς τὴν ὁποίαν περιγρά-
φει τὸ δεῖπνον τινὸς ἀβροδιαίτου
Τριμαλκίωνος, καὶ τὰ ἀσέλγη καὶ

διεφθαρμένα ἤδη αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν, ἐκδοθ. ἐν Ἀριστολ. 1743, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Πευκετία (*Terra di Bari*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα καμμένη (Κάτοικ. Πευκέτις).

Πεύκη, νῆσος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ (Κάτοικ. Πευκῆρος).

Πεφρηδῶ (*Pepredo*). Ζ. Γραῖαι.

Πηγαί (Λιβαδοστάσι), πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Μεγαρίδα κειμένη (Κάτοικ. Πηγαῖος).

Πήγαρος (*Pegasus*), ἵππος περρωτός, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἢ κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης, τῆς ὁποίας τὴν κεφαλὴν ἔκοψεν ὁ Περσεύς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πηγομαντεία. Ζ. Ἵδρομαντεία.

Πηλεὺς (*Peleus*) καὶ **Τελαμών**, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ἐυδηίδος, οἱ ὅποιοι φονεύσαντες μετ' ἀπάτην τὸν μικρότερον ἀδελφόν των, γεννηθέντα ἐκ τῆς Ψαμμάδης, θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς των ἀπὸ τῆς Ἀργίνας. Καὶ ὁ μὲν Τελαμών ὑπῆγεν εἰς τὴν Σαλαμίνα, ὁ δὲ Πηλεὺς ἐλθὼν εἰς τὴν Φθίαν, πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Εὐρυτίωνα, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιγόνης, καὶ διὰ προίκα τὸ τρίτον μέρος τῆς βασιλείας του, μετονομάσας καὶ τοὺς ἐγχωρίους ἀπὸ

τῆς ἰδίας του πατρίδος Μυρμηδόνας (Ζ. Αἰακός). Παραυρεθεῖς δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα, τὸν ὅποιον κατέστησεν ὁ Ἀκάστος εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς του Παλίου, ἐνίκηθη ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης, θυγατρὸς τοῦ Ἰάσου· ἀλλ' ἰδοῦσα τότε αὐτὸν ἡ Ἀστυδάμεια, γυνὴ τοῦ Ἀκάστου τὸν ἠγάπησεν ἐμπαδῶς, καὶ μὴ δυνηθεῖσα ὑπολαύσει τὸν σκοπὸν τῆς, τὸν διέβαλεν εἰς τὸν ἀνδρα τῆς, ὅτι τάχα ἠθέλησε νὰ τὴν βιάσῃ. Ὁ δὲ Ἀκάστος ἐπειθὴ τὸν εἶχε καθαρῖσι, ὅταν ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὸν πειθερόν του Εὐρυτίωνα εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν κακοποιήσῃ φανερά, ἀλλὰ τὸν ἔλαβε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ τὸν ἀφήκεν ἐκεῖ μόνον καὶ ἄοπλον, διὰ νὰ τὸν φάγωσι τὰ θηρία· κατὰ τύχην ὅμως διαβάς ἐκείθεν ὁ Χείρων, τὸν ἔσωσε καὶ τὸν ἔλαβεν εἰς τὸ ἄντρον του. Σωθεῖς λοιπὸν τοιαυτοτρόπως ὁ Πηλεὺς, καὶ πολεμήσας τὸν Ἀκάστον, τὸν ἐνίκησε, καὶ ἔλαβεν αὐτὸς τὴν Ἰωλκὸν, σφάξας καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀστυδάμειαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς γυναίκος του Ἀντιγόνης, ἔλαβεν εἰς δευτέραν γυναῖκα του τὴν Θάτιν, θυγατέρα τοῦ Νηρέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν ἑνδοξὸν Ἀχιλλεῖα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πήλικες, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Πήλιξ).

Πήλιον (Πηλοίδι, ἢ βουνὸν τῆς Ζαγοράς), ὄρος ὀνομαστὸν τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Μαγνησίαν, περὶ τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται τῆν σήμερον τὰ τοῦ Βούλου, ἢ Ζαγοράς λεγόμενα χωρία.

Πηλούσιον (Τινέχ), πόλις φημιστή τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς στόματος τοῦ Νεῖλου κειμένη (Κάτοικ. Πηλουσιώτης).

Πηνεῖος (Σαλαμβρία), ὁ πρότερον Ἀράξης ποταμὸς ἐπίσημος τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Ἰστιαυτίδα, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Πηνεῖος (Ποτάμι τῆς Γαστούνης), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἠλείαν.

Πηνελόπη (Penelope), θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου ἐκ τῆς Περιβοίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ὀδυσσεύς, τὸ μόνον παράδειγμα τῆς σωφροσύνης τοῦ τότε καιροῦ. Αὕτη ἐνοχλομένη συναγωγῶς ἀπὸ τοὺς Μνηστῆρας εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της, οἱ ὅποιοι ἐζήτουν νὰ τὴν λάβωσι διὰ γυναῖκα των, ἐκήρυξεν, ὅτι τότε θέλει λάβει εἰς ἄνδρα της τὸν ἀξιώτερον μεταξὺ αὐτῶν, ὅταν τελειώσῃ τὸν ἴστόν, ἥτοι κώνειον, τὸ ὁποῖον τότε ὕφαιεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅσσοι ὕφαιεν τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα το ἐξύφαιεν, διήρκασε τὸ πρᾶγμα, ἕως ὅτου ἐπίστρεψεν ὁ Ὀδυσσεύς, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐτιμώρησαν τοὺς ἀναιοχύντους ἐκείνους Μνηστῆρας.

Πιερία, χεῖρα τῆς Μακεδονίας, καὶ ὄρος (Ζ. Πίνδος).

Πιερία, ὄρος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν

Συρίαν, συνεχόμενος μὲ τὸν Ἀμανόν.

Πιερίδες (Pierides), Ζ. Μούσαι, Πίερος.

Πίερος (Pierus), Βασιλεὺς τῆς Ἡμαθίας, ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὸν ἐποῖον ὀνομάσθη καὶ τὸ ἐκεῖσε ὄρος Πίεριον, ἢ Πιερία. Οὗτος ἐγέννησεν ἐννέα θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι καυχώμεναι εἰς τὴν ἠραιότητα καὶ εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῆς μουσικῆς τέχνης, ἐτόλμησαν νὰ φιλονεικήσωσι καὶ μὲ τὰς ἐννέα Μούσας, τὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης· ἀλλὰ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς ἐννέα εἶδη ὀρνέων.

Πίθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κικροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Πιθεύς).

Πικεντία (Bicenna), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη, τῆς ὁποίας μητροπόλις ἦτον τὸ Σαλερνον (Κάτοικ. Πικεντίνος).

Πικεντίνη, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Πικεντηνός).

Πίκος (Picus), Βασιλεὺς ἀρχαιότατος τῆς Ἰταλίας, καὶ πατὴρ σύζυγος τῆς ἠραιᾶς Κανέντης, θυγατρὸς τοῦ Ἰανοῦ. Τούτου τὰ κάλλη ἐπιδυμήσασα ἐμπαλαῖς ἢ Κίρκη, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὰ ἀπολαύσῃ, τὸν μετεμόρφωσε διὰ τῶν μαγεῶν της εἰς τὸ ὄρνεον Δρυκολάπτην, τὸ ὁποῖον οἱ Λατῖνοι ἐθρομάζουσι Πίκον. Ἡ δὲ

Κανέντη μαδούσα ταύτην αὐτοῦ τὴν συμφορὰν, ἔκλαιεν ἀκαταπαύτως χρύνουσα ποταμηδὸν δάκρυα, ἕως ὅτου ἀνέλυσε, καὶ παντελῶς κατεμαράνθη.

Πίνδαρος, ὁ κορυφαῖος τῶν Λυρικῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοιωτίας, καὶ διδάχθεις κατ' ἀρχάς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἀρίστου τὴν Μουσικὴν, ἀφιερῶθη ἔπειτα εἰς τὴν Ποιητικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε ἐνομιζέτο παρὰ πάντων ὁ περιφημότετος τῶν Ποιητῶν. Λέγουσιν, ὅτι ἡ Ποιήτρια Κορίνη τὸν ἐνίκησε πεντάκις, λαβοῦσα αὐτὴ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠλάττωσε παντάκασι τὴν δόξαν τοῦ Ποιητοῦ. Ὁ Πλάτων ὠνόμαζε τὸν Πίνδαρον Σοφώτατον, καὶ ἀνεγίνωσκε συχνὰ τὰ Ποιήματά του. Ἄλλὰ καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατασκάπτων τὰς Θήβας, ἐπρόσταξε νὰ φυλαχθῇ ἀβλαβῆς τοῦ Ποιητοῦ τούτου ὁ οἶκος. « Πινδάρου τοῦ Μουσικοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε ». Ὁ Πίνδαρος ἐπειδὴ ἐπήρσεν εἰς τὰ Ποιήματά του τοὺς Ἀθηναίους, ἐξημεῖθη ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του εἰς ἰκανὴν ποσότητα χρημάτων· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀντήμεψαν διπλασίως, ὑψώσαντες εἰς τιμὴν του καὶ ἀνδριάντα εἰς τὴν Ποικίλῃ Στοῖαν. Ἀπέθανε δὲ ὑπεργηρῶς εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἐτάφη ἐνδόξως. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ μᾶς αἰῶνται ἀ-

κόμη 45 Λυρικά Ἔθαι, μὲ τὰς ὁποίας ἐφαλλε τὰς νίκας ἐκείνων, οἱ τῶες ἐνίκησαν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας τῆς Ἑλλάδος, οἷον, εἰς τὰ Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, καὶ Ἰαθμία. Ὁ Πίνδαρος ἐξεδόθη πολλάκις μετὰ Σχολίων, καὶ χωρὶς τούτων κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ἡ ἐντελεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα ἐκδοσις τούτου εἶναι ἡ ἐν Λειψία, 1811-1821, 4, εἰς δύο τόμους, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σχολίων καὶ ἄλλων φιλολογικῶν Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Πίνδος, ἡ Πιερία (Μέτσοβον), ὄρος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἰοτιαιώτιδα, διαχωρίζον τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὴν Ἠπειρὸν.

Πίσα, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἠλιδα, πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καίμενη (Κάτοικ. Πισάτης, καὶ Πισαῖος).

Πίσα, ἡ Πείσαι (*Pisa*), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τυρρήνιαν, ἐπὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ἄρνου ποταμοῦ καίμενη (Κάτοικ. Πισαῖος).

Πίσσαυρον (*Pesaro*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Ὀμβρικὴν καίμενη.

Πιαδία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Παμφυλίας καίμενη (Κάτοικ. Πιαδῆς).

Πιτάνη (Παλαιόμαστρον), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀιολίδα (Κάτοικ. Πιταναῖος).

Πιτθεύς (Pitheus). Ζ. Θεαύς.

Πίτυς (Pitys), μία ἐκ τῶν Νυμφῶν, καὶ ἐρωμένη τοῦ Πανός, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷ καὶ ὁ Βορέας, καὶ πνεύσας ποτὲ ὑπὸ ζηλοτυκίας σφοδρότερον, τὴν ἐφόνευσε, κρημνίσας αὐτὴν κατὰ πετρῶν. Ἡ δὲ Γῆ ἐσπλάγχθυσε, ἀπέδωκε τὸ ἀμύνμιόν της φυτὸν, ἀπὸ τοῦ ὅποιον κόφας κλάδους ὁ Πάν, ἐστέρθη πρὸς μικρὰν του παρηγορίαν.

Πλαγκιάδης (Planciades). Φουλγέντιος, Ἀφρικανός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σφόνται Α'. Σημειώσεις εἰς τὸν Βιργίλιον. Β'. Μαθολογιῶν βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1535, φυλ. μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφεῶν τῆς αὐτῆς ὑποδείσεως. Γ'. Περὶ σημασίας τῶν ἀρχαίων λέξεων, ἐκδοθ. αὐτόθι· καὶ ἐν Λειψία μετὰ τοῦ Νονίου.

Πλακεντία (Placenza), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη (Κάτοικ. Πλακεντίνος).

Πλανασία (Planosa), νῆσος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Ἐκ Πλανασίας).

Πλανούδης. Ζ. Μάξιμος Πλανούδης.

Πλαταιαὶ (Πλατάνι, ἢ Κόκλα), πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀναζήλος ποτὲ τῶν Θηβῶν, καὶ περιήγμος διὰ τὴν κατὰ τῶν Βαρβάρων νίκην τῶν Ἑλλήνων (Κάτοικ. Πλαταιεύς).

Πλάτεια (Platea). Ζ. Δαίδαλα.

Πλάτων, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς

Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ σφόντα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωιδιῶν καὶ Κωμωιδιῶν.

Πλάτων, ὁ Φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ γονεῖς ἐπισημοῦς, ὅστις πρῶτον Ἀριστοκλῆς, ἢ Ἀρίστων ὀνομαζόμενος, ὕστερον μετωνομάσθη Πλάτων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τῆς Παλαιστρας διὰ τοὺς πλατεῖς ὄμους του, ἢ, κατ' ἄλλους, ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, διὰ τὴν πλατύτητα καὶ εὐφυίαν τοῦ νοός του. Διδάσκαλοι τοῦ Πλάτωνος ἐχρημάτισαν πολλοί, οἶον ὁ Κράτυλος, ὁ Ἐρμογένης, Εὐκλείδης ὁ Μεγαρεὺς, Θεόδωρος ὁ Μαθηματικός, Εὐρώτος καὶ Ἀρχύτας οἱ Πυθαγόρειοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ σοφώτατος καὶ ἡδαικίτατος Σωκράτης. Ἐκαμς πολλὰς ὁδοπορίας διὰ φιλομαδίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Σικελίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀγυπτον, ὅπου ἐμνήθη καὶ τῶν Ἀγυπτίων τὴν Θεολογίαν. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤνοιξε Σχολεῖον, τὴν λεγομένην Ἀκαδημίαν. Τὰ Συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ Διαλόγους, οἱ ὁποῖοι εἶναι μὲ τόσην ἡδύτητα καὶ εὐφράδειαν συγγεγραμμένοι, ὅσα καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοὶ, λέγουσιν, ἂν κατέβαινον εἰς τὴν γῆν, ἡδύλον ἐμίλησαι μὲ τὴν γλώσσαν τοῦ Πλάτωνος. Ὁ Πλάτων ἐδίδασκε μὲν Σωκρατικῶς, κλῆν εἰς πολλὰ μέρη δὲν ἐφύλαξεν ἀπαρραλλάκτως τὰ δόγματα τοῦ

διδασκαλίου του, ἀλλ' ἀνέμειξε πολ-
λά ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς Σχο-
λῆς, καὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς Θεο-
λογίας, καὶ ἐκ τούτου ἐκβηθή-
λευσεν ἐν μέρει τὴν καθαρωτά-
την διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους.
Ἀπέθανε δὲ ἄγαμος, ζήσας ὑπὲρ
τὰ ἐγδοήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν
γνησίων αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώ-
ζονται τριάκοντα καὶ πέντε Διά-
λογοι, Ἐπιστολαὶ τινές, Ἐπιγράμ-
ματα, καὶ ἡ Διαθήκη του, τῶν
ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι
ἡ ἐν Δουισφύραις, 1781-1787,
8, εἰς τόμους δώδεκα, μετὰ τῆς
Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ
Σημειώσεων. Οἱ μὴ γνήσιοι Διά-
λογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφό-
μενοι, Ἐρασιότρατος, Ἀλκυών,
Ἀκίφαλος, Σίμφρος, Ἀξίοχος,
Δημοδόκος, Ὅροι περὶ Ἀρετῆς
καὶ περὶ Δικαίου, σωξεδόθησαν
πάντοτε μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ
Συγγραμμάτων.

**Πλαῦτος (Plautus) Μάρκος Ἀκ-
κιος, Κωμικός Ποιητὴς ἀρχαϊό-
τατος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Ἀρπίνον,
ἢ Σαρσίναν, πελίχνην τῆς Ὀμ-
βρικῆς, ἀπὸ γένος ταπεινῶν. Οὗ-
τος μετερχόμενος κατ' ἀρχάς τὸν
ἐμπορικὸν βίον, καὶ ἐκπεσὼν ἀπὸ
τὴν μικρῶν του κατάστασιν, ἡ,
κατ' ἄλλους, ἐξοδεύσας ὅλην του
τὴν περιουσίαν εἰς διαφόρους καλ-
λωπισμούς τοῦ Θεάτρου, κατήν-
τησεν εἰς ἐσχάτην πενίαν, διὰ
τὸ ὅποιον ἐγκαταλείψας τὴν πα-
τριδα του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώ-
μην, πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης
του. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, καὶ μὴ**

δυναμένος νὰ εὕρῃ ἄλλον πόρον
ζωῆς, ἠναγκάσθη νὰ μοιδαρῇ
εἰς ἀρτεπαίου τινα, ὅστις τὸν
ἔβαλε νὰ γυρίξῃ τὴν μυλόπετραν.
Εἰς τοιαύτην λοιπὸν εὐρισκόμενος
κατάστασιν, ἔγραφεν ἐπίστε μύ-
θους τινάς, τευτέστι μικράς καὶ
ἀστείας Κωμωδίας, τὰς ὁποίας
ἐπώλει, ἡ καὶ μόνος του ἐπαρά-
στενε πρὸς τοὺς παρευρισκαμένους.
Ἡ μεγάλη τοῦ γαός του εὐφροιά,
ἠνωμένη μὲ τὴν φυσικὴν του εὐ-
τραπλίαν, προσήλωσεν ἀμέσως
τὴν προσοχὴν πολλῶν εἰς τὸ νὰ
τὸν νομίσωσι τοιοῦτον, ἔκοις
τῶ ὄντι μετὰ ταῦτα ἐφάνη εἰς
τούτο τὰ εἶδος τῆς ποιήσεως.
Ἐλαβεν ἐπομένως μεγάλην ὑπό-
ληψιν, καὶ ἐκ τούτου ἐδόθη εἰς
τὸ νὰ ποιῇ Κωμωδίας μὲ πολ-
λὴν εὐφράδειαν καὶ γλαφυρότητα,
κατὰ μίμησιν τῶν Ἑλλήνων Κω-
μικῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰς Κω-
μωδίας ἔλαβεν ἄχι μόνον πολλὰ
νοήματα καὶ φράσεις ἀλοκλήρους,
ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς Ἑλληνικὰς
λέξεις, καθὼς φαίνεται παντα-
χῶ εἰς τὰς Κωμωδίας του. Συν-
ἔγραφεν ἡ Πλαῦτος πολλὰς Κω-
μωδίας, καὶ καθὼς λέγουσιν, ἕως
ἑκατὸν τριάκοντα, ἀλλὰ τὴν σή-
μερον σώζονται μόνον εἴκοσι, τῶν
ἐποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι
ἡ ἐν Λουγδ. Βαταν, 1664,
8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.
**Πλειάδες (Plejades), ὀνομάζοντο
αἱ θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος ἐκ τῆς
Ἄιδρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ,
ἥτις καὶ αὐτὴ διὰ τὸ πλῆθος
τῶν παιδῶν, καὶ μάλιστα τῶν**

Συγγατήρων της, επωνομασία Πλισθώνη. Ζ. Ἄτλας.

Πλισθόνης (Plisthenes). Ζ. Ἄτλας.

Πλιστός (Σιταλία), ποταμός της Φωκίδος, διερχόμενος διὰ τῶν Δελφῶν.

Πλίδων. Ζ. Γεώργιος Γεμιστός, ἢ Πλίδων.

Πλινδίνη, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, παρά τῆν Μαριούτιδα λίμνην καμένη (Κάτοικ. Πλωδινῆτης).

Πλίνιος Νεώτερος (Plinius Minor, ἢ Junior), ἀνεψιός ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Πρεσβυτέρου Πλινίου, ἐγεννήθη εἰς τὸ Κώμον τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ φήμης ἐπὶ Τραϊανῷ τοῦ Αυτοκράτορος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μεγάλως ἀγαπώμενος, ἐτιμώθη μὲ πολλὰ πολιτικά ἀξιώματα, καὶ τέλος μὲ τὴν διοίκησιν τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βιθυνίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, ἐκδοθ. ἐν Ἀμσταδ., 1734, 4, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων. Β'. Λόγος Πανηγυρικός πρὸς Τραϊανὸν τὸν Αυτοκράτορα, ἐκδοθεὶς αὐτόθι, 1738, 4, ὁμοίως μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Πλίνιος Πρεσβύτερος (Plinius Major), οὕτως ἐπωνομαζόμενος πρὸς διαφορὰν τοῦ εἰρημένου ἀνεψιοῦ τοῦ Πλινίου τοῦ Νεωτέρου, ἐγεννήθη εἰς τὸ Κώμον, ἢ, κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Βερύναν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀπέδωκεν ἐπὶ τῆς αυτοκρατορίας τοῦ Τίτου, κατα-

πλακωθεὶς ἀπὸ τὰς πνευμάσας ἀναδυομένης τοῦ Βεσούτου, ὅπου ἐπίτιδες εἶχεν ὑπάγει, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν ἔμφυτον περιέργειαν, τὴν ὅποιαν εἶχε πρὸς τὰ φυσικὰ φαινόμενα. Τῆς ἐπὶ τῶν δύο τούτων Πλινίων τρομερᾶς ἐκρήξεως τοῦ Βεσούτου ἡλικηρᾶν περιγραφὴν μᾶς κάμνει ὁ Νεώτερος ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν πρὸς τὸν Τάκιτον 16 καὶ 20 Ἐπιστολῆν του, εἰς αὐτόκτης παρευρεθεὶς τότε εἰς τὰ κληαίχωρα τοῦτοῦ τοῦ κυρινοῦ ὄρους μετὰ τοῦ καταφλεχθέντος θεοῦ του. Ὁ Πρεσβύτερος οὗτος Πλίνιος ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πολυμαδέστατος, καὶ εἶναι εἰς τὸ εἶδος του, ὅ,τι εἶναι ὁ Κικέρων μετὰ τῶν Ῥωμαίων Φιλοσόφων καὶ Ῥητόρων, ὁ Βιργίλιος μετὰ τῶν Ἐπικῶν Ποιητῶν, καὶ ὁ Λίβιος μετὰ τῶν Ἱστοριογράφων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται ἡ μέχρι τῆς σήμερον ἐπανουμένη Φυσικὴ Ἱστορία του (Historia Naturalis), διηρημένη εἰς 37 βιβλία, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίῳ, 1723, φῶλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Πλούταρχος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Χαλκιδεῖαν, πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ἐχρημάτισεν Φιλόσοφος Ἐκλεκτικός, Φιλολόγος, καὶ Ἱστορικός πολυμαδέστατος. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔκαμα τὰς πρώτας σκουδίας του εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν τότε περίφημον Ἀμμώνιον τὸν Φιλόσοφον, τὸν ὅποιον ἀναφέρει μετ' ἐγκωμίων καὶ εἰς πολλὰ μέρη

τῶν Συγγραμμάτων του, ὑπῆγεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν. ὀλίγον τινὰ χρόνον, καὶ λαβὼν καὶ μετρίαν τινὰ γνῶσιν τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἐφησίδη πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ Ὑπατος τοῦ Ἰλλυρικοῦ, καὶ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ θειοκητῆς τῆς Ἑλλάδος. Τέλος ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ὀδοιπόρητα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Πλουτάρχου σωζονται ἀκόμη πολλά, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ Παράλληλοι Βίοι, καὶ ἀπλῆς τὰ Παράλληλα ἔχουσι τὴν πρότιμην. Τούτων δὲ ἀπάντων ἡ ἐντελεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Ῥεϊσκίου ἐν Λειψίᾳ, 1774 - 1782, 8, εἰς τόμους δώδεκα, μετὰ τῆς Λατινικῆς. Μεταφράσεις, Σημειώσεις καὶ Πινάκων, Ἰδίως δὲ οἱ Παράλληλοι βίοι ἐξεδόθησαν πολυλαχοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ἀ. Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1809 - 1815, 8, εἰς τόμους ἕξ, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Πλούτος. Ζ. Ἀριστόφανης.

Πλούτος (Plutus ἢ Ditis), υἱὸς τοῦ Ἰασιάνου ἐκ τῆς Δήμητρος, καὶ Θεὸς τοῦ Πλούτου, ὅστις, ἐπειδὴ ἠγάπα τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνδράποικους, καὶ εἰς αὐτοὺς μόνον ὑπέλασσε, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, ἐμπίπτει ἤδη χωρὶς διακρίσιν εἰς τὸν κυχόντα.

Πλούτων (Pluto, ἢ Pluton), υἱὸς

τοῦ Κράνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Θεὸς τοῦ Ἄδου, ὅστις καὶ Ἄδης, καὶ Ἀιδωνεύς ὀνομάζεται, καθὼς καὶ ὁ Βασίλευς τῶν Μολοσσῶν, διὰ τὰ ὁποῖον ἐμυθολογήθη, ὅτι ὁ Θεσεύς καὶ ὁ Περίφθους κατέβησαν εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ ἀρπάσωσι τὴν γυναῖκα του Περισφόνην (Ζ. Ἀιδωνεύς). Παραστένεται δὲ ὁ Πλούτων εἰς τὸν Ἄδην καθήμενός ἐπὶ θρόνου εἰς τόπον σκοτεινόν, καὶ βαρτάζει δικρανὸν καὶ μίαν φυγῆν εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ πλησίον αὐτοῦ ἡ γυνὴ του Περισφόνη καθήμενη, ἡ Ἰσταμένη· παρὰ δὲ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου του φαίνονται αἱ Ἑρηνύες, ὁ Κέρβερος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τέρατα.

Πλωθεῖα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀγητέδος φυλῆς (Κάτοικ. Πλωθεῖαις).

Πλωτῖνος, Φιλόσοφος Ἑλεγκτικός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λυκόπολιν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὸν τότε Φιλόσοφον Ἀρμῶνιον τὸν Σάκκαν. Ὁ Πλωτῖνος διὰ νὰ μάθῃ κατὰ τὴν ἔρεσιν του καὶ τὴν Περσικὴν καὶ Ἰνδικὴν Φιλοσοφίαν, συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Γορδιανοῦ εἰς τὴν Παρσίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἀπέθανεν εἰς τὴν Μεσσοπαμίαν, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖθεν μεταβὰς εἰς τὴν Ῥώμην, ἐδίδασκε μετὰ κλέους τὴν Φιλοσοφίαν, ἀποκτίσας πλῆθος ἀκρο-

των, μεταξύ των οποίων ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀξιοματικοί. Συνέγραψεν ὁ Πλωτῖνος πενήκοντα τέσσαρα βιβλία, τὰ ὅποια ἐκείτα Πορφύριος ὁ μαθητὴς του διέταξεν εἰς ἕξ Ἑνωσάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη περιέχει τὰ Ἡθικά, ἡ δευτέρα τὰ Φυσικά, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐκδοθ. ἰδίᾳ πολλαχού, καὶ δια ὁμοῦ ἐν Βασιλείᾳ, 1580, φύλ., μετὰ Σημειώσεων.

Πυξῆ, τόπος τῶν Ἀθηνῶν ἀσκητικῆς πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου τὸ κάλυ ἐγένετο ἡ συνάδρισις τοῦ λαοῦ, καὶ μάλιστα, ὅταν ἤθελον νὰ χειροτονήσῃσι τὰ νέα κριτήρια.

Ποδαλείριος (Podalirius). Ζ. Μαχάων.

Ποδάρκης (Podarces). Ζ. Πριάμος.

Ποιητής, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν ὁ Ὅμηρος.

Πολέμων. Ζ. Ἀντώνιος Πολέμων.

Πολίτης (Polites). Ζ. Ἐκάβη.

Πολύαγος (Πελαγοῦσα), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πλησίον τῆς Μήλου.

Πολύαινος, ὁ ἐκ Μακεδονίας, Ῥήτωρ καὶ Συγγραφεὺς πολυμαθής. Συνέγραψε Στρατηγηματικά εἰς βιβλία ὀκτώ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταν. 1690, 8, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων καὶ ἐν Παρισίῳ 1809, 8, ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ, ὁμοίως μετὰ Σημειώσεων.

Πολύβιος, ὁ υἱὸς τοῦ Λυκόρτου, στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ἐγενή-

θη εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀρκαδίας, καὶ διδάχθεις παρὰ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ Φιλοποίμενος τὴν Στρατιωτικὴν, τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε νέος ὢν ἀκόμη, διορίσθη διοικητὴς τῆς ἰδίας του πατρίδος, καὶ ἐπέμφθη πρέσβυς μετὰ τοῦ πατρὸς του πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ. Τέλος φερόμενος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ καὶ ἄλλων τιμῶν, διὰ τὴν ἐπισυμβάσαν τότε διχόνοιαν μετὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ῥωμαίων, ἀπέκτησε τὴν φιλίαν Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Μετὰ δὲ τὴν ἀλῶσιν τῆς Καρχηδόνας, καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου, ἔκαμε καὶ ἄλλας πολλὰς ὁδοπορίας εἰς τὴν Αἰγύπτου, Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἀκριβῶς ὅσα ἐμέλλον νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν μέλλουσαν Ἱστορίαν του. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη. Ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἱστορίας τοῦ Πολυβίου, διηρημένης εἰς βιβλία τεσσαράκοντα, μᾶς σώζονται μόνον τὰ πέντε πρῶτα, καὶ τῶν ἀποσπασμάτια ἐκ τῶν λοιπῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψία, 1789-1795, 8, εἰς τόμους ὀκτώ, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων, καὶ Πινάκων.

Πόλυβος (Polybus). Ζ. Λάϊος. Πόλυβος, ὁ πιστότατος μαθητὴς καὶ

γαμβρός του Ἴπποκράτους. Συνέγραψε Περὶ Φύσιος παιδίου, περὶ Γονῆς, περὶ Παθῶν, καὶ περὶ Διαίτης υγιεινῆς, τὰ ὁποῖα συνεξεδόθησαν πάντοτε μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἴπποκράτους, καὶ ὑπὸ τῶν Κριτικῶν ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν τὸν Ἴπποκράτην.

Πολυδέκτης (Polydectes). Ζ. Ἀκρίσιος, Περσεύς.

Πολυδεύκης (Pollux). Ζ. Κάτωρ. - Ἰούλιος Πολυδεύκης.

Πολύδορος (Polydorus). Ζ. Ἐκάβη.

Πολυκαρκος, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Σμύρνης, ἐχρημάτισε μαθητῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ ὑπέφερε γυναικίως τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Μ. Ἀντωνίνου. Σώζεται τοῦ Θεοῦ τούτου Πατρός ἢ πρὸς Φιλικπισίους Ἐπιστολή, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1685, καὶ ἀλλαχοῦ.

Πολυμήτωρ (Polymestor). Ζ. Ἐκάβη.

Πολύμνια (Polymnia, ἢ Polyhymnia). Ζ. Μοῦσαι.

Πολυνείκης (Polynices). Ζ. Ἐτεοκλῆς.

Πολυξένη (Polyxene, ἢ Polyxena). Ζ. Ἐκάβη, Ἀχιλλεύς.

Πολύφημος (Polyphemus), ὁ ἑμμότατος καὶ σκληρότατος ματαξὺ τῶν Κυκλώπων (Ζ. Κικλώπες). Οὗτος κατοικῶν μετὰ τῶν ἄλλων Κυκλώπων εἰς ἐν σπήλαιον τῆς Σικελίας, ἔβρασκε ποιμίαια, τρεφόμενος ἀπὸ αὐτά, καὶ ἀπὸ κρέατα ἀνδρῶπων, τοὺς ὁποίους

ἐπίασεν, ὅταν κατὰ δυστυχίαν ἐπιπτον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ δώδεκα ἐκ τῶν ἀνθρώπων του ριψιδέντες ἐκαὶ ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀποβάντες ἐπίτηδες, διὰ τὰ παρατηρήσασθαι τὸ ὑπερφύεσθαι αὐτοῦ ἀνάστημα, ἐκρύφθησαν εἰς τὸ σπήλαιόν του, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε, καὶ ἐπρόσμενον τὸν ἐρχομὸν του. Μόλις ἐμβῆκε πρὸς τὸ ἐσπέρας ὁ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιόν του, καὶ εὐθὺς τοὺς ἐπίασεν ὅλους. Μαδῶν δὲ παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πορθητάς τῆς Τρωάδος, ἤρχισεν τὰ κατατρογγῆ μὲ θηριώδη μανίαν ἀνά δύο ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἀφήσας αὐτὸν γὰρ τὸν φάγη πῆματον, ὡς ἔλεγε, ταυτέστι τελευταίον. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς βλέπων τὸν προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, μεταχειρίσθη καὶ ἐνταῦθα τῆ συνήθει πανουργίαν του, καὶ ποτίσας τὸν Πολύφημον ἀπὸ τῶν Μαρώνσιον οἶνον, τὸν ἐμέθυσε, καὶ μεθύσμενον οὕτω, τὸν ἐτύφλωσεν, ἐμπήξας εἰς τὸν κυκλωτερῆ ὀφθαλμὸν του μίαν πεκυρακτωμένην δοκὸν, ἀφ' οὗ μάλιατα τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ πρότερον σοφιστικῶς καὶ εἰς τὸ ἰδίον του ὄνομα, εἰπὼν, ὅτι ὀνομάζεται ὄχι Ὀδυσσεὺς, ἀλλὰ Ὀυτις. Ἐξαρναθεὶς λοιπὸν ὁ Πολύφημος ἀπὸ τῶ ἀιφνίδιον ἐκεῖνο συμβάν, καὶ ἀδυναμῶνος ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς πότους, ἔκραζεν εἰς βοήθειαν τοὺς λοιποὺς Κυκλώπας. Αὐτοὶ δὲ τὸν

ἡρώτων μακρόθεν Ποῖος τὸν ἐτύφλωσε· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπ'αναλαμβάνουσα συναχθῆς τὸ Ὅντις μὲ ἐτύφλωσε, δὲν ἔσπευσαν εἰς βοῆθειάν του, ὑπολαμβάνοντες αὐτὸν ὡς παράφρονα, καὶ τὸ Ὅντις, ἀντὶ τοῦ Κάνινος· Ἐγκατάλειμμένος λοιπὸν ὁ Πολύφημος καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους του συντρόφους, ἐκάθησε τὸ πρῶτὸν παρατὴν ἔξοδον τοῦ σπηλαίου, καὶ προσταξάς τὰ πρόβατα νὰ ὑπάγωσι μὴνα τῶν εἰς βοσκήν, ἐψήλαφα προσεχτικῶς ἐν πρὸς ἐν, διὰ νὰ πιάσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα μὲ τοὺς ἐνακοιλιφθέντας συντρόφους του· ἀλλ' αὐτοὶ κρυφθέντες ὑπὸ τὴν κοιλίαν τῶν δασυμάλων κριῶν, ἐσώθησαν ὅλοι ἀβλαβῶς εἰς τὸ πλοῖον των· Ἀφ' οὗ δὲ ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ξηρᾶν, ἤρχισεν νὰ περικαίξῃ ὁ Ὀδυσσεύς τὸν Πολύφημον, λέγων πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι αὐτὸς δὲν ὀνομάζεται Ὅντις, ἀλλὰ Ὀδυσσεύς· διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεῖς ἔτι περισσότερο ὁ Πολύφημος, ἐβρίψεν κατ' αὐτῶν λίθον καμμεγστον, καὶ τὴν κορυφὴν ἐνός ὄρους, πλην δὲν τοὺς ἐκέτυχε, καὶ διὰ τοῦτο παρεκάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδάωνα, νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν κρέπουσαν ἐκδικήσιν· Ὁ δὲ Ποσειδῶν χαριζόμενος εἰς τὸν ἀγαπητὸν του υἱόν, διήγειρε τῷ ὄντι μεγάλην τρικυμίαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν μόλις διεσώθη ὁ Ὀδυσσεύς μόνον κατάγυμνος εἰς τὴν νῆσον τῶν

Φαιάκων, ὡς εἰρηγᾶται ἐκεῖ· Ζ. Ὀδυσσεύς.

Πολυχρόνιος, ὁ ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀντιοχείας, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασειας, ἀνὴρ πολυμαθῆς καὶ ἐνάρετος, καὶ ἐκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔκαμε καὶ πολλὰς ἐξηγήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων σωζονται ἀκόμη τεμάχια τινὰ εἰς τὸν Ἰωβ, εἰς τὰς Παροιμίας, εἰς τὸν Ἰερεμίαν, εἰς τὸν Ἰεζεκιήλ, εἰς τὸν Δανιήλ, καὶ εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Μεουρσίου ἐν Λαύδα 1617, μετὰ τῆς εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων ἐξηγήσεως τοῦ Ἐυσεβίου καὶ Ψαλλοῦ.

Πομπηία (*Scafati*), πόλις ποτὲ ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμπανίαν, καταποντωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βεσουῖου, καθὼς καὶ τὸ Ἡράκλειον φρούριον (Κάτοικ. Πομπηίος, ἢ Πομπηιανός).

Πομπηίουπόλις· Ζ. Σόλοι.

Πομπηίουπόλις, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν (Κάτοικ. Πομπηιοπολίτης).

Πομώνη, ἢ Πομώνια (*Pomonia*), Νύμφη Ἀμαθρουάς, λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *Pomum*, ἤτοι Μῆλον, ὡς ἔφορος καὶ προστατίς ἰδιαιτέρως τῶν Μήλων, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐορταζόν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐορτήν, Πομωνάλια καλουμένην, προσφέρουτες εἰς τὸν ναόν της τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν αὐτῶν.

Ποντία (*Ponza*), νῆσος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Τυρρηνικὸν κέλα-

γος, ἀπέναντι τοῦ Λατίου κει-
μένη, ἡ πατρίς τοῦ Πελάτου
(Κάτοικ. Πόντιος).

Πόντος (Pontus), Θεὸς θαλάσ-
σιος, γεννηθεὶς ἀπὸ μόνην τὴν
Γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν
αὐτὸς ἔπειτα τρεῖς υἱούς, τὸν
Νηρέα, τὸν Θαύμαντα, καὶ τὸν
Φόρκωνα, ἢ Φόρκον, καὶ δύο
θυγατέρας, τὴν Κητώ καὶ Εὐρυ-
βίαν.

Πόντος Ἐυξεινος (Μαύρη Θάλασα), ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀσίας
θάλασσα.

Πόντος, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσί-
ας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου,
Κολχίδος, Καππαδοκίας, καὶ Γα-
λατίας κειμένη (Κάτοικ. Ποντι-
κός).

Πόρος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς
Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Πό-
ριος).

Πορφύριος, ὅστις καὶ Μάλχος Πορ-
φύριος ὀνομάζεται, ἐγεννήθη εἰς
τὴν Τύρον τῆς Συρίας, καὶ ἤ-
κουσε κατ' ἀρχάς τὸν Ὀρμένην·
ἔπειτα δὲ ἔλθων εἰς τὰς Ἀθή-
νας, ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ περιφή-
μου Λογγίνου τὴν Ῥητορικὴν,
Γραμματικὴν καὶ Φιλοσοφίαν,
εἰς τὰς ὁποίας καὶ μεγάλως εὐ-
δοκίμησεν. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς
εἰς τὴν Ῥώμην, ἀφιερῶθη ὅλος
εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Πλωτί-
νου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγα-
πᾶτο πολὺ μέχρι τέλους, ἂν καὶ
ἀπαμακρύνθη ὀλίγον ἀπὸ τὰ δόγ-
ματα αὐτοῦ. Ἀπέθανε δὲ ἐκεῖ
εἰς τὴν Ῥώμην, ζῆσας ὑπὲρ τὰ
ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγ-

γραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκό-
μη πολλὰ, ἐκδοθ. εἰδιὰ κατὰ δια-
φόρους πόλεις τῆς Ἑρωπῆς.

Ποσειδίων . Ζ. Ἀφείται .

Ποσειδίων (Κάβο Σέρρα), ἀκρωτή-
ριον, καὶ πόλις τῆς Ἠπείρου ὑ-
περάνω τοῦ Βουδρωτοῦ.

Ποσειδίππος, υἱὸς τοῦ Κυνίσκου, ἐκ
Κασσάνδρας τῆς Μακεδονίας, Ποιη-
τῆς τῆς Νέας Κωμῳδίας, τοῦ
ὁποίου τὰ σωζόμενα λείψανα εὐ-
ρίσκονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γρο-
τίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τρα-
γωδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ποσειδῶν (Neptunus), υἱὸς τοῦ
Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς
δὲ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος,
καὶ Θεὸς τῆς θαλάσσης. Ἐπει-
δὴ δὲ εὐρέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν
κατὰ τοῦ Διὸς συνουσίαν, ἐ-
δωχθη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ πε-
ριφερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατή-
τηος μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μι-
σθώτης τοῦ Λαομέδοντος, ὅταν
ἔκτιζε τὰ τείχη τῆς Τρωάδος.
Ἐξέλωθεὶς δ' ἔπειτα ὁ Ζεὺς, τὸν
ἔλαβε κἀν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ
τὸν κατέστησεν εἰς τὴν προτέραν
του τιμὴν καὶ ἀξίαν. Παραστέ-
νεται δὲ ὁ Ποσειδῶν μὲ διάδημα
εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ μὲ τρίαι-
ναν εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα,
καὶ καθήμενος εἰς ἄμαξαν κογ-
χυλοειθῆ, αὐρομένην ὑπὸ θαλάσ-
σιων ἵππων καὶ δελφίνων, ἔμπρο-
σθεν τῆς ὁποίας προπερνούμενοι
οἱ Τρίτωνες, ἐμῆυσον μὲ τὰς σάλ-
πιγγάς των τὴν ἐλευσιν αὐτοῦ.

Ποσειδώνεια, ἑστῆ τῶν Ἀθηναίων
εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ

την ὁποίαν ὠνομάσθη καὶ ὁ Μῆν, καδ' ὄν ἀτελείτο, Ποσειδεῶν. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ποταμός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ποτάμιος).

Ποτιδαία, ἡ μετέπειτα Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας παραδελασσιος, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου κειμένη, ἀποικία τῶν Κορινθίων. (Κάτοικ. Ποτιδαίατης, καὶ Ποτιδαίεύς).

Ποτίολοι (Ροζευοί), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Καμπανίαν κειμένη (Κάτοικ. Ποτιολεύς, καὶ Ποτιολήσιος).

Πούβλιος (Publius), Σύρος τὸ γένος, καὶ Μιμογράφος ἄριστος, ὅστις φερθεὶς δούλος εἰς τὴν Ρώμην, πλευνθεὶς μετ' ὀλίγον διὰ τῆς εὐτραπέλειας καὶ τῶν μιμητικῶν του Πιημάτων, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσώδεντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία 1822, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Ποιητῶν.

Πραίνεστος, ἡ Πραινέστη (*Palestrina*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον (Κάτοικ. Πρανεστίνος).

Πραξίλλα, Σικωνία, Ποιήτρια Λυρική. Συνέγραψε Διδυράμβους καὶ Σπλοιά, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσώδεντα λείψανα σώζονται εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Θέρσιου τῶν ἐννέα ἐπιδόξων Γυναικῶν.

Πρασιαί, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Πρασιεύς).

Πρίαμος (Priamus), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἐκ τῆς Στυμφίδος,

δυγατρός τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Τροίας. Φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λαομέδοντα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, ἐφύλαξε μόνον τὸν Τιδωγὸν καὶ τὴν Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν Τελαμώνια, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του. Ἡ δὲ Ἡσιόνη ἐζήτησεν ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέα νὰ χαρισθῆ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ της Ποδάρκου, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε φονευθῆ. Ὁ Ἡρακλῆς συγκατένευσε εἰς τὸ ζήτημά της, πληρὸς ὡς αἰχμάλωτος ἔπρεπε πρῶτον νὰ πωληθῆ ὁ Ποδάρκης, καὶ οὕτως ἀφ' οὗ ἐπωλήθη, τὸν ἠγόρασεν αὐτὴ μετὰ τὴν χρυσὴν της καλύπτραν, καὶ ἐκ τούτου ὠνομάσθη Πρίαμος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησεν ὁ Ἡρακλῆς, κατεδαφίσας τὸ τεῖχος τῆς Τρωάδος, ὁ Πρίαμος τὸ ἐκτίσεν ἀκόμη ἰσχυρότερον· καὶ ἔπειτα λαβῶν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἐκάβην, δυγατέρα τοῦ Κισσέως, Βασιλέως τῆς Θράκης, ἐγέννησε τὸν Ἐκτορα, τὸν Πάριον, τὸν Πολυδάρον, τὸν Ἐλεον, τὴν Πολυξένην, τὴν Κασσάνδραν, καὶ ἄλλους πολλοὺς υἱοὺς καὶ δυγατέρας ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων γυναικῶν. Βασιλεύσας δὲ εὐτυχῶς πολὺν καιρὸν, εἶδε τελευταῖον τὸν παντελῆ ἀφανισμόν της πολυαρίθμου οἰκογενείας του, καὶ αὐτῆς τῆς περιφθιμου πόλεως Τροίας, ἐξ αἰτίας τοῦ υἱοῦ του Πάριδος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πρίαπος (Priapus), υἱὸς τοῦ Διούσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ

Ἦρα διὰ τὸ πρὸς τὸν Διόνυσον μίσος τῆς, ἐφηλάφησε μὲ μαγευμένην χεῖρα τὴν κοιλίαν τῆς Ἀφροδίτης, ἐν ᾗ ἔμελλε νὰ γεννηθῆ, καὶ ἐκ τούτου ἐγεννήθη ὁ Πρίαπος πολλὰ κακόκλαστος καὶ κακόμορφος, μὲ γλῶσσαν καὶ κοιλίαν μεγάλην, καὶ μὲ αἰδοῖα μεγαλύτερα ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμα του. Ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Λάμψακον, καὶ ὅλαι αἱ Κυραὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐπεδύμουν τὴν συναστροφὴν του, διὰ τὸ ὅποιον φθονήσαντες οἱ ἄνδρες, τὸν ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν χώραν των, καὶ ἐκ τούτου συνέβη εἰς αὐτοὺς μεγάλη ἀσθένεια εἰς τὰ αἰδοῖα των. Ὄθεν διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακόν, ἔπρεπε, κατὰ τὸν χρησμόν, νὰ καλέσωσιν ὅπισω τὸν Πρίαπον, καὶ ἀφ' οὗ κτίσῃσι ναόν, νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτὸν θεικὰς τιμὰς. Ἐνομίζετο δὲ ὁ Πρίαπος ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν περιβολίων, τὰ ὅποια ἐφύλαττε, καὶ τὰ ἔκαμνε νὰ καρποφορῶσιν.

Πριήνη (Σαμίων, ἢ Παλάτια), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰωνίαν, πατρίς Βιάντος τοῦ σοφοῦ (Κάτοικ. Πριηνεύς).

Πρισκιανός (Priscianus), Καισαρεύς, Γραμματικὸς περίφημος, διδάξας πολὺν καιρὸν τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ ἐκδοθ. ἐν Λεπίδα, 1820, 8, εἰς τόμους δύο, καὶ ἀλλαχοῦ.

Πρίαπος, Θραξ, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐστάδθη καὶ πρῆσβυς πρὸς τὸν Ἀττίλαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίους εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντιδος.

Προβάληδος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Προβαλίνδιος).

Πρόβος (Probus) Βαλέριος, ὁ ἐκ Βηρωτοῦ τῆς Φοινίκης, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται Διδασκαλίαι Γραμματικαί, ἐκδοθεῖσαι εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατινῶν Γραμματικῶν.

Προῖτος (Proetus). Ζ. Βαλλερφόνητος.

Προκλῆς (Procles). Ζ. Ἡρακλεῖδαι.

Πρόκλος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πολυμαθῆς καὶ ἐνάρετος, καὶ Γραφεὺς τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Συνέγραψε δὲ καὶ οὔτος ἰδιαιτέρως Ὀμιλίαι καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1630, 4.

Πρόκλος, Κωνσταντινοπολίτης, Γραμματικὸς, Ῥήτωρ, καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ὅστις καὶ Πρόκλος Λύκιος ὀνομάζεται, διὰ τὴν ἐκ τῆς Λυκίας καταγωγὴν τῶν γονέων του. Οὗτος, ἀφ' οὗ ἔκαμνται πρῶτας του σπουδᾶς εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, ὑπήγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἤκουσε τὴν Ῥητορικὴν καὶ Γραμματι-

κῆρ, καὶ μάλιστα τὴν Καλλι-
κῆρ Θεολογίαν. Ἐμεῖθεν δὲ με-
ταβάς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσε
τὸν τότε περίφημον Συριακὸν,
τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη εἰς τὴν
φιλοσοφικὴν Καθέδραν, καὶ διὰ
τοῦτο ἐκονομάζεται καὶ Διαιδο-
χος. Ὁ Πρόκλος οὗτος ἦτον
μέγας ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν,
καὶ ὁ μαθητὴς του Μαρίνος διη-
γεῖται πολλὰ μυθώδη πράγματα
περὶ τῆς πολιτείας τούτου τοῦ
Φιλοσόφου. Συνέγραψε δὲ πολλὰ
καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον
Γραμματικά, Φιλοσοφικά, Ὑπο-
μνήματα, Ὑμνους, Ἐπιγράμματα
καὶ ἄλλα, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ δια-
φόρους χρόνους καὶ πόλεις.

Πρόκην (Progne). Ζ. Ἴτυς.

Προκόνησος (Μαρμαρᾶς), νῆσος
τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Προποντίδα,
ὀνομαστὴ διὰ τὰ λευκὰ καὶ ὠ-
ραῖα τῆς μάρμαρα (Κάτωκ Προ-
κονήσιος).

Προκόπιος, Γαζαῖος, Σοφιστὴς καὶ
Ῥήτωρ Χριστιανός, ἀνὴρ πολυ-
ραδῆς καὶ ἐμπειρὸς τῆς θείας
Γραφῆς. Συνέγραψεν Ὑπομνή-
ματα εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἐκ
τῶν ὁποίων σὺζονται Α'. Σχόλια
εἰς τὰ τῶν Βασιλείων καὶ Πα-
ραλειπομένων βιβλία, ἐκδοθ. ἐν
Λουγδ. Βαταν., 1620, 4. Β'.
Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἡσαΐαν, ἐκ-
δοθ. ἐν Παρισίαις, 1580. Γ'.
Ἐπιστολάς τινάς, ἐκδοθ. εἰς τὴν
Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπι-
στολῶν.

Προκόπιος, ὁ ἐκ Καισαρείας τῆς
Παλαιστίνης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς

χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰου-
στινιανοῦ, ὅστις τὸν παρέδωκεν
εἰς Σύμβουλον καὶ Μυστικὸν Γρα-
φεῖα εἰς τὸν περίφημον Στρατη-
γόντου Βελισσαρίου, μετὰ τοῦ
ὁποίου καὶ σωστράτους, συγ-
γράφας ἔπειτα καὶ τοὺς πολέ-
μους αὐτοῦ. Τέλος δὲ χειροτο-
νηθεὶς Πολιτάρχης ὑπὸ τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ, καὶ ὕστερον ἀποβλη-
θεὶς, κλειῖστα καὶ εἶπε, καὶ ἔ-
γραψε κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ
τοῦ Βελισσαρίου, καὶ μάλιστα
κατὰ τῆς Βασιλείου Θεοδορίας.
Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ
σὺζονται Α'. Ἱστοριῶν βιβλία
ὀκτώ. Β'. Περί τῶν κτισμάτων
τοῦ Ἰουστινιανοῦ βιβλία ἐξ. Γ'.
Ἀνέκδοτα, ἧτοι Ἱστορία Μυ-
στικῆ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίαις εἰς
τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ
ἀλλαγῆ κατ' ἰδίαν.

Προκρούστης (Procrustes), ὁ Δα-
μάστιης, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος,
ὅστις διατρίβων εἰς τὰ πέρα
τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὰς
Ἀθήνας, ἐπάων τοὺς ἐκεῖθεν
διαβαίνοντας, καὶ τοὺς ἐβασά-
νιζε μὲ τρόπον πολλὰ σκληρὸν.
Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ τοὺς ἐξάκλωνεν
ἐπάνω εἰς σιδηροῦν κράββατον
μετρίου μεγέθους, εἰμὲν ἦσαν
τὰ μέλη αὐτῶν μακρότερα, τὰ
ἐκοπταν, εἰδὲ κοτότερα, τὰ ἐ-
τάωνεν ἕως νὰ ἔλθουν ἴσια ἴσια
μὲ τὸν κράββατον ἐκεῖνον, καὶ
οὕτω τοὺς ἐφόρουν ἀπανδρώ-
πως, μὲ πρόφασιν δικαιολογίας,
ὀνομάζων τὸν κράββατὸν του Μί-
τρον· δικαιότατον. Ἄλλὰ πεινάς

αὐτὸν ὁ Θῆσσις, καὶ μετρήσας εἰς τὸν ἰδίον του κράββατον μετὸν πρόπον, καὶ ὄν ἐκαίνοσ ἐμέτρα τοὺσ ἄλλουσ, τὸν ἐρόκευσεν ἐλευσῆσ, αὐτῶν αὐτῶν ἀνισου.

Προμηθεὺσ Δασρωτίησ. Ζ. Ἀισχύλοσ.

Προμηθεὺσ (Prometheus), υἱὸσ τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τῆσ Θέμιδοσ, καὶ ἀδελφὸσ τοῦ Ἐπιμηθεὺσ. Ἀρ' αὐ ὁ Ζεὺσ ἔγεινε κυριάρχησ τοῦ παντόσ, ἐπαχολήθη εἰσ τὸ γὰ πλάση τὸν ἀνδρωπον. Κατὰ βίμησιν δὲ τοῦ Διὸσ ἐπλάσε καὶ ὁ Προμηθεὺσ μερικὰ ἀνδρωπινα εἰδωλα, καὶ διὰ τὰ ἐμφυχώση, ἀνέβη εἰσ τὸν οὐρανὸν μετὴν βοήθειαν τῆσ Ἀθηνᾶσ, καὶ ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τῆσ ἄμαξαν τοῦ ἡλιοῦ. Ὁ δὲ Ζεὺσ πειραχθεὶσ εἰσ τοῦτο, καὶ θέλων καὶ αὐτόσ γὰ ἐξαπατήση τὸν Προμηθεῖα, ἐπρόσταξε τὸν Ἡραϊατον, καὶ κατεσκαύασε μίαν γυναιῖκα, τῆν ὁποίαν ἰδόντεσ ἐπειτα οἱ Θεοὶ τόσων ἐραΐασ, τῆν ἐφιλοθέησαν πάντεσ, καὶ ἐκ τούτου, λέγουσιν, ἐνομασθη Πανδώρα. Μετὰ δὲ ταῦτα συναΐασ ὁ Ζεὺσ ὄλα τὰ κακά, τὰ ἔβαλεν εἰσ ἐν κιβώτιου, καὶ κλεισμένον καλά, τὸ ἔδωκεν εἰσ τῆν Πανδώραν, διὰ τὰ τὸ φέρη εἰσ τὸν Προμηθεῖα. Ὁ δὲ Προμηθεὺσ ἐνοσήασ τῆν πονηρίαν τοῦ Διὸσ, δὲν ἐδέχθη τὸ κιβώτιου ἐκεῖνο, παρρηγέλασ μάλιστα καὶ εἰσ τὸν ἀδελφὸν του Ἐπιμηθεῖα γὰ μὴ δεχθῆ οὔτε τῆν Πανδώραν, οὔτε τὰ προσφερόμενα δῶρα τῆσ. Ἄλλ

ἐκεῖνοσ δεχθεὶσ τὸ κιβώτιου, ἤνοιξεν αὐτὸ ὑπὸ ὀλεθροῦ περιεργείασ, καὶ οὔτω δισκοροπίσθησαν ἐπάνω εἰσ τῆν γῆν ὄλα τὰ κακά, πλην τῆσ Ἐλπίδοσ, ἡ ὁποία ἐμενε κληλημένη εἰσ τὸ βάδοσ τοῦ κιβώτιου. Ἄλλοτε κάλων εἰσ μίαν εὐμαχίαν τῶν Θεῶν σφάξασ ὁ Προμηθεὺσ βουὸν, τὸν διεμοίρασεν εἰσ δύο μέρη, καὶ σκεπάσασ τὰ μὲν κριάτα μετὸ δέρμα, τὰ δὲ ὀστά μετὸ πάχοσ, ἐπεσ πρὸσ τὸν Δία γὰ ἐκλέξη· ὁ δὲ Ζεὺσ ἀπατηθεὶσ ἀπὸ τοῦ πάχοσ, ἔλαβε τὰ ὀστά. Δι' ὄλα δὲ ταῦτα πειραχθεὶσ ἔτι πειρασώτεροῦ ὁ Ζεὺσ, ἐπρόσταξε τὸν Ἐρμῆσ καὶ τὸν Ἡραϊατον, ὁμοῦ μετὴν Βίαν καὶ τὸ Κράτοσ γὰ δέσασε τὸν Προμηθεῖα εἰσ τὸ ὄροσ τοῦ Καυκάσου, ὅπου θωορισθη καὶ ἐνασ ἀετόσ γὰ τοῦ κατατρώγη τὸ ἦπαρ κληλημένοσ ἐπάνω του, τὸ ὁποῖον κάλων ἀνευεόνετοσ, πρὸσ ἀκατάπαυστον τιμηορίαν του. Μετὰ δὲ πολλοὺσ χρόνεσ διαβίασ ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλήσ, ἡλυθέρωσε τὸν Προμηθεῖα, φανεύσασ ἐκεῖνον τὸν ἀετόν, ἡ, κατ' ἄλλουσ, αὐτόσ ὁ Ζεὺσ τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά, μαδῶν παρ' αὐτοῦ τῆν δυστυχίαν, ἀν ἐλαμβανε τῆν Θέτην διὰ γυναιῖκα του, ὡσ εἶρηται ἐκεῖ.

Προπέρτιοσ (Propertius) Αὐρήλιοσ, Ἐλεγμακόσ Ποιητήσ γλαφυρώτατοσ, ἐγεννήθη εἰσ τῆν Ὀμβροικῆν τῆσ Ἰταλίασ, ὅστεσ πολλὰ νέοσ ἀκομη ἔχασε τοὺσ ἡνεῖσ του, καὶ μαζῆ με αὐτοὺσ πολὺ

μέρος ἀπὸ τῆς περιουσίαν του. Ἀφ' οὗ δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἔλαβε τὴν γνωριμίαν τοῦ Ὁσβίου, τοῦ Τιβούλλου, καὶ ἄλλων τοιοῦτων ἐπισημῶν Ποιητῶν, καὶ προσέτι τὴν εὐνοίαν τοῦ Αὐγούστου διὰ τοῦ φιλομουσοῦ Μαικίνα. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Ἐλεγείων βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Ἀμοτελῶδ., 1727, 4, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Προποντίς (Θάλασσα τοῦ Μαρμαρά), ἢ μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου Θάλασσα.

Προσκάτια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικα Προσκατίας, καὶ Ἐπιρρ. Προσκαλιόδων).

Πρόσπερος (Prosper) Τίμων, Γάλλος, Ἀκτιανός, Ποιητής, Ῥήτωρ καὶ Μυστικός Γραμματεὺς τοῦ Λέοντος Πάγκα Ρώμης. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους τόμους τῆς Εὐρώπης.

Προυδέντιος (Prudentius) Κλήμης, Ἰσπανός, πρῶτον Συνήγορος εἰς τὴν Ῥώμην, ἐπειτα Στρατιωτής, εἶτα Κριτής, καὶ τέλος Ποιητής, ἐκ τῶν Ποιημάτων τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη πολλά, ἱερῶν ὅλων περιέχοντα. Prudentii Aug. Clem. Opera omnia ἐξεδόθησαν ἐν Πάρισι, 1788, 4, εἰς τόμους δύο καὶ ἀλλαγῶν.

Προῦσα, πόλις περίφημος τῆς Ἀ-

σίας, κατὰ τὴν Βαβυθίαν κομάνην (Κάτοικα Προουσαίης).

Πρύλλης (Pryllis), υἱὸς τοῦ Ἐπιμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἰανῆς, ὅστις εἰς Μάντις ἄριστος προεῖπεν, εἰς λόγουσαν, εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν κυρίευσεν τῆς Τρωάδος διὰ τοῦ Δουρείου Ἰππου.

Πρωτανεῖον, οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπὲς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀποῦ ἐτρέφοντο μὲ δημοσία ἔξοδα οἱ Πρωτάνεις, τουκίστω οἱ Ἀρχωντες, ἢ οἱ Ἐφοροι ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν πεντακοσίων, καὶ προσέτι οἱ Πρόσβεις, καὶ τὰ τῶνα τῶν ὑπὲρ πατρίδος ἐνδόξως ἀποδιδόντων πολιτῶν, καὶ ὅσοι ἄλλοι μὲ ἔργον, ἢ καὶ μὲ λόγον εὐεργέτησαν τὴν πατρίδα τῶν.

Πρωτανεῖον, ναὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐφυλάττετο τὸ ἀβαστον κῦρ ἐπὶ λύχνου, ἢ ἐπὶ ἐστίας· καὶ κριτήριον αὐτόδι ἀμείψιμον, κρῖνον καὶ φόνων.

Πρωτασίλαος (Protesilaus), υἱὸς τοῦ Ἰφίλου, καὶ Βασιλεὺς τῆς ἐν Θετταλίᾳ Φυλάκης, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται Θετταλὸς νεανίσκος, καὶ Φυλάκιος. Ὡς Μνηστήρ καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης ὑπῆγεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου του, καὶ πατήσας πρώτος αὐτὸς τὴν ἐχθρικὴν γῆν, ἐφουεύθη, κατὰ τὸν χρησμόν, ὑπὸ τῷ Ἐκτορος. Λαοδάμεια δὲ ἡ γυνὴ του μαρτυροῦσα τοῦτο, ἐφουεύθη καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως ἀπὸ τῆς λύπης τῆς.

Πρωτεύς (Proteus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σοφοστῆς Αἰγύπτιος, καὶ Μάντις πολλὰ ἔμπειρος, ὅστις διὰ τὴν μὴ δεῖξαι τὴν τέχνην του, μεταβάλλετο εἰς διαφόρους μορφάς, οἷον εἰς ὕδωρ, εἰς πῦρ, εἰς δένδρα, εἰς θηρία, καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο αὐτὸς ᾔδεικεν. Ὄθεν διὰ τὴν ἀφελήθητις ἀπ' αὐτὸν, ἔπρεπε πρῶτον νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν δέσῃ σφικτὰ, ἐπειδὴ κατ' ἄλλον τρόπον ἦτον δύσκολον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, διὰ τὴν εἰρημάνην μεταμόρφωσίν του. Ἐνομιζέτο δὲ καὶ αὐτὸς Θεὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ἰδίως ἐπιστάτης τῆς Ἀμφιτρίτης, ἣτις τὸν εἶχε διαρισμένον νὰ φυλάττῃ τὰς Φοκάς τῆς.

Πτελέα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνήτιδος φυλῆς (Κάτοικ. Πτελεάσιος, καὶ Ἐπιφρ. Πτελεάδην).

Πτερέλαος (Pteralaus). Ζ. Ἀμφιτρυῶν.

Πτολεμαῖος, Γεωγράφος. Ζ. Κλαύδιος Πτολεμαῖος.

Πτολεμαῖος, ὁ ἐπονομαζόμενος Χήννος, Ἀλεξάνδρου, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίανου. Συνέγραψε Περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτὰ, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα τεμάχια ἐφυλάχθησαν ὑπὸ τοῦ Φωτίου, καὶ ἰδίως ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γαλέου Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Συγγραφέων τῆς Ποιητικῆς Ἱστορίας.

Πτολεμαῖς, ἡ πρότερον Ἄκη (Ἄκρη), πόλις ὀχυρὰ τῆς Φοινίκης (Κάτοικ. Πτολεμαίτις).

Πτωχοπρόδρομος. Ζ. Θεόδωρος Πτωχοπρόδρομος.

Πυανέφια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ὄταν ὑπέστρεψεν ὁ Θησεύς ἀπὸ τῆν Κρήτην εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰ πύανα, τουτέστιν ὄσπρια, ὅσα τοὺς εἶχον μείνει ἀπὸ τῶν ταξείδιον, τὰ ἔψησαν εἰς κοινὴν χύτραν, καὶ κοινῶς πάντες τὰ ἔφαγον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐώρταζον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὅμοιαν ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπέλλωνος, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησεῦς. Ἰννομάσθη δὲ καὶ ὁ Μῆν, καὶ ὃν ἔτασθετο αὐτῇ ἡ ἑορτὴ, Πυανεφιών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Πυγμῆ, εἶδος ἀγωνίσματος. Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα κατ' ἀρχὰς οὐδ' Ἀθληταὶ ἐτύπτοντο ἀπλῶς μόνον μὲ τὴν πυγμὴν, ἢ, ὡς λέγομεν καὶ ἡμεῖς, μὲ τοὺς γρόνδους· ἔπειτα ὅμως ἐτίλυγον τὴν πυγμὴν τῶν μὲ δέρμα σκληρὸν, καὶ ἐτύπτοντο ἀνελκῶς ὅπου ἐφθάνον, ὥστε πολλάκις καὶ ἀπέθνησκον, ἢ ἔμενον ἐστραφημένοι ὀφθαλμῶν, ὠτων, μύτης, καὶ τῶν τοιούτων. Ὅστις δὲ ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς ἀπέκαμνε, ἀνατείνας τὴν χεῖρα, ὁμολογεῖ τὴν ἦσταν του.

Πυθαγόρας, Φιλόσοφος περίφημος, υἱὸς Μνησάρχου τοῦ ἐμπόρου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σάμον, καὶ ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Φερικίδην, καὶ ἄλλους. Οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τυραννίαν τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῆς πατρίδος του, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἰωνίαν πρὸς Θάλητα τὸν σοφόν, διὰ συμβουλῆς

τοῦ ὁποίου ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἄγγλον, ὅπου ἐπορεύσατο τὴν Γεωμετρίαν, Ἀστρονομίαν, καὶ πᾶσαν τὴν Αἰγυπτιακὴν Θεολογίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ μὴ εὐδοκίμησας, ἀνεχώρησε πάλιν, καὶ περιελθὼν πολὺ μέρος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅλας τὰς Ἰωνικὰς νήσους, διέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐσύστησεν εἰς τὰ Κρότωνα τὴν περίφημον ἐκείνην Σχολήν, ὅπου ἐδίδασκε πολυκρότως τὴν Φιλοσοφίαν, ἣτις καὶ Ἰταλική, ἢ Πυθαγορικὴ ἐπωνομάσθη. Ἐκεῖ δὲ ἀπέκτησε πλήθος μαθητῶν καὶ ἀκροατῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ἤκουον μὲ θαυμασμόν, καὶ ἐσίβουτο τὰς διδασκαλίας του εἰς θεῖους χρησμούς, ἐπιλέγοντες συνεχῶς εἰς πᾶσαν ἀντίστασιν τὸ « Αὐτὸς ἔφα » ἤγουν ὁ διδάσκαλος τὸ εἶπεν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀλληγορίας, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του ἀπὸ πολλὰς καὶ γελοίας μυθολογίας. Νομίζεται δὲ πρῶτος εἰσηγητὴς τῆς Μετεμψυχώσεως, ἣτις, κατ' αὐτὸν, εἶχε διαφορητικὴν ἔννοιαν, παρὰ τὴν ὅποιαν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν οἱ μεταγενέστεροι. Τὰ Συγγράμματα τοῦ μεγάλου τούτου Φιλοσόφου ἔχθησαν ὅλα, καὶ οὐκ εἰσὶν ἄλλοι μὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα του Α. Χρυσῆ Ἐπη, ἐκδοθ. πολυλάκις εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρου, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Δεσφρα, 1720, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Β'. Ἰερὰ Ἀποφθέγματα, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρελλίου Σαλλογῆ τῶν Παλαιῶν Γνωρικῶν, καὶ ἀλλαχοῦ. Γ'. Ἐπιστολαὶ τρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη εἶναι πρὸς Ἀναξίμανην ἢ δὲ δευτέρα, πρὸς Ἰέρωνα, τὸν Βασιλεῖα τῶν Συρακουσῶν· καὶ ἡ τρίτη, πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ υἱὸν Τήλαγον, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ὀρελλίου εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Πυθία (Pythia), ἢ Πυθώεις, Τέμενα τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος παρονομασθεῖσα, καθὼς καὶ αὐτὸς, Πυθιος, ἀπὸ τοῦ Πυθῶνος δράκοντες, τὸν ὁποῖον βρίζος ἐν ἀκόμῃ, ἐφόνευσεν εἰς τοὺς Δελφοὺς. Ζε Δελφοί.

Πυθία, ἢ Πυθικοὶ ἀγῶνες (Pythii Ludi), πανηγυριζόμενοι κατὰ τριετίαν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐφόνευσεν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὸν Πυθῶνα δράκοντα, ἢ ὄφιν, καὶ ἐσύστησεν τὸ περίφημον ἐκεῖνο μαντεῖον. Εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας ἐγένοντο γυμνάσεις καὶ τοῦ σώματος, καὶ τοῦ νοῦς, ἤγουν περὶ Μουσικῆς, Ποιητικῆς, καὶ εἰς λοιπῆς φιλολογικῆς ἐπιδείξεως. Ὁ δὲ νικητὴς ἐλάμβανε στίβανον ἐκ δάφνης.

Πυθόπολις, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βιθυνίαν, κτισθεῖσα διὰ προσταγῆς τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὅστις ἔλεγον, ὅτι ὅταν

αὐτὸς λυπηθῆ εἰς ξένην γῆν, καὶ κτίσῃ ἐκεί πάλιν πρὸς πατριωρίαν τοῦ (Κάτωι Πυθολιτίης).

Πύθων (Pytho, ἢ Python). Ζ. Ἀπόλλων.

Πυλάδης (Pylades). Ζ. Ὀρέστης.

Πύλαι. Ζ. Θερμοπύλαι.

Πύλαι (Ζαβιγῆ), μέρη στενά τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Κιλικίων καὶ Σύρων, πλησίον τῆς πόλεως Ἰσσοῦ.

Πύλος (Ἀβαρίνοι, ἢ Ναβαρίνοι), πόλις τῆς Πελοποννήσου παραθαλάσσιος, εἰς τὴν Μεσσηνίαν, πρὸς τὸ Ἴονιον κάλαγος.

Πύλος Τριφυλιακός, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἠλιδα, πατρὶς τοῦ Νέστορος (Κάτωι Πύλου).

Πυραμίδες Αἰγύπτου. Ζ. Μέμφις.

Πύργος Στρατώνος. Ζ. Καισάρεια.

Πύργος. Ζ. Ἰέρασος.

Πυρηναῖα (Pyrenaei montes), ὄρη διαχωρίζοντα τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐκτετατωμένα δι' ὅλης τῆς βορείου Ἰσπανίας ἕως εἰς τὴν Γαλλικίαν.

Πυρηφλεγέθων (Pyriphlegethon), ἢ Φλεγέθων, ποταμὸς τοῦ Ἄδου, χύων χερμαίρους ἀπὸ φλόγας, καὶ περικοκκόντων πανταχόθεν τὴν φύλακην τῶν κατοικούντων.

Πυροίς. Ζ. Ἥλιος.

Πυρομαντεία, μαντεία γνωρῆθη δια τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαίοντο τὰ θύματα.

Πύρρα (Pyrrha). Ζ. Δευκαλίων. — Ἀχαιῶς.

Πύρρα (Ἀλευάτρι), ἀκρωτήριον τῆς

Θετταλίας, πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Πελαγονικοῦ κόλπου κειμένη.

Πύρρος (Pyrrhus), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου ἐκ τῆς Ἀηιδάμειας, θυγατρὸς τοῦ Αἰακίδου, ὅστις μετὰ τὸν Δανάκον τοῦ πατρὸς του εἰδὼν, κατὰ τὸν χρησμόν, εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος πολλὰ νέος ἀκόμη (διὰ τὸ ὀπίσθιον καὶ Νεοπτόλεμος ἐβαντο μάσθη), καὶ ἐνδεδείξας τὴν πατρικὴν του πανοπλίαν ἔδειξε μεγάλα κατορθώματα, φονεύσας καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῶας. Μετὰ δὲ τὴν ἀλῶσιν ταύτης τῆς πόλεως ἐκποτρώσας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν Ἕλκον καὶ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ κατατροπώσας ἐν παρόδῳ τὸν Ἀκιστον, Βασίλεια τῆς Ἰωλκοῦ, καὶ ἐχθρὸν τοῦ Πηλείου, ἔστησεν εἰς τὴν πέλιν Βουθρατῶν τὸν θρόνον του, τὸν ὁποῖον ἐπειτὰ μετέβηεν ὁ Μέγας Πύρρος εἰς τὴν Ἀμβρακίαν. Τέλος δὲ λαβὼν εἰς γυναικα του τὴν Ἐρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μεγαλόου, τὴν ὁποίαν εἶχε προτίτερα ὁ Ὀρέστης, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ρ ᾶ (Βόλγας) ποταμὸς τῆς Ἀσιανῆς Σαρματίας.

Ρᾶγα, ἢ Ἀρακία, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μηδίαν κειμένη

(Κάτωκ. Ράγιος, και Ράγη-
νός).

Ραδάμανθυς (Rhadamanthys, ἢ
Rhadamanthus), υἱὸς τοῦ Διὸς
ἐκ τῆς Ἐυρώπης, ὅστις διὰ τῆς
ἀκρίαι του δικαιοσύνης, διακρίσθη
μετὰ Δανάτου κριτῆς εἰς τὸν Ἄ-
δην, μετὰ Μινωὸς και Ἀιακοῦ
τῶν ἀδελφῶν του.

Ραιτσία, ἐπαρχία τῆς Γερμανίας,
πρὸς βορρᾶν τοῦ Δανουβίου κει-
μένη, ἣτις περιεῖχε τὴν γῆν Σβα-
βίαν και Βαυαρίαν.

Ράγιος: Ζ. Μαντιί.

Ραμνοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
τῆς Λεοντιδος φυλῆς (Κάτωκ.
Ραμνοῖσιος, και Ἐπιφρ. Ραμνου-
τόδων).

Ραυέννα, και Ραβέννα (Raven-
na), πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας,
εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλ-
λίαν κειμένη (Κάτωκ. Ραβεννά-
της, και Ραβεννήτοος, τύπων Ρο-
μαϊκῆ).

Ρέα (Rhea, ἢ Cybele), θυγά-
τηρ τοῦ Οὐρανοῦ και τῆς Γῆς,
γυνὴ τοῦ Κρόνου, και μήτηρ τοῦ
Διὸς, τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Πο-
σειδῶνος, και ἄλλων. Μ᾽ ὅλον ὅτι
ὁ Ζεὺς καταπολέμησας τὸν πα-
τέρα του Κρόνον, και νικήσας
αὐτόν, τὸν ἀπέδιωξεν ἀπὸ τὸν
οὐρανόν, εἰς εἶρηται ἐκεῖ, μ᾽ ὅλον
τοῦτο δὲν ἠλάττωσεν παντάκασι
τὸ πρὸς τὴν μητέρα του σέβας,
ἀλλ' εὐγνωμονῶν πρὸς αὐτὴν διὰ
τὴν φύλαξιν τῆς ζωῆς του, τῆς
ἔδωκε τὴν ἀθεϊαν νὰ ζῆ ἐλευθέ-
ρως ὅπως θέλη. Αὐτὴ δὲ εὐχα-
ριστημένη νὰ κατοικῆ εἰς τὰ ὄ-

ρη, διέβη μὲ τοὺς Κρόνησας και
Κορύβαντας τοὺς ἱερεῖς τῆς εἰς
τὴν Φρυγίαν, και κατέστησε τὰ
ὄργια τῆς περὶ τὸ ὄρος Κύβηλα,
διὰ τὸ ὅποιον και Κυβέλη ἐπὶ
νομάσθη: Εἰς τὰ ἡγεσσία τῆς
ἄμωσ ὑπέσταν ἡ Θεὰ αὐτὴ εἰς
ἀλλόκοτον ἔρωτα, ἐγαπήσασα ὑ-
περβολικὰ τὸν Ἄττυν, ὅστις ἔχων
κλίση εἰς ἀλλὴν, καταφρόνηε τοὺς
ἔρωτάς τῆς, διὰ τὸ ὅποιον και
ἐτιμωρήθη, εἰς εἶρηται ἐκεῖ. Ἄλλ'
αὐτὴ μὴ ὑποφέρουσα μετὰ ταῦ-
τα τὸν χωρισμὸν τοῦ Ἄττυος,
ἔτρεχεν ἐφ' ἄρματός εἰς μαινο-
μένη ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, τὸν
Ἄττυν, τὸν Ἄττυν συνεχῶς κρά-
ζουσα. Παραδέτεται δὲ ἡ Ρέα,
καθήμενη, φορούσα εἰς τὴν κε-
φαλὴν τῆς μίτραν πυργωτῆρ, και
εἰς τὰς χεῖρας τῆς βαστάζουσα
δίσκον, ἢ τύμπανον.

Ρεάτον (Rieti), πόλις ἀρχαία τῆς
Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κει-
μένη (Κάτωκ. Ρεατινός).

Ρήγιον, ἢ Ρήγιον Λέπιδον (Reg-
gio), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς
τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν
κειμένη (Κάτωκ. Ρηγιῖνος).

Ρήνη, ἢ Ρήθεια, και Ὀρτυγία ἢ
αὐτὴ, μία ἐκ τῶν Κοκλάδων νή-
σων, κληθῆσις τῆς Δήλου (Κά-
τωκ. Ρηῖος).

Ρήσος (Rhesus). Ζ. Ευρηπίδης.
— Διομήδης.

Ριανός, Κρής, Βηγαῖος, Ἱστορικὸς,
Ποιητῆς, και Γραμματικὸς πε-
ρίφημος, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσκα-
ματῖα σάζονται ἐν τοῖς Ἀναλέ-
κτοις τοῦ Βρουγκίου, και ἀλλαχοῦ.

Ῥίον, ἢ **Δράκων** (Κατάλλι τῆς Πάτρας), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, πρὸς τὸ Ἀντίρριον ἰκνεῖον.

Ῥικαΐα, ὄρε τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ῥοδόκη (Ἀργεταρο), ὄρος τῆς Θράκης, ἀπὸ τοῦ Ἐβρου μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐκτεινόμενον.

Ῥόδος, νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀπέναντι τῆς Κερίας καμένη (Κάτωκ. Ῥόδιος). Εἰς τὸν λιμένα ταύτης τῆς πόλεως ἵστατο ποτὲ ὁ περίφημος Κολοσσός, ταυτέστι ἐν χαλκαῶν ἄγαλμα, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Χάρητος, ἢ Λάχητος τοῦ Δαδίου, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπάλλωνος, ἢ τοῦ Ἡλίου, τὰ ἀποῶν ἦτον τόσων ὑψηλόν, ὥστε ἠδύνατο νὰ περῶσι διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ καὶ πλεῖα ἱκανοῦ μεγέθους μὲ ἀνοικτὰ τὰ ἴστια. Τοῦτα τὰ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λοιπὴν μεγαλοκρέτειαν ἐξέπληξε τὴν οἰκομένην, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ Θαυμάτων τοῦ Κόσμου, κατασκευάσθη διακόσια ὀγδοήκοντα ὀκτώ εἴτη πρὸ Χριστοῦ, καὶ μετὰ πενήκοντα εἰς ἀπὸ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, ἔπεσεν ἀπὸ ἑνα μέγαν σεισμόν, καὶ πλέον δὲν ἰεστέθη τρόπος νὰ ἀνεγερθῇ, ἀλλ' ἔκειτο κατὰ γῆς, θῆμα ἐλεεινὸν εἰς τοὺς ὀρώοντας. Κατὰ δὲ τὸ 672 ἔτος μετὰ Χριστὸν κυριεύσας τὴν νῆσον ταύτην Μαβίας ὁ Σαρακηνός, τὸν ἐπέλησεν εἰς ἄμφορόν τινα Ἐβραῖον

ἐκ τῆς Συρίας, ὅστις κέφας αὐτὸν εἰς λεπτὰ κομμάτια, τὸν μετακόμισεν εἰς τὴν πατρίδα του ἔκωσα εἰς ἀνεκμοσίας καμήλας.

Ῥουβίκων (*Pisatello*, ἢ *Fiumaiceipo*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ὀμβρικὴν, καὶ εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἀλπεων χωρῶν ῥέων.

Ῥούβον, ἢ **Ῥούδων** (Μέμελ), ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ῥουτίλιος (*Rutilius*), Λοῦπος, εἰς ἀγνώστου πατρίδας, Ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποῖου, ἀφίζονται ἀποσπασμάτια κινά, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Ῥουφίνος (*Rufinus*), Ἰταλὸς, καὶ Πρεσβύτερος τῆς Ἀκυληΐας, ἔκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ δεῖου Ἰερωνύμου, τοῦ ὁποῖου ἐχρημάτισε φίλος ἄκρος, καὶ μετὰ ταῦτα ἀντίζηλος, διὰ τὰς τοῦ Ἀρμενίου φρενοβλαβίας, καθὼς φαίνεται εἰς πᾶς ἀνταποκριτικὰς αὐτῶν Ἐπιστολάς. Ὁ Ῥουφίνος ἦτον εἰδήμων ὄχι μόνον τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν τὸν Φλάβιον Ἰωσήφον· τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ Εὐσεβίου μετὰ Προσθήκης· δέκα λόγους Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ ὀκτώ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Εἰς δὲ τὸ Λατινικὸν ἀνέγραψε βίους τῶν ἐν Ἐρήμῳ Πατέρων, Ἐκδασθ τῆς Πίστης,

καὶ Ἐπιστολάς τνας, ἔκδοθ. ἐν Παρισίοις 1580, φιλ. καὶ ἀλλαχού.

Ρούφος, Ἐπίσιος, Ἰατρός περιφημὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανού τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῶζονται Α'. Περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνδρῶκου μορίων βιβλία τρία. Β. Περὶ τῶν παθῶν τῶν νεφρῶν καὶ τῶν κύστεων βιβλίον ἐν (ἐλλίπεις). Γ. Περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν ἀποσπασμάτων (ἐλλίπεις), ἔκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1554, 8, καὶ ἀλλαχού.

Ρυνδακός (Μιχαλίται), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Βιθυνίαν.

Ῥωμαϊκὸν ἔτος. Ζ. Μῆνες Ῥωμαίων.

Ῥώμη (Roma), ἡ περιφημοτάτη καὶ λαμπροτάτη πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου τὸ πρῶτον κτισθεῖσα, καὶ ἡ μητρόπολις μετὰ ταῦτα ὅλου τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου χρηματίσασα (Κάτοικ. Ῥωμαῖος).

Ῥωμύλος καὶ Ῥώμος (Romulus καὶ Remus), ἀδελφοὶ δίδυμοι, τῶν ὁποίων ἡ γέννησις καὶ ἀνατροφή ἐστάθησαν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Πρόκας ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀλβανῶν ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Νομήτωρ καὶ τὸν Ἀμούλιον. Ὁ Νομήτωρ εἰς πρωτοκόκος διεδέχθη ἀποθανόντα τὸν πατέρα του· ἀλλ' ὁ Ἀμούλιος ἐκδιώξας αὐτὸν τοῦ θρόνου, ἤρπασε τὴν βασιλείαν, καὶ διὰ περισσοτέραν του ἀσφάλειαν, ἔκαμε καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ῥέαν Σουλ-

βίαν ἐέμισαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἑστίας, ὅπου ἦτον εἰς χρέος νὰ ζῆ βίον καθαρὸν καὶ ἀμεικτον. Ἐκεί δὲ διατρίβουσα ἡ Σουλβία, ἐγέννησε δύο δίδυμα, ὡς μὲν αὐτὴ ἔλεγεν, ἐκ τῆς μίξεως τοῦ Ἀρεως, ὡς δ' εἶναι πιθανόν, ὑπό τινος ὑπουργοῦ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς ὁ Ἀμούλιος, αὐτὴν μὲν ἀμέσως ἔβαλε εἰς φυλακὴν, τὰ δὲ βρέφη ἐπρόσταξε τὸν ὑπέρτερον του· νὰ τὰ ῥίψη εἰς τὸν Τίβερην ποταμόν. Ὁ δὲ ὑπέρτερος λαβὼν αὐτά, τὰ ἀφήκεν εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὅστις τότε κατὰ περίστασιν ἦτον ἐκχειλισμένος, καὶ ἀνεχώρησεν εἰκὼν εἰς τὸν Ἀμούλιον, ὅτι ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν προσταγὴν του. Μία λύκαινα, καθὼς ἐλέγετο, ἀκούσασα τὰ κλαυθμηρίσματα αὐτῶν, ἐσύχναζε διὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἐθῆλαξεν, ἕως ὅτου παρατηρήσας τὸ πρᾶγμα Φαυστύλος ὁ βασιλικὸς ποιμὴν, τὰ ἔλαβεν ἐκείθεν, καὶ φέρων τὰ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Ἄγκαν Λαυρεντιανὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία καὶ τὰ ἀνέτρέφεν ἐπιμελῶς ὡς ἰδιὰ τῆς τέκνα. Ἀφ' οὗ δὲ ηὔξηθησαν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ Φαυστύλου καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄγκας Λαυρεντίας, κατ' ἀρχάς μὲν ἤρχισαν νὰ γυμνάζωσι τὰς δυνάμεις των, συμπαιζόντες μετὰ τῶν συνηλικίων αὐτῶν παίδων· ἔπειτα δὲ, νὰ κυνηγῶσιν εἰς τὰ δάση, καὶ ταλαυταῖον, νὰ φυλάττωσι τὰ

ποιμνία, διώκοντες ἀπ' αὐτὰ τοὺς ληστὰς καὶ κακούργους ἀνδρώπους. Διὰ τὸ ὅποιον αὐτοὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς ἐπιβουλευθῶνται, καὶ λαβόντες δι' ἐνέδρας τὸν Ῥώμον, τὸν ἔφερον πρὸς τὸν Ἀμιούλιον, κατηγοροῦντες αὐτὸν, ὡς βλάπτοντα συνεχῶς τὰ ποιμνία τοῦ Νομήτορος. Τότε ὁ Φαυστύλος ὠμολόγησεν ὑπ' ἀνάγκης πρὸς τὸν Ῥωμίλον τὴν γέννησιν αὐτοῦ, καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικά τῆς μητρὸς του, καὶ ἐκ τούτου ὀπλισθεὶς αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ποιμένων, ὤρμησεν εἰς τὴν Ἄλβαν, καὶ φορευσας τὸν Ἀμεύλιον, ἠλευθέρωσεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀπεκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νομήτορα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπεφάσισαν καὶ αὐτοὶ νὰ κτίσωσι πόλιν εἰς τὸ μέρος, ἔπου εἶχον ἐκτεθῆ καὶ ἀνατραφῆ· ἀλλ' ἠγέρθη μετὰ αὐτῶν φελοναικία περὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, καὶ διὰ νὰ παύσῃ ἡ λογομαχία τῶν, ἀπεφάσισαν νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς οἰκτισμοὺς. Ἀφ' αὐτῶν λοιπὸν ἐκάθισαν κατὰ μέρος καὶ οἱ δύο, παρετήρουν τὰ πτηνὰ, καὶ πρῶτος ὁ Ῥώμος εἶδεν ἕξ γύπας ἰπταμένους, ὁ δὲ Ῥωμίλος, μ' ὄλον ὅτε ὑστερος, εἶδε δώδεκα, καὶ ἐκ τούτου φανεῖς νικητῆς αὐτὸς, ἔκτισε τὴν πόλιν εἰς τὸ μέρος, ὅπου κεῖται τὴν σήμερον, ὀνομάσας αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Ῥώμην. Ὁλοῦν δὲ νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτὴν πρῶτον μὲ νόμους, παρὰ μὲ τείχη, ἐχάραξε μικρὸν διώρυγα,

καὶ ἐπρόσταξε νὰ μὴ τοιμήσῃ κανεὶς νὰ τὸν παράσῃ χωρὶς τὴν ἄδειάν του. Ἄλλ' ὁ Ῥώμος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ περιτριξῆ τὰ ἀδελφοῦ ται τὴν προσταγήν, τὸν ἐπήδησεν ἐπιδαδῶς, καὶ ἐκ τούτου ὀργισθεὶς ὁ Ῥωμίλος, τὸν ἐφόρευσεν ἀμύσως, καὶ ἔμεινεν αὐτὸς μόνος κυριάρχης τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ τῶν ὀλίγων ὑπήκοων, οἵτινες ἦσαν ὅλοι ἀνδρῶποι κακούργοι, φονεῖς, ληταὶ καὶ ἐπαναστάται, καταφυγόντες ἐκεῖ ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, ὡς εἰς ἀφαλὲς καταφυγίον. Μετὰ δὲ ταῦτα μὴ ἔχοντες γυναῖκας αὐτὸς καὶ οἱ ὑπήκοοι του, ἔστειλαν πρέσβεις εἰς τὰ πλησιόχωρα μέρη, ζητοῦντες ἀπὸ τοὺς Σαβίνους μάλιστα νόμιμον γάμον, οἱ ὅποιοι ὁμως δὲν ἐδέχθησαν τὴν προσειάν των, μάλιστα δὲ καὶ ταῦς ἐπερίπαιξαν, εἰπόντες πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἔπρεπε νὰ κτίσωσιν αἰὺλον καὶ διὰ τὰς γυναῖκας, ἐναοῦντες μὲ τοῦτο τὴν πολιτείαν αὐτῶν. Ὁ δὲ Ῥωμίλος ἀκούσας ταύτην τῶν Σαβίνων τὴν ἀπάντησιν, ἐλυπήθη μεγάλως, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του ἐμηχανεύθη τοιοῦτον τί. Συστήσας λαμπρὸν πανηγυριν καὶ ἀγῶνας γυμνικούς, ἐπροσκάλεσε διὰ τοῦ κήρυκος εἰς τὴν Δευρίαν αὐτῶν καὶ ὅλους τοὺς πλησιοχώρους λαοὺς, οἱ ὅποιοι καὶ ἦλθον μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἄλλ' ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὰ θεώματα ἐκεῖνα, ὤρμησεν αὐτὸς ἐκ συνδήμα-

τος, καὶ ἀρκάσαντες τοὺς παρ-
 θένους αὐτῶν, καταδίαξαν τοὺς
 ἄνδρας μὲ τὰ ὄπλα, οἱ ὁποῖοι
 καὶ μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις καὶ
 μάχας, στρατηγούντος μεταξὺ αὐ-
 τῶν τοῦ γενναίου Τατίου, ἐκική-
 θησαν, καὶ τελευταῖον ἐφιλοκίη-
 σαν διὰ τῆς ἐπιμόνου δεήσεως καὶ
 μισοτείας αὐτῶν τῶν ἠρπασμένων
 γυναικῶν, καὶ ἐδέχθησαν εἰς τὴν
 πόλιν μὴ συμφωνίαν νρ βασιλευ-
 σιν εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ἀπὸ τὰ δύο
 μέρη κατὰ διαδοχὴν. Μετὰ δὲ
 ταῦτα ὁ Ῥωμῦλος θῆλον νὰ δια-
 τάξῃ τὰ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως,
 διήρσεσεν κατὰ πρῶτον τὴν γῆν εἰς
 μέρη τρία, ἐκ τῶν ὁποῖων τὸ
 μὲν πρῶτον τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τοὺς
 Θεοὺς, τὸ δὲ δευτέρον τὸ διώρι-
 σε διὰ τὰ δημόσια ἐξόδα, καὶ
 τὸ τρίτον πὸ ἀφῆκεν εἰς τοὺς
 ὑπηκόους του. Διήρσεσεν ὁμοίως
 καὶ τοὺς πολίτας εἰς τάξεις τρεῖς,
 εἰς Πατρικίους, Εὐγενεῖς, καὶ
 Δημοτικούς, καὶ ἐκλέξας μεταξὺ
 αὐτῶν ἑκάτον τοὺς πλέον ἐπισή-
 μους καὶ συνετοὺς, τοὺς διώρισε
 εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως, οἱ
 ὁποῖοι, ὡς ἐκ τῆς γερωντικῆς των
 ἡλικίας, ὠνομάσθησαν Σενάτωρες
 (Senatores), ἤτοι Γερουσιασταί,
 ἀπὸ τοῦ Σενεξ (Senex) Λατι-
 νικοῦ ὀνόματος, σημαίνοντος τὸν
 Γέροντα. Διατάξας λοιπὸν ὁ Ῥω-
 μῦλος αὐτὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα,
 ἀποβλέποντα τῆν εὐταξίαν τῆς
 πόλεως, καὶ τοῦ ὑπηκόου του τὴν
 εὐτυχίαν, ὑπῆγε μίαν ἡμέραν
 εἰς ἀνάθεωρησιν τοῦ στρατεύμα-
 τός του περὶ τὸ Ἅγιος ἔλος, καὶ

ἐκεῖ ἐξαφνα ἐγενεν ἄφαντος, κα-
 τά τινας μὲν καταφλεχθεῖς ὑπὸ
 τοῦ ἐμπεσόντος κεραυνοῦ διὰ τὴν
 συμβῆσαν τότε μεγάλην ταραχὴν
 καὶ ἀνεμοζάλην, κατ' ἄλλους δὲ,
 δολοφονηθεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίῶν Γε-
 ρουσιαστῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν
 πρὸ πολλοῦ νὰ δυσαρστωῦνται
 εἰς τὸν αὐστηρὸν καὶ τυραννικὸν
 αὐτοῦ τρόπον τοῦ διοικεῖν. Θέ-
 λοντες δὲ οὗτοί καὶ νὰ δικαιω-
 θῶσι πρὸς τὸν λαόν, ἐκήρυξαν,
 ὅτι ὁ Ῥωμῦλος ἠρπάγη αὐσω-
 μος εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ συγ-
 κτηριδμήθη εἰς τὴν τάξιν τῶν
 λοιπῶν Θεῶν, τῶν ὁποῖων τοὺς
 λόγους ἐπιβεβαιῶν μεδ' ὄραου
 Πρόκλος τις, ἀνὴρ ἐπίσημος με-
 ταξὺ αὐτῶν, καὶ πιστὸς φίλος
 τοῦ Ῥωμῦλου, ἔλεγεν, ὅτι τῷ
 ὄντι ὁ Ῥωμῦλος ἐφάνη εἰς αὐ-
 τὸν καθ' ὁδὸν μὲ λαμπρότεραν ἰ-
 δέαν τοῦ προσώπου, καὶ μεγαλο-
 πρεπέστερον ἀνάστημα, καὶ τῷ
 εἶπε νὰ μὴ ἐξατάξῃσι πλέον πε-
 ρὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ τὸν τιμῶσιν
 ὡς Θεὸν Κυϊρίνον (Quirinum),
 τουτέστι λογχοφόρον, ἢ πολεμι-
 κὸν κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Σα-
 βίνων. Τοιαῦτη ἐστάθη ἡ γέν-
 νησις, ἡ ἀνατροφή καὶ τὸ τέλος
 κτίπερος μιᾶς πόλεως, εἰς τῆς
 ὀπίσθας τὰ νεύματα ἔκρεπε μετὰ
 ταῦτα νὰ κίνη τὸν αὐχένα ὁ-
 λος ὁ Παλαιὸς Κόσμος.

Σ Α

Σαβίνη, ἡ Σαβωία (*Sabina*, ἡ, *Stato della Chiesa*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν σημερινὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα, ἔχουσα πρὸς Δυσμὰς τὴν Τυρρηνίαν· πρὸς Μεσημβρίαν, τὸ Ἄστιον· πρὸς Ἀνατολὰς τὴν Πικεντίαν, καὶ πρὸς Βορρᾶν, τὴν Ὀμβρικὴν (Κάτοικ. Σαβίνος).

Σαβράτα (Σάβρατ), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν δύο Συρτίων κειμένη.

Σαγγάριος (Ἄϊαλα), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Βιθυνίαν.

Σαγούντος (*Murviadro*), πόλις τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν Ταρρακωνησίαν (Κάτοικ. Σαγουτηνός).

Σαγχανιάδων, Ἀγύπτιος, ἡ Τύριος, ἔζη, κατὰ τινὰς, ἐπὶ Σερραμίδου, καὶ συνέγραψεν εἰς Φοινικῆν διάλεκτον Ἱστορίαν περὶ ἀρχαιότητος τῶν Φοινίκων, ἣτις ἐξ ἑλληνίσθη ἔπειτα ὑπὸ τῶν Φίλωνος Βυβλίου, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κομπερχάμβου ἐν Λονδ., 1720, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Σαῖς, πόλις παραδάλασσιος τῆς κάτω Αἰγύπτου (Κάτοικ. Σαῖιος).

Σακαί (Κυνεζοὶ Τάταροι), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Σαλαμίς (Κολοῦρι), μία ἀπὸ τὰς κέρει τῆς Ἀττικῆς νήσου, ὀνομαστή εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ τὴν φθορὰν τοῦ Βαρβαρικοῦ στόλου· καὶ πόλις αὐτοῦδε ὀμώνυμος (Ἀμπελάμ). (Κάτοικ. Σαλαμίνιος).

Σαλαμίς, ἡ μετέπειτα Κωνσταντία, πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Σαλαμίνιος).

Σαλβιανός (*Salvianus*), Γάλλος, Ἐπίσκοπος τῆς Μασσαλίας, ἡ, κατ' ἄλλους, Πρεσβύτερος αὐτῆς. Συνέγραψε Ἀ. Περί Προνοίας βιβλία ἑπτὰ. Β. Κατὰ Φιλανθυρίας. Γ. Ἐπιστολάς τριῶν, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1754, 12, καὶ ἀλλαγῶν.

Σαλευντίνη, ἡ Μεσσαπία (Κάτοικ. Σαλευντηνός). Ζ. Μεσσαπία.

Σάλερνον (*Salerno*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Πικεντίαν κειμένη.

Σαλλουστίος, Φιλόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψε Περί Θεῶν καὶ Κόσμου βιβλίον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Τυγουρίῳ, 1821, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἀλλαγῶν.

Σαλλουστίος Γάιος Κρίσπος (*Salustius C. Crispus*), ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀμίτερον, πόλιν τῆς Σαβίνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μεταβάς εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτιμῆθη μετὰ διάφορα πολιτικά ἀξιώματα. Ἄλλ' ἔπειτα παραιτηθεὶς ἀπὸ αὐτὰ, ἤρχισε νὰ συγγράφῃ ἱστορίας, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ δαιμασίως εὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπληρώθη μεγάλως καὶ ἀπὸ ὅλων τοῦς πεκαί-

δευμένους τοῦ καιροῦ του, πρῶτος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας ὀνομασθεὶς ἀπὸ τὸν Μαρτιάλιον, καὶ Ῥωμαῖος Θουκυδίδης ἀπὸ ἄλλους, διὰ τὸ συνεπτυγμένον βέβαια καὶ ἐμβροδῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ μέρη σκοταῶν καὶ δυσνόητον ὕφος του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται δύο βιβλία τὸ πρῶτον Περὶ τῆς συννομωσίας τοῦ Κατιλίνα (De Conjuracione Catilinae) ἐπιγραφόμενον, καὶ τὸ δεύτερον Περὶ τοῦ Ιουγυρθικοῦ πολέμου (De bello Jugurthino), καὶ τινὰ λείψανα ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας του, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ., 1742, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων τοῦ Λιερκαμπίου.

Σαλμακίς (Salmacis). Ζ. Ἐρμαφροδίτος.

Σαλμαντική (Salamanca), πόλις τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴν Λυσιτανίαν κειμένη.

Σαλμυδησός (Σταγιάρα), πόλις Ἑλληνίς, ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη (Κάτοικ. Σαλμυδησότης).

Σαλμωνεύς (Salmoneus), υἱὸς τοῦ Ἀιόλου καὶ τῆς Ἐραρῆς. Οὗτος καταπολεμήσας τὸν Αἰτωλὸν, Βασίλεα τῆς Ἠλίδος, ἐκυρίευσεν αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν, καὶ γενόμενος ἐκ τούτου ἰσχυρὸς, ἐφθασεν εἰς τόσην ἐπαρσιν, ὥστε παρωμοίαζε τὸν ἑαυτὸν του μετὰ τὸν Δία. Κατασκευάσας λοιπὸν χαλκίαν τινὰ γέφυραν, καὶ τρέχων

ἐπάνω αὐτῆς μετὰ ἄμαξαν, ἔκαμνε πρότον, ὁμοιον μετὰ τὴν βροντὴν· ῥίπτων δὲ καὶ εἰς τὸν ἄερα λαμπάδας ἀναμμένας, ἔλεγεν, ὅτι ἦσαν ἀστρακαὶ καὶ βρονταί, ὁμοίαι μετὰ τὰς τοῦ οὐρανοῦ Διός. Ὁ δὲ Ζεὺς μισήσας τὴν τοιαύτην του ἀσέβειαν, τὸν ἐκεραύνωσε, καὶ τὸν κατεδικάσεν εἰς τὸν Τάρταρον νὰ κείτεται ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς, καὶ νὰ βλεπῆ ἔντρομος τὸν κατερχόμενον ἐπ' αὐτὸν κεραινοῦν.

Σάλων, ἢ Σαλώνας (Castella di Clissa), πόλις τῆς Δαλματίας παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Σαλανεύς).

Σαμάρεια, ἢ μετέπειτα Σεβαστή, χώρα καὶ πόλις τῆς Παλαιστίνης (Κάτοικ. Σαμαρείτης). Ζ. Ιουδαία.

Σαμαχωνίτις, λίμνη τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸ νότιον αὐτῆς κειμένη.

Σαμμονικός (Sammonicus) Σερήνος, ἐξ ἀγνωστοῦ πατρίδος, ἐζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καρακάλλα, διὰ προσταγῆς τοῦ ἀποίου καὶ ἐφρονεῖδη ἐπὶ τῆς τραπέζης συνδειπνῶν μετ' αὐτοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Ἰατρικὸν Ποιημάτιον, ἔδοδ' ἐν Λευφίᾳ, 1785, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. **Σάμνιον (Abruzzo),** πόλις τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομαζόντο Σαρνίται, καὶ Σαυνίται. Ζ. Σαυνίτις.

Σαμοδράκη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Θρακῆς (Κάτοικ. Σάμοδραξ).

Σάμος. Ζ. Κεφαληρία.

Σάμος, νῆσος τοῦ Ἰωαίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Ἐφέσου, καὶ πόλις αὐτόθι ὀνόμαυμος (Κάτοικ. Σάμος).

Σαμφοατα (Σαμφάτ), πόλις τῆς Συρίας εἰς τὴν Κορμανηγνὴν, πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, πατρις τοῦ Λουκιανοῦ (Κάτοικ. Σαμφοατεύς).

Σαμῳόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς κείμενον.

Σαοκόρας (Βάδι ἢ Σαβαία), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν.

Σαφῶ, Μεταλλευαία, Ποιήτρια Λυρική, θυγάτηρ τοῦ Σαμαάνδρου νόμου, καὶ τῆς Κλειδος, ἢ Κλειδος, καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀλκαίου, ἢ ὅποια τέσσην εὐδοκίματος εἰς τὴν Ποίησιν, ὥστε καὶ δεκάτη Μῦσα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐπινομάσθη. Ἀφ' οὗ ἄρως ἀπέδανεν ὁ ἀνήρ αὐτῆς, ἢ καλήμας **Σαφῶ** ἐδόθη εἰς μίαν ἀπόλυτον ἀσωτίαν, ἢ ὅποια τῆς ἐπροξένου καὶ τῶν ἐλευθέρων θάνατον τοῦ πνεύμου. Διότι αὐτὴ εὐκαίησασα ὑπερβολικῶς Φάσμα τι νὰ Λίβιον, ἢ, κατ' ἄλλους, Χιον, τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν Σικελίαν, φεύγοντα τὸν ἔρωτα καὶ τὰ θελητήριά της, καὶ μὴ θυγηθεῖσα νὰ τὸν καταπίσση, ἐκρημάσθη, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν ἀπῆλκισμένων, ἀπὸ τοῦ Λευκάτα ἀκρωτηρίου τῆς νήσου Λευκάδος. Ἐκ τῶν πολλῶν Ποιημάτων τῆς Σαφῶς οἴζονται ἀκόμη δύο Ὀδοί, τρία

Ἐπιγράμματα, καὶ τῶν ἄλλα ἀποσπασμάτια, ἐπὶ δὲ πελλαχοῦ, καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Βοηφίου Συλλογὴν τῶν ἐννέα ἐδόξων Γυναίκων.

Σάρδεις (Σάρδ), ἡ μητρόπολις τῆς Λυδίας, καὶ καθέδρα τοῦ Κροίσου, καὶ ἄλλων Βασιλέων (Κάτοικ. Σαρδεαῖος).

Σαρδική, ἡ μετέπειτα Οὐδικία (Σόφια, ἢ Σοφία), πόλις μεσόγειος τῆς κάτω Μαιώιας.

Σαρδί, καὶ **Σαρδίν,** Κθιν. Σαρδινία (*Sardegna*), νῆσος τῆς Ἰταλίας, ἢ μεγίστη μετὰ τὴν Σικελίαν, πρὸς τὸ δυτικοβόρειον αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Σαρδος). Ἡ δὲ Παροιμία « Σαρδίνιος γάλας » κατὰ τὰς μὲν ἐφρέθη ἀπὸ τῆς συνήθειας τῶν ἐγκατοίκων τοῦ νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὸν Κρόνον τοὺς γέροντας αὐτῶν, οἱ ὅποιοι, μ' ὅλον ὅτι ὑπῆρξαν ἀκόντες εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόδρασκον θυσίαν, μ' ὅλον τοῦτο εἰσέφαινοντο, ὅτι ἔχαιρον καὶ ἐγέλαν, κρῖνοντες τάχα ἀτοκὸν πρᾶγμα νὰ λυπῶνται διὰ τὸν θάνατον εἰς τοιαύτην ὄντες ἠλικίαν. Κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τὸ ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ φάσμενον πικρότατον καὶ πολλὰ φαρμακερὸν Σαρδαῖνον λεγόμενον φυτὸν, ἀπὸ τὸ ὅποιον ὄσοι, κατὰ δυστοχίαν, ἔτρωγον, ἀπέθνησκον μὲ σκαμούς, καὶ μὲ πρόσωπον τρόπον ἐνὰ ἐπιμεδίωντος, συστειλλόμενον κατ' ὀλίγον τῶν νεύρων τοῦ σώματος, ἀπὸ τῆς μεγάλῃ αὐτοῦ δριμύτητι. Σημαίνει δὲ ἡ

Παρομία γέλωτα κικρόν, πλαστόν και προσκοιμημένον, η γέλωτα ανδρικού εργασμένου και χαμενέου.

Σαρματία, έπαρχία της Άσίας και της Ευρώπης (Κάτωκ. Σαρμάτης). Και η μὲν Άσιακή Σαρματία εχωρίζετο από την Ευρωπαϊκήν δια του Ταμείδος ποταμού, και της Μαιτίδος λίμνης· η δὲ Ευρωπαϊκή περιελάμβανε κατά πλατυτέραν έκτασιν την σημερινήν Γαλλίαν, Προυσίαν, και Ρωσίαν.

Σάρος, ποταμός της Άσίας, εις την Καππαδοκίαν.

Σαρπηδόιον, άκρωτήριον της Θράκης, προς την άκραν της Κερσονήσου.

Σάρσινα (Sarsina), πόλις της Ιταλίας, κατά την Όμβρικήν κειμένη.

Σαρωνικός κόλπος (Κόρφος της Αίγινης), η μεταξύ Αργολίδος και Αττικής θάλασσα, τελευταία εις τον λιμένα των Κεγχρεών.

Σάτυροι (Satyri), υιοί του Έρμου και της Ίρδιμης, η, κατ' άλλους, του Διονύσου και της Νύμφης Νικίας. Ήσαν δὲ οί Σάτυροι ανδρικόμορφα ζώα, με σώμα μὲν και κεφαλήν ανδρικού, με πρόσωπον μικρόν και πυροειδές, με ὄτα μεγάλα και εις ὄξύ λήγοντα, με σύραν και πόδας αίγος, μαλλιαροί και άσεληέστατοι· ενομιζοντο μ' ὅλου τουτο ημίθεοι, και ησαν ἑπαδοί του Βάκχου εις τὰς έκστρατείας αὐτοῦ, ὀδηγούμενοι από τον αρ-

χηγόν αὐτῶν Σιληνόν, η Σιληνόν κατ' ἐξοχήν ὀνομαζόμενον. Τινὲς δὲ λέγουσαν, ὅτι ὅλοι οί Σάτυροι ὅταν ἐγθρασκον ἐνομάζοντο Σιληνοί, και ὄλλοι πάλιν, ὅτι οί Σιληνοί ησαν διαφοροί των Σατύρων, καταγόμενοι από τον Σιληνόν, υιόν του Πανός, και Βασιλεία της Λιβυας, ὅστις σοφός τις ἦν, ἐχηρημάτις παιδαγωγός του Βάκχου, και ὀπαδός αὐτοῦ εις ὅλας τὰς έκστρατείας του.

Σαυήτις, έπαρχία της Ιταλίας, κατά την μεγάλην Ελλάδα κειμένη, της ὁποίας οί κάτοικοι ἐνομαζοντο Σαυήται και Σαμνίται. Σεβαστή. Ζ. Κάβειρα. — Σαμάρεια.

Σεβαστούπολις, η πρότερον Διοσκουριάς, πόλις της Κολχίδος, άποικία Ἑλληνική (Κάτωκ. Σεβαστροπολίτης).

Σεβηριανός (Severianus) Ίούλιος, ἐξ ἀνωίτου πατρίδος, του ὁποίου σώζεται Περὶ τέχνης Ρητορικής βιβλίον, έκδοθ. εις την Συλλογήν των παλαιῶν Λατίνων Ρητόρων.

Σεβηριανός, Ἐπίσκοπος της ἐν Ἀντιοχείᾳ Γαβάλλης, ὅστις ἐλθὼν εις την Κωνσταντινούπολιν, απέκτησε την φίλιαν Ίωάννου του Χρυσοστόμου· ἀλλ' ὕστερον ἐνωθεὶς μετά των ἐχθρῶν του Χρυσοστόμου, τον κατέτρεχε και αὐτός. Σωζονται και τουτου Ὀμιλία τινὲς συνεκοθηθείσαι μετά των Συγγραμμάτων του Χρυσοστόμου.

Σεβήρος, Ῥήτωρ, Ἀλεξανδρεὺς, τοῦ ὁποίου σοφίζονται Ἡθοποῖται, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1773, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σεγούσιον (Susa), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη.

Σεδούλιος (Sedulius) Καίλιος, Σκώτος τὸ γένος, Ἱερεὺς, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σοφίζονται Α'. Ποίημα Πασχάλιον, διαλαμβάνων περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Β'. Παραβολὴ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Γ'. Ὕμνοι, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Ρώμῃ, 1794, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων.

Σελήνος. Ζ. Σάτυροι.

Σειρήνες, θυγατέρες τοῦ Ἀχαιῶου ποταμοῦ, καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης, ἔχουσαι τὸ μὲν ἥμισυ σῶμα τῶν ὠραιότατης παρθένου, τὸ δ' ἄλλο ἥμισυ, ὀρνέου πτερωτοῦ. Αὗται φιλονεικῆσαι μετὰ τῶν Μουσῶν περὶ μουσικῆς τέχνης (Ζ. Ἄπτερα), καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν, ἔπεσον ἀπὸ τῆν λύπῃ των εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου καθήμεναι παρά τὸν Σικελικὸν κόλπον, εἴλκουν μὲ τὴν τερπνὴν μελωδίαν των ὅλους τοὺς ἐκείθεν παραπλέοντας, καὶ τοὺς ἔτρωγον, πίπτοντας εἰς τὸ πέλαγος. Ἦτον δὲ πεπρωμένοι καὶ εἰς αὐτάς νά ἀποθάνωσαν, ὅταν ἕνας μόνου θνητὸς δὲν Σελχθῆ

ἀπὸ τὰ τερπνά αὐτῶν ἄσματα, τὸ ὅποιον εὐκόλως κατέρωδωσεν ὁ Ὀδυσσεὺς, διδάχθεις καὶ σωτήρια μίσα ἀπὸ τῆν μάγισσαν Κίρκην, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Ἐκ τούτου λοιπὸν ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς διασώθη ἀβλαβῆς μετὰ τῶν συντρόφων του, αἱ δὲ Σειρήνες κρημιοθεῖσαι ἀπὸ τὸ πείσμα των εἰς τὴν θάλασσαν, μεταβλήθησαν εἰς σκοπέλους, οἱ ὁποῖοι ἐξ αὐτῶν ἐνωμασθήσαν Σειρηνοῦσαι νῆσοι.

Σέλγη, πόλις ὀνομαστὴ τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Πιαδίαν κειμένη.

Σελεύκεια, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, παρά τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη.

Σελεύκεια Τραχεῖα (Σελῆγια), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν.

Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ (Κεφέ), πόλις τῆς Συρίας, εἰς τὴν Σελευκίδα (Κάτοικ. Σελευκεὺς).

Σελευκίς, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Συρίαν κειμένη.

Σελήνη (Luna), θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον ἦτον νά περιέρχεται ἡσύχως τὸν οὐρανὸν, καὶ νά φωτίζῃ τὴν νύκτα. Ἰδαῖσα δὲ ποτε τὸν Ἐνδυμίωνα κοιμώμενον εἰς τὸ Λάτμον, ὄρος τῆς Καρίας, τόσον τὸν ἠγάπησεν, ἵσπερ πᾶσαν νύκτα κατέβαινε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπελάμβανε τὰ κάλλη του μὲ μόνην τὴν θεωρίαν, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Ἐνομίζετο δὲ ἡ Σελήνη προστάτις τῆς μαγείας, καὶ εἶναι, λέγουσιν, ἡ αὐτὴ μὲ

τὴν Ἄρτεμιν καὶ Ἐκάτην, ἢ ἡ Ἄρτεμις ἀνομαζέτο καὶ Σελήνη.
Ζ. Ἐκάτη.

Σελινούς (Δουντάρι), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Σελινούς (Ἰσιανός), ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ πόλις αὐτοῦ δι' ὁμώνυμος.

Σελινούς (Terra di Polluce, ἢ di Pulici), πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνική (Κάτοικ Σελινούσιος, καὶ Σελινούσιος).

Σελλασία, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Λακωνικὴν (Κάτοικ Σελλασιεύς).

Σελλήεις, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἠλιδα.

Σελλοί, ἢ Ἐλλοί, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὴν Θεσπρωτίαν κατοικοῦντες, καὶ μητρόπολις, κατὰ τινας, ἔχοντες τὴν Ἐλλοπίαν.

Σεμέλη (Semele). Ζ. Διόνυσος.

Σεμεταί. Θεαί. Ζ. Ἐρμνύες.

Σένεκας Λούκιος (Seneca Lucius)

Ἄναϊος, Φιλόσοφος καὶ Ποιητῆς Τραγικός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κορδύβην, πόλιν τῆς Ἰσπανίας, καὶ μικρὸς ὢν ἀκόμη, ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν Ρώμην, διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὁποίου ἐπέδωκεν εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ἠδικὴν Φιλοσοφίαν. Διὰ δὲ τῆς μεγάλης του παιδείας καὶ τῆς τῶν ἡδῶν του καθαρότητος ὑψώθη κατ' ἀρχάς εἰς διάφορα ἀξιώματα, καὶ τέλος ἀπεκατεστάθη παιδαγωγὸς τοῦ Νέρωνος, τὸν ὁποῖον ἐφελήσας, κατ' ὅσον

ἡδυνήθη, διδάξας εἰς αὐτὸν τὰ ἀληθῆ καθήκοντα τοῦ Ἡγεμόνος, ἀντωφελήθη καὶ αὐτὸς μεγάλως ἀπὸ τὰς πλουσιοπαρόχους αὐτοῦ δωρεάς, τὰς ὁποίας ὁμως δὲν ἐχάρη μέχρι τέλους. Ἐπιδή διαφθαρθεὶς ὁ Νέρων ἀπὸ τοῦς ἐπαράτους αὐλικοῦς κολακας, καὶ ἀντὶ χρηστοῦ, φιλμαδοῦς καὶ εὐπειθοῦς νέου, τέρας ἀνθρωπύμορφον καὶ ἀμορόρον ἀποκατασταθεὶς, κατεδίκασε πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς θάνατον καὶ τὸν πρότερον προσφιλῆ διδάσκαλόν του, ὡς ἓνα τὰς τῶν κατ' αὐτοῦ συναιματῶν, μὲ μόνην τὴν χάριν τοῦ να ἐκλέξη μόνος του ὅποιον δήποτε θάνατον Σελήνη. Ἀτάραχος ὁ Στωϊκὸς οὗτος Φιλόσοφος ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀχαρίστου μαθητοῦ του, ἐμβήκεν εἰς τὸ λουτρόν, καὶ ἀνοίξας διὰ σιδήρου τὰς φλέβας τῶν χειρῶν του, ἐτέλειωσεν ἡσυχῆς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν Ἠδικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σέονται Α'. Περὶ Θυμῶ βιβλία τρία. Β'. Περὶ Προνοίας βιβλίον ἓν. Γ'. Περὶ Πραότητος πρὸς Νέρωνα (ἐλλειπῆ εἰς τὸ τέλος) βιβλία δύο. Δ'. Περὶ βραχυτύτου βίου βιβλίον ἓν. Ε'. Περὶ σχολῆς τοῦ Σοφοῦ βιβλίον ἓν (ἐλλειπῆς). Σ'. Περὶ Εὐποτίας βιβλία ἑπτὰ. Ζ'. Περὶ Παραμυθίας πρὸς τὴν μητέρα του Ἐλβίαν ἀπὸ τῆς ἐξορίας του βιβλίον ἓν. Η'. Περὶ Παραμυθίας πρὸς Πολύβιον βιβλίον ἓν (ἀναρχον). Θ'. Περὶ Παραμυθίας πρὸς Μαρ-

κίαν βιβλίον ἐν. Γ. Φυσικῶν Ζητημάτων βιβλία ἑπτὰ. ΙΑ'. Ἐπιστολαί 127, τῶν ὁπίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ., 1672, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Μάρκου Σένηκα. ΙΒ'. Τραγωδίαι (ἀμφισβητούμεναι μετὰ τῶν Κριτικῶν) δέκα, ὅλαι μὲ ἐπιγραφάς καὶ ὑποθέσεις Ἑλληνικάς, κληρ τῆς τελευταίας, ὄλου Α'. Μήδεια. Β'. Οἰδίκου. Γ'. Θηβαίς. Δ'. Ἰππόλυτος, ἡ Φαίδρα. Ε'. Ἡρακλῆς Μανόμενος. Σ'. Ἡρακλῆς Οἰταῖος, ἡ ἐν Οἰτη. Ζ'. Θέσσης. Η'. Τρωάδες. Θ'. Ἀγαμέμνων. Ι. Οκτακῆα, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ., 1682, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων.

Σένηκα· Μάρκος (Seneca Marcus) Ἀνατολῆς, Πρώτη περιήγησις, ἀρχαιότερος τοῦ Φιλοσόφου Σένηκα. Γεννηθεὶς καὶ αὐτός εἰς τὴν Κορδαβὴν τῆς Ἰσπανίας, μετέβη εἰς τὴν Ρώμην, ἔπειθ διήκουσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐπὶ Τιβηρίου Καίσαρος, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων, διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν, καὶ κατ' ἐξοχίαν διὰ τὴν ῥητορικὴν του τάχυν. Ἐκ τῶν Ῥητορικῶν αὐτοῦ Λόγων σώζονται πάντα βιβλία τοῦ Δικαστικῆς Γένους, καὶ ἐν ἄλλο τοῦ Συμβουλευτικῆς, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ εἰρημένου Σένηκα, καὶ ἀλλαγῆς κατ' ἴδιαν.

Σενία (Siena), πόλις τῆς Ἰλλυρίας, κατὰ τὴν Διβυρικήν χερσονευσίαν.

Σεπτέμβριος (September), ἦτος Ἐβδομος, εἰς ἕκ τῶν δωδέκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων τακτικῶς ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου ἐκαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Ζ. Ἰουλιος.

Σεραπίων, Αἰγύπτιος, Μοναχὸς καὶ Κατηχητὴς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ὑπερὸν Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θωακίδος. Συνέγραφε κατὰ Μανιχαίων βιβλίον, ἐκδοθ. In H. Canilii lectioni. Antiq. Edit. S. Basuagio, Τόμ. Α'. Σελ. 35.

Σέρβιος (Servius) Μαύρος Ὀνομαστός, Γραμματικὸς περιήγητος, ἀκμάσας ἐπὶ Ὀυερίου καὶ Θεοδοσίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν Ὑπομνήματα εἰς τὸν Βιργίλιον, πλήρη πολυμαθείας, συνεκδοθέντα εἰς κολλὰς ἐκδόσεις αὐτοῦ.

Σερβονίς, λίμνη τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τοῦ Κασίου ὄρους κειμένη.

Σέρφος (Σέρφος), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὸ νότιον τῆς Θηρακίας κειμένη (Κατοικ. Σερφίφιος).

Σέρριον, ἀκρωτήριον τῆς Θρακίας, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης κειμένον.

Σηλυβρία, πόλις τῆς Θρακίας, ἐπὶ τῆς Προποντιδῆς κειμένη (Κατοικ. Σηλυβριανός).

Σίνα Ἰουλία (Siena), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυρρηνίαν κειμένη (Σηναῖος).

Σινογαλλία (Sinigaglia), πόλις

παραθαλάσσιος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ὀμβρικὴν.

Σηξτός, Ἀρρικανός, Φιλόσοφος καὶ Ἱατρός Ἐμπειρικός. Συνέγραψε Ἀ. Πρὸς τοὺς Μαθηματικούς Ἀντιφρόντικῶν Λόγων βιβλία ἑνδεκά. Β. Σκεπτικῶν Ὑπομημάτων βιβλία τρία, ἑκδοθ. Ἑλλ. Λογ. ἐν Λειψίᾳ, 1718, φύλ. μετὰ τῶν Σημεϊώσεων τοῦ Φαβρικίου.

Σηξτός Ἰούλιος, Ἀρρικανός, Ἱστορικός Χριστιανός. Συνέγραψε Ἀ. Χρονογραφίαν ἀπὸ κ. Κόσμου μέχρι τοῦ 211 ἔτους μετὰ Χριστόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποσκαμμάτια τινὰ σκίζονται εἰς τὸν Εὐσέβιον, Θεοφάνην, Κεδρητιόν, καὶ ἄλλους. Β. Σπουδάσματα, ἴτοι Συλλογὰς ἐκ διαφόρων Σηγηγραφῶν, ἑκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θηβενότου Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν. Γ. Πράξεις μαρτυρικός καὶ ἄλλα τινά.

Σηξτός Ρούφος (Sextus Rufus), Ρωμαῖος, ἀνὴρ ὑκατάτος, ἀκμάσας ἐπὶ Βαλεντιανοῦ τοῦ δευτέρου. Συνέγραψε Ἀ. Ἐκτομὴν Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας. Β. Περί τῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Ρώμης, ἑκδοθ. ἐν Ἀνοβέρ. 1815, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σηπίας, ἀκτὴ εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκρῳ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαινησίας, ὅπου ἐναυάγησεν ὁ στόλος τῶν Περσῶν.

Σήρα (Καρχοῦ), πόλις ἀρχαία τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Σηρικὴν (Κατοικ. Σήρας).

Σηρικὴ (Μέρος τῆς σημερινῆς Μο-

γολίας), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐρέθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην ἢ Σηρικῇ λεγομένη μετὰ τὴν (Κατοικ. Σηρικός).

Σητός (Παλαιόκαστρον), πόλις τῆς Θρακικῆς Λαοφυλίας, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου κειμένη.

Σθενίβοια (Stheneboea). Ζ. Βελλεροφόντης.

Σθενελος (Sthenelus). Ζ. Περσεύς.

Σθενέ (Sthene). Ζ. Γοργόνες.

Σιάζυρος (Σερζούρ), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀσσυρίαν.

Σιβύλλα (Sibylla), Προφῆτισσα ἀρχαία, τῆς ὁποίας ἡ βιογραφία εἶναι σκοτεινοτέρα ἀπὸ εἰς προφητείας τῆς. Σκίζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς τεύχος, διηρημένον εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἑκαστον τῶν ὁποίων περιέχει διαφόρους χρησμούς, εἶον τὸ πρῶτον διαλαμβάνει περὶ τῆς κτίσεως τοῦ Κόσμου, περὶ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ, καὶ περὶ τοῦ Κατακλισμοῦ τὸ δεύτερον, περὶ τῆς ἐσχάτης ἡμέρας τὸ τρίτον, περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου τὸ τέταρτον, περὶ τῆς πτώσεως διαφόρων βασιλευσῶν τὸ πέμπτον, κἀκεῖ τῶν Ρωμαίων μέχρι τοῦ Καίσαρος Λουκίου τοῦ Βήρου τὸ ἕκτον, περὶ τοῦ βαπτισματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην τὸ ἕβδομον, περὶ τῆς πτώσεως διαφόρων ἔθνων καὶ πόλεων τὸ ὄγδον καὶ τελευταῖον περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς πτώσεως τῆς Ρώμης. Πού ὅμως ἐγεννήθη ἡ Σιβύλλα

αὐτή, πότε ἤμαρ, τί σημαίνει τὸ ὄνομά της, καὶ ἂν ἦταν μία, ἢ πολλὰ Σιβύλλαι, εἶναι εἰσέτι ἀμφιβαλλόμενον· τοῦτο μόνον εἶναι γνωστόν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφεῖς μεταχειρίσθησαν ἀκαλύτως εἰς τὰ Συγγράμματά των τοὺς Σιβυλλιακοὺς χρησμούς, καὶ, κατὰ τὴν δόξησίν των, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ ἀλήθευσαν. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τῶν Σιβυλλιακῶν τούτων χρησμῶν εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Γαλέου ἐν Ἀμστελοῦ. 1689, 4, εἰς δύο τόμους, μετὰ Ἑρμηνείας, πολλῶν Σημειώσεων καὶ τῶν Ἐκόνων αὐτῶν.

Σηγητικός, κόλπος τοῦ Ἄδενος, ἢ τοῦ ἁγίου Ὄρους.

Σιγεῖον (Κάβο Γενίτασι), ἀκρωτήριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Τρωάδα.

Σιγίδουον, πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, πλησίον τοῦ νῦν Βελιγραδίου κειμένη.

Σίδη, πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Παμφυλίαν κειμένη (Κάτοικ. Σιδήτης).

Σιδήτης· Ζ. Μάρκελλος Σιδήτης.

Σιδῶν (Σαῖδ), πόλις μεγίστη, καὶ πρωτεύουσα τῆς Φοινίκης (Κάτοικ. Σιδώνιος).

Σιδώνιος (Sidonius), Ἀπολλωνάριος, Γάλλος, ἐκ Λουγδούνου, κατήγετο ἀπὸ λαμπρῶν οἰκογενεῶν, καὶ ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τοῦ Κλαρομοντίου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Ἐπιστολῶν βιβλία ἐννέα, καὶ τινα ἄλλα Ποιήματα, ἐκδοθ. ἐν

Παριείοις, 1609, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Σικελία (Sicilia), νῆσος μεγίστη τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλικῆς κειμένη (Κάτοικ. Σικελιώτης, καὶ Σικελός).

Σικυῶν (Βασιλικά), πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀχαΐας, πρὸς τὸν Κρυσσαῖον κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Σικυῶνιος).

Σιλβανός, καὶ Σουλβανός, ἢ Σιλονανός (Sylvanus, καὶ Sylvanus), υἱὸς τοῦ Φαυνοῦ, ἢ τοῦ Κράσιδος, καὶ τῆς Νύμφης Αἰγίος. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Σιλβανός εἶναι ὁ Αἰγίπαιος τῶν Ἑλλήνων, ἢ αὐτὸς ὁ Πάν, τὸν ὁποῖον ἔκατρευον οἱ Ῥωμαῖοι ὡς ἔφορον καὶ προστατὴν τῶν δαυῶν, πεδιάδων καὶ τῶν παιμνίων, καθὼς καὶ οἱ Ἕλληνες τὸν Πάνα.

Σίληνος (Silenus). Ζ. Σάτυροι, Διόνυσος, Μίδας.

Σίλιος (Silius), Ἰταλικός, ἦτοι ὁ ἐξ Ἰταλικῆς, πόλεως τῆς Ἰσπανίας, Ποιητῆς Ἐπικός, ἀκμάσας ἐπὶ Τραιανοῦ τοῦ Ἀυτοκράτορος. Σοῦζεται αὐτοῦ Ποίημα περὶ τοῦ δευτέρου Φοινικοῦ, ἢ Φοινικικοῦ, τουτέστι Καρχηδονικοῦ πολέμου (De bello Punico Secundo), ἐκδοθ. ἐν Λειψία 1792, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πέλοκος τῶν λέξεων.

Σιμαχίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Σιμαχίδης).

Σιμρίας, Ῥόδιος, Ποιητῆς, ἐκ τῶν Ποιημάτων τοῦ ὁποῖου μᾶς σω-

ζονται ἀκόμη δύο Πτέρυγες, δύο Ὄα, δύο Πελέκεις, Παγήματα, τῶν ὁποῖον οἱ στίχοι παρατά- νουσι τὸ σχῆμα τοῦ οὐοῦ, τῆς πτέρυγος, κτλ. ἐπὶ Ἐπιγράμμα- τα, καὶ ἄλλαι τινὲς στίχοι, ἐκ- δοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βενεζερτί- νου Συλλογὴν τῶν Ἑλασσόνων Ποιητῶν, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰ- δίαν.

Σιμόεις, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀ- σίας, εἰς τὴν Τρωάδα.

Σιμπλίκιος, Φιλόσοφος Ἑλεακτικός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κελκίδα, καὶ ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου. Συνέγραψε Ἀ. Ἰπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτή- του, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1640, 4, Β'. Ἰπόμνημα εἰς τι- να βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκ- δοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους πόλεις.

Σιμωνίδης, Φιλόσοφος καὶ Ποιητὴς περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆ- σον Κέων. Οὗτος ἔκαμα πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Θετταλίαν, Ἀθήνας, Πελοπόννησον, καὶ εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ ἀπέθα- νεν ἀνενηκοντούτης, καὶ ἐτάφη εἰς τὰς Συρακοῦσας. Νομίζεται κοινῶς, ὅτι οὗτος ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ Ἀλφάβητον τὰ διπλά ταῦτα Γράμματα, ὅσον τὸ Ζ, Η, Ψ, Ω. Εὐδοκίμης δὲ πολὺ εἰς τὴν Ποιη- τικὴν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ Ἐ- λεγεῖα, νικῆσας καὶ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλου εἰς ἓνα ποιητικὸν ἀγῶ- να. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγ- γραμμάτων ἀποσπασμάτια τινὰ σώζονται ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Βρυγγίου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σίνις (Sinks), ἢ Σίνις, ὁ Πιτω- κάμκτης, ληστής περίφημος, ὁ- τις διατρίβων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐπίανε τοὺς ἐκεί- θεν διαβαίνοντας, καὶ τοὺς ἐφό- νευε μὲ τρόπον σκληρότατον. Διό- τι λεγέων τὰς κορυφὰς δύο δέν- δρων, ἔδενα τοὺς πόδας αὐτῶν σφικτὰ, καὶ ἔπειτα τὰς ἄφω- αῖται δὲ ἐπανακαμπτόμεναι μὲ σφοδρότητα, καταξέσχον ἀλει- νῶς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους. Ἄλ- λα τέλος πύσας αὐτὸν ὁ Θε- οσεύς, τὸν ἐτιμώρησε μὲ τὸν αὐ- τὸν σκληρῶν καὶ ἐκώδυνον θάνα- τον.

Σίντις. Ζ. Ἥφαιστος.

Σίνων (Sinon). Ζ. Δούρειος Ἴπ- πος.

Σινώπη (Σινάβη), πόλις Ἑλληνίς, ἐπὶ τῶν παραλίῳ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη, πατρὶς Διογέ- νους τοῦ Κυνικοῦ Φιλοσόφου (Κά- ττοις Σινωπέως).

Σίπυλον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Σίρμιον (Μιτροβίταα), πόλις τῆς κάτω Παννονίας, πρὸς τὴν δε- ξιάν ὄχθην τοῦ Δαουβίου κει- μένη. (Κάτοις Σιρμιεύς).

Σίσυφος (Sisyphus), υἱὸς τοῦ Αἰό- λου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Κορίν- θου, ὅστις ἀγαθὸς ὦν τὸ πρῶτον καὶ εἰρηνικός, ἔγενεν ἔπειτα ἀ- πὸ ἐναντίας περιστάσεις σκληρὸς καὶ ἀπώδραπος, καὶ διὰ τοῦτο διατρίβων παρὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐλάμβανε μεγάλην εὐ- χαρίστησιν γὰρ φονεῖν τοὺς ἐκεί- θεν διαβαίνοντας μὲ διαφόρους

κολίσεις. Ἄλλα πᾶσας αὐτὸν ὁ Ἄθως τῶν ἐφόνευσε, καὶ οἱ Θεοὶ τὸν καταδίκασαν εἰς τὸν Ἄθω νά ἀναβιβάξῃ εἰς τὴν κορυφὴν τῶος ἄρουσ ἕνα μεγαλῶτατον βράχον, ὅστις πάλιν ἐπιπτε κάτω κυλιόμενος, πρὸς ἀκατάκαστον τιμωρίαν του. Κατ' ἄλλους δέ, καταδικάσθη ὁ Σίουφος εἰς ταύτην τὴν τιμωρίαν, ἐπειδὴ ἐμήνησεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν, ὅτα ὁ Ζεὺς ἤρπασε τὴν θυγατέρα του Ἀγκων, ἢ ἐπειδὴ ἐφάρτερον εἰς τοὺς ἀνδρώπους τὰ ἀπόρρητα τῶν Θεῶν.

Σιτακηνή (Ραβία), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀσουρίαν κειμένη (Κάτοικ. Σιτακηνός).

Σιτώ (Sito). Ζ. Ἄσιος.

Σίφρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Σίφριος).

Σιών, ἢ Πόλις Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος, εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων λόφων τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ τῶν ὀπίων ἦτον κτισμένη ἢ Ἰερουσαλήμ.

Σιάρανδρος, ἢ Σιάρδος (Κίρμε Κιουταλέρ), ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν.

Σκαμβωνίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰοντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Σκαμβωνίδης).

Σκάρδος, ὄρος τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰλλυρίδος κείμενον.

Σκάρδων, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, εἰς τὴν Λιβυρικήν χώραν κειμένη.

Σκιάδος (Σκιαδός), μία ἐκ τῶν Σποραίδων νήσων, μεταξὺ Εὐβοίας

καὶ Μαγνησίας κειμένη (Κάτοικ. Σκιαδός).

Σκιάδω, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἠλιδα (Κάτοικ. Σκιάλουτιος, καὶ Σκιάλουτιος).

Σκιρίτις, χώρα τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας κειμένη.

Σκιρος, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Σκιριεύς, ἢ Σκιρίτης).

Σκιρρίον, ἀκριτήριον τῆς Θωάκης, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης κείμενον.

Σκίροφορία, ἢ Σκιροφόρια, ἐορτὴ τῶν Ἀθηναίων εἰς τιμὴν τῆς Σκιράδος, ἢ Σκιρίας Ἀθηναῖς, ἀπὸ τῆς κώμης Σκίρας πλησίον τῶν Ἀθηνῶν τὴν ὀνομασίαν λαβούσα, καθὼς καὶ ὁ Μῆν, κατὰ τὸν ὀπίον ἐτελεῖτο αὐτὴ ἢ ἐορτὴ, ὀνομασθῆ Σκίροφοριῶν. Ζ. Μῆνης Ἀθηναῖος.

Σκίρων (Sciron), ληστής περίφημος, ὅστις διατρέβων εἰς ἐν παραλίον μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ ἀρ' οὐ τοὺς ἐπρόσταζε με πολλὴν καταφρόνησιν νὰ ταῦ πλύνωσι πρῶτον τοὺς πόδας, τοὺς ἔρριπτεν ἔπειτα λακτίζων εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλα πᾶσας καὶ αὐτὸν ὁ Ἄθως, τὸν ἐφόνευσε με τὸν ὁμοιον τρόπον.

Σκόλλις, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἠλιδα.

Σκόπελος (Σκόπελον), μία ἐκ τῶν Σποραδων νήσων, μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μαγνησίας κειμένη.

Σκοτούσσα, πόλις τῆς Θετταλίας,

κατὰ τὴν Θεσσαλιώτιδα, περιμένη
(Κάτοικ. Σκοτούσσαϊος).

Σκυδίσσης, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν
Αἰρμανίαν.

Σκυδία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, δια-
χωριζομένη ὑπὸ τοῦ Ἰμίου ὄρους
εἰς τὴν Ἐνταΐδα καὶ Πέραν τοῦ
Ἰμίου Σκυδίων (Κάτοικ. Σκυ-
δίας). Οἱ δὲ καλαῖοι Ἕλληνας
Σκυδίων, ἢ Σκυδικῆν ἐνομάζον
ὅλους τοὺς ἐπίκειμα τῶν Εὐξεί-
νου Πόντου τόπους, τῶν ὁποίων
οἱ κάτοικοι ἦσαν γνωστοὶ εἰς αὐ-
τοὺς εἰς ἀριστοὶ ἐκπύται καὶ το-
ξόται. Μετὰ ταῦτα ὄμως ἐνομά-
σθησαν οἱ λαοὶ οὗτοι Σαρματαί,
καὶ ἐπομένως καὶ αὐτὸ τὸ μέρος
τῆς Σκυδίας, Σαρματία. Ζ.
Σαρματία.

Σκυλακίων. Ζ. Σκυλλήτων.

Σκυλαξ, Καρυανδεὺς, Γεωγράφος,
τοῦ ὁποίου ἀναζητεῖται Περὶ πλοῦς
τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἐκδοθ.
Ἑλλ. Λατ. ἐν. Λευγδ. Βαταυ.
1700, 4, μετὰ διαφορῶν Σημει-
ώσεων, καὶ ἀλλαγῶν.

Σκυλίτσης. Ζ. Ἰωάννης Σκυλίτσης.

Σκύλλα (Scylla), θυγάτηρ τοῦ
Φόρκυος καὶ τῆς Νυμφῆς Κρα-
ναΐδος. Αὕτη οὖσα παρθένος πολ-
λὰ ἄρτια, ἠγαπάτο βραβυτικῶς ἀ-
πὸ τὸν Γλαύκον· ἢ δὲ Κίρκη
ἀγαπήσασα καὶ αὐτὴ τὸν Γλαύκον,
ἐμαίετοσαν ὑπὸ ζήλοσικίας τὴν
πύρην, εἰς τὴν ὁποίαν ἢ Σκύλ-
λα εἰσπελάσας νὰ λούσεται, καὶ
πάραιτα μεταμορφώθη ἢ δυστυ-
χῶς εἰς ἀσχημάτατον τέρας, διὰ
τὸ ὁποῖον ἀσχημαμένη νὰ δια-
τρίβῃ πλέον εἰς τὴν γῆν, ἐβρί-

φθῆ εἰς τὸν Σκυλακίων πορθρὸν,
ὅπου κύνουσα τοὺς ἐπιβῆν πα-
ρακλιόντας, τοὺς κατεξέσχεζεν
ἐλασσοῖς, καὶ τοὺς ἔτροψε. Καὶ
ταῦτα μὲν ὁ μῦθος· τὸ δ' ἀλη-
θές εἶναι, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν πορθ-
ρὸν εἶναι δύο πολλὰ ἐπικίνδυν-
νοι σκόπελοι, Σκύλλα καὶ Κάρυ-
βδὶς ὀνομαζόμενοι, εἰς τοὺς ὁ-
ποίους ἐμπίπτοντας πολλὰκις οἱ
παρακλιόντες, ἀφανίζονται.

Σκύλλαιον, ἀκρωτήριον τῆς Πελο-
ποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Σκύλλαιον (Sciglio), ἀκρωτήριον
τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρεττιαν-
καὶ πόλις αὐτοῦ δι ὀνόματος (Κάτ-
οικ. Σκυλλαῖος).

Σκυλλήτιον, καὶ ἐπειτα Σκυλακίων
(Squillaci), πόλις τῆς Ἰτα-
λίας, εἰς τὴν Βρεττιαν (Κάτ-
οικ. Σκυλλαῖος).

Σκυλλοῦς. Ζ. Σκυλλοῦς.

Σκύμνος, Χίος, ἠκμαθε κατὰ τοὺς
χρόνους Νικομήδους, Βασιλέως
τῆς Βιθυνίας, πρὸς τὸν ὁποῖον
συνέγραψεν εἰς Ἰαμβικούς στί-
χους, Περιήγησιν τῆς γῆς, ἐκ-
δοθ. ψευδῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαρ-
μαροῦ τοῦ Ἡρακλείτου ἐν Πα-
ρισίοις 1606, 8.

Σκύρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νή-
σων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτ-
οικ. Σκύριος).

Σπίνδος, ἢ Σπίνδη, πολίχνη τῆς
Τρωικῆς γῆς, πλησίον τῆς πό-
λεως Χρύσης, ἀπὸ τοῦ ἀλφειοῦ τῶν
σπίνδων, τούτῳστι ποταμῶν πα-
ρονομασθεῖσα, ἔπαιον ἦσαν καὶ
ναὸς περικαλλῆς τοῦ Ἀπόλλωνος,
εἰς τὸν ὁποῖον ἐβράτευον ὁ Χρύ-

σης, ὁ πατήρ τῆς Χρυσίδος, καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Κρίνις, ἄλλες Ἰερεὺς καὶ Μάντις, εἰς τοῦ ὀπίου καὶ ἡμερᾶς ἀφανίσας ὁ Ἀπόλλων τὰ κληῖδος τῶν ἀμίνθων, ἐκωνομάσθη καὶ αὐτὸς Σμίνδιος, ἢ Σμινθεύς (Smyntheus).

Σμύρνα, ἢ Σμύρνη, πόλις Ἰωνικῆ παραθαλάσσιος, περίφημος ἐκπαλαί, καὶ μάλιστα διὰ τὴν γέννησιν (κατὰ τὴν πιδανωτέραν γνώμην) τοῦ θεσπεσίου Ὀμήρου (Κάτοικ. Σμυρναῖος).

Σογδιανή, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν, περιοριζομένη ἀπὸ τὸν Ὀξόν καὶ Ἰαξάρτην τοὺς ποταμούς (Κάτοικ. Σόγδιος, καὶ Σόγδας).

Σολῖνος (Solinus), Γάιος Ἰούλιος, Ῥωμαῖος, Γραμματικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομιτιανοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σίξεται Συναγωγὴ Ἀποφθεγμάτων καὶ ἀξιωμακτικῶν πραγμάτων ἐκ τῶν τοῦ Πλινίου τοῦ Πρεσβυτέρου, ἐκδοθεῖσα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν, Exercitationes Plinianae, ἐν Δυσιαφύραις 1794, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαγῶν.

Σόλοι, ἢ μετέπειτα Πομπηίουπόλις, πόλις παραθαλάσσιος τῆς Κελικίας, ἀποικία Ἑλληνικὴ, ἀπὸ τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους προήλθον, λέγουσιν, οἱ Σολοικισμοί, κακῶς καὶ ἐκτασιαμένως τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν προφέροντας.

Σόλοι, πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς καμένη.

Σόλωμοι, λαὸι τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν Πισιδίαν κατοικοῦντες.

Σόλων, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἐξηκαστίδου, τοῦ ἐκ τῆς Σαλαμίως, Ποιητῆς, Πολιτικῆς, καὶ Νομοθέτης ἀριστος, ὅστις κατ' ἀρχάς διὰ τὴν μετρίαν ταυ καταστάσαν μετήρχετο τὸν ἐμπορικὸν βίον· ὕστερον δὲ ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, καὶ ἔκαμε καὶ διαφόρους περιηγήσεις· ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν ἐφέλκετο καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον. Οὗτος συνέγραψε Νόμους, ἢ μετεμάρφωτο τοὺς τοῦ Δράκοντος, ἀρχαιοτέρου Νομοθέτου τῶν Ἀθησῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολλὰ αἰληροί, καὶ εἰσῆξε καὶ τὴν Σεισάχδειαν, ἧτοι μετρίαν καὶ περιορισμὸν τοῦ βάρους τῶν χρῶν κατὰ τῶν αἰληρῶν δανειστῶν, καὶ μὲ τὴν προσκοιμημένην του ἔκτασιν τῶν φρενῶν του, παρώριμσε τοὺς Ἀθηναίους διὰ τῶν ἐνδουμαστικῶν στίχων εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς Σαλαμίως. Θέλων δὲ νὰ ἀποδημήσῃ καὶ ἐκ δευτέρου, υπεχρέωσε μὲδ' ὄρκου τοὺς συμπολίτας του νὰ τηρήσωσιν ἀπαρσαλεῦτως τουλάχιστον δέκα χρόνους τοὺς Νόμους του. Ὁ Σόλων ἦτον εἰς ἕκ τῶν ἐπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδας, καὶ σύγχρονος τοῦ πλουσιωτᾶ του Κροίσου, τοῦ ἐποίου ἐπερίκαιξεν ἀρόβως τὴν κερδοξίαν, ὅταν ὑπήγεω εἰς τὴν Λυδίαν. Τέλος δὲ ἀπέθανεν ὑπεργηρῶς εἰς τὴν Κρήτην, καὶ μετακομιθεὶν τὸ σῶμα του, ἐτάφη

λαμπρῶς εἰς τὴν Σαλαμίνα. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ συζονται Α'. Νόμοι, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1655, φύλ. In Samuelis Petiti Legibus Atticis, καὶ ἀλλαγῶ. Β'. Ἐκ διαφόρων Ἑλληνιστικῶν Ποιημάτων ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθέντα ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Βρουγκίου. Γ'. Ἐπιστολαὶ τρεῖς, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

Σουέσσα (*Sessa*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὸν Λεῖρον ποταμὸν κειμένη.

Σουΐδας, τοῦ ὁποίου ἡ πατρις καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικά τῆς ζωῆς του μένουσαν εἰσέτι ἀγνωστα, μᾶς ἀφῆκε Λεξικόν, ἐρασιμῶν ἐκ διαφόρων Συγγραμμάτων, τὸ ὁποῖον περιέχει βίους ἐνδόξων ἀνδρῶν, παροιμίας, καὶ ἐξηγήσεις πινῶν λέξεων καὶ ἰδιωτισμῶν, ἐκδοθ. κολλαχῶ, καὶ ἐν Κωνσταντινῶν, 1705, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς, Ἑλλ. Λατ. δι' ἐπιμελείας τοῦ Κυστέρου.

Σουλμων (*Sulmona*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Σαβίνην.

Σουλπικία (*Sulpicia*), Ῥωμαία, Ποιήτρια τοῦ καιροῦ τῆς περιφημίας, ἀμείψασα ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομιτιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον διευδύναται καὶ ἡ μέχρι τῆς σήμερον συζομένη Σάτυρατις, ἐκδοθ. ἐν Ἀργεντορ., 1509, 4, καὶ ἀλλαγῶ.

Σουλπικίος (*Sulpicius*) Σεβήρος, Γάλλος, Ἀκυϊτανός, ἀμείψασα ἐπὶ Ὀυαρίου καὶ Θεοδοσίου τῶν Αὐ-

τοκρατόρων. Συνέγραψε πολλά, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκαιεῖται ἡ κατ' ἐπιτομὴν Ἱστορία τοῦ Κόσμου, ἀρχομένη ἀπὸ κτίσεως αὐτοῦ ἕως τοῦ 400 ἔτους μετὰ Χριστοῦ, ἐκδοθ. ἐν Λειψία, 1709, 8, καὶ ἀλλαγῶ.

Σούνιον (Κάβο Κολόννη), τὸ νοτιώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς καὶ πύσης τῆς Ἑλλάδος καὶ δήμος, ἡ κωμόπολις αὐτοῦ δι' ὀμώνυμος (Κάτοικ. Σουνιεύς).

Σούσα (Σούστηρ), μία ἀπὸ τὰς πρωτεύουσας πόλεις τῆς Περσίας, ἡ καθέδρα τῶν Βασιλέων αὐτῆς (Κάτοικ. Σούσιος).

Σουσιανή (Χουσιωτῶν), ἐπαρχία μεγίστη τῆς Περσίας, μεταξὺ Βαβυλωνίας καὶ Περσίδος κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Σουσιανῆς).

Σοφοκλῆς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Ποιητῆς Τραγικῆς περιφημίας, μαθητῆς τῆς μὲν Μουσικῆς τοῦ Λάμπρου, τῆς δὲ Ποιητικῆς τοῦ Ἀισχύλου χρηματίας. Οὗτος πολλά νόος ἂν ἀκόμη, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἐξαιρέτου ἀγχωρίας του, καὶ ἐφάλεν εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ηλικίας του τὰ ἐπικείμενα διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Σαλαμίνας, καὶ μετὰ δέκα ἔτη δημοσιεύσας κατὰ πρῶτον Τραγωδίαν, ἐνίκησεν τὸν διδάσκαλόν του Ἀισχύλον εἰς τὸν παιητικὸν ἀγῶνα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐστάθη πολλά εὐτυχῆς ὁ Σοφοκλῆς μας εἰς τὴν Τραγωδίαν, καὶ ἔφερε τὸ Θέατρον εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, καλλωπίσας αὐτὸ μὲ εἰκόνας,

προσθέσας καὶ τρίτον διαλεγόμενον πρόσωπον, καὶ ἐπαυξήσας τὸν χορὸν μὲ ἄλλα δεκαπέντε πρόσωπα. Ἐχων δὲ μεγάλην ἔφασιν εἰς τὴν Ποιητικὴν, ἡμέτερος παντάσῃ τὴν οἰκονομίαν τῆς οἰκίας του, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του ὡς ἄσωτος καὶ παράφρων, ἀδωκῶδη, ἀναγνούς ἐμπροσθεν τῶν κριτῶν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῶν, Τραγωδίαν, τὴν ὁποίαν τότε ὀγδοηκοντούτης ὦν συνέγραψε. Τέλος ἀπέθανεν ἐνενηκοντούτης, κατὰ τινὰς μὲν ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀκούσας, ὅτι εἰς τὸ γῆρας του ἔλαβε τὸ βραβεῖον, κατ' ἄλλους δὲ, ἀποπνιγείς ἀπὸ ῥάγα σταφυλῆς. Ἐκ τῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι Τραγωδιῶν του μᾶς σώζονται μόνον ἑπτὰ Α'. Ἄϊας Ματίγοφόρος. Β'. Ἡλέκτρα. Γ'. Οἰδίπους Τύραννος. Δ'. Ἀντιγόνη. Ε'. Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν. Σ'. Τραχινίαι. Ζ'. Φιλοκτῆτης, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίῳ, 1781, εἰς τόμους δύο, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σχολίων, καὶ Σημειώσεων.

Σπαλαθρα (Λυφοκάστρον), πόλις παραθαλάσσιος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Κάτοικ. Σπαλαθραῖος).

Σπανία. Ζ. Ἰσπανία.

Σπάρτη (Μιστράς), ἡ αὐτὴ καὶ Λακεδαιμόν, πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περιδοξος, καὶ ἡ μητρόπολις τῆς Λακωνίας (Κάτοικ. Σπαρτιάτης).

Σπαρτοί. Ζ. Κάδμος.

Σπερχεῖος (Ἑλλάδα, ἢ Ἀλλαμάνα), πηγαμὸς τῆς Θετταλίας, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους, καὶ ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Σπολήτιον (Spolieto), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ὀμβρικὴν (Κάτοικ. Ἐκ Σπολητίου).

Σποργέλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Σποργήλιος).

Στάγειρα (Λιβάνοβα), πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον κειμένη, πατρίς τοῦ Ἀριστοτέλους (Κάτοικ. Σταγειρίτης).

Στάδιον, διάστημα 125 βημάτων, ἢ 600 ποδῶν τὸ μῆκος· καὶ οὕτως ἐλέγετο κατ' ἀρχαίαν ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταί, καὶ Σταδιοδρόμοι, ὅσοι ἐτρέχον μίαν μόνην φορὰν ἀπὸ τῆς μίαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ Σταδίου.

Στάτιος (Silius) Πούβλιος Παπίνιος, Νεαπολίτης, Ποιητὴς τοῦ καιροῦ τοῦ περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Δομιτιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Θηβαίς, ἥτοι περὶ τοῦ μεταξὺ Πολυεῖκους καὶ Ἐτεοκλέους πολέμου εἰς βιβλία δώδεκα. Β'. Ἀχίλλης, ἥτοι περὶ τῶν πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου συμβάντων εἰς βιβλία δύο. Γ'. Δρυμῶν, τούτεστι συναγωγὴ πολλῶν ποιηματίων διαφόρων υποθέσεων εἰς βιβλία πέντε, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ

- ἐν Λουδίῳ, 1728, 8, μετὰ Σημειώσεων.
- Στειρία**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Στειριεύς, καὶ Ἐπιφρ. Στειριάδην).
- Στέντωρ (Stentor)**, Ἀρκάς, ἀνὴρ μεγαλοφωνότατος, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐχρησίμευεν ὡς βροντόφωνος σάλπιγξ, ἐπειδὴ, κατ' Ὁμηρον, ἐφώναζε τόσον, ὅσον ἠδύνατο νὰ φωνάζωσι πενήτηντα ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁμοῦ ἠνωμένοι.
- Στενούκλαρος (Νίσσι)**, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Μεσσηρίαν (Κάτοικ. Στενούκλαριος).
- Στερόπη (Sterope)**. Ζ. Οἰνόμαος.
- Στερόπης (Steropes)**. Ζ. Κύκλωπις.
- Στέφανος**, Ἀθηναῖος, Ἰατρός. Συνέγραψεν ἐξηγήσεις εἰς τὸ πρῶτον τοῦ Γαλνῆου Θεραπευτικὸν βιβλίον, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1536, 8, καὶ ἀλλαχού.
- Στέφανος**, Βυζάντιος, Γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψεν Ἑθνικά, ἤτοι Λεξικὸν Γραμματικὸν καὶ Γεωγραφικόν, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει περὶ Πόλεων καὶ Δήμων, καὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἑθνικῶν ὀνομάτων. Ἐκ τούτου τοῦ ὠφελιμωτάτου Λεξικοῦ σώζονται μόνον ὀλίγα τινὰ λείψανα, καὶ ἡ Ἐπιτομή, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν Ἐρμόλαός τις Γραμματικὸς Κωνσταντινοπολίτης ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἰουστινιανοῦ. Ἡ ἐντελεστερα ἐκδοσις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Λουγδ. Βαταν., Ἑλλ. Λατ. 1694, φύλ. μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων κριτικῶν Σημειώσεων.
- Στήλαι Ἡρακλέους**. Ζ. Ἀβύλη.
- Στησίχορος**, ὁ ἐξ Ἰμέρας, πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Ἡοῦδου, Ποιητῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ τυράννου Φαλαρίδος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἠγαπάτο, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς ἠναντιόνητο πάντοτε εἰς τὴν τυραννίαν του. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν Κατάνην, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ἐπῶν σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. ἐν Γοττίγγῃ, 1771, 4, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχού.
- Στιχμαντεία**, ἡ Ῥαφδομαντεία, ἡ διὰ στίχων τινὸς Ποιητοῦ, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ Ὁμήρου, γινομένη μαντεία.
- Στοά (Porticus)**, οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπὲς εἰς τὰς Ἀθήνας, μετὰ στυλοῦς ἀφ' ἑνὸς μέρους, ἦτις καὶ Ποικίλη Στοά (Porticus Poecile) ἐλέγετο διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ περιφήμου Πολυγνώτου τοῦ Θεασίου πολυειδεῖς καὶ ποικίλας ζωγραφίας, μετὰ τὰς ὁποίας ἐπαράστανε τὴν ἐκπόρδην τῆς Τρωάδος, τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀξία λόγου καὶ θαυμασμοῦ ἔργα. Αὐτοῦ ἐδίδασκε Ζήνων ὁ Φιλόσοφος, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς καὶ οἱ ὁπαδοὶ του ὀνομάσθησαν Σταῖκοι, ἢ οἱ ἐκ τῆς Στοᾶς Φιλόσοφοι.
- Στοβαῖος**. Ζ. Ἰωάννης Στοβαῖος.
- Στόβοι (Σαρακίνο)**, πόλις τῆς Μακεδονίας, πατὴρ τοῦ εἰρημένου Ἰω. Στουβαίου.
- Στουδίτης**. Ζ. Θεόδωρος Στουδίτης.

- Στράβων**, Γεωγράφος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμάσειαν τοῦ Πόντου, ἢ τῆς Καππαδοκίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐνίοτε καὶ Καππαδόκης ὀνομάζεται. Οὗτος ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀγυπτον, Ἑλλάδα, Ἰταλίαν, καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη, καὶ συνέγραψε Γεωγραφίαν εἰς βιβλία δέκα καὶ ἑπτὰ, χρησιμωτάτην εἰς ὅλους τοὺς Φιλόλογους, ἐκδοθ. πολλαχού, καὶ ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1816-1819, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων καὶ Πινάκων. Σώζεται καὶ Ἐπιτομὴ ταύτης τῆς Γεωγραφίας, Χρηστομαθία, ἐπιγραφομένη, καὶ κατὰ τὸ 980 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ γενομένη ὑπὸ τινος ἀνώνυμου Γραμματικοῦ, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1553, 4, καὶ ἀλλαχού.
- Στρατονίκεια** (Ἐσκι Ἰασρ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Στρατονικεῖς).
- Στράτος**, ἢ Στρατὸς (Σεροβίγλι), πόλις ἀρχαία τῆς Ἀκαρνανίας, πλησίον τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Στράτιος).
- Στράτων**, Σαρδιανός, τοῦ ὁποίου σώζεται Συλλογὴ Ἐπιγραμμάτων, Παιδικὴ Μοῦσα, ἐπιγραφομένη, ἐκδοθ. ἐν Ἀλτεμβέργ., 1764, 8, καὶ ἀλλαχού.
- Στροφαῖδες** (Στρίβαλοι), νησίδια τινὰ, ἢ διάφοροι σκόπελοι, περὶ τὴν νῆσον Ζάκυνθον (Κάτοικ. Στροφαδεῖς).
- Στρόφιος** (Strophius). Ζ. Ὁρεστης.
- Στρυμῶ** (Strymo). Ζ. Πρίαμος. Στρυμονικὸς κόλπος (Κοντέσσα, ἢ Κόρφος τοῦ Ὄρρασιού), θάλασσα τοῦ Αἰγαίου πελάγους, σχηματιζομένη εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ.
- Στρυμῶν** (Ῥενδίνα, ἢ Καρασοῦ), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.
- Στυμφαλίς**, λίμνη τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Ἐνταῦθα διέτρεβεν ἕν πληθος ὀρνέων, τὰ ὅποια ἐπτάμενα, ἐκάλυκτον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπροξένουν μεγίστην ροδρᾶν εἰς τὴν χώραν, ἐπειδὴ ἤρκαζον καὶ ζῶα, καὶ ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ἠφάνιζον. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, τὰ διεσκόρπισεν ὅλα, καὶ οὕτως ἡλευθέρωσε τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀπὸ ταύτην τὴν μάστιγα.
- Στύμφαλος**, ποταμὸς τῆς Ἀρκადίας, πλησίον τοῦ ὁποίου εἶναι ἢ Στυμφαλίς λίμνη, καὶ πόλις ὁμώνυμος (Κάτοικ. Στυμφαλίος).
- Στύξ**, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, τοῦ ὁποίου τὰ καταβρωτικά ὕδατα ἔδωκαν αἰτίαν εἰς τοὺς Ποιητὰς νὰ τὸν ὑποθέσωσι ποταμὸν τοῦ Ἄδου, λέγοντες, ὅτι ἡ Στύξ (Styx) ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἢ ὅποια ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀχέροντος μίαν κόρην, Νίκην λεγομένην. Καὶ ἐπειδὴ ἐβοήθησε, καὶ αὐτὴ μετὰ τῆς

Δυγατρός της τὸν Δία εἰς τὴν κατά τῶν Τιτάνων μάχην, εἰήφισεν ὁ Ζεὺς δι' εὐνώμουσύνην, νὰ ὀμνύσωσιν ὅλοι οἱ Θεοὶ εἰς τὸ ὄνομά της, μὲ ἀπόφασιν, ὅτι ὅστις ἤθελε παραβῆ τὸν ὄρκον του, νὰ ἐξορίζεται διὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ στερῆται πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ Νέκταρ καὶ τὴν Ἀμβροσίαν.

Συβαρις, ἡ μετέπειτα Θούριον καὶ Κώπια, πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Λευκανίαν, ὀνομαστή διὰ τοὺς ἀβροδιαίτους κατοίκους της, καὶ ποταμὸς αὐτόδε ὀμώνυμος (Κάτοικ. Συβαρίτης).

Συβρίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Συβρίδης).

Συετώνιος (Svetonius) Γάιος Τραγουκίλλος, Ῥωμαῖος, Γραμματικός, Ῥήτωρ, καὶ Ἱστορικός ελεύθερος καὶ φιλαλήθης, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Βίοι τῶν δώδεκα πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος ἕως τοῦ Δομιτιανοῦ. Β'. Περί τῶν ἐνδόξων Γραμματικῶν βιβλίων ἐν. Γ'. Περί τῶν ἐνδόξων Ῥητόρων βιβλίων ὁμοίως ἐν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀστελοδ., 1736, 4, εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Συήνη (Ἑσσάν), πόλις ἀρχαία καὶ περίφημος τῆς ἀνω Αἰγύπτου (Κάτοικ. Συνήνης).

Σύδας, ἡ Σὺς, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαίαν.

Συκία, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Κιλικίαν καίμενη.

Συκεὺς (Syceus), εἰς ἐκ τῶν Τιτάνων, ὅστις καταδικώμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ κινδυνεύων νὰ κεραυνωθῆ, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς μητρὸς του Γῆς· ἡ δὲ Γῆ σχιοθεῖσα, τὸν ὑπεδέχθη ζωντανόν, καὶ ἀνέδωκεν αὐτ' αὐτοῦ τὸ ὀμώνυμόν του φυτόν, τὴν συκῆν.

Συμβόλων λιμὴν (Βαλκυλαύα), λιμὴν ἀξιολόγος τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Συμεών, Ἡγούμενος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅστις καὶ Νέος Θεολόγος ὀνομάζεται. Συνέγραψε πολλὰ Ἐκκλησιαστικά, Θεολογικά καὶ Ἀσκητικά Συγγράμματα, τὰ ὅποια ἔπειτα ἀνεύεως Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, καὶ κατὰ τὸ 1605 ἔτος ἐξεδόθησαν ὅλα ὁμοῦ ἐν Ἰγγολσταδίῳ.

Συμεών, Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνὴρ πολυμαθῆς, καὶ μέγας ζηλωτῆς τοῦ δόγματος τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐχθρὸς δὲ ἀσπονδῶν τῶν Λατίνων. Συνέγραψε Περί τῆς ἑρθδοδόξου ἡμῶν Πίστεως, περὶ Τελετῶν, περὶ Μυστηρίων, κατὰ Ἀιρέσεων, κτλ. βιβλίον πολλὰ ὠφέλιμον εἰς πάντα εὐσεβῆ Χριστιανόν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Ἱερωμένους. Ἐτυπώθη δὲ Ἑλληνιστὶ ἐν Ἰασιῶ τῆς Μολδαβίας, 1683, φύλ. καὶ Γραμμιστὶ ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας, 1793, 4.

Συμεών Μεταφραστής, Μάγιστρος και Λογοθέτης. Συνέγραψε Α'. Βίους τῶν Ἁγίων ὅλου τοῦ ἔνιαυτοῦ. Β'. Λόγους Ἑβραϊκούς 24. Γ'. Ἐπιτομὴν Κανόνων. Δ'. Χρονικὸν ἐκ διαφόρων Ἱστορικῶν. Ε'. Ἐπιστολάς, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Συμεών Σηῦδος, Ἀντιοχεύς, Ἀξιωματικὸς καὶ Ἰατρός ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ Δούκα, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε Σύνταγμα κατὰ Στοιχεῖον Περί τροφῶν δυνάμεως, ὠφελείας, καὶ βλάβης, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1658, 8, καὶ ἀλλαχού.

Σύμη, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, μεταξὺ Ρόδου καὶ Κύπρου κειμένη (Κάτοικ. Συμαῖος, καὶ Σύμιος).

Σύμμαχος Αὐρήλιος (Symmachus Aurelius), Ῥωμαῖος, ἀνὴρ ὑπατικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἐπιστολῶν πρὸς διαφόρους βιβλία δέκα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1604, 4, μετὰ Σημειώσεων. Β'. Λόγοι οὐκὼ περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθέντες ἤδη πρῶτον ὑπὸ Ἀγγέλου Μαΐου ἐν Μεδιολάνοις, 1815, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Σύμμαχος, Σαμαρείτης, ὅστις καταλιπὼν τὴν αἵρσιν του, ἔγινε Χριστιανός, πληρὸν δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους πιστός εἰς τὴν ὁμολογίαν του. Μετέφρασε καὶ οὗτος ἐκ τοῦ Σαμαρείτικῆ τὴν παλαιὰν

Γραφήν μετὰ τὸν Ἀκύλαν καὶ Θεοδοτίωνα, κατὰ νόημα μάλλον, παρὰ κατὰ λέξιν. Ταύτην τὴν Μετάφρασιν ἀναφέρουσι πολλὰς καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσωθέντα λειψάνα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

Συμπληγάδες. Ζ. Κυάναςαι.

Συνέσιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ Ἑθνικῶς, πληρὸν ἐπίσημους γονεῖς, ὅστις νέος ὦν ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θανμασίως ἐπέδωκεν. Ἐπειτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐτελειοποιήθη καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, μαθητὴς χρηματίσας τῆς περιφήμου Ὑπατίας, Πλατωνικῆς Φιλοσόφου. Τέλος οἱ ἡμέτεροι τὸν ἐπρόβαλον νὰ βαπτισθῆ, καὶ ἔπειτα νὰ τὸν τιμήσωσι καὶ μὲ τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ἀλλ' αὐτὸς κατ' ἀρχάς ἀντέλεγε, μὴ θέλων νὰ χωρίσῃ τὴν νόμιμὴν του σύζυγον, καὶ ἰ ἀρήσῃ τὸ κληῖρον, καὶ τὰς ἄλλας του εὐδύμους διατριβὰς, καὶ μάλιστα μὴ δυνάμενος νὰ πληροφορηθῆ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν· ἔπειτα ὁμως συμβιβασθεὶς εἰς ὅλα αὐτά, καὶ βαπτισθεὶς, ἔχειροτονήθη τῆς Πτολεμαίδος Ἐπίσκοπος. Ἐξῆς λοιπὸν εἰς τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἰκανῶς χρόνους, ἐκπληρῶν ἐπιμελῶς τὰ χρέη τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ πιστεύσας καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς ἀναστάσεως

τῶν νεκρῶν δόγμα. Ὁ Συνέσιος συνέγραψε πλείστα Συγγράμματα πρὶν καὶ ἀφ' οὗ ἀρχιεράτευσε, ἐκ τῶν ὁποίων σαζονται ἀκόμη τὰ ἐπόμενα Α'. Λόγος περὶ Βασιλείας πρὸς Ἀρκάδιον τὸν Αυτοκράτορα, τὸν ὁποῖον ὡς πρέβυς τῶν Κυρηναίων ἐξεφώνησε πρὸς αὐτόν. Β'. Δίον, ἢ περὶ τῆς καθ' ἑαυτὸν διαγωγῆς. Γ'. Φαλάκρας Ἐγκώμιον, ἐναντίον Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ συγγάφαντος Κόμης Ἐγκώμιον. Δ'. Αἰγύπτιος, ἢ περὶ Προνοίας. Ε'. Περὶ Ἐνουπιῶν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὑπατίου. ς'. Ἐπιστολαὶ 135, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1612, φῦλ. Αἱ δὲ Ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἐξεδόθησαν καὶ ὑπὸ Γρηγορίου Κωνσταντᾶ τοῦ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας Ἑλληνιστί, 1792, 8, μετὰ τῶν Σχολίων Νεοφύτου τοῦ Καυσακαλυβίτου.

Σύναδα (Σανδακλή), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Συναδαύς).

Συνωρίς, ἀγώνισμα, ἀνήκον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅτε μία ἀμαξα εἰσέρητο εἰς τὸ στάδιον ὑπὲρ δύο μόνον ἱππῶν.

Συκαλήττος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κερκοπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Συκαλήττιος, καὶ Συκαληττεύς).

Συρακοῦσαι, ἢ Συράκουσαι (Syracosa), ἢ πρωτεύουσα πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ. Συρακούσιος).

Συρία (Σορία, ἢ Σουσιόταν), ἡ παρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μετὰ τὴν Λυκίας, Εὐφράτου, Ἀραβίας, καὶ Μεσογείου θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Σύρος).

Συριανός, Ἀλεξάνδρεως, ἢ, κατ' ἄλλους, Γαζαῖος, ἐχρημάτισεν εἰς τὰς Ἀθήνας μαθητὴς τοῦ τότε περιφήμου Πλουτάρχου, καὶ ὑστερον διδάσκαλος Πρόκλου τοῦ Διαδόχου. Σώζεται καὶ τούτου Ὑπόμνημα εἰς τὸ περὶ Στάσεων τοῦ Ἐρμογένους, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἄλδου ἐν Βενετία, 1509, φῦλ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ῥητόρων.

Σύριγξ (Syrinx), θυγάτηρ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ. Αὕτη διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Πανός, καὶ κενδυνύουσα νὰ πιασθῆ, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ πατρὸς τῆς· ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς τὴν μετεμόρφωσεν εἰς κάλαμον, τὸν ὁποῖον κόψας ὁ Πάν, κατεσκευάσασα μουσικὸν ὄργανον, τὴν σύριγγα, καὶ τὴν ἔπαιξε πρὸς παρηγορίαν του.

Σύρος (Σύρα), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τῆς Δήλου κειμένη, πατρὶς Φερικύδου τοῦ Φιλοσόφου (Κάτοικ. Σύριος).

Συροφοίνικες. Ζ. Κοιλὴ Συρία.

Σύριες. Ζ. Ἀφρικὴ.

Σύς. Ζ. Σύδας.

Συχάρ, ἢ μετέπειτα Νεάπολις (Ναπλώσα), πόλις τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν Σαμαρείαν.

Σφακτηρία (Προδόνα), νῆσος εἰς τὰ παράλια τῆς Μεσσηνίας, ὅπου οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνίκηθη.

σαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Κάτοικ. Σφακτηριεύς).
 Σφενδαλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἰπποδωντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Σφενδαλεύς, καὶ Ἐπιφρ. Σφενδαληθέν).

Σφήκας. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Σφηττός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Σφήττιος, καὶ Ἐπιφρ. Σφηττόθεν).

Σφίγξ (Sphinx), τέρας τρομερὸν καὶ ἀλλόκοτον, ἔχουσα κεφαλὴν καὶ πρόσωπον κόρης, σῶμα κυνός, οὐρὰν δράκοντος, πτέρυγας αἰετοῦ, ὀδόντας λέοντος, ὄνυχας γυπὸς, καὶ φωνὴν ἀνδρώπου. Ἄυτη πεμφθεῖσα παρὰ τῆς Ἥρας εἰς τὴν γῆν τῶν Θηβαίων, διὰ τὸ πρὸς αὐτοὺς μῖσός της, ἔβλαπτε πολυτρόπως τὴν χώραν ἐκείνην, πρόβαλλουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τοὺς διαβάτας καὶ αἰνίγμα πολλά σκοτεινόν, τὸ ὁποῖον ὅστις δὲν τὸ ἔλυε, κατασπαράττετο ὑπ' αὐτῆς ἀνιλεῶς. Ἦτον δὲ πεπρωμένον καὶ εἰς αὐτὴν νὰ ἀποδάνη, ὅταν λυθῇ τὸ αἰνιγμά της, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη διὰ τοῦ Οἰδίποδος, ὡς εἰρήται ἐκεῖ. Ζ. Λάϊος.

Σχερία. Ζ. Κόρκυρα.

Σχωνουντία, καὶ Σχωνούς, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κορίνθου, εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον (Κάτοικ. Σχωνουντίες, καὶ Σχωνουσίους).

Σχολάριος. Ζ. Γενναῖδος Σχολάριος.

Σωζόμενος. Ζ. Ἐρμείας Σωζόμενος.

Σωκράτης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Σωφρονίσκου τοῦ λιθουργοῦ καὶ Φαιναρίτης Μαιίας. Οὗτος κατ' ἀρχάς διὰ τὴν πτωχικὴν του κατάστασιν μαδῶν τὴν τέχνην τοῦ πατρὸς του, εὐδοκίμησε Σαυμασίως, ἐπειδὴ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπιζοντο πολὺν καιρὸν ὁ Ἐρμῆς καὶ αἱ τρεῖς Χάριτες, ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ· ὕστερον δὲ ἀγαπήσας τὴν Φιλοσοφίαν, ἔκαμεν εἰς αὐτὴν μεγάλας προόδους, διὰ τῆς γενναίας συνδρομῆς τοῦ Κρίτωνος, Φιλοσόφου καὶ πλουσίου Ἀθηναίου. Ὁ Πρόδικος, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἀρχέλαος, καὶ ἄλλοι περίφημοι Σοφισταὶ ἐχηρήτησαν διδάσκαλοι τούτου τοῦ ἠδικοτάτου Φιλοσόφου. Ὁ Σωκράτης δὲν ἦναίε ποτὲ Σχολεῖον, οὐτ' ἐδίδασκεν ἀπὸ Καθέδρας, ὡς λέγουσιν, ἀλλὰ μετερῶνδμιξ τῶν συμπολιτῶν του τὰ ἤδη, διδάσκων αὐτοὺς εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὰς οδοὺς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀγορὰν, μὲ τρόπον ἀπλούστατον καὶ ἀφελμώτατον, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ Συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος, τῶν μαθητῶν του. Ἐἰς δὲ τὸ ἔβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του πρᾶγμασθη, διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα του, νὰ πῆ τὸ κῶμιν, διαβληθεὶς ἀπὸ τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον, δυνω δεμῶς καὶ πολλὰ φθονερούς Σοφιστὰς, ὡς ἄδως καὶ φθορέύς τῶν νέων, ὁ ἔνδως καὶ ἠδικοτάτος οὗτος Φιλοσο-

φος. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κάραντα ἐκατάλαβαν τὸ ἀσυγχώρητον τοῦτο ὄφθαλμα των, καὶ καταδικάσαντες τοὺς πρῶταίτους εἰς ἐξορίαν καὶ θάνατον, ὕψωσαν εἰς τιμὴν του περικαλλῆ ἀνδριάντα. Σωζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους ἐκτὰ Ἐπιστολαὶ ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου Συλλογῆ τῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σωκράτης, Κωνσταντινοπολίτης, Σχολαστικός. Συνέγραψε πρὸς τινὰ Θεόδωρον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ἐκτὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Κανταβριγ. 1720, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.

Σωίπατρος, Ποιητὴς Κωμικός, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἐν ἀποκασματίῳ σάζεται, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογῆ τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν. Σωράνος, Ἐπίσκοπος, Ἰατρός, τοῦ ὁποίου τὰ Συγγράμματα ἐξεδόθησαν μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Φλωρεντία, 1754, φύλ. μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφεῶν τῆς αὐτῆς ὑπαδείσεως.

Σωσίπατρος (Sosipater), Ἰταλός, Νεαπολίτης, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὀνωρίου, τοῦ ὁποίου σάζεται Γραμματικὴ διδασκαλία, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογῆ τῶν παλαιῶν Λατίνων Γραμματικῶν.

Σωτάδης, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμωδίας. Συνέγραψε Μῆλη ἀσφαλγίστατα, τῶν ὁποίων

ἀποκασματία τινὰ οὐκονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογῆ τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Τ Α

Τάαντος. Ζ. Ἐρμῆς Τρισμέγιστος.

Ταίναρον (Ματαπᾶς), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικῆν, καὶ λιμὴν αὐτόδε ὁμώνυμος.

Τακάκη (Γάβης), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν δύο Σύρτων κειμένη.

Τάκιτος (Tacitus), Γάιος Κορνήλιος, Ἰππεὺς Ῥωμαῖος, καὶ γαμβρὸς τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Ἀγρικόλα, ἀκμάσας ἐπὶ Βεσπανιανοῦ, Δομιτιανοῦ, καὶ Νέρβα τῶν Αυτοκρατόρων. Ἐχρημάτισε δὲ σύγχρονος καὶ φίλος Πλαίου τοῦ Νεωτέρου, καὶ ἐπαινεῖται μεγάλως ὡς Συγγραφεὺς πολυμαθῆς, ἀκριβῆς, ἀδιάφορος, καὶ, ὅσον τὸ δυνατόν, φιλαληθῆς. Συνέγραψε Α'. Ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων Αυτοκρατόρων ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γάλβα ἕως τοῦ Δομιτιανοῦ, τῆς ὁποίας σάζονται μόνον τὰ τέσσαρα πρῶτα βιβλία, καὶ μέρος τοῦ πέμπτου. Β'. Χρονικά (Annales) εἰς βιβλία δεκαεξί, περιέχοντα πᾶν ὃ, τι συνέβαινε κατ' ἔτος ἀπὸ Ἀυγούστου Καίσαρος ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Νέρωνος, ἐκ τῶν

ὁποῖον ὅμως λείπει τὸ ἕβδομον, τὸ ὄγδοον, τὸ ἔνατον, τὸ δέκατον βιβλίον, ἢ ἀρχὴ τοῦ ἐνδεκάτου, καὶ μέρος τοῦ δεκάτου ἔκτου. Γ'. Τὸν βίον τοῦ πενθεροῦ τοῦ Ἀγρικόλα. Δ'. Περί Τοποθεσίας καὶ Ἠθῶν τῶν Γερμανῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίῳ 1812, 8, εἰς τόμους πέντε, μετὰ Σημειώσεων, διαφορῶν ἀναγνώσεων, καὶ ἀναπληρωμάτων.

Ταλάσσιος, ἢ Θαλάσσιος (Talasius, ἢ Thalassius), Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἐφορος καὶ προστάτης τῶν γάμων, ὅστις, καθὼς λέγουσιν, εἶναι ὁ Ὑμέναιος τῶν Ἑλλήνων.

Τάναγρα, ἢ Γραία, (Σκάμινον), πόλις τῆς Βοιωτίας, μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀττικῆς κειμένη (Κάτοικ. Ταναγραῖος).

Τάναις, ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, καὶ ἕτερος τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος (Δόν) τῆς Εὐρωπαϊκῆς.

Τάνταλος (Tantalus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Πλωτοῦς, καὶ Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας. Οὗτος ἐπειδὴ ἔσφαξε καὶ ἐμαγεύετο τὸν υἱὸν του, διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἐπιπέδη, ἢ τὴν δοκιμασίαν τῆς δυνάμεως τῶν Θεῶν, κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἄδην νὰ στέκεται κλησίον εἰς μίαν λίμνην, ἢ βουτισμένον μέσα εἰς αὐτὴν ἕως εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ φλογόμενος ἀπὸ ὑπερβολικῆν δίψαν, νὰ μὴ δύναται νὰ πῖν· ἐπειδὴ ὅσάκις ἔσκυπτε νὰ πῖν, τὸ ὕδωρ εὐρίετο ὀπίσω, καὶ ἂν ποτε τὸ ἐλάβανεν εἰς τὰς

χεῖρας του, δὲν ἐπρόφθανε νὰ βρῆναι τὸ ἄκρον τῶν χελεῶν του, καὶ εὐθὺς ἐχύετο πάλιν διὰ τῶν δακτύλων του, καὶ ἡ τιμωρία του ἦτον διπλασία καὶ αἰδιάκοπος, διὰ τὴν εἰρημένην παρανομίαν του.

Τάξιλα (Ἄττόκ), πόλις μεγάλῃ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰνδικήν, μετὰξὺ Ἰνδοῦ καὶ Ἰνδάσπου τῶν ποταμῶν κειμένη (Κάτοικ. Τάξιλῆς).

Ταρακονησία. Ζ. Ἰσπανία.

Ταράκων, καὶ Ταρράκων (Tarragona), ἡ μητρόπολις τῆς κάτω Ἰσπανίας (Κάτοικ. Ταρακονήσιος).

Τάρας, ἢ Τάραντα (Taranto), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Μεγάλῃν Ἑλλάδα κειμένη (Κάτοικ. Ταραντίνος).

Ταρκωία (Tarquena), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυρρήνιαν (Κάτοικ. Ταρκύνιος).

Ταρράκινα (Terracina), ἡ πρότερον Τραχίνη, πόλις τῆς Ἰταλίας, παραθαλάσσιος, εἰς τὸ Λάτιον (Κάτοικ. Ταρράκινίτης).

Ταρρατική (Τερρατ), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, εἰς τὴν Λιβουρνηκὴν χώραν κειμένη.

Ταρρός (Τάρσος), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν, παρὰ τὸν Κνίδον ποταμὸν κειμένη, πατρὶς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Κάτοικ. Ταρσεύς).

Τάρταρος, καὶ Τάρταρα (Tartarus), μέρος τοῦ Ἄδου, ὅπου ἐτμωροῦντο αἰωνίως μὲν οἱ ἄδεδιοι, καὶ μέχρι τινὸς οἱ λοιποὶ

κακούργοι καὶ ἔνοχοι τινὸς ἐγκλήματος. Κατὰ τοὺς Ποιητὰς ὁ Τάρταρος ἦτον μία βαδυτάτη καὶ πολλὰ σκοτεινὴ φυλακὴ, μὲ τρικλοῦν χάλκων τεῖχος περιτειχισμένη, καὶ περικυκλωμένη πανταχόθεν ἀπὸ τὸν Πυριφλεγέδοντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποταμούς τοῦ Ἄδου. Αὐτοῦ κατώκουν αἱ Ἑρυννίαι, ἡ Χίμαιρα, ἡ Σφιγξ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀλόκατα τέρατα. Αὐτοῦ ἐβασανίζοντο οἱ Τιτᾶνες, ὁ Τυφὼν καὶ οἱ Γίγαντες, καταπλακωμένοι ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Ἄιτνης, καὶ προσέτι ὁ Τιτυός, ὁ Φλεγιάς, ὁ Ἰξίων, ὁ Σίσυφος, ὁ Τάνταλος, αἱ Δαναίδες καὶ ἄλλοι, περὶ τῶν ὁποίων βλέπει ἐν τῷ ὀκειῷ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Ταρτησσός, (*Tarissa*), πόλις τῆς Ἰσπανίας (Κάτοικ. Ταρτήσσιος).

Ζ. Ἰσπαλῖς.

Τατιανός, Σύρος, Φιλόσοφος Πλατωνικός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ διατρίβων εἰς Ῥώμην, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ μαρτυροῦ Ἰουστίνου, παρὰ τοῦ ὁποίου διδάχθεις καὶ τὴν χριστιανικὴν φιλοσοφίαν, ἐδέχθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδείξε κατ' ἀρχάς καὶ ζῆλον πολὺν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουστίνου ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ὑπῆγεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἐγενέθη εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἀρχηγὸς νέας τινος Λίρεσεως, τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ἀνομάσθησαν Ἐγκρατεῦται, καὶ Ἰθροκαραστάται. Ἐκ τῶν Συγ-

γραμμάτων αὐτοῦ σέζονται Α. Λόγος πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἡ κατὰ Ἑθνικῶν, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Ἑρμείου ἐν Ὁξωνίᾳ 1700, 8, Β. Ἀρμονία Εὐαγγελικὴ, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ 1555, φύλ. καὶ ἀλλαχού.

Τάτιος. **Ζ.** Ἀχίλλεὺς Τάτιος.

Ταύγετον (Βουνά τῆς Μῶνης), ὄρος, ἡ σειρὰ βουνῶν, πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς Λακωνίας κείμενον.

Ταυρικὴ Χερσόνησος (Κριμαία, ἡ Κρίμι), ἥτις καὶ Σκυδικὴ Χερσόνησος πρότερον ἐλέγετο, καὶ Ταυρίς, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἐυξείνου Πόντου, καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, καὶ συναχόμενη μετὰ τὴν ξηρὰν διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ Ταφράδος, κοινῶς Πρεκόπ (Κάτοικ. Ταυρικός, καὶ Ταῦρος).

Ταυρομένιον (*Taurmina*), πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ Ταυρομενίου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ταυρομενίτης, καὶ Ταυρομενίος).

Ταῦρος, ὄρος μέγιστον τῆς Ἀσίας, περικλείων ὅλην τὴν Κιλικίαν.

Ταυροῦνον (Βελγρὰδ), πόλις ὀνομαστή τῆς κάτω λεγομένης Παννονίας.

Τάφος, νῆσος μικρὰ τοῦ Ἴονιου πελάγους, ἡ πόλις τῆς Κεφαλληνίας, ἀπὸ Ταφίου τοῦ ἐκείσε βασιλεύσαντος παρονομασθεῖσα, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὠνόμασεν ἔπειτα αὐτὸς Τηλεβέας (Κάτοικ. Τάφιος).

Τεᾶτον (*Chièti*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη (Κάτοικ. Τεατίνος).

Τεγεία (Μοκλία), πόλις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀρκαδίας, εἰς τὰ σὺν ὄρα τῆς Ἀργείας κειμένη (Κάτοικ. Τεγεάτης).

Τέδριπκος, ἀγώνισμα, ἀνήκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο ὅταν οἱ ἀθληταὶ ἔτρεχον εἰς τὸ Στάδιον μὲ ἄρματα, ὑπὸ τεσσαρῶν ἵππων συρόμενα.

Τειρεσίας (Tiresias), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐήρου καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς, ὅστις, ἐπειδὴ εἶδε κατὰ περίστασιν τὴν Ἀθηνῶν λουομένην γυμνῇ, ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς δεήσεως τῆς μητρὸς τοῦ Χαρικλοῦς ἔλαβεν ἀντὶ τῆς ὀράσεως τὴν χάριν τοῦ νὰ καταλαμβάνῃ τὰς φωνὰς ὄλων τῶν πτηνῶν. Ἡ, κατ' ἄλλους, ἰδὼν ποτε δύο ὄφεις συνοουσιαζομένους, ἐφόνευσε τὸν θηλυκόν, καὶ εὐδύς ἔγεγενε καὶ αὐτὸς γυνή· μετὰ καιρὸν δὲ ἰδὼν ἄλλους δύο πάλιν συνοουσιαζομένους, καὶ φονεύσας τὸν ἀρσενικόν, εὐδύς πάλιν ἔγειγεν ἀνὴρ. Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας περὶ τῆς ἐν συνοουσία ἡδονῆς, ὡς χρηματίσας καὶ ἀνὴρ καὶ γυνή, ἔδωκε τὴν προτίμησιν εἰς τὰς γυναῖκας. Διὰ τὸ ὁποῖον ἀγανακτήσασα ἡ Ἥρα, τὸν ἐτύφλωσε, καὶ ὁ Ζεὺς πρὸς παρηγορίαν τοῦ τὸν ἔκαμε Μάντην, καὶ ἐμάντευεν ἄριστα ὄχι μόνον εἰς τὴν γῆν ἐν ὅσῳ ἔζη, ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν εἰς τὸν Ἄδην, καθὼς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, ὅστις λέγει περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅτι

καταβάς εἰς τὸν Ἄδην, ἠρώτησε τὴν ψυχὴν τοῦ Τειρεσίου περὶ τῆς μελλούσης τύχης σου.

Τελαμών (Telamon), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ἐνδηίδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πηλεῖος. Οὗτοι φονεύσαντες τὸν νεώτερον ἀδελφὸν τῶν Φῶκων, ἐδώχθησαν ἀπὸ τῆς Ἄιγινας ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ, καὶ ὁ μὲν Πηλεὺς ὑπήγεν, εἰς εἰρηται ἐκαί, εἰς τὴν Φθίαν, ὁ δὲ Τελαμών ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμίνα πρὸς τὸν τότε βασιλευντα Κυχρεά, ὅστις καὶ τὸν ἐδέχθη φιλικῶς· καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀτακτος, τὸν ἀφῆκε μετὰ θάνατον καὶ διαδόχον τοῦ βασιλείου του. Ἐπειτα δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Περίβοιαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκάδου, ἐγέννησε τὸν Αἰαντα. Ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀριστεύσας κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, ἔλαβεν εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀνδρείας του τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἡσιόνην, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους τῶν Τευκρινῶν, ἐξ οὗ κατήγιστο καὶ ὁ Εὐαγόρας, ὁ Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας.

Τελμισσός (Μακρὸ) ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Καρίαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος, μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Λυκίας κειμένη (Κάτοικ. Τελμισσεύς).

Τελχίνες (Telchines), υἱοὶ τοῦ Ἥλιου, ἢ κατ' ἄλλους, οἱ Τελχίνες ἦσαν κάτοικοι ἀρχαῖοι τῆς Κρήτης, σύγχρονοι τῶν Κορυβάντων, Κορηίων, καὶ Ἰδαίων

Δακτύλων, πρὸς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν ἡ Ῥεῖα τὸν Δία νὰ τὸν ἀναδρέψωσιν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Οἱ Τελχῖνες οὗτοι μ' ὄλον ὅτι ἦσαν ἐμπειροὶ τέκτονες, καὶ εἰσφύραται πολλῶν ὠφελίμων πραγμάτων, ἦσαν ὁμῶς καὶ τερατίαι, γόητες καὶ ἀπατηῶνες, καὶ προσέτι καταλαλοὶ, βιάσκανοι καὶ φθονεροὶ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς βδελυχθεὶς τὴν τοσαύτην αὐτῶν κακίαν, τοὺς μετεμόρφωσεν εἰς σκοπέλους.

Τέμπη (Μπαμκάς), κολὰς χαριστάτη τῆς Θετταλίας, μεταξύ Ὀσσης καὶ Ὀλύμπου τῶν ὀρίων κειμένη.

Τένεδος, μία ἐκ τῶν Σποράδων γήσων, ἀπέναντι τῆς Ἀσίας κειμένη (Κάτοικ. Τενέδιος).

Τεργέστη, ἡ Τεργέστιον (*Trieste*), πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Κάρνων κειμένη (Κάτοικ. Τεργεστηνός, ἡ Τεργεστινός, κατὰ Ῥωμαϊκὸν τύπον).

Τέρμων, ἡ Τέρμωνος (*Terminus*), τουτέστιν Ὀριος, Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ὀρίων, ἤτοι συνόρων, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα κατασκευάζου εἰς σχῆμα κίτρας τετραγώνου, δέλοντες νὰ φανερώσωσι μὲ τοῦτο, ὅτι τὰ σύνορα τῆς γῆς πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε στερεὰ καὶ ἀμετακίνητα. Ἐώρταζον δὲ καὶ ἐορτὴν εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Τερμινάλια καλουμένην, κατὰ τὴν Θ'. Καλενδῶν Μαρτίου, ἤτοι τὴν 21 τοῦ Φεβρουαρίου Μηνός, προσ-

φέρντες εἰς τὸν ναὸν τοῦ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ζώων καὶ τῶν γυνυμάτων αὐτῶν.

Τερέντιος (*Terentius*) Πούβλιος, Ἀφρικανός, ὁ περιφημότετος μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων Κωμικῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Καρχηδόνα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου Φοινικῆ πολέμου, καὶ ἐχρημάτισεν εἰς τὴν Ῥώμην δούλος τινὸς Τερεντίου Βουλευτοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων παιδευθεὶς, καὶ τέλος ἐλευθερωθεὶς, ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομά του, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν ἀπελευθέρων. Μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τῆς φυσικῆς του ἀγχινοίας καὶ τῶν λοιπῶν προτερημάτων του, ἐγνωρίσθη μὲ τὰ πλέον σημαντικὰ ὑποκειμένα τῆς Ῥώμης, καὶ κατ' ἐξοχίην ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Γάϊον Δαίλιον, καὶ τὸν Νεώτερον Σκηπίωνα τὸν Ἀφρικανόν, οἱ ὁποῖοι, καθὼς ἐλέγτο, τὸν ἐβοήθουν καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν Κωμωδιῶν του. Ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 35 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπὸ υπερβολικῆν λύπην, ὡς λέγουσι, διὰ τὴν κατ' ὁδὸν ἀποβολὴν τῶν σκευῶν του, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶχε καὶ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν Κωμωδίας, μέρος μὲν νεωστὶ συνθεμένας, καὶ μέρος μεταφρασμένας ἀπὸ τὰς Κωμωδίας τοῦ Ποιητοῦ Μενάνδρου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, καὶ κατ' ὅλα ἐμιμήθη, ὥστε καὶ Ῥωμαῖος Μενάνδρος ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμωδιῶν τὴν σφ-

μερον σώζονται μόνου ἑξ, ἐπιγεγραμμένοι ὄλαι μὲ ὀνόματα Ἑλληνικά, οἶον Α'. Ἀνδρία. Β. Εὐνούχος. Γ. Ἀδελφοί. Δ'. Ἐκουρά. Ε. Φορμίων. Σ'. Ἐαυτὸν τιμωρούμενος, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίους, 1827 - 1828, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἐνός πλουσιωτάτου Πίνακος.

Τερτουλλιανός (Tertulianus), ἡ Τερτυλιανός Γάιος Σεπτίμιος, Καρχηδόnius, υἱὸς Κεντυρίωνος τινός, ἀνὴρ πολυμαθῆς, καὶ Νομικὸς ἀριστος, ὅστις γενόμενος ἐξ ἑθνικοῦ χριστιανός, πλείστα καὶ ἐλάλησε, καὶ ἔγραψε κατὰ τῶν ἑθνικῶν, καὶ Ἑβραίων, καὶ τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν. Ἄλλ' ἔπειτα ἀπατηθεὶς, ὑπέπεσον εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μοντανιστῶν, τὴν ὁποίαν καὶ ὑπερασπίσθη μὲ τόσον ζῆλον, μὲ ὅσον εἶχε κατατρέξει προτῆτερα τὰς λοιπὰς αἵρέσεις. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλά, ἔκδοθ. ἐν Βενετία, 1746, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαγῶν.

Τερψιχόρη (Terpsichore). Ζ. Μούσαι.

Τετθύς (Tetthys). Ζ. Ὀκεανός. Τετράπολις, μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τεσσάρων δήμων, ἡ μικρῶν πόλεων συγκεκλιμένη, οἶον, Οἰνόης, Μαραθῶνος, Προβαλίνδου, καὶ Τρικορύδου (Κάτοικ. Τετραπολίτης).

Τεῦκρος. Ζ. Τελαμών.

Τέως, καὶ Τῆος (Σίγσαι), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη, πατρίς τοῦ Ἀνακρέοντος (Κάτοικ. Τῆίος).

Τηλεβόαι, καὶ Ἐχωνάδες (Σκρόφαι), νῆσοι μικραὶ τοῦ Ἴονίου πελάγους, εἰς τὸν κόλπον τῆς Λευκάδος κείμεναι.

Τηλέγονος. Ζ. Ὀδυσσεύς.

Τηλεκλειδης, Ἀθηναῖος, Ποιητῆς τῆς Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσκαμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Τηλέμαχος (Telemachus), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Πηνελόπης. Ὃταν ὁ Ὀδυσσεύς ἀνεχώρησε διὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, ἀφῆκε τὸν Τηλέμαχον μικρὸν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς μητρός του Πηνελόπης. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασεν εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπόσβη τὰ ἄτοπα κινήματα τῶν Μνηστήρων τῆς μητρός του, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν πατρίδα, καὶ ὑπῆγε ζητῶν τὸν πατέρα του, συνωδευμένος ἀπὸ τὴν Ἀθηναῖν ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Μέντορος, ἀνδρὸς συνετοῦ καὶ πιστοῦ φίλου τοῦ Ὀδυσσεύς. Τέλος δὲ μετὰ πολλὰς δυστυχίας καὶ ταλαιπωρίας, ὅσας κατὰ διαφόρους τόπους καὶ πόλεις ἐδοκίμασεν, εὔρε τὸν ποδῆτόν του πατέρα, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησαν τοὺς ἀναισχύντους ἐκείνους Μνηστήρας τῆς μητρός του Πηνελόπης, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Τήμενος (Temenus). Ζ. Ἡρακλειδαί.

Τήμνος (Μεναμὲν), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Λιολίδα (Κάτοικ. Τημνίτης).

Τήνος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Δήλου κειμένη (Κάτοικ. Τήνιος).

Τήος. Ζ. Τέως.

Τηρεύς (Tereus). Ζ. Ἴτυς.

Τιβερίας (Ταβαρία), λίμνη τῆς Παλαιστίνης, ἣτις καὶ Γενισαρέτ, ἢ Σαλασσά τῆς Γαλιλαίας λέγεται, καὶ πόλις αὐτοῦδε ὁμώνυμος (Κάτοικ. Τιβεριεύς).

Τιβέριος Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἡρώδης, ἐγεννήθη εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, καὶ διὰ τὴν μεγαλήν του παιδείαν, ἐχρημάτισε διδάσκαλος πολλῶν λαμπρῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι γενόμενοι ἔπειτὰ Καίσαρες, τὸν ἐτίμησαν μεγάλως, ψηφίσαντες αὐτὸν Ὑπατον τῆς Ῥώμης, καὶ ὕστερον Ἀρχιερέα τῶν Ἑλληνικῶν ἑορτῶν. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, ζῆσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον εἰς Λόγος περὶ Πολιτείας, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων κατ' Ἄλδου, καὶ ἄλλων, καὶ κατ' Ἰδιαν ἐν Δειψίᾳ, 1801, 8.

Τίβερις (Teberis, ἢ Tevere), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ὅστις ἐκπηγάζων ἀπὸ τὰ Ἀπέννα ὄρη, καὶ διερχόμενος πολλοὺς ἄλλους πο-

ταμοὺς, χύνεται ὑποκάτω τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Τυρρήνικὴν θάλασσαν.

Τιβίσκος (Τεῖς), ποταμὸς τῆς Δακίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Δανούβιον.

Τιβούλλος (Tibullus) Ἄλβιος, Ἴπκυς Ῥωμαῖος, καὶ Ποιητῆς Ἑλεγειακὸς περίφημος, σύγχρονος δὲ τοῦ Ὀρατίου καὶ Ὀβιδίου τῶν Ποιητῶν χρηματίσας, καὶ τοῦ περιφήμου Κορβίνου Μασσαλα φίλος φίλτατος, πρὸς τὸν ὅποιον συνέγραψε καὶ τὴν μέχρι τοῦδε σωζομένην περίφημον Ἑλεγειάν του. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ἀφύσας λύπην ἀπαραμύθητον εἰς ἄλους τοὺς παπαιδευμένους τοῦ καιροῦ του, καὶ κατ' ἐξοχήν εἰς τὸν Ὀβιδίον, ὅστις θρηνεῖ ἀπὸ ψυχῆς τὸν ἄφρον θάνατον ταιούτου μεγάλου ἀνδρός. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Ἑλεγειῶν βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Δειψίᾳ, 1817, 8, εἰς τόμους δύο, μετὰ Σημειώσεων.

Τιγγεντάρα, πόλις τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴν Βαιτικὴν κειμένη.

Τιγγίς (Τάγγερ), ἡ μητρόπολις τῆς Τιγγιτανῆς, ἐπαρχίας τῆς Μαυριτανίας (Κάτοικ. Τιγγίτης).

Τιγρανόκερτα (Σαρῖδ), πόλις μεγίστη τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀρμενίαν κειμένη (Κάτοικ. Τιγρανοκέρτης).

Τίγρις, καὶ Τίγρης, ποταμὸς τῆς Ἀσίας μέγιστος, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ὅστις ἐνούμενος μετὰ τοῦ Εὐφράτου, ὅτε καὶ Πασίτιγρις

λέγεται, χύνεται εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Τιθορέα καὶ **Γαμπηία**, δύο κορυφαὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ.

Τιθρας, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγιηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τιθρασίως).

Τιθρώνειον, ἢ **Τιθρώνιον** (Βελίτσα), πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Τιθρωνεὺς, καὶ Τιθρωνεὺς).

Τιθωνός (Tithonus), υἱὸς τοῦ Λαομέδαντος, Βασιλέως τῆς Τρωάδος, τὸν ἔπαυον διὰ τὸ ἐξαισιον κάλλος του ἀρπάσασα ἡ Ἥως, τὸν ἔφερον εἰς τὴν Ἀιδιοκίαν, κ' ἐκεῖ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μίμωνα. Ἀπὸ δὲ τὴν πολλῆν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς, παρακάλεσε τὸν Δία νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον, χωρὶς ὅμως νὰ ζητήσῃ νὰ μείνῃ καὶ ἀγήρατος. Ὅθεν ὁ Τιθωνός γινόμενος ὑπὲρ τῆς ἀθάνατος, καὶ μὴ δυνάμενος κλέου νὰ ὑποφέρῃ τὸ βῆρος τοῦ μακροῦ γῆραος του, μετεμορφώθη εἰς τέττιγα. Ἐμμεν δὲ τὸ γῆρας αὐτοῦ εἰς Παροιμίαν, καθὼς καὶ ἡ μακροβιότης τοῦ ὑπὲρ τὰ ἐννεακῶσια ἐξήκοντα ἔτη βιώσαντος Μεδουσαλα, υἱοῦ τοῦ Ἐνώχ, καὶ τοῦ Ἀργανθωνίου, Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, ὅστις ἀπέθανε, ζήσας ἑκατὸν εἰκοσὴν ἔτη, καὶ βασιλεύσας εὐτυχῶς ὀγδοήκοντα.

Τικινον (Ρανία), πόλις περιφημὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, πλησίον τῶν Μεδιολάνων κειμένη (Κάτοικ. Τικινός).

Τικινός (Ticinio), ἡ Δουρίας, ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ὅστις ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν λίμνην Οὐερβανόν, χύνεται εἰς τὸν Πάδον πλησίον τῆς Παυίας.

Τίμαιος, Λοκρὸς, Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, σύγχρονος, καὶ διδάσκαλος, κατὰ τινας, τοῦ Πλάτωνος. Συνέγραψε Δωριστὶ Περὶ ψυχᾶς Κόσμου καὶ Φύσιος, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγουσιν, ἐτύθησαν ἔπειτα ὁ Πλάτων τὸν οὐτως ἐπιγραφόμενον Διαλογὸν του, ἦγον τὰν Τίμαιον. Τὸ Σύγγραμμα ταῦ Τίμαίου ἐξεδόθη πολλάκις μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίῳ, 1778, 4, μετὰ τοῦ Ὀκέλλου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Τίμαιος, Σοφιστὴς καὶ Γραμματικὸς. Συνέγραψε Λεξικὸν τῶν Πλατωνικῶν λέξεων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1754, 8, μετὰ πολλῶν Σημειώσεων.

Τίμαιος (Τίμανο), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, μεταξύ Ἀκυληίας καὶ Τεργέστης ῥέων.

Τίρυνς (Τιρό), πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀργολίδα κειμένη (Κάτοικ. Τιρύνθιος).

Τισεῖον. Ζ. Ἀιάντιον Ἀκρωτήριον.

Τισιφώνη (Tisiphone), Ζ. Ἐρηνύες.

Τιτακίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀιαντιίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τιτακίδης).

Τιτῶνες (Titanes), υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπτά: Τιτῶν, Ὀκεανῶς,

Κοῖος, Ὑπερίων, Κρείος, Ἰαπετός, καὶ ὁ νεώτατος πάντων Κρόνος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Οὐρανὸς καταταρτάρωσε τοὺς Κύκλωπας, ἀνανακτήσαντες οὗτοι οἱ Τιτᾶνες, καὶ κινήσαντες κατ' αὐτοῦ πόλεμον, τὸν ἐνίκησαν, καὶ παρέδωκαν ὁμοφώνως τὴν βασιλείαν, διὰ μεσιτείας τῆς μητρὸς τῶν, εἰς τὸν νεώτατον μεταξύ αὐτῶν, τὸν Κρόνον, μὲ συμφωνίαν νὰ μὴ ἀναδρέψῃ ἀρσενικὸν παιδίον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὗτος παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐκίνησαν καὶ κατ' αὐτοῦ πόλεμον, καὶ νικήσαντες αὐτὸν, τὸν ἐφυλάκωσαν, ἕως ὅτου τὸν ἠλευθέρωσεν ὁ Ζεὺς, κατατροπώσας τοὺς ἐχθρούς του Τιτᾶνας. Ἐπειτα δὲ ὑποπετυόμενος ὁ Κρόνος καὶ αὐτὸν τὸν Δία, ἐσυμφώνησε πάλιν μὲ τοὺς Τιτᾶνας, διὰ νὰ τὸν φρονέωσιν· ἀλλ' ἐκείνος μάδων τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ λαβὼν εἰς βοήθειάν του τοὺς λοιποὺς Θεοὺς, τοὺς ἐνίκησε κατὰ κράτος, καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, καταστήσας ἐπ' αὐτοὺς φύλακας τοὺς Ἑκατόγχειρας.

Τιταρήσιος (Σαραντοπόρος), ποταμὸς τῆς Θετταλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν.

Τίτος, Ἐπίσκοπος τῆς Βόστρας, πόλεως πρωτεύουσος τῆς Ἀραβίας, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὑπέφερε πολλὰς καὶ μεγάλας καταδρομὰς. Σωζονται καὶ τούτου Ἀ'. Κατὰ Μανιχαίων

βιβλία τρία. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἰερὸν Λουκᾶν. Γ'. Ὀμιλία εἰς τὰ Βαῖα, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Τίτος Λίβιος (Titus Livius), Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύιον, ἢ εἰς τὸ Ἄλβανον, κώμην πλησιόχωρον τοῦ Παταυίου, ἀπὸ γονεῖς εὐκαταστάτους, οἱ ὅποιοι καὶ ἐφρόντισαν εὐδύς ἐξ ἀρχῆς διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν καὶ παιδείαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν εἰς τὴν ἰδίαν του πατριδα τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ μάλιστα τὴν Νομικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει ἰδιαιτέραν κλίσιν, ὑπέγινε εἰς τὴν Ῥώμην, τὴν τότε καθέδραν τῶν Μουσῶν, διὰ τὴν συρροὴν πολλῶν πεπααιδευμένων, καὶ μάλιστα Ἑλλήνων. Ἐκεῖ δὲ ἐξακολουθῶν τὴν καλλιέργειαν τοῦ νοός του, ἐσύνθεσε κατὰ πρῶτον, πρὸς ἰδιαιτέραν του ἐξάσκησιν, Διαλόγους τινὰς περὶ Φιλοσοφίας, τοὺς ὁποίους καὶ ἀφιέρωσε πρὸς τὸν Καίσαρα Ἀυγουστον. Ἐλαβε λοιπὸν εὐδύς ἐκ τούτου τὴν εὐνοίαν τοῦ Μονάρχου, ἥτις συνωδευμένη καὶ μὲ δαφιλῆ χορηγίαν, συνήργησε πολὺ εἰς τὸ νὰ διακωνισθῇ τὸ ὄνομά του, καὶ δικαίως νὰ ὀνομασθῇ ὁ ὑπατος τῶν Ῥωμαίων Ἱστοριογράφου. Συνέγραψεν ὁ μέγας οὗτος Ἱστορικός μὲ ἄκραν πολυμαθειαν, κρίσιν καὶ γλαφυρότητα, Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία 142, ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Δρούσου, εἰς τὰ

ὅποια ἐξιστορεῖ πᾶν ὅ,τι ἐπρα-
 τῆν οἱ Ῥωμαῖοι συναλλήλως καὶ
 μετὰ τῶν ἄλλων Ἑθνῶν εἰς αὐτὸ
 τὸ πολυχρόνιον διάστημα περι-
 στατικῶς, καὶ μὲ ὅλην τὴν ἱστο-
 ρικὴν ἀκριβείαν. Τὸ μόνον ἄ-
 ξιον λύκης εἶναι, ὅτι ὁ πανδα-
 μάτωρ χρόνος μᾶς ἀφῆρες τὸ
 περισσότερον μέρος αὐτῆς τῆς
 πολυτίμου Ἱστορίας, ἐπειδὴ τὴν
 σήμερον δὲν σῶζονται, εἰμὴ ἕως
 35 μόνον βιβλία, ἦγον τὰ
 πρῶτα δέκα, καὶ ἄλλα εἰκοσι-
 πέντε ἐκ τῶν λοιπῶν, τούτεστιν
 ἀπὸ τοῦ 21 ἕως τοῦ 45 βι-
 βλίου, τὰ ὅποια μὲ ὅλον τούτο
 μαρτυροῦσι τρανῶς τὴν μεγάλην
 αὐτοῦ πολυμαθεῖαν. Ἡ Ἱστορία
 τοῦ Λιβίου ἐξεδόθη κολλάκις,
 καὶ ἀκαταπαύστως ἐκδίδεται κα-
 τὰ διαφόρους χρόνους καὶ πό-
 λεις τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ἡ ἐντε-
 λεστότερα καὶ ἀκριβεστότερα μετὰ
 αὐτῶν τῶν ἐκδόσεων νομίζεται
 κοινῶς ἡ ἐν Παρισίοις, 1822 -
 1825, 8, εἰς τόμους δώδε-
 κας, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων,
 καὶ τῶν ἀναπληρωμάτων τοῦ J.
 Freinshemii δι' ἐπιμελείας τοῦ
 N. E. Lemaire.

Τίτος Φλάβιος Κλήμης, Ἀλεξαν-
 δρεὺς, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἀθη-
 ναῖος, ὅστις κατ' ἀρχάς Ἑθνικός
 ὢν, διὰ τῆς συνομιλίας πολλῶν
 Χριστιανῶν διδασκάλων, ἔγεινε
 Χριστιανός, καὶ Κατηχητὴς τῆς
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολῆς, εἰς τὸ
 ὅποιον τούτο ἐπάγγελμα ἔδειξε
 τόσην πολυμαθεῖαν καὶ ἀρετὴν,
 ὥστε ἔτρεχε πανταχοῦ ἐκλή-

δος μαθητῶν, μετὰ τῶν ὁ-
 ποίων ἦτον καὶ ὁ Ὠριγένης.
 Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ
 σῶζονται Α'. Λόγος Προτρεπτι-
 κός, ἦτοι νοουθεσία πρὸς τοὺς
 Ἑθνικούς. Β'. Παιδαγωγός, ἦτοι
 περὶ διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν
 παιδῶν εἰς βιβλία τρία. Γ'.
 Στρωματεῖς, ἢ τῶν κατὰ τὴν
 ἀληθῆ Φιλοσοφίαν γνωστικῶν ὑ-
 κόμνημάτων Στρωματεῖς ὅκτω.
 Δ'. Λόγοι, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκ-
 δοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετίᾳ,
 1757, φύλ. εἰς τόμους δύο,
 μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἄλλα-
 χού.

Τιτράς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
 τῆς Αἰγνηίδος φυλῆς (Κάτοικ.
 Τιτράσιος).

Τιτύος (Tityus), υἱὸς τοῦ Διὸς
 ἐκ τῆς Ἑλάρας, τοῦ ὁποίου τὸ
 σῶμα ἐξαπλωμένον, ἐσκέπαζεν ἐν-
 νέα πλάδρα γῆς. Οὗτος δελῶν
 ποτὲ γὰ βιάσθη τὴν Λητώ, ἐτο-
 ξευθῆ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλώνου, καὶ
 κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἄδην γὰ
 τοῦ τραγῆ ἕνας ἀχόρταστος γυψ
 τὸ ἦπαρ καὶ τὰ σπλάγχνα του,
 τὰ ὅποια πάλιν ἀνευρόνοντο πρὸς
 παντοτεσθῆν τιμωρίαν του.

Τίφερρον (Citta di Castello),
 πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν
 Ὀμβρικὴν κωμῆν.

Τίφερρος (Tiferno), πεταμός τῆς
 Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν
 Φρεντανῶν ἐκρέων.

Τληπτόλεμος (Tleptolemus), υἱὸς
 τοῦ Ἡρακλείου ἐκ τῆς Ἀστυό-
 χης, θυγατρός τοῦ Φύλαντος,
 Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας. Οὗτος

φονεύσας κατά περίστασιν τὸν συγγενῆ του Λυκίμειον, κατέφυγε μὲ ἀποικίαν εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου κτίσας τρεῖς σημαντικὰς πόλεις, τὴν Λίνδον, τὸν Ἰάλυσσον, καὶ τὴν Κάμειρον, ἀπέθανεν ἐκεῖ, καὶ ἐτιμῆθη ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων ὡς Θεός.

Τρωῶλος (Ταμολίξι), ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Λυδίαν.

Τόλετον (Toledo), πόλις τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴν Ταρακωνησίαν κειμένη.

Τομῆς, ἢ Τομεύς, καὶ Τόμοι (Τεμισβάρ, ἢ Τεμισβάρ), πόλις τῆς κάτω Μοισίας, παρά τὸν Ἐυξεινὸν Πόντον κειμένη, ὅπου ἐξωρίσθη ὁ Ποιητής Ὀβίδιος (Κάτωικ. Τομίτης).

Τονεῖα, ἑορτὴ τῶν Σαμίων, πανηγυριζομένη κατ' ἔτος εἰς τιμὴν τῆς Ἥρας ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἀδμήτη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐυρυπύδους φυγοῦσα κρυφίως ἀπὸ τοῦ Ἄργου, ἦλθεν εἰς τὴν Σάμον, καὶ δι' ἀσφάλειαν τῆς ἔγενεν Ἰέρισα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι ἀγανακτήσαντες διὰ τὴν φυγὴν τῆς, κατέπεισαν τινὰς ληστὰς νὰ κλέψωσιν ἐκεῖθεν τὸ ἀγάλμα ταύτης τῆς Θεᾶς, διὰ νὰ τιμωρηθῇ ἔπειτα ἡ Ἀδμήτη διὰ τὴν ἀπροσεξίαν τῆς. Καὶ οἱ μὲν λησταὶ ἔβαλον τῷ ὄντι εἰς πρᾶξιν τὴν ὑπόσχεσιν των· ἀλλ' ὅταν ἔμελλον νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὸν λιμένα, τὸ πλοῖον αὐτῶν δὲν ἐκνεῖτο κατ' οὐδέναν τρόπον. Ὄθεν ἐννοήσαντες τὴν δύναμιν τοῦ ἀγάλματος,

τὸ ἀφῆκαν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ἀνεχώρησαν. Τῇ ἐπαύριον δὲ μὴ βλέποντες οἱ Σάμιοι τὸ ἀγάλμα ἐκείνο εἰς τὸν ναὸν, ἤρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὴν Ἀδμήτην, καὶ νὰ τὴν φοβερίζου, ὅποτε ἐξαφνα παρασταθεῖς τις εἶπεν, ὅτι εἶδε τὸ ἀγάλμα κείμενον μόνον εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Τότε λοιπὸν ἀφήσαντες τὴν Ἀδμήτην, κατέβησαν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τὸ λάβωσιν· ἀλλ' αὐτὸ καὶ τότε ἔμεινε διόλου ἀκίνητον· διὰ τὸ ὅμοιον φοβηθέντες αὐτοὶ μήπως φύγη διὰ νυκτὸς, τὸ ἔδησαν μὲ τόνους, ἤτοι ὄχιονα πλεγμένα, καὶ τὸ ἐφύλαττον ἐκεῖ, ἕως ὅτου καταβάσα καὶ ἡ Ἀδμήτη, καὶ ἐξελεώσασα αὐτὸ μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις, τὸ ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἔβαλε πάλιν ὅπου ἦτον τὸ πρότερον. Οἱ δὲ Σάμιοι εἰς ἀνάμνησιν τούτου τοῦ συμβεβηκότος ἐέρταζον κατ' ἔτος ταύτην τὴν ἑορτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κατὰ καιρὸν Ἰέρισα καταβαίνουσα εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ λύουσα μὲ τὰς αυνήδεις εὐχὰς τὸ ἀφ' ἐσπέρας δεμένον ἐκεῖ ἀγάλμα, τὸ ἐκόμιζε μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὸν ναὸν του, καὶ οὕτω διελύετο ἡ ἑορτή.

Τορωναῖος, ἢ Τορωνέσιος, κόλπος τῆς Μακεδονίας (Κόρφος τοῦ ἁγίου Μάμα), σχηματιζόμενος εἰς τὴν πόλιν Τορωνῆν ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Τούλλιος (Tullius). Ζ. Κικέρωυ.

Τούρνος (Turnus). Ζ. Ἀνωίτας. **Τουρπίλιος (Turpilius),** Ῥωμαῖος, Ποιητῆς ἀρχαῖος, σύγχρονος τοῦ Λουκιλίου, ἐκ τῶν Ποιημάτων τοῦ ὁποίου σώζονται λειψάνα τινα, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Λατίνων Ποιητῶν.

Τούσκας (Γουαδὴλ Βαρβάρ), ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Ζευγιτανήν.

Τούσκουλον (Frascati), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, ὅπου ἦσαν τῶν Ῥωμαίων τὰ ἀγροκήπια (Κάτοικ. Τούσκουλος, ἢ Τουσκούλανός).

Τραϊανούπολις, πόλις τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Ἐβρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Τραϊανοπολίτης).

Τράλλεις καὶ Τράλλεις (Σουλτάν Ἰσάρ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Τραλλικῶς).

Τραπεζοῦς (Τραβιζόუნδα), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὸν Πόντον (Κάτοικ. Τραπεζούντιος).

Τρασιμενός (Lago di Perugia), λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυρρήνιαν.

Τραχεῖα. Ζ. Κιλικία.

Τραχίν. Ζ. Ἡράκλεια.

Τραχίνη. Ζ. Ταρράκίνα.

Τραχωῖαι. Ζ. Σοφοκλῆς.

Τραχωνίτις, χώρα τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κειμένη.

Τρεβίας (Trebia), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Κισαλπίνην Γαλλίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Τρητὸν, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Τριβαλλοί, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Θράκης, τῶν ὁποίων ἀπόγονοι εἶναι, λέγουσιν, οἱ νῦν Βούλγαροι, ἢ Βοσνάκοι.

Τρίγωνον, κριτήριον εἰς τὰς Ἀθήνας, οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ οἴκου, εἰς τὸν ὁποῖον συνήγοντο οἱ κριταί.

Τρίκη (Τρίκαλα), πόλις τῆς Θεσσαλίας, κατὰ τὴν Ἰστιαιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Τρικκαῖος).

Τρικόρουθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀιαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τρικоруθῖος, καὶ Ἐπιβ. Τρικоруντόθεν).

Τρίμητος (Tremiti), νῆσος μικρά, κατὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος κειμένη.

Τριμευεῖς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τριμευεῖς).

Τρίνιος (Trigno), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Φρεντανῶν ῥέων.

Τριόπιον (Κάβο Κρίο), ἀκρωτήριον τῆς Καρίας, πλησίον τῆς Κνίδου κείμενον.

Τρίπολις (Ταραβὸλ), πόλις τῆς Φοικίτης, ἐκ τριῶν πόλεων συνοικισθεῖσα, οἷον Ἀράρου, Τύρου καὶ Σιδῶνος (Κάτοικ. Τριπολίτης).

Τριπτόλεμος (Triptolemus), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, Βασιλεὺς τῆς Ἐλευσίνος, καὶ τῆς Μεταναείρας. Ὄταν ἡ Δημήτηρ, ζητοῦσα τὴν θυγατέρα της Περσεφόνην, κατήνησε καὶ εἰς τὴν Ἐλευσίνα,

ὁ Κελσός τὴν ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ τὴν ἐπερικοιῆθη μεγάλως. Ἐκεῖ δὲ διατριβούσα αὐτῇ ἡ Θεά, ἐδίδαξε τοὺς ἐγγωρίους τὴν Γεωργικὴν, καὶ προσέτι κατασκευάσασα ἄρμα μὲ πτερωτοὺς δράκοντας τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν εἰρημένον Τρεπτόλεμον, ὁμοίως καὶ σῖτον, παραγγείλασα αὐτὸν νὰ τὸν σπειρῇ καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ἄυτός δὲ περιερχόμενος διὰ τοῦ αἴερος, ἐλέγχετο, ὅτι ἐσπειρέτι, τουτέστιν ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργικὴν τέχνην. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ καταστήσας τὴν εορτὴν τῆς Δήμητρος, ἀπέθανεν ἐκεῖ, κ' ἐτιμῆθη μετὰ θάνατον ὡς Θεός ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων.

Τρίταια, ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Τριταιαίς).

Τρίτων (Triton), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, Θεὸς θαλάσσιος, τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ δελφίν, καὶ ἀρχηγὸς τῶν λοιπῶν Τριτώνων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστάσις ἦτον τὸ νὰ προπορέωνται τοῦ Ποσειδῶνος, προμηνύοντες μὲ τὴν κογχυλιῶδη τῶν σαλπινγα τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ.

Τριτωνίς, ἡ Λιβύα (Φαρούν), λίμνη τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὸ Βυζάκιον κειμένη.

Τρόγος (Trogus) Πομπηΐος, Γάλλος τὸ γένος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψε Κο-

μογραφίαν εἰς 44 βιβλία, τῆς ὁποίας ἔχομεν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰουστίνου Ἐπιτομὴν εἰς ἰσάριθμα βιβλία, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Τροία. Ζ. Ἰδιον.

Τροίη (Δαμαλαῖς), πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀργολίδα κειμένη (Κάτοικ. Τροϊήνιος).

Τρουεντίνος (Torre Segura), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Πικεντίνην κειμένη, καὶ ποταμὸς αὐτόθι ὁμώνυμος.

Τροφώνιος (Trophonius), Ἀρχιτέκτων περίφημος, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμήδους τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Τροφώνιος οὗτος ἦτον ἄνθρωπος πολλὰ δοξομανῆς, καὶ διὰ τὴν ἀποδεωθῆναι, ἐλείσθη εἰς ἕν βαθὺ ἄντρον, πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας, καὶ ἤρχισε νὰ διδῇ χρησμούς περὶ τῶν μελλόντων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐλησημονήθη παντάπασι καὶ αὐτὸς καὶ τὸ μαντεῖόν του. Ἐπειδὴ δὲ ποτε οἱ Βοιωτοὶ ἤρώτουν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς συμβάσεως εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνομβρίας, καὶ ἤκουσαν παρ' αὐτοῦ, ὅτι πρέπει νὰ συμβουλευθῶσι περὶ τούτου τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου, ἤρχισαν νὰ τὸ ζητῶσι μετὰ προθυμίας· μὴ γνωρίζοντες ὅμως οὔτε τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο, εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀπορίαν. Ἄλλὰ τελευταῖον τὸ εὔρον, ὁδηγηθέντες ἐκεῖ ἀπὸ τὰς ἀπ' ἐκείνου

τοῦ ἄντρον ἐξερχομένης μελίσ-
σας, καὶ ἐκ τούτου διεδόθη πά-
λιν ἢ φήμη του, καὶ μετὰ και-
ρὸν κατεστάθη πολλὰ περιφημον.
Ὅστις δὲ ἐμελλε νὰ μαντευθῆ
εἰς τοῦτο τὸ μαντεῖον, ἔπρεπε
πρῶτον νὰ προετοιμασθῆ καλῶς
κατὰ τὴν ὁδηγίαν τῶν Ἱερέων,
καὶ ἔπειτα νὰ ἔμβη μέσα εἰς
τὸ ἄντρον, ἔρπων μὲ τὴν κοιλίαν
ὡς ὄφιν, ὅπου ἔβλεπε τοιαῦτα
τρομερὰ θεάματα, ὥστε διῆγε τὸ
ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του μὲ με-
γάλην μελαγχολίαν καὶ σκυθρω-
πότητα, καὶ ἐκ τούτου προῆλθε
καὶ ἡ « Ἐς Τροφωνίου μεμάν-
τευται » Παροιμία, λεγόμενη εἰς
ἀνδρώπους σκυθρωπούς καὶ μη-
δέποτε γελῶντας.

Τρυφιδωρος, Ἀιγύπτιος, Ποιητής.
Συνέγραψε διὰ στίχων Ἑρῳϊκῶν
Ἰλίου ἄλωσιν, ἐκδοθ. πολλαχοῦ,
καὶ ἐν Λειψία, 1817, 8, μετὰ
σημειώσεων.

Τρωάδες. Ζ. Εὐριπίδης.

Τρωάς, ἢ Τροία, πόλις τῆς Τρωϊ-
κῆς ἐπικρατείας, μεταξὺ τῆς μι-
κρᾶς καὶ μεγάλης Μυσιᾶς κει-
μένης, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀισήπου
ποταμοῦ ἕως τοῦ Καίκου ἔκτει-
νομένης (Κάτοικ. Τρώες).

Τρωγλοδυτικὴ, χώρα, ἢ ὁ Αἰγια-
λὸς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, τῆς
ὁποίας οἱ κάτοικοι κατοικοῦν-
τες μέσα εἰς σπήλαια καὶ τρύ-
πας τῆς γῆς, ὠνομάζοντο Τρω-
γλοδυταί.

Τρώλος (Troilus), Ζ. Ἐκάβη.

Τοίτης. Ζ. Ἰωάννης Τσέτης.

Τύανα (Tana), πόλις τῆς Ἀσίας,

κατὰ τὴν Κακπαδοκίαν κειμένη
(Κάτοικ. Τυανεύς).

Τυδεύς (Tydeus), υἱὸς τοῦ Οἰ-
νέως, Βασιλέως τῆς Αἰτωλίας,
ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ
Ὀμήρου ἦτον μὲν κοῦτός εἰς τὸ
σῶμα, ἀλλὰ πολεμικός. Οὗτος
ἐπέμφθη πρέσβυς ἐκ μέρους τοῦ
Ἀδράστου εἰς τὰς Θήβας, διὰ
νὰ συμβιβάσῃ τὴν μεταξὺ Πολυ-
νείκου καὶ Ἐτεοκλέους διαφο-
ρὰν, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη· καὶ
προσκληθεὶς εἰς μονομαχίαν, ἐ-
νίκα ὄλους. Ἐκ τούτου πεντή-
κοντα ἐκ τῶν Θηβαίων, οἱ ἀν-
δρειότεροι μεταξὺ αὐτῶν, ἐσυμ-
φώνησαν νὰ τὸν φονεύσωσι καθ'
ὁδὸν δι' ἐνέδρας· ἀλλ' οὗτος ἐ-
πρόλαβε καὶ τοὺς ἐφόνευσεν ὁ-
λους, ἀφήσας ἕνα μόνον, διὰ νὰ
ἀγαγγεῖλῃ τὴν ἀνδραγαδίαν του.

Τυνδάρεως (Tyndareus, ἢ Tyn-
darus). Ζ. Κάστωρ.

Τύνις, ἢ Τύνης (Τούνεσι), πόλις
ὀνομαστὴ τῆς μικρᾶς Ἀφρικῆς,
ὅχι μακρὰν τῆς Καρχηδόνος κει-
μένη (Κάτοικ. Τυνήσιος).

Τύρας (Δνεϊστερ), ποταμὸς τῆς
Δακίας, καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς
Σαρματίας.

Τυρμιθαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ
τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ.
Τυρμιθῆς).

Τύρος (Σουρ), πόλις τῆς Φοινί-
κης, ἀρχαιότητα καὶ πλουσιω-
τάτη (Κάτοικ. Τύριος).

Τυρρηνία (Toscana), ἐπαρχία
τῆς Ἰταλίας, ἔχουσα πρὸς Δυ-
σμάς τὸν ποταμὸν Μάκρων· πρὸς
Βορρῶν, τὰ Ἀπέννινα ὄρη· πρὸς

Ἀνατολάς, τὸν Τίβερην, καὶ πρὸς Μεσημβρίαν, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Τυρρηνός).

Τυρταῖος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς χωλὸς καὶ ἀσχημος, ὅστις πεμφθεὶς ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου εἰς στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, τοὺς ἐνδοουσίας Σαυμασίως διὰ τῶν φλογερῶν Ποιημάτων του, καὶ τοὺς ἀπέδειξε νικητὰς τῶν Μεσσηνίων, Ἐκ τούτων δὲ τῶν Ποιημάτων σώζονται ἀκόμη ὀλίγα τινὰ τεμάχια, ἐκδοθέντα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Συλλογῆν τῶν Ἑλασσόνων Ποιητῶν, καὶ ἀλλαχοῦ, Τυρῶ (Τυρο). Ζ. Κρηθεύς.

Τυφῶν, ἢ Τυφεύς (Typhon, ἢ Typhoeus), υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τέρας ἀνθρωπόμορφον καὶ κατακληκτικόν, τὸ ἡμῖσι ἀνθρωπος, καὶ τὸ ἡμῖσι ὄφις, μὲ ἑκατὸν κεφαλὰς, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ ἤγγιζεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ μία του χεὶρ ἐφθάνεν εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἢ ἢ ἄλλῃ εἰς τὴν Δύσω, ἀπὸ δὲ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξήρχετο πῦρ ἀδιάκοπον. Οὗτος ὁ τρομερὸς Γίγας παρακινήμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του Γῆν, διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς ταρτάρωσιν τῶν Τιτάνων, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν συμμάχων του μὲ ἄγριον συρηγμὸν καὶ μὲ φωνὴν ἀλλόκοτον· καὶ τινάξων κατὰ τοῦ οὐρανοῦ μεγαλωτάτους βράχους, καὶ δένδρα ἀναμμένα, καὶ προσέτι βροντὰ ὀλόκληρα, κατετρόμαζε τὸ πᾶν. Ὡστε οἱ μὲν ἄλλοι Θεοὶ φοβηθέντες τὴν φρικαλεάν του

μορφήν, ἔφυγον ὅλοι, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Ἄιγυπτον, μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα ζῶα καὶ φυτὰ, ἀφήσαντες ἔπειτα τὴν ἰδέαν εἰς τοὺς Ἀιγυπτίους γὰ τοὺς λατρεύσωσιν ὑποκάτω εἰς αὐτὰ τὰ εἶδη. Αὐτὸν δὲ τὸν Δία πιάσας ὁ Τυφῶν, καὶ κόψας τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του, τὰ ἐκρυφεν εἰς τὸ Κωρύκειον, ἄντρον τῆς Κελικίας, ὅπου ἐφυλάκωσε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Κλέψαντες δ' ἔπειτὰ αὐτὰ τὰ νεῦρα ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἀίγιπαι, τὰ προσήρμοσαν πάλιν εἰς τὸν Δία, καὶ οὕτως ἀναλαβὼν τὴν προτέρα του δύναμιν, ὤρμησε τὸ δεύτερον κατὰ τοῦ Τυφῶνος, καὶ καταπολεμήσας αὐτόν, τὸν ἐνίκησε φευγοντα διὰ τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, ὅπου καὶ τὸν ἐπλάκωσε καταπληγωμένον μὲ τὸ βουβὸν τῆς Ἄιτιης, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς σήμερον ἀναδίδει ἀδιάκοπως φλόγας πυρός.

Τύχη (Tyche, ἢ Fortuna), θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ Θεὰ παντοδύναμος, διατάττουσα πάντα τὰ ἀνθρώπινα κατὰ τὴν φαντασίαν της. Παραστένεται δὲ ἡ Τύχη γυνὴ φαλακρὰ καὶ τυφλὴ, καὶ ἰσταμένη μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ἐνὸς ποδὸς ἐπάνω εἰς τροχόν, ἔχουσα τὸν ἄλλον ὑψωμένον εἰς τὸν αἴρα, καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν χεῖρα της κηδάλιον.

Τύχη, πόλις τῆς Σικελίας, κατὰ τὰς Συρακοῦσας κειμένη (Κάτοικ. Τυχαῖος).

Τόμυρις (Tomiris). Ζ. Ἀμαζόνες.

Υ Α

Υακίνθια (Hyacinthia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη μάλαστα εἰς τὰς Ἀμύκλας τῆς Πελοποννήσου, κατὰ Μῆνα Ἐκατομβαιῶνα, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Υακίνθου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν οὗτος ὁ Θεός, παίζων μετ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Ἀπόλλων). Διήρκει δὲ αὕτη ἡ ἑορτὴ ἡμέρας τρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἦτον καθ' ὅλα λυπηρά, ἡ δὲ δευτέρα καὶ τρίτη, χαρμόσυνοι· ἐπειδὴ εἰς αὐτὰς ἐγίνοντο ἀγῶνες μουσικῆς, καὶ θυσίαι πολυτελεῖς, καὶ κοινὰ συμπόσια, εἰς τὰ ὅποια συνευωχῶντο καὶ οἱ δούλοι μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν.

Υακίνθος (Hyacinthus). Ζ. Ἀπόλλων, Υακίνθια.

Υαμπηῖα. Ζ. Τιθορέα.

Υας (Hyans), υἱὸς τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Ἀιδρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅστις διατρίβων εἰς τὴν Λιβύαν, καὶ δαγκασθεὶς εἰς τὸ κυνήγιον ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφραος, ἀπέθανε. Πέντε δὲ ἀπὸ τὰς δώδεκα ἀδελφάς του τόσον ἐλυπήθησαν διὰ τὸν θάνατόν του, ὥστε δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ ναὶ τὸν κλαίωσιν ἀπαρηγόρητα ἡμέραν καὶ νύκτα. Ὁ δὲ Ζεὺς εὐσπλαγχνισθεὶς, τὰς κατηστέρισεν εἰς

τὸν οὐρανόν, καὶ τὰς ἔθεσεν εἰς τὸ ἀριστερὸν κέρασ τοῦ Ταύρου, Ὑάδας αὐτὰς ἐπονομάσας, διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἀδελφόν των Ὑαντα ἀγάπην.

Ὑβα, ἢ Ὑβάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ὑβάδης).

Ὑβλα. Ζ. Μέγαρα.

Ὑγίνος (Hyginus), Γαῖος Ἰούλιος, Ἰσπανός, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἀλεξανδρεὺς, ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Ἀυγούστου, καὶ ἐπιστάτης τῆς Παλατινῆς Βιβλιοθήκης. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Ἀ. Μυθολογικόν, ἦτοι 277 μυθολογικαὶ Ἱστορίαι, ἐκδοθ. ἐν Λεῦδα, 1742, 4. Β'. Ποίημα Ἀστρονομικόν εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Βενετία, 1482, 4.

Ὑδάσπης (Τσελοῦμ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰνδικήν.

Ὑδρα (Hydra), ἑπτακέφαλος. Ζ. Λέρνη.

Ὑδρομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατήρησης τοῦ ὕδατος γινομένη μαντεία, ἡ αὕτη καὶ Πηγομαντεία, ὅταν ἡ παρατήρησις ἐγίνετο εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν.

Ὑδροῦς (Otranto), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἀπουλίας, κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα (Κάτοικ. Ὑδρουαῖος).

Ὑδροφορία, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, τελομένη κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος Μηνός, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὀγύγου ἀποθανόντων.

Ὑλας (Hylas), υἱὸς τοῦ Θειο-

δάμαντος. Διαβίβας ποτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆν χώραν τῶν Δρυόπων, καὶ ὡν πολλὰ πεινασμένους, ἐζήτησε τροφήν παρὰ τοῦ Θειοδάμαντος· καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν δώσῃ, ἀρπάσας μόνος του μὲ ὄργην ἓνα βουὺν ἀπὸ τῆν ἄμαξάν του, τὸν κατέφαγεν ἔλον. Οἱ δὲ Δρύοπες χαριζόμενοι εἰς τὸν Θειοδάμαντα, ἠθέλησαν νὰ πολεμήσωσι μετὰ τοῦ Ἡρακλέους· ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐνίκησεν ὅλους, καὶ φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Θειοδάμαντα, ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὸν υἱὸν τοῦ Ὑλαν, τὸν ὁποῖον ὁμως τόσον πολὺ ἠγάπησεν, ὥστε τὸν ἔλαβε μαζὴ του καὶ εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Λυκίαν, ὁ Ἡρακλῆς ἐδίψησε, καὶ ἔστειλε τὸν ἠγαπημένον του Ὑλαν νὰ φέρῃ ὕδωρ ἀπὸ μίαν πηγήν, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκράτησαν αἱ Νύμφαι διὰ τὴν εὐμορφίαν του. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς νομίσας, ὅτι τὸν ἤρπασαν κλέπται, ἀφῆκε πρὸς καιρὸν τὴν ἑταιρείαν τῶν Ἀργουαυτοῦν, καὶ περιήρχετο εἰς ὅλην τὴν Λυκίαν ζητῶν τὸν Ὑλαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν εὗρισκεν, αὐτὸς μὲν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀργῶ, οἱ δὲ ἐγγχώριοι ἐτίμησαν τὸν Ὑλαν μὲ ἐτήσιον ἑορτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τρέχοντες εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ δάση, ἐκράζον τὸν Ὑλαν, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἡρακλέους.

Ὑλική, λίμνη τῆς Βοιωτίας, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κωπαίδος κειμένη.

Ὑμέναιος (Hymenaeus), υἱὸς τοῦ

Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλειούς, ἢ, κατ' ἄλλους τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ἔφορος τῶν γάμων, τὸν ὁποῖον παραστένουσι νέον ξανθὸν καὶ ἀκμαῖον, ἑστέμμενον μὲ ῥόδα, ἦτοι τριαντάφυλλα, καὶ βαστάζοντα εἰς τὴν χεῖρα του λαμπάδα.

Ὑμηττός (Τηλεβουῖν), ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαστὸν διὰ τὸ εὐώδες μέλι του.

Ὑπανις, ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰνδικήν.

Ὑπανις (Κουβάν), ποταμὸς τῆς Ἀσιανῆς Σαρματίας.

Ὑπανις (Βούγγ), ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ὑπατα, ἢ Ὑπάτη (Νέαι Πάτραι, ἢ Πατρατοίκι), πόλις τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα, κατοικία τῶν Αἰναιάνων (Κάτοικ. Ὑπαταῖος, καὶ Ὑπατεύς).

Ὑπερβόρεια ὄρη, τὰ βορειότερα βουνὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ὑπερίδης, Ἀθηναῖος, Ῥήτωρ περίφημος, αἰμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τῶν ἑσπίων καὶ μαθητῆς ἐχρημάτισεν. Οὗτος ἦτον μὲν φίλος τοῦ Δημοσθένους· ἀλλ' ἠπρὸς τὴν πατρίδα του ἀγάπη τὸν παρεκίνησε νὰ τὸν κατηγορήσῃ ἐπὶ κριτηρίου, ὅτι ἔλαβε δῶρα ἀπὸ τὸν Ἀρπαλον, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη ὁ Δημοσθένης νὰ φύγῃ. Ἀπέθανεν ὁ Ὑπερίδης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντικαίτρου, ἢ, κατ' ἄλλους, μόνος του, κόφας τὴν γλῶσσαν του, διὰ νὰ μὴ βιασθῇ νὰ εἴπῃ τι ἐναντίον τῆς

πατρίδος του. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Λόγων εἰς μόνον σαΐζεται, καὶ οὗτος ἀμφιβάλλεται· εἶναι δὲ ὁ δέκατος ἔβδομος τῶν Δημοσθενικῶν Λόγων, Περί τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον Συνθηκῶν, ἐπιγραφόμενος.

Ἵπερίων (Hyperion), εἰς ἕκ τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἕκ τῆς ἀδελφῆς του Θείας τὴν Ἥῴ, τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην.

Ἵπερμνήστρα (Hypermnestra). Ζ. Δαναός.

Ἵπνος (Somnus), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, καὶ Βασιλεὺς ὄλων τῶν ζώντων, ἔχων τὴν κατοικίαν του παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἄδου, μέσα εἰς βαθυτάτον σπήλαιον, ὅπου ποτὲ δὲν προσβάλλουσιν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Παραστέγεται δὲ ὁ Ἵπνος κοιμώμενος ἐπάνω εἰς κλίνην ἀπὸ ἔβρον, μὲ μέλανα παραπετάσματα, καὶ ὀλόγουρά του ἐξαπλωμένοι οἱ ἀδελφοὶ του Ὀνειροί.

Ἵρεὺς (Hygeus). Ζ. Ὀρίων,

Ἵρκανία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Κασπίας θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Ἵρκάνιος, καὶ Ἵρκανός).

Ἵρμινα, ἢ Ὀρμινα, ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἡλιδα.

Ἵσαι, ἢ Ἵσαιαι, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἡλιδα κειμένη (Κάτοικ. Ἵσαιεύς).

Ἵψιλλῆς, Ἀλεξανδρεὺς, Μαθηματικὸς περίφημος, ὅστις, κατὰ τινὰς, εἶναι ὁ Συγγραφεὺς τοῦ

ιδ. καὶ εἰς βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδους. Ἐκτὸς τούτου σαΐζεται καὶ ὁ Ἀναφορικὸς, Συγγραμμά Ἀστρονομικόν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1657. 4, μετὰ τῶν τοῦ Ἡλιοδώρου καὶ Δαμιανοῦ Φιλοσόφου.

Ἵψιπύλη (Hypsipyly), Βασίλισσα τῆς Λήμνου, καὶ ἔπειτα τροφὸς τοῦ Ὀρέλτου ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες τῶν Λημνίων δὲν ἐτίμων τὴν Ἀφροδίτην, ὀργισθεῖσα αὐτὴ ἢ Θεὰ, ἐνέβαλεν εἰς τὸ στήμα αὐτῶν τοιαύτην δυσωδίαν, ὥστε οἱ ἄνδρες τῶν ἡναγκάσθησαν γὰ μὴ κλησιάζωσι πλέον παντάπασι εἰς αὐτάς. Αὗται δὲ μὴ ὑποφέρουσαι τὴν τοιαύτην ἀτιμίαν, ἔκαμαν συνωμοσίαν κατ' αὐτῶν, καὶ οὕτω φονεύσασαι διὰ μιᾶς τοὺς πατέρας καὶ τοὺς ἄνδρας τῶν, κατέστησαν Βασίλισσαν μεταξὺ αὐτῶν ταύτην τὴν Ἵψιπύλην, θυγατέρα τοῦ Θόαντος. Ἀλλὰ μαθούσαι ἔπειτα, ὅτι αὐτὴ ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς της, τὴν ἐδίωξαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ πρὸς περισσοτέραν της ἀτιμίαν, τὴν ἐπώλησαν εἰς τὸν Λυκούργον, Βασίλεα τοῦ Ἄργους, ὁ ὁποῖος τὴν κατέστησε τροφὸν τοῦ υἱοῦ του Ὀρέλτου, ὡς εἴρηται ἑκεί. Ζ. Ὀρέλτης.

Φ Α

Φάβιος Πίκτηρ (Fabius Pictor), Ρωμαῖος, Ἱστορικός ἀρχαιότατος, μᾶλλον δὲ ὁ πρῶτος μεταξύ τῶν Ρωμαίων Ἱστοριογράφων, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Πολύβιος. Συνέγραψε Ρωμαῖστί Ἱστορίαν τῶν Ρωμαίων, καὶ ἄλλην Ἑλληνιστί, ἣτις πλέον δὲν σώζεται. Τὰ λείψανα τῆς πρώτης ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν καλαίων Λατίνων Ἱστοριογράφων.

Φαίδων (Phaëthon), υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ. Οὗτος ἀπαβιάσποτε εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα του Ἥλιον, ἀν ἦρα γνήσιος υἱὸς του, ἐξήτησα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταύτην τὴν χάριν, δηλαδὴ τὴν ὀδηγήσῃ αὐτὸς τὴν ἄμαξαν τοῦ ἡλίου μίαν καὶ μόνην ἡμέραν. Ὁ δὲ πατήρ του πρὶν ἀκούσῃ τὸ ζήτημα αὐτοῦ, ἔμοσε κατὰ τῆς Στυγός, ὅτι θέλει τοῦ κάμει τὴν χάριν· ἀλλ' ἐτρόμαξεν ἔπειτα εἰς τὴν τόλμην τοῦ νέου, καὶ ἀντέτενε κατὰ πρῶτον, προβλέπων τὸ κακόν. Πλὴν εἰς μάτην. Ὁ νέος ἐπέμνε, καὶ ὁ πατήρ καμφοδεὶς ἀπὸ τὰς δεήσεις του, συγκάτενευσ. Λαβὼν λοιπὸν τὸ πυρίπνοον ἐκεῖνο ἄρμα τοῦ ἡλίου ὁ Φαίδων, καὶ μὴ

δυναμένος νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἵππους ἀπὸ ἀπειρίαν καὶ φόβον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀφανίσῃ τὸ πᾶν, μὲ τὸ φύχος μὲν, ὅταν ἀνέβαινε πολλὰ ὑψηλά, καὶ μὲ τὴν δέριμν, ὅταν κατέβαινε παραπολὺ χαμηλά. Ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς, κατεκραύνησεν αὐτὸν τὸν Φαίδοντα, τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα περὶν εἰς τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν, τὸ ἔδαφον αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἥλιάδες εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, καὶ δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίωσιν ἀδιακόπως τὸν ἔλεον αὐτοῦ Δάνατον, διὰ τὸ ὅποιον καὶ Φασδοντιάδες ἐπωνομάσθησαν. Τέλος ὁ Ζεὺς εὐπλαγχθῆναι αὐτάς, τὰς μετεμόρφωσεν εἰς αἰγείρους, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰ θάκτρα ἤρχισεν νὰ γίνεται τὸ ἤλεκτρον.

Φαιάκων νῆσος. Ζ. Κόρκυρα.

Φαίδρα (Phaedra), Ζ. Θησεύς.

Φαίδρος (Phaedrus), Θραξ, δούλος τὴν τύχην, καὶ ἔπειτα ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Ἀγγούστου. Συνέγραψεν εἰς Ἑξαμέτρους στίχους Ἀισωπειῶν Μύθων βιβλία πέντε, μὲ ἄκραν γλαφυρότητα, καὶ καθαρὸν Λατινισμὸν, λαβὼν τὴν ὕλην, πολλὰκις δὲ καὶ περιόδους, ἢ καὶ μύθους ὀλοκλήρους ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἀισωπικόν. *Phaedri Augusti Caesaris liberti Fabularum Aesopiarum libri V.* ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Βενετίᾳ, 1818, 12, μετὰ τῆς Παραφράσεως καὶ διαφορῶν Σημειώσεων.

Φαιστός, πόλις τῆς Κρήτης, κλη-

σίον τῆς Γορτύνης κειμένη (Κάτοικ. Φαίστιος).

Φαλακρίνα (Falacrina), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη, καὶ λίμνη αὐτόθι ὁμώνυμος.

Φάλαρις, ὁ τύραννος τῶν Ἀκραγαντινῶν, ἐγγνηΐδη εἰς τὴν νῆσον Ἀστυπάλαιαν, καὶ ἔγενε περίφημος διὰ τὴν ἀνήκουστον τυραννίαν πρὸς τοὺς ἰδίους του ὑπηκόους. Οἱ Συγγραφεῖς ἀναφέρουσι συνεχῶς τὴν εὐμότητα του, καὶ τὸν περίφημον ἐκείνον χάλκινον ταῦρον, μεσα εἰς τὸν ὁποῖον κατεκαίεν ἀσπλάγχχως τοὺς δυστυχεῖς ἀνδρώπους. Ὁ ταῦρος οὗτος εἶχε κατασκευασθῆ ὑπὸ τινος Ἀθηναίου Περίλλου τὸνομα εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τῶν καιόμενων ἀνθρώπων αἱ ἐλεειναὶ φωναὶ παρωμοίαζον τὸν μυκηθμὸν τῶν ταύρων. Ὁ δὲ Φάλαρις ἄδικος ὢν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, τότε μόνον, λέγουσιν, ἐφάνη δίκαιος, ἐπειδὴ ἐπρόσταξε διὰ δοκιμὴν νὰ καῆ πρῶτος ὁ ἐφευρετὴς αὐτοῦ τοῦ ταύρου. Τυραννεύσας δὲ οὕτω σκληρῶς καὶ ἀπανδρώπως εἴκοσι χρόνους, κατεκάη τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του μέσα εἰς τὸν ἴδιον ἐκείνον ταῦρον. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου 148 Ἐπιστολαί, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι εἶναι ἀσύμφωνοι μετὰ τὸν τυραννικὸν τρόπον τῆς ζωῆς του, καὶ ὑποδέχονται, ὅτι τὰς ἔγραψε Σοφιστὴς τις Ἀδριανὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Μάρκου Αὐρη-

λίου. Αὗται δὲ ἐξεδόθησαν εἰς τὰς Συλλογὰς τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου, καὶ ἄλλων.

Φαλαρῶς. Ζ. Μασσικός.

Φαλέριοι, πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυρρήνιαν κειμένη (Κάτοικ. Φαλέριος).

Φάληρον, ἢ Φαληρὸς (Ἅγιος Νικόλαος), εἰς ἓκ τῶν τριῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Φαληρεὺς).

Φανόδημος, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἢ τοῖς Ἱστορίαις τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινά, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσπασθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία, 1812, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφεῶν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Φάντασος (Phantasus), υἱὸς τοῦ Ἰππου, μεταμορφούμενος εἰς ὅλα τὰ ἄφυχα πράγματα.

Φάρα, ἢ Φάραι ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Φαραιεὺς).

Φαρμακοῦσσα, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Ἰκαρίου πελάγους (Κάτοικ. Φαρμακούσσιοι).

Φαρμακοῦσαι, δύο μικραὶ νῆσοι μετὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος κείμεναι (Κάτοικ. Φαρμακουσαῖος, ἢ Φαρμακούσσιοι).

Φάρος (Φαριλλόν), νῆσος τῆς Αἰγύπτου, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀλεξανδρείας κειμένη, ὅπου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος Πυρρὸς, ἡγουσ ἐνας μέγας καὶ λαμπρόφωτος λύχνος, ἰστά-

μενος ἐφ' ὑψηλοῦ πύργου πρὸς ὀδηγίαν τῶν εἰσπλούντων, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε γὰ λήγωνται Φάροι μέχρι τῆς σήμερον καὶ ἄλλοι οἱ τοιοῦτοι ὑψηλοὶ πύργοι, ἔχοντες ἐπάνω των φανόν.

Φάραλος, καὶ Φάραλα (Φέραλα), πόλις τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Θεσσαλιώτιδα, κληθῆναι ταῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Φαραλίου).

Φασηλὶς (Φιονδα), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυκίαν κειμένη (Κάτοικ. Φασηλίτης).

Φάσις (Φάσ, ἢ Φάσσο), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ὅστις ῥέουσι ἐξ Ἀρμενίας πρὸς τὴν Κολχίδα, εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.

Φαῦνος (Faunus), υἱὸς τοῦ Πίκου καὶ τῆς Κανέντης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κίρκης, καὶ ἀρχηγὸς τῶν Φαύνων, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὸν Πάνα τῶν Ἑλλήνων, καδῶς καὶ οἱ λοιποὶ Φαῦνοι μὲ τοὺς Σατύρους ἐκείνων. Ἐλάτρευον δὲ αὐτοὺς οἱ Ῥωμαῖοι ὡς Θεοὺς, τελοῦντες καὶ ἐορτὴν εἰς τιμὴν αὐτῶν, Φαυνάλια καλουμένην, κατὰ τὴν Ε'. Νόνων Δεκεμβρίου, ἤτοι εἰς τὰς 5 αὐτοῦ τοῦ Μηνός, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδυσίαζον ἄνας καὶ ἐρίφους.

Φεβρουάριος (Februarius), εἰς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ Februare, ἢ τοῦ Ἀγνίσαι ῥήματος παρονομασθεῖς, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν τὸν Μῆνα ἐκαθαρίζετο ὅλος ἐν γένει ὁ

λαὸς τῶν Ῥωμαίων διὰ θυσιῶν τῶν καὶ δεήσεων, ἀναφεραμένων εἰς τὸν Πλούτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς καταχθονίους Θεοὺς.

Φενεός (Φονιά), πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Φενεός, καὶ Φενεάτης).

Φεραὶ (Βελεστίνος), πόλις τῆς Θετταλίας, ὀνομαστὴ τὸ κάλας, καὶ ὀνομαστοτέρα εἰς τοὺς καδ' ἡμᾶς χρόνους διὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀειμνήστου Ῥήγα (Κάτοικ. Φεραῖος).

Φερεντίνον (Ferentino), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυρρηνίαν κειμένη (Κάτοικ. Φερεντίος, καὶ Φερεντιάτης).

Φηγέα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φηγεύς).

Φηγεύς (Phegeus). Ζ. Ἀλκμαίων. Φηγοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φηγοῦσιος, καὶ Ἐπιφρ. Φηγουτόθεν).

Φήμη (Fama), θυγάτηρ τῆς Γῆς, καὶ ἄγγελος τοῦ Διὸς καὶ τῶν λοιπῶν Θεῶν, καὶ μηνύτρια διαφόρων εἰδήσεων ἀγαθῶν, ἢ κακῶν. Παραστένεται δὲ ἡ Φήμη ὡς μία μεγαλόσωμος γυνή, μὲ ἑκατὸν αὐτία, καὶ ἄλλα τόσα στόματα, μὲ πτερὰ εἰς τὴν ῥάχιν, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα τῆς, σαλπίζουσα, ἢ καὶ βαστάζουσα μόνον τὴν σάλπιγγα εἰς τὴν χεῖρα τῆς.

Φήμιος (Phemius), υἱὸς τοῦ Τερπίου, καὶ Μουσικὸς ἄριστος. Οὐ-

τες, καθὼς λέγουσιν, ἐχρημάτισε κοινὸς διδάσκαλος εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν μητέρα τοῦ Ὀμήρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Μαιονός, υἱοδέτησε τὸν Ὀμηρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἀπόθανών, ἀφῆκε κληρόνομον καὶ διάδοχον τοῦ Σχολείου του.

Φηραὶ (Κεραμίδι), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Λακωνίαν, πρὸς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Φηραῖος).

Φῆστος (Festus), Σῆξτος Πομπήσιος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, Γραμματικός, τοῦ ὁποῖου σώζονται διδασκαλίαι Γραμματικαί, ἡ Περί Ἑρμηνείας τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1681, 4, καὶ ἀλλαχού.

Φθία, πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Φθιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Φθιώτης).

Φθιώτις, χώρα τῆς Θεσσαλίας, ἐχουσα πρὸς Μεσημβρίαν τὴν Ὀϊτην· πρὸς Δυσμάς, τὸ ὄρος Τυμφρηστόν, πρὸς Βορρᾶν τὸ ὄρος Ὀρθρον, καὶ πρὸς Ἀνατολάς, τὸν Μαλιακὸν καὶ Πελασγικὸν κόλπον (Κάτοικ. Φθιώτης).

Φθόνος (Invidia), υἱὸς τῆς Νυκτός ἐκ πατρὸς ἀγνώστου, τὸν ὁποῖον παραστένουσαν ὡς ἐν χλωμόν καὶ κατάξηρον γραίδιον, μὲ ὄμματα χλωμένα μέσα, καὶ μὲ ὄφεις εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς φαίνεται ὅτι κατατρώγει τὴν καρ-

δίαν του, κατὰ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο Ἐπίγραμμα:

Ὁ Φθόνος ἔστι κάκιστος· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.

Τῆκε γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Φιάλα, λίμνη τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς κειμένη.

Φιγαλία, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκάδιαν κειμένη (Κάτοικ. Φιγαλεύς).

Φιδῆναι (Castel Giubileo), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη (Κάτοικ. Φηθηναῖος).

Φίκειον, ὄρος τῆς Βοιωτίας, ὅπου καθήμενη ἡ Σφιγξ, ἐκρόβαλλεν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ περιφημὸν της αἰνίγμα.

Φιλαδέλφεια (Ἄλᾶχ Ἰσαρ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυκίαν κειμένη (Κάτοικ. Φιλαδέλφειος).

Φιλαΐδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀεγίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φιλαΐδης).

Φιλάστριος (Filastrius), Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Βριξίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γρατιανού. Συνέγραψε μὲ ζῆλον πολὺν, καὶ κρίσιν ὀλίγην Ἱστορίαν ὄλων τῶν ἀπ' ἀρχῆς Ἀρέσεων ἕως τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, ἐκδοθ. ἐν Βριξίᾳ, 1738, φιλ.

Φιλεταῖρος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ Ποιητῆς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποῖου τὰ ὀλίγα ἀποσκευαστικά ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου

- Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.
- Φιλέυς (Phileus)**. Ζ. Αὐγείας.
- Φιλήμων**, ἐκ Πομπηίουπόλεως τῆς Σικελίας, Ποιητῆς τῆς Νέας Κωμωδίας, ὅστις ἀπέθανεν ἀπὸ ἓνα πολλὰ μέγαν γέλωτα· διότι ἰδὼν ποτε τὸν ὄνον του νὰ τρώγῃ τὰ δι' αὐτὸν ἑτοιμασθέντα σῦκα, ἐπρόσταξε μετὰ σφοδροῦ γέλωτος νὰ τῷ δώσωσι καὶ ὕδωρ, ἢ ὀλίγον αἰρατον οἶνον, διὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσωσι τὸν στόμαχον, καὶ οὕτως ἐξεψύχησεν. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμωδιῶν σωζονται μόνον ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθέντα μετὰ τοῦ Μενάνδρου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.
- Φιλῆς**. Ζ. Μανουῆλ Φιλῆς.
- Φιλίππιδης**, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, Ποιητῆς Κωμικῆς, ὅστις ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ, νικήσας εἰς τὸ Δέατρον, ἐσχάτογῆρος ἤδη ὢν. Σῶζονται καὶ τοῦτου ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν,
- Φίλιπποι**, πόλις τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Βασιλέως κτιοθεῖσα, πρὸς τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἔγραφεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν (Πρὸς Φιλιππισίους) Ἐπιστολὴν του.
- Φιλιππούπολις**. Ζ. Θῆβαι Θεσσαλικαί.
- Φιλιππούπολις**, πόλις περίφημος τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Ἑβρον ποταμὸν κειμένη (Κάτωκ. Φιλίποπολίτης).
- Φιλίσκος**, Ποιητῆς τῆς Νέας Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου εἰς μόνος στίχος σωζεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγῆν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.
- Φιλοτίων**, Ποιητῆς Κωμικῆς, ὅστις διὰ τῶν μεμητικῶν του Ποιημάτων ἀπεκατεστάθη περίφημος. Σῶζονται καὶ τούτου ὀλίγοι μόνον στίχοι, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1613, 8.
- Φιλόη**, ὄρος τῆς Πελοπόννησου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.
- Φιλοκτήτης**. Ζ. Σοφοκλῆς.
- Φιλοκτήτης (Philoctetes)**, υἱὸς τοῦ Ποιάντος. Οὗτος παρευρεθεὶς κατὰ τύχην εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν φαρέτραν καὶ τὰ βέλη του, ἐκὶ συμφωνίᾳ νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα τὴν κόνιν τοῦ σώματός του. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ χρῆσμός ἐλέγεν, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ κυριευθῇ ἡ Τρωϊὰς χωρὶς τὴν κόνιν καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους, ἐβιάσθη αὐτὸς νὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του, δείξας τὸν τόπον μὲ τὸν πόδα του. Οἱ δὲ Ἕλληνες λαβόντες τὴν κόνιν ἐκείνην, ἔλαβον καὶ αὐτὸν μὲ τὰ βέλη εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· ἀλλὰ πρὸς τιμωρίαν τῆς ἐπιουρίας του ἐπληρώθη καθ' ὁδὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ βέλη εἰς ἐκεῖνον τὸν πόδα, μὲ τὸν ὁποῖον ἔδειξε τὴν κόνιν, ὅστις καὶ κατεσάπη τόσον, ὥστε οἱ Ἕλληνες μὴν ὑποφέροντες τὴν δυσωδίαν τῆς πληγῆς του, τὸν ἀφῆκαν εἰς τὴν Ἀθήμνον, ὅπου ὠδύρετο· ἐλεει-

νῶς, μὴ δυναμένος νὰ ἰατρευθῆ, ἐπειδὴ τὰ βάλια ἐκεῖνα ἦσαν βαμμένα μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τῆς πολυκεφαλῦ Ἰδρας, ὡς εἰρηται ἐκεί. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα, ἰατρεύθη ἀπὸ τὸν Μαχάονα, καὶ παλεμήσας ἀνδρείως, ἐφόρευσε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Πάριον εἰς μίαν σφοδρὰν μάχην. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἐλθὼν εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Πετηλίαν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζῆσας βίον μακρὸν.

Φιλομήλα (Philomela). Ζ. Ἴτυς. Φιλόθεμος, Κυθήριος, Ποιητὴς Διδυραμβικός, ὅστις διὰ τὰ σατυρικὸν του Ποίημα, τὸν Κύκλωπα, κατεδικάσθη ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου εἰς τὸ λιδοταμείον τῆς Σικελίας. Σαζονται καὶ τοῦτου ὀλίγοι τιπὲς στίχοι, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγηδιῶν, καὶ Καωμδιῶν.

Φιλόπνοος. Ζ. Ἰωάννης Φιλόπνοος. Φιλόσοφος, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἀριστοτέλης.

Φιλοστόργιος, Καππαδόκης, υἱὸς τοῦ Καρτερίου, Εὐνομιανὸς τὴν αἰρεσιν, ἀνὴρ πολυμαθὴς, πλὴν δεομπέκτης. Συνέγραψεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, τῆς ἀποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίαις, 1720, φύλ. μετὰ τοῦ Θεοδώρητου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Φιλόστρατος Πρεσβύτερος. Ζ. Φλάβιος Φιλόστρατος.

Φιλόστρατος Νεώτερος, Λήμιος,

υἱὸς τοῦ Ναρβιανοῦ, καὶ ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Πρεσβυτέρου Φιλοστράτου. Συνέγραψε καὶ οὗτος Εἰκόνας, καὶ τῶας Ἐπιστολάς, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Δείου του.

Φιλόχωρος, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἥτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινὰ, τῶν ὁποίων τὰ ὀλίγα τεμάχια ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία, 1811, 8, μετὰ τοῦ Ἀνδρωτίανος.

Φίλυρα (Philyra), θυγάτηρ τοῦ Ὀλεανοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὁ Κρόνος, ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μεταμορφωμένος εἰς ἵππον· ἡ δὲ ῥέα παρατηρήσασα τοῦτο, μεταμόρφωσε καὶ αὐτὴ τὴν Φίλυραν εἰς θηλείαν ἵππον, καὶ οὕτως ἐγεννήθη εἰς τὴν Θετταλίαν ὁ Κένταυρος Χείρων.

Φίλων, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ ἐπίσημον καὶ ἱερατικὴν οἰκογένειαν, ὅστις πολλὰ μέος ἀκόμη ἀφιερωθῆ ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πυθαγορικὴν καὶ Πλατωνικὴν Φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστα ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου α' Ὁ ἀπὸ τῆς ἐξωθεν παιδείας ἐπισημότητος ὀνομάζεται. Τὸν δὲ Πλάτωνα τὸν ἐμίμηθη ἀπαραλλάκτως, καὶ μάλιστα εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου, κατὰ τὸ περιεχόμενον ἐκεῖνο α' Ἡ Φίλων Πλατωνίζει, ἡ Πλάτων Φιλωνίζει. Ὑπεργηρως ἦδη ἂν ὁ Φίλων, ἐπέμφθη πρὸς

αβρυς εἰς Ρώμην πρὸς Γάϊον τὸν Καίσαρα διὰ τινὰ ἐπισυμβάσαν στάσιν μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων πρὸς ἀπολογίαν τῶν ὁμογενῶν του, ἀλλ' ὑπέστρεψεν ἀπρακτος, ἀποδιωχθεὶς διὰ τῆς συκοφαντίας τοῦ Ἀκίωνος, προσβεβυτοῦ τῶν Ἑλλήνων. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ τυράννου ὁ Φίλων ἔκαμνε τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν, συγγράψας εἰς χωριστὸν βιβλίον τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀναγινωσκέν ἐφάρνη ἀρεστὸν εἰς ὅλους, καὶ συγκατηρδωμένη μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ Συγγραμμάτων εἰς τὰς δημοσίους Βιβλιοθήκας τῆς Ρώμης. Τινὲς δὲ θέλουσιν, ὅτι ὁ Φίλων ἐπέμφθη καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ρώμην, καὶ ὅτι συνομιλήσας μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἐβαπτίσθη, καὶ ὕστερον μεταμεληθεὶς, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ἄλλὰ τοῦτο ἀμφιβάλλεται. Τὰ Συγγράμματα τοῦ Φίλωνος, τὰ ὅποια περιέχουσιν ἀλληγορικὴν ἐξήγησιν τῆς θείας Γραφῆς καὶ τῶν μυστικῶν, διαιροῦνται εἰς Κοσμοποιητικά, Ἱστορικά, καὶ Νομοθετικά, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίῳ Ἑλλ. Λατ. 1742, φύλ. εἰς τόμους δύο,

Φίλων, Βυζάντιος, Μηχανικός. Ἐκ τῶν Μηχανικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζεται τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον βιβλίον, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θηβενότου Συλλογὴν τῶν Μαθηματικῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται καὶ ἕτερον βιβλίον Περι

τῶν ἐπτά Θεαμάτων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου ἐν Ρώμῃ, 1640, 8, καὶ ἀλαχού.

Φιλωνίδης, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Παλαιᾶς Κωμῆδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμῆδῶν.

Φωεύς. Ζ. Κηφεύς.

Φωεύς (Phineus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σαλμυδησοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Θεοὶ ἐτύφλωσαν, διότι ἐπρόλεγε παρά γνώμην των εἰς τοὺς ἀνδρώκους τὰ μέλλοντα, καὶ πρὸς περισσοτέραν του τιμωρίαν, διώρισαν τὰς Ἀρπυίας νὰ τοῦ ἀρπάξωσι τὰ φαγητὰ ἀπὸ τῆν τράπεζαν, ἕως ὅτου ἠλευθερωθῆ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Βορέου, διδάξας τοὺς Ἀργοναύτας, πῶς νὰ περάσωσιν ἀκινδύνως τὰς συμπληγάδας πέτρας.

Φλαβιανός, Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις συναθροίσας τοπικὴν Σύνοδον τεσσαράκοντα Ἐπισκόπων, ἐκάθηρε καὶ ἀπεθεμάτισε τὸν Εὐτυχή· ὁ δὲ Εὐτυχὴς συναθροίσας καὶ αὐτὸς τὴν ἐν Ἐφέσῳ ληστρικὴν Σύνοδον διὰ προσταγῆς τοῦ Αυτοκράτορος, ἀδωσθη, καὶ ἀποβληθεὶς τοῦ θρόνου ὁ Φλαβιανός, ἔχασε μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τὴν ζωὴν ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Εὐτυχούς. Σοῦνται καὶ τούτου δύο Ἐπιστολαὶ πρὸς Λέοντα τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, καὶ μία πρὸς Θεο-

δοσιον τὸν Βασιλέα, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συνοδικοῖς τόμ. Β'. Σελ. 3. Φλάβιος Ἀρρίανος, ὁ ἡγαπημένος μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νικομήδειαν τῆς Βιθυνίας, καὶ ἐχημάτισεν ἐμπειρος Στρατηγός, Ρήτωρ, καὶ Ἱστορικός ἀφελὴς καὶ ἠδύτατος, διὰ τὸ ὅποιον καὶ νέος Ξενοφῶν ἐπώνομάσθη. Ἔχθη δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, καὶ Μάρκου Αὐρηλίου τῶν Αυτοκρατόρων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάτου. Ἐπιστρέψας δ' ἔπειτα εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέδραγεν ἐκεί Ἰερεὺς τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τὰ ἐπόμενα Α'. Διατριβὴ Ἐπικτήτου εἰς βιβλία τέσσαρα. Β'. Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου. Γ'. Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἐπτά. Δ'. Ἰνδικά. Ε'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀδριανόν, καὶ Περίπλους τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Σ'. Περίπλους Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Ζ'. Ἑκταξίς κατ' Ἀλλανῶν. Η'. Τέχνη Ῥητορικὴ. Θ'. Κωμηγετικός. Ι'. Ἀπορδέγματα, καὶ ἄλλα τινα, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Φλάβιος Κλαύδιος Ἰουλιανός, ὁ ἐπώνομασθεὶς Παραβάτης, ἀνεψιὸς πατρῶδες τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Οὗτος ἦτον ἀσχημὸς μὲν κατὰ τὸ σῶμα, πλὴν πολλὰ εὐφυΐης καὶ ζωηρός κατὰ τὸν νοῦν, καὶ διὰ τούτο νέος ὢν ἀκόμη,

ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως. Ἀπελθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὰ τελειοποιηθῆ καλῆτερα, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, μετὰ τῶν ὁρίων πολιτεύομενος, ἐμελέτα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν δεῖαν Γραφήν· ἀλλ' ὕστερον ἠγνήθη φανερά τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπεκατέστη μέγας Χριστιανομάχος, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἀπέδρανε παράφα πληγίς ἀοράτως εἰς τὴν μάχην τῶν Περσῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τὰ ἐπόμενα Α'. Ἐγκώμιον πρὸς τὸν Αυτοκράτορα Κωνσταντίνον. Β'. Περί τῶν Πράξεων τοῦ Κωνσταντίνου, ἢ περὶ Βασιλείας. Γ'. Ἐγκώμιον πρὸς τὴν Βασιλίссαν Εὐσεβίαν. Δ'. Ἐγκώμιον πρὸς τὸν Βασιλέα Ἥλιον. Ε'. Ἀντιοχικός, ἢ Μισοπάγων. Σ'. Καίσαρες, ἢ Συμπόσιον. Ζ'. Κατὰ Κυρκιῶν. Η'. Ἀπολογία. Θ'. Ἐπιστολαὶ διάφοροι, καὶ ἄλλα τινα, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεψία, 1696, φύλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Φλάβιος Φιλόστρατος, Λήμιος, ἢ κατ' ἄλλους, Ἀθηναῖος, Ρήτωρ, καὶ Σοφιστὴς περίφημος. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐδίδασκεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Ῥητορικὴν, ὕστερον δὲ ἀπελθὼν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Σεβήρου, ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, τιμώμενος ἐξόχως ὑπὸ τῆς Ἰουλίας, ἡγουμένης τοῦ Σεβήρου, ἣτις καὶ τὸν συγκατέ-

ηρίθμησεν εἰς τὸν χορὸν τῶν πεπαιδευμένων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐπόμενα Α'. Ἀπολλωνίου Τυανέως βίος εἰς βιβλία ὀκτώ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπαντῶνται καὶ πολλαὶ γελοῖαι διηγήσεις. Β'. Ἡρωικά, ἤτοι περιγραφή εἰκασίαι καὶ ἐνός Ἡρώων, τῶν ἐν Τροίᾳ πολεμισάντων. Γ'. Εἰκόνες 66, ἤτοι βίοι ἀνδρῶν ἐνδόξων. Δ'. Βίοι Σοφιστῶν εἰς βιβλία δύο. Ε'. Ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Νέου Φιλοστράτου ἐν Λειψία, 1709, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Φλάνων, ἢ Φλανόνα (*Flanona*), πόλις τῆς Ἰλλυρίας, κατὰ τὴν Λιβυρικήν χώραν κειμένη (Κάτοικ. Φλανωνίτης).

Φλέγανδρος, ἢ Φιλόκανδρος (Πολύκανδρος), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Νάξου κειμένη.

Φλεγέθων (*Phlegethon*). Ζ. Πυριφλεγέθων.

Φλεγύας (*Phlegyas*). Ζ. Ἀλκμαίων.

Φλεγύας, υἱὸς τοῦ Ἀρῶος ἐκ τῆς Χρῦσης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας. Οὗτος δέλων νὰ ἐδικηθῇ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις ἐβίασε τὴν θυγατέρα του Κορώνίδα, ὤρμησε νὰ λεηλατήσῃ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖόν του· ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐτόξευσε, καὶ ὁ Ζεὺς τὸν κατεδικάσεν εἰς τὴν Τάρταρον νὰ δοκιμάζῃ ἀκαταπαύστως τρόμον ἀπὸ ἑνα μεγαλωτάτων βράχων,

ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐφαίνετο, ὅτι ἔμελλε νὰ τὸν καταπλακώσῃ.

Φλέγων (*Phlegon*). Ζ. Ἥλιος.

Φλέγων, Τραλλιανός, ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ Ἱστορικός περιφήμος. Συνέγραψε Α'. Περὶ Θαυμασίων. Β'. Περὶ Μακροβίων. Γ'. Περὶ Ὀλυμπιάδων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τμήματα τινά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τοῦ Μεουροῦ ἐν Λουγδ. Βαταν., 1620, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Φλιοῦς (Σταφλικά), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, μετὰξὺ Σικυῶνος καὶ Κορινθοῦ κειμένη (Κάτοικ. Φλιάσιος).

Φλύα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φλυεύς, καὶ Ἐπιβρ. Φλύηθεν).

Φλώρος (*Florus*) Λούκιος Ἀναΐδος, Ἰσπανός, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Αυτοκράτορος. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας εἰς βιβλία τέσσαρα, ἀπὸ Ῥωμύλου μέχρις Αὐγούστου Καίσαρος, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ., 1744, 8, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Φοβήτωρ (*Phobator*), υἱὸς τοῦ Ἰπποῦ, οὕτω παρονομασθεὶς, διότι ἐπροξένοι φόβον εἰς ὄσους ἐφαίνετο.

Φόβος (*Phobus*, ἢ *Timor*). Ζ. Ἄρης.

Φοιβάμμων, Αἰγύπτιος, Ῥήτωρ. Συνέγραψε Περὶ Σχημάτων Ῥητορικῶν βιβλίον, ἐκδοθὲν ἀνωνύμως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων.

- Φοίβη (Phoebe).** Ζ. Κοῖος.
- Φοῖβος (Phoebus).** Ζ. Ἀπέλλων, Ἕλιος.
- Φωική, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὸν Ἐλευθέρου ποταμὸν· πρὸς Ἀνατολάς, τὰ ὄρη Λίβανου καὶ Ἀντιλίβανου· πρὸς Δυσμᾶς, τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, καὶ πρὸς Νότον, τὸν ποταμὸν Χορσέον (Κάτοικ. Φοῖνιξ).**
- Φοῖνιξ (Phoenix).** Ζ. Ἀγήνωρ.
- Φοῖνιξ, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος. Οὗτος φωνῶν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ τινὰ ἐπιβουλήν κατὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Πηλέα, ἔλαβε καλὴν ὑποδεξίωσιν, καὶ κατεστάθη ὑπ' αὐτοῦ Βασιλεὺς τῶν Δολόπων, καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλεύου, τὸν ὁποῖον καὶ συνώδευσεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος.**
- Φοῖνιξ, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Καρίαν, ἀντικρὺ τῆς Ῥόδου.**
- Φοῖνιξ, ρύαξ τῆς Φθιώτιδος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.**
- Φοῖνισσαι. Ζ. Εὐριπίδης.**
- Φόρκω, ἢ Φόρκος (Phorcyn, ἢ Phorcus), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν του Κητώ, ἐγέννησε τὰς Γοργόνας, τὰς Τραίας, τὴν Ἐχιδνα, καὶ τὸν Δράκοντα, ὅστις ἐφύλαττε τὰ χρυσαῖα μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.**
- Φορμιά (Mola), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸ Λάτιον κειμένη.**
- Φουλγέντιος (Fulgentius), Ἀφρικανὸς, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ρού-**

σπης, ἀνὴρ σοῖος, καὶ εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ 1622, φύλ. καὶ ἀλλοχού.

Φουρνούτος. Ζ. Ἀναῖος Κουρνούτος.

Φραντσῆς. Ζ. Γεώργιος Φραντσῆς. Φρεασοί, ἢ Φρεαρόοι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντιδος φυλῆς (Κάτοικ. Φρεασίος).

Φραττοί (ἐν), κρητήριον εἰς τὰς Ἀθήνας παραθαλάσσιον, τοῦ ὁποῖου οἱ κριταὶ ἐξέταζον αὐστηρῶς τοὺς ξένους μέσα εἰς αὐτὰ τὸ πλοῖον ἀκόμη πρὶν πατήσωσιν εἰς τὴν γῆν, μήπως ἐπραξάν μεγα τι ἐγκλημα, ἢ ἀνόμημα εἰς τὴν ἰδίαν των πατρίδα.

Φρεγγέλαι (Ponte Corvo), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὸν Λεῖρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Φρεγγελλῶν, ἢ Φρεγγελλανός).

Φρεντανοὶ (Ferentani), λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἰταλίας, κατοικοῦντες μεταξύ Ἀτέρνου καὶ Φρέντου τῶν ποταμῶν, κατὰ τὴν Ἀπουλίαν.

Φροντῖνος (Frontinus) Ἰούλιος, ἀνὴρ ὑπατικός, ἀμάρσας ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ Αυτοκράτορος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Ὑδραγωγῶν (De Aquaeductibus) τῆς πόλεως Ρώμης βιβλία δύο, ἐκδοθ. ἐν Ἀλτεμβέργ. 1792, 8, Β'. Στρατηγηματικὸν εἰς βιβλία τρία, ἐκ-

δοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1779, 8, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων. Φρόντων (Fronto), Μάρκος Κορνήλιος, Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κίρτην, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν ἐχρημάτισεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ δασκάλος τοῦ Μ. Αὐρηλίου, καὶ Λ. Βήρου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ὀλίγα τμᾶ, ἐκδοθ. μετὰ τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ Ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων. λευφάνων ὑπὸ Ἀγγέλου Μαΐου ἐν Μεδιολάνοις 1815, 8, εἰς μέρη δύο, μετὰ πολλῶν καλλωπισμάτων.

Φρυγία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὴν Γαλατίαν, καὶ τὴν Βιθυνίαν· πρὸς Ἀνατολὰς, τὴν Καππαδοκίαν· πρὸς Νότον, τὴν Λυκίαν καὶ τὴν Πιυδιαν, καὶ πρὸς Δυσμᾶς, τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Καρίαν, καὶ αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη Φρυγία, ἣτις καὶ Πακτιανὴ λέγεται· ἡ δὲ μικρὰ, ἡ ὅποια καὶ Ἐπίκτητος ὀνομάζεται, εἶναι ἡ περὶ τὴν Τρωάδα (Κάτοικ. Φρύξ).

Φρύνηχος, Ποιητὴς τῆς Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποῖου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδέθησαν ὑπὸ τοῦ Γροτίου.

Φρύνηχος Ἀρράβιος, ὁ ἐκ Βιθυνίας, Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντωνίνου καὶ Κομμόδου τῶν Καισάρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν Ὀνομάτων, καὶ

Ῥημάτων, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Λεψία, 1820, 8, μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων.

Φρύξος, ἢ Φρίξος (Phryxus). Ζ. Ἀδάμας.

Φυλὴ (Ῥωμαῖστὶ Tribus, Βαρβαριστὶ Σόϊ), γένος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατήγοντο ἄλλαι διάφοροι γενεαὶ (Δῆμοι). Κατ' ἀρχὰς πολλαίτινες μικραὶ οἰκογένειαι, κατοικοῦσαι πλησίον εἰσαμεταξύτων εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὠνομάζοντο Δῆμοι· πολλοὶ δὲ Δῆμοι, διαφορῶς μὲν ὀνομαζόμενοι, καταγόμενοι δὲ ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀρχαιότερον γένος, ἐλέγοντο Δῆμοι τῆς αὐτῆς Φυλῆς. Φυλαὶ δὲ κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Κέκροπος, ἢ τοῦ Θησεῦς ἦσαν μόνον τέσσαρες, τῶν ὁποῖων τὰ ὀνόματα μ' ὄλον ὅτι μετεβάλλοντο ἀπὸ τῶν διαδεχόμενων τὴν διοίκησιν Βασιλείων, μ' ὄλον τοῦτο ὁ ἀριθμὸς διέμενε πάντοτε ὁ αὐτὸς ἕως τοῦ Κλεισθένους, τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεγακλέους. Διότι οὗτος ἐχθρὸς ὦν τῶν τυράννων, ὅχι μόνον τοὺς Πεισιστρατίδας ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ελευθερίας διήρσεν καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς δέκα Φυλάς, αἵτινες παρωνομάσθησαν ἀπὸ σημαντικὰ τινα καὶ ἐπίσημα ὑποκείμενα, οἷον α) Κεκροπίς· β) Ἐρεχθίδης· γ) Ἀργίτις· δ) Πανδιονίς· ε) Ἀκαμαντίς· ς) Λεωνεύς· ζ) Ἀντιοχίς· η) Οἰνηϊδής· θ) Ἰπποδρωτίς· ι) Ἄλιαν-

τίς, εἰς τὰς ὁποίας προσετέθησαν μετὰ ταῦτα α' α' καὶ β'. ἢ Ἀντιγονίς καὶ ἡ Δημητριάς, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Πᾶσα δὲ μία Φυλὴ ἐδιαιρεῖτο εἰς τρία μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκαλεῖτο Τριττύς, καὶ εἰς τριάκοντα Δήμους, ὥστε ὅλαι ὁμοῦ αἱ δώδεκα Φυλαὶ ἐσχημάτιζον τριακοσίους ἐξήκοντα Δήμους. Ἐκ τούτων δὲ τῶν Δήμων ὅσοι μὲν ἦσαν μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσχημάτιζον μέρη τῆς πόλεως (Βαρβαρ. Μαχαλάδες), ὅσοι δὲ ἦσαν ἔξω τῆς πόλεως, διεσπαρμένοι δηλαδὴ καθ' ὅλην τὴν Ἀττικὴν, ἐσχημάτιζον χωρία κατ' ἀναλογίαν μικρὰ, ἢ μεγάλα, ἢ καὶ κωμοπόλεις μὲ φρουρία, ὁποῖα ἦσαν αἱ Ἀχαρναί, ἢ Ἐλευσίς, ἢ Φυλὴ, καὶ ἄλλα, μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις αὕτη λαβούσα ὕστερον γενικωτέραν σημασίαν, ἐσημάτιζεν ἕνα λαὸν ὀλόκληρον τινὸς ἐπαρχίας, ζῶντα ὑπὸ τοῦς αὐτοῦς νόμοις, καθὼς ὁ Δήμος τῶν Ἀθηναίων, ὁ Δήμος τῶν Σαμίων, ὁ Δήμος τῶν Ῥωμαίων (Populus Romanorum, ἢ Romanus), κτλ. ἀντὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Σάμιοι, οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐκάστη δὲ τούτων τῶν Φυλῶν ἐπρωτεύετο μίαν φορὰν τὸν χρόνον, καὶ ὅλαι αἱ δημόσιοι ὑποθέσεις ἐκείνου τοῦ χρόνου ἐγράφοντο εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχόντος ἐκείνης τῆς πρωτανευούσης φυλῆς, ὅστις διὰ τοῦτο ὠνομαζέτο καὶ Ἐπιπόρομος, καθὼς γίνεται φάνε-

ρον καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν εἰσέτι σωζομένων τινῶν φηφισμάτων, οἷον Ἐπι Ἀρχόντος Πολυκλέους Μηνὸς Βοηδρομιαιῶς ἕκτη ἐπὶ δέκα, φυλῆς πρωτανευούσης Ἴπποδωοντίδος, Δημοσθένους Δημοσθένους Παϊανειῦς εἰσήνεγκε νόμον, κτλ. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων. Φυλῆς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνητιδος φυλῆς (Κάτοικ. Φυλαίσιος). Εἶχε δὲ ἡ φυλὴ φρουρίον ὄχυρόν, καὶ ἔκειτο μεταξύ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε κατὰ πρῶτον ὁ Θρασύβουλος, ὅταν ἦλθε δια νὰ διώξῃ τοὺς τριάκοντα τυράννους ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Φωκαία (Παλαιαὶ Φωκαί), μία ἀπὸ τὰς ἀρχαιότερας πόλεις τῆς Ἰωνίας, κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν κειμένη (Κάτοικ. Φωκαεύς).

Φωκάς. Ζ. Ἰωάννης Φωκάς.

Φωκίς (Περιοχὴ τοῦ Σάλωνος), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξύ Βοιωτίας, Ἀσκριδος, Δωρίδος, καὶ Κορινθιακοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Φωκεύς).

Φωκιδεύς, Μιλῆσιος, Φάκσοφος καὶ Ποιητῆς Γνωστικός, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σωζεται Ποίημα Νοιδετικῶν ἐκ 217 στίχων σιωπητῶν, ἐκδοθέν πολλάκις εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς τοῦ Λασκάρεως, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλάτ. ἐν Αἰσιφία 1751, β, μετὰ Σημειώσεων.

Φώτιος ὁ ἀοιδίμος ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ γονεῖς ἐνδοξοῦς καὶ ἐπιφανεῖς, καὶ ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πελοποννησίης, Πολι-

τικός, Θεολόγος, Νομικός, και Γραμματικός ἄριστος, ὥστε διὰ τὴν μεγάλην του προκοπὴν καὶ τὰ λοιπὰ προτερήματά του, ὑψώθη κατ' ἀρχάς καὶ εἰς τὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα τῆς Ἀυλῆς. Ὑστερον δὲ μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου ὑπὸ τοῦ Βάρδα, προβιβασθεὶς εἰς τὸν πατριαρχικὸν Θρόνον ἐγενετο μὲν ἀνωμαλίῳ παραίτητος εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Λατῖνοι δὲν υποφέρουσι οὐδὲ ποῦ ὄνομα τοῦ Φωτίου, ὁμολογοῦσι μὲν πρῶτον καὶ ἀκούοντες τὴν βασιλίαν αὐτοῦ πολυμάθειαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Φωτίου σώζονται ἀκόμη τὰ ἐπόμενα Α'. Μυριόβιβλος, ἢ ἀπλῶς Βιβλιοθήκη, Συγγραμματα κριτικώτατα καὶ ἐπιφειμώτατα, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις σώζονται εἰς αὐτὸ ἐπιτομαὶ καὶ ἀποσπασμάτια πολλῶν ἀπολαδέντων Συγγραμμάτων, ἐκδοθ. ἐν Λυγούστῃ τῶν Βυβελ. 1601, φύλ. μετὰ Σημειώσεων. Β. Νομικόνονον, ἤτοι ἀρμονία τῶν Βασιλικῶν Νόμων τοῦ Τουρτιανοῦ, καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 7 1615, 4, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαγῶν. Γ. Λέξεων Συναγωγὴ, ἢ Γλωσσάριον, τουτέστι Λεξικὸν Γραμματικόν, ἐκ τῶν τοῦ Ἀρροκρατίου καὶ ἄλλων σφραγισθέν, ἐκδοθ. ἀτελές ὡς εὐρέθη, μετὰ τῷ Ζωπαρά, ὡς εἴρηται ἐκεί. Δ. Ἐπιστολαί 248, ἐκδοθ. ἐν

Λουδίῳ, 1651, φύλ. Ε. Κατὰ Μανιχαίων, καὶ ἄλλα τινὰ Θεολογικὰ καὶ Δραγματικά.

Χ Α

Χαιρήμων, Πατριῆς Τραγικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης. Ἐκ τῶν Τραγωδιῶν αὐτοῦ σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γρατίου Συναγωγῇ τῶν Ἑλλ. Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.

Χαιρώνεια, ἢ πρότερον Ἄρηη (Κάπρανα), πόλις τῆς Βοιωτίας, κλησίον τῆς Λεβαθίας κειμένη, πατρίς τοῦ Πλουτάρχου, καὶ Σήζτου τοῦ Ἐμπεϊρικοῦ Φιλοσόφου (Κάτοικ. Χαιρωνεύς).

Χαλδαία (Χαλδάρ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, πρὸς τὸ δυτικωμοσημβριῶν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Χαλδαῖος).

Χαλκηδών (Καδίκιοι), πόλις Ἑλληνίς ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἐναντι τοῦ Βυζαντίου κειμένη, ὀνομαστή διὰ τὴν ἐν αὐτῇ συγκρατηθεῖσαν τετάρτην Οἰκουμένην Σύνοδον (Κάτοικ. Χαλκηδόσιος).

Χαλκιδεὶς, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Συρίαν.

Χαλκιδικὴ, Χερσαῖνος μετὰ τοῦ Σερμανικοῦ καὶ Θερμαικοῦ κελίου κειμένη.

Χαλκιδίος, Ἐθνεὸς, ἢ κατ' ἄλλους, Χριστιανός, καὶ Διάκονος τῆς ἐν Καθαργένῃ Ἐκκλησίας. Συνέγρα-

φεν Ὑπόμνημα εἰς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ-Βαταυ. 1617, 4, καὶ ἀλλαχού.

Χαλκιόπη (Chalciope). Ζ. Αἰήτης.

Χαλκίς (Ἐυρώπη), ἡ μητρόπολις τῆς Εὐβοίας, γῆ ὠραία καὶ εὐκαρπὸς (Κάτοικ. Χαλκιδεύς).

Χαλκοκονδύλης. Ζ. Δημήτριος, Λαόνικος Χαλκοκονδύλης, ἡ Χαλκοκονδύλης.

Χαλωνίτις, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀσουρίαν κειμένη.

Χαονία (Περιοχὴ Δελβίνου καὶ Χειμάρως), ἐπαρχία τῆς Ἠπειροῦ μεσόγειος (Κάτοικ. Χάων, Χαόνιος, καὶ Χαονίτης).

Χάος (Chaos), Θεὸς αὐτογέννητος, ὅστις ἐπειτα ἐγέννησε τὸ Ἔρεβος, καὶ τὴν Νύκτα, ἢ κατ' ἄλλους, τὸν Οὐρανὸν, τὴν Γῆν, τὴν Θάλασσαν, καὶ τὰ λοιπὰ Στοιχεῖα.

Χάρης. Ζ. Ρόδος.

Χάριτες (Charites, ἢ Gratiae), θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, θυγατρός τῆς Ἀφροδίτης, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἀγλαΐα, Ἐυφροσύνη, καὶ Θαλία ὀνομαζόμεναι, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ἦτον νὰ προξενῶσιν εἰς τοὺς ἀνδράποικους τὰ χαροποιὰ καὶ τερπνὰ πράγματα. Παραστίνονται δὲ αἱ Χάριτες νῆαι ἀμμάζουσαι καὶ εὐειδεῖς, φοροῦσαι ἱμάτια ἀνοικτά, καὶ βαστάζουσαι ἢ μίαν τὴν ἄλλην.

Χαρίτων, Ἀφροδίσειὺς, Μυθιοστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤμασε. Συνέγραψε τῶν περὶ Χαιρέων καὶ Καλλιφρόνῃ Ἑρωτικῶν διηγημάτων Λόγους ὀκτώ, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1750, 4, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχού.

Χάρυβδις (Charybdis), θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, τέρας θαλάσσιον, κατοικοῦσα εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, καὶ κατατρῶγουσα, μὲ μεγάλην ὀρίην τοὺς ἐκεῖθεν παραπλέοντας Ζ. Σκύλλα.

Χάρων (Charon), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιστασία ἦτον νὰ διαπορθεύῃ μετὰ τὸ πλοῦριόν του τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸν Ἄδην (Ζ. Ἀχερουσία λίμνη). Ἐλάμβανε δὲ παρ' ἐκάστου ἓνα ὄβολόν διὰ ναῦλον, τὸν ὁποῖον οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἐφρόντιζον νὰ βάλωσιν εἰς τὸ στόμα του, ἐπειδὴ ἐπίστευον, ὅτι ὅσοι δὲν εἶχον νὰ πληρώσωσι τὸν ὄβολόν ἐκείνου, δὲν εἰδέχοντο ὑπὸ τοῦ Χάρωνος ἢ (καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἤξιώθισαν νὰ ταφῶσιν εἰς τὴν γῆν) ἔπρεπε νὰ περιπλανῶνται ἐκτὸν χρόνον παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης ἐκείνης, καὶ ἐπειτα νὰ δεχθῶσιν εἰς τὸ πλοῖον. Ἐχε δὲ μεγάλας λογομαχίας, ὁ Χάρων παρὶ αὐτοῦ τοῦ ὄβολου μετὰ τοὺς Κυνικούς Φιλοσόφους, ἱεσποῖοι πρὸς ἀπολογία τῶν ἐλε-

γον, ὅτι οὐτε εἶδον ποτὲ, οὐτε ἤξευρον τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ ὀβολός, στρογγύλος, ἢ τετράγωνος, καθὼς φαίνεται εἰς τοὺς Νεκρικοὺς Διαλόγους τοῦ ἄστειου Λουκιανου. Παραστένεται δὲ ὁ Χάρων γέρον δυσειδής καὶ ἀγριώπης, μὲ γένεια λευκά, μὲ ὄμματα πυροειδῆ, καὶ μὲ ἐνδύματα παμπάλαια, δεμένα μὲ σχονίου εἰς τὴν μέσην του, κωπηλατῶν καὶ ὀδηγῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἄδην.

Χείρων (Chiron), υἱὸς τοῦ Κρόνου ἐκ τῆς Φιλύρας (Ζ. Φίλυρα). Οὗτος, κατὰ τοὺς Ποιητάς, ἦτον τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος, καθὼς καὶ εἰ λοιποὶ Κένταυροι, ἢ Ἴπποκένταυροι. Ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη εἰς τὸ Πηλίου ὄρος, ὅπου γενόμενος Ἰατρός ἄριστος, καὶ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν κάτοχος, ἐχρημάτισεν ἔπειτα διδάσκαλος ὄλων τῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος. Εἰς δὲ τὴν Κενταυρομαχίαν ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείους πληγῆν ἀνίατον, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἀθάνατος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδάνῃ, εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ Ζεὺς, τὴν μὲν ἀθανασίαν ἐξήρριεν εἰς τὸν Προμηθεά, εἰς αὐτὸν δὲ ἔδωκε τὴν θνητότητα, καὶ οὕτως ἀπέθανε, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς Θεὸς καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Μαγνησίαν τῆς Θεσσαλίας.

Χελωνάτας (Τορνεύσα), ἀκρωτηρίου

τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἥλιδα, ἀπέναντι τῆς Ζακύνθου, καὶ κόλπος αὐτόδι ὀμώνυμος.

Χελώνη (Chelone), μία ἐκ τῶν Νυμφῶν, ἢ ὅποια προσκληθεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διὸς, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, εἰπούσα τὸ περιεδόμενον ἐκαίνο: Ὅικος φίλος, οἶκος ἄριστος! Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτίσας δι' αὐτὸ, τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ὀμώνυμόν της ζῶον, καὶ τὴν κατηράσθη νὰ περιφέρει πάντοτε ἐπάνω της κολλημένην τὴν φιλῆν κατοικίαν της.

Χερσόνησος. Ζ. Ταυρικὴ.

Χερσόνησος Θρακικὴ, ἢ περικλειομένη ξηρὰ ὑπὸ τοῦ Μέλανος κόλπου, καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Χερσόνησος, ἐν ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων τῆς Ἀττικῆς.

Χερσόνησος Μικρὰ, φρούριον τῆς κάτω Ἀγύπτου, πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας.

Χερσόνησος Χρυσῆ, μέρος τῆς Ἰνδίας, εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου χώραν.

Χερσῶν, ἢ Χερσόνησος, πόλις ἀρχαία τῆς Ταυρίδος, ἀποικία Ἑλληνικὴ.

Χίμαιρα (Chimaera), θηρίον τρομερὸν καὶ ἀλλόκοτον, ἔχουσα κεφαλὴν μὲν καὶ στήθος λέοντος, κοιλίαν δὲ αἰγός, καὶ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ τὴν ποιητικὴν ἐκείνην ἔκφρασιν « Πρὸςδε λέων, ὀπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα ». Ἐκτὴ κατοικοῦσα εἰς τὰ πέριξ τῆς Λυκίας εἰς τὸ ὀ-

μώνυμόν της ὄρας, ἐπροξένει μεγίστην φθοράν εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, εἰς ὅτου τὴν εὐφρόνευσαν ὁ Βελλεροφόντης, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Ἰοβάτου, εἰς εἶρηται ἐκεῖ. Ζ. Βελλεροφόντης.

Χιόνη (Chione). Ζ. Ἄρτεμις.

Χίος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Ἀσίας (Κάτοικ. Χίος).

Χίον, ὁ ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἀμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητῆς ἐχρημάτισε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ 17 Ἐπιστολαί, ἐκδοθεῖσαι εἰς τὰς Συλλογὰς τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Λειψία 1765, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Χοιφόροι. Ζ. Αἰσχύλος.

Χοιράδες, ἡ Καπρίαι (Capri), νῆσαι τινὲς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Χοιραδεύς).

Χοιροβοσκός. Ζ. Γεώργιος Χοιροβοσκός.

Χλωρίδες (Chlorides). Ζ. Νύμφαι.

Χολαργος, ἡ Χολαργία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Χολαργεύς).

Χρόνος, ἡ Χρῦνος (Hrygel), παταμός τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Χρυσάωρ (Chrysaor), υἱὸς τοῦ Προσιδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ Χρυσάωρ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς κεφα-

λῆς τῆς Μεδούσης, ὅταν τὴν ἔκοψεν ὁ Περσεύς, ὡς εἶρηται ἐκεῖ. Ὡνομάσθη δὲ οὕτω, ἐπειδὴ εὐδύς μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ εὐάνη βασταζῶν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ χρυσοῦν ἄορ, τοῦτέστι ξίφος.

Χρυσῆς (Chryseis), ἡ Ἄστυνόμη, θυγάτηρ τοῦ Χρύσου.

Χρῦσις (Chryses), ὁ ἐκ τῆς Χρῦσης, πόλεως τῆς Μυσίας, πλησίον τῆς Τρωάδος, Ἰερεὺς τοῦ ἐκεῖσε ναοῦ τοῦ Σμῶνδιου Ἀπόλλωνος. Κυριεύσαντες ταύτην τὴν πόλιν οἱ Ἕλληες, ὅταν ἐπολιόρουν τὴν Τρωάδα, ἔλαβον αἰχμάλωτον καὶ τὴν τούτου θυγατέρα, Ἄστυνόμην μὲν καλουμένην, ἐξ αὐτοῦ δὲ Χρυσῆδα ἑπονομαζομένην, καὶ τὴν ἐπρόσφεραν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἀρχηγὸν καὶ βασιλεῖα αὐτῶν. Ὁ δὲ Χρῦσις περιλίπων γενόμενος διὰ τὴν στέρησιν τῆς φίλης αὐτοῦ θυγατρὸς, ὑπέπνε μετὰ πολλὰ δῶρα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ναύσταθμον διὰ νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ· ἀλλὰ μὴν εἰσακουσθεῖς, μάλιστα δὲ καὶ διωχθεῖς μετ' ὕβρεως ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος παρεκάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα νὰ κάμῃ αὐτὸς τῆς ἐκδίκησιν. Ὁ δ' Ἀπόλλων χαρίζεσθαι εἰς τὸν σεβάσιμον Ἰερέα του, ἔπεμψε νόσον φθοροποιῶν εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, καὶ ἐρθεῖνον πολλοὶ κατ' ἐκάστην, διὰ τὸ ἑποῖον ἀναγκασθεῖς ὁ Ἀγαμέμνων, τὴν μὲν Χρυσῆδα ἔστειλεν ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα τῆς

μέ πολλά δῶρα, ἀρκάσας δὲ ἀντ' αὐτῆς τὴν Βρισηίδα, ἐρεμμένην τοῦ Ἀχιλλεύου, ἔγνωε μαγαλητέρας βλάβης παραίτιος εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὄργην τοῦ Ἀχιλλεύου.

Χρυσάππος, Καππαδόκης, Οἰκάνμος τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Εὐδουμίου, καὶ ἔπειτα Πρεσβύτερος τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ φύλαξ τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Σοῖζεται καὶ αὐτοῦ Ὁμιλία εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια, ἐκδοθεῖσα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Χρυσολωρᾶς. Ζ. Δημήτριος, Ἰωάννης, Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς.

Χρυσορρόας (Ποτάμι τοῦ Δαμαλά), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Χρυσόστομος. Ζ. Ἰωάννης Χρυσόστομος.

Χρυσοῦν δέρας, ἢ κώδιον. Ζ. Ἀδάμας, Δέρας.

Χρυσοῦν ὄρος, πόλις καὶ ὄρος τῆς ἀνω Μοισίας, καὶ ἕτερον τῆς Κύρου, ἢ Κοροικῆς.

Χωλλίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγιήδος φυλῆς (Κάτοικ. Χωλλίδης).

Χῶναι. Ζ. Κοκκωσί.

Χωνιάτης. Ζ. Ναήτας Ἀκουριάτος.

Χωρήβ, ὄρος, ἢ κορυφὴ τοῦ ὄρους, εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν.

Χωρηταί, ἢ Χυρηταί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, κατὰ τὴν Πελασγιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Χωρητιῶν).

Ψ Ε

Ψελλός. Ζ. Μιχαὴλ Ψελλός.

Ψηρομαντεία. Ζ. Κληρομαντεία.

Ψύρα (Ψαρά), νῆσος τοῦ Ἀγαιῶ πελάγους, πλησίον τῆς Χίου κειμένη (Κάτοικ. Ψύριος).

Ψυττάλεια, νησίον πετρῶδες καὶ ἔρημον τῆς Ἀττικῆς.

Ψωφίς, πόλις τῆς Πελοποννήσου, μεταξύ Ἀρκαδίας καὶ Ἠλίδος κειμένη (Κάτοικ. Ψωφιδίος).

Ω Γ

Ωγγύης (Ogyges), οἰκιστὴς ἀρχαιότατος τῆς Ἀττικῆς, καὶ Βασιλεὺς αὐτῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, εἰς τοῦ ὀκτοῦ τὰς ἡμέρας συνέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὃ ἐπὶ Ὠγγύου λεγόμενος κατακλυσμὸς, ὅστις ἐπινξε πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν καὶ Βοιωτίαν.

Ὠγγία, νῆσος τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, πλησίον τῆς Μελίτης, ἤτοι Μάλτας, κατοικία τῆς Καλυφούς.

Ὠδεῖον, οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπὲς καὶ πολλὰ ἐντεχον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐγίνοντο μουσικοὶ ἀγῶνες καὶ κριτήριον αὐτότε οὐμνύμων.

Ὠκεανίδες, ἢ Ὠκεανίτιδες (Oceannides), θυγατέρες τοῦ Ὠκεα-

νοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Νύμφαι
ἐραιόταται καὶ πολλόταται τὸν
ἀριδμόν.

Ἄκεανός (Oceanus), πρωτότοκος
υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς,
καὶ ἄφορος τῶν μεγίστων θαλασ-
σῶν, ἔχων τὴν κατοικίαν του εἰς
τὴν Αἰθιοπία, ὅπου συγκαίε
ὑπήγαγον καὶ οἱ ἄλλοι Θεοὶ
καὶ εὐχολοῦντο. Ἐγέννησε δὲ ἐκ
τῆς ἀδελφῆς του Τηθύος, ἡ Τε-
θύος πολλότατα τέκνα, τῶν ὁ-
ποιῶν ὁ ἀριδμός ἐφθάνει, ἕως
τρῆς χιλιάδας, καὶ προσέτι ὁ-
λους τοὺς ποταμούς, τὰς πηγὰς,
καὶ τὰς λίμνας. Παραστένεται
ὁ Ἄκεανός γέρων μεγαλοκρητῆς,
μὲ κεφαλὴν ταύρου, καὶ καθή-
μενος ἐφ' ἀμάξης, τὴν ὁποίαν
σύρουσι τὰ κτήνη· περὶ δὲ αὐτῆν
αἱ Νύμφαι καὶ αἱ Φῶκαι, καὶ
ἔμπροσθέν της οἱ Τρίτωνες, σαλ-
πίζοντες μὲ σάλπιγγας ἀπὸ κογ-
χύλας.

Ἄκελλος, Λευκανός, οὕτως ἐπονο-
μασθεῖς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν
Λευκανίαν τῆς Ἰταλίας, ἠκμαζε
πρὸ τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτω-
νος. Συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν,
ἢ Ἰωνικὴν διάλεκτον *Περὶ τῆς*
τοῦ παντὸς Φύσεως Σύγγραμμα,
τὸ ὁποῖον ἔπειτα μεταφράσθη καὶ
εἰς τὸ κεζὸν παρὰ τινος νεωτέρου
Γραμματικοῦ, καὶ ἐξεδόθη πολ-
λαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Γαλλ. ἐν Πα-
ριαίοις, 1768, 8, μετὰ τῶν Ση-
μειώσεων τοῦ Βαττευζίου.

Ἄκυπτή. Ζ. Ἄρκυαι.

Ἄλενος (Καμνήτσα), πόλις τῆς

Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀχαιῶν
κειμένη (Κάτοικ. Ἰλιόσις).

Ἄλιάρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων
νήσων, πλησίον τῆς Πάρου και-
μένη (Κάτοικ. Ἰλιόσις).

Ἄξος (Γιχών), ποταμὸς μέγιστος
τῆς Περσίας, εἰς τὴν Βακτρια-
νὴν.

Ἄραι, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ
τῆς Θέμιδος, Εἰρήνη, Εὐνομία,
καὶ Δίκη ὀνομαζόμεναι, τῶν ὁ-
ποιῶν ἡ ἐπιστασία ἦτον νὰ φυ-
λάττωσι τὰς πύλας τοῦ οὐρα-
νοῦ, καὶ νὰ τὰς ἀνοίγωσι, κατὰ
τὴν προσταγὴν τοῦ Διὸς, καὶ
προσέτι νὰ ἐτοιμάζωσι τὸ ἄρμα
τοῦ Ἡλίου, καὶ νὰ περιποιῶνται
τοὺς ἵππους του. Ἐνομίζοντο δὲ
καὶ ἄφοροι τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν
τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἄρειθυα (Orithya), Ζ. Ἄμα-
ζόνες.

Ἄρεός, ἡ πρότερον Ἰστίαία, ἡ
Ἔστιαία, πόλις τῆς Εὐβοίας,
πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς και-
μένη (Κάτοικ. Ἄρειτης).

Ἄριγένης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλε-
ξανδρείαν ἀπὸ γονεῖς Χριστια-
νοὺς, καὶ διδασκάλους κατ' ἀρχὰς
ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς τὴν Χρι-
στιανικὴν διδασκαλίαν, ἤκουσεν
ἔπειτα τὸν τότε περίφημον Φι-
λόσοφον Σάκκων, καὶ Κλήμεντα
τὸν Ἀλεξανδρεῖα. Μετὰ δὲ τὸν
μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ πατρὸς
του καὶ τὴν δήμευσιν τῶν πραγ-
μάτων του, ἠναγκάσθη αὐτὸς
πολλὰ νέος εἶναι ἀκόμη νὰ μετα-
χειρισθῇ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγ-

γεлма, διὰ τὰ τρέφει τὴν μητέρα του μὲ ἐξ ἀδελφός. Ἐδίδακε λοιπὸν μὲ πολὺν ζῆλον τὴν Χριστιανικὴν φιλοσοφίαν, προσπαθῶν κατὰ πάντα τρόπον νὰ ἐξαπλώσῃ τὸν Χριστιανισμόν. Ἀπέκτησε δὲ πλήθος μαθητῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πολλοὶ παρθένοι, καὶ ἴσως διὰ τὰ ἀποφύγη τὴν κατάκρισιν τῶν Ἑθνικῶν, εὐνούχιας τὸν ἑαυτὸν του δι' ἰατρικῶν, ἣ διὰ τῆς μαχαίρας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σεβήρου ὑπῆγε εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου διατρίψας ὀλίγον χρόνον, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τὸν φόβον τοῦ ἀπηνούς Καρακάλλα ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, χειροτονήθη Πρεσβύτερος, καὶ ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοκτίστου, καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὰ διορθῶσαι τινὰς ἀναφεισας ἐκεῖ αἰρέσεις. Δημήτριος δὲ ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος ὀργισθεὶς δι' αὐτό, καὶ διὰ τὸ εὐνούχισμά του, συνῆδρουν δύο Συνόδους, καὶ τὸν κατέκρινεν. Εἰς δὲ τὸν σκληρὸν διωγμὸν τοῦ Δεκίου ὑπέφερον ὁ Ἐργένης γυναικὸς πολλὰ μαρτύρια, καὶ τέλος μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπέθανε καὶ αὐτὸς εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἐξήκοντα ἑνῆα κατὰ τὸ 253 σωτήριον ἔτος. Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἐργένους αἰχίζονται

μόνον τὰ ἐκόμμενα Α'. Ἀποσπασμάτια τινὰ τῶν Ἑξαπλῶν. Β'. Ἐγχειρίδιον κατὰ Κέλσου. Γ'. Ὀμιλίαι τινές. Δ'. Φιλοκαλία. Ε'. Διάλογος κατὰ Μαρμιωνιτῶν. ς'. Λόγος Προτρεπτικὸς πρὸς μαρτύριον. Ζ'. Περὶ Ἑβραϊκῶν Ὀνομάτων, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθέντα ὅλα ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, 1740, φυλ. εἰς τόμους τρεῖς, καὶ ἀλλαγῶν κατ' ἰδίαν.

Ὠρίων (Orion), ὡς τὸν Ὑρέως καὶ τῆς Νύμφης Κλονίας· ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ Ὠρίων ἐγεννήθη κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· Φιλοξενηθέντες ποτὲ εἰς τὴν Ταυάγραν τῆς Βοιωτίας ὑπὸ τοῦ Ὑρέως ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, καὶ ὁ Ἑρμῆς, καὶ εὐαρτατηθέντες, τὸν εἶπον μετὰ τὴν εὐωχίαν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν ὅ,τι καὶ ἂν δάη· ὁ δὲ Ὑρεὺς ἀτεκνος ὢν, ἐζήτησε τέκνον. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε γυναῖκα, τὸν ἐπρόσταξαν οἱ Θεοὶ νὰ παραχώσῃ εἰς τὴν γῆν τὸ δέρμα τοῦ ἱερείου ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὐτοὶ εἶχαν καθήσει, καὶ θάλει ἀπολαύσει τὸ κοθεύμενον. Οὕτως ἔκαμεν ὁ Ὑρεὺς, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἐγεννήθη ὁ Ὠρίων, ὁ ὁποῖος ἔπειτα αὐξήθει, ἔγενεν ἀμετρήτου μεγέθους, καὶ ἐξαίσιου ἠραιότητος, λαβὼν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὴν χάριν νὰ περιπατῇ εἰς τὴν θάλασσαν, καθὼς καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Μετὰ δὲ τὴν στέρησιν τῆς γυναίκος του Σίδης, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ἢ ὑπερήφανος

καὶ ζηλότυπος Ἦρα, διότι ἐκαυχήθη, ὅτι εἶναι αἰραιότερα αὐτῆς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Χίον, ζητῶν διὰ γυναῖκα του τὴν Μερόπην, θυγατέρα τοῦ Οἰνοπίωνος· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπολαύσας παρ' αὐτοῦ τὸ ζήτημά του, τὸν ἐτύφλωσεν ἔπειτα, καὶ τὸν ἐβρίψεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ἐκεῖ δὲ καθήμενος ὁ Ὠρίων, καὶ ὀδυρόμενος ὑπὸ τῶν πόνων, ἔλαβε χρησμόν, ὅτι δελεῖ ἰατρευθῆναι, ἔων περιπατῆ πρὸς τὸν ἥλιον· ἀλλὰ μὴ ἔχων ὁδηγόν, ἐλυπεῖτο μεγάλως. Τέλος ἀκούσας μίαν ἡμέραν κρότον σφυρηλασίας, ἐμβῆκεν εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ περιπατῶν πρὸς τὸν κρότον ἐκείνον, ὅστις ἤκουετο ἀπὸ τὰ χαλκαῖα τοῦ Ἡφαίστου, ἦλθεν εἰς τὴν Λῆμνον, ὅπου ἀρκάσας εἰς τοὺς ὄμους τοῦ ἕνα νέου, τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν ἥλιον. Ἰατρευθεὶς δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τὴν θέρμην τοῦ ἡλίου, ὑπέστρεφεν εἰς τὴν Χίον διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Οἰνοπίωνα, ἀλλ' ἀνεχώρησεν ἀπρακτος· διότι οἱ Χίοι προβλέποντες τὴν ἐκδίκησιν, ἔκαμον τὸν Βασιλέα των ἄφαντον, χύσαντες αὐτὸν ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀρκάσασα τὸν Ὠρίωνα διὰ τὸ κάλλος του ἡ Ἥως, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Δῆλον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἠγάπα καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἠγείρεν ὑπὸ ζηλοτυπίας ἕνα σκορπιὸν καὶ τὸν ἐφόρῳνας· διὰ τὸ ὅποιον μετα-

μεληθεῖσα ἔπειτα, παρεκάλεσεν τὸν Δία καὶ κατηγόρεισε καὶ αὐτὸν καὶ τὸν σκορπιόν. Ἄφηκε δὲ ὁ Ὠρίων δύο θυγατέρας Μητιόχην καὶ Μενίππην καλουμένας· καὶ ἐπειδὴ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν συνέβη εἰς τὰς Θήβας μία φοβερά λοιμικὴ νόσος, καὶ ὁ χρῆσμός ἔλεγεν, ὅτι διὰ νὰ παύσῃ τὸ κακὸν ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ ἑκουσίως μία παρθένος, αὐτοὶ ἐθυσιάσθησαν προθύμως καὶ αἱ δύο διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος των. Ἐκ δὲ τῶν καιόμενων σωμάτων ἀνεφάνησαν δύο θραιότεροι νέοι σταφάνωμένοι, καὶ ἐκ τούτου διεδόθη λόγος, ὅτι αἱ θυγατέρες τοῦ Ὠρίωνος μεταμορφώθησαν εἰς νέους, τοὺς ὁποίους καὶ Στεφανίτας ὀνόμασαν. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ εὐγνωμονοῦντες πρὸς αὐτάς, ἔκτισαν ἔπειτα εἰς τιμὴν των καὶ ναὸν περικαλλῆ εἰς τὸν Ὀρχομένον, εἰς τὸν ὅποιον κατ' ἔτος ἐπρόσφερον τὴν θυσίαν· οἱ ἐκλεκτοὶ μεταξὺ αὐτῶν νέοι καὶ παρθένοι.

Ἐρωπὸς, πόλις τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν Ἀττικὴν καὶ Βοιωτίαν κειμένη, ὀνομαστὴ διὰ τὸ μαγεῖον τοῦ Ἀρφιαράου.

Ἐρωσ, ἡ Ἐραπόλων, ποθὸς Αἰγύπτου. Συνέγραψεν Ἱερογλυφικὰ εἰς Αἰγυπτιακὴν διάλεκτον, τὰ ὅποια ἔπειτα ἐξελληνίσθησαν κατ' ἐπιτομὴν ὑπὸ τῆς Φιλίππου Γραμματικοῦ, καὶ ἐξεδόθησαν πολλὰ· καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Utreht.

1727, 4, μετά διαφόρων Σημειώσεων, και των παρατηρήσεων του Πώβου.

Ἔσσια, πόλις και λιμὴν τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἔσσιος, Ἔσσιανός, και Ἔσσιάτης).

Ἔστος (Otus), και Ἐφιάλης, οἱ Ἄλωϊδαι, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἄλωϊως και τῆς Ἰριδαμείας, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος και τῆς Ἰριδαμείας (Ζ. Ἄλωϊος), τῶν ὁποίων ἡ αὐξήσις ἐστάθη παράδοξος· διότι αὐτοὶ αὐξάνοντες κατ' ἔτος μίαν ὀργυῖαν, ἐφθασαν νὰ ἔχουν εἰς τὸ ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀνάστημα ἑννέα ὀργυῖων, και ἐκ τούτου ὑπερφηανευθέντες, ἀπέφασιν πολμηρῶς νὰ ἀνα-

βῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ καταπολεμήσωσι και αὐτὸν τὸν Δία, ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ τοὺς δώσῃ διὰ γυναικας τῶν τῆν Ἑραν και τῆν Ἀρτεμιν. Ἐβαλον λοιπὸν τὰ ὄρη ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, και ἀναβαίνοντες ἤρχισαν τὴν μάχην, λαβόντες και αὐτὸν τὸν Ἄρην αἰχμάλωτον. Ἡ Ἀρτεμις ὁμως μεταμορφώθεῖσα εἰς ἔλαφον, ἐγενεεν αἰτία τῆς ἀπωλείας των· διότι αὐτοὶ τοξεύοντες τὴν ἔλαφον ἐκίνηθη, ἐφρονέυθησαν ἀναμεταξύ των ἀπὸ τὰ ἴδια των βέλη, ἐπανάστρεφόμενα ἐναντίον των, και διὰ τὴν ἀσέβειάν των κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Τάρταρον νὰ κολάζωνται αἰωνίως, δεμένοι μετ' ὄφεις εἰς μίαν στήλην.

Π Ι Ν Α Ξ Α΄.

Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων μετὰ τῆς
χρονολογίας αὐτῶν

Α

Ἄβιονός (Avienus)· Μ. Χ. 410.	Ἄμμιλιος Μάκρων (Aemilius Ma-
cer)· Π. Χ. 30.
Ἄβιτος (Avitus)· Μ. Χ. 520.	Ἄνειας Γαζαῖος· Μ. Χ. 480.
Ἄγαθαργίδης· Π. Χ. 160.	Ἄνειας Τακτικός· Π. Χ. 360.
Ἄγαθήμερος· Μ. Χ. 230.	Ἄισχίνης Ῥήτωρ· Π. Χ. 550.
Ἄγαθίας· Μ. Χ. 590.	Ἄισχίνης Σωκρατικός· Π. Χ. 410.
Ἄγάδων· Π. Χ. 410.	Ἄισχύλος· Π. Χ. 490.
Ἄγαπητός· Μ. Χ. 530.	Ἄισωπος· Π. Χ. 570.
Ἄδριανός Σοφιστής· Μ. Χ. 190.	Ἄλβινοβανός (Albinovanus)· Π. Χ.
30.
Ἄδριανός Ἐκκλησιαστικός· Μ. Χ.
450.	Ἄλβινος· Μ. Χ. 170.
Ἄετιος· Μ. Χ. 530.	Ἄλέξανδρος Ἀφροδισιεύς· Μ. Χ. 200.
Ἄθανάσιος· Μ. Χ. 330.	Ἄλέξανδρος Μέγας· Π. Χ. 330.
Ἄθναγόρας· Μ. Χ. 180.	Ἄλέξανδρος Νουμήνιος· Μ. Χ. 170.
Ἄθηναιος Δειπνοσοφιστής· Μ. Χ.
210.	Ἄλέξανδρος Τραλλιανός· Μ. Χ.
550.
Ἄθηναιος Μηχανικός· Π. Χ. 200.	Ἄλέξιος Ἀριστῆνός· Μ. Χ. 1130.
Ἄιλιος Ἀριστείδης· Μ. Χ. 180.	Ἄλεξις· Π. Χ. 330.
Ἄιλιος Διονύσιος· Μ. Χ. 130.	Ἄλκαῖος· Π. Χ. 600.
Ἄιλιος Ἡρωδιανός· Μ. Χ. 170.	Ἄλκιδάμας Ῥήτωρ· Π. Χ. 590.
Ἄιλιος Μοῖρις· Μ. Χ. 190.	

- Ἀλεξάνδρος Φιλόσοφος· Μ. Χ. 120.
 Ἀλκίφρων· Μ. Χ. 300.
 Ἀλκμᾶν· Π. Χ. 660.
 Ἀλύπιος· Π. Χ. 360.
 Ἀμβρόσιος (Ambrosius)· Μ. Χ. 370.
 Ἀμμιανός (Ammianus)· Μ. Χ. 360.
 Ἀμμώνιος Γραμματικός· Μ. Χ. 380.
 Ἀμμώνιος Ἐρρείου· Μ. Χ. 520.
 Ἀμμώνιος Συγγραφεὺς Χριστιανός· Μ. Χ. 250.
 Ἀμπήλιος (Ampelius)· Μ. Χ. 390.
 Ἀμφιλόχος· Μ. Χ. 380.
 Ἀνακρέων· Π. Χ. 530.
 Ἀναξανδρίδης· Π. Χ. 380.
 Ἀναξίλαος· Π. Χ. 360.
 Ἀνάξικπος· Π. Χ. 300.
 Ἀνιστάσιος Ἀντιοχείας· Μ. Χ. 560.
 Ἀναστάσιος Συναίτης· Μ. Χ. 680.
 Ἀνατόλιος· Μ. Χ. 500.
 Ἀνάχαρσις· Π. Χ. 590.
 Ἀνδοκίδης· Π. Χ. 410.
 Ἀνδρέας· Μ. Χ. 500.
 Ἀνδρόμαχος· Μ. Χ. 60.
 Ἀνδροτίων· Π. Χ. 330.
 Ἄνω Κομνηνή· Μ. Χ. 1130.
 Ἄνωαῖος Κουρνούτος· Μ. Χ. 60.
 Ἄνωα Κάρχηθόνιος· Π. Χ. 580.
 Ἀντίγονος Καρύστιος· Π. Χ. 270.
 Ἀντιοθένης· Π. Χ. 420.
 Ἀντιφάνης· Π. Χ. 340.
 Ἀντιφών· Π. Χ. 440.
 Ἀντωνίνος Λιβεράλις (Antoninus Liberalis)· Μ. Χ. 150.
 Ἀντωνίος Μέλισσα· Μ. Χ. 1100.
 Ἀντωνίος Πολέμων· Μ. Χ. 140.
 Ἀνύτη· Π. Χ. 300.
 Ἀπίκιος (Apicus)· Μ. Χ. 30.
 Ἀπολλινάριος· Μ. Χ. 380.
 Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος· Π. Χ. 150.
 Ἀπολλόδωρος Δαμασκηνός· Μ. Χ. 120.
 Ἀπολλόδωρος Κωμικός· Π. Χ. 320.
 Ἀπολλωνίος Γραμματικός· Π. Χ. 50.
 Ἀπολλώνιος Δύσκολος· Μ. Χ. 130.
 Ἀπολλώνιος Περγαῖος· Μ. Χ. 250.
 Ἀπολλώνιος Ρόδιος· Π. Χ. 240.
 Ἀπολλώνιος Τυανεύς· Μ. Χ. 80.
 Ἀπουλήϊος (Apulejus)· Μ. Χ. 160.
 Ἀππιανός· Μ. Χ. 150.
 Ἀρατος· Π. Χ. 280.
 Ἀράτωρ (Arator)· Μ. Χ. 540.
 Ἀρέθας· Μ. Χ. 910.
 Ἀρεταῖος· Μ. Χ. 90.
 Ἀρισταίνετος· Μ. Χ. 350.
 Ἀριστέας· Π. Χ. 290.
 Ἀρίσταρχος· Π. Χ. 260.
 Ἀριστείδης Κοῖντιλιανός· Μ. Χ. 120.
 Ἀρίστιππος· Π. Χ. 410.
 Ἀρωτόξενος· Π. Χ. 320.
 Ἀριστοτέλης· Π. Χ. 340.
 Ἀριστοφάνης· Π. Χ. 420.
 Ἀριστόφρων· Π. Χ. 340.
 Ἀρνόβιος (Arnobius)· Μ. Χ. 290.

- Ἀρσένιος· Μ. Χ. 380.
 Ἀρτεμίδωρος· Μ. Χ. 120.
 Ἀρχιλόχος· Π. Χ. 690.
 Ἀρχιμήδης· Π. Χ. 250.
 Ἀρχύτας· Π. Χ. 390.
 Ἀσκληπιός· Π. Χ. 1250.
 Ἀσκόνιος (Asconius)· Μ. Χ. 30.
 Ἀστέριος· Μ. Χ. 400.
 Ἀστυδάμας Π. Χ. 340.
 Ἄττιος (Attius)· Π. Χ. 200.
 Ἀυγουστίνος (Augustinus)· Μ. Χ. 380.
 Ἀυσόνιος (Ansonius)· Μ. Χ. 380.
 Ἀυτόλυκος Μαθηματικός· Π. Χ. 330.
 Ἀφρόνιος· Μ. Χ. 320.
 Ἀφράνιος (Afranius)· Π. Χ. 100.
 Ἀχαιοί· Π. Χ. 480.
 Ἀχιλλεύς Τάτιος· Μ. Χ. 280.
 Ἀχμέτης· Μ. Χ. 820.
 Ἀφίνης· Μ. Χ. 240.

B

- Βάβριος· Π. Χ. 20.
 Βακχυλίδης· Π. Χ. 450.
 Βαλέριος Ἀρκοκρατίων· Μ. Χ. 360.
 Βαλέριος Μάξιμος (Valerius Maximus)· Μ. Χ. 30.
 Βαλέριος Φλάκιος (Valerius Flaccus)· Μ. Χ. 70.
 Βαρίνος (Varinus)· Μ. Χ. 1510.
 Βαρλαάμ, ἢ Βάρλαμος (Barlamus)· Μ. Χ. 1340.
 Βάρρων (Varro)· Π. Χ. 90.
 Βασίλειος Μακεδών· Μ. Χ. 870.
 Βασίλειος ὁ Μέγας· Μ. Χ. 360.
 Βασίλειος Πατρίκιος· Μ. Χ. 910.
 Βασίλειος Σελευκείας· Μ. Χ. 450.
 Βεγγήτιος (Vegetius)· Μ. Χ. 380.
 Βίδαας (Beda)· Μ. Χ. 770.
 Βενάντιος (Venantius)· Μ. Χ. 570.
 Βέρριος (Verrius)· Μ. Χ. 10.
 Βηρωσσός· Π. Χ. 300.
 Βησσαρίων· Μ. Χ. 1450.
 Βίβιος (Vibius)· Μ. Χ. 940.
 Βίκτωρ Αὐρήλιος (Victor Aurelius)· Μ. Χ. 380.
 Βίκτωρ Οὐτικηνσις (Victor Uticensis)· Μ. Χ. 480.
 Βίκτωρ Πούβλιος (Victor Publius)· Μ. Χ. 390.
 Βίκτωρ Πρεσβύτερος· Μ. Χ. 400.
 Βίκτωρ Σήξτος Αὐρήλιος (Victor Sext. Aurelius)· Μ. Χ. 360.
 Βικτωρίνος (Victorinus)· Μ. Χ. 360.
 Βιργίλιος (Virgilius)· Π. Χ. 30.
 Βιτρούβιος (Vitruvius)· Π. Χ. 20.
 Βίτων Μηχανικός· Π. Χ. 240.
 Βίων Συμωναῖος· Π. Χ. 150.
 Βοέτιος (Boëtius)· Μ. Χ. 500.

Γ

- Γαουδέντιος · Μ. Χ. 130.
 Γελάσιος · Μ. Χ. 460.
 Γέλλιος Αύλος (Gellius Aulus) ·
 Μ. Χ. 160.
 Γεμῖνος · Π. Χ. 70.
 Γεννάδιος · Μ. Χ. 1450.
 Γερμανικός (Germanicus) · Π. Χ.
 10.
 Γερμανός · Μ. Χ. 730.
 Γεώργιος Ἀεροπολίτης · Μ. Χ. 1260.
 Γεώργιος Γεμιστός · Μ. Χ. 1430.
 Γεώργιος Ερμώνυμος · Μ. Χ. 1470.
 Γεώργιος Κεδρηνός · Μ. Χ. 1050.
 Γεώργιος Κωδινός · Μ. Χ. 1460.
 Γεώργιος Μοναχός · Μ. Χ. 950.
 Γεώργιος Παχυμέρης · Μ. Χ. 1280.
 Γεώργιος Παιίδης · Μ. Χ. 630.
 Γεώργιος Σύγκελλος · Μ. Χ. 790.
 Γεώργιος Τραπεζούντιος · Μ. Χ.
 1430.
 Γεώργιος Φραντσῆς · Μ. Χ. 1450.
 Γεώργιος Χοιροβοσκός · Μ. Χ. 400.
 Γοργίας · Π. Χ. 430.
 Γράτιος (Gratius) · Π. Χ. 20.
 Γρηγέντιος · Μ. Χ. 530.
 Γρηγόριος Κορίνθου · Μ. Χ. 1160.
 Γρηγόριος Θαυματουργός · Μ. Χ.
 240.
 Γρηγόριος Μάγνος (Gregorius Ma-
 gnus) · Μ. Χ. 590.
 Γρηγόριος Ναζιανζηνός · Μ. Χ. 370.
 Γρηγόριος Νύσσης · Μ. Χ. 380.

Δ

- Δαίμων, ἡ Δάμων · Π. Χ. 280.
 Δαμάσιος · Μ. Χ. 540.
 Δάμασος (Damasus) · Μ. Χ.
 370.
 Δαμόξενος · Π. Χ. 290.
 Δάφνης · Π. Χ. 1000.
 Δείναρχος · Π. Χ. 320.
 Δέξιππος · Μ. Χ. 340.
 Δημάδης · Π. Χ. 340.
 Δημήτριος Πεπαγομηνός · Μ. Χ.
 1030.
 Δημήτριος Φαληρεύς · Π. Χ. 330.
 Δημήτριος Χαλκονδύλης · Μ. Χ.
 1480.
 Δημήτριος Χρυσολωρᾶς · Μ. Χ.
 1410.
 Δημόκριτος · Π. Χ. 420.
 Δημοσθένης · Π. Χ. 340.
 Διάδοχος Ἐπίσκοπος · Μ. Χ. 450.
 Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς, Φιλόσοφος ·
 Μ. Χ. 390.
 Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς, Χαλκένταρος ·
 Μ. Χ. 10.
 Δικαίαρχος · Π. Χ. 320.
 Δίκτυς · Π. Χ. 1000.
 Διογενεσιανός · Μ. Χ. 200.
 Διογένης Λαέρτιος · Μ. Χ. 210.
 Διογένης Οἰνόμαχος · Π. Χ. 400.
 Διογένης Σιτωπεύς · Π. Χ. 350.
 Διόδωρος Σικελιώτης · Π. Χ. 20.
 Διοκλῆς Καρύστιος · Π. Χ. 260.

- Διομήδης Γραμματικός (Diomedes Grammaticus) · M. X. 420.
 Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς · Π. X. 10.
 Διονύσιος Ἀντιοχεύς · M. X. 490.
 Διονύσιος Ἀρειοκαγίτης · M. X. 60.
 Διονύσιος Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας · M. X. 250.
 Διονύσιος Θραξ · Π. X. 60.
 Διονύσιος Λογγίνος · M. X. 240.
 Διονύσιος Περιγητής · M. X. 20.
 Διονύσιος Σινωπεύς · Π. X. 370.
 Διόφαντος Ἀλεξανδρεύς · M. X. 360.
 Δίφιλος Σινωπεύς · Π. X. 300.
 Δίων Κάσσιος · M. X. 210.
 Δίων Χρυσόστομος · M. X. 120.
 Δονάτος Ἀελίος (Donatus Aelius) · M. X. 360.
 Δράκων Στρατονικεύς · M. X. 450.
 Δωρόθεος Ἐπίσκοπος · M. X. 350.
- E**
- Ἐξετήλ · Π. X. 100.
 Ἐρηναιῖος · M. X. 170.
 Ἐκαταῖος Ἀβδηρίτης · Π. X. 330.
 Ἐλλάδιος · M. X. 370.
 Ἐμμανουήλ Μοσχόπουλος · M. X. 1420.
 Ἐμμανουήλ Παλαιολόγος · M. X. 1400.
 Ἐμμανουήλ Χρυσολωρᾶς · M. X. 1400.
 Ἐμπεδοκλῆς · Π. X. 440.
 Ἐννιος (Ennius) · Π. X. 200.
 Ἐννόδιος (Ennodius) · M. X. 500.
- Ἐπίκουρος · Π. X. 300.
 Ἐπικράτης · Π. X. 370.
 Ἐπίκτητος · M. X. 100.
 Ἐπιφάνιος · M. X. 390.
 Ἐπίχαρμος · Π. X. 490.
 Ἐρατοσθένης · Π. X. 250.
 Ἐρμείας Ἐκκλησιαστικός · M. X. 190.
 Ἐρμείας Σαχζόμενος · M. X. 430.
 Ἐρμῆς Τριμέγετος · Π. X. 1500.
 Ἐρμογένης · M. X. 160.
 Ἐρωτιανός · M. X. 70.
 Ἐυάγριος Ἰβηρίτης · M. X. 400.
 Ἐυάγριος Σχολαστικός · M. X. 590.
 Ἐυβουλος Ἀθηναῖος · Π. X. 360.
 Ἐυδοκία · M. X. 1070.
 Ἐυδαλῖος · M. X. 450.
 Ἐυδύμιος · M. X. 1080.
 Ἐυκλείδης · Π. X. 500.
 Ἐυμάδιος · M. X. 350.
 Ἐυνάπιος · M. X. 410.
 Ἐυνόμιος · M. X. 360.
 Ἐυπολις · Π. X. 440.
 Ἐυριπίδης · Π. X. 430.
 Ἐυσέβιος · M. X. 320.
 Ἐυστάδιος Ἀντιοχείας · M. X. 340.
 Ἐυστάδιος Θεσσαλονίκης · M. X. 1180.
 Ἐυστάδιος Πατρικίος · M. X. 1120.
 Ἐυστράτιος Νικαίας · M. X. 1110.
 Ἐυστράτιος Πρεσβύτερος · M. X. 580.
 Ἐυτάκιος · M. X. ...
 Ἐυτρόπιος (Eutropius) · M. X. 360.

Ἐριππος Ἀθηναῖος · Π. Χ. 360.
Ἐφραίμ · Μ. Χ. 380.

Z

Ζαχαρίας Καλλίεργος · Μ. Χ. 152α.
Ζαχαρίας Σχολαστικός · Μ. Χ.
530.
Ζηρόβιος · Μ. Χ. 200.
Ζήνων Ἐπίσκοπος (Zeno Episco-
pus) · Μ. Χ. 370.
Ζωράστρης · Π. Χ. 550.
Ζώαμος · Μ. Χ. 420.

H

Ἠγήσιππος · Π. Χ. 320.
Ἠλιόδωρος Ἐμεσσηνός · Μ. Χ. 390.
Ἠλιόδωρος Λαρισσαῖος · Μ. Χ. ...
Ἠρακλείδης · Π. Χ. 33ε.
Ἠράκλειτος · Π. Χ. 50ε.
Ἠρίνη · Π. Χ. 590.
Ἠρόδοτος · Π. Χ. 440.
Ἠρωδιανός · Μ. Χ. 240.
Ἠρων Τρίτος · Μ. Χ. 430.
Ἠρων ἑτερος · Π. Χ. 240.
Ἠσιόδος · Π. Χ. 900.
Ἠσύχιος Ἀλεξανδρεὺς · Μ. Χ. 390.
Ἠσύχιος Μελήσιος · Μ. Χ. 530.
Ἠφραϊσίων · Μ. Χ. 150.

Θ

Θεανὴ Πυθαγόρου · Π. Χ. 490.
Θεμιστιος · Μ. Χ. 360.

Θαμιστοκλῆς · Π. Χ. 480.
Θέογγις · Π. Χ. 540.
Θεοδέκτης · Π. Χ. 370.
Θεοδόσιος Ἀστρονόμος · Μ. Χ. 100.
Θεοδόσιος Γραμματικός · Μ. Χ. 420.
Θεοδοσίω · Μ. Χ. 170.
Θεόδοτος · Μ. Χ. 430.
Θεοδώρητος · Μ. Χ. 450.
Θεόδωρος Ἀββουκάβας · Μ. Χ. 770.
Θεόδωρος Ἀναγνώστης · Μ. Χ. 530.
Θεόδωρος Βαλαμίων · Μ. Χ. 1150.
Θεόδωρος Γαζῆς · Μ. Χ. 1450.
Θεόδωρος Ἠγουμένιος · Μ. Χ. 660.
Θεόδωρος Πράδρομος · Μ. Χ. 1150.
Θεόδωρος Σταυδίτης · Μ. Χ. 820.
Θεόκριτος · Π. Χ. 280.
Θεόπομπος · Π. Χ. 400.
Θεοφάνης Νόνιος · Μ. Χ. 940.
Θεοφάνης Ὀμοιογῆτης · Μ. Χ. 810.
Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας · Μ. Χ. 390.
Θεόφιλος Ἀντιοχείας · Μ. Χ. 180.
Θεόφιλος Ἀθηναῖος · Π. Χ. 400.
Θεόφιλος Νομικός · Μ. Χ. 530.
Θεόφιλος Φιλόσοφος · Μ. Χ. 630.
Θεόφραστος · Π. Χ. 320.
Θεοφύλακτος Βουλγαρίας · Μ. Χ.
1100.
Θεοφύλακτος Σιμοκάτης · Μ. Χ.
630.
Θεών Ἀστρονόμος · Μ. Χ. 360.
Θεών Ῥήτωρ · Μ. Χ. 320.
Θεών Σμυρναῖος · Μ. Χ. 120.
Θουκυδίδης · Π. Χ. 430.
Θωμᾶς Μάγιστρος · Μ. Χ. 1310.

I

- Ἰάμβλιχος · M. X. 310.
 Ἰβυκος · M. X. 550.
 Ἰγνάτιος · M. X. 60.
 Ἰδελφόνσος (Idelfonsus) · M. X. 660.
 Ἰεροκλῆς Ἀλεξανδρεὺς · M. X. 480.
 Ἰεροκλῆς Γραμματικὸς · M. X. 550.
 Ἰεροκλῆς Νικομηθεύς · M. X. 500.
 Ἰερώνυμος (Hieronymus) · M. X. 400.
 Ἰλάριος (Hilarius) · M. X. 350.
 Ἰμέριος · M. X. 350.
 Ἰούβεγκος (Juvencus) · M. X. 330.
 Ἰουβενάλιος (Juvencialis) · M. X. 90.
 Ἰούλιος Πολυδεύκης, Ναυκρατίτης · M. X. 180.
 Ἰούλιος Πολυδεύκης, Χρονογράφος · M. X. 480.
 Ἰούλιος Φερμίκιος (Julius Firmicus) · M. X. 340.
 Ἰουστίνος (Justinus) · M. X. 140.
 Ἰουστίνος ὁ Μάρτυς · M. X. 130.
 Ἰππάρχος · Π. X. 100.
 Ἰπποκράτης · Π. X. 420.
 Ἰππόλυτος · M. X. 220.
 Ἰρτιος (Hirtius) · Π. X. 50.
 Ἰσαάκιος Πορφυρογέννητος · M. X. 1150.
 Ἰσαῖος · Π. X. 370.
 Ἰσίδωρος (Isidorus) · M. X. 620.
 Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης · M. X. 440.
 Ἰσίδωρος Χαρακηνός · M. X. 30.
 Ἰσοκράτης · Π. X. 390.
 Ἰσὴρ Κυρηναῖος · Π. X. 230.
 Ἰωάννης Ἀκτουάριος · M. X. 1280.
 Ἰωάννης Ἀναγνωστῆς · M. X. 1430.
 Ἰωάννης Ἀνδρόνικος · M. X. 1470.
 Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος · M. X. 1440.
 Ἰωάννης Δαμασκηνός · M. X. 750.
 Ἰωάννης Δούκας · M. X. 1460.
 Ἰωάννης Ζωναράς · M. X. 1110.
 Ἰωάννης Καμπυιάτης · M. X. 910.
 Ἰωάννης Καντακουζηνός · M. X. 1350.
 Ἰωάννης Κίναμος · M. X. 1180.
 Ἰωάννης Λάσκαρις · M. X. 1490.
 Ἰωάννης Μαλέλας · M. X. 820.
 Ἰωάννης Μόσχος · M. X. 600.
 Ἰωάννης Νηστευτής · M. X. 580.
 Ἰωάννης Ξεφιλίνος · M. X. 1070.
 Ἰωάννης Πεδιάσιμος · M. X. 1300.
 Ἰωάννης Σκυλίτσης · M. X. 1070.
 Ἰωάννης Στοβαῖος · M. X. 560.
 Ἰωάννης Τσίτσης · M. X. 1190.
 Ἰωάννης Φιλόπονος · M. X. 540.
 Ἰωάννης Φωκᾶς · M. X. 1180.
 Ἰωάννης Χρυσολωρᾶς · M. X. 1240.
 Ἰωάννης Χρυσόστομος · M. X. 400.
 Ἰωήλ · M. X. 1200.
 Ἰώσηπος · M. X. 90.
 Ἰωσήφ Βρυένιος · M. X. 1420.
 Ἰωσήφ Γενέσιος · M. X. 930.

Κ

Καικίλιος (Caecilius) · Π. Χ. 190.
 Καῖσαρ Ἰούλιος (Caesar Julius) ·
 Π. Χ. 60.
 Καισάριος · Μ. Χ. 350.
 Καλλίμαχος · Π. Χ. 260.
 Καλλίνικος · Μ. Χ. 260.
 Καλπούρνιος (Calpurnius) · Μ. Χ.
 280.
 Καπέλλας (Capella) · Μ. Χ. 500.
 Κασσιόδωρος (Cassiodorus) · Μ. Χ.
 510.
 Κάσιος Φήλιξ · Μ. Χ. 30.
 Κάτουλλος (Catullus) · Π. Χ. 40.
 Κάτων (Cato) · Π. Χ. 190.
 Κέβης · Π. Χ. 410.
 Κέλσος (Celsus) · Μ. Χ. 20.
 Κηνησώριος (Censorinus) · Μ. Χ.
 240.
 Κικέρων (Cicero) · Π. Χ. 60.
 Κλαύδιος Ἀιλιανός · Μ. Χ. 230.
 Κλαύδιος Ἀιλιανός Τακτικός · Μ. Χ.
 130.
 Κλαύδιος Γαλνός · Μ. Χ. 180.
 Κλαύδιος Κλαυδιανός (Claudius
 Claudianus) · Μ. Χ. 400.
 Κλαύδιος Πτολεμαῖος · Μ. Χ. 150.
 Κλεάνδης · Π. Χ. 260.
 Κλειδήμος · Π. Χ. 370.
 Κλήμης Ῥωμαῖος · Μ. Χ. 80.
 Κοῖντος Καλαβρός · Μ. Χ. 520.
 Κολοῦθος · Μ. Χ. 510.
 Κολουμέλλας (Columella) · Μ. Χ. 40.

Κόνων Γραμματικός · Π. Χ. 30.
 Κόρωνα Πουήτρια · Π. Χ. 490.
 Κορνήλιος Νέπκος (Cornelius Ne-
 pos) · Π. Χ. 30.
 Κορνήλιος Σεβήρος (Cornelius Se-
 verus) · Π. Χ. 10.
 Κοσμάς Αιγύπτιος · Μ. Χ. 540.
 Κούριος Φορτουνατιανός (Curius
 Fortunatianus) · Μ. Χ. 240.
 Κράτης · Π. Χ. 330.
 Κρατίνος · Π. Χ. 550.
 Κτησίας · Π. Χ. 400.
 Κυντίλιανός (Quintilianus) · Μ.
 Χ. 70.
 Κύντος Κούρτιος (Quintus Cur-
 tius) · Μ. Χ. 80.
 Κυπριανός (Cyprianus) · Μ. Χ.
 250.
 Κύριλλος Ἀλεξανδρεύς · Μ. Χ. 430.
 Κύριλλος ἄλλος · Μ. Χ. 370.
 Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος · Μ. Χ.
 1340.
 Κωνσταντῖνος Κεφαλαῖς · Μ. Χ. 900.
 Κωνσταντῖνος Λάσκαρις · Μ. Χ.
 1480.
 Κωνσταντῖνος Μανασσῆς · Μ. Χ.
 1150.
 Κωνσταντῖνος Πορφυγέννητος · Μ.
 Χ. 920.

Λ

Λαβέριος (Laberius) · Π. Χ. 60.
 Λακτάντιος (Lactantius) · Μ. Χ.
 300.

- Λαόνικος Χαλκονδύλης· Μ. Χ. 1460. Μανέμων Αιγύπτιος· Π. Χ. 260.
 Λατίνος Πακάτος (Latinus Pa- Μανίλιος (Manilius)· Π. Χ. 20.
 catus)· Μ. Χ. 380. Μανουήλ Βρυέννιος· Μ. Χ. 1320.
 Λεκαπηνός· Μ. Χ. 1150. Μανουήλ Φιλῆς· Μ. Χ. 1310.
 Λεδόντιος Βυζάντιος· Μ. Χ. 610. Μάξιμος Βυζάντιος· Μ. Χ. 360.
 Λέων Γραμματικός· Μ. Χ. 940. Μάξιμος Ἐπίσκοπος (Maximus
 Λέων Ῥώμης Ἐπίσκοπος· Μ. Χ. Episcopus)· Μ. Χ. 440.
 450. Μάξιμος Ὁμολογητής· Μ. Χ. 650.
 Λέων Σ'. ὁ Σοφός· Μ. Χ. 880. Μάξιμος Πλανούδης· Μ. Χ. 1520.
 Λεωνίδας Ἀλεξανδρεὺς· Μ. Χ. 80. Μάξιμος Τύριος· Μ. Χ. 190.
 Λεωνίδας Ταραντῖνος· Π. Χ. 270. Μαρῖνος· Μ. Χ. 480.
 Λησβόναξ· Μ. Χ. 40. Μάρκελλος· Μ. Χ. 130.
 Λιβάνιος· Μ. Χ. 570. Μαρμιανός· Μ. Χ. 410.
 Λίβιος Ἀνδρόνικος (Livius Andro- Μάρκος Αὐρήλιος (Marcus Aure-
 nicus)· Π. Χ. 240. lius)· Μ. Χ. 160.
 Λόγγος· Μ. Χ. 410. Μάρκος Ἀιγύπτιος· Μ. Χ. 400.
 Λουκανός (Lucanus)· Μ. Χ. 60. Μάρκος Ἰούνιος (Marcus Ju-
 Λουκιανός· Μ. Χ. 170. nius)· Π. Χ. 50.
 Λουκίλιος (Lucilius)· Π. Χ. 100. Μάρκος Μουσοῦρος· Μ. Χ. 1550.
 Λουκίφερος (Lucifer)· Μ. Χ. 360. Μαρτιάλιος (Martialis)· Μ. Χ. 70.
 Λουκρήτιος (Lucretius)· Π. Χ. 100. Ματθαῖος Καμαριώτης· Μ. Χ.
 Λυκοῦργος· Π. Χ. 360. 1460.
 Λυκόφρων· Π. Χ. 280. Ματθαῖος Καντακουζηνός· Μ. Χ.
 Λυσίας· Π. Χ. 410. 1360.
- M**
- Μακάριος Αἰγύπτιος· Μ. Χ. 380. Μεγασθένης Ἱστορικός· Π. Χ. 300.
 Μακρόβιος (Macrobius)· Μ. Χ. Μεθόδιος· Μ. Χ. 300.
 400. Μελάμπους Ἴατρος· Μ. Χ. 240.
 Μάλχος· Μ. Χ. 480. Μέλας Πομπώνιος (Mela Pompo-
 Μамερτῖνος Κλαύδιος (Mamerti- nius)· Μ. Χ. 30.
 nus Claudius)· Μ. Χ. 290. Μελέαγρος Γαδαρεύς· Π. Χ. 90.
 Μамερτῖνος Κλαυδιανός (Mamerti Μέμων Ἱστορικός· Π. Χ. 30.
 nus Claudianus)· Μ. Χ. 360. Μένανδρος Ποιητής· Π. Χ. 300.

- Μίνανδρος Βυζάντιος · Μ. Χ. 590.
 Μίμναρμος Κρόφοβιος · Π. Χ. 590.
 Μενουκίωσός Πήτωρ · Μ. Χ. 270.
 Μενούκιος (Minutius) · Μ. Χ. 220.
 Μιχαήλ Ἀθηναίων Μητροπολίτης ·
 Μ. Χ. 1200.
 Μιχαήλ Ἀποστάλιος · Μ. Χ. 1450.
 Μιχαήλ Γλυκᾶς · Μ. Χ. 1150.
 Μιχαήλ Ψάλλός · Μ. Χ. 1060.
 Μοσχίων · Μ. Χ. 630.
 Μουσαῖος Ἀθηναῖος · Π. Χ. 1250.

N

- Ναζάριος (Nazarius) · Μ. Χ. 320.
 Ναίβιος (Naevius) · Π. Χ. 230.
 Νεῖλος ὁ Ἅγιος · Μ. Χ. 430.
 Νεῖλος Δοξακατῆς · Μ. Χ. 1140.
 Νεῖλος Καββάσινας · Μ. Χ. 1300.
 Νεμεισιωδός (Nemesianus) · Μ. Χ.
 280.
 Νεμέσιος · Μ. Χ. 400.
 Νικανδρος Κολοφώνιος · Π. Χ. 140.
 Νικήτας Ἀκομνάτος, ἢ Χιωνιάτης ·
 Μ. Χ. 1200.
 Νικήτας Κωνσταντινοπολίτης · Μ. Χ.
 1080.
 Νικήτας Πεκτοράτος, ἢ Στηδατός ·
 Μ. Χ. 1050.
 Νικήτας Σεργίωνιος · Μ. Χ. 1070.
 Νικηφόρος Βασιλάκης · Μ. Χ. 1050.
 Νικηφόρος Βλεμμίδης · Μ. Χ. 1250.
 Νικηφόρος Βρυέννιος · Μ. Χ. 1130.
 Νικηφόρος Γρηγοῤᾶς · Μ. Χ. 1340.
 Νικηφόρος Κάλλιστος · Μ. Χ. 1340.
 Νικηφόρος Πατριάρχης · Μ. Χ.
 810.
 Νικόλαος Δαμασκηνός · Π. Χ. 20.
 Νικόλαος Σαγαστωνός · Μ. Χ. 1450.
 Νικόμαχος Γερασηνός · Μ. Χ. 150.
 Νικόστρατος · Π. Χ. 360.
 Νικόφρων · Π. Χ. 400.
 Νικοχάρης · Π. Χ. 400.
 Νίκων Μοναχός · Μ. Χ. 980.
 Νόννιος (Nonnius) · Μ. Χ. 390.
 Νόννος Πανοποπολίτης · Μ. Χ.
 410.
 Νοσσίς Ποιήτρια · Π. Χ. 300.
 Νομμαντιανός (Numantianus) ·
 Μ. Χ. 400.

Ξ

- Ξενοκράτης Ἀφροδισειεύς · Μ. Χ. 40.
 Ξενοφάνης Κολοφώνιος · Π. Χ. 550.
 Ξενοφών Ἀθηναῖος · Π. Χ. 390.
 Ξενοφών Ἐφέσιος · Μ. Χ. 400.

O

- Ὄβιδιος (Ovidius) · Π. Χ. 20.
 Ὄβσεκβέντιος (Obsequens) · Μ. Χ.
 120.
 Ὀικοσμένιος · Μ. Χ. 980.
 Ὀλυμπιόδωρος Ἀλεξανδρεὺς · Μ. Χ.
 550.
 Ὀλυμπιόδωρος Διάκωνος · Μ. Χ.
 650.
 Ὀλυμπιόδωρος Ἀιγύπτιος · Μ. Χ.
 410.

- Ὀλυμπιόδωρος Φιλόσοφος· Μ. Χ. 560.
 Ὀμηρος· Π. Χ. 900.
 Ὀνήσανδρος· Μ. Χ. 60.
 Ὀπιανός· Μ. Χ. 190.
 Ὀπτάτος· Μ. Χ. 560.
 Ὀράτιος (Horatius)· Π. Χ. 20.
 Ὀριβάσιος· Μ. Χ. 360.
 Ὀρόσιος (Orosius)· Μ. Χ. 400.
 Ὀρφεύς· Π. Χ. 1350.
 Ουρβίκιος· Μ. Χ. 520.
- Π**
- Παιάνιος· Μ. Χ. 400.
 Πακούβιος (Pacuvius)· Π. Χ. 130.
 Παλαίμων (Palaemo)· Μ. Χ. 30.
 Παλαίφατος· Π. Χ. 520.
 Παλλάδιος Γαλαίτης· Μ. Χ. 410.
 Παλλάδιος Ἰατρός· Μ. Χ. 640.
 Παλλάδιος Ῥουτίλιος (Palladius Rutilius)· Μ. Χ. 390.
 Πάμφιλος· Μ. Χ. 300.
 Πάππος Ἀλεξανδρεὺς· Μ. Χ. 390.
 Παρμενίδης Ἐλεάτης· Π. Χ. 440.
 Πατέρκουλος (Paterculus)· Μ. Χ. 30.
 Παυλῖνος (Paulinus)· Μ. Χ. 400.
 Παῦλος Ἀιγινήτης· Μ. Χ. 670.
 Παῦλος Ἀλεξανδρεὺς· Μ. Χ. 370.
 Παῦλος Σιλεντιάριος· Μ. Χ. 560.
 Πausανίας· Μ. Χ. 180.
 Πεδάνιος Δισκουρίδης· Μ. Χ. 60.
 Πέρσιος (Persius)· Μ. Χ. 50.
 Πέτρος Ἐπίσκοπος· Μ. Χ. 300.
- Πέτρος Θεσσαλονικεὺς· Μ. Χ. 550.
 Πέτρος Χρυσολόγος· Μ. Χ. 440.
 Πετρώνιος Ἄρβιτρος (Petronius Arbiter)· Μ. Χ. 60.
 Πίνδαρος· Π. Χ. 450.
 Πλαγμαίδης (Planciades)· Μ. Χ. 700.
 Πλάτων Ποιητής· Π. Χ. 420.
 Πλάτων Φιλόσοφος· Π. Χ. 400.
 Πλαῦτος (Plautus)· Π. Χ. 200.
 Πλίνιος Νεώτερος (Plinius Minor)· Μ. Χ. 100.
 Πλίνιος Πρεσβύτερος (Plinius Major)· Μ. Χ. 70.
 Πλωτῖνος· Μ. Χ. 250.
 Πολύβανος· Μ. Χ. 160.
 Πολύβιος· Π. Χ. 150.
 Πόλυβος· Π. Χ. 410.
 Πολύκαρπος· Μ. Χ. 140.
 Παλυχρόνιος· Μ. Χ. 400.
 Παρφύριος· Μ. Χ. 280.
 Ποσειδίππος· Π. Χ. 380.
 Πούβλιος (Publius)· Π. Χ. 60.
 Πραξιλά· Π. Χ. 450.
 Πρισκιανός (Priscianus)· Μ. Χ. 530.
 Πρίσκος· Μ. Χ. 440.
 Πρόβος (Probus)· Μ. Χ. 50.
 Πρόκλος Πατριάρχης· Μ. Χ. 420.
 Πρόκλος ὁ Διαδόχος· Μ. Χ. 450.
 Προκόπιος Γαζαῖος· Μ. Χ. 500.
 Προκόπιος Καισαρεύς· Μ. Χ. 540.
 Προπερτίος (Propertius)· Π. Χ. 20.
 Πρόσπερος (Prosper)· Μ. Χ. 450.

- Προδέντιος (Prudentius) · M. X. 390.
 Πτολεμαῖος Ἀγνός · M. X. 120.
 Πυθαγόρας · Π. X. 500.

P

- Ῥιανός · Π. X. 220.
 Ῥουτίλιος (Rutilius) · Π. X. 10.
 Ῥουφίνος (Rufinus) · M. X. 400.
 Ῥούφος · M. X. 100.

Σ

- Σαγχωνιάδων · Π. X. 1300.
 Σαλβιανός (Salvianus) · M. X. 450.
 Σαλλούστιος Φιλόσοφος · M. X. 360.
 Σαλλούστιος Γάιος Κρίσπος (Sal-
 listius C. Crispus) · Π. X. 50.
 Σαμμονικός (Sammonicus) · M. X. 200.
 Σακφώ · Π. X. 600.
 Σεβηριανός (Severianus) · M. X. 500.
 Σεβηριανός Ἐπίσκοπος · M. X. 400.
 Σεβήρος · M. X. 470.
 Σεδούλιος (Sedulius) · M. X. 420.
 Σένεκας Δούκιος (Seneca Lu-
 cius) · M. X. 50.
 Σένεκας Μάρκος (Seneca Mar-
 cus) · M. X. 30.
 Σεραπίων · M. X. 340.
 Σέρβιος (Servius) · M. X. 400.
 Σήξτος Ἀφρικανός · M. X. 190.
 Σήξτος Ἰούλιος · M. X. 220.
 Σήξτος Ρούφος (Sextus Rufus) ·
 M. X. 390.
 Σιβύλλα · Π. X. 2300.
 Σιδώνιος (Sidonius) · M. X. 470.
 Σίλιος (Silius) · M. X. 100.
 Σιμμίας · Π. X. 300.
 Σιμπλίκιος · M. X. 550.
 Σιμωνίδης · Π. X. 500.
 Σκύλαξ · Π. X. 500.
 Σκύμνος · Π. X. 90.
 Σολίνος (Solinus) · M. X. 80.
 Σόλων · Π. X. 590.
 Σουίδας · M. X. ...
 Σουλπικία (Sulpicia) · M. X. 70.
 Σουλπίκιος (Sulpicius) · M. X. 400.
 Σοφοκλῆς · Π. X. 470.
 Στάτιος (Stattius) · M. X. 70.
 Στέφανος Ἀθηναῖος · M. X. 640.
 Στέφανος Βυζάντιος · M. X. 480.
 Στησίχορος · Π. X. 560.
 Στράβων · M. X. 10.
 Στράτων · M. X. 200.
 Συετώνιος (Svetonius) · M. X. 100.
 Συμεών Ἡγούμενος · M. X. 1030.
 Συμεών Θεσσαλονίκης · M. X. 1400.
 Συμεών Μεταφραστής · M. X. 940.
 Συμεών Σήδος · M. X. 1100.
 Σύμμαχος Αὐρηλίος (Symmachus
 Aurelius) · M. X. 390.
 Σύμμαχος Σαμαρείτης · M. X. 190.
 Συνέσιος · M. X. 410.
 Συριανός · M. X. 430.

Σωκράτης Ἀθηναῖος · Π. X. 420.

Σωκράτης Κωνσταντινοπολίτης · M.

X. 410.

Σώπατρος · M. X. 540.

Σωράνος · M. X. 120.

Σωσίπατρος (Sosipater) · M. X.

400.

Σωτάδης · Π. X. 540.

T

Τάκτος (Tacitus) · M. X. 90.

Τατιανός · M. X. 170.

Τερέντιος (Terentius) · Π. X.

170.

Τερτουλλιανός (Tertullianus) · M.

X. 240.

Τηλεκλειδης · Π. X. 420.

Τιβέριος Κλαύδιος · M. X. 140.

Τιβούλλος (Tibullus) · Π. X.

20.

Τίμαιος Λοκρός · Π. X. 400.

Τίμαιος Σοφιστής · M. X. 130.

Τίτος Ἐπίσκοπος · M. X. 360.

Τίτος Λίβιος (Titus Livius) ·

Π. X. 10.

Τίτος Φλάβιος Κλήμης Ἀλεξανδρεύς ·

M. X. 190.

Τουρπίλιος (Turpilius) · Π. X.

100.

Τρόγος (Trogus) · Π. X. 30.

Τρυφιδωρος · M. X. 510.

Τυρταῖος · Π. X. 680.

T

Υγῖνος (Higinus) · Π. X. 20.

Υπερίδης · (Π. X. 540.

Υφυκλής · M. X. 160.

Φ

Φάβιος Πίκτωρ (Fabius Pictor) ·

Π. X. 220.

Φαῖδρος (Phaedrus) · Π. X.

20.

Φάλαρις · Π. X. 550.

Φανόδημος Ἱστορικός · Π. X. 300.

Φῆστος (Festus) · M. X. 410.

Φιλίστριος (Filastrius) · M. X.

480.

Φιλεταῖρος · Π. X. 400.

Φιλήμων · Π. X. 320.

Φιλιππίδης · Π. X. 330.

Φιλίσκος · Π. X. 330.

Φιλιστίων · Π. X. 400.

Φιλόξενος · Π. X. 380.

Φιλοστόργιος · M. X. 400.

Φιλόστρατος ὁ Νεώτερος · M. X.

230.

Φιλόχωρος Ἱστορικός · Π. X. 260.

Φίλων Ἰουδαῖος · M. X. 40.

Φίλων Μηχανικός · Π. X. 150.

Φλωνίδης · Π. X. 430.

Φλαβιανός · M. X. 440.

Φλάβιος Ἀρρίανός · M. X. 130.

Φλάβιος Κλαύδιος Ἰουλιανός · M. X.

360.

Φλάβιος Φιλόστρατος · Μ. Χ.

200.

Φλέγων Τραλλιανός · Μ. Χ. 120.

Φλώρος (Florus) · Μ. Χ. 120.

Φοιβάμμων · Μ. Χ. 410.

Φουλγέντιος (Fulgentius) · Μ. Χ.

530.

Φροντίος (Frontinus) · Μ. Χ.

100.

Φρόντων (Fronto) · Μ. Χ. 160.

Φρύνιχος Ποιητής · Π. Χ. 450.

Φρύνιχος Σοφιστής · Μ. Χ. 180.

Φωκλίδης · Π. Χ. 530.

Φώτιος · Μ. Χ. 860.

X

Χαιρήμων · Π. Χ. 400.

Χαλκίδιος · Μ. Χ. 310.

Χαρίτων · Μ. Χ. 400.

Χίων · Π. Χ. 390.

Χρυσίππος Καππαδόκης · Μ. Χ. 450.

Ω

*Ωκαλλός Λευκανός · Π. Χ. 490.

*Ωρυγένης · Μ. Χ. 400.

*Ωρος, ἢ *Ωραπόλλων · Π. Χ. 230.

Π Ι Ν Α Ξ Β'.

Τῶν διὰ παρενθέσεως ἐν τῷ παρόντι Λεξικῷ ἑμπεριεχομένων νεωτέρων ὀνομασιῶν, οἷον ἐπαρχιῶν, πόλεων, νήσων καὶ τῶν τοιούτων.

Α

Ἄβαρῖνοι, πόλις. Ζ. Πύλος. Ἄγγλια, νῆσος. Ζ. Βρεττανία. Ἄγια Μαρίνα, πόλις. Ζ. Δρυμία. Ἄγια Μαύρα, νῆσος. Ζ. Λευκάς. Ἄγιασουλούκ, πόλις. Ζ. Ἐφεσος. Ἄγιον ὄρος, ὄρος. Ζ. Ἄθως. Ἄγιος Ἀδριανός, πόλις. Ζ. Μυκῆναι. Ἄγιος Βλάσιος, πόλις. Ζ. Πανωπαία. Ἄγιος Γεώργιος, ναός. Ζ. Θεσσιον. Ἄγιος Δημήτριος, πόλις. Ζ. Ἄντιστροφος. Ἄγιος Λαυρέντιος, κωμόπολις. Ζ. Μαρνησία. Ἄγιος Μάμας, πόλις. Ζ. Ὀλυθός. Ἄγιος Νικόλαος, λιμὴν. Ζ. Φάληρον.	Ἄγκορα, πόλις. Ζ. Ἄγκυρα. Ἄγκύστρι, ἀκρωτήριο. Ζ. Πύρρα. Ἄγορίλιος, ἀκρωτήριο. Ζ. Ὀλμιαί. Ἄγραφα, πόλις. Ζ. Ἄγραία. Ἄγρια, πόλις. Ζ. Νηλία. Ἄγρός τῆς Ρώμης, ἐπαρχία. Ζ. Λάτιον. Ἄδεν, πόλις. Ζ. Ἄδενά. Ἄδραμμύτι, πόλις. Ζ. Ἄδραμμύτιον. Ἄετός, πόλις. Ζ. Καλυδιών. Ἄδῆνα, πόλις. Ζ. Ἀδῆναι. Ἄϊα, ἀκρωτήριο. Ζ. Κριού μέτωπον. Ἄϊάλα, ποταμός. Ζ. Σαγγάριος. Ἄιγιαλός τῆς Τσοκάνης, κέλαρος. Ζ. Ἀδριατικόν. Ἄϊδονελί, ἐπαρχία. Ζ. Καρία. Ἄϊλιᾶς, πόλις. Ζ. Ἀλύζεια.

Ἰστράτης, νῆσος. Ζ. Νέα.
 Ἄκ Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Θυάτειρα. —
 Ἄναζαρβός.
 Ἀκιάλι, πόλις. Ζ. Ἀγχιάλος.
 Ἄκρη, πόλις. Ζ. Πτολεμαίς.
 Ἀλαράσουϊ, ποταμός. Ζ. Μέλας.
 Ἄλαχ Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Φιλαδέλ-
 φεια.
 Ἀλβανία, ἐπαρχία. Ζ. Ἰλλυρία.
 Ἀλβισέρικα, ἐπαρχία. Ζ. Μεσοπο-
 ταμία.
 Ἀλγέριον, ἐπαρχία. Ζ. Νουμηδία.
 Ἀλεξάνδρα, πόλις. Ζ. Ἀλεξάνδρεια.
 Ἀλεξανδρέττα, πόλις. Ζ. Ἀλεξάν-
 δρεια πρὸς Ἰσῶ.
 Ἀλλαμάνα, ποταμός. Ζ. Σπερχειός.
 Ἀμασιέ, πόλις. Ζ. Ἀμάσεια.
 Ἄμὸν, ὄρος. Α. Ἄμανός.
 Ἀμπελάκι, πόλις. Ζ. Σαλαμίς.
 Ἀνάπλι, πόλις. Ζ. Ναυπλία.
 Ἀνατόλ, ἐπαρχία. Ζ. Ἀσία.
 Ἀνατολή, ἐπαρχία. Ζ. Ἀσία.
 Ἄξιά, νῆσος. Ζ. Νάξος.
 Ἀπαμίτσι, πόλις. Ζ. Ἀπάμεια Κι-
 βωτός.
 Ἀπηδαλιά, ἀκρωτήριον. Ζ. Κυπα-
 ρίσσιον.
 Ἀποδοσιά, πόλις. Ζ. Ἀφροδισιάς.
 Ἀράμ Ναχαράϊμ, ἐπαρχία. Ζ.
 Μεσοποταμία.
 Ἀραράτ, ὄρος. Ζ. Ἄβας.
 Ἀράς, ποταμός. Ζ. Ἀράξης.
 Ἀργένταρον, ὄρος. Ζ. Ροδόπη.
 Ἀργυρόκαστρον, πόλις. Ζ. Ἀντιγό-
 νεια.

Ἄρτα, πόλις. Ζ. Ἄργος. Ἄμφιλο-
 χικόν.
 Ἄρτα, ποταμός. Ζ. Ἀρτεμίσιος.
 Ἀρχιπέλαγος. Ζ. Αἰγαῖον πέλαγος.
 Ἄσπρα Σπέττια, πόλις. Ζ. Ἀντί-
 κίρρα.
 Ἄσπρη Θάλασσα. Ζ. Αἰγαῖον πέ-
 λαγος.
 Ἄσπροπόταμον, ποταμός. Ζ. Ἄχε-
 λῶος.
 Ἄστρος, πόλις. Ζ. Θυραία.
 Ἄστυκαλιά, νῆσος. Ζ. Ἀστυκάλαια.
 Ἄτσέμ Καλεσι, κόλπος. Ζ. Ἰάσ-
 σιος.
 Ἄττόκ, πόλις. Ζ. Τάξιδα.
 Ἄχριδα, λίμνη καὶ πόλις. Ζ. Λυ-
 χνιδός.

B

Βαβέλ, πόλις. Ζ. Βαβυλών.
 Βαγδάτ, πόλις. Ζ. Βαβυλών.
 Βάδι αὐ Σεβαία, ποταμός. Ζ. Σαο-
 κόρας.
 Βάδι Κουάχαμ, ποταμός. Ζ. Κίνυφ.
 Βάθεν, λίμνη. Ζ. Μοῖρις.
 Βαθῦ, πόλις. Ζ. Αὐλῖς.
 Βαλβέκ, πόλις. Ζ. Ἡλιούπολις.
 Βαλλιιάδα, πόλις. Ζ. Κορώνη.
 Βαλοντόρακον, λίμνη. Ζ. Ἀχερου-
 σία.
 Βαλουκλάνα, λιμνή. Ζ. Συμβόλων
 λιμνή.
 Βάλτος, πόλις. Ζ. Ἀγραία.
 Βαμβάκ Καλέ, πόλις. Ζ. Ἰεράπολις.

Βαρβαροί, λαοί. Ζ. Γέτουλα.
 Βαρδάρη, ποταμός. Ζ. Ἀξίος.
 Βάρνα, πόλις. Ζ. Διονυσίουπολις.
 Βάρχη, πόλις. Ζ. Ζαρμισαγεδούσα.
 Βασιλικά, πόλις. Ζ. Σκακίον.
 Βασιλοπόταμον, ποταμός. Ζ. Εὐ-
 ρώτας.
 Βάσσα Μεσῶν, νῆσος. Ζ. Μεσηνή.
 Βαυαρία, ἐπαρχία. Ζ. Ὀυίνδαλι-
 κία, Νωρικόν, Ραιτία.
 Βελβεδέρι, πόλις. Ζ. Κολοφών.
 Βελγική, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
 Βελγιάδ, πόλις. Ζ. Ταυρουῖνον.
 Βελεστίνος, πόλις. Ζ. Φεραί.
 Βελίτσα, πόλις. Ζ. Τεθρώνειον.
 Βερούτ, πόλις. Ζ. Βηρυτός.
 Βεσσαραβία, ἐπαρχία. Ζ. Δακία.
 Βιέννα, πόλις. Ζ. Ὀυίνδοβόνα, Παν-
 νονία.
 Βισέρτα, πόλις. Ζ. Ἰτύκη.
 Βλαχία, ἐπαρχία. Ζ. Δακία.
 Βοδενά, πόλις. Ζ. Ἐδεσσα.
 Βόλγας, ποταμός. Ζ. Ρᾶ.
 Βόνιτσα, πόλις. Ζ. Ἀκτόριον.
 Βοστίτσα, πόλις. Ζ. Ἄγιον.
 Βοτῶν, ἐπαρχία. Ζ. Ἀδιαβηνή.
 Βούγ, ποταμός. Ζ. Ὑπανίς.
 Βουδρούμ, πόλις. Ζ. Ἀλικαρνασσός.
 Βουδρωντόν, πόλις. Ζ. Βουδρωτός.
 Βουλγαρία, ἐπαρχία. Ζ. Μοισία.
 Βούλγαροι, λαοί. Ζ. Τριβαλλοί.
 Βουλκάνο, ὄρος. Ζ. Ἰθάμη.
 Βουνά τῆς Γούρας, ὄρος. Ζ. Ὀρ-
 θρυσ.
 Βουνά τῆς Μάνης, ὄρος. Ζ. Ταύγετον.

Βουνά τῆς Χειμάρας, ὄρη. Ζ. Ἀ-
 κροκραυῖνια.
 Βουνόν τῆς Ζαγοράς, ὄρος. Ζ. Πή-
 λιον.
 Βουξάρτα, ὄρος. Ζ. Ὀιτη.
 Βουρούτς, πόλις. Ζ. Κίβυρα.
 Βρακάτα, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
 Βῶλος, πόλις. Ζ. Ἰωλκός, Μαγνη-
 σία, Πήλιον.

Γ

Γάβης, πόλις. Ζ. Τακάκη.
 Γαβριάς, ποταμός. Ζ. Βοάγγριος.
 Γαλλικός, ποταμός. Ζ. Ἐχέδωρος.
 Γάλλοι, λαοί. Ζ. Κελτοί.
 Γαστούνη, ἐπαρχία. Ζ. Ἠλις, Ἀ-
 χαΐα.
 Γεζιρέτ ἐλ Σάγγ, πόλις. Ζ. Ἐλε-
 φαντίνη.
 Γέλας, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλατία.
 Γενί Σείρ, πόλις. Ζ. Λάρισσα.
 Γενίσοῦ, ποταμός. Ζ. Μέλας.
 Γενιτσέ, πόλις. Ζ. Πέλλα.
 Γερεδάσου, ποταμός. Ζ. Παρθέ-
 νιος.
 Γερκού, ποταμός. Ζ. Εὐρυμέδων.
 Γερμασί, ποταμός. Ζ. Καΐκος.
 Γεωργία, ἐπαρχία. Ζ. Ἰβηρία.
 Γῆ τῆς ἐργασίας, ἐπαρχία. Ζ. Λά-
 τιον.
 Γινόπολις, πόλις. Ζ. Γάγγραι.
 Γιουζέλ Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Μαγνησία.
 Γιουντσέ Καρασσιού, ποταμός. Ζ.
 Ἀλιάκμων.

Γερανά, νῆσος. Ζ. Μεράη.
 Γεχών, ποταμός. Ζ. Ώξος.
 Γκιζά, πόλις. Ζ. Μέρφες.
 Γκιουργγία, ἐπαρχία. Ζ. Ίβηρία.
 Γλυκύς, ποταμός. Ζ. Ἀχέρων.
 Γοννιά, πόλις. Ζ. Φόνος.
 Γορίτσα, πόλις. Ζ. Δημητριάς.
 Γουαδὶλ Βαρβάρ, ποταμός. Ζ. Του-
 σκας.
 Γρεβενά, πόλις. Ζ. Ἐυρωπος.
 Γουῶρα, νῆσος. Ζ. Γύαρος.

Δ

Δαδί, πόλις. Ζ. Ἀμφίπλεια.
 Δάκοι, λαοί, Ζ. Γέται.
 Δαμαλάς, πόλις. Ζ. Τροζήν.
 Δαρδανέλλια, πόλις. Ζ. Δάφθανος.
 Δαύλεια, πόλις. Ζ. Δαυλὶς.
 Δῆλι, πόλις. Ζ. Δήλιον.
 Διαρβενίρ, πόλις. Ζ. Ἄριδα.
 Δνεσπερ, ποταμός. Ζ. Τύρας.
 Δόν, ποταμός. Ζ. Τάναϊς.
 Δρούναβιθ, ποταμός. Ζ. Δανούβιος.
 Δουχα, πόλις. Ζ. Ἑλληνή.

Ε

Ἐγκουρ, πόλις. Ζ. Ἄγκυρα.
 Ἐλασσώνας, πόλις. Ζ. Ὀλοσσών.
 Ἐλατειᾶς, ὄρος. Ζ. Κιζαιρών.
 Ἐλ Βοστάν, πόλις. Ζ. Κόμωνα Καπ-
 παδόκεια.
 Ἐλδέρ, πόλις. Ζ. Θάφακος.
 Ἐλλάδα, ποταμός. Ζ. Σπερχεός.

Ἐμβολί, πόλις. Ζ. Ἀμφίπολις.
 Ἐξαμίλι, στανόν. Ζ. Ἰαδμός.
 Ἐξανίδα, πόλις. Ζ. Ξάνδος.
 Ἐπαχτος, πόλις. Ζ. Ναύπακτος.
 Ἐπικράτεια τοῦ Πάπα, ἐπαρχία. Ζ.
 Σαβίνη.
 Ἐρβηλ, πόλις. Ζ. Ἄρβηλα.
 Ἐρζερούμ, πόλις. Ζ. Θεοδοσιούπο-
 λις.
 Ἐρράκιμ, πόλις. Ζ. Πέτρα.
 Ἐσκί Τασάρ, πόλις. Ζ. Δορυλαίον.
 — Στρατονίκεια. — Λαοδίκεια.
 Ἐσσάν, πόλις. Ζ. Συτήη.
 Ἐσσαραβιάδ, ἐπαρχία. Ζ. Μαρ-
 μανή.
 Ἐυριπος, νῆσος καὶ πόλις. Ζ. Ἐν-
 βοια, Χαλκίς.

Ζ

Ζαβιχί, στανόν. Ζ. Πύλαι.
 Ζαγορά, ἐπαρχία καὶ πόλις. Ζ. Μα-
 γνησία, Πήλιον.
 Ζαγούρας, ποταμός. Ζ. Ἀχέρων.
 Ζαρνάτα, πόλις. Ζ. Γερηνία.
 Ζητουίνι, πόλις. Ζ. Θῆβαι Θεσσα-
 λικαί.
 Ζιβρέτ, πόλις. Ζ. Κιαβρός.

Θ

Θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ζ. Προ-
 ποντίς.
 Θερμιᾶ, νῆσος. Ζ. Κύνος.
 Θῆβα, πόλις. Ζ. Θῆβαι.

Θιάκι, νῆσος. Ζ. Ψάκη.

I

Ίμερέτ, ἐπαρχία. Ζ. Ίβηρία.
 Ίνδιστάν, ἐπαρχία. Ζ. Ίνδία.
 Ίράκ Ἀγβαμί, ἐπαρχία. Ζ. Μηδία.
 Ίράκ Ἀραβί, ἐπαρχία. Ζ. Βαβυ-
 λωνία.
 Ίράκ Ἀσσυμί, ἐπαρχία. Ζ. Παρ-
 θυαία.
 Ίσινός, ποταμός. Ζ. Σελινούς.
 Ίσμίτ, πόλις. Ζ. Νικομήδεια.
 Ίσνικ, πόλις. Ζ. Νίκαια.
 Ίσπανία, ἐπαρχία. Ζ. Λυστανία.
 Ίσπαχάν, πόλις. Ζ. Περσέπολις.

K

Κάβο Γάλλο, ἀκρωτήριο. Ζ. Ἀ-
 κρίτας.
 Κάβο Γενίτσαφι, ἀκρωτήριο. Ζ.
 Σίγειον.
 Κάβο δ' ὄρο, ἀκρωτήριο. Ζ. Κα-
 φηρεύς.
 Κάβο Κολόνε, ἀκρωτήριο. Ζ.
 Σούνιον.
 Κάβο Κρίο, ἀκρωτήριο. Ζ. Τριό-
 πιον.
 Κάβο Μαλέα, ἀκρωτήριο. Ζ. Μα-
 λέας.
 Κάβο Ξύλι, ἀκρωτήριο. Ζ. Ὀνου
 γνάδος.
 Κάβο Σαμσών, ὄρος, ἢ ἀκρωτή-
 ριον. Ζ. Μυκάλη.
 Κάβο Σέρπα, ἀκρωτήριο. Ζ. Πο-
 σαίδιον.
 Κάβο Σίδρο, ἀκρωτήριο. Ζ. Κυ-
 νόσουρα.
 Καδίκιοι, πόλις. Ζ. Χαλκιδών.
 Κάϊσερ, ἐπαρχία. Ζ. Καισάρεια.
 Κακόσι, πόλις. Ζ. Θεσπιάι.
 Καλαμάτα, πόλις. Ζ. Θαλάμη.
 Καλαμπάκα, πόλις. Ζ. Γόμφοι.
 Καλπάκι, πόλις. Ζ. Ὀρχομενός.
 Κάμαρα, πόλις. Ζ. Κορώνεια.
 Καμενίτσα, πόλις. Ζ. Ὠλενος.
 Κανσοχού, πόλις. Ζ. Σήρα.
 Κάπρανα, πόλις. Ζ. Χαϊρώνεια.
 Καρά Βουρνού. Ζ. Μέλανα ἄκρα.
 Καρά Ίσάρ, πόλις. Ζ. Πέργη.
 Καραμανία, ἐπαρχία. Ζ. Καππα-
 δοκία, Κιλικία, Παμφυλία.
 Καρασία, ἐπαρχία. Ζ. Λυδία.
 Καρασουῦ, ποταμός. Ζ. Στρυμών.
 Καρασουί, λίμνη. Ζ. Νεσσωνίς.
 Καρασουί, ποταμός. Ζ. Κύδνος.
 Καρδιά, πόλις. Ζ. Καρδιά.
 Καρνδιά, ἐπαρχία. Ζ. Νωρικών.
 Κάρλας, λίμνη. Ζ. Βοιβηίς.
 Κάρχ, πόλις. Ζ. Κάρχα.
 Κάσο, νῆσος. Ζ. Κάσος.
 Καστέλλι, πόλις. Ζ. Μαλίβοια.
 Καστέλλι τοῦ Νεοκαστροῦ, ἀκρω-
 τήριον. Ζ. Ἀντίρριον.
 Καστέλλι τῆς Πάτρας, ἀκρωτήριο.
 Ζ. Ρίον.
 Καστρί, πόλις. Ζ. Δεσφοί. —
 Ἐρμιόνη.
 Καστρίτσα, πόλις. Ζ. Δωδώνη.

- Κάστρον**, πόλις. Ζ. Μιτυλήνη.
Κατάστανον τῆς Κωνσταντινουπό-
 λεως, πορθμός. Ζ. Βέσπορος.
Θρακικός.
Κατιέχ, ὄρος. Ζ. Κάσιον.
Καφράς, πόλις. Ζ. Θεοδοσία.
Κελισμάν, πόλις. Ζ. Κλαζομεναί.
Κελτική, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Κεραμίδι, πόλις. Ζ. Φηραί.
Κερασουῦντα, πόλις. Ζ. Κερασουῶς.
Κεσαριέ, πόλις. Ζ. Καισάρεια.
Κεσιδάρ, ὄρος. Ζ. Ὀλυμπος.
Κεφαλονία, νῆσος. Ζ. Κεφαλληνία.
Κεχραῖς, λιμὴν καὶ πόλις. Ζ. Κε-
 χραί.
Κεφῆ, πόλις. Ζ. Σαλεύκεια ἐν
 Πιερία.
Κεζιλ Ἰρμακ, ποταμός. Ζ. Ἄλυς.
Κιουτάια, πόλις. Ζ. Κοτιάειον.
Κιουτσιουκ Μενδέρ, ποταμός. Ζ.
 Καῦστρος.
Κιρβάν, πόλις. Ζ. Κυρήνη.
Κίρκς Κιουτολέρ, ποταμός. Ζ. Σαί-
 μανδρος.
Κιρμάν, ἐπαρχία. Ζ. Καρμανία.
Κίσαβος, ὄρος. Ζ. Ὄσσα.
Κλαρένσα, πόλις. Ζ. Κυλλήνη.
Κόκλα, πόλις. Ζ. Πλαταιαί.
Κολίτα, πόλις. Ζ. Ἐρωθραί.
Κολούρι, νῆσος. Ζ. Σαλαμίς.
Κόλπος τῆς Βενετίας. Ζ. Ἀδρια-
 τικῶν πέλαγος.
Κομάτα, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Κομπότι, φρούριον. Ζ. Ὀλπαι.
Κόνι, πόλις. Ζ. Ἰόνιον.
Κονός, πόλις. Ζ. Κολόσσαί.
Κοντέσσα, κόλπος. Ζ. Στρυμονικός.
Κοντὰ Βαλκάν, ὄρος. Ζ. Αἶμος.
Κόρδος, πόλις. Ζ. Κόρινθος.
Κορφοί, νῆσος. Ζ. Κόρκυρα.
Κόρφος τοῦ ἁγίου Μάμα, κόλπος.
 Ζ. Τορωναῶς.
Κόρφος τῆς Ἀιγίνης, κόλπος. Ζ.
 Σαρωνικός.
Κόρφος τοῦ Ἀρμεροῦ, ἢ τοῦ Βώλου,
 κόλπος. Ζ. Παγασαῖος.
Κόρφος τῆς Ἄρτας, κόλπος. Ζ.
 Ἀμβρακικός.
Κόρφος τῆς Κορώνης, κόλπος. Ζ.
 Μεσσηνιακός.
Κόρφος τοῦ Ναυπλίου, κόλπος. Ζ.
 Ἀργολικός.
Κόρφος τοῦ Ὀρφανοῦ, κόλπος. Ζ.
 Στρυμονικός.
Κόρφος τῆς Σαλονίκης, κόλπος. Ζ.
 Θερμαϊκός.
Κουβάν, ποταμός. Ζ. Ἰπανίς.
Κούρε, ποταμός. Ζ. Κύρος.
Κουρίν, πόλις. Ζ. Κυρήνη.
Κράβαρι, ἐπαρχία. Ζ. Αἰτωλία,
 Δωρίς.
Κριμαία, ἢ Κρίμι. Ζ. Ταυρικὴ
 Χερσόνησος.
Κρισσό, πόλις. Ζ. Κρίσσα.
Κρόια, πόλις. Ζ. Ἐρίβροια.
Κυνεζικοὶ Τάταροι, ἔθνος. Ζ. Σάκαι.
Κυνύσσα, λιμὴν καὶ πόλις. Ζ.
 Κνωσός.
Κωνσταντινούπολις, πόλις. Ζ. Βυ-
 ζάντιον.

Κωπί, λιμὴν καὶ πόλις. Ζ. Καῦνος.

Λ

Λαδικίχ, πόλις. Ζ. Λαδίκια.

Λαϊάχο, πόλις. Ζ. Ἴσος.

Λαμβιργιό, λιμὴν. Ζ. Ἐρνεός.

Λαμπινοί, πόλις. Ζ. Ἄμφισσα.

Λαστί, ὄρος. Ζ. Δίκτη.

Λαχά, ὄρος. Ζ. Ὀλυμπος.

Λεβίλλα, ὄρος. Ζ. Ὀλυμπος.

Λεβίτσι, πόλις. Ζ. Λέβιδος.

Λειβαδιά, πόλις. Ζ. Λεβιάδεια. —
Ἑλλάς.

Λεμεσόσ, πόλις. Ζ. Ἀμαθοῦς.

Λεοντάρι, ποταμός. Ζ. Σελανοῦς.

Λεοντάρι, πόλις. Ζ. Μεγαλόπολις.

Λεπάντο, πόλις. Ζ. Ναύπακτος.

Λεῦτρο, πόλις. Ζ. Λεῦκτρον.

Λεφέκ, πόλις. Ζ. Λάμφακος.

Λεφίνα, πόλις. Ζ. Ἐλευσίς.

Λεώνιον, πόλις. Ζ. Γαλλία.

Λεβαδοστάσι, πόλις. Ζ. Πηγαί.

Λεβάνοβα, πόλις. Ζ. Στάγειρα.

Λικῶνας, ὄρος. Ζ. Ἐλικῶν.

Λιμὴν τοῦ Σάλωνος, λιμὴν. Ζ.

Κιρρά.

Λίμνη τῆς Τοπώλιας, λίμνη. Ζ.

Κωκαίς.

Λίμνη τοῦ Χάρωνος, λίμνη. Ζ.

Μοίρις.

Λίτσα, ὄρος. Ζ. Κάσιον.

Λοιδωρικί, ἐπαρχία. Ζ. Αἰτωλία,

Δωρίς.

Λουγδουνική, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.

Λουκίσι, πόλις. Ζ. Ἀνθηδών.

Λουξοῦρ, πόλις. Ζ. Θήβαι.

Λούρχας, ποταμός. Ζ. Ἀραχθός.

Λυάκωρας, ὄρος. Ζ. Λυκωρεῦς,

Παρνασσός.

Λυφόκκοτρον, πόλις. Ζ. Σπαλαδρα.

Μ

Μαγνησιά, πόλις. Ζ. Μαγνησία.

Μαδφύνα, πόλις. Ζ. Ἄβυδος.

Μακεράν, ἐπαρχία. Ζ. Γεδρωσία.

Μάκρη, πόλις. Ζ. Μύρα.

Μακρονῆσι, νῆσος. Ζ. Μάκρης.

Μακρὺ, ποταμός. Ζ. Τελμισσός.

Μακρυνόρος, ὄρος. Ζ. Θύαμος.

Μάνη, ἐπαρχία. Ζ. Λακωνία.

Μαριούτ, λίμνη. Ζ. Μαρεῶτις.

Μαρίτσα, ποταμός. Ζ. Ἐβρος.

Μαρμαραῖς, νῆσος. Ζ. Προκόννησος.

Μαρόκκο, ἐπαρχία. Ζ. Μαυριτανία.

Μάρσα, πόλις. Ζ. Καρχηδών.

Μαρώνια, πόλις. Ζ. Μαρώνεια.

Μασιεβκῶν, πόλις. Ζ. Μασαί.

Ματαπαῖς, ἀκρωτήριον. Ζ. Ταί-
ναρον.

Μαύρη θάλασσα. Ζ. Πόντος Ἐυ-
ξείως.

Μαυρομάτια, πόλις. Ζ. Μεσσήνη.

Μαχουμέτα, πόλις. Ζ. Ἀδρύμη.

Μεδνά αὐτὸ Νάβι, πόλις. Ζ. Ἰά-
δριππα.

Μέκκα, πόλις. Ζ. Μακόραβα.

Μελεδνα, πόλις. Ζ. Μελίτη.

Μέμελ, ποταμός. Ζ. Ρούβων.

Μεναμέν, πόλις. Ζ. Τήμος.
 Μενδέρ, ποταμός. Ζ. Μαιανδρος.
 Μενδασι, πόλις. Ζ. Μύνδος.
 Μεντεσι, επαρχία. Ζ. Λυκία.
 Μεσέμβρια, πόλις. Ζ. Μεσημβρία.
 Μασί, πόλις. Ζ. Μύλασα.
 Μεσίσα, πόλις. Ζ. Μόφου εστία.
 Μέστρο, ποταμός. Ζ. Νέσσοσ.
 Μέτλιγγ, πόλις. Ζ. Μέτουλον.
 Μέτσοβον, όρος. Ζ. Πίνδος.
 Μεγγρελία, επαρχία. Ζ. Κολχίς.
 Μιράκα, πόλις. Ζ. Όλυμπία.
 Μιστρας, πόλις. Ζ. Σπάρτη.
 Μιτροβίτσα, πόλις. Ζ. Σίρμιον.
 Μιτυλήνη, νήσοσ. Ζ. Λέσβοσ.
 Μεγαλίτσι, ποταμός. Ζ. Ρυνδακόσ.
 Μογολία, επαρχία. Ζ. Σηρικη.
 Μόδι, πόλις. Ζ. Άβα.
 Μοδών, πόλις. Ζ. Μεδώνη.
 Μοδώνη, πόλις. Ζ. Μεδώνη.
 Μοκλία, πόλις. Ζ. Τεγέα.
 Μολδαυία, επαρχία. Ζ. Δακία.
 Μολιβό, πόλις. Ζ. Μίδυμω.
 Μοκίνη, λίμνη. Ζ. Δέρνη.
 Μόλο, πόλις. Ζ. Άαθηλα.
 Μομεμβασία, πόλις. Ζ. Επίδαυροσ.
 Μοράβα, ποταμός. Ζ. Μάρτοσ.
 Μοργάτ, κωμόπολις και παδίον. Ζ. Μαραθών.
 Μοσουλ, πόλις. Ζ. Νανυί.
 Μοσσενίγκο, πόλις. Ζ. Μεσσήνη.
 Μουλτάν, πόλις. Ζ. Μαλλοί.
 Μουσκούνησια, νήσοι. Ζ. Έκατόν-
 νησοσ.
 Μπαρκάσ, κολιάσ. Ζ. Τέρπη.

Μπαρμπαρίσοι, λαοί. Ζ. Γέτουλοί.
 Μπαρμπαρία, επαρχία. Ζ. Λιβύη.
 Μπογάζ, πορθμός. Ζ. Βόσποροσ Θρα-
 κικόσ.
 Μπορού, λίμνη. Ζ. Βιοτονίς.
 Μύλασο, πόλις. Ζ. Μόλασα.
 Μωρίας, επαρχία. Ζ. Πελοπόννηφοσ.

N

Ναβαρίνοι, πόλις. Ζ. Πύλοσ.
 Ναγαρά, πόλις. Ζ. Άβυδοσ.
 Ναγάρα, πόλις. Ζ. Νύσσα.
 Νάπλι, πόλις. Ζ. Ναυπλία.
 Ναπλάσα, πόλις. Ζ. Συχάρ.
 Νάρ Κέλβ, ποταμός. Ζ. Λύμοσ.
 Ναρβονησια, επαρχία. Ζ. Γαλλία.
 Ναρέντα, ποταμός. Ζ. Νάρον.
 Νατόλ, επαρχία. Ζ. Άσία.
 Νέα Ρέιμη, επαρχία. Ζ. Βυζάν-
 τιον.
 Νέαι Ηάτραι, πόλις. Ζ. Ύψατα.
 Νεγροπόντε, πορθμός. Ζ. Έυριποσ,
 Μαλιακόσ.
 Νέδωα, ποταμός. Ζ. Νέδα.
 Νεσβίν, πόλις. Ζ. Νίσιβίς.
 Νήσα, πόλις. Ζ. Νησαία.
 Νήσι τήσ Βερβίτασ, πόλις. Ζ. Νεισόσ.
 Νιγητία, επαρχία. Ζ. Γαιτουλία.
 Νικαρία, νήσοσ. Ζ. Ύκαρία.
 Νιό, νήσοσ. Ζ. Ίοσ.
 Νίπροσ, ποταμός. Ζ. Βοροδάνησ.
 Νίσι, πόλις. Ζ. Στανύκλαροσ.
 Νοσουέρ, πόλις. Ζ. Νύσσα.

III

Ἐπρόμερον, ἐπαρχία. Ζ. Ἀκαρνανία.

O

Ὄξειās, ὄρος. Ζ. Βράησός.
 Ὀρόντ, ποταμός. Ζ. Ὀρόντης.
 Ουγγαρία, ἐπαρχία. Ζ. Παννονία.
 Ὀχρίδα, πόλις. Ζ. Δυχνιδός.

Π

Παλαιά Ναυαρία, ἀικρατήριον: Ζ.
 Κερυφάσιον.

Παλαιά Πάτρα, πόλις. Ζ. Πάτραι.
 Παλαιά Ραγοῦζα, πόλις. Ζ. Ἐ-
 πίδαυρος.

Παλαιαὶ Φώκαι, πόλις. Ζ. Φώκαια,
 Παλαιοβενετία, πόλις. Ζ. Πανδοσία.
 Παλαιόκαστρον, πόλις. Ζ. Ἀσίγη.
 — Πιτάνη. — Σηατός.

Παλαιόπολις, πόλις. Ζ. Γήθειον.
 Παλαιόπυργος, πόλις. Ζ. Κορακαί.
 Παλατασά, πόλις. Ζ. Μίλητος.
 Παλάτια, πόλις. Ζ. Πριήνη.
 Παλλιουῖρι, πόλις. Ζ. Παλλήνη.
 Παρακάλαμος, χώρα. Ζ. Θεσπρωτία.
 Παρίσιωι, πόλις. Ζ. Λουτετία.
 Παρμών, ποταμός. Ζ. Θερμίδων.
 Παρνάτσα, ποταμός. Ζ. Πάμισος.
 Πάτερα, πόλις. Ζ. Πάταρα.
 Πάτνος, νῆσος. Ζ. Πάτμος.
 Πατρατσίκι, πόλις. Ζ. Ὑπατα.

Πάρος, πόλις. Ζ. Παλαίπαφος.
 Πεδεμόντιον, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
 Πελαγοῦσα, νῆσος. Ζ. Πολύαιγος.
 Πενταράκλεια, πόλις. Ζ. Ἡράκλεια.
 Περιοχὴ τῆς Γαστούνης, ἐπαρχία.
 Ζ. Ἀχαΐα.

Περιοχὴ Δελβίνου καὶ Χειμάρας,
 ἐπαρχία. Ζ. Χακνία.

Περιοχὴ Λεβαθείας καὶ Θηβῶν,
 ἐπαρχία. Ζ. Βοιωτία.

Περιοχὴ τοῦ Σάλωνος, ἐπαρχία.
 Ζ. Φωκίς.

Πετροβαραδίνον, πόλις. Ζ. Παννονία.
 Πιπέρι, νῆσος. Ζ. Πεπάρηδας.

Πλανίτσα, ποταμός. Ζ. Ἰναχος.
 Πλατύστομον, πόλις. Ζ. Ἀβδόρα.

Πλατάνι, πόλις. Ζ. Πλαταιαί.

Πλιασίδι, ὄρος. Ζ. Πήλιον.

Πόλις, ἢ Κωνσταντινούπολις. Ζ.
 Βυζάντιον.

Πολύκανδρος, νῆσος. Ζ. Φλέγκανδρος.

Πορτογαλλία, ἐπαρχία. Ζ. Δυσί-
 τανία.

Πόρτο Γενουβέζε, πόλις. Ζ. Κνίδος.

Πόρτο Δράκο, λιμὴν. Ζ. Πειραιεύς.

Ποτάμι τῆς Ἄρτας, ποταμός. Ζ.
 Ἰναχος.

Ποτάμι τῆς Γαστούνης, ποταμός.
 Ζ. Πηναίος.

Ποτάμι τοῦ Δαμαλά, ποταμός. Ζ.
 Χρυσορράας.

Ποτάμι τῆς Καρύτανας, ποταμός.
 Ζ. Ἐλισσών.

Ποτάμι τῆς Λεβαθείας, ποταμός.
 Ζ. Ἐρκυνα.

- Ποτάμι τῶν Ρωγῶν, ποταμός. Ζ. Ἄραχδος.
 Ποτάμι τῆς Πάτρας, ποταμός. Ζ. Λιλιόχειος.
 Πούντα, ἀκρωτήριο. Ζ. Ἄκτιον.
 Πουντονίτσα, πόλις. Ζ. Ὀπούς.
 Πρέβεζα, πόλις. Ζ. Νικόπολις.
 Πρέβιαλαβ, πόλις. Ζ. Μαρκιανού-
 πόλις.
 Πρέγελ, ποταμός. Ζ. Χρόνος.
 Προδόνα, νῆσος. Ζ. Σφακτηρία.
 Προσλοβίτσα, πόλις. Ζ. Ἰστρούπολις.
 Προύθ, ἢ Προῦτος, ποταμός. Ζ. Ἱέρασος.
 Πύργος, πόλις. Ζ. Λαίτρινα.

Ρ

- Ῥαβιά, ἐπαρχία. Ζ. Σιτακηνή.
 Ῥαβολι, πόλις. Ζ. Ἡραία.
 Ῥάουοδεν, ὄρος. Ζ. Ἰθῆ.
 Ῥάφικα, πόλις. Ζ. Νικηφόριον.
 Ῥάφτι, λιμὴν. Ζ. Πάνορμος.
 Ῥενδίνα, ποταμός. Ζ. Στρυμών.
 Ῥίσσο, ποταμός. Ζ. Δάρισσος.
 Ῥόκκο, πόλις. Ζ. Ἐρέτρια.
 Ῥοσααία, πόλις. Ζ. Ἀξιούπολις.
 Ῥουφιᾶς, ποταμός. Ζ. Ἀλφειός.
 Ῥωμλία, ἢ Ῥωμανία, ἐπαρχία.
 Ζ. Θράκη.

Σ

- Σαβράτ, πόλις. Ζ. Σαβράτα.
 Σαῖθ, πόλις. Ζ. Σιδών.
 Σαλαμβριά, ποταμός. Ζ. Πηνειός.
 Σαλονίκη, πόλις. Ζ. Θεσσαλονίκη.
 Σάλωνας, πόλις. Ζ. Ἄμφισσα.
 Σαμσών, πόλις. Ζ. Πριήνη.
 Σαυδακλή, πόλις. Ζ. Σύνναδα.
 Σάντ' Ἀγγελο, ἀκρωτήριο. Ζ. Μα-
 λίας.
 Σανταρήνη, νῆσος. Ζ. Θήρα.
 Σαραβάτ, ποταμός. Ζ. Ἐρμος.
 Σαρακίνο, πόλις. Ζ. Στόβαι.
 Σαραντοπόρος, ποταμός. Ζ. Τιτα-
 ρήσιος.
 Σάρδ, πόλις. Ζ. Σάρδεις.
 Σαρδαία, νῆσος. Ζ. Σαρδάν.
 Σάρτ, ποταμός. Ζ. Πακτωλός.
 Σαρχάν, ἐπαρχία. Ζ. Ἴωνία.
 Σαῦρα, πόλις. Ζ. Ἰσαυρα.
 Σβαβία, ἐπαρχία. Ζ. Ραιτία.
 Σδηλε, νῆσος. Ζ. Δήλος.
 Σέγεσι, πόλις. Ζ. Τέως.
 Σελέχεια, πόλις. Ζ. Σελεύκεια Τρα-
 χεία.
 Σερβία, ἐπαρχία. Ζ. Μοισία.
 Σερεβάν, πόλις. Ζ. Ἀπολλωνία.
 Σερέδ, πόλις. Ζ. Τιγρανόκερτα.
 Σερέντ, πόλις. Ζ. Ἀλέξανδρα.
 Σερχούρ, πόλις. Ζ. Σιάζυρος.
 Σεροβίγλι, πόλις. Ζ. Στράτος.
 Σέρφος, νῆσος. Ζ. Σέριφος.
 Σετίνας, πόλις. Ζ. Ἀθήναι.
 Σιάμ, πόλις. Ζ. Δαμασκός.
 Σιγαταίικη, πόλις. Ζ. Κολοφών.
 Σιγιστάν, ἐπαρχία. Ζ. Δραγγιανή.
 Σινάβε, πόλις. Ζ. Σινώπη.
 Σινάνο, πόλις. Ζ. Μεγαλόπολις.

Σενασός, πόλις. Ζ. Ναζιανζός.
 Σίνδ, ποταμός. Ζ. Ίνδός.
 Σιρβάν, ἐπαρχία. Ζ. Ἀλβανία.
 Σίρμιον, πόλις. Ζ. Παννονία.
 Σιτοαλίσκα, ποταμός. Ζ. Πλεισιτές.
 Σικεμφάτ, πόλις. Ζ. Σαμόσατα.
 Σικιάδος, νῆσος. Ζ. Σικιάδος.
 Σκλαβονία, ἐπαρχία. Ζ. Δαλμα-
 τία.
 Σκλαβοχώρι, πόλις. Ζ. Ἀμύκλαι.
 Σκόπελον, νῆσος. Ζ. Σκόπελος.
 Σκριπού, πόλις. Ζ. Ὁρχομανός.
 Σκρόφαι, νῆσοι. Ζ. Τηλεβόαι.
 Σκωτία, νῆσος. Ζ. Βρεττανία.
 Σλαβονία, ἐπαρχία. Ζ. Ἰλλυρία.
 Σορία, ἐπαρχία. Ζ. Συρία.
 Σουβαίλα, πόλις. Ζ. Λίλαια.
 Σουλτάν Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Τράλλεις.
 Σούρ, πόλις. Ζ. Τύρος.
 Σουσιταν, ἐπαρχία. Ζ. Συρία.
 Σουσουγιρλί, ποταμός. Ζ. Γρανικός.
 Σούστερ, πόλις. Ζ. Σούσα.
 Σόφια, πόλις. Ζ. Σαρδική.
 Σπίγα, ἀρωτήριον. Ζ. Αἴσηπος.
 Σταγκῶ, νῆσος. Ζ. Κῶς.
 Σταγινάρα, πόλις. Ζ. Σαλμυθέσος.
 Σταγοί, πόλις. Ζ. Γόμοφοι.
 Σταφλικά, πόλις. Ζ. Φλιούς.
 Στενὸν τοῦ Γενι Καλέ. Ζ. Βόσπο-
 ρος Θρακικός.
 Στενὸν τῶν Δαρδανελλίων. Ζ. Ἐλ-
 λήσποντος.
 Στόμα τοῦ Λύκου, στενόν. Ζ. Θερ-
 μοπόλαι.
 Στρίβαλλοι, νησίδια. Ζ. Στροφαδες.

Σύρα, νῆσος. Ζ. Σύρος.
 Σφρακιά, ὄρη. Ζ. Λευκὰ ὄρη.

T

Ταβαρία, λίμνη. Ζ. Τιβεριάς.
 Τάγγερ, πόλις. Ζ. Τηγγίς.
 Τακισλί, πόλις. Ζ. Ἀντιόχεια.
 Τάλαντονῆσι, νῆσος. Ζ. Ἀταλάντη.
 Ταμολίτζι, ὄρος. Ζ. Τμῶλος.
 Ταμούχαρη, πόλις. Ζ. Κασθάναια.
 Ταραβόλ, πόλις. Ζ. Τρίπολις.
 Τάρσος, πόλις. Ζ. Ταρσός.
 Τείς, ποταμός. Ζ. Τιβίσκος.
 Τεμισβάρ, πόλις. Ζ. Τομείς.
 Τερμენტ, πόλις. Ζ. Βάκτρα.
 Τερσατ, πόλις. Ζ. Τερσατική.
 Τηλεβουნი, ὄρος. Ζ. Ὑμηττός.
 Τινέχ, πόλις. Ζ. Πηλθύσιον.
 Τιρό, πόλις. Ζ. Τίρωνς.
 Τιρώλιον, ἐπαρχία. Ζ. Νωρικόν.
 Τογάτα, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
 Τοκάτ, πόλις. Ζ. Κόμανα Ποντικά.
 Τομισβάρ, πόλις. Ζ. Τομείς.
 Τορνέσα, ἀρωτήριον. Ζ. Χαλωνά-
 τας.
 Τουρκοχώρι, πόλις. Ζ. Ἐλάτεια.
 Τούνεσι, πόλις. Ζ. Τύνες.
 Τούτσα, ποταμός. Ζ. Πάξης.
 Τραβιζόνδα, πόλις. Ζ. Τραπεζοῦς.
 Τρανσυλβανία, ἐπαρχία. Ζ. Δα-
 κία.
 Τρεῖς Πύργοι, ἑλμῆν. Ζ. Μόνου-
 χία.
 Τριδοῦνι, πόλις. Ζ. Ἀλιάρτος.

Τρίκαρα, ὄρος. Ζ. Κυλλήνη.
 Τρίκερη, πόλις. Ζ. Αἰάντειον ἀ-
 κρωτήριον.
 Τρίκκαλα, πόλις. Ζ. Τρίκη.
 Τρίπολις, πόλις. Ζ. Ὀιη.
 Τριπολιτσά, πόλις. Ζ. Μαντινεία.
 Τσακωνία, ἐπαρχία. Ζ. Λακωνία.
 Τσάρα Παλαιά, πόλις. Ζ. Ίαδειρα.
 Τσαρίτσανη, πόλις. Ζ. Ὀλοσσών.
 Τσέγγ, πόλις. Ζ. Σενία.
 Τσέλουμ, ποταμός. Ζ. Ἰδαίτης.
 Τσερίγο, νῆσος. Ζ. Κυθήρα.
 Τσερίτσα, πόλις. Ζ. Κερώιστα.
 Τσία, νῆσος. Ζ. Κίως.
 Τσιουμέρα, ὄρη. Ζ. Κομμέρια.
 Τύκνα, πόλις. Ζ. Τύανα.

Υ

Υδρα, νῆσος. Ζ. Καλαυρία.

Φ

Φαμαγύστα, πόλις. Ζ. Ἄρσωνή.
 Φαρόλλον, νῆσος. Ζ. Φάρος.
 Φαρούν, λίμνη. Ζ. Τριτωνίς.
 Φάρος, ἐπαρχία. Ζ. Περσίς.
 Φάς, ἢ Φάσσο, ποταμός. Ζ. Φά-
 σις.
 Φέβρο, νῆσος. Ζ. Καναρία.
 Φέσσαλα, πόλις. Ζ. Φάσσαλος.

Φιδάρι, ποταμός. Ζ. Ἐυθηος.
 Φιόνδα, πόλις. Ζ. Φασηλῖς.
 Φοῖα Νόβα, πόλις. Ζ. Κύμη.
 Φονιά, πόλις. Ζ. Φωεύς.
 Φράντσα, ἢ Φράσσα, ἐπαρχία. Ζ.
 Γαλλία.
 Φράτ, ποταμός. Ζ. Εὐφράτης.

Χ

Χάϊκ, ἐπαρχία. Ζ. Ἀρμενία.
 Χαλδάρ, ἐπαρχία. Ζ. Χαλδαία.
 Χαλέπι, πόλις. Ζ. Βερόρια.
 Χαλεπία, ἐπαρχία. Ζ. Κοίλη Συρία.
 Χαμαδάν, πόλις. Ζ. Ξεβάτανα.
 Χανιά, πόλις. Ζ. Κυδωνία.
 Χαρβάτι, πόλις. Ζ. Μυκῆται.
 Χέμς, πόλις. Ζ. Ἐμισσα.
 Χιόρμη, πόλις. Ζ. Νικόπολις.
 Χίτι, πόλις. Ζ. Κίτιον.
 Χορασάν, ἐπαρχία. Ζ. Βακτριανή.
 Χάρτος, πόλις. Ζ. Ὀλιζών.
 Χουσισταῶν, ἐπαρχία. Ζ. Σουσιανή.
 Χρισσό, πόλις. Ζ. Κρίσσα.
 Χωριά του Βαλου, ἢ τῆς Ζαγοραῶς,
 κωμοπόλις. Ζ. Μαργησία, Πήλιον.

Ψ

Ψαρά, νῆσος. Ζ. Ψύρα.
 Ψηλορίτης, ὄρος. Ζ. Ἰδαῖον.

Π Ι Ν Α Ξ Γ΄.

Τῶν διὰ παρενθέσεως ἐν τῷ παρόντι Λεξικῷ
ἐμπεριεχομένων Λατινικῶν ὀνομάτων.

Αἱ μὴ Λατινικαὶ λέξεις σημειοῦνται μὲ διάφορον χαρακτήρα.

A

<i>Abaris</i> . Z. Ἄβαρις.	<i>Adige</i> . Z. Ἄδριος.
<i>Abas</i> . Z. Ἄβας.	<i>Admete</i> . Z. Ἄδμητη.
<i>Abderus</i> . Z. Ἄβδηρος.	<i>Admetus</i> . Z. Ἄδμητος.
<i>Aborigines</i> . Z. Λατίνος.	<i>Adonia</i> . Z. Ἄδωνια.
<i>Abruzzo</i> . Z. Σάμνιον.	<i>Adonis</i> . Z. Ἄδωνις.
<i>Absyrtus</i> . Z. Ἄψυρτος.	<i>Adrastea</i> . Z. Ἄδραστέα.
<i>Academia</i> . Z. Ἀκαδημία.	<i>Adrastus</i> . Z. Ἄδραστος.
<i>Acamas</i> . Z. Ἀκάμας.	<i>Adri</i> . Z. Ἄδρια.
<i>Acastus</i> . Z. Ἀκαστος.	<i>Aeacus</i> . Z. Αἰακός.
<i>Achaeus</i> . Z. Ἀχαιός.	<i>Aeetes</i> . Z. Αἰήτης.
<i>Achelous</i> . Z. Ἀχελῷος.	<i>Aegaeon</i> . Z. Αἰγαίων.
<i>Acheron</i> . Z. Ἀχέρων.	<i>Aegestes</i> . Z. Αἰγέστης.
<i>Achilles</i> . Z. Ἀχιλλεύς.	<i>Aegeus</i> . Z. Αἰγεύς.
<i>Acis</i> . Z. Ἄκισ.	<i>Aegipan</i> . Z. Αἰγίπαν.
<i>Acontius</i> . Z. Ἀκόντιος.	<i>Aegis</i> . Z. Αἰγίς.
<i>Acrisius</i> . Z. Ἀκρίσιος.	<i>Aegyptus</i> . Z. Αἰγυπτός.
<i>Actaeon</i> . Z. Ἀκταίων.	<i>Aello</i> . Z. Ἀελλός.
<i>Aderno</i> . Z. Ἀδραγον.	<i>Aemilius</i> . Z. Αἰμίλιος.

- Aeneas. Ζ. Ἀινειάδης.
 Aeolus. Ζ. Ἄιολος.
 Aërope. Ζ. Ἀερόπη.
 Aeson, Ζ. Ἄισων.
 Aëthlius. Ζ. Ἀεθλίος.
 Aethon. Ζ. Ἄιδων.
 Aethra. Ζ. Ἄιδρα.
 Afranius. Ζ. Ἀφράνιος.
 Agamedes. Ζ. Ἀγαμήδης.
 Agamemnon. Ζ. Ἀγαμέμνων.
 Agave. Ζ. Ἀγανή.
 Agenor. Ζ. Ἀγήνωρ.
 Aglaja. Ζ. Ἀγλαΐα.
 Agraulus. Ζ. Ἀγραυλός.
 Ajax. Ζ. Ἄιας.
 Alba. Ζ. Ἄλβα.
 Albinovanus. Ζ. Ἀλβινοβανός.
 Albion. Ζ. Ἀλβίων.
 Alcathus. Ζ. Ἄλκαθος.
 Alcinous. Ζ. Ἀλκίνοος.
 Alcippe. Ζ. Ἀκίππη.
 Alcmaeon. Ζ. Ἀλκμαίων.
 Alcmena. Ζ. Ἀλκμήνη.
 Alcyone. Ζ. Ἀλκυόνη.
 Alcyoneus. Ζ. Ἀλκυονεύς.
 Alecto. Ζ. Ἀληκτώ.
 Alectryon. Ζ. Ἀλεκτρυών.
 Alexiars. Ζ. Ἀλεξιάρης.
 Alexion. Ζ. Ἀλεξίων.
 Alirrhothius. Ζ. Ἀλιρρόθιος.
 Aloëus. Ζ. Ἄλωεύς.
 Alpes. Ζ. Ἄλπεις.
 Althea. Ζ. Ἄλθαια.
 Amalthea. Ζ. Ἀμάλθεια.
 Ambrosius. Ζ. Ἀμβρόσιος.
 Ammianus. Ζ. Ἀμμιανός.
 Ammon. Ζ. Ἄμμων.
 Ampelius. Ζ. Ἀμπήλιος.
 Amphiarus. Ζ. Ἀμφιάραος.
 Amphictyon. Ζ. Ἀμφικτιών.
 Amphilocheus. Ζ. Ἀμφίλοχος.
 Amphion. Ζ. Ἀμφίων.
 Amphitrite. Ζ. Ἀμφιτρίτη.
 Amphitryon. Ζ. Ἀμφιτρυών.
 Amphoterus. Ζ. Ἀμφοτερός.
 Ancaeus. Ζ. Ἀγκαῖος.
 Anchinoë. Ζ. Ἀγχινόη.
 Anchises. Ζ. Ἀγχίστης.
 Ancona. Ζ. Ἀγκών.
 Androgeus. Ζ. Ἀνδρόγετός.
 Andromacha. Ζ. Ἀνδρομάχη.
 Andromeda. Ζ. Ἀνδρομέδα.
 Andrus. Ζ. Ἀνδρός.
 Anglona. Ζ. Πανδοσία.
 Anicetus. Ζ. Ἀνίκητος.
 Anius. Ζ. Ἄνιος.
 Annales. Ζ. Τάκτος.
 Antaeus. Ζ. Ἀνταῖος.
 Anteros. Ζ. Ἀντέρως.
 Anthesteria. Ζ. Ἀνθεστήρια.
 Anthusa. Ζ. Ἀνδοῦσα.
 Anticlia. Ζ. Ἀντίκλεια.
 Antigone. Ζ. Ἀντιγόνη.
 Antiope. Ζ. Ἀντιόπη.
 Antiphates. Ζ. Ἀντιφάτης.
 Antiphus. Ζ. Ἀντιφος.
 Antonius Liberalis. Ζ. Ἀντώνιος
 Λιβηράλις.
 Anubis. Ζ. Ἄνουβις.
 Arpennino. Ζ. Ἀρπέννινα.

- Apicius, Ζ. Ἀπίκιος.
 Apis, Ζ. Ἄπις.
 Apollo, Ζ. Ἀπόλλων.
 Aprilis, Ζ. Ἀπρίλιος, Μῆνες Ῥωμαίων.
 Apsyrtus, Ζ. Ἄψυρτος.
 Aquitania, Ζ. Γαλλία.
 Arachne, Ζ. Ἀράχνη.
 Arator, Ζ. Ἀράτωρ.
 Archemorus, Ζ. Ἀρχέμορος.
 Ardia, Ζ. Ἄρδια.
 Areopagus, Ζ. Ἀρεόπαγος.
 Arethusa, Ζ. Ἀρέθουσα.
 Argæna, Ζ. Ἀργαῖος.
 Arganthonius, Ζ. Ἀργανθώνιος.
 Argea, Ζ. Ἀργεῖα.
 Argeus, Ζ. Ἀργεῖος.
 Argo, Ζ. Ἀργώ.
 Argus, Ζ. Ἄργος.
 Ariadne, Ζ. Ἀριάδνη.
 Aristæus, Ζ. Ἀρισταῖος.
 Arno, Ζ. Ἄρνος.
 Arnobius, Ζ. Ἀρνόβιος.
 Arpi, Ζ. Ἀργυρίππα.
 Arpino, Ζ. Ἀρπίνον.
 Artemisia, Ζ. Ἀρτεμισία.
 Ascalabus, Ζ. Ἀσκάλαβος.
 Ascalaphus, Ζ. Ἀσκάλαφος.
 Ascanius, Ζ. Ἀσκάνιος.
 Asteria, Ζ. Ἀστερία.
 Astræus, Ζ. Ἀστραῖος.
 Astyanax, Ζ. Ἀστυνάξ.
 Astydamea, Ζ. Ἀστυδάμεια.
 Astylus, Ζ. Ἀστύλος.
 Astynome, Ζ. Ἀστυνόμη.
 Astioche, Ζ. Ἀστιόχη.
 Atalanta, Ζ. Ἀταλάντη.
 Ate, Ζ. Ἄτη.
 Athamas, Ζ. Ἀθάμας.
 Athenæa, Ζ. Ἀθήναια.
 Atlas, Ζ. Ἄτλας.
 Atreus, Ζ. Ἄτρεϋς.
 Attius, Ζ. Ἄττιος.
 Attya, Ζ. Ἄττυς.
 Augeas, Ζ. Αὐγείας.
 Augustinus, Ζ. Ἀυγουστίνος.
 Augustus, Ζ. Ἀυγουστος, Μῆνες Ῥωμαίων.
 Aurora, Ζ. Ἡώς.
 Ausonius, Ζ. Αὐσονίος.
 Autolycus, Ζ. Αὐτόλυκος.
 Avienus, Ζ. Ἀβιανός.
 Avitus, Ζ. Ἀβίτος.
 Axion, Ζ. Ἀξίων.

B

- Bacchæ, Ζ. Βάχχαι.
 Bacchanalia, Ζ. Διονύσια.
 Bacchus, Ζ. Βάχχος.
 Barlamus, Ζ. Βαρλαάμ.
 Basilicata, Ζ. Λευκανία.
 Battus, Ζ. Βάττος.
 Beda, Ζ. Βέδας.
 Belgica, Ζ. Γαλλία.
 Bellerophon, Ζ. Βελλεροφών.
 Bellona, Ζ. Ἐννώ.
 Belus, Ζ. Βήλος.
 Benevento, Ζ. Βανουσάντον.
 Bertumnus, Ζ. Βερτοῦμνος.

Betica. Ζ. Βαιτική.
Bicenza. Ζ. Βενετία.
Bisectus. Ζ. Μῆνες Ρωμαίων.
Biton. Ζ. Βέτον.
Boëdromia. Ζ. Βοηδρόμια.
Boliana. Ζ. Δρόνιες.
Bolognà. Ζ. Βονωνία.
Bona. Ζ. Ίπκων.
Boreas. Ζ. Βόρεας.
Bracata. Ζ. Γαλλία.
Bretagna. Ζ. Βρεττανία.
Briareus. Ζ. Βριάρεως.
Brindisi. Ζ. Βρεντήσιον.
Briseis. Ζ. Βρισηΐς.
Brizo. Ζ. Βρίζω.
Busti. Ζ. Έστια.
Butes. Ζ. Βούτης.

C

Gaberi. Ζ. Κάβηροι.
Cacus. Ζ. Κάκος.
Cadix. Ζ. Γάδερα.
Cadmus. Ζ. Κάδμος.
Caesar. Ζ. Καῖσαρ.
Calabria. Ζ. Καλαβρία, Βρεττία.
Calchas. Ζ. Κάλχας.
Calendae. Ζ. Καλένδαι.
Calendarium. Ζ. Μῆνες Ρωμαίων.
Calligenia. Ζ. Καλλιγένεια.
Calliope. Ζ. Καλλιόπη.
Callirrhoe. Ζ. Καλλιρρόη.
Callisto. Ζ. Καλλιστώ.
Calpurnius. Ζ. Καλπούρνιος.
Calypso. Ζ. Καλυψώ.

Camerana. Ζ. Καμάρνα.
Campagna di Roma. Ζ. Λάτιον.
Campe. Ζ. Κάμπη.
Candaulus. Ζ. Κανδαυλος.
Capaneus. Ζ. Καπανεύς.
Capella. Ζ. Καπέλας.
Capitanata. Ζ. Δαυνία.
Capitolium. Ζ. Καπιτώλιον.
Capo Bianco. Ζ. Ζεφύριον.
Capo Coco. Ζ. Αλιέβαιον.
Capo di Faro. Ζ. Πελωριάς.
Capo d' Ontranto. Ζ. Ίακύνγιον.
Capo di Passaro. Ζ. Πάχυνος.
Capreae palus. Ζ. Άγιός ἴλος.
Capri. Ζ. Χοιράδες.
Capua. Ζ. Καπύη.
Carmenta. Ζ. Καρμέντη.
Carna. Ζ. Κάρνη.
Cartagena. Ζ. Καρχηδών Νέα.
Cassandra. Ζ. Κασσάνδρα.
Cassiodorus. Ζ. Κασσιόδωρος.
Cassiope. Ζ. Κασσιόπη.
Castel Giubileo. Ζ. Φιδήναι.
Castello di Clissa. Ζ. Σάλων.
Castor. Ζ. Κάστωρ.
Catagna. Ζ. Κατάνη.
Cato. Ζ. Κάτων.
Catullus. Ζ. Κάτουλλος.
Cecrops. Ζ. Κέκροψ.
Celaeno. Ζ. Κελαιστώ.
Celeus. Ζ. Κελεύς.
Celsus. Ζ. Κέλσος.
Celtica. Ζ. Γαλλία.
Censorinus. Ζ. Κηνασφίνος.
Centaurus. Ζ. Κένταυρος.

- Centimani. Ζ. Ἐκατόγχερες.
 Cephalus. Ζ. Κέφαλος.
 Cephæus. Ζ. Κηφεύς.
 Cerberus. Ζ. Κέρβερος.
 Cercopes. Ζ. Κέρκωπες.
 Cercyon. Ζ. Κερκύων.
 Ceres. Ζ. Δημήτηρ.
 Cervetere. Ζ. Καιρέα.
 Ceto. Ζ. Κητώ.
 Ceyx. Ζ. Κήϋξ.
 Chalciope. Ζ. Χαλκιόπη.
 Charites. Ζ. Χάριτες.
 Charon. Ζ. Χάρων.
 Charybdis. Ζ. Χάρυβδις.
 Chaus. Ζ. Χάος.
 Chelone. Ζ. Χελώνη.
 Chimaera. Ζ. Χίμαιρα.
 Chione. Ζ. Χιώνη.
 Chiron. Ζ. Χείρων.
 Chlorides. Ζ. Χλωρίδες.
 Chrysaor. Ζ. Χρυσάωρ.
 Chryseis. Ζ. Χρυσήϊς.
 Chryses. Ζ. Χρῆσις.
 Cicero. Ζ. Κικέρων.
 Cicones. Ζ. Κίκωνες.
 Circe. Ζ. Κίρκη.
 Cisalpina. Ζ. Γαλλία.
 Cispadana. Ζ. Γαλλία.
 Città di Castello. Ζ. Ζεφύριον.
 Città Ducale. Ζ. Καστίλια.
 Cività Vecchia. Ζ. Καντουμ-
 κέλλα.
 Claudius Claudianus. Ζ. Κλαύ-
 διος Κλαυδιανός.
 Cleobis. Ζ. Κλεόβης.
 Clotho. Ζ. Κλωθώ.
 Clymenus. Ζ. Κλύμενος.
 Clytaemnestra. Ζ. Κλυταιμνή-
 στρα.
 Clytia. Ζ. Κλυτία.
 Cocytus. Ζ. Κωκυτός.
 Codrus. Ζ. Κόδρος.
 Coeus. Ζ. Κοϊός.
 Coimbra. Ζ. Κόνιβριγη.
 Columella. Ζ. Κολουμέλλας.
 Comaetho. Ζ. Κομαιθώ.
 Comata. Ζ. Γαλλία.
 Comus. Ζ. Κώμος.
 Consus. Ζ. Κώνσος.
 Cordova. Ζ. Κορδύβη.
 Corsesse. Ζ. Κύρις.
 Cornelius Nepos. Ζ. Κορνήλιος
 Νέπος.
 Cornelius Severus. Ζ. Κορνήλιος
 Σεβήρος.
 Cornucopiae. Ζ. Κίρας Ἀμαλ-
 δείας.
 Coronis. Ζ. Κορωνίς.
 Corsica. Ζ. Κορσική.
 Corybantes. Ζ. Κορύβαντες.
 Corynetes. Ζ. Κορυνήτης.
 Cottus. Ζ. Κόττος.
 Cratus. Ζ. Κράτος.
 Cremona. Ζ. Κρεμόνη.
 Creon. Ζ. Κρέων.
 Cresphontes. Ζ. Κρησφόντης.
 Cretheus. Ζ. Κρηθεύς.
 Creus. Ζ. Κρέως.
 Creusa. Ζ. Κρέουσα.
 Crinis. Ζ. Κρίνης.

Crius. Ζ. Κρίδς.
Crommyonia sus. Ζ. Κρομμύων.
Crotana. Ζ. Κρότων.
Cyba. Ζ. Κύμη.
Cupido. Ζ. Ἔρως.
Curetes. Ζ. Κούρητες.
Curius Fortunatianus. Ζ. Κού-
 ριος Φορτουατιανός.
Curtius. Ζ. Κούρτιος.
Cybele. Ζ. Κυβέλη.
Cychreus. Ζ. Κυχραύς.
Cyclopes. Ζ. Κύκλωπες.
Cydippe. Ζ. Κυδίππη.
Cyprianus. Ζ. Κυπριανός.

D

Dactyll. Ζ. Δάκτυλοι.
Daedalus. Ζ. Δαίδαλος.
Daemogorgon. Ζ. Δαιμογοργών.
Dalmazia. Ζ. Δαλματία.
Damastes. Ζ. Δαμάστης.
Damasus. Ζ. Δάμασος.
Danaë. Ζ. Δανάη.
Danaus. Ζ. Δαναός.
Danubius. Ζ. Δανούβιος.
Daphne. Ζ. Δάφνη.
December. Ζ. Δεκέμβριος, Μῆ-
 νης Ῥωμαίων.
Dejanira. Ζ. Δηϊάνειρα.
Deidamia. Ζ. Δηϊδάμεια.
Dejoneus. Ζ. Δηϊονεύς.
Deiphobus. Ζ. Δηϊφοβός.
Deipyle. Ζ. Δηϊπύλη.
Delia. Ζ. Δήλια.

Demophon. Ζ. Δημοφών.
Dercynus. Ζ. Δέρκυνος.
Deucalion. Ζ. Δευκαλίων.
Diana. Ζ. Ἄρτεμις.
Dice. Ζ. Δίκη.
Dictes. Ζ. Δίκτης.
Dido. Ζ. Διδώ.
Diomedes. Ζ. Διομήδης.
Dionysus. Ζ. Διόνυσος.
Dioscuri. Ζ. Διόσκουροι.
Dirce. Ζ. Δίρκη.
Discordia. Ζ. Διχόνοια.
Dites. Ζ. Πλούτος.
Donatus. Ζ. Δονάτος.
Dorides. Ζ. Δωρίδης.
Dorus. Ζ. Δῶρος.
Duero. Ζ. Δούριος.
Dulcigno. Ζ. Οὐλκίνιον.
Durazzo. Ζ. Δυρράχιον.
Durius Equus. Ζ. Δούρειος Ἴπ-
 πος.

E

Ebro. Ζ. Ἰβηρ.
Echidna. Ζ. Ἐχιδνα.
Echo. Ζ. Ἠχώ.
Eetion. Ζ. Ἠετίων.
Elais. Ζ. Ἐλαίς.
Elaphebolia. Ζ. Ἐλαφηβόλια.
Electra. Ζ. Ἠλέκτρα.
Electryon. Ζ. Ἠλεκτρίων.
Eleusinia. Ζ. Ἐλευσίνα.
Eleutheria. Ζ. Ἐλευθέρια.
Elysii Campi. Ζ. Ἠλύσια Πεδία.

Ennius. Ζ. Ἐννίος.
Ennodius. Ζ. Ἐννόδιος.
Enyo. Ζ. Ἐνού.
Epaphus. Ζ. Ἐπαφος.
Ephialtes. Ζ. Ἐφιάλτης.
Epicaste. Ζ. Ἐπικάστη.
Epimenides. Ζ. Ἐπιμενίδης.
Epimetheus. Ζ. Ἐπιμηθεύς.
Erato. Ζ. Ἐρατώ.
Erebus. Ζ. Ἐρεβος.
Erechtheus. Ζ. Ἐρεχθεύς.
Erichthonius. Ζ. Ἐριχθόνιος.
Erinnyes. Ζ. Ἐριννύες.
Erostratus. Ζ. Ἐρόστρατος.
Eryx. Ζ. Ἐρυξ.
Eteocles. Ζ. Ἐτεοκλῆς.
Eumenides. Ζ. Εὐμενίδες.
Eumenius. Ζ. Εὐμένιος.
Eumolpus. Ζ. Εὐμόλπος.
Eunomia. Ζ. Εὐνομία.
Euphorbus. Ζ. Ἐφορβος.
Euphrosyne. Ζ. Εὐφροσύνη.
Europa. Ζ. Εὐρώπη.
Euryale. Ζ. Εὐρυάλη.
Eurybia. Ζ. Εὐρυβία.
Eurynome. Ζ. Εὐρυνόμη.
Eurysthenes. Ζ. Εὐρυσθένης.
Eurystheus. Ζ. Εὐρυσθεύς.
Eurytion. Ζ. Εὐρυτίων.
Eurytus. Ζ. Εὐρύτος.
Euterpe. Ζ. Εὐτέρπη.
Eutropius. Ζ. Εὐτρόπιος.

F

Fabius Pictor. Ζ. Φάβιος Πικτωρ.
Falacrina. Ζ. Φαλακρίνα.
Fatum. Ζ. Είμαρμένη.
Februarius. Ζ. Φεβρουάριος, Μήνες Ῥωμαίων.
Ferentani. Ζ. Φρεντανοί.
Ferentino. Ζ. Φερεντίνον.
Festus. Ζ. Φῆστος.
Filastrius. Ζ. Φιλάστριος.
Fiumicino. Ζ. Ῥουβίκων.
Flanona. Ζ. Φλάων.
Flora. Ζ. Ἄνθοῦσα.
Florus. Ζ. Φλώρος.
Forum. Ζ. Ἄγορά.
France, καὶ Francia. Ζ. Γαλλία.
Frascati. Ζ. Τούσκουλον.
Friuli. Ζ. Κάρνοι.
Frontinus. Ζ. Φροντίνος.
Fronto. Ζ. Φρόντων.
Fulgentius. Ζ. Φουλγέντιος.
Furiae. Ζ. Ἐριννύες.

G

Galatea. Ζ. Γαλάτεια.
Ganymedes. Ζ. Γανυμήδης.
Garigliano. Ζ. Λεϊρίς.
Gellius. Ζ. Γέλλιος.
Genii. Ζ. Μάνητες.
Genius. Ζ. Δαίμων.
Genova. Ζ. Γένοβα.

Gergenti . Z. Ἀκράγας .
Geryon . Z. Γηρυσώνης .
Gibiltarra, ἢ *Gibraltar* . Z. Κάλπη .
Gigantes . Z. Γίγαντες .
Glauce . Z. Γλαύκη .
Glaucus . Z. Γλαῦκος .
Gorgones . Z. Γοργόνες .
Graeae . Z. Γραῖαι .
Graecia . Z. Ἑλλάς, Γραικός .
Grajae . Z. Ἄλπειες .
Gratae . Z. Χάριτες .
Gratius . Z. Γράτιος .
Gregorius Magnus . Z. Γρηγόριος
 Μάγνος .
Gyes . Z. Γύης .
Gyges . Z. Γύγης .

H

Hamadryades . Z. Ἀμαδρυάδες .
Harmonia . Z. Ἀρμονία .
Harpalyce . Z. Ἀρκαλύκη .
Harpocrates . Z. Ἀρποκράτης .
Harpylae . Z. Ἄρπυιαι .
Hebe . Z. Ἥβη .
Hecalesia . Z. Ἑκαλήσια .
Hecate . Z. Ἑκάτη .
Hecatesia . Z. Ἑκατήσια .
Hecatombe . Z. Ἑκατόμβη .
Hecatombea . Z. Ἑκατόμβαια .
Hector . Z. Ἑκτωρ .
Hecuba . Z. Ἑκάβη .
Helena . Z. Ἑλένη .
Helenus . Z. Ἑλένος .
Heliades . Z. Ἠλιάδες .

Helle . Z. Ἑλλη .
Hellen . Z. Ἑλλην .
Heraclidae . Z. Ἡρακλεΐδαι .
Hercules . Z. Ἡρακλῆς .
Hermaphroditus . Z. Ἑρμαφρό-
 διτες .
Hermione . Z. Ἑρμιόνη .
Herostatus . Z. Ἡρόστρατος .
Hesione . Z. Ἡσιόνη .
Hesperides . Z. Ἑσπερίδες .
Hieronymus . Z. Ἱερώνυμος .
Hilarius . Z. Ἰλάριος .
Hippocentauri . Z. Ἴπποκένταυ-
 ροί .
Hippodamia . Z. Ἴπποδάμεια .
Hippolyte . Z. Ἴππολύτη .
Hyppolytus . Z. Ἴππόλυτος .
Hippomenes . Z. Ἴππομένης .
Hipponus . Z. Ἴππόνους .
Hirtius . Z. Ἴρτιος .
Horatius . Z. Ὁράτιος .
Hyacinthia . Z. Ἰακίνθια .
Hyacinthus . Z. Ἰάκινθος .
Hyans . Z. Ἰας .
Hydra . Z. Ἰδρα .
Hyginus . Z. Ἰγνός .
Hylas . Z. Ἰλας .
Hymeneus . Z. Ἰμέναιος .
Hyperion . Z. Ἰπερίων .
Hypermnestra . Z. Ἰπερμνήστρα .
Hypsipyle . Z. Ἰψιπύλη .
Hyreus . Z. Ἰρέυς .

I

Icarus . Z. Ἰκάριος .
 Icarus . Z. Ἰκαρος .
 Icelus . Z. Ἰκελος .
 Idaei . Z. Ἰδαῖοι .
 Idelfonsus . Z. Ἰδελφόνσος .
 Idomeneus . Z. Ἰδομενεύς .
 Idus . Z. Ἰδοί .
 Ino . Z. Ἰνώ .
 Invidia . Z. Φθῶνος .
 Iphigenia . Z. Ἰφιγένεια .
 Iphidamia . Z. Ἰφιδάμεια .
 Iris . Z. Ἴρις .
 Irlanda . Z. Ἰβερνία .
 Irus . Z. Ἴρος .
 Isidorus . Z. Ἰσιδώρος .
 Isis . Z. Ἴσις .
 Isthmia . Z. Ἰσθμία .
 Istria . Z. Ἰστρία .
 Italia . Z. Ἰταλία .
 Italica . Z. Ἰταλικά .
 Itys . Z. Ἴτυς .
 Ixion . Z. Ἰξίων .
 Iynx . Z. Ἰϋγξ .

J

Jalyssus . Z. Ἰάλυσσος .
 Jambé . Z. Ἰάμβη .
 Januarius . Z. Ἰανουάριος, Μῆνες
 Παρμίων .
 Janus . Z. Ἰανός .
 Japetus . Z. Ἰαπετός .

Jason . Z. Ἰάσων .
 Jo . Z. Ἴων .
 Jobates . Z. Ἰοβάτης .
 Jocaste . Z. Ἰοκάστη .
 Jolau . Z. Ἰόλαος .
 Jole . Z. Ἰόλη .
 Jon . Z. Ἴων .
 Juliae . Z. Ἰλλπαις .
 Julius . Z. Ἰούλιος, Μῆνες Ῥω-
 μαίων .
 Julius Caesar . Z. Ἰούλιος Καί-
 σαρ .
 Julius Firmicus . Z. Ἰούλιος Φερ-
 μίκος .
 Junius . Z. Ἰούνιος, Μῆνες Ῥω-
 μαίων .
 Juno . Z. Ἴηρα .
 Jupiter . Z. Ζεύς .
 Justinus . Z. Ἰουστίνος .
 Jüvenalia . Z. Διάσια .
 Juvenalis . Z. Ἰουβενάλιος .
 Juvencus . Z. Ἰούβεγκος .

L

Labdacus . Z. Λάβδακος .
 Laberius . Z. Λαβέριος .
 Labyrinthus . Z. Λαβύρινθος .
 Lachesis . Z. Λάχαις .
 Lactantius . Z. Λακτάντιος .
 Laertes . Z. Λαέρτης .
 Laestrygones . Z. Λαιστρυγόνες .
 Lago di Como . Z. Λάριος .
 Lago di Perugia . Z. Τραυμειός .
 Lago di Volsena . Z. Ουόλανια .

Laino. Ζ. Λάος.
Lajus. Ζ. Λάϊος.
Lamia. Ζ. Λαμία.
Laocoon. Ζ. Λαοκόων.
Laodamea. Ζ. Λαοδάμεια.
Laodice. Ζ. Λαοδίκη.
Laomedon. Ζ. Λαομέδων.
Lapithes. Ζ. Λαπίδης.
Lares. Ζ. Μάνητες.
Larves. Ζ. Μάνητες.
La Sierra Datnaca. Ζ. Ἀβύλη.
Latinus. Ζ. Λατίνος.
Latinus Pacatus. Ζ. Λατίνος
 Πακάτος.
Latium. Ζ. Ἴανός, Λατίνος.
Latona. Ζ. Δητώ.
Lavinia. Ζ. Λαβινία.
Learchus. Ζ. Λεάρχος.
Leda. Ζ. Λήδα.
Lelex. Ζ. Λελέξ.
Lemures. Ζ. Μάνητες.
Lentini. Ζ. Λεοντίνη.
Lerida. Ζ. Τέρδα.
Lethe. Ζ. Λήθη.
Leucothea. Ζ. Λευκοθέα.
Leucothoë. Ζ. Λευκοδόη.
Liburnia. Ζ. Λιβυρνίς.
Lichas. Ζ. Λίχας.
Liguria. Ζ. Λιγυρική.
Linus. Ζ. Λίνος.
Lisbona. Ζ. Ὀδύσσεια.
Livius. Ζ. Λίβιος.
Livius Andronicus. Ζ. Λίβιος
Livorno. Ζ. Λιμὴν Λιβουρνός.
Lotophagi. Ζ. Λωτοφάγοι.

Luca. Ζ. Λούκα.
Lucanus. Ζ. Λουκανός.
Lucilius. Ζ. Λουκίλιος.
Lucretius. Ζ. Λουκρήτιος.
Lugdunum. Ζ. Γαλλία.
Luna. Ζ. Λούνα. — Σελήνη.
Lutetia Parisiorum. Ζ. Λουτε-
 τία.
Lycaon. Ζ. Λυκαίων.
Lyceum. Ζ. Λύκειον.
Lycomedes. Ζ. Λυκομήδης.
Lycoreus. Ζ. Λυκωρέυς.
Lycus. Ζ. Λύκος.
Lynceus. Ζ. Λυγκεύς.
Lyncus. Ζ. Λύγκος.
Lyon. Ζ. Γαλλία.

M

Ma. Ζ. Μᾶ.
Machaon. Ζ. Μαχάων.
Macrobius. Ζ. Μακρόβιος.
Madrid. Ζ. Μάντουα.
Maenades. Ζ. Μαινάδες.
Magna Graecia. Ζ. Μεγάλη Ἑλ-
 λὰς.
Majus. Ζ. Μάϊος, Μῆνες Ῥο-
 μαίων.
Malaga. Ζ. Μάλακα.
Malta. Ζ. Μελίτη.
Mamertinus Claudius. Ζ. Μα-
 μερτίνος Κλαύδιος.
Mamertinus Claudianus. Ζ. Μα-
 μερτίνος Κλαυδιανός.
Mantova. Ζ. Μάντουα.

- Manes . Z. Μάνητες .**
Mania . Z. Μανία .
Manilius . Z. Μανίλιος .
Manito . Z. Μαντώ .
Marcus Aurelius . Z. Μάρκος
Αυρήλιος .
Marcus Junius . Z. Μάρκος Ιού-
νιος .
Marcus Tullius Cicero . Z. Μάρ-
κος Τούλλιος Κικέρων .
Marpesia . Z. Μαρπεσία .
Mars . Z. Ἄρης .
Marsiglia . Z. Μασσαλία .
Marsya . Z. Μαρσύας .
Martialis . Z. Μαρτιάλιος .
Martius . Z. Μάρτιος, Μῆνες Ῥω-
μαίων .
Mathusala . Z. Μαθουσαλάς .
Maurus Terentianus . Z. Μαυ-
ρος Τερεντιανός .
Mausoleum . Z. Μαυσωλείον .
Maximus Episcopus . Z. Μάξι-
μος Ἐπίσκοπος .
Medea . Z. Μήδεια .
Medon . Z. Μέδων .
Medusa . Z. Μέδουσα .
Megaera . Z. Μεγαίρα .
Melampus . Z. Μελάμπους .
Melanthus . Z. Μέλανθος .
Meleager . Z. Μελέαγρος .
Melicertes . Z. Μελικέρτης .
Melisseus . Z. Μελισσεύς .
Melpomene . Z. Μελπομένη .
Memnon . Z. Μέμνων .
Menelaus . Z. Μενέλαος .
Menippe . Z. Μενίππη .
Menoeceus . Z. Μενουκίεύς .
Menoetius . Z. Μενοίτιος .
Menses Atheniensium . Z. Μῆ-
νες Ἀθηναίων .
Menses Romanorum . Z. Μῆνες
Ῥωμαίων .
Mentor . Z. Μέντωρ .
Mercurius . Z. Ἑρμῆς .
Messina . Z. Μεσσήνη .
Mestor . Z. Μήστορ .
Metioche . Z. Μετιόχη .
Metis . Z. Μῆτις .
Mida . Z. Μίδα .
Milano . Z. Μεδόλανα .
Minerva . Z. Ἀθηναῖ .
Minos . Z. Μίνως .
Minotaurus . Z. Μινώταυρος .
Minutius . Z. Μινούτιος .
Mnemosyne . Z. Μνημοσύνη .
Modena . Z. Μουτίνη .
Mola . Z. Φορμία .
Momus . Z. Μῶμος .
Mongibello . Z. Ἄιτνη .
Monte Cavallo . Z. Κυρινάλιος .
Monte Circello . Z. Κιρκαῖον .
Monte di Trapano . Z. Ἐρως .
Monte di S. Giovanni Latera-
no . Z. Καίλιος .
Monte Masso . Z. Μασσικός .
Monte Palatino . Z. Παλάτιον .
Montorio . Z. Ἰανίκουλος .
Mopsus . Z. Μόψος .
Morpheus . Z. Μορφεύς .
Mors . Z. Θάνατος .

Munda . Z. Μούνδα .
Murviadro . Z. Σεγοῦντος .
Musae . Z. Μούσαι .
Musaeum . Z. Μουσεῖον .
Myrmidones . Z. Μυρμηδόνες .
Myrtilus . Z. Μύρτιλος .

N

Naevius . Z. Ναίβιος .
Najades . Z. Ναϊάδες .
Napoli . Z. Νεάπολις .
Napoli di Romania . Z. Ναυ-
 πλία .
Narbonensis . Z. Γαλλία .
Narcissus . Z. Νάρκισσος .
Nauplius . Z. Ναύπλιος .
Nausicaa . Z. Ναυσικαία .
Nazarius . Z. Ναζάριος .
Neleus . Z. Νηλεύς .
Nemei Ludi . Z. Νέμεα .
Nemesianus . Z. Νεμεσιανός .
Nemesis . Z. Νέμεσις .
Neoptolemus . Z. Νεόπτολεμος .
Nephele . Z. Νεφέλη .
Neptunus . Z. Ποσειδών .
Nereides . Z. Νηρηίδης .
Nereus . Z. Νηρεύς .
Nessus . Z. Νέσος .
Nestor . Z. Νέστωρ .
Nice . Z. Νίκη .
Ninus . Z. Νίνος .
Niobe . Z. Νιόβη .
Nireus . Z. Νιρεύς .
Nizza . Z. Νίκαια .

Nola . Z. Νάολα .
Nonae . Z. Νόαι .
Nonnius . Z. Νόννιος .
November . Z. Νοέμβριος, Μῆ-
 νες Ῥωμαίων .
Nox . Z. Νύξ .
Numantianus . Z. Νουμαντιανός .
Nycteus . Z. Νυκτεύς .
Nymphae . Z. Νύμφαι .
Nyx . Z. Νύξ .

O

Obsequens . Z. Ὀβσεκβέντιος .
Oceanides . Z. Ὠκεανίδες .
Oceanus . Z. Ὠκεανός .
October . Z. Ὀκτώβριος, Μῆ-
 νες Ῥωμαίων .
Oedipus . Z. Οἰδίπους .
Oeno . Z. Οἰνώ .
Oenomaus . Z. Οἰνόμαος .
Oenopion . Z. Οἰνωπίων .
Oglio . Z. Ὀλλιος .
Ogyges . Z. Ὠγύγης .
Olimpias . Z. Ὀλυμπιάς .
Olimpici Ludi . Z. Ὀλύμπια .
Olympus . Z. Ὀλυμπος .
Omphale . Z. Ὀμφάλη .
Opheltes . Z. Ὀφέλτης .
Optatus . Z. Ὀπτάτος .
Orchamus . Z. Ὀρχαμος .
Oreades . Z. Ὀρειάδες .
Orestes . Z. Ὀρέστης .
Orion . Z. Ὀρίων .
Orithyia . Z. Ὀρείθυια .

Orosius . Z. Ὀρόσιος ,
 Orpheus . Z. Ὀρφεύς ,
 Otranto . Z. Ὀτροῦς .
 Otus . Z. Ὀτος .
 Ovidius . Z. Ὀβίδιος ,

P

Pacuvius . Z. Πακούβιος ,
 Padova . Z. Πατάγιον .
 Paeon . Z. Παιών .
 Palaemo . Z. Παλαίμων .
 Palaemon . Z. Παλαίμων .
 Palamedes . Z. Παλαμίδης ,
 Palermo . Z. Πάνορμος .
 Palestrina . Z. Πραίνεστος .
 Palladium . Z. Παλλάδιον .
 Palladius . Z. Παλλάδιος .
 Pallans . Z. Πάλλας ,
 Pallas . Z. Παλλάς .
 Pammon . Z. Πάμμων .
 Pan . Z. Πάν .
 Panathenaea . Z. Παναθήναια ,
 Pandion . Z. Πανδίων .
 Pandora . Z. Πανδώρα .
 Pantheum . Z. Πάνθεον .
 Panthous . Z. Πάνθοος .
 Parcae . Z. Μοῖραι .
 Paris . Z. Πάρις .
 Paris . Z. Λουρετία .
 Parma . Z. Πάρμα .
 Parthenon . Z. Παρθενών .
 Pasiphaë . Z. Πασίφαη .
 Paterculus . Z. Πατέρκουλος .
~~Paterno~~ . Z. Λαουίνιον .

Patroclus . Z. Πάτροκλος ,
 Paulinus . Z. Παυλῖνος .
 Pavia . Z. Τίκινον .
 Pelasgus . Z. Πελασγός .
 Pelcus . Z. Πηλεύς ,
 Pelias . Z. Πελίας .
 Pelopia . Z. Πελοπία ,
 Pelops . Z. Πέλοψ .
 Peloria . Z. Παλώρια .
 Penates . Z. Πενάται .
 Penelope . Z. Πηνελόπη ,
 Penninae . Z. Ἄλπεις .
 Pentheus . Z. Πενθεύς .
 Pephredo . Z. Πεφρηδά .
 Periboea . Z. Περιβοία .
 Periphas . Z. Περιφας .
 Periphetes . Z. Περιφήτης .
 Perithus . Z. Περιθδους .
 Persens . Z. Περσεύς .
 Persius . Z. Πέρσιος .
 Pesaro . Z. Πίσσαρου .
 Petronius . Z. Πετρονίος .
 Phaedra . Z. Φαίδρα .
 Phaedrus . Z. Φαῖδρος .
 Phaethon . Z. Φαέτων .
 Phantasus . Z. Φάντασος .
 Phegeus . Z. Φηγεύς .
 Phemius . Z. Φήμιος .
 Phileus . Z. Φιλεύς .
 Philoctetes . Z. Φιλοκτήτης .
 Philomela . Z. Φιλομήλα .
 Philyra . Z. Φίλυρα .
 Piacenza . Z. Πλακεντία .
 Pianosa . Z. Πλανασία .
 Picus . Z. Πίκος .

- Piemonte*. Z. Γαλλία.
Pierides. Z. Πιερίδες.
Pierus. Z. Πίερος.
Pisa. Z. Πίσα.
Pisatello. Z. Ρουβίκων.
Pitheus. Z. Πιττεύς.
Pitys. Z. Πίτυς.
Planciades. Z. Πλαγκιάδης.
Platea. Z. Πλάτεια.
Plautus. Z. Πλαύτος.
Plejades. Z. Πλειάδες.
Plinius Minor. Z. Πλίνιος Νεώ-
 τερος.
Plinius Major. Z. Πλίνιος Πρα-
 σβύτερος.
Plisthenes. Z. Πλεισθένης.
Pluto. Z. Πλούτων.
Plutus. Z. Πλούτος.
Po. Z. Πάδος.
Podalirius. Z. Ποδαλείριος.
Podarces. Z. Ποδάρκης.
Poecile Porticus. Z. Στοά.
Policastro. Z. Πετηλία.
Polites. Z. Πολίτης.
Pollux. Z. Πολυδεύκης.
Polybus. Z. Πόλυβος.
Polydectes. Z. Πολυδέκτης.
Polymestor. Z. Πολυμήτωρ.
Polymnia, ἢ *Polyhymnia*. Z.
 Πολύμνια.
Polynices. Z. Πολυνείκης.
Polyphemus. Z. Πολύφημος.
Polyxene. Z. Πολυξένη.
Pomona. Z. Πομώνη.
Ponte Corvo. Z. Φρεγάλαι.
Pontus. Z. Πόντος.
Ponza. Z. Ποντία.
Porticus. Z. Στοά.
Pozzuolo. Z. Ποτιάλοι.
Priamus. Z. Πρίαμος.
Priapus. Z. Πρίαπος.
Priscianus. Z. Πρισκιανός.
Probus. Z. Πρόβος.
Procles. Z. Προκλής.
Procne. Z. Πρόκνη.
Procrustes. Z. Προκρούστης.
Proetus. Z. Προΐτος.
Prometheus. Z. Προμηθεύς.
Propertius. Z. Προπέρτιος.
Prosper. Z. Πρόσπαρος.
Protesilaus. Z. Πρωτεσίλαος.
Proteus. Z. Πρωτεύς.
Prudentius. Z. Προυδέντιος.
Prylis. Z. Πρύλις.
Pterelaus. Z. Πτερέλαος.
Publius. Z. Πούβλιος.
Puglia. Z. Απουλία.
Pylades. Z. Πυλάδης.
Pyrenaei montes. Z. Πυρρηναία.
Pyriphlegethon. Z. Πυριφλεγέ-
 θων.
Pyrrha. Z. Πύρρα.
Pyrrhus. Z. Πύρρος.
Pythia. Z. Πυθία.
Pythii Ludi. Z. Πύθια.
Pytho, ἢ *Python*. Z. Πύθων.

R

Ragusi Vecchio. Z. Επίδαυρος.

- Ravenna*. Ζ. Ραουέννα.
Reggio. Ζ. Ρήγιον.
Remus. Ζ. Ρωμύλος.
Rhadamanthys. Ζ. Ραδάμανθους.
Rhea. Ζ. Ρέα.
Rhesus. Ζ. Ρήσος.
Rieti. Ζ. Ρεάτον.
Rimini. Ζ. Αρίμινον.
Roma. Ζ. Ρώμη.
Romulus. Ζ. Ρωμύλος.
Rufinus. Ζ. Ρουφίνος.
Rutilius. Ζ. Ρουτίλιος.

S

- Sabina*. Ζ. Σαβίνη.
Sacrum Promontorium. Ζ. Κάλπη.
Saeculum. Ζ. Αἰών.
Salamanca. Ζ. Σαλμαντική.
Salerno. Ζ. Σάλερνον.
Sallustius C. Crispus. Ζ. Σα-
 λούστιος Γάιος Κρίσπος.
Salmacis. Ζ. Σαλμακίς.
Salmones. Ζ. Σαλμωνεύς.
Salvianus. Ζ. Σαλβιανός.
Sammonicus. Ζ. Σαμμονικός.
San Filippo d' Angirone. Ζ. Ἀ-
 γύριον.
San Perino. Ζ. Κορφίνιον.
Santa Maria. Ζ. Πανδαταρία.
Santa Maria Rotonda. Ζ. Πάν-
 θεον.
Saragosa. Ζ. Συρακούσαι.
Sardegna. Ζ. Σαρδῶ.
Sarsina. Ζ. Σάρσνα.
- Saturnalia*. Ζ. Κρόνια.
Saturnus. Ζ. Κρόνος.
Satyri. Ζ. Σάτυροι.
Scafati. Ζ. Πομπηία.
Sciglio. Ζ. Σκύλλαον.
Sciron. Ζ. Σκίρων.
Scylla. Ζ. Σκύλλα.
Sedulius. Ζ. Σεδούλιος.
Semele. Ζ. Σεμλή.
Semidei. Ζ. Ημίθεοι.
Senatores. Ζ. Ρωμύλος.
Seneca Lucius. Ζ. Σένεκας Λού-
 κιος.
Seneca Marcus. Ζ. Σένεκας Μάρ-
 κος.
September. Ζ. Σεπτέμβριος, Μή-
 νες Ῥωμαίων.
Servius. Ζ. Σέρβιος.
Sessa. Ζ. Σουέσσα.
Severianus. Ζ. Σεβηριανός.
Sextilis. Ζ. Μήνες Ῥωμαίων.
Sextus Rufus. Ζ. Σήξτος Ρούφος.
Sibylla. Ζ. Σιβύλλα.
Sicilia. Ζ. Σικελία.
Sidonius. Ζ. Σιδώνιος.
Siena. Ζ. Σήνα.
Silenus. Ζ. Σιληνός.
Silius. Ζ. Σίλιος.
Silvanus. Ζ. Σιλβανός.
Sinigaglia. Ζ. Σηνογαλλία.
Sinon. Ζ. Σίνων.
Sisyphus. Ζ. Σίσυφος.
Sito. Ζ. Σιτώ.
Siviglia. Ζ. Ἰσπαλίας.
Smintheus. Ζ. Σμίνθος.

Sol. Ζ. Ἡλιος.
 Solinus. Ζ. Σολίνιος.
 Somnus. Ζ. ὕπνος.
 Soria. Ζ. Νουρμαντία.
 Sosipater. Ζ. Σωσιπάτρος.
 Spagna. Ζ. Ἰσπανία.
 Sphinx. Ζ. Σφίγγξ.
 Spoleto. Ζ. Σπολήτιον.
 Squillace. Ζ. Σκυλλαιῶν.
 Statius. Ζ. Στάτιος.
 Stato della Chiesa. Ζ. Σαβίνη.
 Stentor. Ζ. Στέντωρ.
 Sterope. Ζ. Στερόπη.
 Steropes. Ζ. Στερόπης.
 Sthenoboea. Ζ. Σθενέβοια.
 Sthenelus. Ζ. Σθένελος.
 Strongoli. Ζ. Πιτηλία.
 Strophius. Ζ. Στρόφιος.
 Strymo. Ζ. Στρυμῶν.
 Styx. Ζ. Στύξ.
 Subalpina. Ζ. Γαλλία.
 Sulmona. Ζ. Σουλμῶν.
 Sulpicia. Ζ. Σουλπικία.
 Sulpicius. Ζ. Σουλπικίος.
 Susa. Ζ. Σεγούσιον.
 Svetonius. Ζ. Σουετώνιος.
 Syceus. Ζ. Συκεύς.
 Symmachus. Ζ. Σύμμαχος.
 Syrinx. Ζ. Ξύργξ.

T

Tacitus. Ζ. Τάκιτος.
 Tagliate. Ζ. Ἐπιπολαί.
 Talassius. Ζ. Ταλάσιος.

Tantalus. Ζ. Τάνταλος.
 Taormina. Ζ. Ταυρομέριον.
 Taranto. Ζ. Τάρας.
 Tarissa. Ζ. Ταρτησός.
 Tarquena. Ζ. Ταρκυνία.
 Tarragona. Ζ. Ταράκων.
 Tartarus. Ζ. Τάρταρος.
 Telamon. Ζ. Τελαμών.
 Telchines. Ζ. Τελχίνες.
 Telemachus. Ζ. Τηλέμαχος.
 Tellus. Ζ. Γῆ.
 Temenus. Ζ. Τήμενος.
 Terentius. Ζ. Τερέντιος.
 Terens. Ζ. Τερεύς.
 Terminus. Ζ. Τέρμινος.
 Terpsichore. Ζ. Τερψιχόρη.
 Terra. Ζ. Γῆ.
 Terracina. Ζ. Ταρράκίνα.
 Terra di Bari. Ζ. Πευκεστία.
 Terra di Lavoro. Ζ. Καμπανία.
 Terra d' Otranto. Ζ. Μεσσαπία.
 Terra di Polluce. Ζ. Σελενούς.
 Terra Nuova. Ζ. Γέλα.
 Tethys. Ζ. Τετθύς.
 Thalassius. Ζ. Ταλάσιος.
 Thalia. Ζ. Θάλεια.
 Thamyras. Ζ. Θάμυρις.
 Thaumias. Ζ. Θαύμιος.
 Theano. Ζ. Θεανώ.
 Themis. Ζ. Θέμις.
 Thersites. Ζ. Θεραΐτης.
 Theseus. Ζ. Θησεύς.

- Thesmophoria.** Ζ. Θεσμοφρία.
Thestor. Ζ. Θέστωρ.
Thetis. Ζ. Θέτις.
Thia. Ζ. Θεία.
Thoas. Ζ. Θόας.
Thyestes. Ζ. Θυσίτης.
Tibullus. Ζ. Τίβουλλος.
Ticino. Ζ. Τίκκος.
Tiferno. Ζ. Τίφερνος.
Timavo. Ζ. Τιμαυος.
Timor. Ζ. Φόβος.
Tiresias. Ζ. Τιρειαίας.
Tisiphone. Ζ. Τισιφώνη.
Titanes. Ζ. Τιτάνες.
Tithonus. Ζ. Τιθωνός.
Titus Livius. Ζ. Τίτος Λίβιος.
Tityus. Ζ. Τιτυός.
Tiverone. Ζ. Άνίων.
Tleptolemus. Ζ. Τληπτόλεμος.
Togata. Ζ. Γαλλία.
Togatae Comoediae. Ζ. Άφρά-
 νιος.
Toledo. Ζ. Τόλετον.
Torre di Mare. Ζ. Μετάπον-
 τον.
Torre di Patria. Ζ. Αίταρνον.
Torre Segura. Ζ. Τρουεντίνος.
Toscana. Ζ. Τυρρήνια.
Transalpina. Ζ. Γαλλία.
Trapani. Ζ. Δρέπανον.
Trebia. Ζ. Τρεβίας.
Tremiti. Ζ. Τρίμητος.
Tribus. Ζ. Φυλή.
Trieste. Ζ. Τεργέστη.
Trigno. Ζ. Τρίνιος.
Triptolemus. Ζ. Τριπτόλεμος.
Triton. Ζ. Τρίτων.
Trogus. Ζ. Τρόγος.
Troilus. Ζ. Τροίλος.
Trophonius. Ζ. Τροφώνιος.
Tullius. Ζ. Ταύλλιος.
Turnus. Ζ. Τουρνος.
Turpilus. Ζ. Τουρπίλος.
Tyche. Ζ. Τύχη.
Tydæus. Ζ. Τυδαεύς.
Tyndareus. Ζ. Τυνδαρέως.
Typhoeus. Ζ. Τυφούς.
Tyro. Ζ. Τυρώ.

U

- Ulisses.** Ζ. Όδυσσεύς.
Umbria. Ζ. Όμβρική.
Urania. Ζ. Ούρανια.
Urnaus. Ζ. Ούρανός.

V

- Valerius Flaccus.** Ζ. Βαλέριος
 Φλάκκος.
Valerius Maximus. Ζ. Βαλέριος
 Μάξιμος.
Varinus. Ζ. Βαρίνος.
Varro. Ζ. Βάρρων.
Vegetius. Ζ. Βεγήτιος.
Veletri. Ζ. Βέλιτρα.
Venantius. Ζ. Βενάντιος.
Venezia. Ζ. Βενετία.
Venosa. Ζ. Ούιενουσία.
Venus. Ζ. Άφροδίτη.

Verona. Ζ. Ουήρων.

Verrius. Ζ. Βέρριος.

Vesuvio. Ζ. Ούσσούϊον.

Vestae, ἢ *Vestales*. Ζ. Ἑστία.

Vibius. Ζ. Βίβιος.

Victor Aurelius. Ζ. Βίκτωρ Αύρηλιος.

Victor Publius. Ζ. Βίκτωρ Πούβλιος.

Victor Sext. Aurelius. Ζ. Βίκτωρ Σήξτος Αύρηλιος.

Victor Uticensis. Ζ. Βίκτωρ Ουτικηνσιος.

Victorinus. Ζ. Βικτωρίνος.

Vienna. Ζ. Ουίνδαλκία, Ουίνδοβόνα.

Vienne. Ζ. Ουίνδοβόνα.

Vindobona. Ζ. Ουίνδοβόνα.

Virgilius. Ζ. Βιργίλιος.

Vitruvius. Ζ. Βιτρούβιος.

Volturno. Ουούλτοῦρνος.

Vulcanus. Ζ. Ἡφαιστος.

Z

Zeno. Ζ. Ζήνων.

Zephyrus. Ζ. Ζέφυρος.

Zethus. Ζ. Ζήθος.

Ε Π Ι Μ Ε Τ Ρ Ο Ν

Πίνακες δύο διαφόρων Συλλογῶν
καὶ Ἐκδόσεων.

Π Ι Ν Α Ξ Α΄.

Διαφόρων Ἑλληνικῶν Συλλογῶν καὶ τῶν
Ἐκδότῶν αὐτῶν.

Συλλογαί.

- Ἀλεξίφαρμακευτική. Ζ. Καμεράριος, Β.
 Ἀνεκδότων διαφόρων. Ζ. Ματθαῖος.
 Ἀνεκδότων Ἑλληνικῶν. Ζ. Βέκκερος, Α'. — Βούλλισών. — Σιβέγκιος.
 Ἀντιαιρετική. Ζ. Λεουγλαύσιος, Α'.
 Ἀττικῶν Λέξεων. Ζ. Βασκοσάνος.
 Ἀστρολογική. Ζ. Καμεράριος, Α'.
 Ἀστρονομική. Ζ. Κομμελίνιος, Α'. — Ὀππερος. — Πεταῦσιος.
 Βουκολικῶν. Ζ. Ἄλδος, Θ'. — Κρισπίνος.
 Βυζαντινῶν Ἱστοριογράφων. Ζ. Λαββέος.
 Γεωγράφων. Ζ. Γρωνόβιος.
 Γεωγράφων Ἑλασσόνων. Ζ. Οὐδσώνιος.
 Γεωργικῶν. Ζ. Ἄλδος, Θ'. — Κρισπίνος.
 Γνωμική. Ζ. Γάωερος. — Ἐρτέλιος. — Μωράλλιος. — Πλαντίνος.
 Γνωμικῶν. Ζ. Ἄλδος, Θ'. — Ἰούντας Φίλιπ. Β'. — Χαπαλέτιος. — Φά-
 βριος.
 Γνωμικῶν Ποιητῶν. Ζ. Βρούγκιος, Β'. — Κρισπίνος. — Σὺλβούργιος.
 Γνωμολογική. Ζ. Νέανδρος. — Στέφανος Ἐρρίκος, Θ'.
 Γραμματικογνωμική. Ζ. Γουρμέντιος.
 Γραμματικῶν. Ζ. Ἄλδος, Α'. — Βουλκάνιος. — Ἰούντας Βερν. — Ἰούν-
 τας Φίλιπ.
 Γραμματικῶν Ἑλληνικῶν. Ζ. Στέφανος Ἐρρίκος Γ'.

- Γυναικῶν Ἑλληνίδων τῶν καταλογάδην. Ζ. Βόλφιος Χριστ. Β.
 Διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν (Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη).
 Ζ. Φαβρίκιος.
- Διαφόρων Ποιητῶν. Ζ. Λέκτιος, Β.
 Διαφόρων Ποιητῶν καὶ Ποιητριῶν. Ζ. Οὐρσίνοσ.
- Διαφόρων Συγγραμμάτων (Ἀνάλεκτα). Ζ. Μοντφρακόνος.
 Ἐπιγραμμάτων. Ζ. Ἄλδος, Γ.
- Ἐπιστολῶν. Ζ. Ἄλδος, Σ'. — Λέκτιος, Α'. — Καμεράριος, Δ'. — Κομ-
 μελίνιος, Β'. — Ὁρέλλιος, Β'. — Πρεβοτιῶσ.
- Ἐπιστολῶν Σωκρατικῶν. Ζ. Ἀλλάτιος, Α'.
 Ἐρωτικῶν Συγγραφέων. Ζ. Κομμελίνιος, Δ'. — Μιτσαχερλίχιος.
- Ἡθικογνημικὴ. Ζ. Ὁρέλλιος, Β'.
 Ἡρωϊκῆς Ποιήσεωσ. Ζ. Στέφανοσ Ἐρρίκιος, Δ'.
 Ἱστορικὴ. Ζ. Ὁρέλλιος, Γ'. — Στέφανοσ Ἐρρίκιος, Ζ'. — Σουλβούρ-
 γιος, Α'.
- Ἱστορικομυθικὴ. Ζ. Γαλιόσ, Α'. — Ξύλανδροσ.
- Ἱστορικῶν. Ζ. Ἄλδος, Ζ'.
- Ἱστορικῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Ζ. Βαλέσιος.
- Κωμικῶν Ποιητῶν. Ζ. Ἐρτέλιος, Β'.
 Κωμωδιῶν Ἑλλ. Ζ. Γρότιοσ.
- Κυνολογικὴ. Ζ. Ῥυγάτιοσ.
- Λεξικῶν. Ζ. Ἄλδος, Β'. — Βουλκάνιοσ. — Στέφανοσ Ἐρρίκιος, Α'.
 Λυρικὴ. Ζ. Ίούντασ Θωμ.
- Λυρικῶν Ποιητῶν. Ζ. Κομμελίνιος, Γ'. — Οὐρσίνοσ. — Στέφανοσ Ἐρ-
 ρίκιοσ, Γ'.
- Μαθηματικῶν. Ζ. Βαλλίσιος. — Θηβενότησ.
- Μικτὴ. Ζ. Στέφανοσ Ἐρρίκιος, Σ'.
- Μουσικῶν. Ζ. Μειβόμιος. — Μεούρσιοσ, Β'.
 Μυθικοαστρονομικὴ. Ζ. Μίκυλλοσ.
- Μυθικοφυσικομηθικὴ. Ζ. Γαλιόσ, Β'.
 Μυθιστοριογράφων. Ζ. Μεούρσιοσ, Γ'.
- Μυθολογικὴ. Ζ. Νεβαλέτοσ.
- Μυθοποιῶν. Ζ. Ἄλδος, Γ'.
- Ὁρθοδοξογραφικὴ. Ζ. Γρωέροσ.
- Ὄρνιθολογικὴ. Ζ. Ῥυγάτιοσ.

- Παροιμιογράφων. Ζ. Ἄλδος, Γ'. — Σχόττος.
 Περιπατητικῶν Φιλοσόφων. Ζ. Ἄλδος, Η'.
 Ποιημάτων Ἑλληνικῶν (Σύμμικτα). Ζ. Μαιτταῖρος.
 Ποιητική. Ζ. Ἰούντας Βενέδ. — Ἰούντας Βερν. — Ἰούντας Θωμ. —
 Νεάνδρος.
 Ποιητρῶν. Ζ. Ζνεΐδερως Ἀ. — Βόλφιος Χριστ.
 Ποιητῶν. Ζ. Λιβέρτος.
 Ποιητῶν διαφόρων. Ζ. Βοισσονάδης.
 Ποιητῶν Ἐλασσόνων. Ζ. Βιντερτῶν. — Γαϊσφόρδιος. — Σουλβούργιος, Β'.
 Ποιητῶν Παλαιῶν. Ζ. Βρούγιος, Α'.
 Ποιητῶν Χριστιανῶν. Ζ. Καπελίτιος.
 Ῥητόρων. Ζ. Ἄλδος Δ'. — Ἀλλάτιος, Α'. — Στέφανος Ἑρρίκος, Ε.
 καὶ Η'.
 Ῥητόρων Ἀττικῶν. Ζ. Βέικερως, Β'.
 Ῥητόρων Ἑλλήνων. Ζ. Γέτοικος.
 Σοφιστῶν. Ζ. Ἀλλάτιος, Α'.
 Συγγραμμάτων Περί Πυρετοῦ. Ζ. Φερνέλιος. — Περί Γυναικειῶν Πα-
 θῶν. Ζ. Βόλφιος Γάσπ. — Περί τοῦ εὐ ζῆν. Ζ. Βόλφιος Ἰερῶν.
 Σφαιρική. Ζ. Δασυπόδιος.
 Τακτικῶν. Ζ. Μσεύριος, Α'.
 Τραγωιδιῶν Ἑλλ. Ζ. Γρότιος.
 Φιλοσοφική. Ζ. Νεάνδρος.
 Φιλοσοφικῆς Παιδείως. Ζ. Στέφανος Ἑρρίκος, Β'.
 Χρησμῶν. Ζ. Ὀφοκοΐος.

Ἐκδύται αὐτῶν τῶν Συλλογῶν κατὰ τὸ
Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον.

* *Aldos* (*Aldus* *).

Α'. Συλλογὴ Γραμματικῶν.

I. Constantini Lascaris Erotemata, cum interpretatione latina. — De litteris graecis ac diphthongis et quemadmodum ad nos veniant. — Abbreviationes quibus frequentissime Graeci utuntur. — Oratio dominica et duplex salutatio beatæ Virginis. — Symbolum Apostolorum. — Evangelium D. Joannis Evangelistæ. — Carmina aurea Pythagoræ. — Phocylidis viri sapientissimi moralia: Omnia supra scripta habent e regione interpretationem latinam de verbo ad verbum. Venet. 1494, in 4.

*) Ἄλδος Μανούτιος ἢ Ἄλδος Πῖος Μανούτιος Ῥωμαῖος, καὶ κοιν. Ἄλδος Πρεσβύτερος (*Aldus Manutius*, ἢ *Aldus Pius Manutius Romanus*, ἢ *Aldus Senior*, ἢ *Major*), Ἀνδρέας Ἀσουλάνος, ὁ καὶ Σόκερος λεγόμενος, ἦτοι ὁ πενθερὸς αὐτοῦ (*Andrea Asulanus*, ἢ *d' Asola*, καὶ *Socerus*), Παῦλος Μανούτιος Ῥωμαῖος (*Paulus Manutius Romanus*), ὁ υἱὸς τοῦ Ἄλδου, καὶ Ἄλδος ὁ υἱὸς τοῦ Παύλου, ὁ καὶ Νεώτερος ἐπονομαζόμενος (*Aldus Minor*, ἢ *Junior*) ἐξέδωκαν πρῶτον ἐν Βενετία περὶ τὰ τέλη τῆς 15. καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 15. ἀπὸ Χριστοῦ Ἑκατονταετηρίδος τὰς ἐπομένους ἐκδόσεις, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοῖσι, ἐν Ῥώμῃ, Βονωνία καὶ ἀλλαχοῦ ἕως μετὰ τὰ μέσα τῆς αὐτῆς 15. Ἑκατονταετηρίδος, πολλὰς καὶ ἄλλας ωραίας καὶ ἐπιδωρομένηας Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιγράφονται διαφόρως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναφέρονται εἰς τὴν ἱστορίαν μὲ μόνον τὸ τοῦ Ἄλδου ὄνομα (*Editiones Aldinae*), καὶ τιμῶνται πολὺ, ἀλλ' αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν εἶναι σπανιώταται καὶ σχεδὸν δυσεύρετοι.

Ταῦτα περιέχει οὗτος ὁ τόμος, καὶ εἶναι, λέγουσι, τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄλδος ἐτύπωσε μὲ τὴν σημείωσιν τοῦ ἔτους, μ' ὅλον ἐτι ἄλλοι δέλουσι τὸ τοῦ Μουσαίου.

II. Constantini Lascaris de octo partibus orationis liber I; de constructione liber II; de nomine et verbo liber III. — Ejusdem de pronomine secundum omnem linguam et poeticum usum: Haec omnia habent e regione latinam interpretationem, etc. — Cebetis Tabula, gr. et lat. — De litteris graecis ac diphthongis, et quemadmodum ad nos veniant. — Abbreviationes, etc. — Carmina aurea Pythagorae. — Phocylidis poëma ad bene beateque vivendum. gr. et lat. Venetiis, in 4.

Ἄυτη ἡ ἀνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους ἔκδοσις ἐγένετο, λέγουσι, μεταξὺ τοῦ 1498 καὶ 1503 ἔτους.

III. Theodori (Gazae) introductivæ grammatices libri IV. — Ejusdem de mensibus opusculum. — Apollonii Grammatici de constructione libri IV. — Herodianus de numero. gr. Venet. 1495, in fol.

IV. Thesaurus Cornucopiae et Horti Adonidis, ἤτοι Θεσαυρὸς Κέρατος Ἀμαλθείας καὶ Κήπου Ἀδωνίδος· ἢ, καθὼς ἄλλοι γράφουσι καὶ στίζουσι: Thesaurus, Cornu Copia et Horti Adonidis, τουτέστι Θεσαυρὸς, Κέρας Ἀμαλθείας καὶ Κήποι Ἀδωνίδος. gr. Venet. 1496, in fol.

Τοῦ βιβλίου τούτου μόνον ἡ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ἐπιγραφὴ καὶ τῶνα προοίμια εἶναι εἰς τὸ Λατινικόν, τὰ δὲ λοιπὰ ὅλα εἶναι εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Ἐμπεριέχονται δὲ εἰς αὐτὸ τῶν ἐφεξῆς Συγγραφέων τὰ ἀποσωθέντα γραμματικὰ ἀποσπασμάτια, οἷον Aelii Dionysii de indeclinabilibus verbis. — Ex commentariis Eustathii ac aliorum grammaticorum electa per ordinem litterarum. — Formationes verborum Εἶμι et Εἰμι. — De iis quae sedere significant. — Ex scriptis Herodiani excerpta de magno verbo. — Ex scriptis ejusdem deductiones difficulter declinatorum verborum. — Choerobosci

ad eos qui in omnibus verbis regulas quaerunt et similitudines. — Ejusdem in quibus ob malesonantiam attrahatur. — De anomalis et inaequalibus verbis secundum ordinem alphabeti. — Herodiani de inclinatis et encliticis et coencliticis dictiunculis. — Ex scriptis Choerobosci de iis quae inclinantur encliticisque. — Aelli Dionysii de iis quae inclinantur et encliticis. — Anonymi de iis quae inclinantur. — Ex scriptis Joannis Grammatici de idiomatibus. — Eustathii de idiomatibus quae apud Homerum. — Item aliter de idiomatibus ex iis quae a Corintho decepta. — De foemininis nominibus quae desinunt in ω .

V. Constantini Lascaris, etc. Venetiis, 1512, in 4.

Ἡ αὕτη ἡ ἐκδοσις περιέχει ὅσα καὶ ἡ ἀνευ σημειώσεως τοῦ βίου (II.), καὶ προσέτι: Joannis Grammatici de idiomatibus linguarum tres tractatus.

VI. Erotemata Chrysolorae. — De anomalis verbis. — De formatione temporum ex libro Chalcondylae. — Quartus Gazae de constructione. — De encliticis. — Sententiae monostichi ex variis poetis, gr. Venetiis, 1512, in 8.

VII. Erotemata Chrysolorae, etc. Venetiis, 1517, in 8.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη περιέχει ὅσα καὶ ἡ ἀνωτέρω, καὶ προσέτι τὰ Διότιχα τοῦ Κάτωτος Ἑλληνιστοῦ, καὶ τὰ Ἐρωτήματα τοῦ Γουαρίνου.

VIII. Theodori (Gazae) grammatices libri IV. — De mensibus liber ejusdem. — Georgii Lecapeni de constructione verborum. — Emanuelis Moschopuli de constructione nominum et verborum. — Ejusdem de accentibus, gr. Venet. 1525, in 8.

Ἡ Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ μετετυπώθη πολλάκις εἰς Βενετίαν, Φλωρεντίαν, Βικεντίαν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης μετὰ καὶ χωρὶς τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως. Τὰ δὲ Γραμματικὰ

Ἐρωτήματα τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως καὶ Ἐμμανουὴλ τοῦ Χρυσολωρᾶ εἶναι, λέγουσι, τὰ πρῶτα, καὶ ὡς πρῶτα Ἑλληνικὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἐτυπώθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν εὑρεσιν τῆς Τυπογραφίας, ἐν πρῶτοις εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Βενετίαν, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας, καὶ εἶναι τόσον σπάνια, ὥστε μόλις εὐρίσκονται πολλά ὀλίγα ἀντίτυπα εἰς δημοσίους, ἢ μερικὰς τινῶν Βιβλιοθήκας, καὶ τὰ ζητοῦσιν οἱ φιλαρχαῖοι Ἄγγλοι μὲ τὸν λύχνον τοῦ Διογένης!

Β'. Συλλογὴ Λεξικῶν.

I. *Dictionarium graecum copiosissimum secundum ordinem alphabeti, cum interpretatione latina.* — *Cyrilli opusculum de dictionibus quae variato accentu mutant significationem, secundum ordinem alphabeti, cum interpretatione latina.* — *Ammonius de differentia dictionum per litterarum ordinem.* — *Vetus instructio et denominationes praefectorum militum.* — *Significata τοῦ η.* — *Significata τοῦ ως.* Venet. 1497, in fol.

II. *Dictionarium graecum, cum interpretatione latina.* — *Collectio dictionum quae differunt significato, ordine alphabeti, etc.* — *Ammonius de similibus et differentibus dictionibus.* — *Vetus instructio et denominationes praefectorum militum.* — *Orbicius de nominibus ordinum militarium.* — *Significata τοῦ η καὶ ως.* — *Joannis Grammatici de proprietatibus linguarum.* — *Eustathii quaedam de proprietatibus linguarum apud Homerum.* — *Corinthus de proprietatibus linguarum.* — *Verborum anomalorum declinationes secundum ordinem litterarum.* — *Herodiani quaedam de encliticis.* — *Jo. Grammatici Characis quaedam de encliticis.* — *Choerobosci quaedam de encliticis.* — *Thomae Magistri Eclogae atticorum nominum et verborum.* — *Emanuelis Moschopuli Eclogae atticarum dictionum, nunc primum impressae.* Venetii, 1524, in fol.

Τὰ δύο ταῦτα Λεξικά τιμῶνται πολὺ διὰ τὰ περιεχόμενα Συγγράμματα τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν, ἀλλ' εἶναι σπανιώτατα καὶ σχεδὸν δυσεῦρετα.

Γ'. Συλλογὴ Μυθοποιῶν καὶ Παραομιμογράφων.

Vita et fabellae Æsopi, gr. et lat. — Gabriae Fabellae XLIII, gr. et lat. — Phurnutus s. Curnutus de natura deorum. — Palaephatus de non credendis historiis. — Heraclides Ponticus de allegoriis apud Homerum. — Ori Appollinis Niliaci hieroglyphica. — Collectio proverbiorum Tarrhaei et Didymi, item eorum quae apud Suidam aliosque habentur, per ordinem litterarum. — Ex Aphthonii exercitamentis de fabula. Tum de formicis et cicadis, gr. et lat. — Ex Hermogenis exercitamentis de fabula, Prisciano interprete. — Apologus de cassita apud Gellium. Venetiis, 1505, in fol. parv.

Δ'. Συλλογὴ Ἑλλήνων Ρητόρων.

Rhetores graeci. Venet. 1508 καὶ 1509, φῦλ. εἰς δύο τόμους (Ἑλληνιστὶ μόνον).

Τόμ. Α'. Aphthonii Progymnasmata. — Hermogenis Ars rhetorica. — Aristotelis Rhetoricorum ad Theodectem libri III. — Ejusdem Rhetorica ad Alexandrum. — Ejusdem Ars poetica. — Sopatri Quaestiones de componendis declamationibus in causis praecipue judicialibus. — Cyri Soph. Differentiae statuum. — Dionysii Halicarn. Ars rhetorica. — Demetrii Phaleri de interpretatione. — Alexandri Soph. de figuris sensus et dictionis. — Adnotationes innominati (τοῦ Φοιβάμμωνος) de figuris rhetoricis. — Menandri Rhetoris divisio causarum in genere demonstrativo. — Aristidis de civili oratione. — Ejusdem de simplici oratione. — Apsini de arte rhetorica praecipua. — Minuciani et Nicagorae de Enchirematibus.

Τόμ. Β. In Aphthonii Progymnasmata commentarius in-nominati auctoris. — Syriani, Səpatri, Marcellini Commentarii in Hermogenis Rhetorica.

Κατὰ τὸ 1523 ἔτος, Ἀνδρέας ὁ Ἀσουλάνος καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐτύπωσαν εἰς φῦλ. τὴν Λατινικὴν Μετάφρασιν ταύτης τῆς Συλλογῆς, ἐπιστατοῦντος Ἰακώβου τοῦ Τωρελλίου.

Ε'. Συλλογὴ Λόγων Ἑλλήνων Ῥητόρων.

Rhetorum graecorum Orationes. graece. Venetis, 1515, φῦλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Τόμ. Α'. Aeschines, Lysias, Alcidas, Antisthenes, Demades, Andocides, Isaeus, Dinarchus, Antiphon, Lucurgus, Gorgias, Lesboux, Herodes.

Τόμ. Β'. Andocides, Isaeus, Dinarchus, Antiphon, Lycurgus, Gorgias, Lesboux, Herodes.

Τόμ. Γ'. Isocrates, Alcidas, Gorgias, Aristides.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶναι τόσοσ σπανία, ὥστε λέγουσι νὰ μὴν ὑπάρχωσι περισσότερα ἀπὸ τρία ἀντίτυπα εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Γερμανίας, ἐν ἓκ τῶν ὁποίων, κτῆμα τοῦ περιφήμου Βυττεμβαχίου (Wyttenbach), ἠγοράσθη μετὰ τὸν θάνατόν του διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας.

Σ'. Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

Epistolarum graecarum collectio. Venetiis, 1499, in 4, εἰς μέρη δύο, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον φέρει ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν: Epistolae diversorum philosophorum, oratorum, rhetorum, XXVI

Εἰς τὰ δύο ταῦτα μέρη ἐμπεριέχονται (Ἑλληνιστὶ μόνον) αἱ

Ἐπιστολαὶ τῶν ἐξῆς Συγγραφέων: Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Ἀββανίου, Χίωνος, Ἀισχίνου, Ἰσοκράτους, Φαλακρίδος, Βρούτου, Ἀπολλωνίου Ἐρανεύου, Συναίου, Δημοσθένους, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων, Ἰπποκράτους, Δημοκρίτου, Ἡρακλείτου, Διογένης, Κράττητος, Ἀναχάρσιδος, Εὐριπίδου, Θεωνοῦ, Μελίσσης, Μυίας, Ἀλκίφρονος, Φιλοστράτου, Θεοφύλακτου, Ἀλιανοῦ, Αἰνείου, Προκοπίου, Διονυσίου, Λύσιδος, Ἀμάσειδος, Μουσωνίου.

Ἄυτη ἡ Συλλογὴ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν μετατεπώθη ἐν Γενεύῃ μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, 1606, εἰς φύλλον, ἥτις ψευδῶς ἀποδίδεται εἰς τὸν περιφημον Κοιῶακιον.

Ζ'. Συλλογὴ Ἱστορικῶν.

Xenophontis Omissa quae et graeca gesta appellantur. — Gregorii Gemisti qui et Pletho dicitur, ex Diodori et Plutarchi historiis de iis quae post pugnam ad Mantineam gesta sunt, per capita tractatio. — Herodiani a Marii principatu historiarum libri octo, etc. gr. Venet. 1503, in fol.

Η'. Συλλογὴ Περιπατητικῶν Φιλοσόφων.

I. Ammonii Hermei commentaria in librum Περὶ Ἑρμηνείας. — Margentini, ἢ Magentini Archiep. Mityl. in eundem e-narratio, gr. Venet. 1503, in fol.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει προσέτι: Michaelis Pselli Paraphrasin Περὶ Ἑρμηνείας. — Ammonius Hermeas in Aristotelis decem Categorias.

II. Simplicii commentaria in tres libros Aristotelis de anima. — Alexandri Aphrodisieii commentaria in librum de sensu et sensibili. — Michaelis Ephesii Annotationes in librum de memoria et reminiscentia. Venetiis, 1527, in fol.

III. Joannes Grammaticus in libros de generatione et interitu. — Alexandri Aphrodisiensis in Meteorologica. — Idem de mixtione, gr. Venet. 1527, in fol.

IV. Ejusdem et aliorum Commentarium in posteriora resolutoria Aristotelis gr. Venetiis, 1534, in fol.

V. Eustratii et aliorum insignium peripateticorum commentaria in libros decem Aristotelis de moribus ad Nicomachum, una cum textu suis in locis adjecto, gr. Venetiis, 1536, in fol.

IV. Olympiodori, philosophi Alexandrini, in Meteora Aristotelis Commentarii. — Joannis Grammatici Philoponi scholia in primum Meteorum Aristotelis. gr. et lat. J. B. Camotio interprete, Venetiis 1551, 2 vol. in fol.

Θ'. Συλλογὴ Γνωμικῶν, Βουκολικῶν καὶ
Γεωργικῶν Ποιητῶν.

Theocriti Eclogae XXX. — Genus Theocriti et de inventione bucolicorum. — Catonis Romani Sententiae paraeneticae distichī. — Sententiae septem sapientum. — De invidia. — Theognis Megarensis Siculi Sententiae elegiacae. — Sententiae monostichi per capita ex variis poetis. — Aurea carmina Pythagorae. — Phocylidae poema admonitorium. — Carmina Sibyllae Erythraeae de Christo Jesu domino nostro. — Differentia vocis. — Hesiodi Theogonia, Scutum Herculis, Georgicon libri II, gr. Venet. 1495, in fol.

Τοῦτο εἶναι, λέγουσι, τὸ τέταρτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐτύπωσεν Ἄλδος ὁ Πρεσβύτερος, καὶ τὸ τρίτον μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ ἔτους.

Ι. Συλλογὴ Ἐπιγραμμάτων.

Florilegium (Ἀνθολόγιον, ἢ Ἀπάνθισμα) diversorum Epigrammatum in septem libros, gr. Venetiis, 1503, in 8.

Μετετυπώθη αὐτόθι κατὰ τὸ 1521 καὶ 1550. ἔτος.

Ἀλλάσιος (*Leo Allatius*).

Α'. Συλλογὴ Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν.

Socratis, Antisthenis at aliorum Socraticorum Epistolae, gr. et lat. Paris 1637, in 4.

Β'. Συλλογὴ Ἑλλήνων Σοφιστῶν καὶ Ῥητόρων.

Allatii (Leonis) Excerpta graecorum sophistarum et rhetorum. Romae, 1641, in 8.

Ἐμπεριέχονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν: Libanii Narrationes XXXIX. — Niciphorae Basilacae Fabulae, Narrationes et Ethopoeiae. — Severi Alexandrini Ethopoeiae. — Theodori Cynopolitae Ethopoeiae. — Adriani Sophistae fragmenta. — Callinici fragmenta de laude Romae. — Jsaaci Comneni de praetermissis ab Homero et Characteres. — Anonymi de XII laboribus Herculis. — Leonis Philosophi versus retrogradi. — Nicolai Corcyrensis, Joannis Geometrae et Emanuelis Phile Epigrammata in crucem.

Εὐρίσκειται προσέτι εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον τὸ Περὶ Ἀπίστων Σύγγραμμα τοῦ Ἡρακλείτου, καὶ ἕτερον ἀνωνύμου τινὸς περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Γ. Σύμμικτα, ἤτοι Συγγραμμάτια διαφόρων :

Σύμμικτα, sive opuscula graeca et latina vetustiora et recentiora. Romae, 1653, in 8.

Ἄυτη ἡ σπανία Συλλογὴ περιέχει τῶν ἐξῆς Συγγραφέων τὰ Συγγραμμάτια, συνωδευμένα μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως: Joannis Phocae compendiaria descriptio castrorum et urbium, etc. — Eriphanii Enarratio Syriae, etc. — Constantini Porphyrogenen. Basilius Macedo. — Perdiccae Expositio Thematum, etc. — Anonymus de locis Hierosolymitanis. — Joannis Anagnostae de extremo Thessalonicensi excidio Dissertatio. — Ejusdem Monodia de excidio urbis Thessalonicensis. — Joannis (ἄλλ. Thaeodori) Gazae Epistola ad Franciscum Philelphum de origine Turcarum.

Εὐρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν καὶ ἄλλα τινὰ Συγγραμμάτια εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν.

Βαλέσιος (*Henricus Valois, ἢ Valesius*):

Συλλογὴ Ἑκκλησιαστικῶν Ἱστορικῶν.

Eusebii ecclesiasticae hist. libr. X. — Ejusdem vitae Constantini libri V. — Socratis libri VII. — Theodreti libri V. — Collectaneorum ex histor. eccles. Theodori Lectoris libri II. — Hermei Sozomeni libri IX. — Evagrii libri VI. textum gr. collatis IV mss. codd. emendavit, latine vertit, ed annotationibus illustravit Henr. Valesius. Paris. 1659, in fol.

Ἄυτη ἡ Συλλογὴ μετετυπώθη ἐπιδιωρθωμένη πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις, 1677, φύλ. μετὰ προσθήκης.

Βαλλίσιος (Joannes Wallis, ἢ Vallisius).**Συλλογὴ Μαθηματικῶν.**

Opera Mathematica. Oxon. 1695 — 1699, 3 tom. in fol.

Ἄρμονικὴ τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου, τοῦ Πορφυρίου καὶ Ἐμμα-
νουὴλ τοῦ Βρυεννίου· ὁ Ψαμμίτης καὶ ἡ καταμέτρσις τοῦ Κύκλου
τοῦ Ἀρχιμήδους, μετὰ τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Εὐτοκίου· τὸ Περὶ Με-
γεθῶν καὶ Ἀποστάσεων Ἡλίου καὶ Σελήνης Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου·
Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ δευτέρου βιβλίου τοῦ Πάππου, μετὰ τῆς Λατινι-
κῆς Μεταφράσεως καὶ κριτικῶν Σημειώσεων.

Βασκοσάνος (Michael Vascosanus).**Συλλογὴ Συγγραφέων Ἀττικῶν λέξεων.**

Thomæ Magistri, Phrynicki et Moschopuli Eclogae attica-
rum vocum. — Aeliani et Orbicii de ratione acierum in-
struendarum, graece, Lutet. 1532, in 8.

Βέκκερος (Immanuel Bekkerus).**Α'. Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἀνεκδότων.**

Anecdota graeca. Berolin. 1814, καὶ ἀκολούθως, τρεῖς τό-
μοι εἰς 8.

Τόμ. Α'. Συλλογὴ ἐξ Λεξικῶν, οἷον 1. ἐκ τῶν τοῦ Φρωνίχου τοῦ
Ἀραβίου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς. 2. Ἀναττικιστής, ἢ Ἄλλος ἀλ-
φάβητος. 3. Περὶ συντάξεως. 4. Δικῶν ὀνόματα. 5. Λέξεις ῥητορι-

καί. 6. Συναγωγή λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶντα καί ῥητόρων πολλῶν.

Τόμ. Β'. Ἀπολλωνίου Ἀλεξανδρέως Περί Συνδέσμων καί Ἐπιφθέματων. — Διονυσίου τοῦ Θρακῆς Γραμματική, καί τὰ εἰς αὐτὴν διαφόρων Γραμματικῶν Σχόλια.

Τόμ. Γ'. Θεοδοσίου Κανόνες.

Β'. Συλλογὴ Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Oratores Attici, ex recensione Immanuelis Bekkeri. Oxonii, 1823, Tom. V, in 8.

Τόμ. Α'. Antiphon, Andocides, Lysias,

Τόμ. Β'. Isocrates,

Τόμ. Γ'. Isaeus, Deinarchus, Lycurgus, Aeschines, Demades,

Τόμ. Δ'. Demosthenes pars prima — pars secunda — pars tertia — pars quarta,

Τόμ. Ε'. Indices graecitatis (Πίνακες ἑλληνισμοῦ), quos in singulos oratores Atticos confecit J. J. Reiskius, passim emendati et in unum corpus redacti. Oxon. 1828, in 8, T. Mitchell, A. M.

Ἡ Βεκκέρειος αὕτη ἔκδοσις τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων εἶναι ἤ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, καί ἐπαινεῖται πολὺ διὰ τὴν ὀρθὴν γραφὴν μάλιστα τοῦ καιμένου.

Βικτωάριος (*Petrus Victorius*).

Συλλογὴ Ἀστρονομικῆ.

Hipparchi in Arati et Eudoxi Phaenomena libri III. — Eiusdem Catal. asterismorum. — Achillis Stasii (Ἰωῆς Τατίου) in Arati Phaenomena. — Arati orta et fragmenta aliorum veterum. gr. Florent. Junta, 1567, in fol.

Βιλλοισώρ (Joan: Baptist. Casp. d' Ansse de Villoison).

Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἀνεκδότων.

I. Anecdota graeca, e regia Parisiensi et e Veneta S. Marci bibliothecis deprompta. Venetiis, 1781, 2 Tom. in 4.

Πλὴν τοῦ Ἱστορικομυθικοῦ Λεξικοῦ τῆς Εὐδοκίας, ἐπιγραφομένου Ἰωνιά, τούτεστι κῆπος ἐξ Ἴων (ἰταίων, ἢ μενεξέδων Βαρβαρ.), ἐμπεριέχονται εἰς ταῦτα τὰ ἀνεκδοτα καὶ τὰ ἐξῆς: Μακαρίου Χρυσοκεφάλου Ῥοδωνιά, ἦτοι κῆπος ἐκ Ῥόδων, τούτεστι τριανταφύλλων. — Χωρικίου Μελέται δῦο. — Λόγος Προκοπίου Γαζαίου. — Τεμάχια τινὰ Κωνσταντίνου Μανασσῆ. — Γεωργίου Παχυμέρου Ποίημα. — Συγγραμμάτιον ἀνωμόμου τινὸς Περὶ Ἀττικισμῶν. — Ἀποσπασμάτιον Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ. — Πορφυρίου Περὶ Προσῳδίας. — Ἐν Συγγραμμάτιον τοῦ Ταμβλίχου,

II. Homeri Ilias, ad vet. codicis Veneti fidem recensita, scholia in eam antiquiss. ex eodem codice. Venet. Coleti, 1788, in fol.

Ἀπὸ ταύτην τὴν ἔκδοσιν λείπουσιν οἱ τόνοι, ἀντὶ τῶν ὁποίων κείνται τὰ ἀρχαῖα προσῳδιακὰ σημεῖα, καὶ προσέτι Σχόλια καὶ Προλεγόμενα σοφὰ καὶ φιλολογικὰ, καὶ κείμενον ὄρθον καὶ ἀκριβές.

Βιντερτσών (Radulphus Winterton).

Συλλογὴ Ἑλασσόνων Ποιητῶν.

Poëtae minores graeci: Hesiodus, Theocritus, Moschus, Bion Smyrnensis, Simmias Rhodius, Musaeus, Theognis, Phocylides, Pythagoras, Solon, Tyrtaeus, Simonides, Rhianus et multorum aliorum poëtarum gnomae atque fragmenta, gr. et

lat. Cantabrig. 1655, 1652, 1671, 1677, 1684, 1700. — Lond. 1712, 1739, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν, τῆς ὁποίας τιμῶνται πολὺ αἱ δύο ἐκδόσεις τοῦ 1652 καὶ 1684 ἔτους, ἐμπεριέχεται προσέτι ὁ Ναυμάχιος, ὁ Πανύασις, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Μίμνερμος, ὁ Λίνος, τὰ Ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Ἐυήνου, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Μανικράτους, τοῦ Ποσειδῆσκου, τοῦ Μητροδώρου, καὶ τὰ ἀποσπάσματα διαφόρων Κομικῶν καὶ Γνωμικῶν Ποιητῶν.

Βοισσονάδης (J. F. Boissonades).

Συλλογὴ διαφόρων Ποιητῶν.

Poëtarum graecorum Sylloge. Paris. 1823, 3. Tom. Ἐκδοσις ἠραιά.

Τόμ. Α'. Ἀνακρέοντος τεμάχια. — Βασιλείου, Ἰουλιανοῦ, Παύλου Σιλεντιαρίου Ἀνακρεόντεια.

Τόμ. Β'. Θεόκριτος, Βίων, Μόσχος.

Τόμ. Γ'. Θεόγνις, Καλλίνος, Τυρταῖος, Μίμνερμος, Σόλων, Φωκυλίδης, Σιμωνίδης, Ναυμάχιος, Πυθαγόρου Χρυσᾶ Ἔπη, τὰ λείψανα τοῦ Λίνου, Πανυάσιδος, Ῥιανοῦ, Εὐήνου, Ἐρατοσθένους, καὶ ἄλλα τινὰ

Βόλφιος Γάσσ. (Caspar. Wolfius).

Συλλογὴ Συγγραμμάτων Περὶ Γυναικείων Παθῶν.

Gynaeciorum s. de mulierum affectibus et morbis scriptorum veterum et recentiorum collectio. Basil. 1566, in 4.

Ταύτης τῆς Συλλογῆς τὰ περισσότερα Συγγράμματα εἶναι εἰς τὸ

Λατικίων, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Περὶ γυναικείων παθῶν, ἢτοι ἀρρώστημάτων τοῦ Μισχιάνου, καὶ προσέτι ἀνωνόμου τινὸς θεραπευτικῆς, ἢ φάρμακα ἐναντίον τῶν τῆς ἐπίδερμιδος καὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς νοσημάτων.

Βόλφιος ἱερῶν. (Hieronymus Wolfius).

Συλλογὴ Συγγραμμάτων Περὶ τοῦ εὖ ζῆν καὶ ἀποθνήσκειν.

Doctrina recte vivendi ac moriendi. Basil, 1577 καὶ 1586, in 8.

Εἰς τοῦτον τὸν ἀνωνόμῳ ἐκδοθέντα τόμῳ ἐμπεριέχονται: Γεωργίου Γεμιστοῦ Περὶ τῶν τεσσάρων ἀρετῶν. — Ἀπόσπασμα Δημητρίου Κυδωνίου Περὶ καταφρονήσεως θανάτου. — Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Θεατήτου τοῦ Πλάτωνος. — Τὸ Περὶ Ἀρετῶν Συγγραμμάτων, ἀποδοθέν ἐν εἰς τὸν Ἀριστοτέλην. — Δύο κεφάλαια τοῦ Νεμεσίου. — Ὁ Ἀξιόχους τοῦ Πλάτωνος, τὰ πάντα Ἑλληνολατινιστί.

Βόλφιος Χριστ. (Joan. Ch. Wolfius).

Συλλογὴ Ἑλληνίδων Ποιητῶν.

I. Sapphus, poëtriæ Lesbiae, fragmenta et elogia quotquot in auctoribus antiquis graecis et latinis reperiuntur. Londini 1733, in 4.

II. Poëtriarum VII: Erinnae, Myrsus, Myrtidis, Corinnae, Telesillae, Praxillae, Nossidis, Anytae fragmenta et elogia, gr. et lat. Accedit God. Olearii Diss. de poëtriis graecis. Hamburgi, 1734, in 4.

Οὔτοι οἱ δύο τόμοι μετατεκμήθησαν ἐν Ἀμβούργῳ, 1735 εἰς 4, μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: *Novem illustrium foeminarum fragmenta et elogia, etc.*

Β'. Συλλογὴ Ἑλληνίδων Γυναικῶν ὅσαι καταλογάδην συνέγραψαν.

Mulierum graecarum, quae oratione prosa usae sunt, fragmenta et elogia, gr. et lat. Accedit catalogus foeminarum sapientia, artibus scriptisque apud Graecos, Romanos aliasque gentes olim illustrium. Goettingae, 1739, in 4.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν εὐρίσκονται τὰ τεμάχια τριῶν Πυθαγορικῶν γυναικῶν, καὶ προσέτι ὁ πραγματικὸς Πίναξ τοῦ Ἱστορικομυθικοῦ Λεξικοῦ τῆς Εὐδοκίας, ἐκδοθέντος μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Βιλλοισῶνος· ἐτι Ἐπιστολαὶ τινες πρὸς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν· ἢ πρὸς Λέντιον Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλκίφρονος· αἱ Ἐπιστολαὶ τῆς Μελίσσης, Μυίας καὶ Θεανούς, τῆς συζύγου τοῦ Πυθαγόρου.

Βουλανίος (*Bonaventura Vulcanius*).

Συλλογὴ Λεξιμῶν καὶ Γραμματικῶν.

Thesaurus utriusque linguae, h. e. Philoxeni aliorumque veterum auctorum Glossaria lat. gr. et gr. lat. — Isidori glossae latinae. — Veteres grammatici lat. et gr. qui de proprietate et differentiis vocabulorum utriusque linguae scripserunt, etc. Lugd. Bat. 1600, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον εὐρίσκονται ὅσα καὶ εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Λεξικῶν τοῦ Ἑρρίκου Σταφάνου, μετὰ προαδηκῆς τινᾶς, μεταξὺ τῶν ὁμοίων εἶναι: Ἀμμωνίου Περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων. — Συλλογὴ λέξεων Ἑλληνικῶν, αἵτινες μεταβάλλουσιν ὡς ἐκ τοῦ τονισμοῦ τὴν ἐν-

γειαν αὐτῶν. — Λεξικόν, ἢ Πίναξ Ἀλφαβητικὸς λέξεων στρατηγικῶν.
— Ἀποσπασμάτιον ἐκ τῶν τοῦ Ὀρβικίου περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Βρούγκιος (*Richardus Franciscus Philippus Brunckius*).

**Α'. Συλλογὴ (Ἀνάλεκτα) Παλαιῶν Ἑλλήνων
Ποιητῶν.**

*Analecta veterum poëtarum graecorum. Argentorati, 1776
(1785), 3 Tom. in 8.*

Ἡ αὕτη ἢ Συλλογὴ μετὰ τῆς Ἀνθολογίας τοῦ Κωνσταντίνου Κεφαλᾶ (ἐξαιρουμένου τοῦ πρώτου καὶ ὀγδοῦ τμήματος), καὶ ὅλων τῶν γνωστῶν Ἐπιγραμμάτων (πλὴν τῶν τοῦ Διογένους Λαερτίου), περιέχει προσέτι καὶ τὰ ἀποσπασθέντα τεμάχια τῶν ἐξῆς Ποιητῶν καὶ Ποιητριῶν, ὄσον τοῦ Ἀρχιλόχου, τοῦ Ἀρίωνος, τοῦ Φωκυλίδου, τοῦ Καλλιστράτου, τῆς Σαπφούς, τῆς Ἡρίνης, τῆς Νουσίδος, τῆς Πραξιτέλλης, τῆς Ἀνύτης, τῆς Μυρούς, τοῦ Θεοκρίτου, τοῦ Βίωνος, τοῦ Μόσχου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Σάλωνος, τοῦ Τυρταίου, τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦ Σιμωνίδου, τοῦ Βακχυλίδου, τοῦ Ἀλκαίου, τοῦ Ῥιανού, τῆς Ἡδύλης, τοῦ Ὀρφέως, καὶ τινὰς Ἐλεγείας Ἴωνος τοῦ Χίου, καὶ προσέτι τὸν εἰς Ἀρετὴν Ὕμνον, καὶ τὸν Πέπλον τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τοὺς Ὕμνους Πρόκλου τοῦ Λυκίου.

Β'. Συλλογὴ Γνωμικῶν Ποιητῶν.

Ἡθικὴ ποίησις, sive Gnomici poëtae graeci, ad optimorum exemplarium fidem emendati. Argent. 1778, in 12.

Μετατυπώθη μετὰ τροποδότης καὶ διορθώσεως ὑπὸ Γοφ. Σαυφέρου ἐν Λειψία, 1817, 8. Ἐμπεριέχονται δὲ εἰς αὐτὴν τὴν Συλλογὴν ὁ Θέοργιος, ὁ Καλλίνος, ὁ Τυρταῖος, ὁ Μίμνερμος, ὁ Σάλων, ὁ Σιμωνί-

δης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Φωκυλίδης, ὁ Ναυμάχιος, τεμάχια τινὰ τοῦ Λίνου, τοῦ Πανυάσιδος, τοῦ Ριανοῦ, τοῦ Εὐήρου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Μενεκράτους, τοῦ Ποσειδίππου, τοῦ Μητροδώρου, ὁ Ὑμνος τοῦ Κλεάνθου, Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ ἄλλα τινὰ.

Γαῖσφόρδιος (*Thoma Gaisfordius*).

Συλλογὴ Ἐλασσόνων Ποιητῶν.

Poëtae minores graeci. Praecipua lectionis varietate et indicibus locupletissimis instruxit Thom. Gaisford. Oxon. 1814, 1816 καὶ 1820, 4 Tom. in 8.

Τόμ. Α'. Ἡσιόδου, Θεόγνις, Ἀρχιλόχος, Σόλων, Σιμωνίδης, Μιμνέρμος, Καλλίνος, Τυρταῖος, Φωκυλίδης, Ναυμάχιος, Λίνος, Πανυάσις, Ριανός, Ἐυήρος καὶ Πυθαγόρας.

Τόμ. Β'. Θεόκριτος, Βίων καὶ Μόσχος.

Τόμ. Γ'. Σχόλια εἰς Ἡσίοδον.

Τόμ. Δ'. Σχόλια εἰς Θεόκριτον.

Γαλέος (*Thoma Gale, ἢ Galeus*).

Α'. Συλλογὴ Ἱστορικομυθική.

Historiae poëticae scriptores antiqui: Apollodorus Atheniensis, Conon Grammaticus, Ptolemaeus Hephaestionis filius, Parthenius Nicaeensis, Antoninus Liberalis, gr. et lat. Accessere breves notae et indices necessarii, Paris. 1675, in 8.

Β'. Συλλογὴ Μυθικοφυσικομυθική.

Opuscula mythologica, physica et ethica. Cantsbrig. 1671, καὶ Amstelod. 1688, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ἐμπεριέχονται ὁ Παλαίφατος, ὁ Ἡράκλειτος, οἱ Καταστερισμοὶ τοῦ Ἐρατοσθένους, ὁ Φουρνούτος, ὁ Σαλλούστιος, Βίος Ὀμήρου, αἱ Ὀμηρικαὶ Ἀλληγορίαι Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ, Ὁκελλος ὁ Λευκανός, Τίμαιος ὁ Λοκρός, Θεοφράστου Χαρακτῆρες, ὁ Δημόφιλος, ὁ Δημόκριτος, ὁ Σεκουῦδος, ὁ Σήξτος, καὶ τῶνα τεμάχια Πυθαγορικῶν φιλοσόφων ἐκ τῶν τοῦ Στοβαίου, μετὰ τῶν Ἐπιστολῶν αὐτῶν.

Γέσνερος (Conradus Gesnerus).

Συλλογὴ Γνωμικῆ.

Sententiarum s. capitum theologorum ex sacris et profanis libris tom. III, gr. et lat. Tiguri, 1546, in fol.

Εὐρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν αἱ Ἀνθολογίαι τοῦ ἁγίου Μαξίμου, καὶ Ἀντωνίου, τοῦ ἐπωνομαζομένου Μελίσσα, καὶ ὁ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἢ κατὰ Ἑθνικῶν Λόγος τοῦ Τατιανοῦ, καὶ ἄλλα.

Γουρμόνσιος (Gille, ἢ Gillius Gourmontius).

Συλλογὴ Γραμματικογνωμικῆ.

Βιβλος, ἢ Γνωμαγυρικῆ (ἴσως συλλογὴ Γνωμῶν). — Alphabetum graecum. — Regulae pronuntiandi graecum. — Sententiae Septem sapientium. — Opusculum de invidia. — Aurea carmina Pythagorae. — Phocylidae poema admonitorium. — Carmina Sibyllae Erythraeae de judicio Christi venturo. — Differentia vocum succincta traditio. Paris. 1507, in 4.

Τοῦτο, λέγουσιν, εἶναι τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς Τυπογραφίας, εἰς τὴν Γαλίαν ὑπὸ τοῦ Τυπογράφου Γουρμοντίου, ἐπιστατοῦντος τοῦ συντάκτου αὐτοῦ Φραγκίσκου Τισσάρδου.

Γρινέος (Joannes Jacobus Grineus).

Συλλογή Ὀρθοδοξογραφική.

Monumenta patrum orthodoxographa, hoc est Theologiae sacrosanctae ac sincerioris fidei doctores numero circiter LXXXV, ecclesiae columina luminaque clarissima, auctores partim graeci, partim latini, etc. Basileae, 1569, in fol.

Ἡ αὕτη ἢ Συλλογή εἶναι σπανιωτάτη, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Σοῖλλιος ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν ἴδῃ· βεβαιώνει ὁμῶς, ὅτι ἐμπεριέχονται εἰς αὐτὴν οἱ Χρησμοὶ τῶν Σιβυλλῶν καὶ ἡ Βασιλικὴ Σχέδη τοῦ Ἀγαπήτου.

Γρωνόβιος (Jacobus Gronovius).

Συλλογή Γεωγράφων.

Geographica antiqua h. e. Scylacis periplus, etc. graece, c. vers. lat. not. var. et emend. Jac. Gronovii; acc. Ephori fragm. Lugd. Bat. 1700, in 4.

Ἐμπεριέχονται προσέτι εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ὁ Ἀγαθήμερος, καὶ οἱ Περίπλοι τινὸς ἀνωνύμου.

Γρόσιος (Hugo Grotius).

**Συναγωγὴ ἀποσπασματίων Ἑλληνικῶν
Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν.**

Excerpta ex Tragoediis et Comoediis graecis, tum quae exstant, tum quae perierunt, emendata et latinis versibus redacta, cum notis et indice. Paris. 1626, in 4.

Ἡ Συλλογὴ αὕτη περιέχει τὰ ἀποσπώδεντα τεμάχια διαφόρων Ἑλληνικῶν Τραγωδιῶν καὶ Κωμωδιῶν, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος τῶν Ποιητῶν.

Δασυπόδιος (M. Conradus Dasypodius).

Συλλογὴ Σφαιρικῆ.

Sphaericae doctrinae Propositiones, gr. et lat. Argent. 1572, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν εὐρίσκονται: Theodosii libri III de sphaera, liber I de habitationibus, et libri II de diebus et noctibus. — Autolyçi liber de sphaera mobili et libri II de ortu et occasu stellarum. — Barlami libri V logisticae astronomiae.

Ἑρσέλιος (Jacobus Hertelius).

Α'. Συλλογὴ Γνωμικῆ.

Vetustissimorum poetarum gnomica poemata quae supersunt. Basil. 1561, in 8.

Μετατεκνώθη ἔπειτα αὐτόδι, ἐν Λαφίαι, ἐν Παρισίαις, καὶ ἀλλοῦ, καὶ περιέχει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Λατινικὸν τὰ ἀποσπώδεντα τεμάχια τοῦ Σόλωνος, τοῦ Θεόγητος, τοῦ Φακυλίδου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Τυρταίου, τοῦ Νευμαχίου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Ἐνίου, τοῦ Ἐριανοῦ, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Πανυάσιδος, τοῦ Δίνου, τοῦ Μασκεράτους, τοῦ Ποσειδίππου, τοῦ Μητροδώρου, τοῦ Σιμωνίδου, καὶ τινῶν ἄλλων Κωμικῶν Ποιητῶν.

Β'. Συλλογὴ Κωμικῶν Ποιητῶν.

Vetustissimorum et sapientissimorum comicorum L, quorum opera integra non extant, Sententiae quae supersunt, gr. et lat. Basil. ἀνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους.

Ἐδύνατο εἰς ὀνομασθῆ αὐτῆ ἡ Συλλογὴ, μίᾳ δευτέρᾳ Γνωμικῇ Συλλογῇ.

Θηβενόσης (Nic. Melchised. Thevenot.).

Συλλογὴ Μαθηματικῶν.

Veterum Mathematicorum, Athenaei, Bitonis, Apollodori, Heronis, Philonis, et aliorum opera, gr. et lat. pleraque nunc primum edita ex mss. codd. biblioth. regiae. Paris. ex typogr. regia, 1693, in fol.

Ἰούσταρ Φίλιππ. (Philippus Junta).

Α'. Συλλογὴ Γραμματικῶν.

I. Enchiridion grammaticalis Introd. ex diversis scriptoribus confectum. — Erotemata Chrysolorae. — De verbis irregularibus. — De formatione temporum ex Chalcondylo. — Theodori grammaticalis Introductionis in IV istarum partium de Syntaxi. — Herodiani de Encliticis. — Sententiae monostichi ex diversis poetis. — Catonis Romani sententiae instructivas, distichis expressae, quas vertit ex latina lingua in graecum sermonem Monachus Planudes. Florent. 1514, in fol.

Μετατυπώθη μὲ μεταβολὰς τινὰς κατὰ τὸ 1517, καὶ αὐθις κατὰ τὸ 1540, ὑπὸ Βερνάρδου Ἰούντα.

II. Constantini Lascaris de VIII partibus orationis liber I. — Ejusdem de Constructione liber II. — Ejusdem de Nominibus et Verbo liber III. — Ejusdem de Pronomine et omni idiomate loquendi ac ut poetæ utuntur opusculum. — Cebetis Thebani Tabula. — Plutarchi de his quæ apud Homerum leguntur. — De litteris graecis ac diphthongis; et quemadmodum ad nos venerint. — De potestate litterarum gr. et quomodo quis per se discat legere gr. verba. — Item quare Christus et Jesus sic scribamur: XPC. IHS. — Cur in alphabeto hypsilone quibusdam fio dicitur. — Oratio dominica et duplex salutatio ad beatiss. Virginem. — Symbolum Apostolorum. — Evangelium S. Joannis. — Carmina aurea Pythagoræ. — Phocylidis poema ad bene beateque vivendum. — Introductio perbrevis ad hebraicam linguam: Omnia hæc cum interpretatione latina. Florent. 1515, in 4.

B'. Συλλογὴ Γνωμικῶν.

Hesiodi castigatissima opera. Flor. 1515, in fol.

Eis touton ton tomon euriskontai prosati: Theognis Sententiae ex diversis poetis juxta alphabetum. — Versus Sibyllae Erythraeae de Christo Jesu. — Pythagoras. — Gregorii Theologi Sententiae monostichi.

Ιούργας Βεργ. (*Bernardus Junta*).

A'. Συλλογὴ Ποιητικῆ.

Musaei opusculum de Herone (Hero) et Leandro, gr. et lat. — Orphei Argonautica, hymni et de lapidibus. — Sententiae ex variis poetis — Homeri Batrachomyomachia. Florent. 1519, in 8.

Β'. Συλλογὴ Γραμματικῶν.

Theodori (Gazae) Grammatices libri IV et de accentibus liber. — Georgii Lecapeni de constructione verborum. — Emmanuelis Moschopuli de constructione nominum et verborum. — Eiusdem de accentibus. — Hephaestionis Enchiridion. Florent. 1526, in 8.

Ιούρτας Βενέδ. (*Benedictus Junta*).

Συλλογὴ Ποιητικῆ.

Hesiodi Opera et Dies et Theogonia et Clypeus. — Theognidis Sententiae. — Sibyllae carmina de Chisto. — Musaei opusculum de Herone (Hero) et Leandro. — Orphei Argonautica, hymni et de lapidibus. — Phocylidis Paraenesis, gr. Florent. 1540, in 8.

Ιούρτας Θωμ. (*Thoma Junta*).

Συλλογὴ Λουτρικῆ.

De Balneis omnia quae extant apud gr. lat. et arabes scriptores qui hanc materiam tractaverunt. Venet. 1553, in fol.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν εὐρίσκονται ὅλαι αἱ περὶ Θερμῶν, ἢ Λουτρῶν γνῶμαι τῶν παλαιῶν Συγγραφέων.

Καμεράριος (*Joach. Camerarius*).

Α'. Συλλογή Ἀστρολογική.

Astrologica ex Hephaestione, Vetio Valente et aliis, gr. et lat. Norimb. 1532, in 4.

Ἡ Ἀυτὴ ἢ Συλλογὴ περιέχει τὸ Σύγγραμμα ἀνωνύμου τινὸς ἐπιγραφόμενον: Περιγραφὴ τῆς διαβάσεως τοῦ ἡλίου διὰ τῶν δωδεκά ζωδιακῶν σημείων. — Ἀποσπασμάτια τινὰ ἐκ τοῦ Ἡρασιτίωνος. — Σύγγραμμα τινὸς ἀνωνύμου περὶ τῆς σημασίας τῶν πλανητῶν ἐφ' ἐκάστου ζωδιακοῦ σημείου. — Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Βετίου Βάλαντος. — Τὰ Ἰατρομαθηματικὰ Ἐρμού τοῦ Τρισμεγίστου.

Β'. Συλλογὴ Ἀλεξίφαρμακευτικῆ.

De Theriacis et Mithridaticis remediis commentariolos; — item ad Pamphylianum de Theriaca libellus Galeni. — Galeni antidota Andromachi. — Theriaca Antiochi. — Antidotus Philonis conversa in latinum. Norimb. 1533, in 8.

Γ'. Συλλογὴ Ἐπιγραμμάτων.

Ἐπιγράμματα Ἑλληνικά τῶν Παλαιῶν καὶ Ἐπιτάφια. Epigrammata veterum poetarum atque Epitaphia. Basil. 1538. in 8.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει συλλογὴν Κρησιῶν, Ἀωνιμάτων καὶ Ἐπιγραμμάτων (πλὴν τῆς τοῦ Πλανοῦδου Ἀνθολογίας), καὶ προσέτι τὸ τοῦ Ἀστραμφύχου Ὀνειροκριτικὸν ἀνωνύμου.

Δ'. Συλλογὴ Ἐπιστολῶν .

Ἐκλογή καὶ οἶον ἀπάνθισμα διαφόρων Ἐπιστολῶν Ἑλληνικῶν, κτλ.
Tubingae, 1540, in 8.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Δίωνος, Ἀριστοτέλους, Φαλάριδος, Ἀπολλωνίου Τυανίου, Πλάτωνος, Βασιλείου καὶ ἄλλων .

Ε'. Συλλογὴ Γνωμικῶν .

I. Libellus gnomologicus, bonarum utiliumque sententiarum generalem expositionem graecam latinamque continens.
Lips. in 8 (ἀνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους).

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει συλλογὴν Γνωμῶν ἐκ διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων συνηθροισμένων, καὶ προσέτι τὰ Παραινετικά κεφάλαια τοῦ Ἀγαπητοῦ, καὶ τὴν περὶ τῶν τῆς Ἰνδίας ἐθνῶν ἱστορίαν τοῦ Παλλαδίου .

II. Liber scholasticus quo continentur Theognis praecepta.
— Pythagorae versus eurei. — Phocylidis praecepta. — Solonis, Tyrtaei, Simonidis et Callimachi quaedam carmina. Basiliae, 1550 καὶ 1555, in 8.

Κασελέστιος (Claudius Chapelet, ἢ Capéletius).

Συλλογὴ Χριστιανῶν Ποιητῶν .

Poetae graeci christiani, una cum homericis centonibus ex Sanctorum Patrum operibus collecti et utraque lingua seorsim editi in usum gymnasiorum Soc. Jesu. Paris. 1609, in 8.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον περιέχονται ὄχι μόνον οἱ Ὀμηρικοὶ Κέντρωνες, ἢ Ὀμηροκέντρωνες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποσπασμάτια τοῦ Ἐξεκίηλ καὶ τοῦ Θεοδότου, καὶ προσέτι διάφορα συγγραμμάτια Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, οἱ Ἵμνοι Ἰωάννου τοῦ Γεωμέτρου, ὁ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Ἵμνος Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, οἱ Ἰαμβοὶ Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ, Νικηφόρου Ξανθοπούλου καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ διάφορα ἄλλα ἀνάγνωμα ποιημάτων.

Κορμελίγιος (*Hieronymus Commelinus*).

Α'. Συλλογὴ Ἀστρονομικῆ.

Astronomica veterum scripta isagogica, gr. et lat. Insunt Procli Sphaera, Arati Solensis Phaenomena et prognostica. — Leontius Mechanicus de constructione Arateae sphaerae, grae-ce. — Aratea phaenomena ex poët. interpretatione M. T. Ciceronis, Festi Rufi Avieni, Germanici Caesaris, cum commentariis incerti auctoris; — Veterum poëtarum fragmenta astronomica; — C. Julii Hygini poëtica astronomica, etc. Heidelberg. 1589, in 8.

Β'. Συλλογὴ Ἐπιστολῶν.

I. Phalaridis et Bruti Epistolae, gr. et lat. 1597, in 8.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει προσέτι καὶ τοὺς Ἐπιστολικούς Χαρακτήρας τοῦ Λιβανίου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Πρόκλου.

II. Epistolae Hippocratis, Democriti, Heracliti, Diogenis. Nunc primum gr. ed. simul ac lat. per Eilhardum Lubinum, 1601, in 8.

III. Epistolae Apollonii Thyanei, Anacharsidis, Euripidis

Theani. Nunc primum gr. ed. simul ac lat. per Eith. Lubinum, 1604, in 8.

Ταύτης τῆς ἐπιστολικῆς συλλογῆς οἱ δύο τελευταῖοι τόμοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ἱερωνύμου Κομμελαίου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ 1609 ἔτος τυπώσαντες νέον τίτλον, ἡ ἐπιγραφὴν ὅλης τῆς Συλλογῆς, ἐνόμασαν τρίτον τόμον τὴν Συλλογὴν τοῦ πατρὸς των. εἶναι δὲ σπανιωτάτη αὕτη ἡ Συλλογὴ, καὶ δυσκόλως εὐρίσκεται ὅλη ὁμοῦ ἡρωμένη.

Γ'. Συλλογὴ Λυρικῶν Ποιπτῶν .

Novem Lyrici Graecorum, cura Aemilii Porti. Heidelb 1598, in 8.

Δ'. Συλλογὴ Ἑρωτικῶν Συγγραφέων .

Achillis Tatii de Clitophontis et Leucippes amoribus libri VIII. — Longi Soph. de Daphnidis et Chloës amoribus Libri IV. — Parthenii Nic. de amator. aff. lib. I; gr. et lat. 1606, in 8.

Κουϊάκκιος (Jacobus Cujaccius).

Συλλογὴ Ἐπιστολῶν (Ζ'. Ἄλδος 5').

Κρισπίνος (Joannes Crispinus).

Συλλογὴ Γεωργικῶν, Βουκολικῶν καὶ
Γνωμικῶν Ποιπτῶν .

Vetustissimorum auctorum Georgica, Bucolica et Gnomi-

ca poemata quae supersunt, gr. et lat. Genevae, 1569, 3 tomi in 12.

Ἄυτη ἡ Συλλογὴ μάλιστα πώδη πολλάκις αὐτόδι' ἐμπεριέχονται δὲ εἰς αὐτὴν ὁ Ἡσίοδος, ὁ Θεόγνις, ὁ Φωκυλίδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σόλων, ὁ Θεόκριτος, ὁ Σιμωνίδης, ὁ Μόσχος, ὁ Βίων, ὁ Μουσαῖος.

Λαββέος (Philippus Labbè, ñ Labbeus).

Συλλογὴ Βυζαντινῶν Ἱστοριογράφων.

Scriptores Historiae Byzantinae, gr. et lat. edd. Ph. Labbè, et A. Fabrotus etc. Paris. typ. reg. 1645, in fol. καὶ ἐφεξῆς.

Συγγραφεῖς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ἢ Σῶμα Βυζαντιδος, καὶ ἀπλῶς Βυζαντινῆ Ἱστορία ὀνομάζεται ἡ Ἱστορία ἐκείνων τῶν Συγγραφέων, οἱ τινες συνέγραψαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ Βασιλείου πράγματα ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἕως τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τούτων ἀπάντων ἢ εἰς διαφόρους τόμους Συλλογὴ ἤρχισεν νὰ γίνεταί ἐν Παρισίοις περὶ τὰ μέσα τῆς εἰς ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς βασιλείας Λοδοβίκου τοῦ ΙΔ' δια σπουδῆς καὶ ἀτρυτῶν πόνων πολλῶν πεκαϊδευμένων ἀνδρῶν, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ἀρχὴν ὁ εἰρημένος Φίλιππος Λαββέος, ἐκ τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἰησοῦ. Συνίσταται δὲ ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἕξ τόμους, καὶ μετὰ τῆς ἀναγκαίας προσδήκης εἰς συμπλήρωσιν τῆς ὅλης ἱστορίας, ἀπὸ ἐξήκοντα περὶ τοῦ τόμου, οἱ ὅποιοι ἕως δὲν φιλάττουσι καμμίαν χρονολογικὴν τάξιν, ὡς τυπωθέντες κατὰ τὴν προχειρότεραν ὕλην, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐτοίμην οἱ κατὰ καιρὸν ἐκδοταὶ αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀναφέρω εἰς τοῦτο τὸ Λεξικὸν τὰ Συγγράμματα πολλῶν ἐκ τούτων τῶν Συγγραφέων, ἐκδέτω ἐνταῦθα τὰς ἐκδόσεις αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα κατ' ἀλφάβητον καὶ μὲ τὰς Λατινικὰς ἐπιγραφὰς ὡς ἐρρίσκονται, ἐπισυνάπτων μόνον διὰ παραθέσεως μὲ Ἑλληνικὰ γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν Συγγραφέων, τῶν ὁποίων προηγεῖται καὶ ὁ ἐφεξῆς Πίναξ κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν εὐρεσιν.

- Ἄγαθίας Σχολαστικός. Z. *Agathiae Scholastici*.
- Ἄγαπητός Διάκονος. Z. *Banduri Anselmi*.
- Ἀναστάσιος Βιβλιοθηκάριος. Z. *Anastasio Bibliothecarii*.
- Ἄννα Κομνηνή. Z. *Annae Comnenae*.
- Βανδοῦρος Ἀγαλμος. Z. *Banduri Anselmi*.
- Βασίλειος Μακεδών. Z. *Banduri Anselmi*. — *Combesisii Francisci*.
- Βόσχιος Πέτρος. Z. *Boschii Petri* ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Γεώργιος Ἀκροπολίτης. Z. *Georgii Acropolitae*.
- Γεώργιος Κεδρηνός. Z. *Georgii Cedreni*.
- Γεώργιος Κωδινός. Z. *Georgii Codini*.
- Γεώργιος Μοναχός. Z. *Georgii Monachi*. — *Combesisii Francisci*.
- Γεώργιος Παχυμέρης. Z. *Georgii Pachymeris*.
- Γεώργιος Πισίδης. Z. *Historiae Byzantinae nova appendix*.
- Γεώργιος Σύγκελλος. Z. *Georgii Monachi*.
- Γεωφροῆς Βιλλεχαρδουίνος. Z. *Histoire de l'empire*, κτλ. ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Δέξικτος. Z. *Excerpta de Legationibus*.
- Δουκάγγιος. Z. *Du Fresne Car. Dn. Ducange*, καὶ ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Εὐνάπιος. Z. *Excerpta de Legationibus*.
- Ἡσύχιος Μιλήσιος. Z. *Excerpta de Legationibus*.
- Θεοδόσιος Διάκονος. Z. *Historiae Byzantinae nova appendix*.
- Θεοφάνης Βυζάντιος. Z. *Excerpta de Legationibus*.
- Θεοφάνης Ὁμολογητής ὁ αὐτός. Z. *Theophanis S. Confessoris*.
- Θεοφύλακτος Ἀρχιεπίσκοπος. Z. *Theophylacti Archiepiscopi* ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Θεοφύλακτος Σιμοκάτης. Z. *Excerpta de Legationibus*. — *Theophylacti Simocatae* ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Ἰάκωβος Βογάραος. Z. *Jac. Bogarsii*.
- Ἰερκλῆς Γραμματικός. Z. *Banduri Anselmi*.
- Ἰούλιος Πολυδεύκης. Z. *Julii Polulucis*. — *Anonymi Historia Sacra*.
- Ἰωάννης Δούκας. Z. *Johannis Ducae*.
- Ἰωάννης Ζωναράς. Z. *Johannis Zonarae*.
- Ἰωάννης Ἱεροσολυμίτης. Z. *Combesisii Francisci*.
- Ἰωάννης Καμηνιάτης. Z. *Combesisii Francisci*.

- Ἰωάννης Κασανός. Z. Georgii Acropolitae.
- Ἰωάννης Καντακουζηνός. Z. Johannis Cantacuzeni.
- Ἰωάννης Κίναμος. Z. Johannis Cinnami.
- Ἰωάννης Λαυρέντιος Λυδός. Z. Joannes Laur. Lydus.
- Ἰωάννης Μαλέλας. Z. Georgii Phranzae ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Ἰωάννης Σκυλίτζης. Z. Georgii Cedreni.
- Ἰωήλ. Z. Georgii Acropolitae.
- Ἰωσήφ Γενέσιος. Z. Jos. Genesisii.
- Κάνδιδος Ἰσαυρός. Z. Excerpta de Legationibus.
- Κομβεφίσιος Φραγκίσκος. Z. Combesisii Francisci.
- Κόρπκος Ἀφρικανός. Z. Historiae Byzantinae nova appendix.
- Κούπερος Γουλιέλμος. Z. Cuperi Gu.
- Κωνσταντῖνος Μανασσῆς. Z. Constantini Manassis.
- Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος. Z. Banduri Anselmi. — Constantini Porphyrogenetae, ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Λαόνικος Χαλκονδύλης, ἢ Χαλκονδυλῆς. Z. Laonici Chalcondylae.
- Λεβίνιος Μιχαήλ. Z. Lequien Mich.
- Λέων Ἀλλάτιος. Z. Leonis Allatii ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Λέων Ἀυτοκράτωρ. Z. Georgii Codini.
- Λέων Διάκονος. Z. Leonis Diaconi ἐν τῇ Προσδήκῃ.
- Λέων Γραμματικός. Z. Theophranis S. Confessoris.
- Μάλχος ἐκ Φιλαδελφείας. Z. Excerpta de Legationibus.
- Μανουήλ, ἢ Ἐμμανουήλ Χρυσολωρᾶς. Z. Georgii Codini.
- Μεγάνδρος Προτέκτωρ. Z. Excerpta de Legationibus.
- Μιχαήλ Γλυκάς. Z. Michaëlis Glycae.
- Νικήτας Χωνιάτης. Z. Banduri Anselmi. — Nicetae Acominatae.
- Νικηφόρος Βρυέννιος. Z. Nicephori Caes. Bryennii.
- Νικηφόρος Γρηγοῤᾶς. Z. Nicephori Gregorae.
- Νικηφόρος Πατριάρχης. Z. Nicephori Patriarchae. — Georgii Monachi.
- Ὀλυμπιδωρος Θηβαῖος. Z. Excerpta de Legationibus.
- Παῦλος Σιλεντιάριος. Z. Johannis Cinnami.
- Πέτρος Πατρίκιος. Z. Excerpta de Legationibus.
- Πρίσκος. Z. Excerpta de Legationibus.

- Προκόπιος Καισαρεύς. Z. Procopii Chronikὸν Ἀνατολικὸν. Z. Chronicon Orientale.
 Caesariensis.
 Σωμεὼν Μάγιστρος. Z. Combefisii Francisci.
 Τανίνιος Ἱερώνυμος. Z. Tanini Hier.
 Φίλιππος Κύπριος. Z. Phil. Cyprii, ἐν τῇ Προσθήκῃ.
 Χρονικὸν Ἀνατολικὸν. Z. Chronicon Orientale.
 Χρονικὸν Γεωργίου Φραντζῆ. Z. Georgii Phranzae, ἐν τῇ Προσθήκῃ, καὶ Ἑλληνιστὶ αὐτόδι.
 Χρονικὸν Πασχάλιον. Z. Paschalion, s. Chronicon Paschalion.

Agathiae Scholastici (Ἀγαθίας Σχολαστικός) de imperio et rebus gestis Justiniani imp. libri V, gr. et lat. interpr. Bonav. Vulcanio, cum notis ejusdem. Access. ejusd. Agathiae Epigrammata cum versione latina. Paris. 1660, in fol.

Anastasii Bibliothecarii (Ἀναστάσιος Βιβλιοθηκᾶριος) historia ecclesiastica s. chronographia tripartita, ad fidem veterum libr. emendata. Acced. notae Car. Annib. Fabrotti, item glossaria II. Paris. 1649, in fol.

Annae Comnenae (Ἄννα Κομνηνή) Porphyrogenetae Caesarissae Alexias libr. XV. a Petr. Possino lat. interpr. glossario et notis illustrati. Accesserunt praefationes ac notae Dav. Hoeschelii. Paris. 1651, in fol. — Notae historicae et philolog. in Annae Comnenae Alexiadem. Paris. 1670, in fol.

Banduri Anselmi (Βανδουῖρος Ἀνσέλμος, Ἐκδότης) imperium orientale s. Antiquitates Constantinopolitanae in IV. partes distributae, quae ex variis scriptor. gr. operibus et praesertim ineditis adornatae, comentar. geogr. aliisque quam plurimis monumentorum ac numismatum tabellis illustrantur etc. Paris. 1711, 2 tom. in fol.

Εἰς τούτους τοὺς δύο τόμους περιέχονται τὰ ἑξῆς:

Τόμ. Α'. Constantini Porphyrogenetae (Κωνσταντῖνος Πορ-
 31

ρορογένητος) de Thematibus Orientis et Occidentis. — Hieroclis Grammatici (Ἱεροκλῆς Γραμματικός) Synecdemus. — Constant. Porphyrogen. de administrando imperio liber. — Agapeti Diaconi (Ἀγαπητός Διάκονος) capita admonitoria ad Justinian. imp. — Basilii imper. (Βασίλειος Μακεδών) capita exhortationum ad Leonem fil. — Theophylacti archiep. Bulg. (Θεοφύλακτος Βουλγαρίας) institutio regia ad Constantianam Porphyrogen. — Anonymi origines urbis Constantinopolitanae ac descriptio aedis Sophianae. — Breves Demonstrationes chronographicae incerti auctoris. — Nicetae Choniatae (Νικήτας Χωνιάτης) narratio de statutis Constantinopolitanis quae Latini capta urbe in mentem conflexerunt etc.

Τόμ. Β'. Ansel. Banduri *Animadversiones in Constantini Porphyrog. libros de Thematibus et de administrando imperio; ac breves notae ad opuscula Agapeti Diaconi, Basilii Macedonis et Theophylacti, etc.*

Chronicon Orientale (Χρονικὸν Ἀνατολικόν) ex arabico ms. latinitate donatum ab Abrah. Echellensi. Acced. supplens. *histor. Orient.* ab eodem concinnatum. Paris. 1651, in fol.

Combesisii Francisci (Κομβεσίσιος Φραγκίσκος, Ἐκδόσης) *Historiae Byzantinae scriptores post Theophanem, partim nunc editi, partim recensiti et nova versione adornati.* Paris. 1685, in fol.

Εἰς αὐτὸν τὸν τόμον περιέχονται τὰ ἑξῆς:

Chronici, jussu Constantini Porphyrogenetae conscripti a Leone Armenio usque ad Michaëlem, Theoph. fil., libri IV. — Constantini Porphyrogenetae Basilii Macedo (Βασίλειος Μακεδών). — Anonymus continuator Theophanis. — Orthodoxorum invectiva adversus Iconomachos. — Joannis Jerosolymitani (Ἰωάννης Ἱερουσαλήμιτης) narratio de Iconomachis. — Joannis Ca-

menistae (Ἰωάννης Καμηνάτης) narratio de excidio urbis Thesalonicae. — Symeonis Magistri (Συμεὼν Μάγιστρος) ac Logothetae Annales. — Georgii Monachi (Γεώργιος Μοναχός) Vitae recentiorum a Leone Armenio usque ad Constantinum Porphyrogenet.

Constantini Manassis (Κωνσταντῖνος Μανασσῆς) Breviarium historicum gr. et lat. ex interpr. S. Leunclavii, cum ejusd. et Jo. Maurisii notis. Acced. var. lect. libellus, cura L. Allatii et Cur. Annib. Fabrotti. Paris. 1655, in fol.

Du Fresnoe Car. Dn. Ducange (Δουκάνγιος, Ἐκδόσης) Historia Byzantina, duplici commentario illustrata; prior familias ac stemmata imperatorum Constantinop. cum eorundem numismatibus et aliquot iconibus; alter descriptionem urbis Constantinopolitanae sub imp. christianis. Paris, 1680, in fol.

Excerpta de Legationibus ex Dexippo (Δέξιππος) Atheniense, Eunapio (Εὐνάπιος) Sardonio, Petro Patricio (Πέτρος Πατρικίος), Prisco (Πρίσκος) Sophista, Malcho Philadelph. (Μάλχος ἐκ Φιλαδελφείας), Menandro Protect. (Μένανδρος Προτέκτωρ), Theophylacto Simocata (Θεοφύλακτος Σιμοκάτης). Omnia e codd. mss. a Dav. Hoeschelio edita. Interpret. Car. Cantoclaro, Acced. notae et animadvers. Henrici Valesii (Ed. C. A. Fabrotti). Item Eclogae Historicorum de rebus Byzantinis, quorum integra scripta aut injuria temporum interciderunt, aut plura continent ad Constant. historiam minus spectantia. Selegit, interpretationem recensuit notisque brevibus illustravit P. Phil. Labbé. Paris. 1648, in fol.

Οἱ περιχάμενοι Συγγραφῆς εἰς ταύτας τὰς Ἐκλογὰς εἶναι: Ὀλυμπόδοτος ὁ Θηβαῖος, Κάνδιδος ὁ Ἰσαυρὸς, Θεοφάνης Βυζάντιος Περὶ τοῦ κατὰ Περσῶν πολέμου τοῦ Ἰουστινίου, Ἠαύχης Μιλῆσιος Περὶ τῶν πατρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Georgii Acropolitae (Γεώργιος Ἀκροπολίτης) *Historia*. — Joëlis (Ἰωήλ) *Chronographia compendiaria*, et Jo. Ganani (Ἰωάννης Κανανός) *narratio de bello Constantinopolitano*; Leone Alatio interprete, cum ejusd. not. et Theod. Douzae observationibus. Acced. Diatriba ejusdem L. Allatii de Georgiorum scriptis. Paris. 1651, in fol.

Georgii Cedreni (Γεώργιος Κεδρηνός) *Compendiarium historiae* ex vers. Gu. Xylandri, cum ejusdem annotationibus. Access. notae Jac. Goar, et C. A. Fabrotti *Glossarium*. Item Jo. Scylitzes (Ἰωάννη Σκυλίτσης) *Curopolates excipiens ubi Cedrenus desinit, nunc primum editus*. Paris. 1647, in fol.

Georgii Codini (Γεώργιος Κωδινός) et alterius cujusdam Anonymi *Excerpta de antiquitatibus Constantinopolitanis*, edita studio Petr. Lambecii, cum lat. vers. et animad. Acced. Man. Chrysolorae (Μανουήλ, ἡ Ἐμμανουήλ Χρυσολωράς) *Epistolae III. de comparatione veteris et novae Romae*. — Imperat. Leonis (Λέων Αὐτοκράτωρ) *Oracula, etc.* Bern. Medonio. Paris, 1655, in fol.

Georgius Codinus (Γεώργιος Κωδινός) *Curopolata de Officiis magnae ecclesiae et aulae Constantinopol.* ex vers. Jac. Gretseri, cum ejusdem in Codinum *Commentarior. libris III. et de imaginibus non manu factis opere*. Praeter comparatum cum mss. graecum textum et reparatam lat. versionem accesserunt ex Regia et Maz. biblioth. *Officialium catalogi et ad Codini mentem locupletes notae, etc.* cura Jac. Goar. Paris. 1648, in fol.

Georgius Pachymeris (Γεώργιος Παχυμέρης) *Michaël Palaeologus, s. histor. rerum a Mich. Palaeol. ante imperium et in imperio gestarum*, interprete Petro Possino. Ejusd. *Observationum libri III. et appendix: Specimen sapientiae Indorum veterum. Romae, 1666, in fol.*

Georgii Pachymeris Andrōnicus Palaeologus, s. histor. rerum ab Andron. seniore in imperio gestarum, usque ad annum ejus aetatis XLVIII, interpr. Petr. Possino. Accend. ejusd. Observ. libri III. Romae, 1669, in fol.

Georgii Monachi (Γεώργιος Μοναχός) et Tarasii patriarchae Constant. quondam Syncelli (Γ. Σύγκελλος) Chronographia ab Adamo usque ad Dioclitianum, et Nicephori patriarchae (Νικηφόρος Πατριάρχης Κ.) Constant. Breviarium chronographicum ab Adamo ad Michaëlis et ejus fil. Theophili tempora gr. et lat. cura J. Goar. Paris. 1652, in fol.

Johannis Cantacuzeni (Ἰωάννης Καντακουζηνός) Eximperatoris historiar. libri IV. Jac. Pontanus lat. vertit et notas suas cum Jac. Gretseri adnotationibus addidit; gr. nunc primum prodeunt. Paris. 1645, in fol.

Johannis Cinnami (Ἰωάννης Κίνναμος) Historiarum libri IV. s. de rebus gestis a Joanne et Manuele Comnenis. Access. Car. du Fresne Dn. du Cange in Nicephori Bryennii, Caes. Annae Comnenae et ejusd. Cinnami hist. Comnenicam notae hist. et philol. Adjungitur Pauli Silentiarum (Παῦλος Σιλεντιάρης) descriptio Sanctae Sophiae. Paris 1670, in fol.

Johannis Ducae (Ἰωάννης Δούκας) Historia Byzantina, res in Graecorum imperio gestas complectens a Joanne Palaeol. I. ad Mehmetem II. Acc. Chronicon breve quo Graecorum, Venetorum et Turcarum aliquot gesta continentur, nunc primum edita, vers. lat. et notis illustr. studio Ism. Bullialdi Paris. 1649, in fol.

Johannis Zonaræ (Ἰωάννης Ζωναράς) Annales; Car. du Fresne dom. du Cange Wolfianam edit. cum scriptis codd. contulit, lat. vers. recens. annales notis illustravit. Paris. 1686, 2 tom. in fol.

Laonici Chalcondylae (Λαόνικος Χαλκονδύλης, ἢ Χαλκονδύλης) Historiarum libri X. interpr. Cœnr. Clausero Cuta Annalibus Sultanorum Othmanidarum a Turcis lingua sua scriptis, ex interpr. Jo. Leunclavii Acced. index glossarum Laonici, studio Car. Annib. Fabrotti. Paris 1650, in fol.

Michaëlis Glycae (Μιχαήλ Γλυκάς) Siculi Annales a mundi exordio usque ad obitum Alexii Comneni Imp. IV. in partes tributi. Phil. Labbè textura gr. ex pluribus mss. codd. primus in lucem edidit, Jo. Leunclavii interpretationem recensuit, etc. 1660, in fol.

Nicephori Caes. Bryennii (Νικηφόρος Βρυέννιος) Commentarii de rebus Byzantinis, gr. et lat. stud. Petr. Possini. Paris. 1661, in fol.

Nicephori Gregorae (Νικηφόρος Γρηγοράς) Byzantina historia, gr. et lat. tom. I. libri XI. ab Hieron. Wolfio lat. facti et in lucem editi; ex his libros fere XI. latine vertit Joh. Boivin, codd. contulit, notas et alias appendices adjecit. Paris. 1702, in fol.

Nicephori Patriarchae (Νικηφόρος Πατριάρχης) Breviarium historicum, de rebus gestis ab obitu Mauricii ad Constantusque Copronymum, gr. et lat. interpr. Dionys. Petavio, cum ejusd. notis. Paris. 1648, in fol.

Nicetae Acominatae Choniatae (Νικήτας Ἀκομινάτος, ἢ Χωνιάτης) historia, gr. et lat. Hier. Wolfio interprete, editio glossario graeco-barbaro auctior et ope mss. emendatior, cura Car. Annib. Fabrotti. Paris, 1674, in fol.

Paschalion, s. Chronicon Paschale (Χρονικὸν Πασχάλιον) a mundo condito ad Heraclii Imp. an. 20: opus hactenus Fastorum Sicularum nomine laudatum, deinde chronicae temporum

epitomes, ac denique Chronici Alexandrini lemmate vulgatum, nunc tandem auctius et emendatius, cum nova vers. lat. et notis chron. et hist: cura, Car. du Fresne Dg. du Cange, Paris, 1688, in fol.

Procopii Caesariensis (Προκόπιος Καισαρεύς) historiar. sub temp. libri VIII. gr. et lat. interpr. Cl. Maltreto, Paris, 1662, in fol.

Procopii Caesariensis de aedificiis imp. Justiniani libri VI. gr. et lat. auctiores quam antè et emendatiores, interpr. Cl. Maltreto, Paris, 1663, in fol.

Procopii Caesariensis Arcana historia, gr. et lat. Nic. Alemannus lat. reddidit. Recognovit, var. lect. adjecit et lacunas fere omnes implevit, Cl. Maltretus, Paris, 1663, in fol.

Theophanis s. Confessoris (Θεοφάνης Ὁμολογητής) Chronographia; Leonis Grammi, (Λέων Γραμματικός) Vitae recentiorum imp. Jac. Goar lat. reddidit, Theophanem notis illustravit, var. lect. adjecit; Fr. Combefis notis posterioribus Theophanem, integris Leonem Grammi, discussit ex fide codd. auxit, emendavit, Paris, 1655, in fol.

Theophylacti Simocatas (Θεοφύλακτος Σιμοκάτης) historiarum libri VIII. Mauricii imp. res gestas continentes, interpr. Jac. Pontano. Ed. priore castigatior et glossar. gr. barb. auctior, stud. C. Annib. Fabrotti. Paris. 1647, in fol.

Οὗτοι εἶναι οἱ Συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι ἀπεριέχονται εἰς τὴν ἐκ Παρισίου ἐκδοσὴν τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, εἰς τῆς ὁποίας, τὴν ἀμπλήρωσιν προστίθενται καὶ τῶν ἐφεξῆς Ἱστορικῶν τὰ Συγγράμματα, τυπωθέντα, κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις, πλεῖστα ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἔχρματ τὸ αὐτὸ μέγεθος τοῦ φυλλοῦ.

Προσθήκη.

Jos. Genesisii (Ἰωσήφ Γενέσιος) de rebus Constantinopolitanis a Leo Armen. ad Basil. Maced. libri IV. nunc primum editi a Jo. Bapt. Pasqual. Venet. 1733, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον περιέχονται καί:

Georgii Phranzae Chronicon (ἄνευ τοῦ κειμένου) cum notis Jac. Pontani. — Jo. Antioch. cognom. Malalae (Ἰωάννης Μαλάλας) *Historia Chronica*, gr. et lat. — **Leonis Allatii** (Λέων Ἀλλάτιος) *Σύμμικτα*, gr. et lat.

Constantini Porphyrogennatae (Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος) libri II. de caerimōriis aulae Byzantinae, gr. et lat. ed. J. H. Leich. et J. J. Reiske. Lips. 1751, 2 tom. in fol.

Historiae Byzantinae nova appendix, complectens opp: **Georgii Pisidae** (Γεώργιος Πισίδης), **Theodosii Diaconi** (Θεοδόσιος Διάκονος), et **Corippi Africani** (Κόριππος Ἀφρικανός), gr. et lat. cum notis ed. Petr. Fr. Fogginus. Romae 1777, in fol.

Anonymi (κατά τινας Ἰούλιος Πολυδεύκης) *Historia sacra ab orbe condito ad Valentin. et Valentem imp. e vetere cod. gr. descripta*; J. B. Bianconi lat. vertit et nonnulla adnotavit. Bononiae, 1779, in fol.

Χρονικὸν Γεωργίου Φραντζῆ (Georgii Phranzae) τοῦ Πρωτοβ-
στιαρίου, εἰς τέσσαρα βιβλία διαιραθέν. Νῦν πρῶτον ἐκδοθέν ἐπιμελεία
Φραγκίσκου Καρόλου Ἄλτερ. Ἐν Βιέννῃ, 1796, φύλ.

Leonis Diaconi (Λέων Διάκονος) *Coloensis historia*, scrip-
toresque ad res Byzantinas pertinentes, etc. Ed. Car. Ben-
Hase. Paris. 1819, in fol.

Histoire de l'empire de Constantinople, par Geoffroy de Ville-Hardouin (Γεωφφροῦς Βιλλεχαρδουῖνος), avec les notes de C. du Fresne du Cange. Paris. 1657, in fol.

Jac. Bogarsii (Ἰάκωβος Βογάρσιος) *Gesta Dei per Francos, s. orientalium expeditionum et regni Francorum Hierosolymitani histor. Hanov. 1611, 2 tom. in fol.*

Anselmi Banduri (Ἀνσελμος Βανδουῦρες) *Numismata imperatorum Romanorum a Trajano Decio ad Palaeologos. Paris. 1718, 2 tom. in fol.*

Lequien Mich. (Λεκιβίνιος Μιχαήλ) *Oriens christianus. Paris. 1740, 3 tom. in fol.*

Boschii Petri (Βόσχιος Πέτρος) *Tractatus de Patriarchis Antioch. Venet. 1748, in fol.*

Cuperi Gu. (Κούπερος Γουλιέλμος) *de Patriarchis Constantinopolit. Venet. 1751, in fol.*

Taninii Hier. (Τανίνιος Ἱερώνυμος) *Numismatum imperatorum Romanorum a Bandurio editorum supplementum. Romae. 1791, in fol.*

Theophylacti Archiepisc. (Θεοφύλακτος Ἀρχιεπίσκοπος, Βουλγαρίας δηλ.) *Institutio regia, interpr. Petr. Possino. Paris. 1651, in 4.*

Phil. Cyprii (Φίλιππος Κύπριος) *Chronicon eccles. gr. ed. M. Blancard. Franeg. 1679, in 4.*

C. du Fresne dn. du Cange (Δουκάγγιος) *Dissertatio de imperator. Constantinopol. numismat. Romae. 1755, in 4.*

Notitia dignitatum imperii Romani, ed. Phil. Labbè (Φίλιππος Λαββέος). Paris, 1651, in 12.

Julii Pollucis (Ίουλιος Πολυδεύκης) Historia physica, ed. I. Hardt. Monachi, 1792, in 8.

Joannes Laur. Lydas (Ίωάννης Λαυρέντιος Λυδός) de magistratibus, ed. J. B. Fuss, e C. B. Hase. Paris. 1812, in 8.
 αναφ. J. B. Fuss, ad C. B. Hase Epistola. Bonnae. 1821, in 8.

Ταῦτα εἶναι τὰ Συγγράμματα, τὰ ὅποια προσδέτουσαν εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς ὅλης Βυζαντινῆς Ἱστορίας, μ' ὅλον ὅτι κατὰ τινὰς λείπουσαν ἀκόμα καὶ ἄλλα· ἢ δὲ ἀπάρκτους αὐτῶν εἶναι σπανία καὶ πολυέξοδος.

Περὶ τὰς ἀρχαίας τῆς ἐπὶ Ἑκατονταετηρίδος Βενετός τις Βιβλιοπώλης, Βαρδολομαῖος Ἰαβαρίνας (Bartolomeo Giavarina) ὀνομαζόμενος, ἐπεχείρησε τὴν μετατύπωσιν ταύτης τῆς πολυτόμου Ἱστορίας, καὶ κατὰ τὸ 1729 καὶ ἐφεξῆς ἐφώνη εἰς φῶς Ἑλληνολατινικῆ εἰς φύλλον, συνισταμένη ἀπὸ τόμους 23 ἕως 35 κατὰ τὴν διάφορον διαίρεσιν καὶ δέσμιον αὐτῆς. Εἶναι δὲ κατωτέρα τῆς Παρισιανῆς ἐκδόσεως τόσοῦ διαπένη προίεττα τοῦ χαρτίου καὶ τὴν λοιπὴν καλλονήν, ὅσον καὶ διὰ τὰ ἄπειρα τυπογραφικὰ σφάλματα, εὐρίσκονται ὅμως εἰς αὐτὴν Συγγράμματα τινά, τὰ ὅποια λείπουσι ἀπ' ἐκείνην, διὰ τὸ ὅποιον γίνεται καὶ αὐτὴ ἀναγκαία. Ἐκδέτω ἐνταῦθα κατ' ἀλφάβητον τὰ ὀνόματα μόνων τῶν εἰς αὐτὴν ἐμπεριεχομένων Συγγραφέων, ὡς ἀναφερόμενα ἔτιστε καὶ εἰς τὸ Λεξικόν.

Ἄγαθίας Σχολαστικός.

Ἄλλάτιος Λέων.

Ἀναστάσιος Βιβλιοθηκᾶριος.

Ἄννα Κομνηνή.

Βανδοῦρος Ἀναέλιμος.

Βιλλελαφιδουίνος.

Γεώργιος Ἀκροπολίτης.

Γεώργιος Κεδρητός.

Γεώργιος Κωδωνός.

Γεώργιος Παχυμέρης.

Γεώργιος Σύγκалλος.

Δουκάγγιος.

Θεοφάνης Ὁμολογητής.

Θεοφύλακτος Βουλγαρίας.

Θεοφύλακτος Σιμοκάτης.
 Ἰωάννης Δούκας.
 Ἰωάννης Ζωβαῖς.
 Ἰωάννης Καστακοζηνός.
 Ἰωάννης Κίναμος.
 Ἰωάννης Μαλέλας.
 Ἰωσήφ Γενέσιος.
 Κωνσταντῖνος Μανασσῆς.
 Λαββίος.
 Μιχαὴλ Γλυκᾶς.

Νικήτας Σκηνιάτης.
 Νικηφόρος Βρυέντιος.
 Νικηφόρος Γρηγοῤῥᾶς.
 Νικηφόρος Πατριάρχης.
 Προκόπιος Καισαρεύς.
 Συγγραφεῖς μετὰ Θεοφάνη.
 Καλκονδύλης, ἢ Καλκοκονδύλης.
 Χρονικὸν Ἀνατολικόν.
 Χρονικὸν Πασχάλιον, καὶ ἄλλα
 τινά.

Τούτων τὰ Συγγράμματα περιέχει καὶ ἡ Βενετικὴ ἔκδοσις τῆς
 Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ἢ ὅποια μὲ ὄλας τῆς τᾶς ἑλλείψεις ἀπεκατέστη
 καὶ αὐτὴ δυσεύρετος, διὰ τὸ ὅποιον ἴσως παρεκινήθησαν σοφοὶ τινες ἄν-
 δρες τῆς Γερμανίας νὰ κάμωσι νέαν, τακτικωτέραν καὶ ἀσυγκρίτῳ λόγῳ
 καλυπτέραν ἔκδοσιν, ταύτης τῆς πολυτίμου Ἱστορίας, ὅθεν καὶ ἤρχισε
 νὰ ἐκδίδεται κατὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, τὴν ὅποιαν εὕρισκω εἰς τὸ
 Λεξικὸν τῶν Ἐκδόσεων τοῦ Ἐβενστρατίου, πλὴν κύριος οἶδε πότε θᾶλει
 λάβει καὶ τὸ ποδοῦμενον τέλος:

Corpus scriptt. histor. Byzant. Editio emendatior et co-
 piosior, consilio B. G. Niebuhrii C. F. instituta, opera ejusd.
 Niebuhrii, Imm. Bekkeri, L. Schopeni, G. Dindorfii aliorum-
 que philologorum parata. Bonnae, Weber, 1827 - 1828. P.
 I - III, in 8. maj. complect. Agathiae historiar. libb. V. cum
 vers. lat. et annott. Bon. Vulcanii. B. G. Niebuhrius, C. F.
 graece recens. Accedunt Agathiae epigg. etc. (Pretium sub-
 script. 2 Thr.).

Λέκσιος (Jacobus Lectius).

Α'. Συλλογὴ Ἐπικῶν Ποιητῶν.

Poëtae graeci veteres, carminis heroici scriptores qui ex-
 tant omnes: Homerus, Hesiodus, Orphaeus, Callimachus, Ara-

tus, Nicander, Theocritus, Moschus, Bion, Dionysius, Coluthus, Tryphiodorus, Musaeus, Theognis, Phocylidis, Pythagorae aurea carmina, cum fragmentis aliorum, Apollonius Rhodius, Oppianus, Quintus Smyrnaeus, Nonni Dionysiaca. Aposita est e regione latina interpretatio, notae item et variae lectiones, etc. Aurel. Allobrog. 1606, in fol.

Β'. Συλλογὴ διαφόρων Ποιητῶν.

Poëtae graeci veteres tragici, comici, lyrici, epigrammata tarii, additis fragmentis ex probatis auctoribus collectis, nunc primum gr. et lat. in unum redacti corpus. Coll. Allobrog. 1614, 2 tom. in fol.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ ἐξεδέθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εἰς δύο τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος περιέχει τοὺς τρεῖς Τραγικούς Ποιητάς, καὶ προσέτι τὸν Ἀριστοφάνην, καὶ τὰ ἀποσπασθέντα τεμάχια ἐκ τῆς τοῦ Ἐξέκιλλ Τραγωδίας· ὁ δὲ δεύτερος τὸν Πίνδαρον, τὸν Ἀλκαῖον, τὴν Σαπφῶ, τὸν Στησίχορον, τὸν Ἴβικον, τὸν Ἀνακρέοντα, τὸν Βακχυλίδην, τὸν Σιμωνίδην, τὸν Ἀλκμᾶνα, τὸν Ἀρχίλοχον, τὸν Μελαννιπίδην, τὸν Τελέστην, τὸν Ποντίην, τὰ Σκολιά τοῦ Τιμοκρέοντος, τοῦ Ὑβρίου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, τὴν Ἡρίνην, τὸν Ἀλκαῖον, Ἰουλιανὸν τὸν Ἀγύπτιον, τὸ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀδωνίδος Ἐιδύλλιον τοῦ Θεοκρίτου, τὸν Λυκόφρονα, τὸν Συνέσιον, τὰς Ὠδὰς καὶ τοὺς Ὕμνους Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ Μαξίμου τοῦ Μαργουίνου· Φιλῆ τὸ περὶ Ζώων ιδιότητος· Γεωργίου Πισίδου τὴν Κοσμολογίαν· Ἰωάννου Τσέτσου Διαφόρων Ἱστοριῶν, ἧτοι ἐκ τῶν Χιλιᾶδων· Ἀπάνθισμα Ἐπιγραμμάτων· τοὺς Ὕμνους Ἰωάννου τοῦ Γεωμέτρου, καὶ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, τοὺς Ἰάμβους Συμπτώδος τοῦ Μεταφραστοῦ.

Λεωνγκλάυιος (Joannes Leunclavius):

Α'. Συλλογὴ Ἀρτιαιρετικῆ.

Manuelis Comneni legatio ad Armenos s. Theoriani cum Catholico disputatio, — Accedit Leonis M. Epistola ad Flavianum. S. Damasceni Dialogus contra Manichaeos. — Leontini Byzantini historia Sectarum, et Constantini Harmenopuli de opinionibus haereticorum, gr. et lat. Basil. 1578, in 8.

Β'. Συλλογὴ Νομικῶν.

Jus graeco-latinum, editum et locupletatum a Marq. Frehero. Franof. 1596, 2 tom. in fol.

Εἰς μὲν τὸν πρῶτον τόμον ταύτης τῆς Συλλογῆς ἀμπεριέχονται :

Constantini Harmenopuli Epitome canonum. — Novellae et constitutiones Augustales s. Imperatorum graecorum de rebus ecclesiasticis. — Decretorum Synodaliū libri II. — Responso-
rum libri II. — Item epistolarum et sententiarum de rebus ecclesiasticis ab episcopis et SS. patribus. — Theodori Balsamonis Responsa quinque. — Matthaei (Blastaris) Quaestiones et causae matrimoniales. — Edictum Justiniani de fide et orthodoxia. — Harmenopuli liber de sectis et fidei orthodoxa expositio. — Acta synodi ad Quercum.

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον :

Michaëlis Attaliatae Synopsis juris pragmatici. — Leonis et Constantini Eclogae legum. — Novellarum Augustalium liber de rebus civilibus et judiciariis. — Responsi veteris formula de nudis pactis. — Formula testandi vetus, cum Gregorii Nazianzeni testamento. — Formula testandi recentior epitomata. —

Eustathii liber de temporalibus intervallis cum scholiis Anastasii. — Ex Ruso leges militares. — Leges colonariae s. georgicae. — Jus navale Rhodiorum.

Λιβέρτος (Joannes Libertus).

Συλλογή Ποιητῶν.

Vetustissimorum poetarum, Hesiodi, Theocriti, Theognidis, Moschi, Musaei, Phocylidis, et aliorum opera georgica, bucolica, gnomica, gr. et lat. Paris. 1628, in 8.

Μαιστραῖρος (Michaël Maittaire).

Σύμμικτα, Ἑλληνικῶν Ποιημάτων.

Miscellanea graecorum aliquot scriptorum Carmina, gr. et lat. Londini, 1722, 4.

Ἐκτὴ ἢ Συλλογὴ περιέχει: Mercurii Trismegisti vel Orphei Prognostica de terrae matu. — Zoroastris oracula. — Ariphronis Faean in sanitatem. — Procli hymni IV. — Aristotelis Faean in Virtutem. — Homeri hymnus in Apollinem. — Inscriptio Triopii ab Herode Attico consecrati, et Dedicatio statuæ Regillae. — Theodori Prodromi Amicitia exulans. — Plochiri Michaëlis poematum dramaticum, Musarum et fortunæ Quaerimoniam continens.

Εἰς τὰς Σημειώσεις εὐρίσκονται προσέτι τὰ Σχόλια τοῦ Γεμιστοῦ εἰς τοὺς χρησμούς τοῦ Ζερεάστρου· ἡ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις τῆς τετάρτης Ἐκλογῆς τοῦ Βιργιλίου, γενομένης ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου· Ὁρφέως ὕμνοι εἰς Ἴγνείαν, Ἀσκληπιόν, Ἥλιον, Μούσας καὶ Ἀφροδίτην· Ὀμήρου ὕμνοι εἰς Ἀσκληπιόν, Ἥλιον, Μούσας καὶ Ἀπόλλωνα· Ἐπιγράμματα τινὰ ἐκ τῆς Ἀνθολογίας.

Ματθαῖος (Chr. Fredericus Matthaeus):

Συλλογὴ διαφόρων ἀντιδότων .

I. Glossaria graeca minora, et alia anecdota graeca, ex variis codd. edidit et animadversionibus illustravit. Chr. F. Matth. Mosquae, 1775, 2 tom. in 8.

II. Isocratis, Demetrii Cydonis et Michaëlis Glycae aliquot Epistolae, nec non Dionis Crhysostomi oratio *περὶ Λόγου ἀσκήσεως*, ex codd. edidit et animadversiones adjecit, etc. Mosquae, 1776, in 8.

III. Lectiones Mosquenses, etc. Lips. 1779, 2 tom. in 8.

IV. Medicorum XXI veterum et clarorum graecorum varia opuscula. Primo nunc ex Oribasii cod. Mosquensi, gr. edit, etc. Mosquae, 1808, in 4.

Οἱ ἐμπεριεχόμενοι εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν Συγγραφεῖς εἶναι οἱ ἑξῆς:

Agathinus, Antyllus, Apollonius, Archigenes, Athenaeus, Ctesias, Diouches, Diocles, Herodotus, Justus, Lycas, Menemachus, οἱ δύο Mæsitheï, Oribasius, Philagrius, Philotemius, Philumenus, Sabinus, et Xenocrates.

Μεϊβόμιος (Marcus Meibomius).

Συλλογὴ Μουσικῶν .

Antiquae musicae auctores septem, gr. et lat. Amst. 1652, apud Lud. Elzer. 2. tom. in 4.

Οἱ περιεχόμενοι εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν Ἑλληνικῆς Μουσικῆς Συγγραφεῖς εἶναι οἱ ἑξῆς ἑπτὰ: Ἀριστόξανος, Εὐκλείδης, ἢ Κλεωίδης, Νικόμαχος, Ἀλύπιος, Γαουδέντιος, Βάχχιος καὶ Ἀριστείδης Κοϊνταλιανός.

Μεσούρσιος (Joannes Meursius).

Α'. Συλλογὴ Τακτικῶν.

Æliani et Leonis Imp. *Tactica*, gr. et lat. accedunt præiorum aliquot descriptiones et alia. Lugd. Bat. 1613, in 4.

Β'. Συλλογὴ Μουσικῶν.

Aristoxenus, Nicomachus, Alypius, auctores musices antiquissimi hactenus non editi Lugd. Bat. 1616, in 4 (Lud. Elzev.)

Προτιμάται ἡ τοῦ Μείβομιου ἔκδοσις.

Γ'. Συλλογὴ Μυθιστοριογράφων.

Antigoni Carystii *hist. Collectanea*; Apollonii Dyscoli *hist. commentitiæ liber*; Phlegontis Tralliani *de rebus mirabilibus et de longævis libellus*, ac de Olympiis *fragmentum*, gr. et lat. Lugd. Bat. 1620, in 4.

Μίκυλλος (Jacobus Micyllus).

Συλλογὴ Μυθικοαστρονομικῆ.

C. Julii Hygini, Aug. Liberti, *Fabularum liber*, ad omnium Poëtarum lectionem mere necessarius et ante hac nunquam

excusus. — Ejusdem Poëticon Astronomicon libri IV, quibus accesserunt similis argomenti Palaephathi de fabulosis narrationibus liber. I. — F. Fulgentii, Episc. Carthag. Mythologiarum libri III. — Ejusdem de vocum antiquarum interpretatione liber. I. — Arati Φαινομένων fragmentum, Germanico Caes. interprete. — Ejusdem Phaenomena gr. cum interpretatione lat. — Procli de Sphaera libellus, gr. et lat. Basil. apud. J. Hervag. 1535, in fol.

Μισοχερλίχιος (Chr. Guil. Mitscherlichius).

Συλλογή Ἐρωτικῶν Συγγραφέων.

Scriptores erotici graeci, gr. et lat. Biponti, 1792 καὶ ἐφεξῆς, 4 tom. in 8.

Τόμ. Α'. Achillis Tatii de Clitophontis et Leucipes amoribus libri VIII.

Τόμ. Β' καὶ Γ'. Heliodori Aethiopicorum libri X.

Τόμ. Δ'. Longi Pastoralium de Daphnide et Chloë libri IV. et Xenophontis Ephesiacorum de Amoribus Anthiae et Habrocomes libri V.

Μουσφωκόνος (Bernardus Montfaucon):

Συλλογή διαφόρων Συγγραμμάτων.

Analecta graeca s. varia opuscula graeca hactenus non edita. Lutet. Paris, 1688, in 4.

Εἰς τὴν Συλλογὴν ταύτην ἐμπεριέχονται διάφορα Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα, καὶ προσέτι ἐν ἀπόσπασμα Γεωμετρίας τοῦ Ἡρωνος, καὶ ἄλλα τινά.

Μωρέλλιος (*Guilielmus Morellius*).

Συλλογή Γνωμική.

E Comiciis graecis XLII deperditis Sententiae collectae,
gr. lat. Paris, 1553, in 8.

Νέανδρος (*Michael Neander*).

Συλλογή Γνωμολογική, Φιλοσοφική και
Ποιητική.

I. Opus aureum et scholasticum quo continentur haec:
Pythagorae carmina aurea. — Phocylidis Poëma admonitorium.
— Theognis Megarensis Gnomologia. — Coluthi Hætonae Rap-
tus. — Tryphiodori de Trojae excidio: omnia graeco-lati-
na, etc. Basil. 1559, in 4.

Ἡ πρώτη αὐτῆ Συλλογὴ μετετυπώθη ἐν Λειψίᾳ, 1577, 4, εἰς τόμους δύο, εἰς τὴν ὁποίαν προστέθησαν καὶ τὰ ἐξῆς: Γνωμολογιῶν Συγγραφέων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων βιβλία δύο. — Ἀποφθεγμάτων Ἑλλ. βιβλία δύο. — Καίτιου Συμφωκίου Ὄδαὶ τρεῖς. — Λουκιανοῦ Ἐνύπνιον, ἢ Γάλλος.

II. Anthologium graeco-latinum, h. e. insigniores flores, seu Sententiae decerptae ex Hesiodo, Theognide, Pythagora, Phocylidae, Arato et Theocrito, omnibus poëtis vetustissimis et sapientissimis, et in locos prope bis centum digestae, cum dispositione, usu et accommodatione singulorum in margine. His accesserunt praeterea etiam alii tres libelli ex scriptis Platonis, Xenophontis et Justini Martyris et philosophi, confecti omnes argumenti antiquissimi et jucundissimi. Basil. 1556, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν δύναται νὰ προστεθῶσι ἀφ' ἄλλαι ἀκόμῃ, γεγόμεναι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Συγγραφέως, οἷον.

Aristologia Euripidea graeco-latina, Basil. 1559, in 4.

Aristologia Pindarica graeco-latina, Basil. 1556, in 8.

III. Gnomologia graeco-latina, h. e. insigniores sententiae philosophorum, poetarum, oratorum et historicorum. ex magno Anthologio J. Stobaei excerptae et in locos supra his centum digestae. Accessit praeterea somnium vel Gallus, dialogus Luciani, etc. Basil. 1557, in 8.

IV. Loci communes philosophici graeci, sive doctrinae veterum sapientium de moribus, de virtutibus praecpta denique et commonefactiones utiles et sapientes de omnibus fere illis quae in communi hominum vita usu venire solent, sententiae gravissimae, et de immenso numero lectissimae, descriptae ex omnibus fere graecis veteribus, classicis ac probatis doctrinae et sapientia auctoribus, libris videlicet sapientium philosophorum, medicorum, historicorum, geographorum, rhetorum, sophistarum, philologorum, poetarum ac patrum theologorum graecorum, e notationibus et bibliotheca viri clariss. Mich. Neandri editae, oper. et studio Jo. Vollandi. Lips. 1588, in 8.

V. Catechesis Mart. Lutheri parva graeco-latina. Basil. 1567, in 8.

Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει πράγματα περίεργα, καὶ λέγουσι νὰ ἐτυκώθη κατὰ τὸ 1563 ἔτος μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν.

Apocrypha, h. e. narrationes de Christo, Maria, Joseph, cognatione et familia Christi extra biblia, apud veteres tamen patres, philosophos reperta ex oraculorum ac Sibyllarum vocibus, gentium etiam testimoniis, denique multorum veterum auctorum libris descripta, etc.

VI. Synopsis mensurarum et ponderum ponderationisque

mensurabilium, secundum Romanos et Athenienses Γεωργούς και Ίππιάτρους ex prestantissimis auctoribus hujus generis contracta. Basil. 1555, in 4.

VII. Argonautica, Thebaica, Troïca, Ilias parva, poëmata gr. auctoris anonymi sed pereruditi et incredibili planeque divina et HomERICA facilitate et suavitate composita, ac nuper admodum sublata et prolata e bibliotheca summi et eruditi viri ubi diu hactenus delituerunt, et descripta non sine molestia et labore ex exemplari male scripto, et edita in usum studiosae juventutis. Accesserunt etiam singuli poëmatii argumenta et marginalia, quae et vicem argumenti longioris et versionis latinae juventuti praestare possunt. Ed. Michaël Neander. Lips. 1588, in 8.

Νεβελέτος (Joan. Nic. Neveletus).

Συλλογὴ Μυθολογικὴ.

I. Mythologia Aesopica, in qua Aesopi fabulae gr. et lat. CCXCVII. Accedunt Gabriae fabulae auctiores, etc. Francof. 1610, in 8 parv.

II. Fabulae variorum auctorum, nempe Aesopi fabulae gr. et lat. CCXCVII; Aphthonii Soph. fabulae gr. lat. XL; Gabriae fabulae gr. lat. XLIII; Babriae fabulae gr. lat. XI, etc. Francof. 1660, in 8 parv.

Αἱ δύο αὐταὶ Συλλογαὶ μ' ὄλον ὅτι ὅτι ἐτυπώθησαν 50 ἔτη ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, εὐρίσκονται μ' ὄλον τοῦτο ἠνωμένοι εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόμον. Φαίνονται δὲ εἰς αὐτὴν τὴν Συλλογὴν 43 μῦθοι εἰς ὄνομα τοῦ Γαβρίου, καὶ 11 εἰς τὸ τοῦ Βαβρίου· ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ τὸ δεύτερον εἶναι κατὰ παραφθορὰν τοῦ πρώτου διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ Γ εἰς Β, μ' ὄλον ὅτι καὶ

ἀπὸ τῶν 43 μύθων τοῦ Γαβρίου, καὶ τῶν 11 τοῦ Βαβρίου, εἰς μόνον κρίνεται γνήσιος τοῦ Βαβρίου, ἤγουν ὁ 43, ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ εἶναι τοῦ Ἰγνατίου Μαΐστορος, ἢ Μαγίστρου, Συγγραφέως τοῦ ἐνάτου Αἰῶνος (Ζ. Δεξ. Βάβριος).

Ξύλανδρος (Guilielmus Xylander).

Συλλογὴ Ἱστορικομουθική.

Antonii Liberalis Transformationum congeries; Phlegontis Tralliani de mirabilibus libellus; Antigonī Historia mirabilis, et Marcus Antoninus de vita sua, gr. et lat. Basil. 1568, in 8

Ὅππερος (Martinus Hopperus).

Συλλογὴ Ἀστρονομική.

Procli de Sphaera liber I; Cleomedis de mundo s. circularis inspect. meteorum libri II. Arati Phaenomena. Dionysii Afrī descr. orbis habitabilis, gr. et lat. c. n. Martini Hopperi. Basil. 1547, in 8.

Μετατωπώθη αὐτότε κατὰ τὸ 1561 καὶ 1585, εἰς 8.

Ὁρέλλιος (Joan. Conrad. Orellius).

Α'. Συλλογὴ Ἐπιστολῶν.

Collectio epistolarum graecarum, gr. et lat. recensuit, notis priorum interpretum suisque illustravit J. C. Orellius. Tomi I. Epistolas socraticorum et Pythagoreorum continens. Lips. 1815, in 8.

Ἐπιπέριχονταί εἰς ταῦτα τὸν τόμον αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Σωκράτους, τοῦ Ἀντιθέου, τοῦ Ἀριστιπποῦ, τοῦ Σίμωνος, τοῦ Διοσχέου, τοῦ Ξενοφώντος, τοῦ Ἠλατίου, τοῦ Φαίδρου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Λύσιδος, τῆς Θεανού, τῆς Μελίσσης, τῆς Μύτιας, τὰ πάντα μετὰ πολλῶν Σημειώσεων.

Β'. Συλλογὴ Ἡθικογνωμικῆ.

Opuscula graecorum veterum sententiosa et moralia, gr. et lat. Collegit, disposuit, emendavit et illustravit J. C. Orellius, Lips. 1819, καὶ ἐφεξῆς, Tom. I. καὶ II. in 8.

Τόμ. Α'. Demophili Similitudines. — Similitudines Socrati adscriptae. — Similitudines Pythagoreorum. — Demophili sententiae. — Pythagoreorum sententiae. — Pythagorae aurci versus. — Pythagorae Symbola. — Democratis sententiae. — Democriti fragmenta. — Septem sapientium sententiae. — Vita Secundi. — Secundi sententiae. — Joannis Pediasimi Desiderium. — Sexti sententiae. — Sexti s. Xysti Manuale. — Porphyrii Epistola ad Marcellam. — Eiusdem fragmentum poeticum. — Sancti Nili Capita. — Gregorii Nazianzeni Sententiae. — Theoctisti Sententiae. — Sententiae variorum de invidia. — Vita brevis Pythagorae. — Auctarium Sententiarum Pythagoricarum. — Similitudines et Sententiae excerptae ex Antonii et Maximi collectioneis.

Τόμ. Β'. Anonymi vita Isocratis. — Isocratis quae fertur admonitio ad Demonicum. — Diogenis, Cratetis et Democriti Sententiae et Apophthegmata. — Aristippi sententiae. — Bionis Borysthenetis Sententiae. — Sententiae, Apophthegmata et exempla historica ex Aristonymi scriptis, Aristotelis et Dionis Christi, Sereni scriptis. — Incerti cujusdam, vulgo Sexti Chaeronensis, Dissertationes morales V. — Archytae fragmenta moralia. — Ex quorundam Pythagoreorum libris fragmenta. — Eusebii philosophi fragmenta.

Γ'. Συλλογὴ Ἱστορική.

Memnonis historiarum Heracleae Ponti excerpta servata a Phetio, gr. et lat. Accedunt scriptorum Heracleotarum Nymphidis, Promathidae, et Dom. Callistrati fragmenta, veterum historicorum loca de rebus Heracleae Ponti, et Chionis Heracleotaeque feruntur epistolae, c. versione lat. J. Caselii. Ad calcem accedit J. Gasp. Orellii epistola critica in epistolas Socraticas et Pythagoricas. Lips. 1816, in 8.

Οὐδώνιος (Joannes Hudsonius),

Συλλογὴ Ἐλασσόνων Γεωγράφων.

Geographiae veteris scriptores graeci minores, graece, c. interpr. lat. dissertt. et annott. ed J. Hudson. Oxon Sheldon, 1698 - 1712, T. IV, in 8.

Ἡ πρώτη Συλλογὴ τῶν Ἐλασσόνων Γεωγράφων ἔγινεν ὑπὸ Δαβίδ Κοισαλίου ἐν Αὐγούστῃ κατὰ τὸ 1600 ἔτος, εἰς 8, καὶ ἔπειτα ηὐξήθη ἀπὸ ἄλλους πολλούς, καὶ τελευταῖον ἐξεδόθη πληρέστατα ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Οὐδωνίου εἰς τόμους τέσσαρας.

Τόμ. Α'. (1698) περιέχονται: Hannonis periplus, Scylacis, Agathargidis, Arriani periplus; ej. periplus maris Erythraei; Nearchi, Marciani periplus; periplus Ponti Eux Annott. Ind. Errata.

Τόμ. Β. (1703): Dissertt. Dicearchus, Isidorus, Scymnus. Plutarchi libell. de fluviiis. Agathemerii compend. Chrestomathia ex strabonis geograph. Annott. Indd. Omissa et Errata.

Τόμ. Γ. (1712): Excerpta ex Dionysio Bys. Anonymi descriptio Ponti Eux. Expositio totius mundi. Variae lectt. in Anonymum Ravennatem. Ptolemaei Arabia, Abulfedae descri-

ptio Chorasmiae. Ej. descript. Arabiae. Excerpta ex Georgii Medici Chrysococcae syntaxi Persar. Ptolemaei catal. fixar. stellar. Indd.

Τόμ. Δ'. (1712): De aetate et patria Dion. Perieget. Dionysii orbis descriptio. R. F. Avieni descr. orbis terrar. Periegesis Prisciani. R. F. Avieni ora maritima. Anonymi Paraphrasis in Dionys. Perieg. Variar lectt. et annott. Emendat. e Conjet. (pagg. 83). Indd. Tabb. geogr. IV. Errata.

Οὐρσίνος (Fulvius Ursinus).

Συλλογὴ Λυρικῶν καὶ ἄλλων Ποιητῶν
καὶ Ποιητριῶν.

Carmina novem illustrium foeminarum: Sapphus, Myrtidis, Praxillae, Erinnae, Corinnae, Nossidis, Myrus, Telesillae, Anytae, et lyricorum Alcmanni, Ibyci, Stesichori, Anacreontis, Alcaei, Simonidis, Bacchylidis. Elegiae Tyrtaei et Mimnermi. Bucolica Bionis et Moschi, latino versu a Laur. Gambarà expressa. Cleanthis, Moschionis, aliorumque fragmenta nunc primum edita. Antwerp. ex offic. Christoph. Plantini, 1568, in 8.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ τοῦ Οὐρσίνου τιμᾶται πολὺ, ἀλλ' εἶναι σπανιωτάτη, καὶ σχεδὸν δυσεύρετος.

Ὀψοποιοῦς (Joannes Opsopoeus).

Συλλογὴ Χρησμῶν.

I. Oracula metrica Jovis, Apollinis, Hecates, Serapidis et aliorum deorum ac vatium: tam virorum quam foeminarum, a Jo.

Opsopoeo collecta. Item Astrampsychi Oneirocriticon a Jos. Scaligero digestum et castigatum, gr. et lat. Paris. 1599, in 8.

Ὁ τόμος οὗτος πλὴν τῶν χρησμάτων τῶν Θεῶν, περιέχει καὶ ἄλλους, ἀποδιδόμενους εἰς διαφόρους Συγγραφεῖς.

II. Σιβυλλικοὶ χρησμοί, h. e. Sibyllina oracula ex vett. codd. aucta, renovata et notis illustrata a D. Jo. Opsopoeo, Brettono. Cum interpret. lat. Seb. Castalionis et indice. Paris, 1599, in 8.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη τῶν χρησμάτων ἔγινε συγχρόνως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκδότου εἰς δύο τόμους, καὶ μὲ τὰς εἰρημέναις δύο διαφόρους ἐπιγραφάς.

Πεσάυιος (Dionysius Petavius):

Συλλογὴ Ἀστρονομικὴ.

Uranologion, seu Systema variorum auctorum, qui de sphaera ac sideribus eorumque motibus graece commentati sunt. Lutet. Paris, 1630, in fol. (Μετατετυπώθη ἐν Ἀμστελοδ. 1703, ὁμοίως εἰς φύλλον).

Αὕτη ἡ Συλλογὴ περιέχει: Gemini elementa astronomiae. — Ptolemaei de apparentiis inerrantium et significationibus. — Ex Achille Tatii Isagoge ad Arati Phaenomena. — Hipparchi ad Arati et Eudoxi Phaenomena Enarrationes. — Anonymi (vulgo Eratosthenis, vel Hipparchi) ad Arati Phaenomena. — Theodori Gazae liber de mensibus. — S. Maximi brevis enarratio christiani paschatis. — Isaaci Argyri de cyclis Solis et Lunae computus. S. Andreae Methodus investiganti cycli solaris ac lunaris. — Anonymi fragmentum de paschate.

Πλαντίνος (Christoph. Plantinus).**Συλλογή Γνωμική.**

Vetustissimorum poetarum opera sententiosa, quae supersunt. Antwerp. 1564, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ἐμπεριέχονται ὁ Φωκυλίδης, ὁ Σέλλων, ὁ Τυρταῖος, ὁ Ναυμάχιος, ὁ Μίμνερμος, ὁ Καλλίμαχος, ὁ Ῥιανός, ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Πανύσσις, ὁ Λίνος, ὁ Μενεκράτης, ὁ Περσίδεικος, ὁ Μητροδόρος, ὁ Σιμωνίδης, καὶ αἱ μοῦστικοὶ γνῶμαι.

Πρεβοτώ (Stephanus Prevotau).**Συλλογή Ἐπιστολῶν.**

Τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν Ἀνθολογία. Paris, ex typ. Steph. Prevotau, 1583, in 4.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Χίετος, τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων, τοῦ Διογένηος, τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέως, τοῦ Φαλάριδος, τοῦ Λιβανίου, τοῦ Βασιλείου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Φιλοστέφου, τοῦ Συνεσίου, τοῦ Διοσκουδοῦ Σαριστοῦ, τοῦ Ἀλκίφρονος, τοῦ Θεοφιλάκτου, τοῦ Ἰουλιανῆ, τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ Ἀναχάρσιδος, καὶ ἄλλων.

Ρεϊσκιος (Joan. Jac. Reiskius).**Συλλογή Ἑλλήνων Ῥητόρων.**

Oratores graeci. Lips. 1770 - 1775, 12 tom. in 8.

Εἰς ἕκαστον τούτων τῶν δώδεκα τόμων ἔμπεριέχονται τὰ ἑφεξῆς:

Τόμ. Α'. Προδιοίσεις καὶ κρίσις ὄλων τῶν προτέρων ἐκδόσεων. — Λιβανίου Ἐγκώμιον εἰς Δημοσθένην. — Ἀρχὴ τοῦ κειμένου τοῦ Δημοσθένους.

Τόμ. Β'. Ἐξακολουθήσεις τοῦ κειμένου τοῦ Δημοσθένους. — Σχόλια ἀνέκδοτα πινός χειρογράφου τοῦ Μετάχου. — Σχόλια χειρογράφου πινός τῆς Ἀυγούστης. — Πίναξ παραβολικὸς ταύτης μὲ ἄλλας προτέρας ἐκδόσεις.

Τόμ. Γ' καὶ Δ'. Κείμενα τοῦ Ἀσχίνου, τοῦ Λυκούργου, τοῦ Δημάδου καὶ Ἀνδοκίδου. — Πίναξ Ἑλληνασμῶ τοῦ Ἀσχίνου. — Τρεῖς Πίνακες. — Δύο Διατριβαί, μία εἰς τὸν Ἀσχίνον, καὶ ἄλλη εἰς τὸν Δημάδην. — Δύο Βιογραφίαι τοῦ Δημοσθένους ἀνέκδοτοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία εἶναι ἀνωθύμου πινός, καὶ ἢ ἄλλη Ζωσίμου τοῦ Ἀσκαλωνίτου.

Τόμ. Ε' καὶ Σ'. Λυσίας Ἑλληνολατινιστί. — Προδιοίσεις τῶν παλαιῶν ἐκδοτῶν — Βιογραφίαι τοῦ Λυσίου ὑπὸ διαφόρων Συγγραφέων. — Ἄε διαφόροι γραφαί, Πίνακες, καὶ ἄλλα.

Τόμ. Ζ'. Ἰσαῖος μετὰ πινός νέας Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ ἐν ἀπόσπασμα Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεύς περὶ τούτου τοῦ Ῥητόρος. — Ἀντιφῶν. — Δύο Διατριβαί, Πίνακες πινός, καὶ ἄλλα.

Τόμ. Η'. Λησβιάξ, Ἡρώδης Ἀττικὸς, Ἀντιοθένης, Ἀλκιδάμας καὶ Γοργιάς. — Ἡ Λατινικὴ Μετάφρασις τοῦ Ἀντιφῶντος καὶ Ἀνδοκίδου. — Ἰπόμνημα Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου εἰς τὸ Περὶ μεθόδου δεινότητος τοῦ Ἐρμογένους. — Ἀναπλήρωσις παρατηρήσεων εἰς Δείκταρον Λυκούργου καὶ Ἀνδοκίδην. — Πίνακες. — Διατριβὴ εἰς Ἀνδοκίδην, καὶ ἄλλα.

Τόμ. Θ. Γ καὶ ΙΑ'. Προπαρασκευὴ κριτικὴ εἰς Δημοσθένην, ἤτοι Σημειώσεις διαφόρων.

Τόμ. ΙΒ'. Δώδεκα Πίνακες εἰς Δημοσθένην.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Ῥεῖσκίου εἶναι σπανιστάτη· εἰς αὐτὴν παρατηροῦσιν οἱ Κριτικοὶ τινὰς ἐλλείψεις, μ' ὄλον τοῦτο εἶναι πάλιν χρησιμωτάτη, κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν, διὰ τὴν ὀρθὴν κατάληψιν τούτων τῶν Ῥητόρων.

Ριγάλιος (Nicol. Rigaltius).

Συλλογὴ Ὀρνεολογικὴ καὶ Κυνολογικὴ.

Ἱερακοσόφιον. Rei accipitrariae scriptores nunc primum editi. Accessit Κυνοσόφιον, liber de cura canum. Ex biblioth. regia Medicea. Lutet. Paris. 1612, 3 tom. in 4.

Τόμ. Α'. Demetrii Pepagomeni Ἱερακοσόφιον. — Ὀρνεοσόφιον ἀγροικότερον. — Ὀρνεοσόφιον κελύσει γεγονός τοῦ αἰοιδίμου βασιλέως Κυρίου Μιχαήλ. — Κυνοσόφιον, ἢ περὶ κυνῶν ἐπιμελείας. — Demetrii Ἱερακοσόφιον.

Τόμ. Β'. Cynosophii versio latina. — Epistola Aquilae, Symmachi et Theodotionis ad Ptolemaeum regem de re accipitraria catalonico idiomate. — De diversis generibus falconum, item de infirmitatibus et medicinis eorum latine ex libro incerti auctoris de natura rerum.

Τόμ. Γ'. Jac. Aug. Thuani, de re accipitraria libri III, carmine heroico latine scripta. — Hier. Fracastori Alion s. de cura canum.

Ἡ Συλλογὴ αὕτη εἶναι πολλὰ σπανία, καὶ σχεδὸν δυσεύρετος.

Σιβέγκιος (J. Chr. Siebenkees, ἢ Sibenkius).

Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἀνεκδότων.

Anecdota graeca e praestantissimis italicarum bibliothecarum codicibus descripta. Edidit et praefatus est J. A. Goetz. Norimb. 1798, in 8.

Ἐυρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν: Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος. — Libanii Oratio pro Olympio. — Gemisti Plethonis e-

mendata locorum nonnullorum Strabonis. — Nicephori Blemidae, de forma, magnitudine etc. terrae opusculum. — Theophrasti Characteres ethici.

Συείδερος 'Α. (*A. Schneider*):

Συλλογὴ Ποιητριῶν.

Μουσῶν ἄνθη, sive poëtriarum graecarum carminum fragmenta, Giessae, 1802, in 8.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τὰ τεμάχια τῆς Σαφροῦς, τῆς Μυροῦς, τῆς Μύρτιδος, τῆς Κορίνης, τῆς Νοσσίδος, τῆς Ἀνύτης, τῆς Κλεοβούλης, τῆς Ἐυρυδίκης, τῆς Ἡδύλης, τῆς Ἡρίνης καὶ τῆς Θεοσεβίας.

Στέφανος Ἐρρῆκος (*Henricus Stephanus*).

Α'. Συλλογὴ Λεξικῶν.

Glossaria duo e sinu vetustatis eruta, ad utriusque linguae cognitionem et locupletationem perutilia, etc. Paris, 1752, in fol.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τρία Γλωσσάρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον εἶναι Λατινοελληνικόν, καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν Φιλόξενον, τὸ δὲ δεύτερον Ἑλληνολατινικόν, εἰς Κύριλλον, τὸν Πατριάρχην τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸ τρίτον (ἀποσπασμάτια τινα), εἰς Βενέδικτον τὸν Φλωριακῆσιον, καὶ προσέτι δύο Διαλόγους Ἑλληνολατινιστί, καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀδριανοῦ, διατηρηθέντα ὑπὸ Δουσιθέου τοῦ Μαγίστρου.

Β'. Συλλογὴ Φιλοσοφικῆς Ποιήσεως.

Ποίησις φιλόσοφος. Poësis philosophica, vel saltim reliquiae

poësis philosophicae, Empedoclis, Parmenidis, Xenophanis, Cleanthis, Timonis, Epicharmi, Adjuncta sunt Orphaei illius carmina, qui a suis appellatus fuit ὁ Θεολόγος. Item Heracliti et Democriti loci quidam et eorum epistolae. Paris. 1573, in 8.

Γ'. Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Γραμματικῶν.

Grammatic. Graec. collectio, etc.

Ἄυτη ἡ Συλλογὴ εὐρίσκεται εἰς τὸ Παράρτημα τοῦ Θεσαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης (Thesauri graecae linguae), καὶ περιέχει τὰ γραμματικὰ ἀπορρασματῖα τῶν ἐξῆς Συγγραφέων: Ἰωάννου τοῦ Γραμματικοῦ, Γρηγορίου τοῦ Ἡρῖνδου, ἀπορρασματῖα τινὰ τοῦ Πλουτάρχου, Τρύφωνος, Κυρίλλου, ἢ τοῦ Ἰωάννου Φιλοπόπου, τοῦ Ἀμμωνίου, τοῦ Ὀρβικίου, τοῦ Ἡρωδιανοῦ καὶ τοῦ Γαληνοῦ.

Δ'. Συλλογὴ Ἡρωϊκῆς Ποιήσεως.

Οἱ τῆς ἠρωϊκῆς ποιήσεως πρωτεύοντες ποιηταὶ καὶ ἄλλοι τινές. Poetae graeci principes heroici carminis et alii nonnulli. 1566, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον ἐμπεριέχονται οἱ ἐφεξῆς ποιηταί: Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Ὀρφεύς, Καλλίμαχος, Ἄρατος, Νικάνδρος, Θεόκριτος, Μόσχος, Βίων, Διονύσιος Περιηγητής, Κολουῦθος, Τρυφιδώδωρος, Μουσαῖος, Θέογνις, Φωκυλίδης, Πυθαγόρας, Σόλων, Τυρταῖος, Ρίανός, Ναυμάχιος, Πανύσιος, Εὐφορίων, Ἀντίμαχος, Λίνος καὶ Μίμνερος.

Ε'. Συλλογὴ Ρητόρων.

Polemonis, Himerii et aliorum quorundam declamationes, nunc primum editae, 1567, in fol.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τὰ ἀποσπασθέντα τεμάχια τοῦ Πολέμονος,

Φωτίου ἀποσπασμάτια ἐκ τοῦ Ἱμερίου, Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου Περὶ τῆς μάχης τοῦ Κλέωνος καὶ τοῦ Ἀριστομένους, καίτινα Προγυμνάσματα Ῥητορικὰ ἐκ τῶν τοῦ Ἀφρονίου, Θίωνος καὶ Λιβανίου.

Σ'. Συλλογὴ Μικτή.

Epistolia, Dialogi breves, orationculae, poëmatia ex variis utriusque linguae scriptoribus. 1577, in 8.

Ἐυρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Βρούτου, τοῦ Ἀπολλωνίου, τοῦ Φαλαρίδος, τοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ Συναεσίου, Διονυσίου τοῦ Σοφιστοῦ, Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, τοῦ Βασιλείου, τοῦ Λιβανίου καὶ τοῦ Δουκιανῶ· ἀποσπασμάτια τινὰ ἐκ τῶν τοῦ Δίωνος τοῦ Χρυσσοστόμου, Ἀριστιδίου καὶ Θεοδοσίου· Ἐκλογαὶ τινες ἐκ τῶν τοῦ Θεοκρίτου, Μόσχου καὶ Βίανος.

Ζ'. Συλλογὴ Ἱστορικὴ.

Varii historiae romanae scriptores, partim graeci, partim latini. Paris. 1568, 4 tom. in 8.

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων Ἱστοριογράφων μόνον ὁ Ξιφιλίνος καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς εἰσπεριέχονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν.

Η'. Συλλογὴ Ῥητόρων.

Oratorum veterum orationes, gr. et lat. Paris. 1575, in fol.

Λείπουσιν ἐκ ταύτης τῆς Συλλογῆς ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Δημοσθένης.

Θ'. Συλλογὴ Γνωμολογικὴ.

Comiçorum graecorum sententiae. Paris. 1569, in 12.

Ι. Συλλογὴ Λυρικῶν Ποιητῶν.

Carminum poëtarum IX, lyricae poëseos principum fragmenta, gr. et lat. Paris. 1450, 18. (Μετατυπώθη αὐτόδι πολλάκις).

Ἐμπεριέχονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ὁ Ἀλκαῖος, ἡ Σαπφώ, ὁ Στρεσίχωρος, ὁ Ἴβυκος, ὁ Ἀνακρέων, ὁ Βακχυλίδης, ὁ Σιμωνίδης, ὁ Ἀλκιμᾶν καὶ ὁ Πίνδαρος.

Στέφανος Ῥοβέρτος (*Robertus Stephanus*).

Συλλογὴ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων.

Eusebii ecclesiast. historiae libri X. Ejusdem de vita Constantini libri V. Socratis hist. eccles. libri IV. Theodoretii hist. eccles. libri V. Collectaneorum ex hist. eccles. Theodori Lectoris libri II. Hermii Sozomeni hist. eccles. libri IX. Evagrii Scholastici histor. ecclesiastica. Graece. Lutet. Paris. Excud. Rob. Stephanus, 1544, in fol.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ μετατυπώθη ἐν Γενεύῃ εἰς φύλ. μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως κατὰ τὸ 1612 ἔτος.

Συλβούργιος (*Fredericus Sylburgius*).

Α'. Συλλογὴ Ἱστορικῆ.

Romanae historiae scriptores minores. Fracof. 1588, καὶ ἐφεξῆς, 3 tom. in fol.

Ταύτης τῆς Συλλογῆς μόνον ὁ τρίτος τόμος περιέχει Συγγραμμάτια τινὰ Ἑλλήνων Συγγραφέων, ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος εἶναι εἰς τὸ Λατινικόν.

Β'. Συλλογὴ Ἑλασσόνων Ποιητῶν.

Epicae elegiacaeque minorum poetarum gnomae, gr. ac lat. Pythagorae scilicet, Phocylidis, Solonis et aliorum. Francof. 1591, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν, ἣτις μετετυπώθη πολλάκις, ἐμπεριέχονται προσέτι καὶ τὰ τεμάχια τοῦ Ναυμαχίου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Ἑυήνου, τοῦ Ῥιανοῦ, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Πανυάσιδος, τοῦ Λίνου, τοῦ Μενεκράτους, τοῦ Ποσειδίππου, τοῦ Μητροδώρου, τοῦ Σιμωνίδου καὶ Ἀντιμάχου.

Γ'. Συλλογὴ Γνωμικῶν Ποιητῶν.

Gnomographi. Theognidis, Phocylidis, Pythagorae, et aliorum proëmata gnomica, multis in locis correcta, additaque variantis scripturae notatio. Heidelberg. 1597, in 8.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ μετετυπώθη πολλάκις καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Σχόστος (Andr. Schottus).

Συλλογὴ Παροιμιολογῶν.

Παροιμίαι Ἑλληνικαί. Adagia, sive Proverbia Graecorum ex Zenobii s. Zenodoti, Diogeniani et Suidae collectionibus; partim edita nunc primum, partim latina reddita scholiisque paralleleis illustrata. Antwerp. 1612, in 4.

Ἡ Συλλογὴ αὕτη περιέχει προσέτι 353 Παροιμίας ἐξ ἑνὸς χειρογράφου τῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης χριστιανοῦ τινος Συγγραφέως, καὶ 1345 διὰ στίχων· τὸ δὲ ὅλον 4425.

Φαβρίκιος (*Joan. Albertus Fabricius*).

Συλλογὴ διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν (Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη).

Bibliotheca Graeca, seu Notitia scriptorum veterum Graecorum, κατ. Hamburg. 1705 - 1708, 14 tom. in 4.

Ἡ εἰς 14 τόμους διηρημένη αὕτη Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Φαβρίκιου περιέχει τὰ Συγγράμματα, καὶ τὰ ἕως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀνέκδοτα ἀποσπασμάτια διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν, μετὰ τῆς βιογραφίας αὐτῶν καὶ τῆς σημειώσεως τῶν διαφόρων ἐκδόσεων, καὶ εἶναι Σύγγραμμα τῷ ὄντι ἐξιόλογον καὶ ἀναγκαιότατον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ γνῶσιν τῶν Συγγραφέων. Ἡ αὕτη Βιβλιοθήκη ἐξεδόθη δις μετὰ ταῦτα μετὰ προσθήκης, καὶ μάλιστα τὸ τρίτον ὑπὸ τοῦ Καρλεσσίου (*Harless*) κατὰ τὸ 1790 - 1809 ἔτος, εἰς τόμους δώδεκα, ἧτις εἶναι καὶ πολὺ προτιμωτέρα τῶν ἄλλων.

Φάβριος (*Franciscus Favre, ἢ Fabrius*).

Συλλογὴ Γωμιμῶν.

Sententiae ex Thesauris Graecorum delectae, Genevae, 1609, in fol.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ἐμπεριέχεται ὅλη ἡ Ἀνθολογία Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου, καὶ προσέει οὗ Διάλογος τοῦ Κύρου Θεοδώρου (ἡ Κυροῦ, τούτῃσι Κυρίου Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδρόμου) Περὶ τῆς ἐξορίστου, ἢ ἀποδήμου Φιλίας· δύο Δialogοὶ τοῦ Πλάτωνος Περὶ τοῦ Δικαίου, καὶ Περὶ Ἀρετῆς εἰ διδακτὸν· καὶ τὰς Ἀνθολογίας Ἀντωνίου, τοῦ ἐπονομαζομένου Μέλισσα, καὶ τοῦ ἁγίου Μαξίμου.

Φερνέλιος (Joan. Fernelius).

**Συλλογή Συγγραμμάτων τινῶν περὶ
Πυρετοῦ.**

Medicorum antiquorum, qui de febris scripserant collectio. Venetiis, 1576 καὶ 1594, in fol.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν τὰ Περὶ Πυρετοῦ Συγγραμμάτια τοῦ Ἱπποκράτους, Ὀριβασίου, Νάνου, Παύλου τοῦ Αἰγινήτου, Ἀλεξάνδρου τοῦ Τραλλιανοῦ καὶ τοῦ Ἀετίου.

Χοιτσέλιος (David Hoeschelius).

**Συλλογή Ἐλασσόνων Γεωγράφων (Z.
Οὔδσώνιος).**

**Ὄνόματα τῶν αὐτῶν Ἐκδοτῶν κατὰ τὸ
Λατινικὸν ἀλφάβητον.**

Aldus. Z. Ἄλδος.

Allatius. Z. Ἀλλάτιος.

Bekkerus. Z. Βέκκερος.

Bouissonades. Z. Βουισσονάδης.

Brunckius. Z. Βρούγκιος.

Camerarius. Z. Καμεράριος.

Chapelet. Z. Καπελέτιος.

Commelinus. Z. Κομμελίσιος.

Crispinus. Z. Κρισπίνος.

Cujaccius. Z. Κουϊάκκιος.

Dasypodius. Z. Δασυπόδιος.

Fabricius. Z. Φαβρίκιος.

Favre, ἢ Fabrius. Z. Φάβριος.

Fernelius. Z. Φερνέλιος.

Gaisfordius. Z. Γαϊσφόρδιος.

Galeus. Z. Γαλέος.

- Gesnerus. Z. Γέσνερος.
 Gourmontius. Z. Γουρμόντιος.
 Grineus. Z. Γρινέος.
 Gronovius. Z. Γρωνόβιος.
 Grotius. Z. Γρότιος.
 Hertelius. Z. Ήρτέλιος.
 Hoeschelius. Z. Χοισσέλιος.
 Hopperus. Z. Ήππερος.
 Hudsonius. Z. Ουδσάνιος.
 Junta Philip. Z. Ίούντας Φίλιπ.
 Junta Bern. Z. Ίούντας Βερν.
 Junta Bened. Z. Ίούντας Βενέδ.
 Junta Thom. Z. Ίούντας Θωμ.
 Labbè, η̄ Labbeus. Z. Λαββέος.
 Lectius. Z. Λέκτιος.
 Leunclavius. Z. Λεουγκλαύτιος.
 Libertus. Z. Λιβέρτος.
 Maittaire. Z. Μαιτταϊρες.
 Matthaeus. Z. Ματθαϊος.
 Meibomius. Z. Μείβόμιος.
 Meursius. Z. Μεούρσιος.
 Micyllus. Z. Μίκυλλος.
 Mitscherlichius. Z. Μιτσερλίχιος.
 Montfaucon. Z. Μοντοφωκόνος.
 Morellius. Z. Μωρέλλιος.
 Neander. Z. Νέανδρος.
 Neveletus. Z. Νεβελέτας.
 Opsopoeus. Z. Ήψοποιός.
 Orellius. Z. Ήρέλλιος.
 Petavius. Z. Πεταύτιος.
 Plantinus. Z. Πλαντίνος.
 PrevotEAU. Z. Πρεβοτώς.
 Reiskius. Z. Ρείσκιος.
 Rigaltius. Z. Ριγάλτιος.
 Schneider. A. Z. Σνεϊδερρος Ή.
 Schottus. Z. Σχόττος.
 Siebenkees, η̄ Sibenkius. Z. Σι-
 βέγκκιος.
 Stephanus Henr. Z. Στέφανος
 Ήρρ.
 Stephanus Rob. Z. Στέφανος Ήροβ.
 Sylburgius. Z. Συλβούργκιος.
 Thevenot. Z. Θεβενότης.
 Valois, η̄ Valesius. Z. Βαλέσιος.
 Vallis, η̄ Vallisius. Z. Βαλλίσιος.
 Vascosanus. Z. Βασκοσάνος.
 Victorius. Z. Βικτώριος.
 Villoison. Z. Βιλλοισών.
 Vulcanius. Z. Βουλκάνιος.
 Winterton. Z. Βιντερτών.
 Wolfius Casp. Z. Βόλφιος Γάσπ.
 Wolfius Hier. Z. Βόλφιος Ήρων.
 Wolfius Christ. Z. Βόλφιος Χριστ.
 Xylander. Z. Ήύλανδρος.

Π Ι Ν Α Ξ Β'.

Διαφόρων Ἐκδόσεων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων κατὰ τὸ Λατινικὸν ἀλφάβητον *).

Achilles Tatius (Ἀχιλλεὺς Τάτιος).

— Lipsiae, Gleditsch, 1776, 8, μετὰ διαφόρων ἀναγνώσεων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδοσις καλή· τιμὴ ὑπὲρ τὸ 1 Τάληρον).

— Biponti, Treuttel et Würtz, 1792, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. χρήσιμος· τιμ. 2 Τάλ.).

— Lips. Dyck, 1821, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη καὶ κριτικὴ· τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Aelianus Claudius (Αἰλιανὸς Κλαύδιος).

— Tiguri, 1556, φύλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη· τιμ. 2 Τάλ.).

*) Ἐνταῦθα σημειοῦνται μόνον αἱ Ἐκδόσεις τῶν κοινῶς λεγομένων Ἀπάντων, ἢ Σωζομένων (Opera omnia, ἢ quae exstant) ἐκάστου Συγγραφέως, ἢ Ποιητοῦ, περὶ τῶν ὁμοίων γίνονται λόγος καὶ εἰς τὸ Λεξικόν, αἱ δὲ μερικώτεραι, ἤγουν Λόγων τινῶν, ἢ μέρους κατ' ἐκλογὴν ἑνὸς Συγγραφέως (Excerpta), ἀφέδθησαν. Ἡ δὲ τιμὴ ἐκάστης Ἐκδόσεως ἐσημειώθη εἰς τὸ τέλος αὐτῆς πρὸς μικρὰν μόνον εἶδησιν καὶ ὀδηγίαν τῶν ἀγοραστῶν, ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν εἶναι πάντοτε μόνιμος. Τὸ δὲ Τάληρον, ἢ Θάληρον (*Thaler*) ἐξισοῦται ἐνταῦθα μὲ ἐν καὶ ἡμισυ ἀργυροῦν Φιορίνιον τῆς Ἀουστρίας, ἢ μὲ Ἑλληνικὰς Δραχμάς 4 καὶ 32 Λεπτά. Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν Βιβλιογράφων καὶ ἄλλων τινῶν διδόμενα ἐπίθετα μιᾶς ἐκάστης Ἐκδόσεως, συνηθέστερα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ-

Aelianus Tacticus (Αιλιανὸς Τακτικὸς).

— Lugd. Batav. L. Elzevir, 1613, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχημάτων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη· τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.)

— Αὐτόδι, 1613, Ἑλλ. Λατ. 4, μετὰ προσθήκης τῶν Τακτικῶν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ. (Ἐκδ. καλή· τιμ. 3 Τάλ.).

Aeneas Tacticus (Αἰνεῖας Τακτικὸς).

— Lips. Weidmann, 1818, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. ἀρίστη· τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Aeschines Socraticus (Αἰσχίνης Σωκρατικὸς).

— Leovardiae, 1718, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. χρήσιμος· τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

ναὶ τὰ ἐξῆς: Editio praestans (Ἐκδοσις ἐξαιρετος)· utilis (χρήσιμος)· correcta (ὀρθή)· aucta (ἐπιπληρημένη)· elegans (κομψή)· emendata (ἐπιδιορθωμένη)· critica (κριτική)· manualis (πρόχειρος)· accurata (ἀκριβής)· pulchra (ὠραία)· classica (κλασική)· locuples (πλουσία)· praeclara (λαμπρά)· nitida (καθαρά)· vulgo optima (κοινῶς ἀρίστη)· hucusque optima (ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη)· omnium optima (ἡ πασῶν ἀρίστη)· magnifica, *Realistè edizione di lusso* (λαμπρότατη) καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὅποια δίδονται, νομίζω, ὡς ἐκ τῆς πολυμαθείας τοῦ Ἐκδότου, τῆς ποιότητος τοῦ χάρτου, τοῦ ὠραίου καὶ εὐαναγνώστου χαρακτήρος, καὶ πρό πάντων τῶν πιστῶν Μεταφράσεων, σοφῶν Ὑπομνημάτων, ἀρίστων Σχολίων, κριτικῶν Σημειώσεων, Λεξικῶν καὶ Πινάκων, καὶ ἄλλων τοιούτων ἐπιβηθημάτων, μὲ τὰ ὅποια τῶ ὄντι πρέπει νὰ ᾖται συνωδευμένη μία καλὴ Ἐκδοσις κλασσικοῦ μάλιστα Συγγραφείως. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἀληθεύουσι πάντοτε ὅλα ταῦτα τὰ ἐπίθετα, καὶ μάλιστα διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν τινῶν Ὑπογράφων, οἱ τισὲς πολλάκις νοθεύοντες τὸ ἔτος καὶ τὴν πόλιν, καὶ προσκολλοῦντες εἰς μίαν κακῶς καὶ ἐσφαλμένως μετατυπωμένην Ἐκδοσιν τὴν ἐπιγραφὴν, ἢ καὶ τὰ Προλεγόμενα μιᾶς τῶ ὄντι καλῆς Ἐκδόσεως, γενόμενης εἰς ἄλλην πόλιν μετ' ἀκριβοῦς ἐπιστάσιος τοῦ πρώτου Ἐκδότου, τὴν παλοῦσαν εἰς τοὺς μὴ εἰδότας ὡς ἀρίστην. Ὅθεν χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ παρατήρησις εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀγορὰν μιᾶς ὁποιασδήποτε Ἐκδόσεως. Ὁ συντάκτης τοῦ Λεξικοῦ τῶν Ἐκδόσεων Ἐβενσοφάτιος (Dictionarium Editionum Aucto-

- Amstel. (1711) 1740, 8, Ἑλλ. Λατ. ('Ἐκδ. χρήσιμος· τιμ. 2 Τάλ.).
- Lips. Gleditsch, 1786, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πίνακος τῶν λέξεων. ('Ἐκδ. κλασική· τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Aeschylus (Αἰσχύλος).

- Paris. 1557, 4, Ἑλληνιστί. ('Ἐκδ. ωραία καὶ κριτική· τιμ. 8 Τάλ.).
- Glasgu. Foulis, 1746, 8, Γ. 2, Ἑλλ. Λατ. ('Ἐκδ. καθαρωτάτη· τιμ. 3 Τάλ.).
- Αὐτόθι, in aedib. Academ. A. Foulis, 1795, φύλ. Ἑλληνιστί. ('Ἐκδ. κριτική καὶ λαμπροτάτη· τιμ. 40 Τάλ.).

rum Classicorum etc. Dr. Hebenstreit, έκδοθ. Vindobonae, MDCCCXXVIII, ἤτοι ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, 1828) ἐπροσάδησε καὶ διέκρινε ταύτας καὶ ἄλλας τοιαύτας κακὰς Ἐκδόσεις μετὰ Recusa, ἤτοι ἀπόφευγε, μὲ δέχσασαι τὴν ἐξῆς δηλαδή Ἐκδοσὴν ὡς κακὴν καὶ ἐσφαλμένην, τὰς ὁποίας ἐγὼ παντάπασιν ἐνταῦθα δὲν ἐσημείωσα, μάλιστα δὲ καὶ ἀπὸ τὰς καλὰς ὀλίγας μόνον, τὰς ἐγκριτοτέρας μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τούτων μόνον τὸ ἔτος καὶ τὴν πόλιν ἐσημείωσα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν Τυπογράφον, καὶ προσέτι τὰ εἰς αὐτὰς περιεχόμενα, οἷον Μεταφράσεις, Σχόλια, Σημειώσεις, κτλ., διὰ τὰ δώσω μόνον μικρὰν ἐκδοσὴν εἰς τοὺς φιλομαθεῖς ἡμῶν νέους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ποσειδωντάς να ἀγοράζωσι τοιαύτας Ἑλληνολατινικὰς καὶ ἐπιδιωρωμένὰς Ἐκδόσεις, ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ὁποίων προσγίνεται μεγίστη ὠφέλεια, ὡς εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς εἰδότας. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἀπάντων δέκομεν ἔχει εἰς τὸ ἐξῆς ἀναμφιβόλως πληρετέρας καὶ ἀκριβετέρας εἰδήσεις ἀπὸ κάμμιαν περιοδικῆν φιλολογικὴν Ἐφημερίδα τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ὁ Ἐκδότης ἐφωδιασμένος μὲ ὅλας τὰς περὶ τοιαύτης ὑπόθεσεως ἀπαιτούμενας γνώσεις, καὶ μάλιστα μὲ τὴν γνώσιν καὶ ἄλλων γλωσσῶν, τουλάχιστον τῆς Λατινικῆς, Γερμανικῆς καὶ Γαλλικῆς, δελεῖ μὰς εἰδοπέσει ἐκ κερφαιῶν ἰδίας, ἢ ἐξ ἀλληλογραφίας φιλολόγων ἀνδρῶν, ἢ ἀναγνώσεως φιλολογικῶν Ἐφημερίδων τῆς σοφῆς Εὐρώπης, ὅχι μόνον τὰς παλαιὰς καὶ νεωτέρας Ἐκδόσεις τῶν κλασικῶν Συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ τὰ περιεχόμενα αὐτῶν, καὶ προσέτι τὰς εἰς αὐτὰς γενομένας κρίσεις ὑπ' ἀνδρῶν σοφῶν καὶ κριτικῶν, πρὸς ἀσφαλῆ ὁδηγίαν εἰς τὴν ἀπόκτησιν καὶ χρῆσιν αὐτῶν.

— Halae, 1800 — 1801, 8, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ὠφελιμοτάτη· τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Aesopus (Αἰσωπος).

— Oxon. 1718, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ὠραία καὶ καθαρά· τιμ. 3 Τάλ.).

— Florent. 1809, 8, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Paris, 1810, 8, μετὰ Σχολίων ὑπὸ Κοραῆ, Ἑλλ. (Ἐκδ. κριτική, τιμ. 4 Τάλ.).

Agapetus (Αγαπητός).

— Venet. Zach. Calliergus, 1509 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. σπανιωτάτη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lips. 1669, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 1 Τάλ.).

Albinovanus Pedo (Ἀλβινοβανὸς Πέδων).

— Amstelod. 1703, 8, μετὰ τῆς Ἰατρικῆς τοῦ Κορνηλίου Σεβήρου καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Alciphron (Ἀλκίφρων).

— Lips. 1715, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοινῆς ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Αὐτόδι, 1798, 8, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Amnianus Marcellinus (Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος).

— Lugd. Bat. Peter van der Aa, 1693, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, Σχημάτων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 14 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1808, 8, Τ. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Ammonius Alexandrinus (Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς).

— Lugd. Bat. Luzac, 1739, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

Ampelius (Ἀμπήλιος).

— Lips. Vogel, 1793, 12, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠφέλιμος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Anacreon (Ἀνακρέων).

— Paris, 1554, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Cantabr. 1705, καὶ 1721, 12, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Trajecti ad Rh. 1732, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lips. Gleditsch, 1793, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων πολλῶν. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Antigonus Carystius (Ἀντίγονος Καρύσσιος):

— Lugd. Bat. Is. Elzevir, 1619, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lips. Cumber, 1791, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 2 Τάλ.).

Antoninus Liberalis (Ἀντωνῖνος Λιβεράλις):

— Lips. Sommer, 1791, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠφέλιμος τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1774, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 2 Τάλ.).

Antoninus M. Aurelius (Ἀντωνῖνος Μ. Ἀυρήλιος).

— Cantabr. 1652, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. ὠραία, καὶ ἀκριβής. τιμ. 5 Τάλ.).

- Træg. ad Rh. 1697 (1698), φιλ. μετά Σχολίων. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 10 Τάλ.).
- Lond. 1707, 4, μετά Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).
- Paris, καὶ Lips. Weigel, 1817, 8, μετά Σημειώσεων τοῦ Καραΐ. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 2 Τάλ.).

Aphthonius (Ἀφθόνιος).

- Florent. Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανιωτάτη).
- Lugd. Bat. Abr. Commelin, 1626, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 1. Τάλ.).

Apicius Caelius (Ἀπίκιος Καίλιος).

- Lond. Gu. Bowyer, 1705, 8, μετά ἐπιλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 1 Τάλ.).
- Amstel. 1709, 8, μετά διαφόρων Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Apollodorus Athenienses (Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος).

- Goetting. Dieterich, 1782 - 1783, 8, T. 3, Ἑλλ. μετά Σχολίων καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη· τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).
- Ἀυτόδι, 1803, 8, T. 2, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀξιολόγος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).
- Paris, 1805, 8, T. 2. Ἑλλ. Γαλλ. μετά πλουσιωτάτου Πίνακος. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

Apollonius Rhodius (Ἀπολλώνιος Ῥόδιος).

- Paris, 1574, 4, Ἑλλ. μετά Σχολίων. (Ἐκδ. καθαρά καὶ ἐπιδωρομένη, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Elzevir, 1641, 8, Ἑλλ. Λατ. μετά Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 5 Τάλ.).
- Oxon. Clarendon, 1777, 4, T. 2, μετά διαφόρων Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 20 Τάλ.).

— 'Αυτόδε, 1779, 8, Τ. 2, Ἑλλ. μετὰ Παρατηρήσεων καὶ Σχολίων. (Ἐκδ. ωραία, καὶ ἐπιρρημένη, τιμ. 7 Τάλ.).

— Lips. Schwikert, 1797, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

— 'Αυτόδε, Fleischer, 1810-1813, 8, Τ. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. ὀρθή, καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Apollonius Sophista (Ἀπολλώνιος Σοφιστής)

— Paris, 1773, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 12 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1788, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Arrianus (Ἀρριανός)

— Amstel. Jansson, 1670, 8, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοινῆς ἀρίστη, τιμ. 9 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1785, 8, Τ. 3, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. 11 Τάλ.).

Apulejus (Ἀπουλῆϊος)

— Paris, 1688, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1823, 4, Τ. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 15 Τάλ.).

Aratus (Ἄρατος)

— Lugd. Bat. Csp. Rapheleng, 1600, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχημάτων. (Ἐκδ. κοινῆς ἀρίστη, τιμ. 9 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1793-1801, 8, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Archimedes (Ἀρχιμήδης)

— Basil. Hervag, 1544, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχημάτων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 8 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1792, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τῶν Ἵπομνημάτων τοῦ Ἐυτοκίου. (Ἐκδ. λαμπροτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 18 Τάλ.).

Arctaeus (Ἀρραιῖος).

— Paris, 1554, 8. Ἑλλ. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 3 Τάλ.).

— Aug. Vind. apud Francum, 1603, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 5 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1723, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων (Ἐκδ. λαμπρά καὶ ἀρίστη, τιμ. 18 Τάλ.).

Aristaenetus (Ἀρισταίνετος).

— Paris, 1639, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lutet. De Bure, 1822, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Aristophanes (Ἀριστοφάνης).

— Amstel. Th. Fritsch, 1710, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἀξιολόγων Σχολίων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 20 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1760, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 9 Τάλ.).

— Argent. Treuttel, 1781 - 1783, T. 4 εἰς 4, καὶ T. 6 εἰς 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 15 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1791, καὶ ἀκολουθῶς, 8, T. 1 - 11, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, ἀλλὰ φορτική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 37 Τάλ.).

Aristoteles (Ἀριστοτέλης).

— Venet. 1551 - 1553, 8, T. 6, Ἑλλ. (Ἐκδ. καθαρά καὶ κριτική, τιμ. 20 Τάλ.).

— Lugd. Laemarius, 1590, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 12 Τάλ.).

— Paris, 1619 - 1629, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 28 Τάλ.).

— Bipont. καὶ Argentor. 1791 - 1800, 8, T. 5, Ἑλλ. Λατ.

μετά Σημειώσεων κριτικῶν καὶ περιλήψεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 12 Τάλ.).

Artemidorus (Ἀρσεμίδωρος).

— Paris, Cl. Morell. καὶ M. Ogrgy, 1603, 4, μετὰ τοῦ Ὀνειροκριτικοῦ τοῦ Ἀγμάτου, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐξαιρέτος, τιμ. 8. Τάλ.).

— Lips. Vogel, 1805, 8, Τ. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Athenaeus Deipnosophista (Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστής).

— Lugd. (1597) 1664, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 14 Τάλ.).

— Argentor. Treuttel καὶ Würtz, 1801-1807, 8, Τ. 14, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 42 Τάλ.).

Ausonius Magnus (Αὐσόνιος Μάγνος).

— Amstl. Blaeu, 1671, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Paris, 1730, 4, μετὰ Πίνακος. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

Boethius, ἢ Boetius (Βοέτιος).

— Venet. 1492, ἢ 1491, φύλ. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 20 Τάλ.).

— Basil. apud. Henr. Petrum, 1570, φύλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

Caesar C. Julius (Καῖσαρ Γ. Ἰούλιος).

— Francof. 1606, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

— Amstel. Elzevir, 1635, 12, μετὰ τῆς εἰκότος τοῦ Καίσαρος, καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. σπανιωτάτη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Lond. Tonsson, 1712, φύλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 120 Τάλ.).

- Amstel. (1697) 1713, 8, Γ. 2, μετά Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καθαρά καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).
- Lug. Bat. καὶ Roterod. 1737, 4, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 14 Τάλ.).

Cebes (Κέβης).

- Lond. 1720, 8, Ἑλλ. Λατ. μετά κριτικῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασικῆς τιμ. 2 Τάλ.).
- Glasg. Foulis, 1747, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Ἐγχειριδίου τοῦ Ἐπικτήτου. (Ἐκδ. ἐπιδιωρφωμένη, τιμ. 2 Τάλ.).

Celsus (Κέλσος).

- Lugd. Bat. 1665, 12. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 2. Τάλ.).
- Lips. 1766, 8, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 2. Τάλ.).
- Lugd. Bat. (1769) 1785, 4, Γ. 2, μετά Σημειώσεων διαφόρων καὶ Λεξιμοῦ. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

Censorinus (Κηνσώρινος).

- Lugd. Bat. 1642, 8, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασικῆ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).
- Ἀυτόδι, (1743) 1767, 8, μετά Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

Chariton Aphrodisiensis (Χαρίτων Ἀφροδισιεύς).

- Amstel. 1750, 4, Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lips. 1783, 8, Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιωρφωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).
- Venet. 1821, 4, Ἑλλ. ὑπὸ Σ. Βλαντιῆ. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Cicero M. Tullius (Κικέρων Μ. Τούλλιος).

- Lugd. Bat. Elzevir, 1642, 12, Γ. 10. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 24 Τάλ.).

— Ἀυτοῦ, 1692, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1724, Τ. 4 εἰς φύλ. Τ. 4 εἰς 4, Τ. 12 εἰς 8, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 26 Τάλ.).

— Paris, 1740-1742, 4, Τ. 9, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 60 Τάλ.).

— Neapol. 1777, 8, Τ. 1-24, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλουσιωτάτη, τιμ. 40 Τάλ.).

— Oxon. Clarend. 1783, 4, Τ. 10, μετὰ Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 60 Τάλ.).

— Lips. Fleischer, 1814-1821, 8, Τ. 20, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, κριτικὴ καὶ ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 23 Τάλ.).

Cointus ἢ Quintus Smyrnaeus (Κοῖντος, ἢ Κεῖντος Σμυρναῖος).

— Lugd. Bat. 1734, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Argentor. 1807, 8, Ἑλλ. μετὰ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3. Τάλ.).

Columella (Κολουμέλλας).

— Lugd. Bat. 1548, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 1. Τάλ.).

— Flensb. 1795, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 1 Τάλ.).

Coluthus (Κολοῦθος).

— Eloquent. 1765, 8, Ἑλλ. Λατ. Ἰταλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὠφέλιμος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Leonard. (1747) 1776, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ τῆς προσθήκης τοῦ Μουσαίου. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Lips. Hartmann, 1825, 8, μετά Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Cornelius Nepos (Κορνήλιος Νέπωσ).

— Lugd. Bat. (1754), 1773, 8, μετά Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Goetting. Dietrich, 1804, 8, T. 2, μετά ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1806, 8, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠραία καὶ ἐπιτηχημένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Mediol. Bodoni, 1807, φύλ. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Stuttgart, Hartmann, 1820, 8, T. 2, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. 5 Τάλ.).

Curnutus Annaeus (Κουρνούτος Ἀνναῖος).

— Basil. Oporin, 1543, 8, Ἑλλ. Λατ. μετά τοῦ Παλαιφάτου. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

Curtius Q. Rufus (Κούρτιος Κ. Ρούφος).

— Venet. 1520, 8. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Elzevir, 1633, 12, μετά εἰκόνων καὶ Πίνακος Γεωγραφικοῦ. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

— Amstel. Elzevir, 1673, 8, μετά Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1724, 4, T. 2, μετά Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

Diodorus Siculus (Διόδωρος Σικελιώτης).

— Hanov. Wechel, 1604, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 7 Τάλ.).

— Amstel. (1745), 1746, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ὠραία, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Biponti, Treuttel et Würtz, 1793-1801, 8, T. 11, Ἑλλ. Λατ. μετά πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἐκδ. καλή καὶ ἐπιτηχημένη, τιμ. 22 Τάλ.).

— Halae, Hemmerde, 1800 - 1802, 8, T. 2, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Έκδ. καλή και ἐπιδιωρδωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Diogenes Laërtius (Διογένης Λαέρτιος):

— Paris. 1570, 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. ἐπιδιωρδωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1593, και 1594, 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων και προσθήκης ἄλλων Συγγραφέων. (Έκδ. ὀρθή και ἐπιτυχημένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Romae, Zanettus, 1594, φύλ. Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. ὠραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lond. 1664, φύλ. Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων και Πινάκων. (Έκδ. καλή, τιμ. 8 Τάλ.).

— Amstel. (1692, 1698), 1718, 4, T. 2, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, εἰκόνων και Πίνακος. (Έκδ. ὠραία, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 18 Τάλ.).

Dionysius Halicarnasseus (Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς):

— Francof. Wechel, 1586, φύλ. T. 2, Έλλ. Λατ. (Έκδ. κλασική, τιμ. 9 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1704, φύλ. T. 2, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων και Πίνακος. (Έκδ. λαμπρά τιμ. 36 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1774 - 1777, 8, T. 6, Έλλ. Λαλ. (Έκδ. κριτική και ἀρίστη, τιμ. 16 Τάλ.).

Dionysius Periegetes (Διονύσιος Περιηγητής):

— Lutet. Robert. Steph. 1547, 4, Έλλ. μετὰ τῶν Παραβολῶν τοῦ Εὐσταθίου. (Έκδ. καθαρά και ὠραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1697, 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων παλαιῶν και τῶν Παραβολῶν τοῦ Εὐσταθίου. (Έκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Francof. Hermann, 1817, 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων

καὶ προσθήκης ἄλλων Συγγραφῶν. (Ἐκδ. κριτική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Dioscorides Pedanius (Διοσκορίδης Πεδάνιος).

— Venet. 1499, φύλ. Ἑλλ. μετὰ Σχολίων Ἑλλησιαῶν. (Ἐκδ. σπαγία, τιμ. 15 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1518, 4, Ἑλλ. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Francof. Wechel, 1598, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 8. Τάλ.).

Epictetus (Ἐπίκτητος).

— Traj. ad Rhen. 1711, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Πίνακος τοῦ Κέβητος. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 3 Τάλ.).

— Delphis, 1725, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ τοῦ Πίνακος τοῦ Κέβητος. (Ἐκδ. ἐκνηξημένη, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1798, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Πίνακος τοῦ Κέβητος. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1799 - 1800, 8, T. 6, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 18 Τάλ.).

Euclides (Εὐκλείδης).

— Oxon. Scheldon, 1703, φύλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη καὶ ἀρίστη, τιμ. 26 Τάλ.).

— Paris, 1814 - 1818, 4, T. 3, Ἑλλ. Λατ. Γαλλ. μετὰ Σχημάτων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. 24 Τάλ.).

Eunapius Sardiianus (Εὐνάπιος Σαρδιανός).

— Antv. Plantin, 1568, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. καθαρά, τιμ. 4 Τάλ.).

— Heidelb. Commelin, 1596, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. καθαρά, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Amstel. 1822, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

Euripides (Εὐριπίδης).

— Paris, 1602, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. καλὴ καὶ ἐπιδωροῦμένη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Gantabr. 1694, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἐξαιρέτος, τιμ. 30 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1778, 4, T. 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 40 Τάλ.).

— Lips. Schwickert, 1778-1788, 4, T. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. χρήσιμος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 15 Τάλ.).

— Glasguae, Foulis, 1797, 8, T. 10, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 24 Τάλ.).

— Lips. Weigel, 1813-1824, 8, T. 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 21 Τάλ.).

Eutropius (Εὐτρόπιος).

— Oxon. Sheldon, 1703, 8, μετὰ Σημειώσεων Πίνακος, καὶ τῆς τοῦ Παιανίου Ἑλληνικῆς Μεταφράσεως. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1729, 8, ὁμοίως μετὰ Σημειώσεων, Πίνακος καὶ τῆς Μεταφράσεως τοῦ Παιανίου. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Luchtmans, 1762, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Lips. Vogel, 1796, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. φιλολογικὴ, τιμ. 2. Τάλ.).

Florus L. Annaeus (Φλωῶρος Λ. Ἀνναῖος).

— Antv. Plantin, 1567, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Traj. Batav. 1680, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 2 Τάλ.).

— Amstel. Gallet, 1702, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων, Πίνακος καὶ Νομισμάτων. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lugd. Bat. (1722), 1744, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ, κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Galenus Claudius (Γαληνὸς Κλαύδιος).

- Venet. Aldus, 1525, φύλ. T. 5, Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 20 Τάλ.).
- Basil. Hervag et Froben, 1538, φύλ. T. 5, Ἑλλ. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 36 Τάλ.).
- Paris. 1679, φύλ. T. 13, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους. (Ἐκδ. καλὴ καὶ λαμπρά, τιμ. 30 Τάλ.).
- Lips. Cnobloch, 1821 - 1825, 8, T. 10, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 50 Τάλ.).

Gellius Aulus (Γέλλιος Αὐλός).

- Florent. Junta, 1513, 8. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).
- Paris. 1585, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ καὶ σπανία, τιμ. 3 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Letten, 1666, 8, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 3 Τάλ.).
- Αὐτόθι, 1688, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).
- Αὐτόθι, 1706, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).
- Lips. Weidm. 1762, 8, T. 2, (Ἐκδ. διωρθωμένη, καὶ ἐπισημειωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).
- Goetting. Vandenhoeck, 1825, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν καὶ πλουσιωτάτου Πίνακος. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Harporation Valerius (Ἀρποκρατίων Βαλέριος).

- Lugd. Bat. 1683, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 4 Τάλ.).
- Αὐτόθι, 1696, 4, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).
- Lips. Hartm. 1824, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Heliodorus Emesenus (Ἡλιόδωρος Ἐμεσηνός).

— Heidebb. Commelin, 1596, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Harsy, 1611, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεις καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη καὶ ἀκριβής, τιμ. 2 Τάλ.).

— Argentor. 1798, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπηρεμημένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Paris. 1804, 8, T. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεις κριτικῶν, ὑπὸ Κοραῆ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 7 Τάλ.).

Hephaestion (Ἡφαιστίων).

— Paris. typ. reg. apud A. Turnebum, 1553, 4, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 3 Τάλ.).

— Traj. ad Rh. 1726, 4, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπηρεμημένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1810, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεις διαφόρων, καὶ τῆς Χρηστομαθείας τοῦ Πρόκλου. (Ἐκδ. κλασικὴ, κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7. Τάλ.).

Hermogenes Tarsensis (Ἑρμογένης Ταρσεύς).

— Florent. 1515, 8, Ἑλλ. μετὰ τῶν Προγραμμαμάτων τοῦ Ἀρθεσίου. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

— Genev. 1614, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλῆς, τιμ. 2. Τάλ.).

Herodianus Grammaticus (Ἡρωδιανὸς Γραμματικός).

— Paris. 1581, 4, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. καθαρά καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1699, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. διωρθωμένη καὶ καλῆ, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lips. Schwickert, 1789-1805, 8, T. 5, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. κλουσιωτάτη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 14 τάλ.).

Herodotus ('*Ἡρόδοτος*).

- Venet. Aldus, 1502, φύλ. Ἑλλ. ('Ἐκδ. ὠραία καὶ σπανία, τιμ. 10 Τάλ.).
- Paris. 1592, φύλ. Ἑλλ. Λατ. ('Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).
- Francosf. 1608, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. ('Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 8 Τάλ.).
- Lug. Bat. 1715, καὶ 1716, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ προσδήκης τοῦ Κτησίου. ('Ἐκδ. καθαρά, διωρδωμένη καὶ κριτική, τιμ. 14 Τάλ.).
- Amstel. Schouten, 1763, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. ('Ἐκδ. ἐξάιρτος, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 40 Τάλ.).
- Argentor. Treuttel καὶ Würtz, 1816, 8, Τ. 12, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. ('Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 27 Τάλ.).
- Oxon. 1824, 8, Τ. 4, Ἑλλ. Λατ. ('Ἐκδ. κλασική, τιμ. 18 Τάλ.).

Hesiodus ('*Ἡσίοδος*).

- Lugd. Bat. Plantin, 1603, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Σχολίων Ἑλληνικῶν, καὶ Πίνακος πλουσιωτάτου. ('Ἐκδ. διωρδωμένη καὶ κριτική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).
- Amstel. Elzevir, 1667, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. ('Ἐκδ. κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).
- Αὐτόθι, Gallet, 1701, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. ('Ἐκδ. ἐξάιρτος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).
- Oxon. Sheldon, 1737, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. ('Ἐκδ. λαμπρά, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 12 Τάλ.).
- Lips. 1778, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. ('Ἐκδ. διωρδωμένη καὶ κριτική, τιμ. 3 Τάλ.).
- Parmae, Bodoni, 1785, 4, Ἑλλ. Λατ. ('Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 16 Τάλ.).

Hesychius Alexandrinus ('*Ἡσύχιος Ἀλεξανδρεύς*).

- Venet. Aldus, 1514, φύλ. Ἑλλ. ('Ἐκδ. σπανιωτάτη, τιμ. 16, Τάλ.).

— Lugd. Bat. Luchtmans, 1746 - 1766, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 40 Τάλ.).

Hippocrates (Ἱπποκράτης).

— Basil. Froben, 1538, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη καὶ καλὴ, τιμ. 5 Τάλ.).

— Genev. 1657, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 15 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1665, 8, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πίνακος. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 12 Τάλ.).

— Viennae Austr. 1743 - 1749, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. 14 Τάλ.).

— Lips. Snobloch, 1825, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Γαλτηροῦ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

Homerus (Ὅμηρος).

— Florent. 1488, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. (τὰ σοφόμενα). (Ἐκδ. ωραία καὶ σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 20 Τάλ.).

— Romae, 1542 - 1550, φύλ. Τ. 4, Ἑλλ. μετὰ τῶν Παρεμβολῶν τοῦ Εὐσταθίου. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. 120 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1743, 12, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. καθαρὰ, τιμ. 6 Τάλ.).

— Cantabr. 1711, 4, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ ἐξαιρετος, τιμ. 50 Τάλ.).

— Lond. Snarpton, 1729 - 1732, καὶ 1740, 4, Τ. 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Oxon. typ. Acad. 1800, 4, Τ. 4, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 14 Τάλ.).

— Lips. καὶ Lond. 1802, 8, Τ. 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἰδιὰς μόνον), μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ κλασικὴ, τιμ. 20 Τάλ.).

Horatius Q. Flaccus (Ὁράτιος Κ. Φλάκκος).

- Basil. apud. Henr. Petrum, 1555, φύλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. διορθωμένη καὶ καλή, τιμ. 10 Τάλ.).
- Venet. apud Paul. Manutium, 1566, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 5 Τάλ.).
- Paris. 1577, 8, μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. λαμπρά καὶ εὐφέλιμος, τιμ. 4 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Hack, 1670, 8, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).
- Lond. 1733 - 1737, 8, T. 2, μετὰ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 20 Τάλ.).
- Parmae, Bodoni, 1791, φύλ. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 90 Τάλ.).
- Romae, Fr. Bourlie, 1811, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἐπιδιορθωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).

Joannes Stobaeus (Ἰωάννης Στοβαῖος).

- Venet. in aed. Zanetti, 1535, 4, Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 18 Τάλ.).
- Francof. Wechel, 1581, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).
- Aurel. Allobr. 1609, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πινάκων. (Ἐκδ. εὐχάριστος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 8 Τάλ.).
- Lips. Kühn, 1823 — 1825, 8, T. 4, (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ εὐραία, τιμ. 10 Τάλ.).

Josephus Flavius (Ἰώσηπος Φλάβιος).

- Basil. Froben, 1544, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. εὐραία, τιμ. 6 Τάλ.).
- Oxon. Sheldon, 1720, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καθαρά καὶ ἐπιδιορθωμένη, τιμ. 24 Τάλ.).
- Amstel. Lugd. Bat. καὶ Ultraj. 1726, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 26 Τάλ.).

— Lips. Schwickert, 1782 - 1785, 8, T. 5, Έλλ. Λατ. (Έκδ. ἀρίστη, τιμ. 9 Τάλ.).

Julianus Flavius (Ἰουλιανὸς Φλάβιος).

— Paris. Daval, 1583, 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. διωρδωμένη καὶ ἐπισημειωμένη, τιμ. 2 Τάλ.).

— Αὐτόδι, 1630, 4, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Έκδ. ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lips. 1696, φύλ. Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Παρατηρήσεων, Πινάκων, καὶ προσθήκης Κυρίλλου κατὰ Ἰουλιανοῦ. (Έκδ. ἐπιδιωρδωμένη καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

Julius Obsequens (Ἰούλιος Ὀβσεκβέντιος):

— Amstel. 1679, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Έκδ. ἐπιδιωρδωμένη, τιμ. 1. Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1705, 8, μετὰ τοῦ Εὐτροπίου. (Έκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1720, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. ἀρίστη, τιμ. 2. Τάλ.).

Justinus Historicus (Ἰουστῖνος Ἱστορικός):

— Lugd. Bat. 1701, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Έκδ. ὠραία καὶ κλασικὴ, τιμ. 2 Τάλ.).

— Αὐτόδι, 1719, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Έκδ. ἐπιδιωρδωμένη, τιμ. 3 Τάλ.).

— Αὐτόδι, 1760, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Έκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Juvenalis D. Junius (Ἰουβενάλιος Δ. Ἰούνιος).

— Paris. e typogr. reg. 1644, φύλ. μετὰ τοῦ Περαίου. (Έκδ. ὠραία, τιμ. 7 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1684, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ προσθήκης τοῦ Περαίου. (Έκδ. ἐπιδιωρδωμένη καὶ ἀκριβὴς, τιμ. 5 Τάλ.).

— Ultraj. 1685, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, κοιν, ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

— Mediol. Mussi, 1807, φύλ. μετὰ τοῦ Περιοῦ. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 22 Τάλ.).

— Cantabr. Sandby, 1763, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ τῆς προσδήκης τοῦ Περιοῦ. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).

— Lips. Hahn, (1801), 1819, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. διωρθωμένη καὶ κριτική, τιμ. 7 Τάλ.).

Livius Titus (Λίβιος Τίτος).

— Amstel. Elzevir, 1665, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπηυξημένη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Αὐτόδι, 1679, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὠραία καὶ κλασική, τιμ. 14 Τάλ.).

— Oxon Sheldon, 1708, 8, T. 6, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀκριβῆς, τιμ. 10 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1710, 8, T. 10, μετὰ Σημειώσεων καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 12 Τάλ.).

— Paris, 1735 - 1742, 4, T. 6, μετὰ Σημειώσεων καὶ τῶν Ἀναπληρωμάτων τοῦ Freinsheimii. (Ἐκδ. ὠραισιωτάτη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1738 - 1746, 4, T. 7, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀκριβῆς, κριτική καὶ πλουσιωτάτη, τιμ. 50 Τάλ.).

— Gothae, Ettinger, 1816 - 1824, 8, T. 7, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 11 Τάλ.).

Longinus Dionysius (Λογγίνος Διονύσιος).

— Traj. ad Rh. 1694, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ τῆς Γαλλικῆς Μεταφράσεως. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, καὶ πλουσιωτάτη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1778, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lips. Weigel, 1819, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἡ πασῶν ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

Longus (Λόγγος) :

- Paris (Amstel.), 1754, 4, Έλλ. Λατ. μετὰ εἰκόνων. (Έκδ. λαμπρά, τιμ. 8 Τάλ.).
- Paris. 1778, 4, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).
- Parmae, ex typogr. reg. 1786, 4, (Έκδ. λαμπροτάτη καὶ σπανιωτάτη, τιμ. 12 Τάλ.).

Lucanus M. Annaeus (Λουκιανός Μ. Ἀνναῖος) :

- Amstel. Elzevir, 1669, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν. (Έκδ. ἀκριβής, τιμ. 4 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Luchtman, 1728, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων διαφορῶν. (Έκδ. κλασικὴ καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).
- Αὐτόδι, 1740, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Έκδ. ὠραία, τιμ. 8 Τάλ.).
- Paris. Didot, 1795, φύλ. (Έκδ. λαμπροτάτη καὶ ἀκριβεστάτη, τιμ. 20 Τάλ.).

Lucianus (Λουκιανός) :

- Paris. Bertault, 1615, φύλ. Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Έκδ. ἀκριβής καὶ ἐπιτυχημένη, τιμ. 15 Τάλ.).
- Amstel. Blaeu, 1687, 8, T. 2, Έλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Έκδ. ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 9 Τάλ.).
- Αὐτόδι, Wettstein, 1743, 4, T. 4 (μετὰ τῶν Πινάκων Uitraj, 1746), Έλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν, καὶ Σημειώσεων διαφορῶν (Hemsterhusii καὶ Reitzii). (Έκδ. πλουσιωτάτη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 28 Τάλ.).
- Biponti, Treuttel καὶ Würtz. 1789 - 1793, 8, T. 10. Έλλ. Λατ. μετὰ τῶν Σχολίων καὶ τῶν Σημειώσεων τῆς ἀνωτέρω (πλὴν τῶν Πινάκων, ἤτοι τοῦ Λεξικοῦ, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου προσετέθη ὁ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Πίναξ). (Έκδ. ὁμοίως καλὴ, τιμ. 20 Τάλ.).
- Lips. Weidm. 1822 - 1828, 8, T. 7, Έλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Έκδ. κριτικὴ τιμ. ὑπὲρ τὰ 21 Τάλ.).

Lucretius Carus (Λουκρήσιος Κάρος).

- Paris. 1570, 4, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ κλασική, τιμ. 4 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Plantin. 1595, 8, μετά Σημειώσεων, Πίνακος καὶ προοδήκης ἐτέρων. (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 2 Τάλ.).
- Oxon. 1695, 8, μετά Παραφράσεως. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 5 Τάλ.).
- Lond. Tonson, 1712, 4, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠραία καὶ διωρθωμένη, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lugd. Bat. 1725, 4, T. 2, μετά Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).
- Londini, 1796-1797, 4, T. 3, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. 18 Τάλ.).

Lycophron (Λυκόφρων).

- Basil. Oporin. 1566, 4. Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).
- Oxon. Sheldon, (1697), 1702, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων, Σχολίων Ἑλληνικῶν, καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρά καὶ σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).
- Lips. Vogel, 1788, 8, Ἑλλ. Λατ. μετά τῆς Παραφράσεως καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. εὐχρηστος καὶ ὠφέλιμος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Martialis M. Valerius (Μαρτιάλιος Μ. Βαλέριος).

- Paris. Macaeus, 1601, 4, μετά Σχολίων, Παρατηρήσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐξαιρετός, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).
- Lug. Bat. Fr. Hack, 1661, 8, μετά διαφόρων Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).
- Amstel. Gallet, 1701, 8, μετά Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. 5 Τάλ.).

Mela Pomponius (Μέλας Πομπώνιος).

- Antv. Plantin, 1582, 4, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Luchtmans, 1722, 6, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ κριτική, τιμ. 3 Τάλ.).

— Αὐτόδι, 1748, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Musaeus (Μουσαῖος):

— Lugd. Bat. Hack, 1737, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Leovard. Van Dessel, 1742, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. διορθωμένη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lips. Hartm. 1825, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 2 Τάλ.).

Onosander (Ὀνόσαυδρος, ἢ Ὀνήσαυδρος):

— Lutet. Par. Saugranus, 1599, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

— Norimb. 1766, φύλ. Ἑλλ. Γαλλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχημάτων, (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Ovidius P. Naso (Ὀβίδιος Π. Νάσων):

— Amstel. Elzevir, 1658 - 1661, 12, T. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. διορθωμένη καὶ κλασική, τιμ. 8. Τάλ.).

— Lugd. Bat. Lessen, 1662, 8, T. 3, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. καθαρά καὶ διορθωμένη, τιμ. 9 Τάλ.).

— Αὐτόδι, Hack, 1670, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπιυξημένη εἰς Σημειώσεις, τιμ. 8 Τάλ.).

— Amstel. Janssonio - Waesbergii, 1727, 4, T. 4, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. 40 Τάλ.).

— Lips. 1758, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος τῶν λέξεων. (Ἐκδ. κριτική, τιμ. 6 Τάλ.).

— Parmae, καὶ Mediol. Aloys. Mussi, 1806 - 1808, φύλ. T. 6. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 130 Τάλ.).

Pausanias (Παυσανίας).

- Hanov. Wechel, 1613, φιλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).
- Lips. 1696, φιλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).
- Αὐτόθι, Kühn, 1794-1797, 8, Τ. 4. Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐξ-αίρετος, τιμ. 7 Τάλ.).
- Αὐτόθι, Weidmann, 1822-1825, 8, Τ. 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων: (Ἐκδ. ἢ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 13 Τάλ.).
- Paris. (ὐπὸ Clavier), 1814-1820, 8, Τ. 4, Ἑλλ. Γαλλ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ κλασικὴ, τιμ. 24 Τάλ.).

Persius Aulus Flaccus (Πέρσιος Ἀὔλος Φλάκκος).

- Paris. Patisson, 1585, 8, μετὰ Σχολίων, καὶ προσδήκης Ἰουβενάλιου καὶ Σουλπικίας. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).
- Lugd. Bat. van der Aa, 1695, 4, μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων, Πινάκων καὶ τῆς βιογραφίας τοῦ Περσίου. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 3 Τάλ.).
- Cantabr. Gu. Sandby, 1763, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ τῆς προσδήκης τοῦ Ἰουβενάλιου. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).
- Havniae, Schühbothe, 1827, 8, μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ πλουσιωτάτη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Phaedrus (Φαῖδρος).

- Amstel. Waesberge, 1667, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκος. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 4 Τάλ.).
- Αὐτόθι, Halma, 1701, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).
- Leydae, Luchtmans (1726), 1727, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ, τιμ. 4 Τάλ.).
- Paris. Barbon, 1783, 12, μετὰ Σημειώσεων καὶ εἰκόνων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιορθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Phalaris (Φάλαρις).

- Oxon. Sheldon, (1695), 1718, Έλλ. Λατ. (Έκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).
- Groening, Bolt, 1777, 4, T. 2, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).
- Lips. Fleischer, 1823, 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. κριτικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Philo Judaeus (Φίλων Ἰουδαῖος).

- Lutet. Paris. Cramoisy, 1640, φύλ. Έλλ. Λατ. μετὰ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Έκδ. καλὴ τιμ. 8 Τάλ.).
- Lond. typis G. Bowyer, 1742, φύλ. T. 2, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Έκδ. λαμπρά, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 40 Τάλ.).

Phrynicus (Φρύνιχος).

- Traj. ad Rh. Evelt, 1739, 4, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).
- Lips. Weidmann, 1820, 8, Έλλ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Έκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Pindarus (Πίνδαρος).

- Romae, per Zach. Calliergum, 1515, 4, Έλλ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Έκδ. καλὴ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 16 Τάλ.).
- Oxon Sheldon, 1697, φύλ. Έλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκος. (Έκδ. ωραία καὶ πλουσία, τιμ. 24 Τάλ.).
- Goett. 1798, 8, T. 3, Έλλ. Λατ. (Έκδ. κλασικὴ, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 12 Τάλ.).
- Lips. Weigel, 1811 - 1822, 4, T. 2, Έλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων. (Έκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 26 Τάλ.).
- Lond. R. Watts, 1821, 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Παραφράσεως καὶ Λεξικοῦ Πινδαρικοῦ. (Έκδ. ωραία καὶ ἐπηρεξημένη, τιμ. 12 Τάλ.).

Plato (Πλάτων):

- Paris. H. Stephanus, 1578, φύλ. T. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ σπανία, τιμ. 60 Τάλ.).
- Francof. Wechel, 1602, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἐκδ. διωρδωμένη καὶ σπανία, τιμ. 15 Τάλ.).
- Biponti, Treuttel καὶ Würtz, 1781 - 1787, 8, T. 12, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ωραία καὶ ἀκριβής, τιμ. 30 Τάλ.).
- Lips. Weidmann, 1819 - 1827, 8, T. 9, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ωραία καὶ χρήσιμος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 16 Τάλ.).
- Αὐτόδι, Weigel, 1821 - 1825, 8, T. 12, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 21 Τάλ.).

Plautus (Πλαῦτος):

- Lugd. Bat. καὶ Roterod. Hack, 1669, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἐξαιρετός, τιμ. 5 Τάλ.).
- Amstel. ex typogr. Blaviana, 1684, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καλὴ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lips. Weidm, 1760, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. καλὴ τιμ. 4 Τάλ.).
- Glasg. Foulis, 1763, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρδωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).
- Berol. Schlesinger, 1809 - 1811, 8, T. 4. (Ἐκδ. ωραία καὶ πλουσία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 13 Τάλ.).

Plinius Major (Πλίνιος Πρεσβύτερος):

- Venet. J. Rebeus καὶ Bernard. fratt. Vercellenses, 1507, φύλ. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 8 Τάλ.).
- Lugd. Bat. ex offic. Elzevir, 1635, 12, T. 3. (Ἐκδ. καθαρωτάτη, τιμ. 12 Τάλ.).
- Lugd. Bat. καὶ Roterod. ap. Hackios, 1669, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 16 Τάλ.).
- Paris. Coustellier, 1723, φύλ. T. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Lips. Somner, 1778 - 1791, 8. T. 10. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 17 Τάλ.).

Plinius Minor, ἢ Junior (Πλίνιος Νεώτερος).

— Lugd. Bat. καὶ Roterod. Hack. 1669, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 4 Τάλ.).

— Amstel. Janssonio - Waesbergii, 1734, 4, μετὰ Σημειώσεων ἐκλεκτῶν. (Ἐκδ. πλήρης, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

— Glasg. Foulis, 1751, 4. (Ἐκδ. ὠραία καὶ διορθωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lips. Schwickert, 1800 - 1802, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lips. Fritsch, (Ἐπιστολ. καὶ ὁ Πανηγυρ.), 1805, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Amstel. Janssonio - Waesbergii (ὁ Πανηγυρικός), 1738, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Norimb. Lochner (ὁ αὐτός Πανηγ.), 1746, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 6 Τάλ.).

Plutarchus (Πλούταρχος).

— Basil. Froben καὶ Episcop. 1560, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. διορθωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lond. Tonson, 1729, 4, T. 5, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. λαμπρά τιμ. 40 Τάλ.).

Pollux Julius (Πολυδεύκης Ἰούλιος).

— Venet. Aldus (Ὀνομαστικόν), 1502, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 15 Τάλ.).

— Francof. Marnius, 1608, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1706, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη καὶ σπανία, τιμ. 20 Τάλ.).

Palyaenus (Πολύαινος).

- Lugduni, J. Tornaesius, 1589, 12, Έλλ. Λατ. μετὰ Πινάκων. (Έκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Vivie και Luchtman, 1690, και 1691. 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. άρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).
- Paris. Eberhart. 1809, 8, Έλλ. (υπό Κοραή) μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. κριτική, τιμ. υπέρ τὰ 2 Τάλ.).

Polybius (Πολύβιος).

- Paris. Drouard. 1609, φιλ. Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων και Πίνακος. (Έκδ. ώραιά, τιμ. 10 Τάλ.).
- Amstel. Jansson a Waesberge, 1670, 8, T. 3. Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Έκδ. επιδιωρδωμένη, κοιν. άρίστη, τιμ. υπέρ τὰ 15 Τάλ.).
- Lips. και Vindobonae, Kraus (Haselmayer), 1764, 8, T. 3, Έλλ. Λατ. μετὰ Λεξικού. (Έκδ. επιδιωρδωμένη, τιμ. 12 Τάλ.).
- Lips. Weidmann, 1789 - 1795, 8, T. 8, Έλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων και Πινάκων. (Έκδ. άρίστη, τιμ. 17 Τάλ.).

Propertius Sex. Aurelius (Προπέρσιος Σῆξτ. Αὐρήλιος).

- Amstel. Wettstein, 1727, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Έκδ. καλή, τιμ. 4 Τάλ.).
- Patav. 1755, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων και πλουσιωτάτων Πινάκων. (Έκδ. καλή, τιμ. 15 Τάλ.).
- Traj. ad Rh. Wild, 1780, 4, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Έκδ. κοιν. άρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).
- Lips. Hahn, 1805, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων αξιολόγων. (Έκδ. ώραιά, τιμ. 5 Τάλ.).

Sallustius C. Crispus (Σάλλουστιος Γ. Κρίσπος).

- Lugd. Bat. ex off. Elzeviriana, 1634, 12 (τὰ εκδομένα). (Έκδ. ώραιά και επιδιωρδωμένη, τιμ. 6 Τάλ.).

- Amstel. H. Boom, 1690, 8, μετά Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὠραία καὶ σπανία, τιμ. 4 Τάλ.).
- Cantab. typ. acad. 1790, 4, μετά Σημειώσεων, Λεξικοῦ καὶ Πίνακος πλουσιωτάτου. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).
- Lips. Gleditsch, 1724, 4, μετά ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).
- Basil. Schneveighaeuser, 1822-1827, 8, T. 2, μετά Σημειώσεων καὶ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ κριτικὴ, τιμ. 6 Τάλ.).

Seneca L. Annaeus (Σένεκας Λ. Ἀγναῖος).

- Lugd. Bat. Elzevir (τὰ Φιλοσοφικά), 1640, 12, T. 3, μετὰ τῶν σωζομένων τοῦ ἑτέρου Σένεκα. (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 8 Τάλ.).
- Αὐτόθι (τὰ αὐτά), 1649, 4, T. 4, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὠραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).
- Amstel. Elzevir (τὰ αὐτά), 1672, καὶ 1675, 8, T. 3, μετά ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. διορθωμένη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 20 Τάλ.).
- (Amstel. Boom (Τραγωδία), 1682, 8, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 3 Τάλ.).
- Delphis, Beman, 1728, 4, μετά Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσία, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lips. Hahn, 1819, 8, T. 3, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

Seneca M. Annaeus (Σένεκας Μ. Ἀγναῖος ὁ λεγόμενος Ῥήτωρ, συνεξεδόθη μετὰ σοῦ εἰρημένου πολλαχοῦ).

Sophocles (Σοφοκλῆς).

- Etonae, 1775, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Σχολίων. (Ἐκδ. ἐξαιρετικὴ καὶ ἀκραιβιστάτη, τιμ. 10 Τάλ.).
- Paris. 1781, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. φιλολογικὴ, τιμ. 14 Τάλ.).

- Argent. Treuttel καὶ Würtz, 1788, 8, T. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ τινων λευφάνων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 18 Τάλ.).
- Lips. Fleischer, 1802 - 1825, 8, T. 7, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ κριτική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 18 Τάλ.).

Statius P. Papinius (Στάσιος Π. Παπίνιος).

- Paris. 1618, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 4 Τάλ.).
- Amstel. Elzevir, 1653, 24, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καθαρά καὶ ἀκριβεστάτης, τιμ. 2 Τάλ.).
- (Lug. Bat. Hack, 1671, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Stephanus Byzantinus (Στέφανος Βυζάντιος).

- Venet. Aldus Romanus, 1502, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 18 Τάλ.).
- Amstel. 1678, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lugd. Bat. 1688, καὶ ἔπειτα 1694, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων καὶ προσδήκης. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. 6 Τάλ.).
- Amstel. Wettstein, 1725, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

Strabo (Στράβων).

- Paris. typ. reg. 1620, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. 8 Τάλ.).
- Amstel. 1707, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ Πινάκων γεωγραφικῶν καὶ ἄλλων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 36 Τάλ.).
- Lips. Weidm. 1796 - 1818, 8, T. 7, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 23 Τάλ.).
- Oxon. Clarendon, 1807, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρά καὶ πλουσία, τιμ. 40 Τάλ.).

— Paris. 1815-1819, 8, T. 4, Έλλ. μετά Σημειώσεων. (Έκδ. κριτική, τιμ. 14 Τάλ.).

— Basil. Froben (ή Έπιτομή μετά και άλλων Συγγραφέων), 1533, 4, Έλλ. (Έκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

Svetonius C. Tranquillus (Συετώριος Γ. Τραγκυίλλος).

— Paris. 1684, 4, μετά Σημειώσεων και Πίνακος. (Έκδ. καλή, τιμ. 8 Τάλ.).

— Traj. ad Rh. F. Halma, 1690, 8, T. 2, μετά Σημειώσεων και Πινάκων. (Έκδ. ωραία, τιμ. 7 Τάλ.).

— Leovard. 1714, 4, T. 2, μετά Πινάκων. (Έκδ. επηυξημένη και κλασική, τιμ. 10 Τάλ.).

— Amstel. 1736, 4, T. 2, μετά Σημειώσεων διαφόρων και Πινάκων. (Έκδ. εξαίρετος, τιμ. 12 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1751, 8, T. 2, μετά Σημειώσεων διαφόρων και Πίνακος. (Έκδ. όρθή και χρήσιμος, τιμ. ύπέρ τα 5 Τάλ.).

— Lips. Hahn, 1802, 8, T. 4, μετά Σημειώσεων. (Έκδ. κριτική και άριστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Suidas (Σουίδας).

— Mediol. 1499, φύλ. Έλλ. (Έκδ. ωραία και σπανία, τιμ. 36 Τάλ.).

— Venet. Aldus, 1514, φύλ. Έλλ. (Έκδ. σπάνιωτάτη, τιμ. 20 Τάλ.).

— Genev. 1630, φύλ. T. 2, Έλλ. Λατ. (Έκδ. ωραία, τιμ. 15 Τάλ.).

— Cantab. typ acad. 1705, φύλ. T. 3, Έλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων και Πινάκων. (Έκδ. άριστη, τιμ. 40 Τάλ.).

Tacitus C. Cornelius (Τάκιος Γ. Κορνήλιος).

— Antv. Plantin, 1668, φύλ. μετά Σημειώσεων, Πινάκος, και της προσθήκης του Β. Πατερκούλου. (Έκδ. εξαίρετος, τιμ. ύπέρ τα 3 Τάλ.).

- Amstel. Dan. Elzevir, 1672 καὶ 1673, 8, Τ. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ ἐξαιρέτος, τιμ. 8 Τάλ.).
- Paris. 1682 - 1687, 4, Τ. 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. υπανία, τιμ. 20 Τάλ.).
- Amstel. Blaeu, 1685, 8, Τ. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ κλασικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 9 Τάλ.).
- Traj. Bat. 1721, 4, Τ. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ ἐξαιρέτος, τιμ. 14 Τάλ.).
- Paris. Delatour, 1771, 4, Τ. 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. ωραία, πλουσιωτάτη, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).
- Lond. 1812, 8, Τ. 5, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 14 Τάλ.).

Terentius P. Afer (Τερέντιος Π. Ἀφρος).

- Lugd. Bat. Elzevir, 1635, 12, (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Hack, 1686, 8, Τ. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ πλουσία, τιμ. 5 Τάλ.).
- Lond. Tonson, 1724, 4, μετὰ Σημειώσεων, (Ἐκδ. πλουσία, τιμ. 4 Τάλ.).
- Hag. Com. 1726, 4, Τ. 2, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. κλασικὴ, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 14 Τάλ.).
- Lond. Knapton καὶ Sandby, 1750, 8, Τ. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ εἰκόνων. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 5 Τάλ.).
- Romae, 1767, φύλ. Τ. 2, Λατ. Ἰταλ. (Ἐκδ. λαμπρὰ, τιμ. 20 Τάλ.).
- Lips. Hahn, 1820 - 1821, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

Theocritus (Θεόκριτος).

- Oxon. Sheldon, 1699, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Σχολίων Ἑλληνικῶν καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἐξαιρέτος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).
- Lips. καὶ Viennae, 1765 - 1766, 4, Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1770, 4, T. 2 Έλλ. μετά Σχολίων Έπι
λομικῶν καὶ Πινάκων. (Έκδ. λαμπρά, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ.
20 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1819, 8, Έλλ. Λατ. μετά Σημειώσεις καὶ
Πινάκων. (Έκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Theophrastus (Θεόφραστος).

— Basil. Oporin, 1541, φύλ. Έλλ. (Έκδ. ἐπιδιωρδωμένη, τιμ.
ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1613, φύλ. Έλλ. Λατ. (Έκδ. κλασικὴ, καὶ κοιν.
ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

— Lips. Vogel, 1818-1821, 8, T. 5, Έλλ. Λατ. (Έκδ. κλα-
σικὴ, καὶ κριτικὴ, καὶ ἡ πασῶν ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 28 Τάλ.).

Thucydides (Θουκυδίδης).

— Venet. Aldus, 1502, φύλ. Έλλ. (Έκδ. λαμπρά καὶ σπανιο-
τάτη, τιμ. 24 Τάλ.).

— Florent. Junta, 1506, φύλ. Έλλ. μετά παλαιῶν Σχολίων
(Έκδ. ὀρθὴ καὶ σπανία, τιμ. 15 Τάλ.).

— Lutet. Paris. Henr. Steph. (1564), 1588, φύλ. Έλλ. Λατ.
μετά Σχολίων Έλληνικῶν. (Έκδ. ὠραία καὶ ἐξαιρετὸς, τιμ. ὑπὲρ
τὰ 6 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1696, φύλ. Έλλ. Λατ. μετά Σχολίων Έλλη-
νικῶν, καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Έκδ. ὀρθὴ καὶ ὠραία, τιμ.
16 Τάλ.).

— Amstel. 1731, φύλ. Έλλ. Λατ. μετά Σημειώσεις καὶ Πινάκων
γεωγραφικῶν. (Έκδ. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Glasg. Foulis, 1759, 8, T. 8, Έλλ. Λατ. μετά Σημειώσεις,
(Έκδ. ἐπιδιωρδωμένη, τιμ. 20 Τάλ.).

— Biponti, Treuttel καὶ Würtz, 1788-1789, 8, T. 6, Έλλ.
Λατ. (Έκδ. ἀκριβὴς, τιμ. ὑπὲρ τὰ 14 Τάλ.).

— Berol. Reimer, 1821, 8, T. 3, Έλλ. μετά Σημειώσεις καὶ
Σχολίων Έλληνικῶν. (Έκδ. κριτικὴ, τιμ. 15 Τάλ.).

Tibullus Albius (Τίβουλλος Ἀλβίος):

- Venet. Paulus Manutius, 1567, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).
- Amstel. Wettstein, (1708), 1727, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 4 Τάλ.).
- Patav. Cominus, 1749, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. 7 Τάλ.).

Valerius Flaccus (Βαλέριος Φλάκκος).

- Paris. Osmont, 1698, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).
- Leydae, 1724, 4, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσία, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).
- Paris. Michaud, 1811, 8, T. 3, Δατ. Γαλλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).

Vellejus C. Paterculus (Βελληΐος Γ. Πατέρκουλος).

- Lugd. Bat. (1719), 1744, 8, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 3 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Luchtmans, 1779, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).
- Lips. Schwickert, 1800, 8, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ δύο Τάλ.).

Virgilius P. Maro (Βιργίλιος Π. Μάρων).

- Lugd. Bat. 1661, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφορῶν. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 3 Τάλ.).
- Lugd. Bat. Hack, 1680, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων, Πινάκων καὶ εἰκόνων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ ἐξαιρετος, τιμ. 12 Τάλ.).
- Leovard. Halma, 1717, 4, T. 2, μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. 10 Τάλ.).
- Paris. Coustelier, 1745, 12, T. 3, μετὰ ωραίων εἰκόνων. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

— Romae. apud Ioannem Zempel, 1763, φύλ. Τ. 3, μετά τῆς Ἰταλικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων, εἰκόνων καὶ ἀξιολόγων φιλολογικῶν Προλεγομένων. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 34 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1746, 4, Τ. 4, μετά Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 20 Τάλ.).

— Lond. Knapton καὶ Sandby, 1750, 8, Τ. 2, μετά εἰκόνων. (Ἐκδ. ωραία, τιμ. 8 Τάλ.).

— Paris. Barbou, (1767), 1790, 12, Τ. 2, μετά Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ωραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lond. typ. T. Bensley, 1796, 8, Τ. 2, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

— Lips. Hahn, 1800, 8, Τ. 6, μετά Σημειώσεων καὶ εἰκόνων. (Ἐκδ. κλασική, κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. 24 Τάλ.).

Vitruvius M. Pollio (Βισρούβιος Μ. Πολλίων).

— Lugduni, apud J. Tornaesium, (1552), 1586, 4, μετά Σημειώσεων καὶ Πινάκων Ἑλληνολατινικῶν. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. 6 Τάλ.).

— Amstel. Lud. Elzevir, 1649, φύλ. μετά Σημειώσεων, Λεξικοῦ, Πινάκων καὶ Σχημάτων. (Ἐκδ. ωραία, καὶ κων. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Lips. Goeschen, 1807 - 1808, 8, Τ. 4, μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).

Xenophon Athenienses (Ξενοφῶν Ἀθηναῖος).

— Lutet. Paris. typ. reg. 1625, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ωραία καὶ ἐξαιρετος, τιμ. 14 Τάλ.).

— Francof. Wechel, 1594 - 1596, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετά Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 8 Τάλ.).

— Lutet. Paris. 1581, φύλ. Ἑλλ. μετά Σημειώσεων. (Ἐκδ. ωραία καὶ ὀρθή, τιμ. 12 Τάλ.).

— Lips. Gleditsch, 1763, καὶ ἔπειτα 1801 - 1804, 8, Τ. 4, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 9 Τάλ.). Ἐπισυνάπτεται τὸ ἄριστον Ξενοφώντειον λεγόμενον Λεξικόν, ἐκδοθ. (ὑπὸ F. W.

Sturz. Lips.) Gleditsch, 1801-1804, 8, T. 4, (τιμ. 15 Τάλ.).

Xenophon Ephesius (Ξενοφῶν Ἐφέσιος).

— Lips. καὶ Viennae Austr. 1796, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἐξαιρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lucae, 1781, 4, Ἑλλ. Λατ. Ἰταλ. Γαλλ. (Ἐκδ. ὠραία, ἀλλ' ἰσοβαρμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Lips. Weigel. 1818, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

**Ὄνόματα τῶν αὐτῶν Συγγραφέων κατὰ
τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον.**

* Ἀγαπητός. Z. Agapetus.	* Ἀλκίφρων. Z. Alciphron.
* Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστής. Z. Athenaeus Deipnosophista.	* Ἀμμιανός Μαρκελλίνος. Z. Ammianus Marcellinus.
* Αἰλιανός Κλαύδιος. Z. Aelianus Claudius.	* Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεὺς. Z. Ammonius Alexandrinus.
* Αἰλιανός Τακτικός. Z. Aelianus Tacticus.	* Ἀμπήλιος. Z. Ampelius.
* Αἰνείας Τακτικός. Z. Aeneas Tacticus.	* Ἀνακρέων. Z. Anacreon.
* Αἰσχίνης Σωκρατικός. Z. Aeschines Socraticus.	* Ἀντίγονος Καρύστιος. Z. Antigonus Carystius.
* Αἰσχύλος. Z. Aeschylus.	* Ἀντωνῖνος Λιβεράλις. Z. Antoninus Liberalis.
* Αἰσωπος. Z. Aesopus.	* Ἀντωνῖνος Μ. Αὐρήλιος. Z. Antoninus M. Aurelius.
* Ἀλβινοβανός Πέδων. Z. Albino-vanus Pedo.	* Ἀπίκιος Κάλλιος. Z. Apicius Caecilius.

- Ἀπολλόδορος Ἀθηναῖος. Z. Apollodorus Athenienses.
 Ἀπολλώνιος Ῥόδιος. Z. Apollonius Rhodius.
 Ἀπολλώνιος Σοφιστής. Z. Apollonius Sophista.
 Ἀπουλήσιος. Z. Apulejus.
 Ἀππιανός. Z. Appianus.
 Ἄρατος. Z. Aratus.
 Ἄρεταῖος. Z. Aretaeus.
 Ἀρισταίνετος. Z. Aristaeetus.
 Ἀριστοτέλης. Z. Aristoteles.
 Ἀριστοφάνης. Z. Aristophanes.
 Ἀρποκρατίων. Z. Harpocration.
 Ἀρτεμίδωρος. Z. Artemidorus.
 Ἀρχιμήδης. Z. Archimedes.
 Αὐσόνιος Μάγνος. Z. Ausonius Magnus.
 Ἀφθόνιος. Z. Aphthonius.
 Ἀχιλλεύς Τάτιος. Z. Achilles Tattius.
 Βαλέριος Φλάκκος. Z. Valerius Flaccus.
 Βελλήσιος Γ. Πατέρκουλος. Z. Vel-lejus C. Paterculus.
 Βιργίλιος Π. Μάρων. Z. Virgilius P. Maro.
 Βιτρούβιος Μ. Πολλίων. Z. Vitruvius M. Pollio.
 Βοέτιος. Z. Boëthius.
 Γαληνός Κλαύδιος. Z. Galenus Claudius.
 Γάλλιος Αὔλος. Z. Gellius Aulus.
 Διογένης Λαέρτιος. Z. Diogenes Laërtius.
 Διοδώρος Σικελιώτης. Z. Diodorus Siculus.
 Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς. Z. Dionysius Halicarnasseus.
 Διονύσιος Περιηγητής. Z. Dionysius Periegetes.
 Διοσκορίδης Πεδάσιος. Z. Dioscorides Pedanus.
 Ἐπίκτητος. Z. Epictetus.
 Ἑρμογένης. Z. Hermogenes.
 Εὐκλείδης. Z. Euclides.
 Εὐνάσιος Σαρδιανός. Z. Eunapius Sardianus.
 Ευριπίδης. Z. Euripides.
 Εὐτρόπιος. Z. Eutropius.
 Ἡλιόδωρος Ἐμεσσηνός. Z. Heliodorus Emessenus.
 Ἡρόδοτος. Z. Herodotus.
 Ἡρωδιανός Γραμματικός. Z. Herodianus Grammaticus.
 Ἡσιόδος. Z. Hesiodus.
 Ἡσύχιος Ἀλεξανδρεύς. Z. Hesychius Alexandrinus.
 Ἡφαιστίων. Z. Hephaestion.
 Θεόκριτος. Z. Theocritus.
 Θεόφραστος. Z. Theophrastus.
 Θουκυδίδης. Z. Thucydides.
 Ἰουβενάλιος Δ. Ἰούνιος. Z. Juvenalis D. Junius.
 Ἰουλιανός Φλάβιος. Z. Julianus Flavius.
 Ἰούλιος Ὀβσεκβέντιος. Z. Julius Obsequens.
 Ἰουστίνος Ἱστορικός. Z. Justinus Historicus.

- Ἱπποκράτης**. Z. Hippocrates. **Ξενοφῶν Ἀθηναῖος**. Z. Xenophon Atheniensis.
Ἰωάννης Στοβαῖος. Z. Joannes Stobaeus. **Ξενοφῶν Ἐφεσῖος**. Z. Xenophon Ephesius.
Ἰωσήπος Φλάβιος. Z. Josephus Flavius. **Ὄβιδιος Π. Νάσον**. Z. Ovidius P. Naso.
Καῖσαρ Γ. Ἰούλιος. Z. Caesar C. Julius. **Ὅμηρος**. Z. Homerus.
Κέβης. Z. Cebes. **Ὀνόσανδρος, ἢ Ὀνήσανδρος**. Z. Onosander.
Κησωρῖνος. Z. Censorinus. **Ὀράτιος Κ. Φλάκιος**. Z. Horatius Q. Flaccus.
Κικέρων Μ. Τρῦλλος. Z. Cicero M. Tullius.
Κοῖντος, ἢ Κυνῖτος Σμυρναῖος. Z. Cointus, ἢ Quintus Smyrnaeus. **Πανσανίας**. Z. Pausanias.
Κολοῦθος. Z. Coluthus. **Πέρσιος Αὔλος Φλάκκος**. Z. Persius Aulus Flaccus.
Κολομέλλας. Z. Columella. **Πίνδαρος**. Z. Pindarus.
Κορνήλιος Νέπος. Z. Cornelius Nepos. **Πλάτων**. Z. Plato.
Κουρνούτος Ἀνναῖος. Z. Curnutus Annaeus. **Πλαῦτος**. Z. Plautus.
Κούρτιος Κ. Ρούφος. Z. Gurtius Q. Rufus. **Πλίνιος Πρεσβύτερος**. Z. Plinius Major.
Λίβιος Τίτος. Z. Livius Titus. **Πλίνιος Νεώτερος**. Z. Plinius Minor, ἢ Junior.
Λογγῖνος Διονύσιος. Z. Longinus Dionysius. **Πλούταρχος**. Z. Plutarchus.
Λόγγος. Z. Longus. **Πολύαινος**. Z. Polyaeus.
Λουκανός Μ. Ἀνναῖος. Z. Lucanus M. Annaeus. **Πολύβιος**. Z. Polybius.
Λουκιανός. Z. Lucianus. **Πολυδεύκης Ἰούλιος**. Z. Pollux Julius.
Λουκρήτιος Κάρος. Z. Lucretius Carus. **Προπέρτιος Σῆξτ. Αὐρηλῖος**. Z. Propertius Sext. Aurelius.
Λυκόφρων. Z. Lycophron. **Σαλλούστιος Γ. Κρίσπος**. Z. Sallustius C. Crispus.
Μέλας Πομπόνιος. Z. Mela Pomponius. **Σένακας Α. Ἀνναῖος**. Z. Seneca L. Annaeus.
Μουσαῖος. Z. Musaeus. **Σένακας Μ. Ἀνναῖος**. Z. Seneca M. Annaeus.
Σουΐδας. Z. Suidas.

Σοφοκλῆς . Z. Sophocles.	Τερέντιος Π. Ἄφρος . Z. Teren-
Στάτιος Π. Παπίνιος . Z. Statius	tius P. Afer.
P. Papinius.	Τίβουλλος Ἄλβιος . Z. Tibullus
Στέφανος Βυζάντιος . Z. Step ha-	Albius.
nus Byzantinus.	Φαῖδρος . Z. Phaedrus.
Στράβων . Z. Strabo.	Φάλαρις . Z. Phalaris.
Συστώνιος Γ. Τραγκυῖλλος . Z. Sue-	Φίλων Ἰουδαῖος . Z. Philo Judæus.
tonius C. Tranquillus.	Φλώρος Δ. Ἀναῖος . Z. Florus
Τάκιτος Γ. Κορνήλιος . Z. Tacit-	L. Annaeus.
tus C. Cornelius.	Φρύνιχος . Z. Phrynichus.

T E A O Σ.

Οἱ φιλόμουσαι Συγδρομηταί.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

Ἀντίτυπα.

Ὁ Πανιερώτατος κρῆν Δαλματίας κύριος Βενέδικτος Κραλίδης.	3
Βαρθολομαῖος Κουτλουμουσιανός, Διδάσκαλος τοῦ Φλαγγριανοῦ Φροντιστηρίου.	10
Ἰωάννης Ἱερεὺς Μπρατόπουλος, Ζακύνθιος.	1
Χρῦσανθος Ταλιάνης Βυζάντιος, Ἱεροδιάκονος.	1
Δημήτριος Σκουμπουρδῆς ἐξ Ἀργυροκάστρου.	10
Ἄγγελος Μουστοξύδης Ῥωσικὸς Πρόξενος ἐν Θεσσαλονίῃ.	3
Ἀθανάσιος Μυλιαρέσης, Ἱατρός.	3
Γιάγκος Ρούσης ἐκ Κισνοβίου, εὐγενὴς Ἴππεύς.	3
Παναγιώτης Κραλίδης, Ἱατροχειρουργός.	1
Σκυρίδων Καρβελᾶς, Ἱατροχειρουργός.	1
Πολυχρόσιος Φιλιππίδης.	1
Γεώργιος Ρ. Τελεβάντης, Κύριος.	1
Πέτρος Παπαγεωργόπουλος.	1
Ἄνωνομός τις.	1

ΕΝ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΩ.

Στέφανος Παλαιολόγος.	1
Ἰαρίων Πασχαλίδης, Ἐφημέριος.	1

ΕΝ ΒΟΥΚΟΡΕΣΤΙΩ.

Οἱ σεβιάσμοι Ἀρχιμανδρίται.

Προκόπιος Κοτρετζανίου	1
----------------------------------	---

Δωρόθεος Ζαδικίνης	1
Ἀβραάμ Παδουλιώτης ἐξ Ἄνδρου	1
Θεοδοσίος Μηχαλιώτης	1
Ἐξάρχος Χαλαλάμπης, Ἰβηρίτης	1

Ἡ Ἐκλαμπροτάτη Πριγκιπέσσα Εὐφροσύνη Μουρουζή	1
Ὁ Ἰατροφιλόσοφος Μηχαὴλ Χρησταρῆς	2

Οἱ εὐγενέστατοι Ἄρχοντες.

Μηχαὴλ Ἀπρίκιος, Σερδάρης	1
Ἀλέξανδρος Ἀπρίκιος	1
Παναγιώτης Ἀπρίκιος	1
Ἀνέστης Σερδάρης	1
Κωνσταντῖνος Ν. Γαλάτης, Στόλνικος	1
Χριστόδουλος Κωνστ. Μαρίνου, Σλουτζιάρης	1
Σπύρος Βρίτζης Δραγουμάνος	1

Οἱ ἐλλογιμώτατοι Διδάσκαλοι.

Πέτρος Ποενάρης'.	1
Δημήτριος Παύλου	1
Δημήτριος Βίλλιος	1
Νικόλαος Α. Λωρέντης	1
Ἰωάννης ΧΝ. Χαβιαρᾶς	1
Μηχαὴλ Χρησιτίδης	1
Ἰωάννης Χ. Μάρκου, Μιτυληναῖος	1
Σταῦρος Ἀριστίβουλος	1

Οἱ ἐντιμώτατοι κύριοι ,

Ἄντιτυπα.

Χριστόδουλος Τζοκανέλης, Ἰωαννίτης	1
Κωνσταντῖνος Δόγκας Κατζικιώτης ἐκ Δελβινακίου τῆς Ἠπείρου .	1
Λεοντάρης Ἐξακούστου	1
Δημήτριος Π. Στέργιου ἐκ Τρικάλων	1
Βασίλειος Γκούτζουλας	1
Ἰωάννης Σκαρλάτος	12

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

Γρηγόριος Καλαγάνης Λέσβιος, Ἀρχιμανδρίτης	1
Καλλίνικος Σταματιάδης Θάσιος, Ἀρχιμανδρίτης	1
Ἰερόδωτος Ἰερομόναχος Κουτλουμουσιανός, Σερβῶος	1
Δημήτριος Ποστολάκας	2
Ἀναστάσιος Κ. Καζάσης ἐκ Ναούσης τῆς Μακεδονίας	1
Κωνσταντῖνος Πέτρου Π. Σαούλ, Φιλιπποπολίτης	1
Ἰωάννης Τζατζαράγκος	1
Ἰωάννης Κ. Κομετζῆ ἐκ Κοζάνης τῆς Μακεδονίας	1
Ἀυτάδελφοι Μ. Δούμπα	1
Μ. Γ. Σκαμπάλης	1
Ἰωάννης Γεφερενδάρης	1
Ἰωάννης Γεωργίου Θεοχάρη	2
Δημήτριος Πασιώτας	2
Παντελής Ζάλλε	1
Χρήστος Μάρτυρ	1
Ἰάκωβος Διαμαντίδης	1
Δημήτριος Ζεῦκοβιτς ὁ ἐν Βουκορασίῳ	2

ΕΝ ΖΕΜΟΝΙ.

Ὁ ἐντιμελλόγιμος κύριος Ναούμ Δημητριάδης	2
Ὁ ἐλλογιμώτατος Μουσικὸς καὶ Διδάσκαλος κύριος Ἡσαΐας Φιλιππίδης	1

Ὁ λογιώτατος Λυκούργος Ῥαδισίδης	1
Ὁ φιλομαθὴς Κωνσταντῖνος Πετρίδης	1

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ.

Ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ Σχολή	4
Γεώργιος Ἰωάννου Κωστῆ	3
Κωνσταντῖνος Μ. Κούμας	2
Ἰάκωβος Ρώτας	2
Α. Μανουὴλ Ἡσαίου	1
Δημήτριος Γ. Τζώρτζης	1
Μ. Ῥοδοκανάκης τοῦ Αὐγουστῆ	1
Α. Μ. Ψιακῆς	1
Εὐστράτιος Μεταξᾶς	1
Παῦλος Κωνστ. Μαυρογορδάτος	1
Κυριάκης Στ. Βαρδάκα	1
Κωνσταντῖνος Γιαλούσης	1
Πέτρος Γεωργούλης	1
Ἀντώνιος Δημητρίου	1
Κωνσταντῖνος Σιβίνη	1
Ἰωάννης Ὅμηρος	1
Ἀντώνιος Γιαλούσης	1
Προκόπιος Δ. Καρτζιώτη	1
Ν. Χ. Καλογιάννης	1
Νικόλαος Μοροζίνη	1
Πέτρος Κουβαράς	1
Νικόλαος Α. Βούρος	1
Δημήτριος Ν. Ἀποστολόπουλος	1
Νικόλαος Ἡσαίου	1
Πέτρος Ἰωσήφ	1
Ἀλέξανδρος Σεβαστόπουλος	1
Ἀλέξανδρος Γαλάτης	1

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ.

Ἀντίτυπα.

Νικόλαος Ἰωάννου Χ. Κωστή	1
Παντολέον Χριστιανουδης	1
Α. Α. Μάκρης	1
Νικόλαος Γ. Παπᾶ, Θετταλομάγνης.	1
Μιχαήλ Καλοδῆς	1
Ἀδελφία Δ. Κούτπα	1
Ἀθανάσιος Λομβάρδος	1
Νικόλαος Μ. Παρώδης, Χίος	1
Κ. Μ. Κυδώνιος	1
Μιχαήλ Ἰωακεμίδης	1
Ἄδός Περβανόγλους	1
Καραλάμπης Σκαρταλίδης	1
Κουζηνός Κατακουζηνός	1
Παῦλος Ὅμηρος	1
Μιχαήλ Βαλλῆς	1
Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος	1
Ἀθανάσιος Παλαιολόγος	1
Ἀναστάσιος Δ. Κιουπετζόγλου	2
Ἰωάννης Εὐσταδίου Σέχας καὶ Σωτηρ	1
Γεώργιος Χρόνης ἐκ Μεσσόβου	1
Φίλιππος Κάλουλου	1
Κωνσταντῖνος Γερούσης	1
Ἀθανάσιος Κλοκόνης	1
Δημήτριος Ἀλεξάνδρου, Θετταλομάγνης.	1
Χ. Δημήτριος Παπᾶ Νικολαΐδης, Ζαγοραῖος	1
Ἰωάννης Γ. Γάστας	1
Ἰωάννης Σαβέρικ	1
Φίλιππος Περδικίδης	1
Δημήτριος Σατζλῆς	1
Παῦλος Γαΐτας	1
Ἰωάννης Περβανόγλους	1
Θεόδωρος Φιλιππιάδης ἐκ Μεσσόβου	1

Ὁ Πανερώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας κύριος Χρυσάνθος.	5
Βιάρος Α. Καποδίστριας	5
Ἀνδρέας Μουστοξύδης	3
Στυλιανός Ἱερεὺς.	1
Κύτρικας Μ. Οἰκονόμος	1
Ἰωάννης Γαρνέλης	1
Ἀναστάσιος Τρύφων.	1
Ἀναστάσιος Ἱερεὺς Ζερβός.	1
Κωνσταντῖνος Καβαδιᾶς	1
Ἀθανάσιος Πελίτης, Κερκυραῖος	1
Γεώργιος Πετρίτσόπουλος, Ἀναγνώστης	1
Ἐλ. Παλατιανός, Ἱερεὺς, Κερκυραῖος.	1
Σπυρίδων Μικελῆτης, Ἀναγνώστης	1
Δημήτριος Μουτσός, Ἀναγνώστης, Κερκυραῖος	1
Θεόκλητος Πετρίδης, Ἱερομόναχος	1
Διονύσιος Μπούας, Ἱερομόναχος	1
Ἰερόθεος Πασχάλης, Ἱερεὺς	1
Ἀναστάσιος Γεωργίου, Ἰατρός.	1
Ἰωάννης Κουλλούρης	1
Χριστόφορος Κορακιανίτης	1
Φώτιος Κάντας Ἱερεὺς, Κερκυραῖος	1
Ὀνούφριος Κυμινᾶς Ἱερομόναχος, Κερκυραῖος	1
Ἰωάννης Δημητρίου Ζερβός	1
Παναγιώτης Λιβαδιᾶς Σπυρίδωνος, Κεφαλλῆν	1
Δημήτριος Ἀπόστολος Ἀναστασίου	1
Βασίλειος Μῶρος Ἀναγνώστης Ἀναστασίου, Κερκυραῖος	1
Εὐστάθιος Ἀθανάσιος ποτὲ Ἰωάννου Πήλικας, Λευκάδιος	1
Ἀντώνιος Ἀναγνώστης Ἰωάν. Βεντούρα, Λευκάδιος	1
Ἰωάννης Χωριατόπουλος Δημητρίου, Κερκυραῖος	1
Γεώργιος Ἀναγνώστης Πολυλάς ποτὲ Ἀνδρέου, Κερκυραῖος	1
Βασίλειος Κατωπόδης ποτὲ Πέτρου, Λευκάδιος.	1
Γεράσιμος Βρυώνης Ἀναγνώστης Ἰωάννου, Κεφαλλῆν	1

Ἀντίτυπα.

Ἀλουΐσιος Δελλαδέτσιρας Ἀναγιώστης, Κεφαλληνός	1
Παναγιώτης Βεργιώτης Γεωργίου Ἀναγιώστης, Κεφαλήν	1
Ἀλουΐσιος Ἄννης Μαρίνου, Κεφαλήν	1
Παναγιώτης Ματαρώνας, Κεφαλήν	1
Θεόδωρος Κωνσταντίου Ζερβός	1
Ἰωακείμ Γεωργιάδης, Δόκτωρ τῆς Νομικῆς	1
Σπυρίδων Ζερβός τοῦ Ἱερέως Θεοδώρου Κερκυραίου	1
Νικόλαος Παλίτης τοῦ Παναγιώτου Κερκυραίου	1
Σπυρίδων Κακπαρδής τοῦ Νικολάου Ζακυνθίου	1
Θαμιστοκλῆς Σαούλης τοῦ Ἀναστασίου Κερκυραίου	1
Γεωργίος Ῥαμακτᾶς τοῦ ποτῆ Νικολάου Κερκυραίου	1

ΕΝ ἈΓΚΩΝΙ.

Ὁ παροσιώτατος κύριος Καλλίνικος Π. Δούκα, Ἐφημέριος τῆς Καπέλλας τῶν Γραικῶν	1
Ὁ Ἐλλογιμώτατος κύριος Δημήτριος Βρανᾶς, Διδάσκαλος τοῦ ἐν Ἀγκῶνι Σχολεῖου τῶν Γραικῶν	1
Ὁ ἐντιμώτατος κύριος Ἀθανάσιος Π. Θεοδώρου	1
Ὁ ἐντιμώτατος κύριος Ἰσίδωρος Σωφρονίου	1

Η ΠΡΟΕΚΔΟΘΕΪΣΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΩ δὲ ἄδη ἐνιαυτῶν ἀνήγγεila διὰ συντόμου Προκηρύξεως τὴν ἐκδοσὴν τῶν Λατινικῶν Στοιχείων, ἐλπίσας εἰς τὴν γενναίαν συνδρομὴν τῶν φιλομούσων ὁμογενῶν μου, πλὴν ἕως τῶρα δὲν ἐφάνη ἀκόμη οὔτε μικρά, οὔτε μεγάλη· ἴσως διότι οἱ δυνάμενοι νὰ συνδράμωσι εἰς τὴν τύπωσιν τοιούτων βιβλίων, καταγίνονται εἰς ἀναπλήρωσιν ἀναγκασιωτέρων χρεῶν πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα, τὴν Ἑλλάδα. * Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὰ Στοιχεῖα ταῦτα, μὴ ὅλον ὅτι εἶναι πρὸ πολλοῦ τελειωμένα, ἔμειναν καὶ δελοῦν μείνει ἴσως ἐπὶ πολὺ ἀτύπωτα διὰ τὴν ἐλλείψιν τῶν εἰς τὸν τύπον ἀπαιτουμένων ἐξόδων *). Ἦδη δὲ διὰ παρακινήσεως πολλῶν, μάλιστα δὲ καὶ χρηματικῆς προκαταβολῆς τινος φιλομούσου ὁμογενοῦς, ἐκδόθη διὰ τοῦ τύπου ἐφέλεμον καὶ πολλὰ ἀναγκαῖον Ἱστορικὸν Λεξικόν, τὸ ὁποῖον περιέχει α. Τὴν Ἱστορίαν τῶν μυθολογουμένων Θεῶν καὶ Ἑρώων. β. Τὴν Βιογραφίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἤτοι Λατίνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς πτώσεως τῆς φιλολογίας αὐτῶν, μετὰ τῆς σημαίσεως τῶν Συγγραμμάτων καὶ τῆς ἀρίστης αὐτῶν Ἐκδόσεως. γ. Τὰ Ὄνόματα τῆς Παλαιᾶς Γεωγραφίας, ἤτοι Ἐπαρχιῶν, Πόλεων, Νήσων, Δήμων καὶ τῶν ἀπὸ τούτων παραγομένων. δ. Τὰ Ἔθιμα τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, τοιούτοι τὰς ἑορτάς, τοὺς Ἀγῶνας, τὰ Μυστήρια, τὰ Μαντεῖα, καὶ ὅσα ἄλλα συνεχῶς ἀπαντῶνται εἰς τὰ Συγγράμματα αὐτῶν.

Ἀπὸ τοιαῦτα πρόχειρα Λεξικά, ἐξομαλίζοντα ἀπόνως τὰς ἱστορικὰς καὶ γεωγραφικὰς δυσκολίας τῶν ἀναγνωσκομένων, βρῖσκει ἡ σοφὴ Εὐρώπη, καὶ διὰ τοῦτο αἱ γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Γεωγραφίας καὶ Βιογραφίας σημαντικῶν ὑποκειμένων εἶναι κοιναὶ ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν πεκαυτευμένων, ἀλλὰ πολλαῖς καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἐν ᾧ εἰς ἡμᾶς ἕως εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος τοιαῦτα ἐπωφελεῖς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κοινὸν βίον γνώσεις ὑπῆρχον μυστηριαῖδες χρησμοί, ἢ περιωρισμέναι μόνον εἰς ὀλίγους τινὰς λογίους, οἱ ὁποῖοι,

*) Κατὰ τὸ παρὸν ἐκδόθη διὰ τοὺς πρωτοπείρους Μαθήματα τινὰ τῆς Λατινικῆς γλώσσης, εἰς τὰ ὅποια προστέθη ἐν τῷ τέλει καὶ Λεξικόν, τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἐμπειροχόμενων λέξεων ἐξηγητικόν.

ἂν τυχὸν ἦσαν ἐκ τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ματαίως ἐκοπίαζον νὰ τὰς μεταδώσωσι, κατὰ τὴν ἔφεσίν των, καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν διδασκομένους νέους· καὶ ἡ πασῶν ἀρίστη συμβουλή τῆς Μελέτης, Προμελέτης καὶ Ἐπιμελέτης ἀπὸ πολλὰ ὀλίγους ἐβάλλετο εἰς πρᾶξιν, διὰ τὴν ἄλλειψιν βέβαια τῶν βοηθητικῶν μέσων, μὲ τὰ ὁποῖα γίνεται τῷ ὄντι ἡ ἀληθὴς μελέτη, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐλπίζομένη ἀφέλεια.

Μ' ἐν ἐκ τῶν τοιούτων βοηθητικῶν μέσων προδυμώμενος ἦδη καὶ ἐγὼ νὰ ἐφοδιάσω, τὸ κατὰ δύναμιν, τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν νέους, προσφέρω εἰς αὐτοὺς τὸ παρὸν Ἱστορικομυθικὸν καὶ Γεωγραφικὸν Λεξικόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν χρῆσιν ἐλπίζω νὰ λαμβάνωσι μεγάλην βοήθειαν εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς θείας τῶν προπατόρων μας Γλώσσης, καὶ μάλιστα ὅσοι δὲν ἔχουσιν ἀνά χεῖρας ὅλα τὰ περὶ τοιαύτης ὕλης διαλαμβάνοντα Συγγράμματα, ἢ τὸν τρόπον νὰ τὰ ἀγοράσωσι, καὶ καιρὸν ἰκανὸν νὰ τὰ μελετῶσιν εἰς ἐκτεταμένα, καὶ πολλάκις πολλὰ ἔξω τοῦ προκειμένου σκοποῦ περιέχοντα.

Τὸ Λεξικόν τοῦτο γεγραμμένον εἰς τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν, καὶ εἰς ὕψος, ὅσον τὸ δυνατόν, καθαρὸν καὶ εὐληπτον, δύναται νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εὐκόλως καὶ πᾶς τις ἄλλος ὁμογενὴς φιλοναγνώστης, λαμβάνων δι' αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν γνώσιν ἐκείνων τῶν αἰοδίων καὶ περικλειῶν ὑποκειμένων καὶ τόπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μόνον ἀπλῶς ἀναφερόμενα, διεγείρουσι τὸν θυμασμὸν πάσης λογικῆς ψυχῆς, καδῶς ἐσχάτως ἡλίου φανώτερον ἀπεδειχθῆ καὶ εἰς τὴν ὀλίγην τῶν πραγμάτων μας μεταβολήν.

Καὶ ὁ μὲν τύπος τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἤρχισεν πρὸ πολλοῦ καὶ λαμβάνει τέλος μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀπὸ τοῦ παρόντος, ἡ δὲ τιμὴ αὐτοῦ διορίζεται ἐν γένει τριῶν Ἰσπανικῶν Ταλήρων, καὶ δύο καὶ ἐνός τρίτου διὰ τοὺς Συνδρομητὰς μόνον, ὅσοι ἤθελον φιλοτιμηθῆ νὰ καταγράψωσιν εἰς τοῦτο τὸ διάστημα τὰ τίμια αὐτῶν ὀνόματα εἰς τὸν κατὰ τόπον Ἐπιστάτην τῆς συνδρομῆς, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ λαμβάνουσιν ἐν καιρῷ τὰ σημειωθέντα ἀντίτυπα δεμένα ἡμιγαλλιστί. Εἰς τὸν Συνδρομητὴν δέκα ἀντίτυπων δίδεται καὶ ἐν ἄλλο δωρεᾶν καὶ κομφᾶτερον δεμένον. Ὑγαινετε, φίλοι ὁμογενεῖς, καὶ εὐτυχεῖτε ἐπ' ἀγαθῆ τῆς Ἑλλάδος!

Ἐν Βενετίᾳ, 26 Ὀκτωβρ. 1835.

Δ. Δ. Μάγνης, Θετταλός.

Πωλεῖται ἐν Τριεσίῳ καὶ ἐν Σμύρῃ παρὰ τοῖς ἐντιμοτάτοις
αὐταδέλφοις κυρίῳ Γεωργίῳ, καὶ κυρίῳ Νικολάῳ Ἰωάννου Χατζῆ Κωστῆ.

Österreichische Nationalbibliothek

+Z196664104

